

Giới thiệu Kiều Nữ Lâm gia

Edit: ngocquynh520, Puck

Thể loại: ngôn tình, sắc, sạch sùng, cung đấu, gia đấu, cổ đại, hài hước

Câu chuyện nói về nhị tiểu thư của Lâm gia là Lâm Thâm là bảo bối của cha mẹ, là người được các tỷ tỷ ca ca cùng đệ đệ yêu thương nhất, sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, không lo phiền gì bình dị trôi qua ngày.

Nhưng biến cố đến với nàng khi cả gia đình nàng trở lại kinh thành sinh sống, thì thân thích của nàng lập tức nhiều hơn, huynh trưởng lấy vợ, trưởng tỷ lấy chồng, đội ngũ thân thích của nhị tiểu thư Lâm gia càng ngày càng khổng lồ, càng ngày càng hào hoa. Nhưng, trong những thân thích này từ khi nào lại chui vào một tiểu tử tuần tú bụng dạ khó lường, cư nhiên công bố phải mang nàng ra khỏi Lâm gia, cưới trở về phủ của hắn?

Việc này rất là quan trọng, cần phải lý luận đàng hoàng với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mặt trời vừa lên, ánh sáng nhẹ nhàng dần dần lộ ra từ phía đông, dịu dàng soi rọi nhân gian, chiếu sáng giọt sương long lánh trên đầu cành, hòa với tiếng chim hót vang trong rừng, tạo nên cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Đến giờ Mẹo, người trong Lâm phủ đều lục tục dậy, nữ đầu bếp nấu cơm, nô bộc quét dọn đình viện, bọn thị nữ hoặc nuôi chim tước, hoặc ủ quần áo, ai có chức nấy, ai làm chuyện đó.

Khói bếp từ phòng bếp lượn lờ bay lên, hòa với ánh mặt trời yên tĩnh trang nhã, làm cho người ta cảm thấy tâm bình khí hòa, tâm thần sáng khoái.

Cả Lâm phủ giống như trẻ nít thức tỉnh sau cả đêm ngủ say, khắp nơi đều hiện ra sức sống tốt đẹp, sự phấn chấn và hăng hái.

Trên con đường mòn sáng bóng do đá vụn trải lên, có một con ngỗng trắng mập mập đang đi nghênh ngang, bộ lông tuyết trắng, miệng và lòng bàn chân lại giống như hồng ngọc, rất là đáng yêu. Nó nghênh cao đầu, vẻ mặt ngạo mạn, bước đi thong dong, vừa đi, vừa phát ra tiếng kêu quát quát, âm điệu trịnh trọng.

Bên cạnh ngỗng trắng là một tiểu cô nương khoảng ba bốn tuổi, trên đầu có hai bím tóc nhỏ, gương mặt tươi cười, ngây thơ và sung sướng.

Tiểu cô nương rất hiền hoà, ngỗng trắng thì có dáng điệu ngông nghênh, một bé gái, và một con ngỗng trắng lớn, thật là thú vị.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chậm một chút!" Sau lưng tiểu cô nương vang lên âm thanh năn nỉ, hai nha đầu đi như chạy, sắc mặt gấp gáp.

Tiểu cô nương cười hì hì quay đầu lại, khoát khoát tay với hai nàng ấy, "Đại Bạch không thích hai người, đừng tới đây."

Âm thanh non nớt, mềm mại dịu dàng, rất dễ nghe, rất êm tai, nhưng hai nha đầu nghe bé nói như vậy, lại thật không dám đuổi theo bé, chỉ dám đi theo sau bé xa xa.

Phía trước là một hồ nước gọn dập dềnh, trên hồ có cây cầu cong bằng đá, bên hồ có tảng đá xanh, lan can cẩm thạch, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

diễn-đàn-(Lê)-Quý -Đôn

Trên cầu có một người đi tới, tóc quấn khăn xanh, mặc áo dài màu xanh nhạt, xa xa nhìn thật giống một thiếu niên lang đẹp trai. Nếu đến gần nhìn kỹ, sẽ phát hiện màu da của nàng vô cùng trắng nõn nhẵn nhụi, ngũ quan vô cùng tinh xảo mỹ lệ, thanh nhã tuần dật, đáng người cao cao, dung mạo phong độ, thật là thiếu nữ tuyệt sắc.

"A Thâm, chào buổi sáng!" Người nọ cười dài, mặt mày hớn hờ, "Đại Bạch, cũng chào buổi sáng!"

Ngỗng trắng ngạo mạn không ai bì nổi dừng bước lại nghiêm nghị kêu hai tiếng, giống như đang chào hỏi với người nọ, Lâm Thâm lại xoay đầu nhỏ dò xét nàng cẩn thận, một lát sau, lại lộ ra vẻ mặt như người lớn, còn trách: "Tỷ tỷ lại bướng bỉnh."

Trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Đàm chớp qua vẻ kinh ngạc, ngồi xổm người xuống, có chút hăng hái hỏi tiểu muội muội của mình, "A Thâm, tỷ tỷ và đại ca là long phượng thai, dáng dấp giống nhau, quần áo ăn mặc cũng giống đại ca như đúc, muội làm sao nhìn ra được? A Thâm rất lợi hại, thật tình mắt."

Mặt Lâm Thâm lộ vẻ đắc ý, chỉ chỉ mặt của A Đàm, "Tỷ tỷ cười giống như mùa xuân, đại ca thì cười giống như....." Bé nghiêm túc suy nghĩ một lát, hơi do dự nói: "Đại ca, thì cười giống như mùa thu....." Giọng nói vô cùng không xác định.

Mặt mày Lâm Đàm cong cong, "Tỷ tỷ cười thật ấm áp, đại ca thì hơi lạnh lùng, có đúng hay không?"

"Tóm lại không giống nhau." Lâm Thâm làm cái mặt quỷ với tỷ tỷ.

"A Thâm nhà ta thật có học vấn, cái từ ‘tóm lại’ này dùng cực đúng, cực kỳ sát!" Lâm Đàm đưa ra ngón tay cái, khen ngợi muội muội.

Lâm Thâm hả hê ngẩng đầu nhỏ lên.

Lúc này vẻ mặt tư thái của Lâm Thâm và Đại Bạch bên người bé rất có phần tương tự, đảo mắt nhìn quanh mọi nơi.

Lâm Đàm cũng chịu cười, đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, "Sao hôm nay A Thâm dậy sớm vậy? Có ngủ đủ không?" Lâm Thâm cười hi hi, "Ngủ đủ. Nương bảo hôm nay có thân thích tới, muội chơi với Đại Bạch trước, chờ thân thích tới, liền tới chơi với thân thích." Lâm Đàm mỉm cười, "Tiểu A Thâm cái này nhà ta còn chưa đến bốn tuổi, lại suy nghĩ chu đáo quá." Lâm Thâm vui vẻ, "Chứ sao."

Mặt trời mọc lên từ phía đông, tỏa sáng khắp nơi, chiếu vào khuôn mặt nhỏ bé trắng như tuyết của Lâm Thâm càng phát ra óng ánh trong suốt.

diễn đàn-(Lê)-Quý.Đôn

Hai nha đầu vẫn luôn đi xa xa đằng sau giống như xem đến cứu tinh, vội vàng tới, "Xin thỉnh an đại tiểu thư, thỉnh an nhị tiểu thư." Lâm Đàm đứng lên, khề cau mày, "Nhan Tại, Ứng Cai, sao hai người lại cách xa nhị tiểu thư vậy? Phía trước chính là hồ nước, Đại Bạch thích bơi, nhị tiểu thư còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu đi theo xuống nước, thì sao đây?" Nói đến sau, liền nhìn hồ nước cách đó không xa một chút, giọng nói dần dần nghiêm nghị.

Hai nha đầu vội quỳ xuống, nha đầu tên Nhan Tại hết sức giải thích, "Nhị tiểu thư nói Đại Bạch không thích hai ta, không cho hai ta áp sát quá gần, nô tỳ không dám trái ý nhị tiểu thư." Nha đầu tên Ứng Cai lại ngoan ngoãn cúi đầu, "Tạ đại tiểu thư dạy dỗ, nô tỳ biết sai, lát nữa liền đến chỗ Tàn ma ma nhận đòn."

Ngẩng trắng thấy hai nha đầu tới đây, liền kêu gào quát quát, đuổi dài cổ, muốn cắn chân Nhan Tại, Nhan Tại bị sợ đến sắc mặt trắng bệch, run run trốn về sau, "Người đừng cắn ta, người đừng cắn ta...." Lâm Thâm mắt húng, khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, khiển trách, "Đại Bạch, người đừng cắn người tùm lum!" Còn tức giận đánh ngỗng trắng.

Ngỗng trắng lại rất không nghe lời, cố chấp muốn cắn tiếp.

"Đại Bạch sao người lại thế?" Lâm Thâm giận đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, "Người không nghe lời nữa, ta liền không cho người bơi, biết không?"

Khóe miệng Lâm Đàm hơi vênh.

Được đó, muội muội ta tuy mới chỉ lớn thế này, lại rất biết giảng đạo lý. Đại Bạch sợ nhất là cái gì? Một là không cho nó ăn cơm, hai chính là không cho nó bơi. Khi A Thâm khiển trách Đại Bạch, còn rất biết nắm lấy yếu điểm.

"Cũng không cho người ăn cơm, không cho người ăn bùn, không cho người ăn cỏ!" Lâm Thâm giận chỉ Đại Bạch, khí thế mạnh mẽ, làm liền một mạch.

Lâm Đàm xem say sưa ngon lành.

Muội muội ta rất biết gây gỗ, rất biết dạy dỗ nha!

Ngỗng trắng vừa trang trọng nghiêm túc vừa ngạo mạn cao ngạo vừa cố chấp vô cùng cư nhiên bị Lâm Thâm dạy dỗ chịu phục, rướn cổ kêu lên và tiếng, khí thế oai phong hùng dũng bừng bừng đứng ở một bên, nhưng lại không cắn người nữa.

Nhan Tại đang chảy nước mắt, run run rẩy rẩy quỳ gối, nhìn cực kỳ đáng thương.

Ứng Cai thì tốt hơn nàng ta nhiều, hình như chưa từng bị kinh hãi hù dọa.

diễn đàn-(Lê)-Quý.Đôn

Lâm Đàm dịu dàng nói: "Chuyện ngày hôm nay, mặc dù có nguyên nhân, nhưng hai người đều có lỗi. Nhị tiểu thư nói Đại Bạch không thích hai người, không cho hai người đến gần, các người liền nên nghĩ cách, một người lặng lẽ đi theo sau lưng nhị tiểu thư, có khả năng gần cỡ nào liền gần cỡ đó; một người khác nhanh đi về bẩm báo phu nhân, phu nhân tự có sắp xếp. Bằng không, phu nhân nghĩ hai người đi theo hầu hạ nhị tiểu thư, nhưng thật ra thì hai người cách nhị tiểu thư xa tám trượng, còn ở mép nước, thế sao được?" Hai nha đầu Nhan Tại và Ứng Cai không phản đối, dập đầu nhận lỗi, "Dạ, nô tỳ biết, về sau không dám nữa, sẽ tự mình đi nhận đòn."

Lâm Thâm kéo váy của tỷ tỷ, ngửa khuôn mặt nhỏ nhăn lên, nhìn nàng năn nỉ.

Lâm Đàm cúi đầu thấy đôi mắt nhỏ của muội muội, thì biết rõ bé đang cầu cạnh cho Nhan Tại và Ứng Cao, không khỏi nhìn hai nha đầu này một cái, sắc mặt trầm ngâm.

Nhan Tại và Ứng Cai cũng đã mười một mười hai tuổi, hầu hạ Lâm Thấm cũng gần nửa năm, tên của hai người còn do Lâm Thấm đặt nữa. Lâm Thấm mới học nói chuyện không lâu, người bán mang người đến cho La phu nhân mẫu thân nàng xem, thì nói "Phu nhân, đứa nhỏ này tên Ứng...." Lời kể tiếp còn chưa nói xong, Lâm Thấm liền đưa bàn tay nhỏ bé chỉ vào kêu, "Ứng Cai, Ứng Cai." Phát âm rất rõ ràng.

La phu nhân mừng rỡ, "A Thấm của ta kêu Ứng Cai, nàng ta liền tên Ứng Cai."

Mua vào, để ma ma quản sự dạy hai năm xong, bởi vì Lâm Thấm gọi Ứng Cai rất thuận miệng, liền cho Lâm Thấm sai bảo.

Nhan Tại là con của gia nô, họ Chu, lúc đó Lâm Thấm đang được phụ thân Lâm Phong bế trong lòng, Lâm Phong chỉ vào hoa Nhạn Lai Hồng đỏ tươi trong sân dạy cho tiểu nữ nhi, "Surong hoa tẩy tẩy chu nhan tại, bất học xuân hoa xảo lộng nghiến", còn La phu nhân đang xem xét từng nha đầu mà quản sự đưa tới, muốn tìm ra mấy người cơ trí lại trung thành.

Tại Lâm Thấm thật thính, rõ ràng là phụ thân đang dạy bé đọc thơ, còn mẫu thân đang hỏi chuyện nha đầu kia. Nha đầu vừa lên tiếng trả lời "Nô tỳ họ Chu...." Bé liền vỗ bàn tay nhỏ cười ha ha, "Chu Nhan, Chu Nhan." Lâm Phong dạy nàng đọc "Surong hoa tẩy tẩy chu nhan tại, bất học xuân hoa xảo lộng nghiến", bé học được rõ ràng, không sai một chữ, Lâm Phong vui vô cùng, "Tiểu A Thấm thật thông minh! A Thấm, chúng ta đặt tên cho nha đầu này là Chu Nhan Tại, con nói có được hay không?" Lâm Thấm vui vui về đồng ý, "Được!"

Lâm gia liền có nha đầu tên Chu Nhan Tại.

diễn-đàn/Lê/Quý/Đôn

La phu nhân cảm thấy tên Nhan Tại do Lâm Thấm đặt, nha đầu này coi như cơ trí, liền lệnh nàng hầu hạ Lâm Thấm. Nha đầu này nửa năm qua, cũng chăm chỉ.

Lâm Đàm suy nghĩ trong lòng, "Nha đầu sơ ý lơ như vậy sao được? Nhưng A Thấm nhỏ vậy, trong lòng lại rõ ràng, chuyện quản giáo nha đầu, hơi lớn hơn chút dạy muội ấy cũng không muộn, dù sao ta cũng phải thương lượng với nương, đối hai người ôn hòa đi theo A Thấm, thật cũng không phiền cái gì." Sau khi tự suy nghĩ, nàng dịu dàng nói: "A Thấm, chuyện này không liên quan tới muội, là hai nha đầu này xử sự chưa tốt. Chuyện nhà do mẫu thân làm chủ, tỳ tỳ sẽ bẩm báo chuyện này với nương, nương nói xử trí như thế nào, liền xử trí như thế ấy, có được hay không?"

Lâm Thấm khéo léo gạt đầu, "Ừ, muội nghe tỳ." Lâm Đàm cười cười, phân phó: "Nhị tiểu thư có ta, hai người các người trở về đối Khổng Dương và tiểu Uyển tới đây." Hai nha đầu nghe lệnh, dập đầu, lui về phía sau mấy bước, rồi xoay người đi.

"Tỳ tỳ theo muội, thật tốt." Lâm Thấm cười hi hi.

Lâm Đàm dặt tay nhỏ mềm mại của bé, "Dù sao bây giờ tỳ tỳ cũng rảnh." Nhân nhả đi tới mép nước.

Ngõng trắng không kêu không gọi, nện bước ôn hòa đến mép nước, rồi bơi vào nước.

Nghênh đầu thật cao, chân hồng lửa gạt sóng, tự tự tại tại, tự nhiên tiêu dao.

"Muội thật sự thích Đại Bạch." Lâm Thấm nhìn ngõng trắng bơi bơi, khuôn mặt nhỏ bé lộ vẻ thương thích và yêu thích.

Lâm Đàm cười nói: "A Thấm yêu ngõng, đam mê này, giống với Vương Hi Chi. Vương Hi Chi yêu ngõng, Đào Uyên Minh yêu cúc, Chu Mậu Thúc yêu sen, Lam Hòa Tĩnh yêu hạc, được xưng ‘ tứ ái ’, có thể thể hiện sự phong nhã thanh tĩnh, khác hẳn trần tục của văn nhân ẩn sĩ."

Bờ hồ có mấy con bướm, một lát nhẹ nhàng bay múa trên không trung, một lát lại từ từ bay vào bụi hoa, đôi cánh xinh đẹp tung bay, có vẻ đẹp tinh xảo mà mảnh khảnh.

Hai mắt Lâm Thấm vụt sáng lên, lông mi thật dài linh động đáng yêu giống như cánh bướm, "Tứ ái à." Bé cười hi hi, nhưng nụ cười lại có chút chột dạ.

Lâm Đàm là trưởng tỳ của bé, nên rất hiểu rõ bé, thấy bộ dáng của bé, biết bé nghe không hiểu lắm, liền dịu dàng tỉ mỉ kể bé nghe: "Vương Hi Chi là danh gia thư pháp, tỳ tỳ là đang khen muội thanh nhã thoát tục như ông ấy. Nhã và tục đối lập nhau, nhã là rất tốt, tục lại khiến người ghét, làm người ta khinh thường. A Thấm, tỳ tỳ đang khen muội, khen muội không tầm thường, rất nhã, yêu thích ngõng trắng giống như danh nhân Vương Hi Chi."

diễn-đàn,Lê,Quý,Đôn

"Muội rất là nhã đấy." Lâm Thấm nghe tỳ tỳ giải thích, vui vẻ ra mặt.

Bé đang ở tuổi làm người khác ưa thích, cười lên mặt mày cong cong, ngọt giống như mật, rất là đáng yêu.

Lâm Đàm cưng chiều nói: "A Thấm nhà ta dĩ nhiên là nhã, mỹ danh của nhị tiểu thư Lâm gia, ở An Định ai không biết, ai không hiểu?"

Lâm Đàm nói mặc dù khoa trương chút, nhưng phụ thân của các nàng Lâm Phong là tri châu An Định châu, làm chủ một châu, rất có uy vọng, Lâm Thấm là ái nữ của hắn, ở trong thành An Định này, người biết Lâm Thấm thật đúng là rất không ít.

Mặt nước có một chiếc thuyền con lay động tới, thiếu niên mặc quần áo xanh nhạt đứng ở đuôi thuyền, màu da như ngọc, đánh vẻ thanh nhã, mái tóc đen như mực chỉ dùng một cây trâm trúc cài lỏng, càng hiện ra vẻ phong lưu, lồi lạc bất phàm.

"Đại ca đến rồi!" Lâm Thấm hoan hô.

Khỏe miệng Lâm Đàm lộ ra nụ cười ranh mãnh, cúi người xuống, nhỏ giọng nói mấy câu với Lâm Thấm.

Lâm Thấm liên tiếp gật cái đầu nhỏ.

Lâm Đàm nâng người lên, mặt mày mỉm cười.

Chiếc thuyền kia càng lúc càng gần, diện mạo của thiếu niên trên thuyền, cũng càng lúc càng rõ ràng.

Đáng đáp vô cùng giống Lâm Đàm.

Lâm Thấm dùng ánh mắt vừa thương thức vừa ái mộ nhìn hắn, vươn tay nhỏ bé, từ từ thở dài nói: "Thiếu niên xanh lè."

— giọng nói rõ ràng, còn rất là lớn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Bướng bỉnh." Thiếu niên trên thuyền nhếch môi, trên khuôn mặt thanh nhã hiện ra nụ cười nhạt nhẽo.

Lâm Thấm vẫn vươn tay nhỏ bé, than thở như thật, "Thiếu niên xanh lè, tác phong nhanh nhẹn!"

Bé mới ba bốn tuổi, vóc dáng nho nhỏ, mặt ngây thơ, cổ tình phải học dùng giọng của đại nhân để khích lệ huynh trưởng của mình, nhìn qua rất là buồn cười.

Lâm Khai bỏ thuyền lên bờ, khom lưng siết chặt cái mũi nhỏ của muội muội, "A Thấm thật bướng bỉnh." Về mặt và giọng nói vừa thoải mái vừa thân mật.

Hắn cực kỳ tinh xảo mỹ lệ, phong cách lại thiên về lạnh lùng, về thân mật từ hắn lộ ra có vẻ hết sức khó được.

"Luôn bóp lỗ mũi của muội, bóp đẹp sẽ không đẹp." Lâm Thấm nhìn cái mũi nhỏ, lộ vẻ mặt ghét bỏ.

"Thật điệu." Lâm Khai cứng chịu cười khẽ.

"A Thấm nói không sai nha, lỗ mũi không thể bóp hoài, bóp đẹp rồi không xinh đẹp." Lâm Đàm cười giúp muội muội nói chuyện.

"Đại tiểu thư và nhị tiểu thư của chúng ta liên thủ, tất nhiên sẽ đánh đâu thắng đó, luôn là người thắng." Lâm Khai khoa trương vỗ tay với Lâm Đàm và Lâm Thấm, "Đại ca sai lầm rồi, đại ca nhận thua."

Lâm Thấm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng thành khẩn, vô cùng nghiêm túc, "Đại ca, không có chuyện gì, cha đã nói, biết sai liền sửa, vẫn là đứa bé ngoan."

Lâm Khai:.....

Lâm Đàm quay lưng lại, không có nghĩa khí che miệng cười trộm.

Lâm Khai nhẹ nhàng ho một tiếng, "Đại ca phải về thư phòng chăm chỉ rồi, A Đàm, A Thấm, tạm biệt." Thản nhiên đi về phía mép nước.

Khi hắn sắp trèo lên thuyền, Lâm Thấm liền nện chân ngăn đuôi theo, dò thân thể nhỏ bé ân cần hỏi thăm: "Đại ca, huynh trở về thư phòng chăm chỉ sao? Học cái gì? Muội không hiểu?"

Lâm Khai phóng khoáng lên thuyền, trong tay cầm một cây gậy trúc dài khuấy vào nước một cái, con thuyền nhỏ liền bơi trên mặt nước giống như mũi tên, người đã đi xa, âm thanh lại du dương truyền trở lại, "Đại ca trở về chép sách, tên sách là Mỗi ngày đều bị nhị tiểu thư Lâm gia đánh bại...."

dien-danlequy-don

"Phi...." Lâm Đàm cười.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Lâm Thấm đều là vẻ mê mẩn, "Nhị tiểu thư Lâm gia chính là muội, tỷ tỷ, mỗi ngày muội đều làm gì?"

Lâm Đàm dịu dàng nói: "A Thấm nhỏ vậy, có thể làm cái gì? Đương nhiên là mỗi ngày ăn ăn, chơi chơi, đây chính là chuyện đứng đắn của muội."

Lâm Thấm không vui vẻ, chỉ chỉ ngỗng trắng đang nhàn nhã nghịch nước, lễ thẳng khí hùng, "Muội cũng biết trông nom Đại Bạch."

Lâm Đàm nín cười, "Đúng, A Thấm không chỉ biết ăn và chơi, còn biết làm việc đấy, thật là bận rộn!" A Thấm muội ngoại trừ sống phóng túng, làm nũng, gây cười ra thì còn làm gì, ừ, thật là rất bận rộn.

Lúc này, một bé trai chừng bảy tám tuổi không nhanh không chậm đi dọc theo bờ, phía sau cậu có một gã sai vặt cũng bằng tuổi đi theo sau, còn thay cậu cầm một cái giỏ tre.

"Nhị ca." Lâm Thấm thấy cậu, mắt liền tỏa sáng, chạy tung tăng tới, cười nịnh hót, "Nhị ca, muội rất nhả đấy, muội còn rất bận!"

Lâm Hàn căn bản nghe không hiểu tiểu muội của mình đang nói cái gì, cái gì rất nhả, rất bận, A Thấm, đây là cái gì với cái gì chứ. Nhưng cậu cũng biết tiểu muội của mình quá nhỏ tuổi, rất hồ đồ, thường tự nói một mình, lời nói ra không giải thích được cũng không có chút ý nghĩa nào, liền kiên nhẫn hỏi bé: "A Thấm, tại sao nói muội rất nhả?"

Lâm Thấm hứng thú chỉ chỉ ngỗng trắng trong nước, "Nó, rất nhả, Vương Hi Chi!" Lâm Hàn theo tay của muội muội nhìn sang, rất nhanh liền biết, "A Thấm, muội yêu ngỗng, nói điều này rất nhả, giống như Vương Hi Chi, có đúng hay không?" Lâm Thấm liền gật đầu liên tục không ngừng.

Lâm Hàn chỉ chỉ ngỗng trắng dạy cho bé, "Vương Hi Chi yêu ngỗng không chỉ là chuyện tao nhả của văn nhân, ông ấy còn thể nghiệm ra cách viết thư pháp ảo diệu từ tư thế của ngỗng. Muội xem, cổ ngỗng ngẩng cao cong lên, có đúng hay không? Cháp bút thì cần như vậy. Lúc vận bút, lại phải giống như chân ngỗng tát nước, mới có thể khiến tinh thần chăm chú vào bút pháp."

Lâm Thấm nghe mơ mơ màng màng, nhưng vẫn cười lấy lòng, liền tiếp gật đầu.

"A Thấm, qua hai năm nữa muội hiểu chuyện rồi, nhị ca sẽ dạy muội viết chữ." Lâm Hàn trịnh trọng cam kết.

dien/danke/quydon

"Nhóc cổ hũ." Lâm Đàm thấy nhị đệ như thế, trong nội tâm vui lên.

"Nhị đệ, chào buổi sáng." Lâm Đàm cười hi hi nói.

Lâm Hàn nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng mấy lần, khẽ nhú mày, có chút miễn cưỡng khom người thi lễ, "Đại ca, chào buổi sáng."

"Nhị đệ, hôm nay là ai chuẩn bị quần áo cho đệ? Ánh mắt không tệ, áo màu xanh ngọc này rất xứng với đệ, khiến cho gương mặt của đệ càng tuyết trắng béo mập, thật đáng yêu." Lâm Đàm thân thiết hỏi "Đệ muốn đến trường sao? A Hàn, thật ra thì đệ không cần chăm chỉ vậy đâu, hôm nay trong nhà có khách tới, cha và nương đã xin Hứa giáo dụ cho đệ nghỉ rồi. Đệ ở nhà nghỉ ngơi, ‘trộm được phù sinh nửa ngày nhân’, chẳng phải rất thích ý?"

Về mặt Lâm Hàn nghiêm túc, "Thời gian không thể mua được bằng tiền, tỷ tỷ, hôm nay đệ không đi học, lúc này dù sao nhàn rồi vô sự, liền đến chỗ Văn tiên sinh một lát, thuận tiện thỉnh giáo học vấn."

Văn tiên sinh là phụ tá Lâm Phong mời về, bởi vì chỉ ở An Định một mình, không có gia quyến chăm sóc cuộc sống thường ngày, Lâm Phong liền mời hẳn ở Lâm phủ. Văn tiên sinh có học vấn uyên bác, Lâm Hàn rất ngưỡng mộ hẳn, cho nên rõ ràng hôm nay có thể không đi học, cậu cũng phải đến chỗ Văn tiên sinh cầu học.

Lâm Đàm cười, "Đệ đệ của ta thật chăm chỉ."

Gương mặt tuần tú của Lâm Hàn nghiêm lại, "Khách gần trưa mới tới, đến lúc đó ta trở lại, cũng không thiếu lễ độ, nên tiểu đệ cáo từ." Cẩn thận tỉ mỉ cúi người một cái, cáo biệt với Lâm Đàm, Lâm Thấm, liền đoạn chính bước đi lên cầu đá.

"Có thể quang minh chính đại lười biếng mà đệ cũng không chịu, A Hàn, đệ thật là ngoại tộc trong những học sinh đó." Lâm Đàm nhìn bóng lưng của đệ đệ, lắc đầu thở dài.

"Ngoại tộc nha." Lâm Thấm bắt chước cảm khái giống tỷ tỷ.

"Quát, quát, quát." Đại Bạch từ trong nước lên bờ, vẩy vẩy nước trên lông vũ, ngông nghênh không chút hoang mang đi tới bên cạnh Lâm Thấm, đội bé cùng nhau trở về.

"Đội lát nữa bơi tiếp." Lâm Thấm nghiêm túc nói cho nó biết.

Đại Bạch bắt mẫn rướn cổ lên kêu vài tiếng, tiếng kêu trịnh trọng, tựa như có ý khiển trách.

"Người bơi lâu như vậy, ta chỉ kêu người chờ chút thôi nha." Trong đôi mắt vừa đen vừa sáng của Lâm Thấm tràn đầy kinh ngạc, "Ta mới nói mấy câu với tỷ tỷ, người đã chờ không bình tĩnh rồi hả? Đại Bạch, người như vậy thật không tốt."

Tiếng kêu của Đại Bạch càng to hơn.

"Kêu to không có nghĩa là người có lý!" Lâm Thấm lộ vẻ mặt nghiêm túc, khiển trách: "Chỉ biết chơi! Dã mạn không hiểu chuyện! Tốt lắm, đừng kêu nữa, ta dẫn người trở về là được." Ngỗng trắng nghe bé nói trở về, mới không kêu nữa, ngừng đầu đi trở về.

Dạy Đại Bạch xong, Lâm Thắm phát phát tay nhỏ bé với Lâm Đàm, "Tỷ tỷ, muội và Đại Bạch đi trước nhé." Vừa hay đúng lúc này hai nha đầu khác là Không Dương và tiểu Uyển cũng tới, hai nha đầu này đều mười lăm mười sáu tuổi, nhìn liền thấy thành thực hơn Nhan Tại và Ứng Cai, Lâm Đàm phân phó nói: "Hai người theo nhị tiểu thư đưa Đại Bạch trở về chuồng ngựa, coi chừng nhị tiểu thư cho tốt, không cho nhị tiểu thư chạy loạn."

Không Dương và tiểu Uyển đều xưng vâng, Lâm Đàm vẫn không yên lòng, lại dặn dò muội muội, "A Thắm, đi đường chậm chút...."

"Biết, biết." Lâm Thắm không đợi Lâm Đàm nói xong đã đồng ý.

Bé gái mang theo ngựa trắng, nghênh ngang đi rồi.

Hai nha đầu không gần không xa đi theo phía sau bé.

dien[dan]le[quy]don

Lâm Đàm nhìn bóng lưng nhỏ nhỏ của muội muội, bất giác mỉm cười.

"Đại tiểu thư, ngài trở lại rồi, phu nhân đang tìm ngài đây." Một thiếu nữ mặc áo ngoài màu xanh giống kiểu của thị nữ đi ra từ trong viện, vẻ mặt tươi cười, khom gối hành lễ.

Lâm Đàm buồn bực cúi đầu, "Thanh Trúc, ta không giống chỗ nào, cả người cũng có thể nhìn ra sao?"

Thị nữ tên Thanh Trúc hé miệng cười, "Đại tiểu thư, nô tỳ vụng về, ngài giả trang rất giống, ta thật không nhìn ra. Nhưng sáng nay ta đã thấy đại công tử, ngài ấy rõ ràng mặc áo màu xanh lá."

Lâm Đàm không khỏi cười, "Dọa ta giật mình, còn tưởng người có hóa nhân kim tinh đây."

Thanh Trúc đi theo Lâm Đàm vào trong, trong miệng treu ghẹo, "Đại tiểu thư ngài suy nghĩ xem, Lâm gia có huynh muội sanh đôi là đại công tử và ngài, sáng nay nô tỳ đã gặp đại công tử, lúc này nếu không nhận ra ngài, chẳng phải là đũa ngọc sao? Thật ngọc vậy, nên bị phu nhân đuổi ra ngoài rồi!"

Thanh Trúc là cháu gái của Lý ma ma bà vú của La phu nhân, từ nhỏ lớn lên ở Lâm gia, với Lâm Đàm tuy là chủ tớ, lại hết sức quen thuộc, nói chuyện cũng không gò bó, cười cười nói nói, hai người một trước một sau vào căn phòng phía đông mà La phu nhân ở hằng ngày.

Lúc này trời đã sáng lên, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, sáng rõ mà âm áp. La phu nhân đang ngồi ở trước bàn uống trà, thấy Lâm Đàm đi vào, liền cười nói: "Mau tới đây, ngồi trò chuyện với nương một lát. Mới sáng sớm, đại ca con đã muốn thả thuyền trên sông, con phải tiễn Tô sư gia, A Hàn thì cố ý muốn đến chỗ Văn tiên sinh thỉnh giáo học vấn, A Thắm lại vội vàng vàng ăn một chút liền chạy ra ngoài, muốn đi chơi với Đại Bạch trước khi khách đến, ai, mấy con thật là mỗi người đều có chuyện chơi."

Nàng mặc dù đã là nương của hai trai hai gái, nhưng cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, hai mắt sáng ngời, lông mày cong dài, tướng mạo điểm lệ lại khí khái, lời nói cũng hết sức lạnh lẽo dứt khoát, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái.

Lâm Đàm thỉnh an chào hỏi xong, liền theo lời ngồi xuống bên người nàng, nói cười riu rít, "A Hàn tuy hơi câu nệ, nhưng rất biết lý hiểu chuyện; A Thắm thì thật thú vị, chỉ mới bao lớn, bé liền có thể suy một ra ba rồi. Lúc này bé còn dạy dỗ Đại Bạch, 'chỉ biết chơi' 'kêu to không có nghĩa là người có lý'!"

La phu nhân bật cười, "Đứa nhỏ này, hôm qua nó và A Hàn gây gỗ không lại, liền la hét kêu to, A Hàn liền nói với nó là to không phải có lý, nó liền nhớ rồi. Quay đầu còn dạy dỗ Đại Bạch! Không được, nhị tiểu thư của chúng ta thật ghê gớm!" Lâm Đàm hết sức chấp nhận, "Trời sinh thông minh, nghe một hiểu mười."

La phu nhân hỏi "Tô sư gia lên đường có thuận lợi không?" Lâm Đàm hé miệng cười, "Hắn xuất thân nhà giàu, quen sống chú ý, vật dụng hằng ngày đều muốn mang theo đầy đủ hết, không chịu sót thứ gì, lại nhất định phải lên đường đúng canh ba giờ Dần, làm cho bận rộn một phen."

La phu nhân cũng biết Tô sư gia, không khỏi cười một tiếng.

Tô sư gia là thứ tử của thương nhân, rất nghĩa khí, chỉ bèo nước gặp nhau với Lâm Phong lại vừa gặp đã thân, nên liền làm phụ tá cho Lâm Phong, mặc dù Lâm Phong chỉ làm huyện lệnh trong một thành nhỏ ở Tây Bắc cũng không có nửa câu oán hận, không xa không rời. Nhưng hắn ăn uống sinh hoạt từ trước đến giờ đều xa xỉ, dù đi xa nhà cũng không chịu qua loa, lại tự cho là đại sư Chu Dịch, động chút thì muốn bói một quẻ, đoán một phen, tự cho là coi rất chính xác. Giống như sáng sớm hôm nay, hắn bói ra canh ba giờ Dần, liền phải đứng canh ba giờ Dần, nhất định phải khởi hành lên đường ở ngày lành tháng tốt này. Hôm nay Lâm Phong lại có công vụ quan trọng, liền tục thương lượng với hắn cho hắn đổi ngày, hắn cũng không chịu.

Lúc nói chuyện, Lâm Đàm liền nhắc tới hai nha đầu Nhan Tại và Ứng Cai, ".... A Thắm cũng đã đi tới mép nước rồi, hai người đó còn sợ hãi rụt rè, cách xa tám trượng. Nên con cho hai người đó trở về, đổi Không Dương và tiểu Uyển theo A Thắm."

dien[dan]le[quy]don

La phu nhân giận tái mặt, "Thường ngày thấy hai người này cũng tốt, ai ngờ vô dụng như vậy! A Đàm, con đôi người là đúng, Không Dương và tiểu Uyển là nha đầu con dạy dỗ, làm việc ôn hòa, lại tỉ mỉ." Lâm Đàm thấy sắc mặt La phu nhân tái xanh, khuyên giải: "Nương không cần tức giận, Nhan Tại và Ứng Cai không lớn lắm, lo việc không chu đáo, việc này cũng khó tránh khỏi, về sau dạy dỗ lại là được."

La phu nhân rớt cuộc còn tức, sai người gọi Nhan Tại và Úng Cai tới la mắng.

Nhan Tại quỳ trên mặt đất, chảy nước mắt thanh minh cho bản thân, "Phu nhân, ngày hôm trước nô tỳ bị Đại Bạch cắn một lần, trong lòng liền sợ.... Ngõng cắn người cũng rất đau.... Úng Cai cũng bị ngõng cắn, nàng ấy nhất gan, lôi kéo ta không cho ta qua..... Phu nhân, thật không phải....."

Thân thể Úng Cai phát run, cúi đầu nhận tội, "Nô tỳ biết sai, đã đến chỗ Tần ma ma lĩnh năm hèo, cầu xin phu nhân trách phạt tiếp! Chuyện này không liên quan tới Nhan Tại tỳ tỳ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ!" Liền dập đầu bốp bốp, không bao lâu cái trán đã sưng đỏ.

Lâm Đàm ở bên thờ ơ lạnh nhạt, xem thần thái và ngôn ngữ của hai nha đầu suy nghĩ một lát, cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

Nhan Tại là con của gia nô, Chu Năng cha nàng ta quản hai cửa hàng, trong nhà chắc là sung túc, liền nuôi nàng ta hơi ngao mạn chút, không cho nàng ta chịu khổ gì. Một nha đầu, bởi vì bị ngõng cắn, liền dám chậm trễ tiểu chủ nhân, lại không có trách nhiệm, gặp chuyện liền muốn dõn nước đục lên người khác. Còn Úng Cai là từ ngoài mua về, vốn thấp hơn Nhan Tại một chút, nàng ấy lại một thân một mình ở Lâm phủ, không có gì dựa vào, bình thường nhất định là bị Nhan Tại khi dễ quen rồi, mọi chuyện đều nghe Nhan Tại, dù đến lúc này, Nhan Tại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người nàng ấy, nàng ấy cũng không dám phản kháng đôi câu vài lời.

Nhan Tại vốn nên nghiêm trị, nhưng Chu Năng cha nàng ta là người hầu do La phu nhân mang tới từ mang tới nhà mẹ Tần Giang hầu phủ, nếu phạt nặng Nhan Tại, La phu nhân cũng không khỏi mất mặt. Về phần Úng Cai, nàng ấy chỉ mềm yếu chút, còn có thể dạy.

Lâm Đàm liền nháy mắt với La phu nhân.

La phu nhân hiểu ý, lệnh Nhan Tại ra ngoài quỳ, chờ xử lý.

Hai nha đầu nước mắt lưng tròng dập đầu, liền đi ra ngoài.

"Có lời gì muốn nói với nương?" La phu nhân ngoác kêu Lâm Đàm, dịu dàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Lâm Đàm nói uyển chuyển, "Nhan Tại cần phải trừng phạt, nhưng Chu Năng cha nàng là nô bộc ngài mang tới từ Tần Giang hầu phủ, gia gia đã qua đời của nàng ta, nói xa hơn, là nô bộc mà ngoại tổ mẫu từ Tiêu gia mang tới Tần Giang hầu phủ. Phạt nàng ta không gấp gáp, nhưng khiến ngài mất mặt cũng không đáng. Nếu không phạt nàng ta, có tiền lệ rồi, bọn nha đầu lại không khỏi lười biếng, cũng không thể thành thật. Nương, hay là thế này đi, cho Nhan Tại cáo bệnh, kêu Chu Năng dẫn nàng ta về nhà. Về phần Úng Cai, ta thấy nàng ấy ngược lại có thể dạy được, đánh mười hèo đuổi đi làm việc nặng, nếu tình ngộ rồi, liền để nàng ấy trở lại."

La phu nhân cảm thấy mỗi câu của Lâm Đàm đều rất đúng, "Nói cũng phải, Nhan Tại tuy không tốt, cha nương nàng ta lại do ta từ nhà mẹ mang tới, liền bảo Chu Năng dẫn nàng ta trở về, sau này tự động gả đi thôi. Ài, ta thấy A Thấm có chút thích nàng ta mới có thể lệnh nàng ta đi hầu hạ bé, ai ngờ lại tệ vậy."

Lâm Đàm an ủi, "Ngày trước nàng ta cũng tốt, có lẽ bị ngõng cắn, mới có thể như vậy."

La phu nhân thở dài nói: "Hài nhi ruột thịt của mình, thật là vô luận giao cho ai trông nom cũng không yên tâm, vẫn nên tự thân tự lực. Huynh muội các con tất cả đều uống sữa của ta lớn lên, ngay cả một nhũ mẫu cũng không có, ai, nếu có một nhũ mẫu như ta cũng tốt lắm, lúc này giao A Thấm cho nhũ mẫu, cũng yên tâm hơn giao cho hai nha đầu nhiều."

La phu nhân mới nhắc tới nhũ mẫu, ngoài cửa sổ liền vang lên một âm thanh run rẩy, "Cô nãi nãi, ta có việc gặp người."

La phu nhân giật thót mình.

Lâm Đàm nghịch ngợm cười, "Ngài đang nhớ bà ấy, bà ấy liền tới. Nương, ngài vui mừng chứ?"

La phu nhân giả vờ giận, đưa tay muốn đánh nàng, Lâm Đàm liền cười cầm tay La phu nhân, cầu xin tha, "Lý ma ma thấy con mặc nam trang lại sẽ làm nhầm lâu bầu nữa, con phải đi cửa sau ra, trở về thay quần áo."

"Đi đi." La phu nhân cười cười.

Lâm Đàm rón rén chạy ra ngoài.

di.enda.nlequ.ydon

La phu nhân lệnh thị nữ Thanh Trúc, Thanh Cúc đỡ Lý ma ma vào trong nhà.

"Ngài cũng từng tuổi này, có chuyện sai người truyền lời là được, làm gì muốn tự đi một chuyến?" La phu nhân trong miệng giận trách, liền đứng lên, tự mình đỡ Lý ma ma ngồi xuống.

Lý ma ma đã là bà lão gần sáu mươi tuổi, hai bên tóc mai đã có màu trắng, giọng nói có chút khàn khàn, "Đường đại phu nói, ta nên ra ngoài hoạt động nhiều mới thỏa đáng." La phu nhân bưng ly trà nóng đưa tới trong đôi tay thon gầy của bà, "Nhũ mẫu, thời tiết khô ráo, ngài phải nhớ uống nhiều nước."

La phu nhân thuơ nhỏ mắt mẹ, còn ở trong tã lót đã do Lý ma ma tỉ mỉ chăm sóc, trung thành cảnh cảnh hầu hạ hơn 30 năm, vì vậy tình cảm ở giữa La phu nhân và Lý ma ma cũng hơn bình thường, mặc dù danh nghĩa là chủ tớ, Lý ma ma lại có tình như mẫu tử với La phu nhân, khắp nơi suy nghĩ vì La phu nhân, từ nữ ruột thịt, tôn tử tôn nữ của mình cũng xếp sau.

La phu nhân cũng cực kỳ không muốn xa rời Lý ma ma, nhưng La phu nhân tính tình nôn nóng, Lý ma ma lại trầm ổn vô cùng, lớn tuổi còn thích nói nhiều, mở miệng liền nói không dứt, khiến La phu nhân có chút kính sợ.

Quả nhiên, sau khi Lý ma ma ngồi xuống liền bắt đầu nói chuyện không ngừng, từ thời tiết tốt gần đây nói đến bệnh đau chân của bà ấy đã lâu không tái phát, càng nói càng tinh thần. La phu nhân hết cách chỉ có thể ngồi nghe bà, nhưng ý nghĩ sớm không biết bay đến chỗ nào.

dien.danle.quy.don

Lúc này, ngoài cửa có một cái đầu nhỏ dễ thương dò vào, thấy Lý ma ma đang nói nước miếng bay ngang, liền cười hi hi.

La phu nhân tỉnh mắt, thấy Lâm Thâm bên ngoài ngó dáo dác, liền cười vẫy tay với bé.

Bé lại vẫy vẫy tay nhỏ với La phu nhân.

"A Thâm, con thấy nhũ mẫu của ta ở đây, không dám vào à? Con cũng sợ nghe lâu bà ư?" La phu nhân không khỏi vui lên trong lòng.

Lâm Thâm liền rón rén lùi nhanh như mèo.

Bé gái lộ ra bóng dáng ngây thơ, đáng yêu khác thường.

Hai nha đầu Không Dương và tiểu Uyển vội vã khom gối với La phu nhân, liền đi theo sau lưng Lâm Thâm.

Lâm Thâm tuy nhỏ, chạy lại rất nhanh, muốn hầu hạ tốt vị tiểu cô nương này, cần lúc nào cũng quan tâm, không dám khinh thường chốc lát.

"A Thâm thật cơ trí." La phu nhân mặt mày hớn hờ.

".... Cô nãi nãi, lúc ta mới tiến vào, thấy có hai nha đầu quỳ ở bên ngoài, là thế nào?" Lý ma ma nói chuyện từ từ lum hồi lâu, mới nhớ tới chuyện đứng đắn, "Có một nha đầu ta xem có mấy phần quen mặt, hình như là nhà Chu Năng?"

La phu nhân liền kể lại chuyện của Nhan Tại, ".... Cho rằng nàng ta tốt, ai ngờ lại có thể như vậy."

Lý ma ma run rẩy đứng lên, "Cô nãi nãi, ta xin tha giùm nha đầu này...." Da đầu La phu nhân tê dại, chạy nhanh qua vịn bà, "Được, được, nhũ mẫu, ta sẽ sai người thả nha đầu này." Liền cất giọng gọi Thanh Trúc, "Thanh Trúc, nói với hai nha đầu đó, trở về dập đầu với Lý nãi nãi đi, tất cả đều xem ở mặt mũi của Lý nãi nãi." Thanh Trúc liền xưng vâng, đi ra ngoài truyền lời.

"Cô nãi nãi, đây là người ngài mang tới từ nhà mẹ." Lý ma ma lau lệ, "Cũng là người tiên phu nhân từ Tiêu gia mang tới. Nô bộc của cô nãi nãi, trừ ở lại trong kinh giữ nhà, bên cạnh chỉ còn ta và nhà Chu Năng thôi...."

"Ta biết rõ, ta biết rõ." La phu nhân vừa thấy nhũ mẫu rơi nước mắt, vừa hoảng hốt vừa đau lòng, "Được rồi, nhũ mẫu, trong lòng ta cái gì cũng biết, không phải nàng ta chậm trễ tiểu A Thâm, trong lòng ta tức giận sao?" Đỗ Lý ma ma nửa ngày, cuối cùng cũng dụ được bà ngừng nước mắt, nguyện ý trở về phòng nghỉ ngơi.

La phu nhân thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, phân phó Thanh Trúc, "Người đưa bà vú trở về phòng, giao phó tiểu nha đầu rất hầu hạ, nếu dám can đảm khinh thường chậm trễ, ta sẽ không tha, nhất định nghiêm trị." Thanh Trúc liền cung kính đồng ý, "Dạ, phu nhân." rồi tới đỡ Lý ma ma, "Tổ mẫu, ngài chậm chút."

die.ndan.le.quydon

Sau khi tổ tôn hai người rời đi, trong phòng liền an tĩnh lại.

La phu nhân chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, trên bệ cửa sổ có để một chậu hoa lan, tư thái tuyệt đẹp, thanh lịch tao nhã, lúc này hoa lan đã nở một đóa, sắc như bích ngọc, đẹp như ngọc điêu, cánh hoa như sen, mùi thơm ngát bốn phía.

Sắp gặp được biểu tỳ rồi.....

Biểu tỳ từ nhỏ cùng ta lớn lên ở Tân Giang hầu phủ.

Nhà mẹ, Tấn Giang hầu phủ.....

Về mặt La phu nhân có chút đau thương.

Mẫu thân ta ngay từ lúc sinh ra ta đã mất, không có nương, Tấn Giang hầu phủ còn là nhà mẹ của ta sao?

Trước mặt La phu nhân chớp lên, một thiếu nữ 16 tuổi khuôn mặt đẹp cười khanh khách đứng ở trước mặt nàng.

Là Lâm Đàm.

Nàng đã thay nữ trang, trên người mặc áo lụa ngắn màu tím nhạt, phía dưới mặc váy dài hơi xòe ra màu đỏ nhạt, mái tóc dài đen bóng được búi hai bên cân xứng đơn giản, trên búi tóc cũng không có đồ trang sức vàng ngọc, chỉ đeo hai đóa hoa thược dược còn đọng sương sớm, quả nhiên là người còn yêu kiều hơn hoa, thướt tha thanh nhã, mát mẻ xinh đẹp, không có mùi đất, lại hơi thờ như lan.

"Khuê nữ của ta thật xinh đẹp." La phu nhân đưa ra tay thon, êm ái vuốt ve mặt Lâm Đàm.

"Nương, ngài đây là mề khen mề dài đuôi." Lâm Đàm cười.

"Đàm phu nhân đến." Thị nữ Thanh Cúc đi vào bẩm báo.

La phu nhân vội nói: "Mời vào." Rồi nói với Lâm Đàm: "A Đàm, biểu đi hầu của con đến, đi đón với nương đi." Lâm Đàm cười dài kéo tay La phu nhân, "Đó là tự nhiên."

Đàm Tuệ dắt tay nhỏ của nữ nhi San tỷ nhi xuống xe ngựa, do quân sự ma ma tiếp, đi dọc theo một con đường sạch sẽ vào bên trong Lâm phủ.

Phía trước có một tiểu nữ hài nhi ba bốn tuổi chạy ra, mặc áo vàng nhạt, gương mặt tuyết trắng, ánh mắt linh động, giao hoạt dễ thương.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư không thể chạy loạn, mau trở lại!" hai nha đầu thở hổn hển đuổi tới, miệng đầy năn nỉ.

diend.anleq.uydon

Tiểu nữ hài nhi chỉ xem như không nghe thấy, tò mò quan sát người xa lạ trước mắt.

Thấy được San tỷ nhi cỡ cỡ tuổi của bé, ánh mắt của tiểu nữ hài nhi liền nóng bỏng, còn lộ ra một gương mặt cười xán lạn.

San tỷ nhi bị bé nhìn đến gương mặt đều đỏ.

Đàm Tuệ dắt tay San tỷ nhi mỉm cười đi tới, về mặt hoà nhã, "Tiểu cô nương, cháu họ gì?"

Hai mắt tiểu nữ hài nhi vụt sáng lên, "Ngài là biểu đi à? Cháu họ Lâm, tên A Thắm."

Đàm Tuệ cười rất vui vẻ, "Hò, Lâm Thắm? Là cầm trong quả lâm cầm à?"*

*Thắm và Cầm đều phát âm là qín. Quả lâm cầm là quả cây hoa hồng (có quả giống như quả táo tây nhưng nhỏ hơn).

Quả cây hoa hồng, còn gọi là quả bình bà, quả tần bà, hay quả lâm cầm, nghe nói quả này có mùi vị thơm ngọt, có thể khiến rất nhiều loài chim bay tới vào rừng cần rớt xuống, nên mới có tên này.

Gương mặt tiểu nữ hài nhi trong trắng lộ hồng, trong suốt đáng yêu, Đàm Tuệ vừa trêu ghẹo, vừa không nhịn được đưa tay ngắt.

"Không phải quả cây hoa hồng, không phải quả cây hoa hồng." Lâm Thắm đưa tay bảo vệ khuôn mặt nhỏ bé của mình, sung sướng cười cợt, "Thắm không phải là Cầm, Thắm không phải là Cầm."

Đàm Tuệ vừa mừng vừa sợ, "A Thắm tiểu cô nương, nếu biểu đi nhớ không lầm, năm nay cháu vẫn chưa tới bốn tuổi mà? Nhưng ngay cả 'Thắm không phải là Cầm' cũng biết nói rồi, quả thực là tiểu thần đồng." Liền kéo kéo tay nhỏ của San tỷ nhi, cười nói: "So không bằng! San tỷ nhi, con còn lớn hơn A Thắm hai tháng, mồm miệng lại không được lanh lợi như vậy."

Gương mặt nhỏ của San tỷ nhi đỏ hơn, yêu kiều ôm lấy Đàm Tuệ.

Lâm Thắm là một đứa bé thích được khen, lần đầu tiên gặp mặt biểu đi đã khẳng khái hào phóng tặng cho danh hiệu "tiểu thần đồng", trong lòng bé cực kỳ vui thích, mặt mày cong cong, tươi cười rạng rỡ, miệng lại còn khiêm tốn, "Đầu có, đầu có, cháu không phải tiểu thần đồng gì hết, cháu là một tiểu tướng binh!"

"Thật là tự biết rõ." La phu nhân kiêu diễm đi đến, mỉm cười trêu ghẹo.

Đàm Tuệ theo âm thanh nhìn sang, thấy một vị thiếu phụ mặc áo màu đỏ thêu hoa và chim đang theo bậc thang mà xuống, thân hình và khuôn mặt quen thuộc kia, không phải biểu muội La Thu, còn là ai? Nàng không khỏi đỏ mặt lên, "Thu biểu muội!"

"Tuệ biểu tỷ!" La phu nhân bước nhanh tiến lên, nắm lấy tay nàng.

Tỷ muội hai người xa cách đã lâu gặp mặt lại, đều kích động không thôi, La phu nhân nước mắt tràn mi, Đàm Tuệ cũng chảy nước mắt nóng bỏng xuống.

dienda.nlequyd.on

"Nương của ta khóc." Lâm Thâm thấy La phu nhân chảy nước mắt, cũng bị thương tâm, bất lực lôi kéo San tỷ Nhi.

"Nương ta cũng khóc." San tỷ nhi do dự một lát, rồi nắm tay Lâm Thâm lại.

Đứa bé và đứa bé luôn rất dễ dàng thân cận, tay nhỏ bé lôi kéo, Lâm Thâm và San tỷ nhi liền không sợ người lạ như lúc này nữa, thân thiết hơn nhiều.

Lâm Đàm xuất hiện trên bậc thang.

Nàng mười sáu tuổi, vóc người là lút, da trắng trắng tuyết, ngũ quan tinh xảo khác thường, phong thái cực kỳ ung dung, vô luận nhìn từ xa hay gần, đều là mỹ nữ tuyệt sắc.

"Tỷ ấy thật là đẹp mắt." San tỷ nhi dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lâm Đàm, hâm mộ không dứt.

"Tỷ tỷ ta đó!" Lâm Thâm ưỡn cao bộ ngực nhỏ, mặt mang vẻ đắc ý.

"Là tỷ tỷ của người à, thật tốt." San tỷ nhi rất hâm mộ Lâm Thâm.

Lâm Thâm lảng lảng.

Nhưng khi Lâm Đàm đi tới, bé vẫn nhăn mặt kè kè, "Tỷ tỷ, nương khóc."

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho bé biết, "Nương là đang vui mừng, biết không? Nương và và biểu đi mẫu chia cách nhiều năm, hôm nay có thể gặp mặt thực không dễ. A Thâm, mặc dù nương chảy nước mắt, nhưng không phải chuyện xấu, đây là cực vui mà khóc."

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng lên, "Cực vui mà khóc à? Muội biết rồi."

Còn trịnh trọng gật đầu một cái, giống như Lâm Đàm nói gì bé cũng hiểu rõ hết mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Đứa bé thông minh." Lâm Đàm sờ sờ đầu nhỏ của bé, dịu dàng khích lệ.

Lâm Thâm cười hi hi, đẩy San tỷ nhi ra trước mặt, "Tỷ tỷ, nàng ấy là San tỷ nhi, biểu đi đi nói nàng ấy lớn hơn muội hai tháng." Lâm Đàm mỉm cười, "San tỷ nhi vừa nhìn liền biết là đứa bé ngoan tính tình dịu dàng ít nói, rất đáng yêu. San tỷ nhi, cứ coi nơi này như nhà mình, không nên câu nệ, cứ tùy ý chơi đùa."

San tỷ nhi nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu.

Lâm Đàm cười cười, lại giao phó A Thâm, "Muội muội, hôm nay muội là tiểu chủ nhân, San tỷ nhi là tiểu khách nhân, muội phải chiêu đãi San tỷ nhi cho tốt, tận tình địa chủ, khiến San tỷ nhi có cảm giác như ở nhà, có được hay không?"

"Cái gì gọi là xem như ở nhà?" Lâm Thâm rất có tinh thần cầu học.

Lâm Đàm kiên nhẫn giải thích, "Xem như ở nhà, là khách đến nơi này tựa như về đến nhà, hình dung chiêu đãi khách thân thiết chu đáo."

"Xem như ở nhà, xem như ở nhà." Lâm Thâm lặp lại hai lần, say mê cuồng nhiệt đồng ý, "Hoá ra là như vậy, được, muội hiểu, tỷ tỷ yên tâm, muội hiểu rồi."

Lâm Đàm lại khen Lâm Thâm mấy câu, mới đứng lên đi khuyên La phu nhân và Đàm Tuệ, "Nương, biểu đi mẫu, nơi này không phải chỗ tâm sự, chúng ta đi vào trước, được không?" La phu nhân liền xin lỗi, "Xem ta, chỉ lo rơi nước mắt, đều quên mời vào. Biểu tỷ, chúng ta đi vào trong nói chuyện." Đàm Tuệ lau nước mắt trên mặt, "Xin lỗi, là ta thất lễ, thật là nhiều năm không gặp, quá nhớ nhung."

Ánh mắt xẹt qua mặt Lâm Đàm, trong mắt Lâm Đàm thoáng qua vẻ kinh ngạc, "Thư biểu muội, đây là A Đàm sao? Thật là xinh đẹp quá."

"Đi quá khen." Lâm Đàm tự nhiên thanh thản nói tạ.

La phu nhân khoác cánh tay Đàm Tuệ, cười nói: "A Đàm nhà ta không chỉ đẹp, nó còn nhiều chỗ tốt nữa, biểu tỷ, chờ chúng ta ngồi xuống, ta sẽ nói cho tỷ nghe hết." Đàm Tuệ vội nói: "Vây thật là tốt, ta ước gì đây. Lúc này ta đã gặp tiểu A Thắm rồi, Thư biểu muội, muội dạy con thế nào vậy? Sao dạy dỗ hai nữ nhi xuất sắc vậy, làm cho người ta thấy liền muốn đoạt lại mang về nhà...."

Đoàn người vừa nói chuyện, vừa đi vào trong.

Lâm Thắm và San tỷ nhi cố ý đi chậm lại, rồi xuống cuối cùng.

"Ai, tỷ tỷ người nói chuyện với người, luôn ngồi chồm hổm sao?" San tỷ nhi có chút nghi ngờ nhỏ giọng hỏi.

"Đúng vậy, tỷ tỷ nói chuyện với ta luôn ngồi chồm hổm xuống." Lâm Thắm cười hi hi, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ mê người, "Không riêng tỷ tỷ, cha ta mẹ ta ca ca ta cũng giống vậy."

Bé vươn tay nhỏ ra cố gắng khoa tay múa chân, "Tỷ tỷ ở phía đối diện của ta, đều cao cỡ ta, mặt đối mặt nói chuyện với ta, người hiểu không? Là như vậy."

"Ta hiểu." San tỷ nhi gật đầu liên tục.

Mặc dù bé ấy không mồm miệng lạnh lợi như Lâm Thắm, trong lòng cũng hiểu. Những người lớn thì cao, trẻ con thì thấp, người lớn chịu ngồi xổm xuống nói chuyện với trẻ con, để cho trẻ nghe rõ ràng, trong lòng đứa bé thật thoải mái, đúng là tốt.

Lâm Thắm và San tỷ nhi nắm tay nhỏ đi trở về suốt đường, cả đường lủi rủi nói chuyện, lúc đi tới phòng khách, hai bé đã thân rồi.

Đứa bé và đứa bé kết giao bạn bè rất nhanh.

Lâm Hàn trở lại rất đúng giờ, ba tỷ đệ Lâm gia bái kiến Đàm Tuệ xong, San tỷ nhi cũng hành lễ với La phu nhân, biểu tỷ đệ hành lễ với nhau cũng bận rộn một lúc lâu. La phu nhân tặng một đôi vòng trân châu cài tóc cho San tỷ nhi làm lễ ra mắt, rất là tinh xảo xinh đẹp, Đàm Tuệ cũng có lễ cho tỷ muội Lâm Đàm. Nàng ấy vừa thích Lâm Đàm, vừa thích tiểu Lâm thắm, kéo tay Lâm Đàm tỉ mỉ nhìn hồi lâu, khen nửa ngày, thật lâu sau mới lưu luyến không rời buông ra, đến Lâm Thắm, cũng giống như vậy, dù là Lâm Hàn mặt mũi nghiêm túc, không hay nói cười, nàng ấy cũng rất thích.

La phu nhân cũng thích San tỷ nhi, "Đứa nhỏ này mặt mày không giống biểu tỷ lắm, ánh mắt và cử chỉ lại cực giống, lịch sự vô cùng, là vị tiểu thư nữ."'

Đàm Tuệ liền lộ vẻ mặt tươi cười.

Người làm nương nghe được người khác khen con mình, không ai lại không vui.

La phu nhân liền nói xin lỗi: "Cha của A Khai sáng sớm hôm nay đã ra cửa, cũng không biết chàng ấy bận chuyện gì. Chàng ấy nhờ ta xin lỗi biểu tỷ, nói tỷ cứ thoải mái, giữa tỷ muội vẫn giống ngày trước, chớ xa lạ. A Khai đáng lễ cũng đến chào đi, nhưng hôm nay thật trùng hợp, một người bạn lâu năm của cha nó đột nhiên tới thăm, không tiện chậm trễ, A Khai không thể làm gì khác hơn là đi chiều đãi vị thế bá kia...."

Đàm Tuệ vội cười nói: "Chuyện này thì có sao đâu! Muội phu quản lý một châu, tất nhiên bận rộn, việc nhà là chuyện nhỏ, không cần phiền hấn. Ta mặc dù rất nhớ A Khai, nhưng ta sẽ ở An Định châu lâu dài, sau này thế nào cũng có ngày gặp."

Đàm Tuệ và La phu nhân đều là người ở kinh thành, Thượng Minh trượng phu của nàng đầu năm nay được bổ nhiệm thành thông phán An Định châu, đã đến nhận chức mấy tháng, lần này Đàm Tuệ tới là để đoàn tụ với Thượng Minh, sau này sẽ ở An Định châu dài hạn.

La phu nhân cười nói: "Biểu tỷ nói đúng lắm."

Một vú già búi tóc đứng cạnh Đàm Tuệ liền tới đây bái kiến La phu nhân, La phu nhân xem kỹ một lát, chợt hiểu, "Người là Thu Tinh, người là Thu Minh?" Thì ra hai người này là nha đầu cận thân ở Tấn Giang hầu phủ năm đó.

Thu Tinh và Thu Minh đã lập gia đình, hiện tại đã thành quân sự nàng dâu.

Người quen gặp lại, vui không thể nói hết.

Thu Tinh và Thu Minh, La phu nhân đều thương cho hai xấp vãi.

La phu nhân cũng cho Thanh Trúc tới bái kiến Đàm Tuệ, "Đây là cháu gái nhũ mẫu ta, tên là Thanh Trúc." Lại không nói đến thị tì khác.

Đàm Tuệ ngạc nhiên nói: "Biểu muội, muội dạy hai khuê nữ thông tuệ hơn người cũng thôi đi, cả nha đầu mà muội cũng dạy dỗ xuất sắc như vậy sao? Nha đầu Thanh Trúc này, vừa nhìn đã biết là vừa thông minh lại chừng chặc." Rất khen ngợi một phen, còn thưởng Thanh Trúc một cái vòng bạc.

Giới thiệu xong, La phu nhân và Đàm Tuệ ôn chuyện, Lâm Đàm mang theo đệ đệ, muội muội chơi đùa ở bên cạnh.

La phu nhân hỏi: "Biểu tỷ, sao tỷ chỉ dẫn theo mình San tỷ nhi? Hai cháu lớn đâu?"

Đàm Tuệ tổng cộng có một tử hai nữ, nhi tử Thượng Hoàng Độ, đại nữ nhi Thượng Hồng Bội, tiểu nữ nhi Thượng Hồng San. La phu nhân chỉ gặp mình San tử nhi, không thể không hỏi vài câu, nhưng cũng bởi vì tính tình của Thượng lão thái thái bà bà của Đàm Tuệ có chút cô độc kiên cường, e sợ cho có nguyên do khó nói gì, liền nhịn đến lúc này mới vừa hỏi ra.

La phu nhân quả nhiên không giấu, nhắc tới chuyện này, đôi mắt Đàm Tuệ ửng đỏ, "Biểu muội không biết, bà bà ta.... Ai, một lời khó nói hết, nếu không phải trước khi rời đi San tử nhi ôm ta chết sống không chịu buông tay, ta ngay cả San tử nhi cũng không mang ra được, bà bà ta không chịu cho tôn tử tôn nữ rời đi."

"Ra thế." La phu nhân rất là đồng tình.

Mẫu thân rời khỏi con cái, đây là chuyện rất khổ sở.

Đàm Tuệ cố gắng cười nói, "Năm đó chúng ta cùng nhau lớn lên, khi đó ta khờ, còn suy nghĩ muội không có công công cũng không còn bà bà, sống không ai cai quản, hẳn sẽ khó khăn. Bây giờ nhìn lại, giống muội thật tốt, mặc dù không có công công bà bà nâng đỡ, nhưng cũng không có trường bối quần thúc, vừa vào cửa đã được làm chủ nhà."

"Ta cũng không thích làm chủ nhà." La phu nhân lắc đầu, "Tỷ cũng biết ta đấy, thật không thích lo toan. Chuyện nhà ta, hoặc do cha A Khai xử lý, hoặc do A Khai và A Đàm thu xếp, ta đó, chỉ đặt hết tâm trí lên người hai đứa bé." Chỉ chỉ Lâm Hàn cùng Lâm Thắm, "Hai đứa nhóc này, chính là gốc rễ của ta rồi."

Đàm Tuệ không ngừng hâm mộ.

La Thụ sống rất là thoải mái. Chuyện trong nhà ngoài nhà có trượng phu và trưởng tử trưởng nữ phụ trách, nàng chỉ chăm coi tiểu nhi tử, và tiểu nữ nhi là đủ. Có thể thấy được, trượng phu và trưởng tử trưởng nữ đều rất giỏi, lại rất thông cảm nàng.

Ánh mắt nàng rơi vào trên người San tử nhi và Lâm Thắm.

"San tử nhi, ta dẫn ngươi đi xem Đại Bạch có được hay không?" Lâm Thắm nhiệt tình nói với San tử nhi: "Đại Bạch là một con ngỗng, rất kiêu ngạo, nhưng chơi vui lắm!" San tử nhi chưa từng nuôi ngỗng trắng, nên nghe rất là động lòng, "Xem một chút cũng được, nó sẽ không cắn ta chứ?" Lâm Thắm ngại ngùng, "Đại Bạch rất thích cắn người, nhưng, ta sẽ mắng nó, thật đó!" San tử nhi nghe nói Đại Bạch thích cắn người, rất là do dự, nhưng Lâm Thắm vẫn liên tục bảo đảm sẽ mắng Đại Bạch, nhiệt tình khuyên bé.

Đàm Tuệ nhìn hai iểu cô nương thật thú vị, nhìn đến mắt hờn.

Thanh Trúc bước nhẹ nhàng đi tới bên cạnh La phu nhân, ghé vào bên tai, nhỏ giọng nói mấy câu.

La phu nhân nhún mày.

Đàm Tuệ đặt hết lực chú ý lên người Lâm Thắm và San tử nhi, sự khác thường của La phu nhân, nàng ấy hoàn toàn không cảm thấy được.

Lâm Đàm lại nhìn thấy vẻ mặt của La phu nhân, vội hỏi: "Nương, sao thế?" Sắc mặt La phu nhân phiền não, "Tô sư gia không phải sáng sớm hôm nay lên đường về quê thăm thân nhân sao? Hắn gặp cướp ở nơi hoang vắng ngoài thành, còn bị thương, được hương dân đưa đến khách điểm nhỏ lân cận nghỉ ngơi. Bọn bộ khoái đã đi ra điều tra, chuyện ngược lại không lớn, Tô sư gia cũng không bị thương nặng, nhưng hắn là phụ tá đi theo cha con nhiều năm rồi...."

Lâm Đàm gật đầu, "Về tình về lý, chúng ta cũng phải có người qua tự tiếp xúc. Nương, sáng sớm hôm nay là ta đưa hắn đi, bây giờ nên do ta đi đón hắn." La phu nhân nói: "A Đàm, bảo Lương thúc đi là được."

Lâm Đàm không chịu, "Lúc cha ở thành nhỏ Lương Nguyên vắng vẻ tại Tây Bắc, cả phụ tá cũng không dễ mời, Tô sư gia hưởng thụ quen cuộc sống của người giàu có cư nhiên lại không hề oán hận mà ở Lương Nguyên với cha đến sáu năm, tình cảm này thật khác người khác. Cha không ở nhà, đại ca phải chiêu đãi thế bá, vậy chỉ có ta ra mặt được thôi." Nói xong, không đợi La phu nhân gật đầu, liền nghịch ngợm lẻ lười, bước nhanh đi ra ngoài.

Chưa bao lâu, Lâm Đàm đã đi mà quay về, nhưng lúc này nàng đã thay nam trang rồi.

Lâm Thắm rất ra sức khuyên San tử nhi, rốt cuộc được San tử nhi dám đi xem Đại Bạch với bé.

Đàm Tuệ không nhịn được cười một tiếng.

Lúc này nàng ấy mới xoay đầu lại, thấy Lâm Đàm mặc áo bào xanh, liền ngăn ngo, "Đây là.... là A Khai sao? Thật giống A Đàm, thật sự quá giống. Cũng khó trách, hai người bọn họ vốn là song thai long phượng...."

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Đàm Tuệ, dù tâm tình của La phu nhân không thoải mái, cũng không nhịn được cười, "Nó dĩ nhiên giống A Đàm, nó vốn là A Đàm."

"Là A Đàm, mặc nam trang?" Đàm Tuệ càng không hiểu.

Lâm Đàm cười chấp tay, "Thật có lỗi, cháu phải thất lễ rồi. Biểu di mẫu, hôm nào cháu sẽ bồi tội với ngài, cáo từ. Nương, hài nhi cáo từ." Lời nói vừa

đứt, nàng đã xoay người rời đi, dáng vẻ bồng bềnh phóng khoáng, nhìn qua cực kỳ vui tai vui mắt.

"Tỷ!" Lâm Hàn bỗng nhiên đứng lên.

"Tỷ tỷ, cẩn thận!" Lâm Thâm đuổi ra cửa, tay vịn khung cửa, ân cần dặn dò.

"A Hàn, coi chừng muội muội; A Thâm, San tỷ nhi, hai muội ngoan ngoãn, tỷ tỷ sẽ đem kẹo về cho hai muội ăn." Giọng nói của Lâm Đàm lộ sự vui vẻ, người đã đi được xa.

Đàm Tuệ còn chưa hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, "Biểu muội, A Đàm làm cái gì vậy? Sao ăn mặc thế?"

Một cô nương, tại sao muốn mặc nam trang chứ.

La phu nhân đưa mắt nhìn phương hướng Lâm Đàm rời đi, im lặng một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lâm Thâm và San tỷ nhi hào hứng bừng bừng đi thăm ngỗng trắng lớn, trừ nha đầu Khổng Dương, tiểu Uyển đi theo Lâm Thâm, vú nuôi Tang Thị của San tỷ nhi cũng mang theo mấy nha đầu đi theo phía sau. Lâm Hàn cũng không nghĩ đến chuyện học hành gì, mà chỉ rập khuôn đi theo tiểu muội mình.

Trong viện có giếng một cái đủ lớn, La phu nhân và Đàm Tuệ ngồi ở dưới dù uống trà.

".... Nói như vậy, năm đó một nhà các người đột nhiên gặp son tắc ở ngoài thành, A Khai đỡ một đao thay cho A Đàm, mình lại bị thương nặng; nên A Đàm áy náy trong lòng, mới cố ý gánh vác trách nhiệm của trưởng tử Lâm gia?" giọng nói của Đàm Tuệ hơi nhỏ, trong con người đều là vẻ thương hại và thương tiếc, "A Khai và Lâm Đàm, đều là đứa bé ngoan."

La phu nhân nói: "Mấy năm trước thương thế của A Khai cũng không tốt hơn cho lắm, nên A Đàm một lòng muốn làm thay đại ca nó, cha A Khai cũng sợ A Đàm tích tụ, áy náy trong lòng, nên muốn cho nó đi ra ngoài làm việc, giải sầu. Sau đó A Khai gặp được danh y, nên thương thế cũng dần lành, A Đàm mới ngày càng thoải mái. Nhưng, nó vẫn thích mặc nam trang ra cửa, lại luôn lo cho nước cho dân, mặc kệ trong nhà có chuyện gì, nó đều muốn xen vào. Nó đó, tuy là cô nương, cũng là bậc cân quốc không thua đáng mấy râu."

Nói tới đoạn chuyện cũ này, La Thụ lại cảm thấy buồn, lại có mấy phần kiêu ngạo. Con cái của nàng, ai cũng có tình có nghĩa, có can đảm, có hiểu biết, có trách nhiệm.

Đàm Tuệ cũng hồi hộp nói, "Phụ thân ta mất sớm, tộc nhân lạnh nhạt, mẫu thân hết cách, không thể làm gì khác hơn là mặt dày dấn thân trở về Tấn Giang hầu phủ sống qua ngày. Mặc dù ăn nhờ ở đậu, có nhiều bất tiện, nhưng dầu gì áo cơm không lo, có La gia che chở, không bị người ngoài tự dưng ăn hiếp. Khi đó biểu muội trong phủ đều không mấy đề mắt ta, chỉ có Thụ biểu muội, chưa từng xem thường ta...."

La phu nhân cười một tiếng, "Ta cũng không tốt hơn tỷ bao nhiêu. Ta tuy là đại tiểu thư Tấn Giang hầu phủ, là nữ nhi đầu tiên của cha ta, nhưng danh tiếng lại quá xấu. Ngay đầu tiên ta sinh ra thì thân mẫu liền qua đời, ta mang tiếng xấu khắc xương. Vừa khắc thân mẫu, tính tình lại xấu, cậy mạnh tùy hứng, không thể nói lý, bọn muội muội, đường muội của ta thấy ta đều trốn. Hồi tưởng năm đó, ta ngược lại thật không bị tức giận gì, chưa từng uất ức mình, chỉ tùy ý làm bậy, vung roi phóng ngựa...."

"Nương, biểu đi đi!" Lâm Thâm kéo tay San tỷ nhi chạy như bay tới, nụ cười rực rỡ như hoa xuân, "Đây là hoa tụi con hái trong vườn, có đẹp hay không?"

Trong tay Lâm Thâm cầm một nhánh bách hợp san hô, sắc hoa đỏ tươi, màu hoa tựa như san hô, điểm lệ đáng yêu; San tỷ nhi lại hái hoa hồng gai màu đỏ sậm, hình hoa tuyệt đẹp, mùi thơm nồng nặc. Đàm Tuệ bị dọa cho phát hoảng, "Sao lại hái hoa hồng gai, đâm vào tay thì sao." San tỷ nhi cười giờ cho nàng xem, "Đã bọc kỹ." — cảnh hoa hồng gai đã được khăn vải quấn kỹ, San tỷ nhi lại cầm cẩn thận, nên sẽ không bị gai đâm.

Lúc này Đàm Tuệ mới yên tâm.

diễn đàn.lêquýđôn

Lâm Hàn không nhanh không chậm đi theo qua.

Cậu thật là hết cách với muội muội mình. Bé khuyên San tỷ nhi nửa ngày, mới khiến San tỷ nhi nguyện ý đi xem ngỗng với bé, nhưng bé đi ngang qua vườn hoa, thấy đóa hoa xinh đẹp liền dúi, "San tỷ nhi, chúng ta hái hoa đi, có được hay không?" Tính khí San tỷ nhi cũng tốt, lập tức gật đầu, "Hay đó." — hai bé vốn đã thương lượng đi xem ngỗng xong, lại không hề có điểm báo trước đối thành hái hoa.

Lâm Hàn thật là không thể lý giải ý tưởng của tiểu A Thấm.

Nhưng chuyện này cũng không trở ngại cậu tiếp tục dung túng A Thấm, thương yêu A Thấm.

"Hàn ca ca bọc giùm con đó." San tỷ nhi ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười vui sướng.

Đàm Tuệ không ngờ Lâm Hàn không hay nói cười lại sần sóc thế, có chút ngoài ý muốn nhìn cậu, "Hàn ca nhi thật là tỉ mỉ."

Không đợi Lâm Hàn mở miệng, Lâm Thấm liền cười hi hi nói: "Nhị ca đây là ngã một lần khôn hơn một chút nha, trước kia cháu hái hoa hồng gai cũng từng bọc lại vậy, nên huynh ấy nhớ. Nhị ca, giỏi lắm!"

"A Thấm thật là cái gì cũng biết nói." Đàm Tuệ thấy Lâm Thấm vừa ngây thơ hoạt bát, lại mồm miệng lanh lợi, rất là tán thưởng.

Đều là đứa trẻ ba bốn tuổi, San tỷ nhi bình thường cũng có thể xem như cơ trí, nhưng nếu so với Lâm Thấm, liền thấy ngây thơ hơn, không khéo léo bằng.

"Nhị ca, huynh ngồi xuống." Lâm Thấm ngang ngược ra lệnh.

"Ngồi xồm xuống làm cái gì?" Lâm Hàn sừng mặt lên.

Lâm Thấm cười hi hi, "Muội vừa mới khen huynh 'Nhị ca, giỏi lắm' mà, khen ngợi xong, muội phải vỗ vỗ vai của huynh." Thấy Lâm Hàn hơi nhúu mày, không nhúc nhích, cũng không có theo ý của mình, liền lễ thắng khí hùng hổ sung, "Mỗi lần cha khen muội xong, đều muốn vỗ vỗ vai của muội."

"Phi...." La phu nhân và Đàm Tuệ không khỏi cười.

A Thấm à A Thấm, thì ra cha con khen con xong muốn vỗ vai, nhị ca của con cũng phải ngồi chồm hồm xuống ngoan ngoãn phối hợp con, cho con làm đủ hết sao?!

Lâm Hàn hơi buồn bực.

diễn đàn.lê quý đôn

San tỷ nhi đứng bên cạnh nhìn, trong con người tràn đầy tò mò.

Lâm Thấm thúc giục, "Nhị ca, huynh kì kèo mè nheo cái gì? Mau chút nha."

Đàm Tuệ nhỏ giọng hỏi thăm, "Thư biểu muội, A Hàn có thể đồng ý sao?" La phu nhân nín cười, "Có thể. A Thấm nhà ta giỏi nhất là bá m người, còn có thể vừa đâm vừa xoa, ở nhà ta, từ cha nó trở xuống, không ai có thể cự tuyệt nó." Đàm Tuệ nhướng mày, kinh ngạc không thôi.

Quả nhiên, Lâm Thấm kiên trì lần nữa, Lâm Hàn không cưỡng được bé, nên chấp nhận ngồi chồm hồm xuống.

Lâm Thấm đưa tay nhỏ bé ra vỗ vỗ vai nhị ca bé, hài lòng nói, "Nhị ca, giỏi lắm!"

San tỷ nhi nhìn ngây dại.

Bé cũng có ca ca, nhưng ca ca của bé chưa từng nuông chiều bé như vậy, cũng vĩnh viễn không thể nào dung túng bé như vậy....

"Khả năng quan sát của San tỷ nhi thật tốt, hoa này cực đẹp." La phu nhân nhận thấy vẻ hơi cô đơn trên mặt San tỷ nhi, nên kêu bé tới, âm giọng khen ngợi mấy câu.

San tỷ nhi ngại ngùng toét miệng nhỏ cười.

"Còn có con, còn có con." Lâm Thấm liên tục vươn tới không ngừng.

La phu nhân vui vẻ, chăm chú khích lệ Lâm Thấm, "A Thấm cũng rất giỏi, thấy đóa hoa này, nương giống như thấy được san hô đỏ mỹ lệ trân quý, trong lòng sinh ra cảm giác đầy đủ. A Thấm, đa tạ con."

Lâm Thấm cười lúm đồng tiền như hoa.

Bé bước bình giờ cành hoa trong tay lên, "Nương ngài cũng rất tinh mắt, có thể nhìn ra hoa hai con hái đều rất đẹp, nếu ngài yêu thích đóa hoa con hái, vậy thì con sẽ tặng đóa hoa này cho ——" bé cười giòn hoạt, ánh mắt lưu luyến trên người La phu nhân và Đàm Tuệ, cành hoa đang đưa giữa La phu nhân và Đàm Tuệ, "Con liền tặng cho.... tặng cho biểu di di!" Nhón chân lên, đưa hoa đến trước mặt Đàm Tuệ.

"Con bé này lại bước bình." Mọi người thấy bé như vậy, bật cười.

Đàm Tuệ nhận lấy san hô bách hợp, cười nói: "Đa tạ ý tốt của cháu." San tỷ nhi cũng cầm hoa hồng gai tặng cho La phu nhân, lúc đưa hoa còn nhắc nhở, "Dì, hoa này có gai, cẩn thận một chút." Ánh mắt La phu nhân dịu dàng, "San tỷ nhi ngoan, dì nhất định cẩn thận."

Lâm Thấm kéo San tỷ nhi, thật vui mừng chạy ra ngoài chơi tiếp.

Lâm Hàn đi theo sau lưng hai bé, một tác cũng không rời.

diễn đàn.lê quý đơn

"A Thấm thật là đáng yêu." Đàm Tuệ tán thưởng.

"Cũng không phải sao." Lời này La phu nhân thích nghe, khoe miệng không ý thức nhếch lên, nhếch lên, nhếch lên rồi nói, "A Thấm không chỉ đáng yêu, còn là tiểu phúc tinh nhà ta đây. Biểu tỷ, tỷ biết không? Lúc chúng ta mới đến An Định rất là nhếch đầu, thành An Định rất phồn hoa, không chỉ có thể gia đại tộc, ngang ngược ở địa phương, còn có hoàng thân quốc thích như nhà mẹ của Chu thái phi, Lệ Phi, Ngô Vương phi, còn có An Bình Quận Vương phủ tiếng tăm lừng lẫy, muốn quản lý châu này, há là dễ dàng?"

"Chẳng lẽ A Thấm đã giúp gì sao?" trong lòng Đàm Tuệ khẽ động.

Ánh mặt trời ấm áp vẩy vào trên người, trên mặt La phu nhân, cũng vẩy vào trên ly trà sứ trắng điêu khắc hoa sen tinh tế trang nhã đẹp đẽ trong tay nàng này. Ly trà nhỏ này vốn là thứ tinh mỹ vô song truyền qua mấy đời, bị mặt trời chiếu lên, ánh sáng lưu chuyển, càng hiện ra vẻ nhẵn nhụi trắng nõn, lấp lánh bóng loáng, làm người ta yêu thích không buông tay.

La phu nhân vuốt vuốt ly trà, cười cực kỳ thoải mái, nói với Đàm Tuệ: "Biểu tỷ, hôm nay tỷ ở lại phủ ta đi, không được đi, cứ ở lại một thời gian. Ta muốn làm tiệc mời khách, Tam phu nhân Sơn gia và nữ nhi, cháu gái của nàng ấy, còn có đại phu nhân Hường gia, và hai nữ nhi của nàng ấy, biểu tỷ nên gặp hết."

"Thật sao?" Đàm Tuệ vừa mừng vừa sợ.

Nàng đi theo Thượng Minh đến An Định châu, dĩ nhiên muốn giúp đỡ Thượng Minh kết giao quý nhân ở thành này, mở rộng vòng quen biết của Thượng Minh. Phàm là các quan viên như Tri châu, Thông Phán, phần lớn là quan ngoài biên thủy, ba năm tại nhậm, hay sáu năm tại nhậm, thì xong cũng liền rời đi, ở đây tự nhiên không có ảnh hưởng lớn như những thế gia đại tộc kia. Quan lại quyền quý ở An Định châu này cũng không ít, trong đó Sơn gia, Hường gia hiển hách nhất, thực lực không giống bình thường.

Sơn gia là quan văn, sống ở đây lâu đời, tộc nhân đông đảo, nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ tính quan nhậm chức ở kinh thành là có thể đếm ra năm sáu vị, quan ở khắp nơi càng thêm không thể đếm, gia tộc như vậy, rất có uy vọng ở An Định. Nếu Đàm Tuệ có thể giúp Thượng Minh kết giao Sơn gia, rất có giúp ích cho sĩ đồ của hắn.

Hường gia thì tập võ, là bốn gia của Giang Hạ hầu Hường Hiến Vinh ở kinh thành. Lão gia tử Hường gia Hường Thịnh Đức vừa là vị cao thủ công phu, lại từng là tướng quân kiên cường tung hoành nhiều năm ở trên chiến trường, hiện tại ông ta lớn tuổi, nên trở về An Định châu dưỡng lão, mặc dù không dẫn binh đánh giặc nữa, lại vẫn còn hùng phong, ông ta nói một câu ở An Định châu, không ai dám phản đối ông ta. Nếu được đến Hường lão gia tử ưu ái, chỗ tốt khác trước không nói, ít nhất ác bá ở An Định châu đều phải thành thành thật thật, không dám cho sử bán từ.

Hường gia đại phu nhân mà La phu nhân mới vừa nhắc, chính là con dâu lớn của Hường lão gia tử, phu quân Hường Văn Kỳ của nàng là trưởng tử của Hường lão gia tử, cũng là nhi tử được coi trọng nhất. Địa vị của Hường đại phu nhân ở Hường gia suy nghĩ là biết. Tam phu nhân Sơn gia, lại là thê tử của Tam gia Sơn Thành Dũng thuộc đích chi Sơn gia. Sơn Thành Dũng hiện đảm nhiệm tuần phủ Phúc Kiến, dù là ở trong Sơn gia nhân tài đông đúc, hẳn cũng là phái thực lực hoàn toàn xứng đáng. Thế theo phu quý, tam phu nhân Sơn gia nói chuyện ở Sơn Gia cũng rất có phân lượng.

Đàm Tuệ không ngờ La phu nhân nhiều năm không gặp, vừa mới gặp lại liền muốn dẫn nàng gặp mấy vị khách như vậy, trong lòng hết sức cảm kích, "Thư biểu muội, ta không biết cảm tạ người ra sao mới phải!" La phu nhân cười nói: "Tỷ muội cùng nhau lớn lên, nói vậy thì không thân nữa rồi."

Đàm Tuệ vui mừng một lát, chợt nhớ tới, "Biểu muội, muội và hai nhà đó rất thân sao?"

La phu nhân cười, "Nói đến chuyện này, chính là công lao của A Thấm. Lúc chúng ta mới đến An Định, A Thấm chỉ có một tuổi, nhưng đi bộ đã ổn, chưa nói được nhiều, nhưng dù tiểu A Thấm chưa nói được rõ ràng, lại đi đến chỗ nào đều trở thành bảo bối. Nữ nhi nhỏ nhất, quý giá nhất của tam phu nhân tên Trần Trần lớn cỡ A Thấm, đến Sơn gia, nó tuyệt không sợ người lạ, cứ lằng lằng nói chuyện với Trần Trần, đến gần liền cười, ta và tam phu nhân thả hai đứa nhỏ cùng nhau, nó không nói lời gì liền ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Trần hôn tới tấp...."

Nói tới chỗ này, La phu nhân cười đến đầm ngực, "Biểu tỷ biết không? Trần Trần là đích nữ của tam phu nhân, lại còn tám bé, ở Sơn gia được bảo bối như trứng phượng hoàng. Huynh đệ tỷ muội của bé ấy đều lấy chữ Gia làm tên lót, chỉ mình bé ấy được đặt tên Trần Trần, chính là bởi vì bé ấy ngũ hành thiếu thủy, đặc biệt lấy tên có chữ thủy để nuôi, lại e sợ cho một chữ trần không đủ, nên dùng từ láy. Một tiểu cô nương được nuông chiều vậy, lại bị A Thấm hôn mặt đầy nước bọt...."

Đàm Tuệ tưởng tượng cảnh đó, cũng buồn cười, "Vậy, tiểu cô nương Sơn gia như thế nào?"

Một tiểu cô nương ăn sung mặc sướng, như hòn ngọc quý trên tay bị người hôn bấy, thực sự không nghĩ ra bé ấy có phản ứng gì đây.

La phu nhân cố nín cười, "Trần Trần ngăn người một hồi, này sinh ác độc liền ôm A Thấm muốn cắn, kết quả cũng khiến cho mặt A Thấm đầy nước bọt. Người lớn muốn tách tụi nó ra còn không được, vừa tách ra liền muốn khóc, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là mặc cho hai bé làm ầm ĩ."

Đứa bé mới hơn một tuổi, vốn là kiên quyết tách ra cũng được, nhưng tam phu nhân Sơn gia không nỡ khiến Trần Trần khóc, La phu nhân cũng không nỡ khiến Lâm Thấm khóc, ai cũng nuông chiều. Cứ như vậy, hai đứa bé liền kết giao bằng hữu.

Người lớn cũng thân nhau.

Son gia ở An Định xác thực không giống bình thường, có tam phu nhân dẫn dắt, La phu nhân rất nhanh quen biết các phu nhân thái thái trong thành An Định.

"Vây, Hường gia thì sao?" Đàm Tuệ nghe rất là mê mẩn.

La phu nhân cười lắc đầu, "Hường gia cũng có tiểu cô nương lớn cỡ A Thắm, tên Hường Du Ninh. A Thắm và Du Ninh không giống vậy. Ngày đó Du Ninh mới vừa tỉnh ngủ, A Thắm cũng không mấy tỉnh táo, hai đứa bé ngồi đối mặt nhau ở trên giường, A Thắm chảy nước miếng trước, Du Ninh cũng chảy theo, hai đứa bé nhìn nhau chảy nước miếng, còn nhìn nhau cười ngây ngô."

La phu nhân nhớ lại chuyện cũ, trước mắt liền giống như xuất hiện gương mặt trắng tròn nhỏ nhắn, mắt to cơ trí, và bộ dáng chảy nước mắt đáng yêu của A Thắm, mặt mày cực kỳ dịu dàng.

"Lại còn có chuyện này, thật khiến người ta không ngờ." Đàm Tuệ không khỏi vui lên.

La phu nhân cười nói: "Ngày đó hai bé chưa tỉnh ngủ không có tinh thần, về sau thì không phải. Hai đứa bé ngay cả một câu nguyên nhân còn chưa nói rõ đã thích gây gổ cãi nhau rồi. Lâu bầu gì đó, người lớn đều nghe không hiểu hai đứa đang nói cái gì, hai đứa lại la ó khí thế ngất trời."

La phu nhân thờ dài nói: "Giao hảo Son Gia, Hường gia, An Định thành liền thật an định, có thể an tâm mà ở. Nếu không, tương lai thật đúng không mấy sáng. Biểu tỷ cũng biết, ta và vị đại thiếu phu nhân Thắm gia không vừa mắt, năng ta luôn nghĩ cách ngăn chân ta đấy."

Đại thiếu phu nhân Thắm gia mà La phu nhân nhắc tới, là muội muội khác mẹ của nàng. Nhị cô nãi nãi Tấn Giang hầu phủ La Anh. La Anh đến Thắm gia, công công là tả tướng kiêm Vũ Anh điện Đại Học Sĩ, Xu Mật Sứ trong triều, coi như không thể nói quyền khuynh thiên hạ, cũng đứng đầu quan văn, có công công thế này, bên cạnh La Anh tự không thiếu người nịnh bợ cung phụng nghênh đón. Người nàng ta không thích, tự sẽ có người nguyện ý ra tay chèn ép thay nàng ta. La phu nhân với nàng ta khác mẹ, từ trước đến giờ không hòa thuận, những năm gần đây La Anh ngoài sáng và trong tối, không ít chế tạo phiền toái cho La phu nhân.

Nhắc tới "đại thiếu phu nhân Thắm gia", Đàm Tuệ cũng nhíu lông mày, hơi buồn, "La Anh từ nhỏ tranh cường háo thắng, không câu nệ chuyện gì đều muốn nàng ta là thứ nhất mới được. Hôm nay càng tệ hại hơn, thật đáng ghét."

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm mặc chốc lát.

Có lẽ họ đều nghĩ đến những năm tháng sống ở La gia rồi. Những năm tháng thanh xuân khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Lâm Thắm và San tỷ nhi chơi vui khắp vườn, không biết nghĩ gì, lại chạy tới một khu vườn có đủ loại hoa tường vi.

Trong góc vườn có giàn hoa, trên giàn có đủ loại hoa tường vi nở rực rỡ, bên dưới giàn hoa là bàn đá, băng đá màu xanh, hai nam tử đang ngồi trên băng đá đối diện nhau, dịch chuyển quân cờ.

Hai người đều rất chuyên chú.

Số tuổi hai người này chênh lệch rất lớn, dung mạo khác biệt càng nhiều. Vị bên trái là người trung niên hơn 40 tuổi mặc áo dài màu xanh đậm, sắc mặt hơi vàng, có đề chòm râu, ngũ quan thường thường, bên phải thì là vị thiếu niên áo trắng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt lạnh lùng, da thịt trắng như tuyết, phong thái xuất sắc, giống như không phải người ở trần thế này.

"Đại ca đánh cờ với ai vậy?" Lâm Thắm nhón chân lên, muốn nhìn rõ ràng chút.

"Đây là đại ca người?" San tỷ nhi nhìn trộm thiếu niên áo trắng, hâm mộ Lâm Thắm vô cùng, "Tỷ tỷ của người dễ nhìn như vậy rồi, đại ca cũng rất dễ nhìn."

Lâm Hàn vẫn đi theo hai bé, khom lưng nhỏ giọng thương lượng với Lâm Thắm, "A Thắm, xem cờ không nói chuyện mới là quân tử, chúng ta chỉ xem, không lên tiếng, có được hay không?"

Cậu biết tính khí Lâm Thắm, lúc này muốn dẫn bé đi, là khó càng thêm khó; nhưng để dỗ dành bé không mở miệng nói chuyện, không quấy rối đại ca và thế bá chưa biết tên này thì vẫn được.

"Tốt." Lâm Thấm nhỏ giọng đồng ý.

Bé rón rén đi tới trước bàn đá, hai con mắt đen to linh lợi nhìn chăm chú mặt bàn, trong lòng thầm nghĩ: "Nhiều con cờ như vậy, ai thắng chứ? Xem không hiểu."

Lâm Hàn lại nói nhỏ với San tỷ nhi, "Không nói lời nào, không lên tiếng, có được hay không?" San tỷ nhi vô cùng khéo léo, "Được, Hàn ca ca." Âm thanh cũng nho nhỏ, nhẹ nhàng.

Lâm Hàn dùng tay ra hiệu cho thị nữ, bảo mẫu không cần đi theo, mình và hai tiểu cô nương đều nhìn quân cờ.

Hai người đánh cờ càng ngày càng chậm, cuộc cờ hiển nhiên đến chỗ quan trọng.

"Xem không hiểu." Lâm Thấm uất ức, kể khổ với Lâm Hàn.

Lâm Hàn nhỏ giọng nói: "Một hai năm sau, nhị ca sẽ dạy muội chơi cờ vậy. Đến lúc đó muội liền hiểu."

Lâm Thấm cong môi, miễn cưỡng khe khẽ thờ dài, "Được rồi."

Sắc mặt hai người đang đánh cờ nặng nề, cầm con cờ trong tay trầm ngâm hồi lâu, mới bằng lòng thả cờ.

"Người nào thắng?" Lâm Thấm nhìn không nhìn được, lôi kéo Lâm Hàn hỏi kết quả.

Cuộc cờ trước mắt này thật sự phức tạp, Lâm Hàn xem cũng choáng váng đầu, "A Thấm, nhị ca cũng không mấy hiểu rõ, phải là thế lực ngang nhau thôi."

Con người Lâm Thấm xoay lòng vòng, "Nói vậy là đại ca không có thắng?"

Lâm Hàn thuận miệng "uhm" một tiếng.

Cậu mặc dù còn tám bé, sức chơi cờ thường thường, cũng nhìn ra được Lâm Khai không có ưu thế rõ ràng.

Âm thanh "uhm" này vừa ra khỏi miệng, Lâm Hàn lại cảm thấy hối hận, "A Thấm hỏi chuyện này làm cái gì? Không phải nó muốn làm chuyện xấu chứ?" Trong lòng nghĩ như vậy, cậu vội vàng mất dề mới sửa chuồng, "A Thấm, không cho mở miệng, cũng không cho...."

Mấy chữ "cũng không cho làm gì hết" này còn chưa nói hết, Lâm Thấm đã cười hi hi, vung bàn tay nhỏ mũm mĩm, đẩy loạn cuộc cờ!

Người trung niên áo lam bị giật mình, bỗng nhiên đứng người lên.

Lâm Khai cười như không cười liếc Lâm Thấm một cái.

Hai tay nhỏ của Lâm Thấm nắm chung một chỗ, lo lắng, chột dạ cười với hắn, rất là tội nghiệp.

Lâm Khai liền đứng dậy nói xin lỗi người trung niên áo lam, "Xin lỗi, Khuông thế bá, xá muội thật sự quá bướng bỉnh rồi." Rồi xoay người quát lớn đệ đệ và muội muội, "A Hàn, A Thấm, còn không mau bái kiến Khuông thế bá? A Hàn, đệ không có trông kỹ muội muội, mau xin lỗi Khuông thế bá thay muội muội." —— rõ ràng là Lâm Thấm đẩy loạn cuộc cờ, hắn lại mắng Lâm Hàn.

Lâm Hàn không hề nói gì khác, "Dạ, đại ca." Quả nhiên muốn xin tội với Khuông thế bá, lại bị Khuông thế bá ngăn cản, "Nào có, trẻ con không hiểu chuyện thôi, cũng may mỗi một bước cờ ta đều nhớ, chúng ta xếp lại là được." Liên vươn tay xếp lại từng con cờ, trở về cục diện trước khi bị đẩy loạn.

Lâm Hàn không khỏi hít sâu một hơi.

Trí nhớ của vị Khuông thế bá này thật kinh người! Cuộc cờ phức tạp vậy, hắn lại nhớ hết từng bước!

"Ngài ấy làm gì vậy?" Lâm Thấm tò mò hỏi.

Sau khi Lâm Hàn kinh ngạc, thì nói với tiểu muội mình, "Khuông thế bá còn nhớ cuộc cờ, nên bá bày ra lại, để đánh tiếp với đại ca." Vị Khuông thế bá này thật là làm cậu vừa bội phục vừa kinh ngạc, thậm chí giọng nói của ông cụ non Lâm Hàn có hơi run rẩy.

Đầu óc cậu mơ màng, không để mắt đến Lâm Thấm bên cạnh.

Lâm Thấm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một lát, nhìn trộm xem đại ca, nhị ca và vị Khuông thế bá kia, thấy lực chú ý của mọi người đều không ở trên người bé, liền nảy ra ý hay, vươn tay nhỏ dốc sức đẩy hết con cờ trước mặt Khuông thế bá vào chính giữa, "Khuông thế bá, Khuông thế bá." Khuông thế bá kinh ngạc nhìn bé, "Làm cái gì vậy?" Lâm Thấm cũng không trả lời, trong lúc cấp bách liền ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cho hắn một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào.

Lâm Khai và Lâm Hàn nhìn thấy tiểu muội mình như vậy, cũng không hiểu. A Thấm, muội rốt cuộc muốn làm cái gì?

San tỷ nhi ở bên đều nhìn ngây người.

Lâm Thấm đẩy sạch sẽ con cò trước mặt Khuông thế bá, mình thì đập bằng đá leo tới trên bàn đá, ngồi xếp bằng ở trước mặt Khuông thế bá, tươi cười, "Cháu tên là Lâm Thấm, không phải cầm trong lâm cầm, là chữ lâm từ hai chữ mộc, chữ thấm từ thủy và tâm, vị thế bá này, xin hỏi ngài tên gì?"

Tình cảnh này, ngay cả Lâm Khai và Lâm Hàn đã quen thuộc ngôn ngữ tính tình của tiểu muội mình cũng ngất.

Trên khuôn mặt hơi vàng của Khuông thế bá lộ ra nụ cười, "Cháu là tiểu Lâm Thấm, được, thế bá biết. Tiểu Lâm Thấm, cháu thích thế bá không?" Thấy mặt mũi Lâm Thấm tràn đầy tươi cười nhìn mình, nên cho là đứa nhỏ này nhất định rất ưa thích vị thế bá như mình, thường ngày trong nhà lại nuông chiều, nên mới có một chiều như vậy.

Lâm Thấm cười hì hì lắc đầu.

Khuông thế bá hơi ngoài ý muốn.

Hắn được giáo dục rất tốt, vượt chòm râu ngắn, ôn hòa nói: "Tiểu Lâm Thấm đã nói tên họ của mình, có qua có lại mới toại lòng nhau, thế bá cũng nên tự giới thiệu mới đúng. Tiểu Lâm Thấm, thế bá họ Khuông, tên Ý, tự Đắc Ý, hiệu Thanh Tuyền cư sĩ....."

Mắt Lâm Thấm sáng rực lên, "Đắc ý à, đắc ý à, thật thích!" Cảm thấy tự của Khuông thế bá vô cùng vừa lòng.

Khuông Đắc Ý nghe tiểu nữ hài nhi như ngọc điêu khắc ra này nói thích, trong lòng cũng vui mừng, mỉm cười nói: "Tiểu Lâm Thấm thích thế bá, có đúng hay không?"

Lâm Thấm non nớt nói: "Thích."

Khuông Đắc Ý vừa vui mừng, vừa khó hiểu, "Chuyện gì xảy ra? Lúc này mới lắc đầu, giờ lại nói thích, tiểu Lâm Thấm, cháu rất hay thay đổi."

Lâm Hàn hiểu rõ tiểu muội mình, sắc mặt thành khẩn nói: "Khuông thế bá, A Thấm lúc đầu không thích ngài, sau đó thích tự của ngài, liền cũng thích ngài rồi."

Khuông Đắc Ý.....

Ngươi nói vậy có nghĩa tiểu Lâm Thấm thấy hình dáng của ta thì không thích, chỉ thích hai chữ Đắc Ý này sao?

Lâm Khai cười khê, "A Thấm xuống trước có được không? Để đại ca đánh hết ván cò này với Khuông thế bá."

"Không được." Lâm Thấm quả quyết lắc đầu.

Khuông Đắc Ý kỳ quái hỏi "Tại sao?"

Tiểu cô nương trước mắt này không cho hắn và Lâm Khai đánh cò, hắn thật sự không nghĩ ra là do nguyên nhân gì.

Lâm Thấm vừa tức giận, vừa hơi uất ức, "Xem không hiểu!"

— cháu xem không hiểu, hai người đánh gì nữa chứ, đừng chơi nữa.

Khuông Đắc Ý liền vượt chòm râu nhỏ của hắn, bắt giác ngây dại.

Hắn sống hơn bốn mươi năm, chưa từng gặp tiểu cô nương nào như Lâm Thấm.

Hắn cũng có nữ nhi, nhưng cũng không nuông chiều thành ra như vậy.

Lâm Thấm ngồi xếp bằng quay về phía Khuông Đắc Ý, Lâm Khai vừa lúc ở sau mông bé, muốn nói chuyện với bé rất là không tiện.

Lâm Khai từ từ đứng lên, đi tới bên người bé, dịu dàng nói: "A Thấm chớ quấy rối, đại ca đánh cò với Khuông thế bá có ý nghĩa rất lớn...."

"Ngừng!" Lâm Thấm ngang ngược đưa ra cánh tay nhỏ, làm một dấu tay ngăn cản hắn, "Đại ca, nghe không hiểu!"

— chớ nói chuyện sâu xa với muội, nghe không hiểu.

Lâm Khai im lặng một hồi lâu, sâu xa nói: "Nhị tiểu thư, ta lại bị muội đánh bại một lần."

Khuông Đắc Ý hoàn toàn sững sờ.

Lâm Khai xin lỗi nhìn hắn.

"Ý trời như thế, ý trời như thế." Một hồi lâu, Khuông Đắc Ý tỏ vẻ phiến muộn, ngửa mặt lên trời thở dài.

Lâm Khai ôm lấy Lâm Thắm, Lâm Hàn dắt San tỷ nhi, huynh muội bốn người đồng loạt đưa Khuông Đắc Ý đến trước cửa lớn Lâm gia.

"Sao thế bá không ở lại một đêm, gặp mặt gia phụ một lần đây?" Lâm Khai nói.

Khuông Đắc Ý dịu dàng nói: "Hiền chất, hôm nay ta là thị giảng ở phủ Hoài Viễn vương, hôm nay xin Hoài Viễn vương Điện hạ nghỉ nửa ngày đến thăm bạn cũ, không dám kéo dài thời hạn."

Lâm Khai biết hắn có công vụ trong người, cũng không giữ lại nữa.

"Hoài Viễn vương điện hạ giá lâm An Định, sẽ ở An Bình vương phủ à?" Lâm Khai thuận miệng hỏi.

Trong thành An Định cũng có quận vương phủ, An Bình Quận Vương có cùng tổ phụ với đương kim hoàng đế, thế tử Cao Hiến từng đi học ở hoàng cung, số tuổi của hắn và Hoài Viễn vương không khác mấy, dĩ nhiên là quen biết. Hoài Viễn vương đến An Định, tự nhiên nên do An Bình Quận Vương phủ tiếp đãi.

Khuông Đắc Ý nói: "Chuyện này chưa biết, hôm nay điện hạ ở ngoài thành."

Liên ním cười leo lên con lừa của hắn, lệnh một thiếu niên thanh tú thay hắn dắt dây, Khuông Đắc Ý muốn ra khỏi thành.

Lâm Hàn kéo kéo áo Lâm Khai, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu.

Lâm Khai khom lưng, tỉ mỉ nghe đệ đệ nói gì đó.

Lâm Thắm ở trong ngực hắn thoải mái tới gần, nghe say sưa ngon lành — về phần bé nghe hiểu không, thì trời mới biết.

Huynh muội ba người cũng không biết nói gì, chỉ thấy Lâm Thắm bốc đồng vươn cánh tay nhỏ ra ôm cổ Lâm Khai không thả, Lâm Khai cười, ôm chặt bé.

Lâm Khai gật đầu một cái, Lâm Hàn kêu gã sai vặt lên dọn đồ mấy câu, gã sai vặt liền đi thật nhanh.

Lúc trở ra, có người theo sau, dắt một con ngựa trắng.

Lâm Khai dọn đồ đệ đệ, "Đệ mang San tỷ nhi trở về, A Hàn, chăm sóc tiêu biểu muội cho tốt." Lâm Hàn trịnh trọng đồng ý.

Lâm Khai ôm Lâm Thắm lên ngựa, "Khuông thế bá, ta đưa ngài đoạn đường." Một tay ôm muội muội, một tay giục ngựa giờ roi, đuổi theo Khuông Đắc Ý.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Năm con ngựa chạy nhanh ra khỏi cửa thành nam, thẳng tới ngoại ô.

Ở giữa là một con ngựa màu trắng, cổ ngẩng cao, hình thể thuần mỹ, là ngựa quý khó được. Không chỉ có ngựa xinh đẹp, mà kỵ sĩ trên lưng ngựa cũng có phong cách hơn người, xinh đẹp vô cùng.

Người này dĩ nhiên chính là Lâm Đàm rồi.

Bốn người còn lại đều cười ngựa khỏe màu đen, lông ngựa lóe sáng, bốn chân mạnh mẽ, nhìn qua hết sức dễ xem, tướng mạo, vẻ mặt của bốn người trên lưng ngựa đều có nét riêng. Người trung niên theo sát ở bên cạnh Lâm Đàm thì thon gầy, người này chính là người mà Lâm Đàm xưng là Lương thúc, họ Lương tên Đống, là vị cao thủ võ lâm. Ngoài ra đều là thanh niên đáng người khôi ngô, vạm vỡ uy mãnh, là hộ vệ Lâm gia, tên Lâu Phương, Lâu Chương và Lâu Lan.

"Cũng không biết Tô tiên sinh bị thương thế nào, chúng ta mau chút đi!" Lâm Đàm nói to, chỉ ngại con ngựa chạy chậm.

"Giục ngựa bay nhanh, cho dù là trên đất bằng phẳng rộng rãi, cũng có nguy hiểm." Giọng điệu Lương Đống bình thản, trong lời nói lại chứa ý khuyên cáo, "Dù thuật cưỡi ngựa cao siêu, cũng cần luôn cẩn thận để ý, nếu không, sẽ không an toàn."

Lâm Đàm vui lên trong lòng, "Lương thúc là đang nhắc nhở ta. Hắn rõ ràng muốn nói, thuật cưỡi ngựa của người không mấy giỏi, địa thế nơi này lại không tốt, cao thấp bất bình, cưỡi nhanh vậy làm cái gì? Rất nguy hiểm có biết hay không? Lương thúc à, ý của thúc ta hiểu, tình của thúc ta cũng nhận, nhưng thúc lại không nói rõ là không cho ta chạy nhanh. Vậy ta liền tiết kiệm chút chuyện, làm như không nghe thấy rồi, hi hi."

Lâm Đàm phóng ngựa bay nhanh, vọt tới phía trước nhất.

Lương Đồng cau mày, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, theo sát bên cạnh Lâm Đàm.

Đoàn người rất nhanh tới trước khách điểm Đồng Phúc mà Tô sư gia tạm thời nương thân.

"Đại công tử, Lương gia, ba vị tráng sĩ." Trong khách điểm có một ông lão khoảng sáu mươi tuổi đi ra, tự mình đến dắt ngựa cho Lâm Đàm, "Đại công tử, Lương gia, Tô sư gia được hương dân gần đây phát hiện giúp đưa tới, lão hủ thấy Tô sư gia bị thương, vừa cho người đến nhà môn báo án, vừa mau thay hần mời đại phu, may mắn thương thế cũng không đáng lo, đại phu băng vết thương cho hần xong liền đi, nói không cần lo lắng."

"Thương lão bản có lòng." Lâm Đàm khách sáo cảm tạ ông.

Thương lão bản hết sức khiêm tốn khách sáo, "Lâm đại nhân thanh liêm như gương sáng, năm trước ta bị bọn vô lại lường gạt, may mắn nhờ vào Lâm đại nhân chủ trì công đạo, lão cảm kích vô cùng. Bây giờ giúp Tô sư gia chính là báo đáp Lâm đại nhân, không phải là bốn phận của ta sao?"

Lâm Đàm lại khen ngợi Thương lão bản mấy câu, sắc mặt Thương lão bản vui mừng, luôn nói không có gì.

Trước cửa khách điểm có chiếc xe ngựa dừng đó, bánh xe màu đen, sườn xe bằng gỗ thiết, tạo hình tuyệt đẹp, cửa sổ nhỏ nhắn xinh xắn hai bên buồng xe được mở ra, tranh hoa điều điều khắc chung quanh trông rất sống động, giống như dục, sức sống dồi dào, trước xe có treo màn gấm đỏ thẫm viền chỉ vàng, trong sự tráng lệ lại lộ ra vẻ phong tình uyển chuyển hàm xúc phong lưu của Giang Nam.

Chiếc xe ngựa này Lâm Đàm và Lương Đồng đều biết, là xe ngựa của Tô sư gia.

Sườn xe hoàn hảo không chút tổn hại, ngay cả màn gấm đỏ thẫm cũng còn tốt.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Nhìn không giống như là cướp tiền." Lâm Đàm quay một vòng ở chung quanh xe ngựa, trầm ngâm nói.

Lương Đồng cũng tới ngó qua, nói: "Quả thật không giống."

Tô sư gia ở trong phòng thượng đẳng của khách điểm, Lâm Đàm và Lương Đồng đi vào thăm.

Căn phòng nhỏ sạch sẽ, một chiếc giường lớn để ở góc phòng, trên giường có một nam tử ước chừng hơn 50 tuổi, sắc mặt hơi vàng, để chòm râu ngắn thưa ngời đó, cánh tay ông bị thương, dùng vải trắng bọc, tinh thần có vẻ cũng không tệ lắm, bị thương không nặng, nhưng, vải trắng lại có vài chỗ có máu rỉ ra, ông cũng chịu tội rồi.

Nhìn thấy Lâm Đàm đi vào, trên mặt ông hiện ra vẻ tức giận, hừ một tiếng, nghiêng đầu.

Lâm Đàm thân nhiên đi tới trước giường, cười nói: "Không phải ngài đã bói ti mi, tính lại tính, mới tính đến lên đường lúc đầu giờ Mẹo hôm nay sao? Thế nào, mới ra khỏi cửa thành, liền bị tặc nhân cướp." Ánh mắt rơi vào trên cánh tay bị thương của ông, vẻ mặt ghét bỏ, "Không chỉ bị cướp, còn bị thương chảy máu...."

"Người nói đủ chưa?" Tô sư gia thờ phỉ phò quay đầu, trợn mắt nhìn, "Tuổi không lớn, nói gỡ không ít, thật là om sòm!"

Lâm Đàm sờ mũi một cái, "Ta chỉ nói đôi câu lời thật, ngài liền thẹn quá thành giận? Thật là không có phong độ."

Tô sư gia khinh thường, "Hừ, lúc nào thì Tô Phát Y ta để ý phong độ chó má này? Ta từ trước đến giờ chỉ để ý lý, không quan tâm mặt mũi!"

Tô Quý mặt mũi thật thà đi tới, thận trọng cầm cái tô màu nâu, "Nhị thúc, ngài nên uống thuốc rồi."

Tô sư gia dùng tay áo bịt mũi, "Mùi gì thế, khó ngửi chết! Thôi, ta cũng không có gì đáng ngại, thuốc này không cần uống... A Quý, người đồ nó đi."

Tô quý kinh hãi, "Đồ đi? Nhị thúc, ngài.... Ngài không thể giấu bệnh sợ thầy...."

Lâm Đàm cầm lấy chén thuốc từ trong tay Tô Quý gửi một cái, "Cũng khó trách ngài không chịu uống... người liền thấy rất đáng."

Tô Quý ở bên rất muốn dậm chân, "Đại công tử, nhị thúc ta vốn không muốn uống thuốc, ngài không giúp khuyên nhủ, ngược lại.... Ngược lại....."

Lâm Đàm cầm chén thuốc nói, "Phát Y tiên sinh, ngài thay ta tính toán, ta đổ chén thuốc này vào bồn hoa nào, thì hoa sẽ nở đẹp hơn?"

Trên bệ cửa sổ trong phòng dường hai chậu hoa cúc, một chậu trắng thuần, một chậu màu tím nhạt.

Sắc mặt Tô sư gia biến đổi mấy lần, giận dưng dưng vờn tay, "Đưa đây!" Lâm Đàm tươi sáng cười một tiếng, theo lời chuyển chén thuốc trong tay tới.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Tuyệt đối đừng đập." Tô Quý lo lắng nhìn, đưa hai tay ra, chấp tay cầu khẩn.

Tô sư gia ngó cũng không thèm ngó một cái, giờ chén lên, uống một hơi cạn sạch thuốc.

Lâm Đàm giều cợt: "Thì ra ngài tính đi tính lại, chén thuốc này không cho hoa cúc trắng, cũng không cho hoa cúc tím, mà là nên đến trong bụng ngài sao?" Tô sư gia quay mặt sang không để ý tới nàng, Lâm Đàm sờ cằm, lăm bằm lăm bằm, "Ừ, ta cảm thấy đây là lần chính xác nhất mà ngài tính được từ xưa đến nay, chén thuốc này đồ thật đúng chỗ."

Lương Đồng luôn lặng yên đứng ở cửa, đến lúc này, cũng nhìn không được, lộ ra nụ cười.

Tô sư gia ngửa đầu lên trời, dừng dung, không để ý ai.

Tô Quý thấy nhị thúc hẳn vui vui về về uống thuốc, liền mừng rỡ, vội vàng tiến lên nhận lấy chén thuốc, dâng viên mứt hoa quả lên, "Nhị thúc, thuốc quá đắng rồi, ngài ăn chút ngọt."

Tô sư gia trừng mắt liếc hẳn một cái, lấy mứt hoa quả, bỏ vào trong miệng.

Lâm Đàm tùy ý ngồi xuống ở mép giường, "Ai, sao lại gấp tai kiếp, nói ta nghe vói, cho ta mở rộng tầm mắt." Trên mặt Tô sư gia lộ ra vẻ mặt quái dị, "Đang đi trên đường liền bị cướp, không có gì đặc biệt."

Lâm Đàm cảm thấy có cái gì không đúng, "Phất Y tiên sinh, ngài làm phụ tá cho cha ta nhiều năm, tự mình tra hỏi không biết bao nhiêu vụ án, tự nhiên quen thuộc quá trình tra án. Lúc này ta hỏi ngài vì sao gấp tai kiếp, có phải ngài nên nói cho ta biết gấp tai kiếp khi nào, ở chỗ nào, giặc cướp có bao nhiêu người, khẩu âm gì, chỗ nào đặc biệt...."

Tô Quý không có ánh mắt ở bên cạnh nói thêm, "Khẩu âm của vùng khác đó."

Tô sư gia giận dùm dùm trừng mắt liếc hẳn một cái.

Tô Quý rút cổ, xấu hổ cúi đầu.

diễn!đàn?lê!quý!đôn

"Khẩu âm vùng khác?" Lâm Đàm nhướn mày.

"Đúng." Con giận còn sót lại của Tô sư gia chưa hết, lại trợn mắt nhìn Tô Quý hai lần, mới miễn cưỡng nói: "Bọn họ có bảy tám người, tất cả đều dùng khăn đen che mặt, mặt thì không thấy được, âm thanh lại nghe được rõ ràng, bọn họ nói mấy lời giang hồ, còn nói..... Còn nói....." Gương mặt vàng vọt của Tô sư gia lại đỏ ửng.

Tô Quý chôn đầu thấp hơn.

Lâm Đàm đứng lên, dạo bước trong phòng, "Thức cháu hai người sáng sớm bắt đầu ra thành, lúc ấy nên là người đi đường thừa thót, nhưng khi hai người ra khỏi thành, sắc trời đã sáng lên, cũng không phải thời điểm tốt để cướp tiền; hai người đi cũng không coi là xa, còn chưa tới nơi xa như U Tích, cũng không phải chỗ tốt để cướp tiền; nhưng hai người cố tình lại bị cướp.... Đối phương rõ ràng muốn gì chứ? Nếu muốn cướp tiền...."

Ánh mắt nàng rơi vào trên người Tô sư gia, khoé miệng giật giật, "Khối ngọc bội của ngài trị giá mấy lượng bạc, lại giắt bên hông, dễ thấy như vậy, bọn họ lại để lại cho ngài, thì chắc không muốn cướp tiền rồi? Xe của ngài cực kì hoa lệ, bọn họ cũng không cần."

"Nếu muốn báo thù, vậy cũng không đúng, bọn họ có bảy tám người, hai người chỉ có hai thức cháu, nếu bọn họ muốn báo thù, thì không chỉ bị thương cánh tay, còn Tô quý bình yên vô sự."

"Không phải cướp tiền, không phải báo thù, vậy vì cái gì chứ? Chẳng lẽ là.....?"

Lâm Đàm quay đầu nhìn về phía Tô sư gia, trong đôi mắt có rất nhiều ý chế nhạo.

Gương mặt Tô sư gia đỏ rồi lại trắng, hết trắng rồi đỏ, tức giận thối rầu.

Lâm Đàm nghĩ đi nghĩ lại, ôm bụng cười lăn lộn, "Chẳng lẽ là cướp sắc? Thật sự là cướp sắc?" Nàng cười đến đứng không vững, ngồi xuống ghé dựa, nín cười xem xét khuôn mặt cháy vàng, chòm râu lưa thưa của Tô sư gia, "Phất Y tiên sinh, những giặc cướp này thật là.... Ánh mắt độc đáo...."

Không chỉ Lâm Đàm cười đến đau bụng, cả Lương Đồng cũng quay lưng lại, bả vai co rúm, hiển nhiên thật sự nhìn không được, quay về phía tường cười trộm.

Tô sư gia vỗ giường thật mạnh, "Cười cái gì, có gì đáng cười! Đại Lang ta cho người biết, Tô Phất Y ta tinh thông Chu Dịch, quẻ của ta không bao giờ sai, ta tính hôm nay giờ Mẹo ra khỏi thành, đã nói lên giờ này ra khỏi thành nhất định là tốt nhất, lành nhất!" Ông xấu hổ khác thường, mặt đỏ bừng, lớn tiếng nói: "Ta không có coi sai! Nếu không phải sáng sớm nay ta ra khỏi thành, sao gặp phải chuyện này? Nếu không gặp phải chuyện này, ta làm sao lại biết, làm sao biết....."

"Biết cái gì?" Lâm Đàm cười dài nhìn ông.

Tô sư gia lại tức tối không chịu nói.

Lương Đồng dụ dàng nói: "Lần này đại công tử tiến đến, thứ nhất là thăm hỏi tiên sinh, đón ngài trở về thành, thứ hai là muốn tra rõ chuyện này, lòng bất giác cướp. Tô tiên sinh, mong rằng ngài hãy kể ra hết, để ta hiệp trợ đại công tử tra án cũng được hiểu rõ."

Tô sư gia tức giận nói: "Tra cái gì? Có gì mà tra! Không phải là có một đám cướp không có mắt cũng không có đầu óc cướp sai xe...." Ông tức giận đặng đặng mà nói, thấy ánh mắt tòa nộ cười của Lâm Đàm, không khỏi có chút nhục chí, liền ngưng.

"A, thì ra là có người cướp sai xe." Lâm Đàm sáng tỏ.

Tô sư gia tròn mắt nhìn Lâm Đàm vài lần, buồn buồn nằm vật xuống, "Người bị thương muốn nghỉ ngơi, những người không có phận sự xin cứ tự nhiên." Lâm Đàm cố ý cười nói: "Ài, ta đặc biệt tới đón ngài trở về thành, nếu như ngài có thể lên đường, vậy thì chúng ta trở về đi, như thế nào?" Tô sư gia hừ một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Lâm Đàm cười cười, nháy mắt với Lương Đồng, Tô Quý, ý bảo bọn họ đi ra ngoài với mình.

Đến bên ngoài, Tô sư gia không có ở trước mắt, Tô Quý mới có lá gan nói chuyện, nhỏ giọng kể với Lâm Đàm, "Bản lĩnh của bảy tám người này cực tốt, ngăn chúng ta lại xong liền ném ta ra ngoài, mông ta chạm đất, mặc dù nhìn không đau, nhưng đến nay mông vẫn còn đau! Bỏ qua ta, bọn họ liền từ trong buồng xe bắt nhị thúc ta ra, thấy nhị thúc ta, bọn họ đều ngây người, một đại hán vạm vỡ kêu thất thanh: 'Không phải nói giai nhân mười sáu à, sao lại là lão già hòm hèm!'" Tiếng kêu của hắn rất lớn, Nhị thúc ta nghe được, ta cũng nghe được....."

"A Quý, người đi đâu vậy? Cút vào cho ta!" Trong phòng truyền ra tiếng mắng của Tô sư gia.

"Dạ, tới ngay, tới ngay đây!" Tô Quý cuống quýt xoa người muốn đi về, trước khi đi dõn dập nói: "Bọn họ có khẩu âm kinh thành cũng có khẩu âm Tứ Xuyên, hùng hùng hổ hổ, nói bị người ta lừa rồi, sáng sớm đã chờ ở chỗ này, uống phí hơi sức. Một tên mặt đen muốn giết thúc cháu ta cho hả giận, lại bị một thanh niên bên cạnh quát, không cho hắn gây chuyện, nhưng nam tử mặt đen kia tức giận trong lòng, vẫn cho nhị thúc ta một đao, mắng ông ấy xấu xí....."

Tiếng mắng của Tô sư gia càng gấp, Tô Quý không dám nói nhiều nữa, vội vã vái chào, chạy nhanh đi.

Lâm Đàm và Lương Đồng bèn nhìn nhau cười.

Thì ra giặc cướp muốn cướp một vị giai nhân mười sáu, có lẽ vì chiếc xe ngựa của Tô sư gia có màn che tươi đẹp hoa lệ, làm cho người ta hiểu lầm, Tô sư gia mới bị cướp.

Giặc cướp cướp sai người, nói cách khác, bọn họ vốn tính toán chặn cướp một nữ nhân ngồi xe ngựa ra khỏi thành cùng giờ, cùng địa điểm với Tô sư gia. Có thể ngồi xe ngựa tốt vậy, nàng kia chắc hẳn không giàu cũng quý, như vậy, vì sao nàng ta phải sáng sớm ra cửa? Hà cố gì chỉ có một chiếc xe ngựa? Chuyện này có vẻ rất quái dị.

Ngoài khách điểm có mấy bộ khoái đi tới.

Bộ khoái cầm đầu họ Chữ tên Lộc, nhận ra Lâm Đàm, vội xuống ngựa hành lễ, "Đại công tử ngài đã tới, thật tốt, thuộc hạ đang có chuyện quan trọng hồi bẩm." Từ trong ngực lấy hai viên bi bằng vàng ra cung kính trình lên, "Thúc cháu Tô sư gia đã bị tập kích cách nơi này hai ba dặm, thuộc hạ đi tra xét, trên đất có thể nhìn thấy dấu chân ngựa lộn xộn, vết bánh xe, còn có mấy vết máu. Vết máu không nhiều lắm, chắc do cánh tay Tô sư gia bị thương rồi chảy xuống. Trong bụi cỏ dưới sườn núi thì phát hiện cái này."

Lâm Đàm nhận lấy nhìn xem, "Vàng ròng sao? Có vẻ bọn giặc cướp này rất xa hoa. Lương thúc, người xem." Liền đưa cho Lương Đồng.

Lương Đồng cầm viên bi vàng nhìn cẩn thận, trầm ngâm nói: "Thế gian có rất nhiều người dùng bi làm đạn, nhưng hòn đạn dùng vàng ròng làm thành, ta chỉ từng nghe nói một người...." Ánh mắt Lâm Đàm sáng lên, "Là ai?" Lương Đồng cau mày, "Là một gã người trong giang hồ, người đó là con nhà giàu, xa xỉ thành tánh, xưa nay thích tiêu xài, hao hết gia sản rồi, thì đến Trung vương phủ làm môn khách."

Giặc cướp có khẩu âm kinh thành, môn khách vương phủ, hòn đạn bằng vàng.....

Chuyện này thật phức tạp.

Lương Đồng trả viên đạn vàng lại cho Chữ Lộc, nói: "Đại công tử ở chỗ này với Tô tiên sinh, ta mang huynh đệ Lâu Phụng đi qua kiểm tra một phen, sau đó liền trở về."

Lâm Đàm gật đầu, "Làm phiền Lương thúc."

Chữ bỏ đầu vội lấy lòng: "Lương gia, ta dẫn đường cho ngài." Lương Đồng gật đầu, lên ngựa với đám người Lâu Phụng, Lâu Chương, liền đi.

Tô Quý mặt ủ mày ê đi ra, "Xin lỗi, đại công tử, nhị thúc ta còn giận dữ...." Lâm Đàm không nhịn được cười một tiếng, "Không sao, tính tình của ông ấy ta còn không biết sao? Qua một lát là tốt. Người cẩn thận hầu hạ, ta đi ăn tô mì. Chờ ta trở lại, bảo đảm ông ấy sẽ trời quang trăng sáng."

Gần khách điểm này có một quán bán mì nhỏ, quán mặc dù đơn sơ, nhưng mì thịt bò lại ngon. Khi A Đàm đi ngang qua, mặc dù không đói bụng, cũng

muốn đi ăn một chén.

Tô Quý quy củ nói, "Dạ, đại công tử."

Lâm Đàm cười cười, đi ăn mì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Bên đường đất có căn nhà nhỏ, tuy nói đơn sơ, nhưng dọn dẹp sạch sẽ. Trước nhà đắp lán cỏ, dưới lều có sắp xếp bàn ghế ngay ngắn, hai bên có hai cây cột đứng thẳng, trên gậy treo chiếu bài ngay ngắn, một cái viết chữ "Trà", một cái viết chữ "Mì", đón gió tung bay, rất có ý cảnh.

Đây là một quán trà, kiêm tiệm mì đơn giản chuyên cung cấp đồ cho khách đi đường, để người đi đường dừng lại nghỉ ngơi.

Thời tiết đầy nắng, trong quán trà đơn sơ mà sạch sẽ có vài nhóm người ngồi chung, có người uống trà, có người ăn mì.

Trong đó làm người khác chú ý nhất là một công tử trẻ tuổi mặc áo dài màu xanh nhạt, sắc mặt sáng sủa hồng hào giống như dương chi bạch ngọc, tuấn tú tao nhã, tác phong nhanh nhẹn.

Phan bá tự mình đem một chén mì thịt bò nóng hổi tới đây, "Xin từ từ dùng."

Công tử trẻ tuổi cười nói: "Phan bá, mì thịt bò của ngài là nhất, ta ăn trăm lần cũng không chán." Cúi đầu hít hà, trên khuôn mặt tuấn tú hiện ra vẻ say mê.

Nếu như hần vốn bay bổng bồng bềnh, giống như một vệt tiệp lạc vào phạm trần, lúc này hần lại nhiễm khói lửa nhân gian, dễ thân đáng yêu giống thiếu niên nhà bên.

Mấy người khách qua đường nhìn trộm hần, ánh mắt sáng quắc, ngửa ngáy trong lòng, thật muốn qua nói mấy câu, xem có thể kết bạn, chiếm chút tiện nghi hay không. Nhưng ánh mắt của công tử trẻ tuổi kia có ý vô ý xẹt qua, cặp mắt sáng ngời, sạch sẽ trong suốt giống như đá quý màu đen mới được nước mưa tẩy rửa, mấy vị khách thương đột nhiên tự thấy hổ thẹn, nên cùng nhau cúi đầu, không dám nhìn hần nữa.

Nhân vật như vậy, phong thái như vậy, phạm phu tục tử nhìn lâu hần mấy lần, cũng sẽ tiết độc hần.

Phan bá xem xét chung quanh, nhỏ giọng hỏi: "Hay là ngài đổi vào nhà ngồi?"

Công tử trẻ tuổi cười lắc đầu, "Tuyệt đối đừng, ta bốn ba nửa ngày, có chút mệt mỏi, lúc này muốn hóng gió, hưởng dụng một tô mì thịt bò mỹ vị, ngài chó đuôi ta vào trong nhà, ngộp lắm."

Hần cực đẹp, âm thanh cũng khác nam tử tầm thường, trong sự trong trẻo lại có chút uyển chuyển, nghe cảm động khác thường.

Phan bá cười nói: "Vâng, nghe ngài."

Công tử trẻ tuổi tùy ý cười mở cười một tiếng, từ trong vạt bên hông lấy ra một thỏi bạc vụn, đưa cho Phan bá.

"Ngài ăn mì đã trả tiền rồi mà, chỗ này cũng quá nhiều." Phan bá hết sức nhún nhường.

"Giữ đi, lần tới trở lại ăn." Công tử trẻ tuổi nói cười riu rít.

Phan bá hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhận đỉnh bạc vụn này, "Một tô mì mới mười văn tiền, nhiều đây đủ cho ngài ăn rất lâu đấy."

Phan bá đang muốn tránh ra, công tử trẻ tuổi đang muốn giờ đùa ăn mì, thì bên tai chợt truyền đến tiếng vó ngựa chinh tề!

"Đại đội nhân mã." Khách thương, khách qua đường cũng nghe được âm thanh này, rói rít nhìn sang con đường đất.

Bụi đất tung bay, một đội quân sĩ thật dài mặc khôi giáp, cỡi ngựa to, gào thét mà đến!

Mấy tên khách thương rún cổ lên ngấm bên ngoài, chờ thấy nhóm người này đến trước quán trà, cùng nhau dừng lại, cũng bị sợ đến đổi sắc mặt.

Quan binh cậy mạnh, thương nhân lui tới các nơi, bị quan binh làm cho thiệt thòi nhiều rồi, nhìn thấy bọn họ liền lùi lùi.

Chờ hơn mười quan quân mặc khôi giáp vây quanh quý nhân mặc áo tím đi tới quán trà thì mấy tên khách thương này càng thêm run sợ trong lòng, mì cũng không ăn, trà cũng không uống, để tiền bạc xuống, liền lạng lẽ chuồn ra bên ngoài.

Không chỉ vài tên khách thương kiến thức rộng kia, cả mấy người qua đường khác cũng cảm thấy không đúng, lòng thất khiếp sợ, bèn buông chén, để đĩa xuống, kéo đôi chân nặng nề đi ra ngoài, về mặt kinh hoàng lại nhếch nhác.

Phía dưới lều đơn sơ chỉ còn lại một người, chính là công tử áo xanh phong độ nhanh nhẹn kia.

Hắn đang vui đầu ăn mì.

Mì thịt bò Phan gia ăn thật ngon, phía thức ăn ngon, thì hắn không để ý gì khác.

Có binh sĩ tới bàn, đặt nệm gấm màu xanh thêu rồng vàng viền chỉ vàng xuống, cho người áo tím ngồi xuống.

Hắn hơn 20 tuổi, người mặc áo gấm đẹp đề màu tím, mặt mũi như đao khắc, tuấn mỹ tinh xảo lại lộ ra vẻ cương tráng cương nghị, trông mắt thâm thúy, sâu không thấy đáy, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Chân Phan bá run lên, nơm nớp lo sợ dùng khay bưng tới một ly trà, một chén mì.

Thị vệ Đặng Hợp nhận lấy khay, dùng ngân châm thử xong, mới nâng đến trước mặt người áo tím, "Điện hạ, mùi vị thôn quê, chỉ sợ khó có thể vào miệng."

Cao Nguyên Diệu nói: "Không sao."

Thanh âm của hắn rất hay, âm thanh trầm thấp lại hùng hậu, tuy chỉ nói hai chữ ngắn ngủn, nhưng dư âm nghe được vẫn còn vang vọng bên tai, rung động đến tâm can.

Đặng Hợp cung kính để khay xuống, lui sang một bên.

Cao Nguyên Diệu còn chưa kịp đưa tay cầm chiếc đĩa lên, phía trước liền truyền đến một tiếng "Vèo ——" sắc bén to rõ, một mũi tên sắc bén lóe sáng phá gió mà tới!

Mũi tên nhọn tới rất nhanh, nhanh như tia chớp!

Cao Nguyên Diệu vẫn bình tĩnh như cũ, đưa tay lấy bội kiếm treo bên hông. Một quan quân bên cạnh phẫn đấu quên mình nhào tới, chỉ nghe một tiếng "Phập ——" mạnh, mũi tên bằng sắt, vô cùng sắc bén đã đâm vào đầu vai binh sĩ kia!

"Bảo vệ điện hạ!" Binh sĩ kia như đã quên vết thương của mình, không để ý máu tươi đang chảy ra, lớn tiếng ra lệnh.

Quan quân còn lại chỉ sững sờ chốc lát, liền kịp phản ứng, rối rít giương đao, tạo thành một vòng tròn xung quanh Cao Nguyên Diệu. Hơn mười người áo đen che mặt từ bên cạnh tuôn ra, không nói gì chỉ lo chém tới, quan binh hươu kiếm chống đỡ, quán trà đơn sơ lập tức biến thành chiến trường, thích khách đều là từ sĩ dũng mãnh, còn quan quân đều là cao thủ bản lĩnh nhanh nhẹn, hai bên đem hết toàn lực giao chiến, ánh đao bóng kiếm, đặng đặng sát khí, gió tanh mưa máu, tiếng động ầm ầm!

Chung quanh chém giết như vậy, nhưng công tử trẻ tuổi vẫn trầm ổn ngồi ăn mì.

Sống lưng hắn rõ ràng tạo nhả gầy yếu, nhưng lúc này lại lộ ra vẻ kiên định và cương nghị khác thường.

Binh lính Cao Nguyên Diệu mang đến rất nhiều, lại không thiếu cao thủ, những người bị mặt kia cũng chỉ có thể dựa vào đánh bất ngờ, thừa dịp người ta không đề ý, đợi các binh sĩ tỉnh ngộ lại, dù bọn họ liều mạng thì cũng không có cơ hội. Nhân số cách xa rất lớn, chưa quá thời gian nửa chung trà, mấy người bị mặt đã không có sức chống cự.

"Để lại người sống!" Cao Nguyên Diệu trầm giọng phân phó. Đáng tiếc, những người bị mặt này hiển nhiên đều là từ sĩ, lúc sắp bị bắt thì toàn bộ đều vung đao tự vận. Quán trà lúc này còn sạch bóng, mà trong chớp mắt đã có mấy cái xác chết, vừa kinh khủng vừa máu tanh.

Đội người ngựa này trang bị rất đầy đủ, rất nhanh liền có quân y tới đây băng bó vết thương, kiểm tra thương thế cho quan binh bị thương, lại có chuyên gia tới xử lý thi thể, ghi chép hết tướng mạo, dấu vết đặc biệt trên cơ thể, đồ trang sức trên người, binh khí, chiều thức của những người bị mặt, đầu ra đây. Phan bá và hai người làm đều bị sợ đến hôn mê bất tỉnh, một vài người liền đi qua đỡ họ dậy, đánh thức họ, nhẹ nhàng an ủi, "Thích khách mà thôi, đã giết hết, không cần sợ."

Tất cả đều tiến hành rất hợp lý, chỗ không hài hòa duy nhất, chỉ có vị công tử trẻ tuổi vẫn đang im lặng ăn mì.

Hắn không hề ngừng ăn mì, mặc dù khi quan binh và thích khách đánh nhau kịch liệt, hắn cũng chưa từng ngừng ăn mì.

Đội đánh xong, xử lý xong, một chén mì thịt bò như mỹ vị nhân gian, ngay cả một giọt nước cũng không còn dư lại.

Hắn rất trấn tĩnh, quá trấn tĩnh rồi, làm cho người ta rất khó tin tưởng, hắn không hề liên quan đến đám người bị mặt kia.

Thông thả ung dung ăn xong một muống cuối cùng, công tử trẻ tuổi vừa lòng híp mắt, từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay trắng như tuyết, lau khoe miệng.

Sau đó, hắn thân nhiên đứng lên, đi ra khỏi quán.

Đặng Hợp liền nhảy ra, ngăn ở trước mặt hắn.

"Vị công tử này, người có thấy hôm nay có chuyện gì bất thường hay không?" Đặng Hợp mặc dù đầy bụng nghi vấn, nhưng vẫn hỏi khá lịch sự.

"Có." Công tử trẻ tuổi cười yếu ớt, "Nếu là bình thường, ông chủ nên châm ly nước trà ấm áp tới đây cho ta uống, nhưng mà hôm nay, sợ là ông ấy không có tâm tình này."

— đầu chỉ không có tâm tình, bây giờ Phan bá cả đường cũng không đi được rồi.

"Chỉ như vậy?" Sự nghi ngờ trong mắt Đặng Hợp càng sâu hơn.

"Chỉ vậy." Công tử trẻ tuổi nói chắc chắn.

"Như vậy...." Đặng Hợp nhướng mày, vẻ mặt mơ hồ chứa ý uy hiếp, "Mỗi lần các hạ gặp ám sát, đều trấn định tự nhiên vậy sao? Các hạ có thể thông dong ăn xong một chén mì trong tiếng la to à?"

Không thể chứng minh người này nhất định có cầu kết với thích khách, nhưng hắn lại rất quái dị, thật sự quá quái dị.

"Chưa nói tới trấn định tự nhiên." Giọng nói của công tử trẻ tuổi tự nhiên, không màng danh lợi, "Nhưng trả tiền rồi, không ăn đáng tiếc."

Dáng vẻ của hắn đẹp đẽ, phong thái thanh tú, một bộ áo xanh, tao nhã như không nhiễm bụi trần, cũng không có vẻ ngạo mạn ngang ngược kiêu căng, lại tự có một loại khí phách làm người ta không dám tùy ý nhiễm độc, thật rung động lòng người.

Tuy là dã ngoại hoang vu, phong cảnh cũng không đẹp, nhưng không biết sao, gặp được hắn, liền làm người ta nghĩ đến một câu thơ rất hay, thí dụ như "Có người quân tử, mọi người mãi mãi không quên", hoặc như "Quân tử có một không hai, người cứ như là ngọc".

Cao Nguyên Diệu nhìn chăm chăm vào hắn một lúc lâu.

Xinh đẹp như vậy, lại là..... Nam nhân?

"Xin hỏi cao tính đại danh của công tử?" Cao Nguyên Diệu chậm rãi hỏi.

Công tử trẻ tuổi trầm mặc chốc lát, liền chấp tay nói: "Lâm Khai."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Bốn mắt nhìn nhau, "Lâm Khai" vẫn thân nhiên, trông mát trong suốt, sáng ngời trong sáng như nước suối giữa núi.

Hai mắt Cao Nguyên Diệu thì cứ như nhiễm mực, sâu thẳm lạnh lùng, tựa như nước lạnh đầm sâu, vẻ mặt an tĩnh trầm mặc không hề chuyển biến, lại cất dấu dòng nước ngầm và sự nguy hiểm.

Cao Nguyên Diệu tinh táo giơ tay lên ra dấu một cái, một thị vệ mặc giáp, tướng mạo lịch sự phía sau hắn lấy một quyển trục từ trong ngực ra, tìm đến vị trí thành An Định, lớn tiếng đọc: "Lâm Khai, 16 tuổi, da trắng, thon dài, đẹp đẽ, là trưởng công tử của tri châu Lâm Phong ở An Định châu..."

"Lâm Khai" nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khóe miệng Cao Nguyên Diệu hơi nhếch lên, nhẹ đến mức rất khó phát hiện.

Mặt trời chiều ngã về tây, gió mát thổi phát phơ, ống tay áo màu tím rộng rãi của Cao Nguyên Diệu bị thổi bay lên trong gió, tựa như chim ưng giang cánh. Mà "Lâm Khai" đứng đối diện hắn thì mặt lộ vẻ kinh ngạc, môi anh đào hơi nhếch, dung nhan như ngọc hiện ra mấy phần mê mang như con thú nhỏ.

Đặng Hợp thấy Cao Nguyên Diệu và "Lâm Khai" như thế, chợt sinh ra cảm giác không ổn. Hai người bọn họ thế nào..... Một người giống chim ưng, một người giống thỏ trắng nhỏ, thỏ trắng nhỏ mơ mơ màng màng, mắt chim ưng lộ vẻ tham lam và yêu thích, giống như muốn đưa móng vuốt ra bắt thỏ trắng nhỏ về nhà! Điều này không thể được, 1 ngàn lần 1 vạn lần không được. Điện hạ, Lâm Khai mặc dù phong hoa tuyệt đại, nhưng hắn là nam nhân, người..... người không thể coi trọng một nam nhân! Người hơn 20 tuổi rồi, vẫn không chịu nạp phi, trong kinh đã có lời đồn đãi nói người thích nam nhân rồi, nếu như người thật coi trọng một nam nhân, thì hậu quả khó mà lường được!

Bảo vệ thỏ trắng nhỏ! Bảo vệ thỏ trắng nhỏ! Đặng Hợp đẩy lên hùng tâm tráng chí.

Bảo vệ thỏ trắng nhỏ chính là bảo vệ danh tiếng của chim ưng!

Hắn thở ra một hơi thật sâu, dự định đồng dục khuyên Cao Nguyên Diệu thả người, "Điện hạ, người này phù hợp với ghi chép trong tài liệu, 16 tuổi, da trắng, thon dài, đẹp đẽ, là trưởng công tử của Lâm tri châu, thân phận xác định không thể nghi ngờ, nên thả hắn ra! Thuộc hạ nguyện dùng tánh mạng bảo đảm, Lâm đại công tử tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì!"

Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, Cao Nguyên Diệu đã trầm tĩnh vươn cánh tay, "Lâm đại công tử, xin mời!"

dien-danle-quydon

Vui vui về về thả người.

Lời nói hùng hồn đã đến bên mép, Đặng Hợp không thể làm gì khác hơn là nuốt trở vào.

Suy nghĩ nửa ngày, châm chước lựa lời nửa ngày, cuối cùng cả cơ hội mở miệng cũng không có, Đặng Hợp rất là khó chịu.

Trong lòng khó chịu, miệng cũng khó chịu.

"Lâm Khai" đưa ra hai ngón tay dài nhọn bỏ vào trong miệng, phát ra một tiếng huýt trong trẻo.

"Làm gì?" Đặng Hợp theo bản năng thị vệ, sắc mặt biến đổi, tay đề trên chuôi đao, lạnh lùng quát.

"Lâm Khai" bình bình thản thản, "Nào có. Ta cần ăn, thì ngựa của ta cũng cần ăn. Ta ăn mì ở đây, nên thả ngựa ra, cho nó ăn cỏ gần đây. Huyết gió chỉ để kêu ngựa chạy đến để đưa ta về nhà."

Một con ngựa màu trắng chạy tới, màu lông sáng bóng xinh đẹp, hình thể tuyệt đẹp, cất bước nhẹ nhàng, nhìn qua cực kỳ cảnh đẹp ý vui. "Lâm Khai" nhìn như gầy yếu lại đưa ra tay ngọc thon thon bắt lấy dây cương, nhẹ nhàng bay người lên trên ngựa, tay cầm dây cương, cười nhạt nhẽo, "Tạm biệt, có duyên gặp lại!"

Giọng nói cất lên, tuấn mã màu trắng, thiếu niên áo xanh, cứ thế đi mất.

"Thiếu niên nhẹ nhàng, công tử hiếm có." Đặng Hợp đưa mắt nhìn hắn đi xa, trong lòng sinh ra vẻ hâm mộ.

Cao Nguyên Diệu đưa mắt nhìn phương xa, đôi mắt như đầm nước sâu nổi lên gợn sóng nhẹ.

-diendan-lequy.don

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối.

Một vị trung niên hơn 40 tuổi cười con lừa xám, mang theo tiểu động, chậm rãi từ đi tới từ huyện Lương Nguyên.

"Khuông tiên sinh, ngài trở lại." Một quân sĩ rất có ánh mắt thấy hắn, vội ân cần nghênh đón, dìu xuống con lừa.

Khuông tiên sinh cười dặn dò, "Lừa của ta, phiền người cho nó ăn." Quân sĩ này là binh sĩ cấp thấp, bình thường cũng không có cơ hội giao thiệp với Khuông tiên sinh, nghe vậy mừng rỡ, gật đầu liên tục, "Nhất định, nhất định!" Liên kéo con lừa đi, dứt cò cho nó ăn.

Khuông tiên sinh đi vào trong quán trà, hành lễ với Cao Nguyên Diệu xong, ngồi xuống nói chuyện.

"Tiên sinh vào thành thăm bạn, vui vẻ không?" Cao Nguyên Diệu hỏi.

Khuông tiên sinh cười nói: "Ta đi vội vàng, không đưa thiệp trước nên bằng hữu không ở nhà, chỉ gặp được trưởng tử của hắn. Phong thái hơn người, thật là một vị công tử hiếm có. Có nhi tử như thế, thật vui mừng giùm bằng hữu."

Một thị vệ bên cạnh Cao Nguyên Diệu không khỏi chen miệng, "Thật đúng dịp, chúng ta cũng vừa gặp một vị công tử hiếm có." Liền đẩy Đặng Hợp, "Lão Đặng, người làm khó người ta nửa ngày, người ta chỉ nhẹ nhàng nói một câu, ‘ giao tiền xong rồi, không ăn đáng tiếc ’."

Đặng Hợp cảm khái, "Đúng vậy, phong thái của Lâm gia đại lang, ta lần đầu mới gặp trong đời." Nói xong liền thuật lại chuyện vừa rồi từ đầu đến cuối.

Trên mặt Khuông tiên sinh hiện ra vẻ mê mẩn.

"Đại lang Lâm gia?" Hắn hơi hồ đồ, "Vị công tử kia nói, hắn là đại lang Lâm gia?"

"Có gì không đúng sao?" Đặng Hợp hỏi.

Khuông tiên sinh gãi gãi đầu, "Nhưng, ta mới từ Lâm gia trở lại. Lâm tri châu không ở trong thành, con lớn nhất của hắn tiếp đãi ta, còn đưa ta đến ngoài

thành, đến ngã ba đường, chúng ta mới chia tay...."

"Hả?" Đặng Hợp lập tức ngây dại.

Khuông tiên sinh mới từ Lâm gia đến đây, mới gặp mặt Lâm gia Đại công tử, như vậy, người vừa rồi, hẳn ta.... không thể nào là Lâm đại công tử!

Sắc mặt mọi người đều nặng nề.

dien"danle"quydon

Thiếu niên tuần tú đó tự xưng là Lâm Khai, nhưng lại không phải, như vậy, hẳn ta thật sự khả nghi, có lẽ cuộc ám sát này chính do hắn chủ mưu!

"Dám ám sát tướng quân chúng ta, còn dám ngồi ở đây xem từ đầu tới đuôi, còn vừa xem, vừa ăn mì! Được, được, thật can đảm!" Nói đến sau, đã là cắn răng nghiền lợi.

Nếu như lúc này "Lâm Khai" xuất hiện tại trước mặt bọn họ, chắc sẽ bị mỗi người chặt một đao, phơi thây đầu đường.

"An tâm chó nóng," giọng nói của Cao Nguyên Diệu trầm thấp.

"Dạ, điện hạ!" Các thị vệ đang vô cùng phấn khích đều cúi đầu nghe lệnh.

Khuông tiên sinh do dự một lát, "Có điều, thai đầu tiên của Lâm tri châu và phu nhân của hắn ta là thai long phượng, hai đứa bé đều như ngọc điêu khắc thành, lúc ấy thật khiến cả đám chúng ta hâm mộ ghen tỵ vô cùng. Hôm nay ta đến Lâm gia, hỏi Lâm đại công tử về muội muội của hắn, tỏ ý muốn gặp, nhưng cậu ấy lại nói...."

"Nói gì?" Đặng Hợp nôn nóng.

Khuông tiên sinh cố gắng nhớ lại, "Cậu ấy lại nói.... ‘xá muội không khỏe, không tiện gặp khách’..... Ta liền hỏi cậu ấy, khi còn bé cháu và muội muội quả thật giống nhau như đúc, nay trưởng thành, không biết dung mạo lệnh muội như thế nào? Cậu ấy nói....."

Đám người Đặng Hợp tập trung tinh thần nhìn Khuông tiên sinh, e sợ sót chữ.

Đều là người cừu kinh sa trường, thân kinh bách chiến, không biết thấy bao nhiêu hạng người xấu, hôm nay lại khiến một nghi phạm thích khách rời đi ngay trước mắt, mất mặt quá. Thật là xấu mặt quá.

Khuông tiên sinh nhớ lại, vỗ mạnh bắp đùi một cái, "Hắn nói, ‘Thế bá phụ, ngài thấy cháu, liền giống như nhìn thấy muội ấy’! Như vậy, trưởng nữ của Lâm tri châu, nhất định rất giống trưởng tử của hắn, thanh nhã tuần tú, nhẹ nhàng xuất trần!"

Mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trên mặt Đặng Hợp hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, cười to nói: "Ta nói mà, người lúc này quá mức tuần tú rồi, không có một chút khí khái đàn ông. Thì ra cậu ta là một cô nương! Không trách được, đáng đáp thật sự rất đáng yêu!"

— thì ra là cậu ta là vị cô nương, như vậy, giả sử chim ưng nhào dồ thỏ trắng nhỏ cũng không sao rồi.

Nhưng, không biết tại sao, trong lòng Đặng Hợp vẫn rất không tình nguyện để chim ưng nhào dồ thỏ trắng nhỏ.

Đặng Hợp thì nghĩ tâm sự, mọi người cũng đang say mê cuồng nhiệt, hoàn toàn không chú ý tới Cao Nguyên Diệu vẫn không nhúc nhích ngồi đó, thật giống như lão tăng ngồi thiền.

Lâm Khai là nữ nhân, Lâm Khai là nữ nhân.....

Lâm Khai, lại là nữ nhân.

—dien.danle-quydon

Lâm Đàm phóng ngựa bay nhanh về khách điểm Đồng Phúc, tựa như một trận gió đến trước mặt Tô sư gia, "Phát Y tiên sinh, ngài đừng cười nhạo ta, ta mới gặp phải một chuyện đặc biệt hỗn loạn! Ta chỉ ăn tô mì, lại gặp được một cuộc ám sát! Ngài biết ta ngồi ăn mì ở đằng kia, trước mặt sau lưng đều là tiếng chém giết, chung quanh đều là bóng đao ánh kiếm, ta có cảm thụ gì không?"

Tô sư gia vốn lười biếng nằm, nghe Lâm Đàm nói, lập tức ngồi thẳng, "Người không sao chứ?"

Lâm Đàm vỗ ngực, "Không có chuyện gì. Phát Y tiên sinh, lúc này ta thật sự rất gần rất gần cái chết đó."

Tô sư gia rất là đồng tình, "Đừng nói nữa... Ta hiểu."

Lúc giặc cướp vung đao lên người ông, người tự cho là siêu phàm thoát tục như ông, cũng không phải hồn bay lên trời sao?

"Ta trở về thôi." Lâm Đàm tội nghiệp năn nỉ.

"Trở về." Tô sư gia vén chăn lên, xuống giường.

Tô sư gia lên xe ngựa, đoàn người của Lương Đồng cũng trở lại, nói với Lâm Đàm, "Trên đồi không có phát hiện gì mới, nhưng, nghe hương dân lân cận nói, hôm nay quả thật thấy một chiếc xe ngựa rất đẹp, đi tới từ hướng Lâm thành, nhưng nửa đường lại quay xe đi về. Xem chừng là thấy Tô sư gia bị cướp nên sợ."

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người liền cùng nhau lên đường.

Bởi vì Tô sư gia ngồi xe ngựa, tốc độ chậm hơn, mọi người cũng mệt mỏi nửa ngày, cho nên không cưỡi ngựa nhanh.

Giữa trời chiều, vang lên tiếng vỗ ngựa thanh thúy dễ nghe, phía trước có một cỗ xe ngựa trắng chạy tới, phía trên có hai người: một vị thiếu niên tuyệt sắc, và một vị tiểu cô nương tươi cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Editor: Puck - Diễn đàn

Làn da tiểu cô nương trắng mà bóng như ngọc, giống như kẹo bông đường, nhìn qua ngọt ngọt ngào ngào.

Mặc dù sắc trời đã tối, màn đêm đã phủ xuống, có thể nhìn thấy tiểu cô nương như vậy, trước mắt bỗng chốc lập tức sáng ngời.

"Vi sao a Thắm lại tới?" Mấy người Lâm Đàm, Lương Đồng nhìn thấy nàng, vừa vui mừng, vừa thấy kỳ quái.

Lâm Đàm thúc ngựa đi qua, "Đại ca, huynh đưa a Thắm ra khỏi thành?" Một mặt giận trách, một mặt ân cần hỏi muội muội, "A Thắm, cái mông nhỏ có đau không?"

Lâm Thắm cười hi hi, lộ ra một hàm răng như hạt gạo nhỏ đáng yêu, "Không đau, tuyệt đối không đau." Vì chứng minh mình thật sự không đau, còn vội vã nghiêng người sang, mân mê cái mông nhỏ để tỷ tỷ nhìn, "Là thật đó."

Giống như chỉ cần tỷ tỷ liếc mắt nhìn, là sẽ biết cái mông của nàng có đau hay không.

Tuy Lâm Đàm có lòng chịu trách nhiệm, nhưng thấy đáng vẻ nhỏ bé này của nàng, cũng mỉm cười.

Mấy người Lương Đồng cũng đã tới.

Lương Đồng nhìn thấy Lâm Khai, vẻ mặt vẫn giống như vừa rồi, huynh muội Lâu thị đại khái cũng đã từng thấy cảnh tượng này, không biến sắc. Đám người Chử Bộ đầu lại ngẩn ngơ, mặc dù trong miệng không lên tiếng, nhưng trong lòng đều tự cân nhắc, "Sao lại tới một vị công tử? A, đúng rồi, đại công tử và đại tiểu thư là song thai long phượng, nghe nói dáng dấp rất giống nhau... Nhưng mà, vị nào là đại công tử, vị nào là đại tiểu thư? Thế mà lại không phân biệt ra được."

Nghe được Lâm Đàm gọi "Đại ca", đã phân rõ lớn nhỏ.

Ngay cả khoái mã của Lâm Đàm, Lương Đồng cũng không tán thành, chứ đừng nói tới Lâm Thắm rồi.

Ông luôn ít nói, lúc này lại giọng điệu thân thiện nói: "Hải tử nhỏ như vậy không thích hợp cưỡi ngựa, nếu thật sự muốn học, ít nhất cũng đến năm, sáu tuổi đi."

Lâm Khai cười nhẹ, "Lương thúc, ta đưa một vị Thế bá ra khỏi thành, Thế bá kia cưỡi con lừa đen, chậm rì rì, ta tự nhiên cũng không đi nhanh được."

Sắc mặt Lương Đồng tốt hơn nhiều, "Như thế, cũng không sao."

Nếu cùng ông lão cưỡi lừa, tốc độ không khác lắm, vậy liền không lắc lư.

Màn che trên xe ngựa của Tô sư gia được vén lên, lộ ra khuôn mặt khô vàng, "A Thắm, tới đây, ngồi chung xe với Tô bá bá."

Lâm Thắm vốn cười hi hi, theo giọng nói của ông nhìn sang, sắc mặt cũng không được tốt lắm, thanh thanh thúy thúy nói: "Ta không đi!" Từ chối không chút do dự.

“Đám không đến! Xem ta có xuống xe tóm người không!” Tô sư gia nổi giận đùng đùng.

“Sẽ không đi! Sẽ không đi!” Lâm Thâm le lưỡi với ông.

Một già một trẻ bắt đầu náo loạn, trẻ vốn là hài tử không hiểu chuyện, già cũng là người rất tính trẻ con. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Tất cả mọi người cảm giác thật vui.

Một già một trẻ gây gỗ, dù sao cũng phải có người làm người hòa giải, Lâm Đám cảm giác mình không thể chối từ, liền dịu dàng nhỏ nhẹ thương lượng với muội muội: “A Thâm, tỷ tỷ cười ngựa một mồi rồi, xe ngựa của Tô bá bá rất thoải mái, tỷ tỷ muốn ngồi xe. A Thâm ngồi chung với tỷ tỷ, có được không?”

Lâm Khai cũng cười nói, “A Thâm, trong xe của Tô bá bá nhất định có kẹo, muội có muốn ăn kẹo không?”

Ca ca tỷ tỷ khuyên bảo như vậy, Lâm Thâm suy nghĩ một chút, miễn cưỡng đồng ý, “Được rồi, ngồi xe.”

Lâm Đàm cười một tiếng, nhẹ nhàng xuống ngựa, đi qua ôm Lâm Thâm.

Khi ôm Lâm Thâm, nhỏ giọng nói mấy câu với Lâm Khai.

Lâm Đàm ôm Lâm Thâm lên xe, con giận của Tô sư gia còn sót lại chưa hết, “Không phải người nói sẽ không đến sao?”

Lâm Thâm nghịch ngợm làm mặt quỷ với ông, “Sẽ tới, như thế nào?”

Trước mắt Tô sư gia là khuôn mặt nhỏ cười hi hi đáng yêu, tức cảnh hông đã sớm không biết chạy đi nơi nào rồi, nói: “Nói không đến, cuối cùng lại đến, a Thâm thật không biết mắc cỡ.” Giễu cợt tuy là giễu cợt, nhưng giọng điệu lại cực kỳ nhu hòa.

Lâm Đàm cười ôm muội muội ngồi xuống, dạy cho nàng, “A thâm, muội nói cho Tô bá bá, mỗi thời mỗi khác, mới vừa rồi không muốn đến, cho nên cũng không đến; bây giờ muốn đến, cho nên mới đến rồi, hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.”

Lâm Thâm quả nhiên nói như vẹt, “Mỗi thời mỗi khác, mới vừa rồi không muốn đến, cho nên cũng không đến; bây giờ muốn đến, cho nên mới đến rồi, hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.” Thế nhưng một chữ cũng không thiếu.

Không chỉ một chữ cũng không thiếu, ngay cả giọng điệu cũng cực kỳ giống Lâm Đàm, rất có khí thế.

Tô sư gia mừng rỡ vỗ đầu bết tai, “Tiểu a Thâm thật là hài tử thông minh! A Thâm, trưởng thành đi học với Tô bá bá, có được không?”

Lâm Thâm quả quyết từ chối, “Còn lâu mới đi, lão sư phải thật xinh đẹp đấy!”

Tô sư gia: “...”

Lâm Đàm làm bộ như không nghe thấy, thường thức tranh vẽ trên vách thùng xe.

“A Thâm, sao người lại có thể thẳng thắn trực tiếp như vậy chứ? Uyển chuyển hàm xúc một chút có được không?” Một hồi lâu, Tô sư gia cắn răng nói ra.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, “Cha ta nói rồi, tiểu hài tử không thể nói dối.”

Tô sư gia: “...”

Thở dài một tiếng, ông bót khí vô lực dựa vào trên chỗ dựa lưng.

Mới vừa rồi ông còn tinh thần khỏe mạnh, bây giờ đã ánh mắt tan rã.

Lâm Đàm buồn cười, lại không tiện bật cười, không thể làm gì khác hơn là liếc mạy nhìn xuống, thiếu chút nữa bị nội thương. dfienddn lieqiudoon

A Thâm, hôm nay muội đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, Tô bá bá cũng bị muội đánh bại!

Mặc dù náo loạn rất hung, chỉ có điều trong buồng xe Tô sư gia vẽ son hài đồ, Lâm Thâm nhìn không hiểu, liền kéo Tô sư gia nói cho nàng nghe.

Tô sư gia hàm hừ, “Không ghét bỏ ta à?”

Lâm Thâm ngọt ngào dụ dỗ ông, “Ừ, không ghét bỏ rồi.”

Tô sư gia không có cách nào với tiểu nữ hài này, không thể làm gì khác hơn là tỉ mỉ nói cho nàng nghe.

Trong xe truyền ra từng trận tiếng cười vui.

Trên mặt mày người Lâm Khai, Lương Đồng cũng có nụ cười thoáng hiện.

Bất tri bất giác đã đến cửa thành, lúc này dân chúng vào thành cũng không ít, trước cửa thành nhiều người nhiều xe, liền xuống ngựa đợi trong chốc lát.

Đợi đến khi đã có thể vào thành, trời đã hoàn toàn tối.

Sau lưng mờ mờ có ánh lửa truyền tới.

Lương Đồng cảnh giác, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai hàng đuốc thật dài di chuyển trên không trung, vô cùng chính tề.

“Ai?” Ông trầm ngâm nói: “Chính tề như vậy, cầm đuốc đích xác là sĩ tốt trong quân.” Muốn đi nhìn một chút.

Lâm Khai ngăn cản ông, “Lương thúc, ta đường như biết là ai.” Nhỏ giọng nói một câu với ông.

Lương Đồng nhướng mày nhìn về phía ánh lửa truyền tới, trầm mặc không nói.

Cây đuốc càng ngày càng đến gần, hai nhóm binh lính áo giáp rõ ràng, quan quân vây quanh một vị áo tím đến cửa thành.

Lâm Đàm nhìn từ trong cửa sổ xe ra ngoài, chỉ thấy người áo tím kia cũng xuống ngựa rồi, đứng mặt đối mặt với Lâm Khai, giống như đang nói chuyện.

“Ai vậy?” Lâm Thâm nhào tới sau lưng nàng.

Lâm Đàm xoay người lại sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, dịu dàng nói: “Đại ca phải gặp một người, đang nói chuyện với hân. Thân phận của hân, tỷ tỷ cũng không quá xác định.” Tỷ tỷ gọi hân là “Điện hạ”, nhưng rốt cuộc là vị Điện hạ nào, cũng không biết được.

Trông mặt Lâm Thâm đảo lòng vòng, “Tỷ tỷ cũng không biết nha.” Không cùng Lâm Đàm nhìn từ trong cửa sổ xe ra ngoài nữa, lạnh lẽo bỏ ra trước buồng xe, vén màn xe.

Cao Nguyên Diệu và Lâm Khai hàn huyên mấy câu, mắt nhìn thẳng

Giống như không nhìn thấy chiếc xe ngựa hoa lệ cách đó không xa.

Tuy rằng như thế, khi màn xe chiếc xe ngựa kia bị vén lên, hân vẫn bén nhảy chú ý tới.

Về mặt hân lạnh nhạt quay đầu liếc mắt nhìn.

Lại là tiểu cô nương kia, là tiểu cô nương chỉ chừng ba bốn tuổi.

Khoảnh khắc khi thấy tiểu cô nương kia, tâm thần Cao Nguyên Diệu kích động, hô hấp dừng lại.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ như vậy... Thật sự quá giống tiểu cô nương trong trí nhớ, đều là ánh mắt ngây thơ trong sáng thuần khiết giống nhau, đều là đáng yêu đáng thương giống nhau...

Cao Nguyên Diệu biết rất rõ ràng rằng trong xe có thể có nữ quyến, không được mời tự tiện qua sẽ có vẻ vô cùng vô lễ, nhưng đi đứng của hân vốn không nghe sai bảo, vẫn không kiềm chế được đi tới. [die,n; da.nlze.quydo/mn](#)

Lâm Khai và Lương Đồng thấy hân một tiếng không kêu không đánh liền đi về phía xe ngựa của Tô sư gia, đều kinh ngạc.

Lâm Khai bước nhanh đuổi theo, trên khuôn mặt mang nụ cười nhạt nhẽo trong trời lạnh lùng, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, ngồi trong xe này là xá muội, nam nữ có khác, không thể xuống hành lễ với ngài, xin đừng trách tội.”

Lâm Khai đây là đang nhắc nhở Cao Nguyên Diệu: Trong xe là nữ quyến, đừng đi tới trước nữa.

Cao Nguyên Diệu coi như không nghe thấy, bước nhanh đến trước xe.

Hân là trưởng tử của Hoàng đế, cũng là tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, cả người đều mang khí thế sát phạt dũng mãnh, dù cách buồng xe, trong lòng Lâm Đàm cũng run rẩy.

Lâm Khai và Lương Đồng liếc mắt nhìn nhau, tâm ý tương thông, một trái một phải đứng ở hai bên Cao Nguyên Diệu.

Nếu Cao Nguyên Diệu dám đưa tay vén màn xe, bọn họ liền dám ra tay ngăn cản. Cho dù hân có thân phận gì, không có đạo lý tùy ý đùa giỡn thiếu nữ khuê trung!

Lâm Thâm chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, thấy Cao Nguyên Diệu đã xông tới bên này, trong lòng thật vui mừng, cười hi hi với hân.

Thân hình Cao Nguyên Diệu cao lớn rất cao, diện mạo kiểu đẹp lạnh lùng, trang phục và trang sức đẹp để quý giá, khí tức thông suốt, người xa lạ như vậy, Lâm Thâm nhìn vẫn rất thuận mắt.

Trước mặt Cao Nguyên Diệu là một khuôn mặt tươi cười giống như đóa hoa, trái tim đã dần nguội lạnh. Không, không phải, nàng gầy như tiểu nữ nhi trước mặt, nhưng không phần chân giống như tiểu nữ nhi trước mặt này, không thấy cha nương và ca ca nàng, một mình lẻ loi bơ vơ, thật đáng thương...

Trong lòng hần chua chát.

“Ngươi là ai?” Hần cúi người xuống, về mặt và giọng nói đều rất dịu dàng.

Lâm Thâm tỏ vẻ nghịch ngợm, “Tại hạ họ Lâm tên Thâm, tước hiệu lâm cầm quả.”

(*) Lâm cầm quả = trái táo nhỏ

Lâm cầm quả, lâm cầm quả... Cao Nguyên Diệu âm thầm đọc mấy lần trong lòng, càng cảm thấy chua xót khó tả.

Nàng không phải lâm cầm quả, nàng không có hạnh phúc như vậy...

Lâm Thâm mở to hai mắt tò mò nhìn Cao Nguyên Diệu, ánh mắt hồn nhiên sáng ngời, như ngôi sao trên trời.

Trong lòng Cao Nguyên Diệu khẽ động, ôn hòa nói: “Tại hạ họ Cao tên Nguyên Diệu, không có tước hiệu, nhũ danh là...” Hần thoáng liếc nhìn chăm chăm vào trong xe, chậm rãi phun ra hai chữ, “Diệu Linh.”

“Diệu Linh à.” Lâm Thâm than thở, “Thật dễ nghe!”

Nàng cũng không hiểu Diệu Linh là có ý gì, đã cảm thấy dễ nghe.

Trong buồng xe vẫn yên lặng vang lên âm thanh nho nhỏ rải rác, hình như người trong xe giật giật.

Trái tim Cao Nguyên Diệu nhảy thình thịch, tập trung lắng nghe.

Đáng tiếc, trong xe không còn tiếng vang rồi.

Lâm Khai cười như không cười nhắc nhở, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, sắc trời không còn sớm nữa, mời vào thành thôi.”

Cao Nguyên Diệu đang định trả lời, một đội kỵ binh từ cửa thành lao thẳng về phía trước, dân chúng rối rít né tránh, người dẫn đầu mặc áo trường bào màu tím nhạt, đầu đội mũ kim quan, mặt mày tuấn tú, thần thái phần khôi.

Mấy người Lâm Khai và Lương Đồng nhận ra hắn, người này là thế tử An Bình Quận Vương phủ Cao Hiến.

Cao Hiến phi thân xuống ngựa, cười nói: “Đại Điện hạ cũng không nói trước một tiếng, tiểu đệ mới biết tin tức, tới chậm, xin đại Điện hạ thứ tội!” Tới đây làm lễ với Cao Nguyên Diệu, liên tục xin chịu tội.

Lâm Khai thấy Cao Hiến tới, nhân cơ hội đi về phía cửa thành với Cao Nguyên Diệu, “Thế tử tới đón ngài, xin về Quận Vương phủ nghỉ ngơi trước, ngày khác Lâm Khai mở tiệc, đón gió vi Điện hạ.” Hàn huyên mấy câu, hớn hở từ biệt mấy người Cao Nguyên Diệu, Cao Hiến, mang theo nhóm người Lương Đồng, che chở xe ngựa của Tô sư gia, vào thành về nhà.

Cao Hiến và Cao Nguyên Diệu trở về An Bình Quận Vương phủ.

Cao Nguyên Diệu như có tâm sự, không buông ngựa ra, chậm rãi lác lác trên đường. Cao Hiến cũng không nhanh không chậm đi theo hắn.

“Đại Điện hạ, ngài lúc này phụng chỉ làm việc đi ngang qua sao?” Cao Hiến cười nói, “Lần trước đi ngang qua yên ổn, chỉ một buổi tối liền vội vã rồi đi, tiểu đệ ngay cả tình nghĩa chủ nhà cũng không tận sức, thật bất khoản. Lúc này ngài cần phải ở lại thêm mấy ngày mới được, đã lâu không gặp, tiểu đệ rất nhớ nhưng rồi...”

Cao Nguyên Diệu nói: “Mấy ngày liên tiếp bốn ba, các tướng sĩ thật khổ cực, nên nghỉ ngơi và hồi phục, ta liền phiền nhiều người mấy ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Editor: Puck - Dẫn đàn

Cao Hiến cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Tính tình Cao Nguyên Diệu hơi cố chấp, lấy tính tình của hấn, sẵn có công vụ trong người, trong lòng sẽ không có chuyện khác. Hấn còn tưởng rằng Cao Nguyên Diệu lại giống như lần trước, ở lại một đêm liền lập tức khởi hành, lại không nghĩ rằng Cao Nguyên Diệu sẽ quyết ý ở lại nghỉ ngơi và hồi phục.

Cao Hiến phản ứng rất nhanh, chỉ hơi ngây ngốc, liền cười to nói: “Rất tốt, ta mới có được vài hũ rượu phù dung ba mươi năm, chúng ta không say không nghỉ!”

Đến phủ An Bình Quận Vương, An Bình Quận Vương Cao Phán và Quận Vương phi Trần thị tất nhiên ân cần tiếp đãi, mở tiệc đón gió long trọng vì hấn, thế tử Cao Hiến và đệ đệ của hấn Cao Tích, Cao Diệt tất cả mấy người đều phụng bồi.

Cao Nguyên Diệu ngồi xuống một chút, dùng vài ly rượu nhạt, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

An Bình Quận Vương và Quận Vương phi biết hấn đường xa mà đến nhất định mệt mỏi, cũng không cho là lạ.

An Bình Quận Vương và Thế tử Cao Hiến tự mình đưa Cao Nguyên Diệu tới Lâm Thủy tiên nơi hấn ngủ lại.

Lâm Thủy tiên dựa núi gần nước, rất lớn, Cao Nguyên Diệu và thị vệ của hấn, mưu sĩ, quan quân các loại, toàn bộ ở đây, cũng dư dả.

Cao Hiến và An Bình Quận Vương từ Lâm Thủy tiên đi ra, hai cha con liền cùng nhau đi thư phòng.

An Bình Quận Vương tuổi trên năm mươi, đại khái bởi vì bình thường quá mức sống trong nhung lụa, thân thể phát tướng, nâng cao bụng bự, mặt mày ngược lại rất hài hòa, ông tiến lui trái phải, nhỏ giọng hỏi Cao Hiến, “Sao Hoài Viễn Vương đột nhiên tới vậy?”

Cao Hiến cười nói, “Con cũng không biết, trời sắp tối, hấn mới phái thị vệ đến Vương phủ đưa tin, con một chút cũng không dám chậm trễ, vừa sai người bẩm báo ngài, vừa tự mình ra khỏi thành, từ đó ra, con cũng chuyện gì không biết, giống như ngài.”

An Bình Quận Vương làm Vương gia nhân dân hơn nửa đời người, cực kỳ lười nhác nhát, lập tức nói ra: “Dù sao chuyện hấn muốn làm cũng là chuyện cấp bách, nói không chừng còn phải giữ bí mật, không thể cho người biết. Chúng ta đều không quản chuyện khác, phục vụ thoải mái thư thái ăn uống cuộc sống hằng ngày của hấn là được rồi, lời thừa thãi một câu đừng hỏi.”

Cao Hiến gật đầu, “Phụ vương nói rất đúng, hài nhi cũng là ý này.”

Hai cha con lại nói mấy câu tán gẫu, rồi chia ra.

Quận Vương phi Trần thị ở đó, nhưng có chút phiền não.

Nữ nhi của bà Việt Tú Huyện chủ đến cáo trạng với bà, vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, uất ức khác thường, “Đại ca muốn bảy tám thị nữ của con đi qua, nói muốn liền muốn, ngay cả lên tiếng chào hỏi cũng không đánh tiếng với con. Mẫu phi, ngày nói huynh ấy như vậy có phải rất không đúng không? Thị nữ của con cũng không nhiều lắm, lập tức ít đi bảy tám người, công việc cũng không ai làm.”

Việt Tú Huyện chủ là nữ nhi ruột của Quận Vương phi, bà tự nhiên đau lòng, mềm giọng an ủi: “Lâm Thủy tiên bỗng chốc nhiều người vào ở như vậy, trong phủ phải phân thị nữ qua sai bảo, chuyện này cũng không có gì để nói. Con ấy, đừng vì chuyện này mà mất hứng, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng chỉ ở vài ngày mà thôi.”

Việt Tú Huyện chủ vỗ cái khăn trong tay, căm giận, “Nịnh bợ hấn làm gì! Tuy hấn là Hoàng tử, nhưng bệ hạ không chào đón hấn, ngay cả lục Hoàng tử cũng đã phong Thân Vương rồi, thế nhưng hấn lại bị bệ hạ mạnh mẽ lên án một phen, phong hào xuống làm Hoài Viễn! Mẫu phi, hấn và phụ vương giống nhau, chẳng qua chỉ là một Quận Vương mà thôi. Theo ý của con, rất không cần phải coi hấn là chuyện gì.”

“Con lại nói lung tung gì vậy?” Sắc mặt Quận Vương phi thay đổi rồi, giọng nói cũng nghiêm nghị, mắng, “Nữ hài nhi gia vốn càng lớn càng cứng chặc, con lại ngược lại, càng lớn càng hết sức lỏng bông! Việt Tú, Hoài Viễn Vương là người con có thể ngông cuồng bàn luận sao? Hấn là Hoàng trưởng tử!”

“Hoàng trưởng tử cái gì.” Mặc dù Việt Tú Huyện chủ không phục, nhưng thấy Quận Vương phi tỏ vẻ giận dữ, giọng nói bất tri bất giác liền thấp xuống, “Xuất thân mẹ đẻ của hấn thấp hèn, nghe nói chỉ là một cung nữ bình thường, hấn ngay cả nhà cậu cũng không có. Mẫu phi, người xem mấy vị Hoàng tử trong triều kia, nhà cậu của ai mà không uy phong lẫm liệt, là hấn khó coi nhất...” Thấy sắc mặt Quận Vương phi âm trầm đến có thể chảy ra nước, không dám nói tiếp.

Quận Vương phi oán hận chọc chọc cái trán Việt Tú Huyện chủ, “Con ấy, cho dù nói con như thế nào, chính là không kiên nhẫn! Thân phận mẹ đẻ hấn hèn mọn không muốn người biết, phụ thân hấn không phải là đương kim bệ hạ sao? Trên đời này thân nhất chính là phụ tử, cho dù bởi vì hấn chôn giết tù binh, làm trời nổi giận, bệ hạ giáng phong hào hấn xuống làm Hoài Viễn tỏ vẻ trừng phạt, nhưng con cho rằng con có thể xem thường hấn? An Bình Quận Vương phủ có thể xem thường hấn? Việt Tú, lời này của con nói cho nương nghe thì thôi đi, con là nương ruột của con, chỉ mắng con mấy câu thì thôi, nhưng nếu để cho phụ vương của con nghe được, ông ấy sẽ như thế nào, con từng nghĩ tới chưa?”

Việt Tú Huyện chủ rút người một cái.

An Bình Quận Vương trọng nam khinh nữ nhất, cho dù là nữ nhi dòng chính do Vương phi sinh ra, hay là nữ nhi thứ xuất, ông đều không quan tâm. Chỉ có điều, nếu như chúng nữ nhi phạm sai lầm, ông xử phạt đều không lưu tình chút nào, hai mươi mươi thứ xuất của Việt Tú Huyện chủ từng chửi bới đến đến tay với nhau, rất xui xẻo bị An Bình Quận Vương thấy được, ông hạ lệnh cấm túc hai người này một năm, thiếu chút nữa giam cầm người đến điên khùng.

“Lời này về sau không cho nói nữa, biết không?” Quận Vương phi một lòng thành khẩn.

Việt Tú Huyền chủ còn băn khoăn tới người thị nữ của nàng, cắn môi nói: “Nhưng người của con thật sự không đủ...”

Quận Vương phi nhúc nhủ, ‘được rồi, trước ta đưa mấy người qua cho con sai sử, được chưa?’

Việt Tú Huyền chủ nói, “Sao lại khiến mẫu phi bỏ thứ yêu thích chứ?” Mặc dù trong miệng khiêm tốn, nhưng trên mặt cuối cùng nở nụ cười.

“Cũng chỉ mấy tên thị nữ, và lại chỉ tạm thời điều động mấy ngày, con cứ như vậy đi.” Quận Vương phi không biết nói gì.

Việt Tú Huyền chủ đạt tới mục đích, nhún nhó, “Mẫu phi, hoa thực được trong vườn nở rất đẹp rồi, nếu ngài rảnh rồi, không bằng làm tiệc thưởng hoa đi, tiệc mời... Tiệc mời bốn thành có... Có...” Sắc mặt trở nên đỏ bừng, cúi đầu đùa nghịch vạt áo, lại không chịu nói thêm nữa.

Quận Vương phi không khỏi buồn cười, “Tiệc mời bốn thành còn có đệ tử người ta, có đúng không? Việt Tú, sang năm con mới cập kê, gấp cái gì.”

Việt Tú Huyền chủ không phục, “Nhưng mà, Quảng Dương Công chúa và con cùng tuổi, phò mã đã quyết định.” *dyan(lee^qu.donnn)

Quảng Dương công chúa là nữ nhi thứ năm của Hoàng đế, do Hiền phi sinh ra, tháng trước Hoàng đế hạ chỉ ban hôn cho nàng và tiểu nhi tử Tần Châu hầu.

“Mới vừa xem thường Hoài Viễn Vương, hiện giờ lại so sánh với Công chúa rồi.” Đầu Quận Vương phi đều đau.

Vừa rồi đã mắng Việt Tú Huyền chủ một lần, Quận Vương phi thương yêu nữ nhi này, không nỡ chế nhạo nàng nữa.

Việt Tú Huyền chủ nói: “Tiểu nhi tử Tần Châu hầu không thể thừa kế tước vị, chẳng qua chỉ là một nhân vật phong lưu tuấn tú mà thôi. Mẫu phi, nỡ thiếu niên trong thành An Định cũng không ít, ngài dứt khoát gửi thiệp mời cho toàn bộ người ta đi! Sơn gia có người tên Gia Thụ con đây nhìn tạm được, Hướng gia coi như thôi, con em nhà ông ta đều không quá thanh tú, Chu gia tuyệt đối đừng mời, người của Chu gia không có ai không tục khí, lui tới với nhà ông ta ý hả, mất mặt! Đúng rồi mẫu phi, còn có Lâm gia đó, Lâm gia có Lâm Khai, nhân tài cũng được đi, chỉ có điều, cô muội muội Lâm Đàm kia của hắn rất đáng ghét, con thấy nàng ta thật sự hận không thể...” Đưa ngón tay sơn móng tay đỏ thắm đẹp đẽ ra, làm động tác véo người.

Quận Vương phi cau mày, “Lâm Đàm nha đầu kia, miệng lưỡi bén nhọn cũng không chịu thua thiệt, đừng nói con, ngay cả ta cũng không thích nàng ta. Chỉ có điều, nàng ta và Lâm Khai là song sinh, nếu như con không thích Lâm Đàm, Lâm Khai này cũng đừng nghĩ.”

“Tại sao?” Việt Tú Huyền chủ làm nũng không chịu thuận theo, “Không phải chỉ là một tiểu cô tử chọc người phiền toái sao, lung tung gả nàng ta đi không được sao?”

“Con nói nhẹ nhàng linh hoạt.” Quận Vương phi cười cười, “Có phải thật sự không coi trọng không? Nếu con thật sự nhìn trúng người, ta sẽ tự nghĩ cách làm cho con tâm tưởng sự thành.”

Việt Tú Huyền chủ cũng cười, cười đến hơi ngượng ngùng, “Tuy rằng không sai biệt lắm, nhưng con còn muốn nhìn một chút. Mẫu phi, con cảm thấy được Sơn gia không tồi...”

Quận Vương phi liền nói, “Sơn gia là thế đại gia tộc, Gia Thụ hài tử này không tệ, mẫu phi liền theo con, làm tiệc thưởng hoa, đến lúc đó mời thêm con em người ta, hai mẹ con chúng ta từ từ chọn lựa.”

Hai gò má Việt Tú Huyền chủ ửng đỏ, xấu hổ gật đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày này Lâm Phong bề bộn công vụ, cho đến trời tối hẳn, mới về đến nhà.

Dáng người của ông cao lớn rắn rỏi, chỉ có điều cái trán rất đầy đặn, hốc mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, là một mỹ nam tử khó gặp. Lúc này ông mới từ bên ngoài làm việc trở lại, bận bịu cả ngày, trên mặt hơi có vẻ mệt mỏi, nụ cười cũng rất ôn hòa.

Mới vừa tiến vào cổng trong, ông đã nhìn thấy Lâm Hàn nắm tay nhỏ bé của Lâm Thắm đứng ở cách đó không xa, trong lòng mong ngóng chờ. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Giữa trời chiều, hai bóng dáng nho nhỏ này cực kỳ làm cho người ta yêu thương.

“A Hàn, a Thắm” Trong lòng ngực Lâm Phong nóng lên bước nhanh hơn.

“Phụ thân!” Lâm Thắm mắt tinh, nhìn thấy ông trước, trong miệng hoan hô, vui mừng chạy qua bên này.

“Chậm một chút, cẩn thận té.” Lâm Phong cười nhắc nhở.

Lâm Hàn cũng đi tới nghênh đón phụ thân, bước chân không nhanh không chậm.

Lâm Phong đưa tay bế tiểu nữ nhi lên, Lâm Thấm cười hi hi yêu cầu, “Phụ thân, xoay quanh, xoay quanh nào.”

Lâm Phong đầy miệng đồng ý, “Được, xoay quanh nào.” Quả nhiên ôm chặt eo nhỏ của Lâm Thấm, vòng vài vòng tại chỗ, Lâm Thấm vui mừng cười khanh khách.

Lâm Phong một tay ôm Lâm Thấm, một tay dắt tay Lâm Hàn, đi trên đường mòn rợp bóng cây, ánh sáng yếu ớt chiếu lên trên mặt phụ tử ba người, ba khuôn mặt đều là vẻ vui sướng khoan khoái.

Cho dù là Lâm Hàn bình thường nghiêm túc bảo thủ, lúc này cũng khó giấu được nụ cười.

Lâm Thấm là một tiểu nói nhảm, dong dong dài dài trò chuyện với phụ thân, “Di họ tới, còn có San tỷ tỷ, San tỷ tỷ sinh cùng năm với con, lớn hơn con hai tháng, con liền phải gọi tỷ ấy là tỷ tỷ á. Con là tiểu chủ nhân, San tỷ tỷ là tiểu khách, phải hết tình chủ nhà, phải khiến cho tỷ ấy giống như ở nhà...”

Lâm Phong mỉm cười nghe những lời non nớt trẻ con của tiểu nữ nhi, thỉnh thoảng thán phục, “Thật sao? A Thấm của cha thật có khả năng, thật hiểu chuyện!”

“Đúng rồi, phụ thân.” Lâm Thấm chợt bụng lấy khuôn mặt phụ thân, vẻ mặt thành thật nói cho ông biết, “Di nhỏ và San tỷ tỷ ở cùng chúng con, ở tại Tây viện, mấy ngày nay phụ thân kiêng dè đi, đừng đi Tây viện.”

Lâm Phong có phần không tin nổi vào tai mình, “Kiêng... Kiêng dè? Được, ta nghe a Thấm nhà ta, kiêng dè, kiêng dè.”

Ông ngẩn người một lúc, cúi đầu nhìn một chút, vừa đúng lúc gặp phải ánh mắt bắt đắc dĩ của Lâm Hàn, hai cha con tâm ý tương thông, đồng thời cất tiếng cười to.

A Thấm yêu cầu phụ thân kiêng dè... Kiêng dè... Ha ha ha...

“Cười cái gì?” Tuy Lâm Thấm còn nhỏ, nhưng cảm giác lại nhanh nhạy, cảm thấy tiếng cười của phụ thân và nhị ca không có ý tốt, không khỏi tròn to hai mắt.

Lâm Phong và Lâm Hàn cười đến lợi hại hơn, Lâm Phong buông lỏng tay dắt tay Lâm Hàn ra, “Xin lỗi, a Hàn, lúc này cánh tay phụ thân hơi mềm, sắp không ôm nổi nhị tiểu thư nhà chúng ta rồi...”

Lâm Hàn cố làm ra vẻ trang trọng, “Không sao. Phụ thân, ngài ôm ỏn Lâm Thấm là được rồi, đừng làm ngã muội ấy. Con là đại hài tử rồi, tự mình có thể đi.” Vừa nói chuyện, hắn đi chậm lại, đi sau lưng phụ thân, che kín bụng.

Lâm Phong và Lâm Hàn vui mừng khôn xiết, Lâm Thấm tiểu cô nương hoài nghi nhìn phụ thân, liếc nhìn ca ca, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Vẫn đi vào trong phòng, nhìn thấy La phu nhân, nhìn thấy Lâm Khai và Lâm Đàm, nàng vẫn không quá cao hứng.

“Trở lại rồi?” La phu nhân nhìn thấy ba cha con đi vào, mỉm cười, “Mệt không? Đưa a Thấm cho ta, chàng trước nghỉ ngơi một chút.”

Giọng điệu này, là nói với Lâm Phong.

Lúc này Đàm Tuệ đã đến Tây viện nghỉ ngơi, nếu như bà nhìn thấy được La Thụ vào giờ phút này, đại khái sẽ kinh ngạc đến rớt trứng mắt — đại tiểu thư Tấn Giang Hầu phủ cật lực vô lễ, trong ngành không đáng vẽ, không có thuốc chữa, lại có lúc ôn nhu săn sóc như vậy sao?

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng tiến tới nghênh đón phụ thân.

Lâm Phong theo lời đưa tiểu nữ nhi cho La phu nhân, dịu dàng nói: “Thật sự muốn giao a Thấm cho nàng, cánh tay ta đã mềm nhũn, không ôm nổi con bé.”

La phu nhân bị dọa phát hoảng, khẩn cấp nói: “Sao cánh tay lại mềm nhũn? Chàng... Chàng không sao chứ?”

Lâm Phong vội trấn an thê tử, “Không có việc gì. Chỉ có điều mới vừa rồi nghe a Thấm nói một câu chuyện cười, cười đến mềm nhũn.” Nói một chút lời nói non nớt trẻ con của a Thấm, “... Con bé yêu cầu ta kiêng dè, rất nghiêm túc cực kỳ nghiêm túc yêu cầu ta kiêng dè...”

Lâm Hàn đi vào theo sau lưng phụ thân, cười đến đứng không yên, tìm một cái ghế gập đổ ngồi xuống.

Lâm Khai và Lâm Đàm vốn có lời định nói với phụ thân, vào lúc này cũng liền nhịn xuống không nói, hết sức làm ra dáng vẻ nghiêm túc.

La phu nhân yên tâm, cũng cười không được, “Nhị tiểu thư của chúng ta rõ là... Còn nhỏ tuổi, lời nói ra không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng.” Từ trong ngực Lâm Phong đón lấy Lâm Thấm đang nghiêm mặt, hôn nàng một cái.

Lâm Thấm liếc nhìn cha, liếc nhìn nương, liếc nhìn ca ca tỷ tỷ của nàng, càng nhìn càng uất ức, không chỉ nghiêm mặt, còn mím cái miệng nhỏ nhắn.

Lòng tự ái của nàng bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Thâm bình thường rất sống động đáng yêu, chỉ khi nào nàng cảm thấy mình bị uất ức, sẽ tỏ vẻ vô cùng đáng thương.

Cha nương nàng, ca ca tỷ tỷ, đều rất đau lòng.

Lâm Phong, La phu nhân và ca ca tỷ tỷ nàng đều dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng, “Không phải cười con nha, a Thâm, thật sự không phải cười con. Là nói chuyện với con rất thú vị, chúng ta mới có thể cười. Một tiểu hài tử giống vậy không thể nói ra lời như vậy đâu, a Thâm nhà chúng ta thật sự không giống người bình thường, quá thông minh rồi! Cho nên, sao chúng ta lại không thoải mái cười to đây? Đây không phải là giấu cợt, là đang khen ngợi con, bày tỏ thương thức và yêu thích lời nói của con.”

“Thật sao?” Mắt to của Lâm Thâm đảo tròn.

“Thật sự!” Cha và nương của nàng dùng lực mạnh gật đầu.

“Thật sự!” Ca ca tỷ tỷ của nàng thề son sắt.

“Gạt người là con chó nhỏ.” Lâm Thâm một lần nữa theo chân bọn họ xác nhận.

“Gạt người là con chó nhỏ!” Cha nương nàng và ca ca tỷ tỷ không chút do dự.

Không chỉ miệng thừa nhận, bọn họ còn ngoắc tay với Lâm Thâm, bày tỏ những lời này không phải nói lung tung một chút, rất chính thức, vô cùng thành khẩn.

“Là như thế này nha.” Lâm Thâm hài lòng, cười hi hi.

Nàng không hề cong môi nữa, cũng sẽ không hờn dỗi, vui vẻ lại sung sướng.

Lâm Phong và La phu nhân trao đổi một ánh mắt vui sướng.

Một khi Lâm Thâm vui mừng, lời nói liền nhiều hơn, thoải mái mái dựa vào trong ngực La phu nhân, đông đông dài dài, “Di họ rất ôn hòa, chắc thích con, San tỷ tỷ cũng thích con, còn thích hoa, chim nhỏ của chúng ta, còn thích Đại Bạch và Tiểu Hôi, còn thích ca ca và tỷ tỷ, con cũng thích di họ và San tỷ tỷ, con còn yêu thích Đắc Ý, yêu thích Cao Nguyên Diệu...”

Lâm Phong nghe được tên tuổi Cao Nguyên Diệu, kinh ngạc như rụng mảy.

Lâm Khai cười, “Lời a Thâm nói để con giải thích một chút, cha và nương mới có thể nghe hiểu được.” Nói chuyện Khuông Đắc Ý tới thăm hỏi, Lâm Thâm cắt ngang bọn họ chơi cờ và ở cửa thành gặp được Hoài Viễn Vương Cao Nguyên Diệu nói một chút từ đầu tới cuối... “Khó có được nhị tiểu thư nhà ta còn nhỏ, trí nhớ lại tốt như vậy, một người cũng không sót mất.”

Bây giờ Lâm Phong mới hiểu được xảy ra chuyện gì.

Ông ôm lấy tiểu nữ nhi từ trong ngực La phu nhân, kiên nhẫn dạy cho nàng, “A Thâm, vị quý nhân tự xưng họ Cao tên Nguyên Diệu kia chính là trưởng tử Hoài Viễn Vương Điện hạ của bệ hạ đó, mặc dù hắn rất bình dị dễ gần, nhưng quân thần khác biệt, chúng ta không thể gọi thẳng tục danh của hắn, a Thâm hiểu không?”

Lâm Thâm mắt to sưng mù mênh mông, cái hiểu cái không.

“Cái tên Cao Nguyên Diệu này, về sau đừng nhắc lại nữa.” Lâm Phong dịu dàng căn dặn.

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, sáng khoái gật đầu, “Được, không đề cập nữa.”

Mặc dù nàng vẫn được trong nhà nuông chiều, nhưng cũng không phải là tiểu hài tử tùy hứng không nói lý. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Lâm Phong rất vui mừng.

Ông mới thả lỏng một chút, hai cánh tay nhỏ của Lâm Thâm liền vòng lên cổ ông, cười ngọt như mật, “Phụ thân, vậy con có thể gọi Đắc Ý không?”

Tên Cao Nguyên Diệu không thể gọi, Khuông Đắc Ý có được không.

“A Thắm, con...” Lâm Phong nhìn tiểu nữ nhi bảo bối ngẩn người, không biết nên nói gì cho phải, La phu nhân và Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn đồng thời cười đến gãy lưng rồi.

A Thắm, con không chỉ là làm cảm quả của chúng ta, con càng là khai tâm quả của chúng ta!

(*) làm cảm [línqín] có phát âm gần giống với Lâm Thắm [línqín], khai tâm = vui vẻ, vui mừng.

Nói giỡn một lúc, Lâm Phong phải đi thăm Tô sư gia một chút, “Phu nhân, nàng dỗ a Hàn và a Thắm lên giường ngủ sớm một chút, ta mang a Khai và a Đàm đi qua thăm một chút.”

La phu nhân biết bọn họ nhất định có chuyện cần thương lượng, cười nói: “Gặp Tô sư gia, thay ta thăm hỏi một tiếng.”

Lâm Phong đồng ý, hôn Lâm Thắm, đặt nàng lên đầu gối La phu nhân.

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm đứng dậy đi ra cửa, Lâm Thắm cười tí mắt vẫy tay nhỏ bé về phía bọn họ, “Đi sớm về sớm nha.”

Không buồn không lo, hồn nhiên đáng yêu.

Lâm Phong mang theo trưởng tử trưởng nữ đến một đình viện trồng trái yên tĩnh ở ngoại viện Lâm phủ, quen cửa quen ngõ đi tới một gian sương phòng ở góc đông nam, đẩy cửa đi vào, cười nói: “Bị thương như thế nào? Nghiêm trọng không?”

Tô tiên sinh đang nửa nằm ở trên giường, chán đến chết, thấy Lâm Phong tiến đến an ủi, mặt đỏ ửng, mơ hồ nói: “Vết thương nhỏ mà thôi, không đáng nhắc tới.”

Lâm Phong tự mình kiểm tra vết thương thay ông, thấy quả thật là vết thương nhỏ, liền yên tâm, chế nhạo nói: “Đây chính là kết quả mà ông bói toán ra sao? Thần toán tử tiên sinh, ông có tính ra được mình sẽ bị tai ương đồ máu không?”

Tô tiên sinh tức giận thối ria mép.

Lâm Phong nín cười, “Đã sớm nói với ông rồi, sáng nay ta có chuyện không thể đưa tiễn, đề ông hôm nào lại đi, ông lại không chịu nghe. Giờ xong chưa? Bị thương trở về nữa, và lại phải tĩnh dưỡng một chút rồi, ông coi như không đi được.”

“Ông...” Tô tiên sinh vô cùng tức giận, trợn mắt nhìn.

Lâm Phong rất hiền hòa ngồi vào bên mép giường, “Ông trước dưỡng thương, chờ vết thương của ông hoàn toàn dưỡng tốt, ta cũng nên bắt được hung thủ, biết rõ tiền căn hậu quả, đến lúc đó ta nói cho ông nghe, cũng là việc vui.”

Tô sư gia xì mũi coi thường, “Một trường châu, gặp phải án cướp còn nghĩ việc vui hay không vui, Lâm Du Minh, ông xấu hổ không sợ thẹn thùng à.”

Lâm Phong dùng vẻ mặt an ủi nhìn ông ấy, “Ta biết ông bị cướp sắc, trong lòng không thoải mái, nhưng mà, châm chọc kẻ khổ ta sẽ khiến khó chịu của ông được tốt hơn một chút sao?” di1enda4nle3qu21ydo0n

Tô sư gia: “...”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lâm Khai và Lâm Đàm thường thấy hai người bọn họ như vậy, cũng không cho là lạ, Lâm Khai cười nói: “Cha, Tô bá bá, mặc dù trước mắt chứng cứ còn chưa đủ, chẳng qua con cảm thấy Tô bá bá gặp tai kiếp và Hoài Viễn Vương Điện hạ đột nhiên đến An Định có liên quan đến nhau.”

Lâm Đàm gật đầu, “Đúng vậy, Lương thúc nói hai viên đạn vàng kia là ám khí độc gia của một môn khách trong Vương phủ, nói không chừng những Vương gia trong Kinh thành tranh tới tranh lui, đã tranh giành đến An Định châu rồi.”

Lâm Phong và Tô sư gia không hề tranh cãi nữa, nghiêm mặt nói: “Vô cùng có khả năng.”

Lúc đương kim Hoàng đế lên ngôi, nguyên phối Trịnh phi đã qua đời, ông truy phong Trịnh phi là Hoàng hậu, cũng lấy danh phu thê tình thâm, sau đó vẫn không sắc lập. Hơn nữa, rốt cuộc không biết bởi vì sao, Hoàng tử đã lục tục trưởng thành, ông vẫn không sắc lập Hoàng tử *. Hiện giờ trừ vị treo không, vị Hoàng tử nào không có dã tâm, không muốn kế thừa ngôi vị Hoàng đế? Dĩ nhiên đều tự mượn sức triều thần, khuếch lớn thế lực, mỗi người mỗi cách, mỗi vẻ thần thông. Hoài Viễn Vương phụng chỉ ra kinh, làm việc chắc là chuyện quan trọng, nếu bên người hần xuất hiện một vị mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ, một vị mỹ nhân không rõ lai lịch... Chuyện sau lưng này, liền ý vị sâu xa.

(*) Hoàng tử: Người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đêm khuya yên tĩnh, Lâm Phong mới trở về phòng.

La phu nhân ở dưới đèn chờ ông.

Trên giường khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm đỏ bừng, đang ngủ say.

“A Thâm vẫn gắng gượng chống đỡ, phải đợi chàng trở lại.” La phu nhân đi tới giúp Lâm Phong cởi áo khoác, nhỏ giọng nói cho ông biết, “Ta hết vồ lại đỡ, cuối cùng đỡ được con bé ngủ rồi.”

Lâm Phong áy náy, “Ngày mai ta nhất định về sớm, chơi đùa với a Thâm, dụ dỗ con bé ngủ.”

La phu nhân hé miệng cười, “Được, đây chính là chàng nói, không cho đối ý. Ngày mai ta liền ngồi với a Thâm, trông mong chờ chàng trở về.”

Lâm Phong cũng cười.

Ông cởi áo mặc nhà, rửa tay rửa mặt, ngồi chung một chỗ với La phu nhân, cầm tay nói lời nhỏ nhẹ, “... Hiện giờ còn có phần không hiểu, cũng may có cứu Đắc Ý, ngày mai gặp ông ta, có lẽ sẽ rõ ràng.”

Bình thường La phu nhân luôn rất tập trung nghe lời ông nói, hôm nay lại có phần không yên lòng.

“Sao vậy?” Lâm Phong cảm thấy vẻ mặt thê tử không đúng, nhỏ giọng hỏi.

Sắc mặt La phu nhân càng trở nên không đúng, hiển nhiên trong lòng đang giằng giụa, giao chiến.

Lâm Phong cũng không thúc giục, chỉ dịu dàng nhìn bà.

La phu nhân giống như hạ quyết tâm, bày tỏ ra toàn bộ, “Ta và biểu tỷ gặp lại, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những chuyện cũ khiến cho ta cực kỳ bi thương kia, ta hồi tưởng lại từng chuyện từng chuyện một.” Tính tình bà luôn thẳng thắn cởi mở, lúc này trên mặt lại trời u ám, cả người đang bao phủ trong đau thương, trong cực kỳ bi ai.

Trong mắt Lâm Phong thoáng qua tia sáng tỏ, nhẹ nhàng kéo bà qua.

Bóng trắng qua tường, ngọn cây khẽ lay động, một bóng người màu đen nhàn cơ hội gió thổi trong ánh trăng nhảy lên nóc nhà, men theo ngọn đèn mờ mẫm đi tới, nằm trên mái hiên nghiêng tai lắng nghe. Dieãn dần lee quý đôn

Góc cửa sổ chiếu ra bóng dáng hai người đang ôm nhau, nam nhân giống như đang an ủi nữ nhân, nữ nhân đang khóc lóc kể về gì đó.

“... Khi đó a Khai và a Đàm mới có bốn tuổi, phần điều ngọc trác, thông minh lanh lợi, một nhà bốn người chúng ta tốt đẹp sống qua ngày, sung sướng cỡ nào, nếu như không phải đột nhiên gặp sơn tặc, chàng và ta không bị rơi xuống vách đá, a Khai sẽ không bị thương sắp chết, a Đàm cũng sẽ không thể bị cô đơn đưa đến am ni cô trong núi sâu, chịu hết bất nạt... Mặc dù phụ thân chạy đến tập kích mấy trăm dặm, huyết tẩy cả sơn trại, ta vẫn còn không hết hận! Ông ấy còn dùng đuốc đốt cả am ni cô rồi, vậy thì như thế nào? A Đàm vẫn phải chịu uất ức, ta thương a Đàm...” Khóc đến như hoa lê dầm mưa.

(*) phần điều ngọc trác: Cụm từ dùng để miêu tả những đứa trẻ trắng nõn, mềm mịn.

(**) Lê hoa đài vũ: Hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi - một trong tứ đại mỹ nhân lịch sử Trung Quốc. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Ban đêm Lâm phủ có gia đình, ma ma tuần tra, hiển nhiên xách theo hai ngọn đèn lồng đi tới bên này, bóng đen trên nóc phòng không dám lưu lại, giống như một mảnh lá cây bông bênh rơi xuống, biến mất trong bóng tối.

Lâm Phong lau nước mắt thay La phu nhân, dịu dàng khuyên, “Khi chúng ta gặp tập kích, Thái phu nhân sắp tới đại thọ bảy mươi. Bà đang lúc vui mừng chuẩn bị đại thọ, chắc khi đó nghe nói ta và nàng, a Khai rơi xuống không rõ, chỉ có a Đàm được người cứu về, cảm thấy tiểu a Đàm của chúng ta xui quấy, điềm xấu, vì vậy mới đưa a Đàm đến am ni cô ở tạm, lại không nghĩ rằng a Đàm sẽ bị làm nhục trong am ni cô. Thái phu nhân thật sự làm sai, chỉ có điều, bây giờ bà đã là người thiên cổ, a Đàm chúng ta cũng trưởng thành cô nương xinh đẹp thông minh, chuyện cũ này, liền quên đi.”

La phu nhân cảm hận, “Ta không thể quên được! Thái phu nhân làm chuyện này, ta vĩnh viễn ghi hận bà ta, cả đời cũng không thể quên được! Không chỉ riêng đời này, cho dù đời sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp, ta đều muốn nguyên rửa bà ta, hận chết bà ta!”

Bóng người màu đen rời khỏi Lâm phủ, quẹo vào đường nhỏ yên lặng, dọc theo đường đi cảnh giác tránh khỏi quan binh tuần tra ban đêm trên đường, trở lại Lâm Thủy hiên.

Cao Nguyên Diệu chưa đi ngủ, sau khi trở về người áo đen lập tức cầu kiến, bẩm báo rõ ràng từng câu nghe được ở Lâm phủ, mới lui ra ngoài.

Canh khuya sương nặng, nhưng trong phòng Cao Nguyên Diệu vẫn sáng đèn.

“Sao Điện hạ còn chưa đi nghỉ?” Đêm nay Đặng Hợp trực đêm, thấy đêm khuya rồi trong phòng Hoài Viễn Vương vẫn còn có ánh đèn, không khỏi kỳ quái trong lòng, nhón chân lên, nhìn lại.

Hồi lâu, ánh đèn cuối cùng dập tắt.

“Ngủ rồi.” Đặng Hợp thở phào nhẹ nhõm.

Trong phòng ngủ, Cao Nguyên Diệu ngồi một mình trên ghế dài, vài sợi tóc dài đen mượt rũ xuống mặt, như tơ lụa sáng bóng tron nhẵn, nổi bật lên gò má vốn tuần tú lại lạnh lùng lại có vài phần ôn tồn nho nhã.

Trong tay hắn cầm hai con búp bê dùng bùn đất nặn thành.

Một búp bê là bé trai, một búp bê là bé gái; búp bê trai cao hơn một chút, mặt búp bê gái ngây thơ.

Cao Nguyên Diệu dịu dàng nói chuyện với búp bê gái, “Không trách được ta vẫn không tìm được nàng, hóa ra là như vậy.”

Ông ngoại nàng đốt đuốc, biến am ni cô thành biển lửa, dấu vết gì cũng không lưu lại.

Trước mắt hắn giống như lại xuất hiện một tiểu nữ hài khuôn mặt tinh xảo, nàng bị am chủ cạo đầu thành bóng loáng, đau lòng không thôi, vuốt đầu nhỏ không có tóc khóc hoài không dứt, đáng thương chết được.

“Ta đồng ý cưới nàng, nàng mới cười rộ lên.” Cao Nguyên Diệu đưa mắt nhìn búp bê gái, nhẹ giọng hỏi nó, “Nàng còn nhớ rõ không?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Editor: Puck - Diễn đàn

Búp bê bằng bùn trong tay vẫn đáng yêu, nhưng không nhúc nhích, cũng sẽ không đáp lại hắn.

Giọng Cao Nguyên Diệu thật thấp, giống như nói mơ: “Năm ấy nàng mới bốn tuổi, nàng có phải... Không còn nhớ không?” Trong ánh mắt sâu thẳm của hắn có ý bàng hoàng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khuông tiên sinh ở trong giấc mộng bị người đánh thức, “Khuông tiên sinh, Khuông tiên sinh! Ngài tỉnh dậy đi, Điện hạ có việc gấp!”

Khuông tiên sinh dụi mắt ngồi dậy, thấy trước mắt là Tần Vũ Dương, Đặng Hợp thị vệ thân tín của Hoài Viễn Vương, lập tức bật dậy rời giường, “Được, ta đây liền đi qua.”

Khuông tiên sinh cho rằng Hoài Viễn Vương có chuyện gì khẩn cấp muốn thương lượng với ông, ai ngờ gặp mặt, lại thấy trong tay Hoài Viễn Vương đang cầm búp bê bằng bùn chơi, trịnh trọng như có chuyện lạ hỏi ông: “Khuông tiên sinh, tiểu cô nương bốn tuổi sẽ nhớ sự việc sao?”

Trong nháy mắt, trên mặt Khuông tiên sinh xuất hiện vẻ ngây ngốc. Sau một lúc lâu, mới ôn hòa nói: “Điện hạ, không câu nệ là tiểu cô nương hay tiểu tử, bốn tuổi phần lớn đều không nhớ.”

Thấy Hoài Viễn Vương có vẻ thất vọng, nói: “Nhưng cũng không thể vơ đũa cả nắm, nếu thật sự thông minh hơn người, có khả năng lại khác.” Không thể không cho mình đường lui.

Từ chỗ Hoài Viễn Vương đi ra, trở lại phòng ngủ của mình, dọc theo đường đi Khuông tiên sinh vẫn mơ hồ.

Khi lên giường, nằm chết dí trên gối đầu, ông ngược lại tỉnh táo, trở mình một cái ngồi dậy, “Tiểu cô nương bốn tuổi có nhớ sự việc hay không, rất quan trọng sao? Tại sao Điện hạ lại hỏi chuyện này? Tại sao đêm khuya cho đòi mình, liền chỉ để hỏi cái này?” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra mấu chốt.

Trăm mối vẫn không có cách giải.

Thờ dài, ông lại một lần nữa nằm trở lại gối.

“Nếu là tiểu a Thẩm hải tử có cơ trí như vậy, có lẽ sẽ ghi nhớ sự việc rồi, nói cũng không chừng.” Ông nhắm mắt lại, lẩm bẩm.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Mới sáng sớm, Lâm Thẩm đã la hét đòi San tỷ tỷ.

La phu nhân tự mình rửa mặt chải đầu cho nàng, cười tủm tỉm nói: “San tỷ tỷ của con đang ở chỗ chúng ta, muốn gặp nàng ấy dễ dàng. A Thẩm ngoan, trước rửa sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn, tóc chải xong, nương đây liền sai người mời đi họ và San tỷ tỷ tới.”

Lâm Thắm quả nhiên ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhỏ trước mặt La phu nhân, để La phu nhân chải đầu cho nàng.

La phu nhân thích trang điểm cho tiểu nữ nhi, dùng lược chải hai bím tóc xinh xắn cho nàng, trên hai bím tóc gài hai vòng trâm châu. Vòng trâm châu này không phải hình tròn màu trắng thông thường, mà là màu hồng nhạt, hình giọt nước, sáng bóng nhu hòa, dịu dàng nhẵn nhụi, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ bé hồng hào càng trở nên dễ nhìn hơn của Lâm Thắm. die nd da nl e q u u ydo n

Vấn xong tóc, chọn thay nàng áo đơn bằng gấm màu hồng sáng, váy màu xanh lam, trên váy thêu rồng, cá đang bơi, cá nhỏ thêu rất sống động, giống như thật.

Lâm Thắm mặc xong áo váy La phu nhân chọn cho, vui mừng xoay mấy vòng.

“Để cá nhỏ động!” Nàng tung váy, “Để cá nhỏ bơi trong nước!”

Nhìn cá nhỏ trên váy quả nhiên lắc lư theo động tác của nàng, cười hi hi.

La phu nhân không khỏi cười, thị nữ, vú già một phòng cũng cười.

Nhị tiểu thư, đây rốt cuộc là cá nhỏ đang động, hay là người đang động?

La phu nhân ra lệnh cho thị nữ đi mời Đàm Tuệ và San tỷ nhi, không lâu lắm mẹ con hai người liền đến, Lâm Thắm vừa thấy San tỷ nhi, hai mắt liền lóe sáng như sao đi qua kéo nàng ấy, hai hài tử cùng nhau đến bên bàn nhỏ ăn điểm tâm.

Vừa ăn, vừa liên tục thì thầm nói chuyện, từ đầu tới cuối miệng đều không nhàn rỗi.

La phu nhân cũng ăn bữa sáng cùng Đàm Tuệ, lại chú ý tới sắc mặt Đàm Tuệ dùng son phấn rất dày nhưng vẫn có phần tiều tụy, giống như tối hôm qua ngủ không ngon, ngạc nhiên nói: “Tuệ biểu tỷ, muội nhớ được tỷ không phải lạ giường mà?”

Đàm Tuệ cười hơi miễn cưỡng, “Cũng không phải lạ giường, haizz, mới từ Kinh thành tới đây, hơi mệt mỏi.” Bụng chén sứ nhỏ lên che giấu, uống cháo.

Thu Tinh đứng hầu hạ bên cạnh Đàm Tuệ không nhịn được nói: “Phu nhân nhà nô tỳ nửa đêm hôm qua cũng không ngủ, còn không phải bởi vì nhị gia...”

“Câm mồm!” Đàm Tuệ buông chén xuống, nhỏ giọng quát.

Hai mắt Thu Tinh ửng đỏ, khom gối, cúi đầu đứng bên cạnh.

“Biểu tỷ phu như thế nào?” La phu nhân ân cần hỏi.

Nhị gia trong miệng Thu Tinh chính là Thượng Minh rồi, ở Thượng gia Thượng Minh xếp thứ hai.

La phu nhân kêu thị nữ ra ngoài, hỏi liên tục, Đàm Tuệ mới cười khổ nói: “Yên ổn một người trước của hần, lại đến một người thiếp xuất thân phong trần, duyên dáng mặn mà cực kỳ không bình thường. Ta đã nói, trong nhà eo hẹp, lại có San tỷ nhi tiểu cô nương như vậy, lưu cô nương như vậy ở nhà làm chi? Không bằng bán đi. Trước mặt ta hần đây miệng đồng ý, ai ngờ hần không những không bán người ta, lại còn... Tối hôm qua ta ra lệnh cho Thu Tinh trở về lấy quần áo, vừa đứng bắt gặp bọn họ ở trong phòng ngủ của ta...” Bà cắn môi, tỏ vẻ bị sỉ nhục.

Thượng Minh coi như nạp thiếp, cũng không thể kéo thiếp đến trong phòng chính thể làm trò, thật quá mức.

La phu nhân giận dữ, rất muốn chửi rủa Thượng Minh một trận, chỉ có điều chuyển suy nghĩ một chút, ngay trước mặt thể tử mắng trọng phu suy cho cùng không được tốt – người của bà không tốt, bà có thể mắng; nhưng nếu người khác mắng theo, bà chính là ngoài miệng không nói, trong lòng sẽ không vui. Thôi, chuyện giữa phu thê, người ngoài vẫn ít chen vào thì tốt hơn.

“Chẳng qua chỉ là một thiếp, tốt thì giữ lại, không được, đưa ra bán.” La phu nhân cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, “Tuệ biểu tỷ, tỷ làm phu nhân, không đáng vì chuyện này mà khổ não. Nào, bánh gạo táo đỏ này rất xốp, là món tỷ thích ăn, đến ném thử.” Gắp miếng bánh xốp vào trong đĩa của Đàm Tuệ, khuyến tỷ ấy ăn nhiều.

Đàm Tuệ gắp miếng bánh lên cắn một cái, nảy sinh ác độc nói: “Muội nói đúng, nhấc chân lên bán ra là được, ta vì sao khổ não làm chi? Chẳng phải rảnh rồi sao!” Lại hâm mộ La phu nhân, “Nhà muội cũng không có người quyền rũ, không có thiếp thất, biểu muội mau dạy ta một chút, muội làm như thế nào?” Cầm lấy tay La phu nhân.

La phu nhân không khỏi vui mừng lên, “Nói tới điều này có thể dài dòng. Thứ nhất, tỷ cũng biết tính khí con người muội, lật mặt lên thì lục thân không nhận *, thiếp muốn mạng sống đừng tiến vào nhà muội; thứ hai, a Khai và a Đàm hai đứa bé này lanh lợi, có một lần cha của chúng phải ra cửa mấy ngày, a Khai tự tay vẽ một bức hoa sen làm lễ tiễn biệt cho cha hần, a Đàm trình trọng như có chuyện lạ tặng một câu, ‘Hi vọng phụ thân giống như hoa sen cao thượng này, giữ mình trong sạch, không nhiễm một hạt bụi.’ Tuệ biểu tỷ nói thử xem, trong nhà có đứa bé như vậy, ông ấy không biết xấu hổ mà mang về một người thiếp vào nhà cho muội sao?”

(*) Lục thân không nhận: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận

Đàm Tuệ nghe mắt đều thẳng.

Thị nữ đi vào trình lên một bức thư, “Tam phu nhân Son gia sai người đưa tới.”

La phu nhân mở ra nhìn, nói: “Em dâu ngũ phu nhân của tam phu nhân Son gia mang theo nhi tử Son Gia Nam, nữ nhi Son Gia Hoa từ Kinh thành trở lại, Son Gia Nam và a Hàn cùng độ tuổi, Son Gia Hoa không khác a Thắm nhiều lắm, tam phu nhân có ý tứ muốn cùng đi với em dâu, cháu trai cháu gái, hỏi muội có tiện không.”

Đàm Tuệ cười nói, “Chuyện này có gì mà tiện với không tiện. Tuy Son Gia Nam là bé trai, mới bảy tám tuổi, vẫn chưa tới lúc kiêng dè.”

La phu nhân cũng cười, “Còn không phải như vậy sao, lại nói đều là hài tử.” Lệnh thị nữ chuẩn bị bút mực, đứng dậy tới trước thư án, tự tay viết thư hồi âm, giao cho thị nữ.

Người Son gia đưa tin còn chưa đi, giao cho hần mạng về là được.

Đàm Tuệ từng nghe nói tới vị ngũ phu nhân Son gia này, nói lại cho La phu nhân, “Son Thành Nhân lão gia nhà bà ấy là Tư lang trung Hộ bộ Giang Tây, nghe nói quản lý tài sản rất có khả năng, rất được thánh thượng thưởng thức, chỉ có điều năm nay triệu kiến năm sáu lần đấy.” Tư lang trung Hộ bộ Giang Tây trừ trông coi hộ khẩu Giang Tây, chính lệnh thuế ruộng, còn phải chịu trách nhiệm bổng lộc Vệ sở, vừa ổn định lương bổng, quyền lực vẫn rất lớn. Một Lang trung ngũ phẩm có thể được Hoàng đế tiếp kiến và ngợi khen, có thể thấy được ông ta thật sự có vài phần tài cán.

“Nhưng mà ta mới chỉ gặp mặt vị ngũ phu nhân này một lần ở yến tiệc La phủ mà thôi, quen biết sơ.” Đàm Tuệ cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Về sau thời gian gặp mặt sẽ luôn có.” La phu nhân lơ đãng.

Đàm Tuệ cười khổ, trong lòng hơi oán. Biểu muội, muội gả cho nam nhân vừa có khả năng lại quan tâm, chuyện gì trong nhà cũng không cần muội quan tâm, chỉ cần chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ là mọi sự tốt lành, nhưng ta không có phúc khí này đâu, chuyện nhà ta, nếu ta mặc kệ, cha San tỷ nhi mới lười hao tâm tổn sức.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thị nữ cười khanh khách đi vào nói: “Tam phu nhân, đại phu nhân cùng tới.”

Đàm Tuệ vội vàng cùng đứng lên với La phu nhân, “Tam phu nhân và đại phu nhân lớn tuổi hơn, chúng ta vô cùng nghênh đón đấy.”

Lâm Thắm đã sớm nắm lấy tay nhỏ bé của Sa tỷ nhi, như một làn khói chạy ra trước tiên, “Nhanh lên một chút, Trần Trần và Du Ninh nhất định cũng tới!”

San tỷ nhi đã không thờ ơ đều đặn được rồi, “A Thắm, chậm một chút được không?”

Lâm Thắm rất tốt bụng an ủi nàng, “Nhanh, nhanh, cũng sắp đến rồi, San tỷ nhi tỷ nhện một chút.”

Chờ đến trước cửa thùy hoa, vừa đứng tam phu nhân Son gia và Hường đại phu nhân mấy người đều đến, đông đảo thị nữ tím tím, sắc màu rực rỡ, khí khái phi phàm, Lâm Thắm không hề để ý tới những thứ này, mặt mày hớn hờ ngó hai tiểu nữ hài tử trong nhóm người, “Trần Trần, Du Ninh, tới đây, mau tới đây!”

Hai tiểu nữ hài nhi này nhìn đáng dấp tuổi tác không sai biệt lắm với Lâm Thắm, một người mặc áo màu xanh biển, một người mặc áo màu đỏ tía nhạt; một thanh tú, một xinh đẹp; đều tay cầm tay, dáng vẻ rất tốt. *dyan(lee^qu.donnn)

“A Thắm!” Thấy Lâm Thắm, Son Trần Trần và Hường Du Ninh đều hai mắt tỏa sáng, rất hưng phấn.

Lâm Thắm hả hê kéo San tỷ nhi qua, khoe khoang nói: “Trần Trần, Du Ninh, đây là biểu tỷ của ta, ta cũng có thân thích!”

Nói đến “Ta cũng có thân thích”, Lâm Thắm rất có cảm giác hãnh diện, mở cờ trong bụng, tươi cười rạng rỡ.

“A Thắm người cũng có thân thích nha, thật tốt.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Son Trần Trần thanh tú, tính khí cũng rất tốt, bày tỏ vô cùng kinh ngạc và thích thú với chuyện Lâm Thắm cũng có thân thích.

Hường Du Ninh “Ah” một tiếng, “A Thắm người cũng có thân thích?”

Cùng là một câu nói, nàng nói ra lại là giọng nghi vấn, thật giống như bày tỏ vô cùng hoài nghi chuyện này.

Lâm Thắm kéo tay San tỷ nhi, khí phách dương dương tự đắc, quá mức tự đắc vậy, “Ta có di họ, còn có biểu tỷ.” Cười hi hi giờ hai đầu ngón tay về phía Hường Du Ninh, rõ ràng đang khoe khoang phô trương, nàng không chỉ có thân thích, còn lập tức có hai người.

Mấy người La phu nhân và Đàm Tuệ cùng mặt mày hớn hờ ra đón.

Tam phu nhân là phụ nhân trung niên chừng bốn mươi mấy tuổi, vóc người hơi lớn, khuôn mặt càng giống như trăng tròn, nhìn qua liền cho người ta có cảm giác đầy đủ sung túc. Hường đại phu nhân nhìn tuổi lại lớn hơn tam phu nhân hai tuổi, rất lão luyện không câu nệ, trên mặt vẫn treo nụ cười thỏa đáng.

La phu nhân cười chào hỏi, “Son tam phu nhân, lâu ngày không gặp, đại phu nhân, khí sắc của ngài tốt hơn rồi.”

Son tam phu nhân và Hường đại phu nhân cũng hàn huyên nói, “La phu nhân, nếu nói khí sắc tốt, vậy còn phải kể đến ngài.”

Bên cạnh Son tam phu nhân có một nữ tử mặc áo choàng xanh ngọc, vẻ mặt kiêu căng nhú mày lên, hỏi thị nữ bên người, “Ta mới trở về An Định, lại không hiểu lắm, một thê tử Tri châu ngũ phẩm, lại có thể tự xưng phu nhân?”

Âm thanh không lớn, nhưng mà, mỗi người ở đây đều nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Editor: Puck - Diễn đàn

Tam phu nhân Son gia từ trước đến giờ trầm ổn thận trọng, nhất thời mắc cỡ mặt đỏ rần.

Người vừa nói những lời ấy đương nhiên chính là em dâu bà, ngũ phu nhân Son gia rồi, ngũ phu nhân này mặc dù “Lặng lẽ hỏi” thị nữ bên cạnh, nhưng mà, ý vị khiêu khích này quá nồng đậm. Những lời này của bà ta vừa nói ra khỏi miệng, không khí vốn hòa nhã vui sướng lập tức trở nên khàn trương, nụ cười đầy mặt La phu nhân, Đàm Tuệ cũng động lại.

Lâm Đàm vốn đứng sau lưng La phu nhân, lúc này bước nhanh về phía trước nói cho bà biết, “Nương, cần gì phải vì người không liên quan mà ảnh hưởng tới tâm trạng tốt của người?” Cũng nói nhỏ với La phu nhân, âm thanh không cao không thấp, không khác ngũ phu nhân lắm.

Lâm Đàm siết chặt tay La phu nhân, dùng ánh mắt khích lệ, nóng bỏng nhìn bà, nụ cười trên mặt La phu nhân lại một lần nữa tràn ra, nhanh nhẹn nói với tam phu nhân và Hường đại phu nhân: “A Thâm ngày ngày nhắc tới Trần Trần và Du Ninh đó, nhìn xem, ba đứa bé thật thân nhau.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân theo ánh mắt của La phu nhân đều nhìn về phía Lâm Thâm, Sơn Trần Trần, Hứa Du Ninh, vẻ mặt hiền từ; “Không phải như vậy sao, nha đầu nhà ta cũng nhớ a Thâm, đã nói nhao nhao mấy ngày, phải tới thăm a Thâm. Ôi chào tôi, nhìn ba hài tử này, giống như chị em ruột, thật tốt!” Nóng bỏng khích lệ ba đứa bé, lạnh nhạt ngũ phu nhân ở bên cạnh, không ai để ý tới.

Không có ai đánh ngũ phu nhân, cũng không có ai mắng ngũ phu nhân, nhưng bà lại cảm thấy trên mặt nóng rát, cực kỳ bối rối.

Bà tỏ thái độ tới khiêu chiến gây sự, ai biết khoe mắt của đối phương ngay cả liếc cũng không liếc về phía bà, hoàn toàn như không thấy bà, điều này càng khiến cho bà lúng túng khổ sở mặt mũi hơn đánh bà mắng bà bác bỏ bà.

Mấy đứa bé Lâm Thâm, Sơn Trần Trần, Hường Du Ninh, San tỷ nhi không hề phát hiện ra mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa người lớn, lúc này đây đứng thành vòng tròn, chăm chú nói chuyện.

Lâm Thâm đưa ra hai ngón tay út, khoe khoang nằng nập tức có hai thân thích, tiểu cô nương Hường Du Ninh không phục, cũng đưa ra từng ngón tay mập mập đếm từng ngón, “Ta có tổ phụ, tổ mẫu, có cha, có nương, có đại ca nhị ca tam ca, có đại tỷ, ta còn có đại cô mẫu nhị cô mẫu tam cô mẫu...” Rất nhanh mười đầu ngón tay đã không đủ để đếm rồi.

Lâm Thâm chia hai bàn tay nhỏ ra, không lên tiếng, trong lòng thầm đếm, “Ta có cha, có nương, có đại ca, có tỷ tỷ, có nhị ca, có di họ, có biểu tỷ...” Đếm số người có thể đếm một lần, mười đầu ngón tay còn dùng không hết. dfienddn lieqiudoon

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nghiêm lại, giấu hai bàn tay nhỏ bé ra sau lưng.

“Thân thích của a Thâm không nhiều như Du Ninh, là như vậy!” La phu nhân, Hường đại phu nhân đều mỉm cười.

Lạnh nhạt ngũ phu nhân hồi lâu, lúc La phu nhân đề cho mọi người đi tới phòng khách, tam phu nhân mới giống như còn có ngũ phu nhân người này, vội vàng kêu bà ta đến, thân thiết nói: “Ngũ đệ muội mau tới đây, ta giới thiệu một chút cho muội. Vị phu nhân khoan thai rộng lượng này chính là La phu nhân, thê tử Lâm Tri châu, đại cô nãi nãi của Tấn Giang Hầu phủ. Muội đại khái không biết, La Hầu gia Tấn Giang Hầu anh dũng thiện chiến, lập công quá lớn, đầu năm Di Ninh ông ấy đánh bại thiết kỵ Bắc Hồ, bắt sống mấy trăm tên Vương công quý tộc người Hồ, sĩ tốt mấy ngàn người, dê bò súc vật càng thêm đếm không hết, Hoàng đế bệ hạ cực kỳ vui mừng, trừ ngợi khen bản thân ông ấy ra, lại ra lệnh cho Lễ bộ gia phong cho nữ quyến La phủ, từ về ân sủng. Bởi vì thái phu nhân, phu nhân La phủ đã được phong, La Hầu gia liền vì trường nữ đòi phong cáo cho phu nhân. Ngũ đệ muội, mặc dù ngũ đệ và Lâm Tri châu đều là ngũ phẩm, nhưng muội và La phu nhân lại khác nhau rất lớn đấy, muội theo phẩm cấp của ngũ đệ, chỉ là nghi nhân, nhưng La phu nhân là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, phẩm cấp con cao hơn ta đó.”

Tam gia Son gia là Tuần phủ Phúc Kiến, chính quan nhị phẩm, tam phu nhân thê tử phu quý, liền có danh hiệu phu nhân. Chỉ có điều, phẩm cấp của bà dĩ nhiên giống như tam gia Son gia, là nhị phẩm. La phu nhân là do Hoàng đế đặc phong, chính nhất phẩm.

Ngũ phu nhân nghe trong lời nói của tam phu nhân đều bảo vệ La phu nhân, ý tứ chính là mĩa mai đệ muội ruột thịt là mình, không khỏi ngậm ngùi tức giận.

Tam tẩu à tam tẩu, sao tẩu lại không phân biệt được nội ngoại thân sơ vậy.

Bà hé miệng cười, “Thường nói xuất giá tòng phu, phong cáo của phụ nhân phần lớn cho công lao của trượng phu mà được đến, La phu nhân lại dính vào hào quang của phụ thân, đây cũng là chuyện lý kỳ hiếm thấy, thành thân lập gia đình còn dựa vào nhà mẹ đẻ.”

La phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, “Triều đình lại không cho nữ nhân làm quan, nữ nhân chúng ta nếu muốn có phong cáo, không phải dựa vào cha, chính là dựa vào trượng phu, hoặc chính là dựa vào con cháu. Con người của ta rất không soi mói, chỉ cần có phong cáo mệnh nhất phẩm phu nhân là được, ta không để ý tới như thế nào được đến. Đây có người trượng phu tốt tất nhiên là may mắn trong cuộc sống, có một người cha tốt, chẳng lẽ không phải bởi vì ta đầu thai, may mắn sinh đến trong nhà phú quý sao? Đây là đời trước của ta tích đức! Ngũ phu nhân, người cũng đừng uất ức, tuy rằng lệnh tôn không hiển hách uy danh giống như cha ta, nhưng người còn có trượng phu, nhi tử còn có thể dựa vào đó. Trước mắt người chỉ là nghị nhân, sau này Son ngũ gia lên thẳng mây xanh, cho dù phong cáo của phụ nhân chưa đạt tới, cung nhân, thực nhân đại khái vẫn trốn không thoát. Chính là Son ngũ gia không trông cậy vào được, người còn có nhi tử, có đúng không?” die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Liên châm chọc nói mát, kẹp thương mang gậy, lời nói vô cùng không khách khí.

Nhưng trong lời nói của bà mang theo cười, nếu như người nghe được giận, sẽ bị người nói không biết cười giỡn, không có độ lượng, không lòng dạ.

Ngũ phu nhân tức bễ phổi.

Bà giống như cầu cứu nhìn về phía tam phu nhân, ai ngờ tam phu nhân làm bộ như nói chuyện với Hường đại phu nhân, vốn không để ý tới bà.

Bà chỉ đành nhin xuống một hơi, nhoen miệng cười làm lẽ gắp mặt với La phu nhân.

Một bé trai tám tuổi, và một bé gái chừng bốn tuổi phía sau bà cũng bá kiển La phu nhân.

Bé trai tên là Son Gia Nam, mi thanh mục tú, cười rất ngượng ngùng, nữ hài nhi tên Son Gia Hoa, hai mắt thật to, toàn thân đều là vẻ hăng hái, lộ ra mấy phần hoang dã.

Son Gia Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào đám người Lâm Thấm, Son Trăn Trăn, lộ ra vẻ mặt vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

“Nương, kêu các nàng tới chơi với con!” Nàng lắc lắc tay ngũ phu nhân làm nũng.

Ngũ phu nhân trách mắng: “Không có quy củ!” Tuy quát, nhưng giọng điệu lại mềm nhũn, cực kỳ dịu dàng.

Son Gia Hoa náo loạn không thôi, ngũ phu nhân hết cách rồi, giống hệt nhờ giúp đỡ nhìn về phía tam phu nhân, “Tam tẩu tẩu xem. . .” Muốn để cho tam phu nhân giúp bà một chút, kêu mấy người Son Trăn Trăn tới chơi đùa với Son Gia Hoa.

Trong mắt La phu nhân lóe lên nụ cười hả hê, ngoắc ngoắc Lâm Thấm, “A Thấm, ở đây còn có một tiểu tỷ tỷ này, nàng ấy kêu các con tới đây chơi với nàng ấy. Nàng ấy rất tò vẽ, các con mau tới đây.”

Lâm Thấm so sánh số lượng thân thích không hơn Hường Du Ninh, đang sinh tức, nghe La phu nhân nói như vậy, ngẩng đầu nhỏ lên tùy hứng nói: “Mới không cần!” Một tay kéo San tỷ nhi, một tay kéo Son Trăn Trăn, “San tỷ nhi, Trăn Trăn, chạy mau!”

Ba hài tử hi hi ha ha chạy vào bên trong. Hường Du Ninh gấp gáp: “Này, a Thấm, sao lại kéo ta?” Tiếp theo cũng đuổi theo.

Son Gia Hoa tức giận dậm chân.

Lâm Đàm cười, “Hài tử chính là như vậy, đại nhân càng muốn nàng làm gì, nàng càng làm ngược lại.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân cực kỳ đồng ý, nói lời tri kỷ, “Còn không phải như vậy sao! Trăn Trăn (Du Ninh) nhà ta cũng như thế, thích làm khác đại nhân.”

Tam phu nhân Son gia trừ mang theo tiểu nữ nhi Trăn Trăn, còn mang theo đại nữ nhi Son Gia Hủy, chất nữ Son Gia Lôi, bên cạnh Hường đại phu nhân cũng có một thiếu nữ vị thanh xuân, là đại nữ nhi Hường Hình Ninh của bà. Son Gia Hủy, Son Gia Lôi và Hường Ninh Ninh đều mười lăm mười sáu tuổi, tuổi tác tương tự Lâm Đàm, bình thường cũng thường xuyên qua lại, quen biết lẫn nhau, sau khi gặp mặt, tự có một phen thân thiết.

Son Gia Hủy là cô nương xinh đẹp mắt to mặt trái xoan, nắm tay Lâm Đàm, thấp giọng nói xin lỗi, “Ngũ thẩm thẩm của ta thất lễ, a Đàm, người đừng để trong lòng.”

Son Gia Lôi mày nhỏ mắt dài cũng nghiêm chỉnh, “Ta đoán, có thể trong lòng bà ấy thấy kỳ quái, định nhỏ giọng hỏi một câu, ai biết hơi sơ ý, giọng lên quá cao. . .” Nói xong, chính nàng cũng cảm thấy không thể tự bào chữa, bất giác khuôn mặt thanh tú ửng đỏ.

Dung mạo Hường Hình Ninh xinh đẹp, lời nói cũng dễ hiểu lưu loát, “Cho dù ngũ phu nhân như thế nào, tóm lại chúng ta vẫn tốt đẹp, là được.”

“Vậy còn cần phải nói sao.” Lâm Đàm duyên dáng.

Lâm Đàm cùng với Hường Hình Ninh, Sơn Gia Hủy, Sơn Gia Lôi thân mật thăm thiết đi vào phòng khách. ’l3q21y”d0n

Đến phòng khách, lần nữa làm lễ ngồi xuống hàn huyên, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ lên trên người mấy tiểu cô nương.

Thấy Lâm Thâm và Hường Du Ninh về mặt thành thật vạch đầu ngón tay đếm thân thích nhà ai nhiều, trong mắt đều thoáng hiện nụ cười.

La phu nhân cười nói: “Mấy vị đừng cười nhạo, nhị tiểu thư này của nhà ta ngày ngày vẫn sống cuộc sống không buồn không lo, chỗ không được hoàn mỹ nhất, chính là không có thân thích lui tới. Ngày hôm qua đi họ và tiểu biểu tỷ của con bé tới làm khách, con bé liền sưng đến hồng rồi, cuối cùng có thân thích.”

Tam phu nhân và La phu nhân khi nói tới tiểu nữ nhi đặc biệt đồng cảm, mỉm cười nói: “Việc này cũng khó trách, rốt cuộc là tính tình trẻ con.”

Hường đại phu nhân vô cùng đồng ý: “Tiểu hài tử mọi nhà thích nhất vui vẻ, đến cùng chỗ, cái gì cũng phải so sánh. Nhà Du Ninh và Trần Trần đều ở vùng này, thân thích tự nhiên nhiều hơn một chút, cha nương a Thâm đều là người kinh thành, thân thích ở An Định đương nhiên ít hơn, đây có là gì đâu? Cổ tình mấy đứa ngày cả thứ này cũng muốn so, vẫn còn so sánh say sưa ngon lành, thật là buồn cười chết người!”

Mặc dù thân phận, tính tình khác nhau, mấy vị phu nhân này đều cưng chiều tiểu nữ nhi, đây đại khái không có nghi vấn.

Đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ qua lại thân thiết.

Nếu đứa bé chơi chung vô cùng tốt, các mẫu thân bất tri bất giác cũng sẽ thân mật rất nhiều.

Lâm Thâm so sánh thân thích không sánh bằng Hường Du Ninh, không cách nào, ôm Lâm Đàm nắm quả đấm mập mạp mồm mỉm, “Tỷ tỷ, cầu cứu.”

Lâm Đàm khẽ dờn làn váy, tư thái tao nhã ngồi xổm xuống, “A Thâm, ghé tai lại đây.”

Lâm Thâm mừng rỡ, vội vàng nghiêng đầu nhỏ qua, “Tỷ tỷ, muội nghe rõ, lắng nghe.”

Lâm Đàm nhỏ giọng, tình tế nói cho nàng mấy câu.

Lâm Thâm chớp mắt cũng không chớp, nghe vô cùng tập trung.

Chỉ chốc lát sau, nàng cất bước chân ngắn nhỏ đi tới trước mặt Hường Du Ninh, lớn tiếng tuyên bố, “Có chính là có, một là có, một trăm cũng là có! Tóm lại người có thân thích, ta cũng có thân thích!”

Khi nói đến “Tóm lại”, nàng cố ý lên giọng, nghe vào thật sự đầy đủ khí thế.

Hường Du Ninh hơi mơ hồ rồi.

Nàng lui về sau một bước, đưa tay túm váy Hường Hình Ninh, “Tỷ...” Cũng nhờ tỷ tỷ giúp đỡ.

Hường Hình Ninh hé miệng cười, ngồi xổm người xuống giống như Lâm Đàm, ở bên tai tiểu muội nhỏ giọng dạy nàng mấy câu. dieendaanleequydomn

Hường Du Ninh cũng liền có chủ ý.

Nàng và Lâm Thâm đứng mặt đối mặt, uốn eo thon nhỏ, không hề yếu thế chút nào, “Một chính là một người, hai chính là hai người, một không phải hai, hai cũng không phải một trăm!”

Lâm Thâm tròn to hai mắt, tỏ vẻ khó hiểu.

“Tỷ tỷ, nàng ấy có ý tứ gì?” Nàng nhỏ giọng hỏi Lâm Đàm

Âm thanh tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe được.

Tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân đều cảm thấy buồn cười, không hện mà cùng nâng tách trà lên, che giấu nụ cười nhộn nhạo bên môi.

Sơn Trần Trần chạy tới khuyên can, “A Thâm, Du Ninh, thôi, thôi.” Mỗi tay kéo một người, dùng sức kéo tay nhỏ bé của các nàng vào một chỗ, muốn làm một người hòa giải.

Lâm Thâm thờ phỉ phò nhìn Hường Du Ninh: “Lời này của người có ý gì?”

Hường Du Ninh vô tội nháy mắt, “Ta cũng không biết, tỷ tỷ ta dạy ta nói...”

“Phụt...”

Tam phu nhân Sơn gia và Hường đại phu nhân vốn nhin cười đến nghẹn, nghe đến chỗ này không nhịn được nữa, phun trà.

La phu nhân cười chảy ra nước mắt.

Đàm Tuệ cũng lấy khăn tay che miệng, cười đến run run rẩy rẩy cả người.

Khỏe mắt ngũ phu nhân giật giật một cái, cảm thấy mấy người trước mắt quả thật làm cho người ta không cách nào nói được, đây là trông nom đứa bé như thế nào? Nuông chiều tiểu nữ nhi thành ra như vậy. Thì ra đứa bé thích cãi nhau với người khác, làm trưởng tỷ liền dạy nàng gây gổ với người như thế nào? Hừ, dạy đứa bé như vậy, trưởng thành khẳng định miệng lưỡi bén nhọn, một chút hiền thực khiêm nhường cũng không hiểu!

Son Gia Hoa nhìn mà thèm, chạy tới túm lấy tay nhỏ bé của Lâm Thâm hét lên: “Ta mang các người đi chơi!”

Lâm Thâm liếc nhìn nàng ta, “Ai cần người mang?” Gạt tay Son Gia Hoa ra, “Trần Trần, Du Ninh, San tỷ tỷ, chúng ta đi hái hoa hay đi cho cá ăn? Nếu mọi người không sợ, chúng ta đi xem Đại Bạch cũng được!”

Bốn tiểu cô nương nhiệt liệt thương lượng một lát, quyết định sau cùng, “Trước hái hoa, rồi đi cho cá ăn, Đại Bạch cũng không đi nhìn đi, nó sẽ cắn người.”

Thương lượng xong, Lâm Thâm cười hi hi nói cho La phu nhân và Lâm Đàm, “Nương, tỷ tỷ, chúng con ra ngoài chơi.” Reo hò với Son Trần Trần, Hường Du Ninh, San tỷ nhi liền chạy ra ngoài.

“Dám không đợi ta!” Son Gia Hoa bị chọc tức.

Ngũ phu nhân đau lòng nữ nhi, vội vàng sai khiến đám người nhũ mẫu, thị nữ cùng đi, để Son Gia Hoa cũng đi qua

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi mấy đứa bé đi, trong phòng khách yên tĩnh lại, các phu nhân yên lặng ngồi nói chuyện, Đàm Tuệ và ngũ phu nhân từng gặp, liền cười ôn chuyện với bà ấy, “Ngũ phu nhân chúng ta từng gặp mặt một lần trong kinh, bà còn nhớ không?”

Ngũ phu nhân không chút để ý liếc nhìn Đàm Tuệ, “Xin lỗi, ta quên.”

Đàm Tuệ giật mình, miễn cưỡng cười cười, “Là trong tháng giêng năm nay, ở Hầu phủ Tấn Giang...”

Ngũ phu nhân rất thận trọng, “Thật không phải, ta cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn không nhớ được.”

Đàm Tuệ bất giác đỏ bừng cả mặt.

Ánh mắt tam phu nhân như điện, quét qua ngũ phu nhân một cái.

Ngũ phu nhân càng ngồi thẳng tắp.

Son Gia Hủy, Son Gia Lôi vừa xấu hổ, cúi đầu xinh đẹp xuống.

Hường Hinh Ninh cầm tay Lâm Đàm, trong ánh mắt có ý đồng tình.

Lâm Đàm đáp lại Hường Hinh Ninh một khuôn mặt tươi cười.

Nàng dùng giọng điệu rất tùy ý hỏi, “Ngũ phu nhân, xin hỏi phu nhân và đại thiếu phu nhân Thẩm Tường phủ rất quen biết sao?” – không chỉ tùy ý, giọng điệu của nàng rất phức tạp, còn hàm chứa ý tứ khinh miệt khinh thường như có như không, cùng với vẻ tàn mạn không nói rõ ràng ra được, đáng về hào sảng không kiềm chế được.

Đối với ngũ phu nhân ngồi nghiêm chỉnh mà nói, thái độ và giọng điệu như vậy rất dễ chọc giận bà.

Giống như kiểu người tự cho là vậy giống ngũ phu nhân, không nhìn được nhất chính là người khác không câu nệ tiểu tiết.

Son ngũ phu nhân nhướn hai hàng chân mày dài nhỏ lên, cười lạnh nói: “Đại thiếu phu nhân Thẩm Tường phủ chẳng lẽ không phải là di của người sao? Lâm cô nương, người thật quá phách lối, ngay cả di cũng khinh thường gọi bà ấy!”

“Thì ra phu nhân biết Lâm gia, La gia, Thẩm gia là thân thích như thế nào.” Lâm Đàm bưng tỉnh hiểu ra, dùng ánh mắt không thể tin nhìn ngũ phu nhân, trong mắt sáng tràn đầy vẻ kinh ngạc. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Son tam phu nhân lạnh nhạt nói: “Nếu ngũ đệ muội biết đại thiếu phu nhân Thẩm gia là dì a Đàm, tự nhiên cũng biết La phu nhân là tỷ tỷ của đại thiếu phu nhân Thẩm gia, có đúng không? Ta còn tưởng rằng muội không hề biết gì về La phu nhân, thì ra không phải. Ngũ đệ muội, xin lỗi, mới vừa rồi giới thiệu muội và La phu nhân ta đông đông dài dài nói một tràng, muội đừng ngại phiền.”

Tam phu nhân đã lên tiếng nói chuyện, La phu nhân liền không hề khách khí, cười hì hì nói: “Chả trách ngũ phu nhân không nhớ rõ biểu tỷ ta rồi, thì ra bà có trí nhớ như vậy. Rõ ràng biết La Anh, cũng biết La Anh là dì a Đàm nhà ta, lại giống như hoàn toàn không hề nghe thấy nhà của ta.”

Hướng đại phu nhân cũng trêu ghẹo, “Trí nhớ này của ngũ phu nhân có phải lúc tốt lúc tệ không? Đại thiếu phu nhân Thẩm gia là dì của a Đàm còn nhớ rõ ràng thế này, người đã từng gặp mặt, thế mà lại một chút ấn tượng cũng không?”

Ba vị phu nhân xúm lại chọc ghẹo trêu đùa, mặc dù ngũ phu nhân tự cao tự đại, lúc này cũng đã chật vật nhếch nhác rồi.

Ngược lại Đàm Tuệ tốt bụng giải vây thay bà ta, “Đây cũng không phải vì trí nhớ của ngũ phu nhân lúc tốt lúc xấu, thật sự là ngày đó nữ khách Hầu phủ Tân Giang nhiều, người đến người đi, trên mặt mọi người lại trang điểm rất đậm, trát một tầng phấn thật dày, ngàn người một mặt...”

“Phụt...” Trừ Sơn ngũ phu nhân, người còn lại đều không khỏi bật cười.

Son Gia Hủy và Son Gia Lôi như đứng đồng lứa, thấy không khí lúc này đã hòa hoãn rồi, vội nhân cơ hội đứng lên, cười theo nói: “Trần Trần và Du Ninh, a Thẩm vừa gặp mặt sẽ sinh ra rất nhiều chủ ý kỳ kỳ quái quái, những hoa cỏ quý giá này của La phu nhân sợ rằng sẽ phải gặp họa, vẫn để chúng con đi nhìn một chút mới thỏa đáng.”

Son tam phu nhân gạt đầu, “Đi đi.”

La phu nhân và Hướng đại phu nhân cũng kêu Lâm Đàm và Hướng Hinh Ninh, “Hai con cũng đi ra ngoài cho thoải mái, đừng theo những lão nhân gia chúng ta, không lại khiến các con tiểu cô nương trẻ măng buồn bực.”

Lâm Đàm và Hướng Hinh Ninh trầm miệng một lời, “Mấy ngài cách lão nhân gia còn rất xa, còn trẻ tuổi lắm, ba chữ lão nhân gia này, qua ba mươi năm năm mươi năm nhắc lại không muộn.”

Trêu chọc khiến mấy người La phu nhân rất vui vẻ.

Cáo từ mấy vị phu nhân từ phòng khách ra ngoài, Son Gia Hủy nắm tay Lâm Đàm, rất ngượng ngùng, “Mấy người chúng ta đã quen biết hai năm rồi, trong hai năm này chúng ta ở chung một chỗ nói gì mà không nói, chuyện gì mà không làm? Hôm nay thật ngượng ngùng, ngũ thẩm thẩm ta bà ấy là... Haizzz, nguyên nhân trong này ta cũng không có cách nào nói cho người biết, thật sự là... Tóm lại người đừng để ở trong lòng, lui về sau nương ta nhất định sẽ không mang theo bà ấy tới nhà người.” die nda nle equ ydo n

Son Gia Lôi cũng nói: “Đúng vậy, về sau ngũ thẩm cho dù nói khéo như rót mật lười nở hoa sen, cho dù bà ấy nói lớn tới trời, tam bá mẫu cũng sẽ không mang bà ấy tới Lâm gia nữa.” Mắt mặt ném một lần còn chưa đủ sao.

Lâm Đàm và Hướng Hinh Ninh liếc nhìn nhau, đồng thời đưa tay chỉ về phía Son Gia Hủy, “Nói mau, nguyên nhân trong này là cái gì!”

Nếu Son Gia Hủy nói, “Nguyên nhân trong này ta cũng không có cách nào nói các người biết”, cũng đã nói rõ, nàng biết nguyên nhân vì sao lần đầu tiên ngũ phu nhân và La phu nhân gặp mặt đã không thân thiện như vậy!

Lúc này Son Gia Hủy mới ý thức được mình nói lỡ miệng, không khỏi ửng đỏ trên mặt, “Chuyện này, thật khó mà nói, thật đó.”

Son Gia Lôi ranh mãnh cười một tiếng, mở miệng hai mắt với Lâm Đàm, “Mặc dù khó mà nói, nhưng cũng vẫn có thể nói. A Đàm, người thật sự muốn nghe sao?”

“A.” Hướng Hinh Ninh “A” một tiếng ý vị sâu xa với tỷ muội Son gia, ba người, sáu con mắt, cùng nhau nhìn chăm chú về phía Lâm Đàm.

Tò về không ép Lâm Đàm xấu hổ thề không bỏ qua.

Lâm Đàm khẽ cười cười, “Con người của ta twf trước đến giờ không thích ép buộc làm khó người khác, a Hủy, a Lôi, nếu như không tiện nói, vậy coi như thôi.” Nhìn xuống chung quanh, “Mấy đứa nhóc chạy đi đâu rồi? A Thẩm nhà ta càng ngày càng bướng bỉnh, không được, ta phải đi nhìn con bé...” Xoay người định đi.

Son Gia Lôi ôm lấy nàng từ phía sau, hé miệng cười, “Nhà ngũ thẩm thẩm của ta có vị thất cô nương, nghe nói lớn lên cực kỳ xinh xắn, nhân phẩm giống như tiên nữ. Cha nương vị thất tiên nữ này để ý Gia Thụ ca của ta, nhờ ngũ thẩm thẩm cầu hôn, ngũ thẩm thẩm ba phen bốn bận tự mình nói với Gia Thụ ca, Gia Thụ ca cũng không chịu gật đầu. A Đàm, người đoán vì sao huynh ấy không chịu gật đầu đây?” Càng cười càng mập mờ, càng nói càng hư.

Lâm Đàm cười đánh nàng ấy, nói: “Ta nhớ có chuyện khẩn cấp, nhanh lên, chúng ta đi tìm mấy đứa nhóc. A Lôi đừng náo loạn, náo loạn nữa ta sẽ tức giận.”

Mặc dù Son Gia Hủy và Hướng Hinh Ninh cũng muốn giễu cợt mấy câu, nhưng thường ngày chị em tốt, làm a Đàm thẹn thùng, liền cười nói: “Đúng đúng

đúng, tìm mấy tên nhóc kia, dạy dỗ cẩn thận, đây chẳng phải có thể một trận ồn ào sao.”

Bốn tiểu cô nương Lâm Thâm, Sơn Trăn Trăn chạy tới chạy lui chơi đùa trong bụi hoa, mấy người nữ hầu, thị nữ hầu hạ bên cạnh, Sơn Gia Hoa ở bên cạnh hòn sỏi, Sơn Gia Nam mập mạp ở bên cạnh ăn nói khấp khểnh dụ dỗ nàng.

Thấy mấy người Lâm Đàm tới, Lâm Thâm và Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh hoan hô một tiếng, tất cả tìm tị tị của mình chỉ có Sơn tị nhi cô đơn, Sơn Gia Lôi vui cười, “Sơn tị nhi, muội ráng chấp nhận vậy, tị tị thương muội, như thế nào?”

Sơn tị nhi xấu hổ cười, nắm tay Sơn Gia Lôi.

Hai người Lâm Đàm và Hường Hinh Ninh làm tị tị, một người dạy cho Lâm Thâm: “A Thâm, thân thích của muội có là có, lại không nhiều bằng Du Ninh, vì vậy nếu như muội và Du Ninh tranh luận, cứ khẳng khái có hay không có, cũng không cần so đo nhiều hay không nhiều.” d1en d4nl 3q21y d0n

Một người dạy cho Hường Du Ninh, “Tiểu muội, cái khác chúng ta đều không bàn đến, chỉ để ý lấy nhiều thủ thắng là được.”

Hường Du Ninh túm lấy tị tị nàng không thuận theo, “Tị, muội nghe không hiểu!”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thâm cũng có ý mê man, nhưng không chịu thừa nhận, ngược lại làm như thật gật đầu nhỏ bé, giống như nàng nghe hiểu.

Lâm Đàm và Hường Hinh Ninh nắm lấy tiểu muội của mình, nhẹ nhàng giảng đạo lý, “Nếu như muốn tranh luận, nên từ sở trường của mình, tránh sơ hở của mình, nhưng nếu có thể tránh chút võ mồm, hòa hòa thuận thuận với nhau, không cãi nhau, không gây gỗ, chẳng phải rất tốt?”

“Không được!” Lâm Thâm và Hường Du Ninh trăm miệng một lời.

“Không gây gỗ, còn làm gì?” Hường Du Ninh liến thoắng như đứng rồi.

“Không cãi nhau, rất nhàm chán.” Lâm Thâm rất coi thường.

Phản đối xong, khinh bỉ trưởng tị nhà mình, hai tiểu cô nương chợt sinh ra cảm giác hiểu nhau không cần nói, chìa tay, cười hì hì ôm lấy nhau chung một chỗ.

Sơn Trăn Trăn gấp gáp, “Còn có ta, còn có ta!”

Lâm Thâm và Hường Du Ninh nở nụ cười, mỗi người chìa một cánh tay nhỏ, ôm Sơn Trăn Trăn vào.

Sơn tị nhi ở bên cạnh nhìn, trên khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ hâm mộ.

Lâm Thâm và hai bạn nhỏ chơi âu yếm chốc lát mới nhớ tới, “Trăn Trăn, Du Ninh, ta có thân thích nha, biểu tị của ta cũng ở đây!”

Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh rất nhiệt tình, “Gọi nàng ấy cùng tới.”

Ba cô nương đồng loạt chìa tay về phía Sơn tị nhi, Sơn tị nhi hưng phấn không thôi, bốn đứa bé hoan hô ôm nhau, vừa cười vừa náo.

“Còn có ta nữa, còn có ta!” Sơn Gia Hoa thở phì phò chạy tới, đẩy Sơn tị nhi một phát.

— Không thể không nói, nàng cũng rất có ánh mắt, chọn lấy cô nương không có chỗ dựa nhất.

Sơn tị nhi mím miệng nhỏ khóc, “Đau, hu hu hu, đau.”

Sơn Gia Nam bắn khoả, vừa khuyên muội muội, “Gia Hoa muội đừng ra tay.” Vừa lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Sơn tị nhi, “Tiểu muội muội, muội đau ở đâu? Ta xoa xoa thay muội được không?” dinendian.loqid]on

Sơn tị nhi tội nghiệp chỉ chỉ lưng mình, “Nàng ấy đẩy muội ở đây.”

Sơn Gia Nam vội vàng chìa tay xoa thay nàng lại nói, “Không đau, xoa xoa là hết đau.”

Hắn ngược lại rất biết dụ dỗ tiểu nữ hài nhi.

Sơn Gia Lôi nhìn không nổi, kêu Sơn Gia Hoa lên giảng đạo lý với nàng, “A Hoa, nếu như muội muốn cùng nhau chơi đùa với Trăn Trăn, a Thâm bọn họ, muội liền hiền hòa một chút đi, muội cậy mạnh bá đạo như vậy, ai thích chơi cùng muội? Đều không chào đón muội.”

Sơn Gia Hoa đảo mắt nhanh như chớp, nàng thấy mẫu thân ngũ phu nhân không ở bên cạnh, ca ca Sơn Gia Nam lại đang dụ dỗ Sơn tị nhi, không ai giúp nàng, liền ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ, muội nghe tị.”

Sơn Gia Lôi lại thương lượng với Sơn Trăn Trăn, Lâm Thâm, để cho các nàng mang theo Sơn Gia Hoa cùng nhau chơi đùa.

Son Trấn Trấn tốt tính gât đầu, Lâm Thâm lại nói: “Nàng ta đẩy Sơn tỷ nhi, phải nói lời xin lỗi với Sơn tỷ nhi!”

Cuối cùng vẫn là Sơn Gia Hoa khuất phục, nói xin lỗi với Sơn tỷ nhi, Lâm Thâm mới hào phóng phát tay nhỏ bé, “Người cũng cùng đi!”

Năm tiểu cô nương cùng nhau chạy đi, Sơn Gia Nam lắc lư chạy đi theo phía sau môn, đáng về ca ca tốt.

Lâm Đàm cùng với Hường Hình Ninh và tỷ muội Sơn gia đi dạo trong vườn, đột nhiên nhìn thấy trong đình đón xuân phía trước xuất hiện bóng dáng hai nam tử.

Một vị là Lâm Khai, một vị khác là một thanh niên chừng mười bảy mười tám tuổi, thân mặc trường bào giao lĩnh *, màu xanh biếc cực nhạt, người như ngọc đẹp, tiêu sái phi phạm **.

(*) Giao lĩnh: hay giao lĩnh tức áo cổ chéo.

(**) Tiêu sái phi phạm: Nguyên gốc 萧疏轩举 (tiêu sơ hiên cử), tiêu sơ – cá tính tiêu sái, không câu nệ; hiên cử - hình dung khí chất phi phạm, khí vũ hiên ngang

“Này, người đoán thử xem, huynh ấy rốt cuộc tới tìm ai?” Sơn Gia Lôi ôm Lâm Đàm, nhỏ giọng nhạo báng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Đàm chỉ cười không nói lời nào.

Nụ cười của nàng là mỉm cười theo lễ phép, cũng không có bao nhiêu ý xấu hổ.

Trong lòng Sơn Gia Lôi khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Nếu như Lâm Đàm có ý tứ với Sơn Gia Thụ, lúc này trên mặt sẽ hiện lên vẻ đỏ ửng thẹn thùng quở mắng, chứ không phải bình ổn như bình thường, trấn định như vậy.

“Gia Thụ ca là nam tử như vậy, a Đàm lại không động lòng sao?” Sơn Gia Lôi khẽ cắn môi, có mấy phần không phục.

Nàng dõi mắt nhìn sang đình đón xuân, chỉ thấy gió nhẹ thổi áo bào của Sơn Gia Thụ lên, tiêu sái ổn định, hào sảng tráng kiện đỉnh đặc *, giống như tiên giáng trần, không khỏi âm thầm ám ức thay hắn, “Nhân tài như huynh ấy, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ gả cho huynh ấy cũng không xứng cuộc đời này, a Đàm thật sự không có ánh mắt. Haizz, a Đàm cái gì cũng tốt, chính là quá mức bình tĩnh có chủ ý, tâm sự luôn không chịu lộ ra ngoài, ít đi mấy phần ôn nhu hòa nhã của nữ hài nhi — cũng khó trách tổ mẫu luôn không thích nàng lắm, không chịu tới Lâm gia cầu hôn.”

(*) Tiêu sái ổn định, hào sảng tráng kiện đỉnh đặc: Nguyên gốc 萧萧肃肃, 爽朗清举 (tiêu tiêu túc túc, sảng lãng thanh cử), tiêu tiêu hình dung cử chỉ tiêu sái thoát tục, túc túc hình dung thanh tĩnh bình ổn, sảng lãng = hào sảng sáng sủa, thanh = tráng kiện, cử = đỉnh đặc, cao thẳng, rắn rỏi.

Sơn Gia Hủy “Ah” một tiếng, “Vì sao nhị ca của ta lại tới?”

Sơn Gia Lôi thấy nụ cười trên mặt Lâm Đàm khách khí mà xa lánh, lời trêu ghẹo đã đến khóe miệng, lại không biết nuốt xuống làm sao.

Hường Hình Ninh lơ đãng nhìn vào trong đình, “Có lẽ tới đánh cờ với ca ca a Đàm thôi.” Không hề để trong lòng.

Sơn Gia Hủy và Sơn Gia Lôi thấy huynh trưởng của mình, liền định qua chào hỏi, Lâm Đàm làm chủ nhân lại không chịu đi cùng, “A Hủy, a Lôi, ta và Hình Ninh đi Thủy các trước chờ các người.” diee ndda finleeq uysd doon

Sơn Gia Hủy rất buồn bực, “A Đàm người muốn kiêng dè đúng không, người thay đổi thành thủ cựu * như vậy từ khi nào?”

(*) Thủ cựu: chỉ tư tưởng cổ hủ, tri thức nông cạn, hàm ý châm chọc.

Sơn Gia Lôi chế nhạo nói, “A Hàn hài tử này đáng yêu chăm chỉ, còn mãi cứ giả bộ đại nhân, tiên sinh cổ lỗ, vốn có danh xưng tiểu thủ cựu, a Đàm đây là đại khái học theo đệ đệ của nàng đi.” Nói xong tất cả mọi người đều cười.

Sơn Gia Hủy sai tỷ nữ Tùy Vân đi về phía huynh trưởng chào hỏi, mình không hề đi qua.

Vài vị cô nung nhìn thị nữ bẻ mấy cành hoa thược dược kiêu diễm, liền rời đi.

Trên đình đón xuân, Sơn Gia Thụ nhìn bóng dáng kia dần dần đến gần, lại dần dần rời xa, bất giác buồn bã.

Hắn không tự kiềm chế được đi tới bên cạnh lan can, nhìn về phương hướng bóng dáng kia biến mất.

“Hoa Đường huynh.” Lâm Khai nhìn về mặt của hắn ở trong mắt, vuốt ve ly bằng ngọc bích trong tay, nói, “Đừng tiếp tục nhìn, nhìn cũng vô ích.”

Sơn Gia Thụ vẫn lưu luyến, “Người có từng thích một cảnh đẹp, thế cho nên cả ngày lẫn đêm nhớ nhung, ăn không biết ngon, ngủ không yên ổn? Cảnh tượng vô cùng nhớ nhung đó, nhìn nhiều một chút cũng tốt. Sương Chi, nếu đổi lại là người, sẽ giống như ta.”

Lâm Khai lộ ra vẻ mặt không tán thành, “Ta sẽ không nhìn nhiều bằng một hai lần, ta sẽ nghĩ cách mang cảnh đẹp này về nhà.”

Sơn Gia Thụ im lặng.

Hồi lâu, hắn buồn bã nói: “Ta từng cầu xin tổ mẫu, cũng cầu mẫu thân viết thư cho phụ thân, chỉ chờ phụ thân hồi âm. Sương Chi, nếu như ta muốn chuyển cảnh đẹp kia vào trong nhà, nhất định phải được phụ thân ta gật đầu mới được.”

Lâm Khai khẽ mỉm cười.

Hắn và Sơn Gia Thụ biết nhau hai năm rồi, hai người đều là mỹ thiếu niên ngọc thụ lâm phong, tính tình, tính cách có nhiều chỗ tương đồng, được gọi là bạn tốt. Sơn Gia Thụ có ý với Lâm Đàm, tâm tư này nào có thể giấu giếm được Lâm Khai? Sơn gia là thế gia đại tộc, Sơn Gia Thụ lại có tướng mạo tốt, Lâm Khai không phản đối cửa hôn sự này, nhưng không quá mức yêu thích. Trong cái nhìn của Lâm Khai, Lâm Đàm xinh đẹp, người lại có khả năng, đối tượng có thể lựa chọn rất nhiều, không nhất định không phải Sơn Gia Thụ không thể. Hôm nay Sơn Gia Thụ đến nhà thăm hỏi, còn cố ý đưa ra ý muốn tới đình đón xuân ngồi một chút, Lâm Khai cũng không từ chối, thật ra muốn nhìn một chút xem phản ứng của Lâm Đàm với Sơn Gia Thụ là gì.

Khi Lâm Khai vẫn còn bé đã có thể thay Lâm Đàm chắn một đao khi nàng gặp nguy hiểm, đây chính là cái gọi là tình nghĩa huynh muội, có thể nghĩ. Hắn đau lòng muội muội những năm gần đây lấy thân phận trưởng tử Lâm gia bốn ba bên ngoài, cũng hy vọng muội muội có một chốn đi về tốt, xứng với lang quân tài mạo như tiên, giành được thiên trường địa cửu, chỉ có điều, thấy Lâm Đàm vốn không chịu đi qua, Lâm Khai cũng liền có phần rõ ràng thái độ của muội muội.

Nếu Lâm Đàm không có hứng thú với Sơn Gia Thụ, Lâm Khai cũng sẽ không coi hắn là đối tượng em rể.

Đồng Nhi báo lại, “Đại công tử, hai vị thiếu gia Hường gia tới, còn dẫn theo một vị khách.”

Lâm Khai và Sơn Gia Thụ nghe được huynh đệ Hường gia tới, liền tự mình ra đón, gấp mặt, chào hỏi hai huynh đệ Hường Húc, Hường Côn khỏi ngỡ cường tráng, vẻ mặt khí khái, Hường Côn cười đẩy một vị thiếu niên hơn hai mươi ra, “Vị này là Đường Hi, là con nhỏ nhất của Oanh Dương hầu, mấy năm trước khi hai chúng ta ở trong kinh khi ở Giang Hạ hầu phủ, thường xuyên đến Đường phủ dây dưa.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Hường gia ở An Định và Giang Hạ hầu phủ ở Kinh thành là người trong tộc, Lâm Khai dĩ nhiên biết. Khi huynh đệ Hường gia ở Kinh thành làm quen với con em hầu môn, chuyện này cũng bình thường, lập tức liền không suy nghĩ nhiều, cười nói ngưỡng mộ đã lâu, “Đệ tử Đường gia nhất định kiếm thuật cao siêu, Đường huynh, về sau nếu có cơ hội, kính xin chỉ giáo nhiều.”

Tổ tiên Oanh Dương hầu phủ Đường Vô Thương vốn là một vị kiếm khách nổi tiếng, trong loạn thế đi theo Thái tổ Hoàng đế, từng ở trận tiền hai quân từng lấy xuống thủ cấp mấy đầu lĩnh quân địch, sau đó càng thêm danh dương thiên hạ rồi. Nhắc tới Oanh Dương hầu phủ, liền làm cho người ta nghĩ đến kiếm thuật tối cao của thế gian, nghĩ đến bảo kiếm sáng ngời lạnh như sương lĩnh khí bức người.

Thân hình Đường Hi cao lớn, mặt mày cũng rất thanh tú, lộ ra chút hồn nhiên ít có ở tuổi tác và với thân phận này của hắn, “Lâm đại thiếu cũng thích kiếm thuật sao? Vậy sau này thật sự phải luận bàn nhiều. Mặc dù kiếm thuật của ta thường thường, cũng là sỡ đến kiếm liên si mê.”

Thì ra hắn là vị kiếm si.

Lâm Khai mời mấy vị khách qua đình đón xuân.

Nơi này từ trên cao nhìn xuống, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Chờ mọi người đều ngồi xuống, Lâm Khai không thể thiếu sai người mang rượu nhạt lên — nam nhân gặp nhau, nào có không uống rượu? Ai ngờ Đường Hi che ly rượu không cho rót, nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước ta bị trúng độc, hiện giờ mặc dù độc đã giải, nhưng thân thể còn yếu ớt, xin thứ cho ta không thể uống rượu.”

Mọi người không khỏi kinh hãi, “Trúng độc?”

Hường Côn và hắn có giao tình rất dày, trong lòng quan tâm, vội quay hắn lại nhìn lên nhìn xuống đánh giá, luôn miệng hỏi, “Người như thế nào? Không sao chứ? Sao lại trúng độc?”

Sắc mặt Hường Húc tái xanh, “Là ai to gan như vậy dám hạ độc người?” Hắn không thể lập tức xông ra báo thù cho Đường Hi.

Đường Hi nói: “Chuyện này thật sự không biết ai hạ độc. Ta theo Hoài Viễn Vương Điện hạ ra kinh xử lý, ở ngoài thành An Định bị đánh bất ngờ, ta

thay Điện hạ cần một mũi tên, trên mũi tên kia bôi kịch độc, không quá bao lâu thì sắc mặt ta biến đen, suýt nữa bỏ mạng...”

“Lại có chuyện như vậy!” Mọi người đều kinh hãi.

Hướng Côn vội hỏi, “Vậy sau đó ra sao?”

Đường Hi cười nói, “Quân y đều nói ta không cứu được, mấy anh em tốt của ta cũng định nhát xác cho ta, ai ngờ Điện hạ thân đến nhìn ta, đút linh dược giải độc bệ hạ ban cho vào trong miệng ta, hơn nữa quân y hết lòng điều dưỡng cho ta, cái mạng nhỏ này của ta liền kiếm trở về được.” Nói đến Hoài Viễn Vương tự mình đút linh dược giải độc vào trong miệng hắn, trên mặt Đường Hi hiện lên vẻ mặt rất hạnh phúc.

Hắn là một người đơn thuần.

Lâm Khai nghe Đường Hi miêu tả, trên lưng bắt gặp đồ mồ hôi lạnh. Con em Oanh Dương hầu phủ có công phu cỡ nào, Đường Hi anh dũng đỡ cho chủ còn trúng tên, lại có kịch độc, trừ suýt bỏ mạng, a Đàm muội ấy là một cô nương gia yếu đuối, lỡ có vạ nhất kia... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi. dilenda4nle3qu21ydo0n

“Lâm đại thiếu, Lâm đại thiếu...” Bên tai Lâm Khai truyền tới tiếng gọi thân thiện của Đường Hi.

Lúc này Lâm Khai mới ý thức được mình thất thần, cười khỏ nói xin lỗi, “Xin lỗi, ta nghĩ tới tình hình lúc đó, thật rung động lòng người...”

Đường Hi cười gật đầu, “Lúc ấy quả thật rất nguy hiểm. Đứng rồi Lâm đại thiếu, nghe nói lúc ấy ngươi cũng ở đó, đúng không? Thích khách chỉ để ý đánh, ngươi chỉ để ý ăn mỳ, lòng không có việc khác, thấy biển không loạn, phong hoa tuyệt đại. Đáng tiếc khi đó ta đang trị thương, không thấy được phong thái của ngươi.” Lộ ra vẻ hâm mộ.

Hoài Viễn Vương đã truyền lời xuống, công tử trẻ tuổi ngày đó ăn mỳ ở tiệm mỳ Phan gia chính là đại công tử Lâm Khai của Lâm Tri châu. Hắn đã nói như vậy rồi, quan quân người hầu bọn họ không hề nói lời gì mà long phượng thai, huynh muội sinh đôi nữa, sau khi vết thương của Đường Hi tốt lên, nghe được lời đồn đại chính là như vậy.

“Sao chưa từng nghe ngươi nói tới?” Hướng Côn và Hướng Húc cùng nhau chất vấn Lâm Khai.

Son Gia Thụ cũng kinh ngạc, “Sưông Chi, ngươi thật can đảm!”

Đều tán thưởng Lâm Khai không thôi.

Lâm Khai chỉ mỉm cười.

Hắn đương nhiên không tiện khoe khoang, nhưng cũng không tiện khiêm tốn — lúc ấy ở đó là Lâm Đàm, cũng không phải hắn;

Hắn cũng không thể nói thật, dù sao Lâm Đàm là một nữ nhi gia giả nam trang ra cửa, vẫn là một chuyện dễ dàng bị người ta chỉ trích;

Vì danh tiếng của muội muội, hắn chỉ đành phải cái gì cũng không nói.

Tán dương Lâm Khai xong, Đường Hi thưởng thức cảnh đẹp bên đình đón xuân, “Lâm đại thiếu, mấy ngày nữa Hoài Viễn Vương Điện hạ sẽ rời khỏi An Định, nghe nói ngươi muốn mở tiệc chiêu đãi ngài ấy, không biết định vào ngày nào vậy? Đến lúc đó ta cũng sẽ đi theo Điện hạ tới đây, lại tụ họp với Lâm đại thiếu.” Dieễn dần lee quý đồn

Mắt Hướng Côn sáng rực lên, “Sưông Chi, ngươi thật sự muốn mời Hoài Viễn Vương? Ta rất kính nể vị đại Hoàng tử Điện hạ anh dũng thiện chiến này, đến lúc đó ngươi mở tiệc mời ngài ấy, ta liền làm người tiếp khách, được không? Cũng tiện biết được phong thái của vị danh tướng này!”

Hướng Húc chìa một ly rượu tới, “Sưông Chi, ta cũng phải làm người tiếp khách.”

Son Gia Thụ cười nói: “Dĩ nhiên không thiếu được ta.”

Lâm Khai tỏ vẻ khó xử, “Ta còn không nhận được hồi đáp của Hoài Viễn Vương Điện hạ...” Thật ra thì hắn vốn không mời Hoài Viễn Vương.

“Điện hạ nhất định sẽ tới.” Đường Hi cao hứng phấn chấn, “Điện hạ rất thưởng thức ngươi chứ sao, chắc chắn tới!”

Đường Hi vừa nói như thế, huynh đệ Hướng thị liền thúc giục Lâm Khai, “Nhanh, phái một người lại đi hỏi, hoặc ngươi tự mình đi một chuyến? Ta có thể theo ngươi, thật, hôm nay ta rảnh rồi, rất rảnh rồi.”

Lâm Khai bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ra lệnh cho Đồng Nhi, “Sai người đến An Bình Quận Vương phủ.”

Đồng Nhi đáp ứng.

Hoài Viễn Vương sai một thị vệ tới đưa lời nhắn, “Chính tị ngày mai Điện hạ sẽ đến.”

Đường Hi thật cao hứng, “Ngươi xem, ta đã nói, Điện hạ chắc chắn tới. Ngài khen Lâm đại thiếu không dứt miệng đấy.”

Huỳnh đệ Hường thị mừng rỡ, lúc ấy liền buộc Lâm Khai mời hai người bọn họ làm người tiếp khách, Lâm Khai tự nhiên đồng ý — nếu không đồng ý, Hường Côn và Hường Húc nào chịu.

Ngày mai Sơn Gia Thụ cũng tới.

Chuyện liền quyết định như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Editor: Puck - Diễn đàn

Ngày hôm sau, thời tiết đầy nắng.

Hôm nay Lâm Phong nghỉ cuối tuần, bởi vì Lâm Thâm đòi, muốn vẽ, “Muốn vẽ Đại Bạch! Đại Bạch đẹp mắt!” Lâm Phong liền mang nàng tới thư phòng, dạy cho nàng cách tô vẽ, “Ngỗng có điệu bộ hiền ngang, dùng cảm thiện chiến, từ cổ chỉ kim danh gia vẽ ngỗng rất nhiều, nếu vẽ ngỗng trắng, hay dùng cách vẽ phác thảo thêm thuần *. A Thâm con xem, vẽ ngỗng máu chốt ở chỗ bút pháp biến hóa...”

(*) thuần: lối vẽ tranh hết như núi đá lồi lõm ở Trung Quốc, nghiêng ngọn bút lông quét mực khô nhạt để thể hiện vân đá và mặt nam mặt bắc của núi, sau khi phác họa ra đường nét chung.

Lâm Phong dạy rất nghiêm túc, mới vừa bắt đầu Lâm Thâm học cũng rất nghiêm túc, nhưng không lâu lắm một lát sau nàng bắt đầu không bình tĩnh nghe, cầm lấy viết lông sói nguệch ngoạc, tùy ý vẽ xấu trên giấy.

Lung tung lộn xộn, không có bố cục cách thức gì, Lâm Phong lấy tới cẩn thận nhìn hồi lâu, cũng không nhìn ra nữ nhi bảo bối của ông vẽ chính là cái gì.

“A Thâm, con vẽ đây là...” Lâm Phong khiêm tốn thỉnh giáo.

Lâm Thâm liền nhìn lên tay phụ thân, chột dạ cười, “Phụ thân, con cũng không biết đây là cái gì... Thuận tay mù quáng vẽ đây, hi hi.”

Lâm Khai và Lâm Hàn đứng ngoài thò đầu vào, Lâm Hàn người ca ca có tính tình nghiêm túc cẩn thận này hơi bất mãn với tiểu muội muội, “A Thâm, muội mới vừa vẽ đây, bản thân cũng không biết là gì?”

Lâm Thâm lễ thẳng khí hùng, “Sao có thể trách muội? Muội đã vẽ xong, quên, phụ thân mới hỏi muội đây.” — không trách ta, muốn trách thì trách mấy người hỏi quá muộn!

Dáng vẻ liến thoắng giống như đứng rồi, chọc cho phụ thân, các ca ca của nàng cũng cười.

Lâm Khai nhạo báng nói: “Ngày trước đó, có vị tiên sinh thích viết chữ, nhưng chữ viết vô cùng ngoạn, khó có thể phân biệt. Có một hôm ông ấy trở về hứng thú viết một bài văn chương, thiên văn chương này viết thật sự được gọi là rồng bay phượng múa, tiêu sái tự nhiên, vô câu vô thúc. Viết xong ông liền tiện tay để sang bên, học sinh của ông đi qua cầm thiên văn chương này lên xin dạy ‘tiên sinh ngài viết đây là gì’, tiên sinh này nhìn một lúc, chính ông cũng không nhận ra được rồi, liền vỗ bàn giận dữ, ‘qua hồi lâu mới đến hỏi ta, ta nào còn nhận được!’” die nd da nl e q uu ydo n

Lâm Thâm biết đại ca đây là kể chuyện cười nàng, liền chạy tới không nghe theo hắn, “Che miệng, che miệng, không cho nói nữa!”

Lâm Khai cười, khom lưng bé nàng lên, để cho nàng che miệng mình, lúc này Lâm Thâm mới không lộn xộn, toét miệng nhỏ nhắn cười hi hi.

Tuổi Lâm Hàn không lớn lắm, suy nghĩ lại rất nhiều, thúc giục Lâm Phong nói: “Phụ thân, hôm nay có khách quý, chúng ta không nên tới cửa chờ thì tốt hơn sao?”

Lâm Khai vừa ôm muội muội vừa dụ dỗ nàng chơi, vừa cười nói cho đệ đệ: “Không vội, giờ còn sớm, hơn nữa, nếu Hoài Viễn Vương đến chỗ chúng ta, sẽ có thị vệ tới trước thông báo.”

Lâm Phong cũng nói: “Đúng, theo lệ thường thì sẽ có thị vệ thông báo trước, chúng ta ở đây cách cửa chính rất gần, hoàn toàn tới kịp.”

Trông mặt Lâm Thâm đảo lòng vòng, trong đầu có chủ ý nhỏ.

Nàng giùng giăng muốn xuống đất, “Con đi ra ngoài ngắm hoa, cha và ca ca đi làm việc đi, để Không Dương và tiểu Uyên đi theo con.”

Vào lúc này Lâm Phong và Lâm Khai thật sự không thể tùy ý rồi đi, không đành lòng gò bó Lâm Thâm, liền theo nàng, “Ngoan ngoãn đi theo Không Dương và tiểu Uyên, không cho chạy loạn, biết không?”

Lâm Thấm gật đầu nhỏ, vô cùng khéo léo, “Vâng, không chạy loạn.”

Đợi đến khi cùng hai người thị nữ ra khỏi thư phòng, ra đến ngoài, nàng đã có thể quên lời mới vừa rồi ra sau gáy, vui vẻ chạy bừa ra tới cổng, “Không Dương, tiểu Uyển, nhanh, đuổi theo ta!”

Hai thị nữ đáng thương ngày thường cẩn thận lão thành lập tức một chút hình tượng cũng không để ý tới chạy theo nàng, “Nhị tiểu thư chậm một chút, cẩn thận té. Nhị tiểu thư, ngài đây là định chạy đi đâu?” Trong lòng không ngừng kêu khổ.

Đứa bé chạy thật ra rất nhanh, người lớn đuổi theo kịp nàng thật đúng không phải là chuyện dễ, Không Dương và tiểu Uyển mệt mỏi thở hồng hộc.

Không Dương: “Ta cảm thấy từ lúc đi theo nhị tiểu thư, chân ta dùng rất nhiều đây.”

Tiểu Uyển: “Đúng, ta cũng cảm thấy thế, chúng ta sẽ nhanh chóng có thể người nhẹ như yến!”

Nhìn thấy trên đường hành lang phía trước có một vị nam tử trẻ tuổi mặc hoa phục bằng gấm tiến cống màu tím nhạt thêu chín con rồng bay lên đang đi tới, khí thế hiên ngang, hai thị vệ mang trường kiếm cận thân đi theo đằng sau, Không Dương và tiểu Uyển đồng thời liếc mắt. Lão gia và đại thiếu gia đều nói sẽ có thị vệ thông báo trước, nhưng mà, vị Hoài Viễn Vương Điện hạ này sao lại chỉ mang theo hai thị vệ, trang bị nhẹ nhàng, như vậy đã tới rồi? Đây không phải là khí thế và phô trương mà Hoàng tử Điện hạ nên có.

“Nhị tiểu thư, không thể đi về trước nữa.” Không Dương bắt chập tất cả chạy nhanh mấy bước đuổi theo Lâm Thấm, “Phía trước có quý nhân, nhị tiểu thư nên tránh.”

Tiểu Uyển cũng liếc một hơi đuổi theo.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thấm ứng đỏ, vẻ mặt sung sướng, “Ta biết rõ, hần là Cao Nguyên Diệu!”

Không Dương sợ hãi vội vàng ôm lấy nàng, định che miệng nhỏ của nàng, “Tiểu thư, lời này không thể nói, biết không? Không thể...”

“Ta biết rõ.” Lâm Thấm cười ngọt ngào, “Không thể gọi Cao Nguyên Diệu, phụ thân đã dạy.”

Không Dương thiếu chút nữa thoát lực, “Nhị tiểu thư, nếu như lão gia đã dạy, vậy tất nhiên không được gọi, vậy chúng ta cũng không nói, có được không?” Ân nói khép nép dụ dỗ Lâm Thấm, chỉ ngóng trông tiểu cô nương này đừng làm bậy vào thời điểm quan trọng này, gây ra phiền phức vô cùng vô tận cho Lâm gia.

Không Dương mang theo Lâm Thấm trốn ở bên đường.

Lâm Thấm đồng ý Không Dương không đi ra làm bậy.

Lúc này nàng nói được làm được rồi, thật sự không ra. Chỉ có điều, nàng thò đầu nhỏ ra.

Cao Nguyên Diệu thấy phía sau cây sồi xanh lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng trở nên kích động.

Đây là tiểu muội muội của nàng, năm đó khi ta ở trong núi sâu lần đầu tiên gặp được nàng, nàng cũng chỉ lớn như vậy...

Cao Nguyên Diệu xông tới ngoắc ngoắc tay với Lâm Thấm.

Lâm Thấm tỏ vẻ hưng phấn, “Không Dương, tiểu Uyển, các người thấy không? Hần đang ngoắc ngoắc ta.” *dyan(lee^qu.domnn)

Không Dương lấy can đảm thò đầu ra nhìn một chút, không khỏi tê dại da đầu: Hoài Viễn Vương Điện hạ đúng là đang ngoắc ngoắc tay với Lâm Thấm, đây không thể nghi ngờ chút nào.

Không Dương và tiểu Uyển thoáng nhìn nhau, tất cả trong mắt đều là bất đắc dĩ và lo sợ nghi ngờ.

Hoài Viễn Vương Điện hạ muốn nhị tiểu thư đi qua, đó đương nhiên không thể trái lệnh...

Hai nha đầu nom nớp lo sợ đi ra với Lâm Thấm, quỳ mọp trên đất.

Hai tay nhỏ bé của Lâm Thấm đan nhau đứng trên đất, lấy lòng cười hi hi với Cao Nguyên Diệu, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

Lâm Khai và Lâm Phong vội vội vàng vàng chạy tới thì vừa hay nhìn thấy Cao Nguyên Diệu đưa tay ôm Lâm Thấm lên, đặt lên đỉnh bằng phẳng trên nóc núi giả ven đường.

Vóc người Cao Nguyên Diệu cao lớn, Lâm Thấm đứng trên cao, hai người mặt đối mặt nói chuyện, nhìn qua có hài hòa kỳ lạ.

Lâm Thấm ngọt ngào cười, “Cha ta nói, không thể gọi huynh là Cao Nguyên Diệu, vậy ta gọi huynh là gì? Nguyên Diệu? Diệu Diệu? A Diệu?”

Lâm Phong và Lâm Khai đi nhanh đến gần, giọng nói non nớt mềm mại của Lâm Thấm rơi vào trng tai, hai cha con đều phát rét trong lòng.

Hai người thị vệ của Hoài Viễn Vương, Đặng Hợp và Tàn Vũ Dương, nghe cũng sắp ngất đi. Tiểu cô nương, ngài ấy cũng không phải có tính tình tốt lành gì, Nguyên Diệu, Diệu Diệu, a Diệu? Ngài ấy... Nếu như ngài ấy nóng tính lên... Haizzz, đáng tiếc, tiểu cô nương đáng yêu như vậy...

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Cao Nguyên Diệu chậm rãi hé lộ ra âm áp, nụ cười xán lạn, “Ta lớn hơn muội, muội không thể gọi tên của ta, liền gọi... Diệu ca ca đi.”

Giọng nói của hắn vốn trầm thấp dễ nghe, lúc này trong giọng nói mơ hồ mang theo ý cười, càng thêm vô cùng quyến rũ, dễ nghe không nói ra được.

Lâm Thâm sung sướng nở nụ cười.

Lâm Phong và Lâm Khai âm thầm thở phào một tiếng.

Đặng Hợp và Tàn Vũ Dương lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

Lâm Thâm chìa bàn tay nhỏ ra, “Quyết định như vậy, Diệu ca ca.”

“Quyết định như vậy.” Cao Nguyên Diệu ngoắc lấy ngón tay út của nàng, trên mặt lại có vẻ mặt cứng chiều.

Hoài Viễn Vương đây là có chủ ý gì? Tại sao đối xử tốt với a Thâm như vậy? Lâm Phong và Lâm Khai đồng thời cảnh giác, mặt dè phòng hành lễ chào đón, “Tham kiến Hoài Viễn Vương Điện hạ.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cao Nguyên Diệu nắm tay nhỏ bé của Lâm Thâm, mỉm cười nói, “Không cần đa lễ. Lâm đại nhân, cho phép ta bái kiến La phu nhân, bôn vương có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hiền kháng lệ.”

(*) Hiền kháng lệ: Kháng lệ = phu thê, hiền kháng lệ là xưng hô tôn trọng với vợ chồng đối phương, có ý tứ tương đối tôn kính.

Dưới ánh mặt trời, dung nhan tuấn mỹ của hắn bởi vì nụ cười trong mắt mà đổi thành sáng rõ kiểu khác, sáng rõ phát sáng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bốn huynh muội Lâm Khai đều bị đuổi ra ngoài phòng khách.

Trong phòng khách chỉ có ba người: Khách là Hoài Viễn Vương, chủ là Lâm Phong, phu phụ La phu nhân.

Hoài Viễn Vương lấy từ trong ngực ra hai búp bê bằng búp, chậm rãi nói: “Lâm đại nhân, La phu nhân, năm ta mười tuổi là Di Ninh năm thứ năm, mùa hè năm ấy muội muội của ta a Hành bất hạnh chết non, bởi vì còn tám bé, chưa từng có danh hào Công chúa, cũng không được hậu táng, phụ hoàng sai người chọn nền, an táng muội ấy ở chỗ sâu trong Tây Sơn. Ta rất đau lòng, cầu xin phụ hoàng, muốn theo nàng ở lại Tây Sơn một lúc...”

“Di Ninh năm thứ năm!” La phu nhân không khỏi lên tiếng kinh hô.

Di Ninh năm thứ năm, đó vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng bà.

Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp, “Có một buổi tối, tiểu nội thị ở phòng bếp bắt được một tiểu nữ hải trộm đồ đưa tới trước mặt ta, tiểu cô nương kia tuổi chừng ba bốn tuổi, trong tay nắm chiếc bánh bao trắng như tuyết không chịu buông, sắc mặt hoảng sợ, ánh mắt cũng rất quật cường, ánh mắt của nàng... Giống muội muội ta khi còn bé như đực, tính khí a Hành nhà ta cũng rất bướng bỉnh...”

Nước mắt của La phu nhân chảy đầy mặt, Lâm Phong đau lòng kéo bà.

Hoài Viễn Vương gơ búp bê trong tay lên, trong mắt lóe lên nóng bỏng, “Ta đứt cháo trắng và chút thức ăn cho nàng, thấy đáng về rất phi báng của nàng, lại đứt cho nàng một đùi gà, chính là một cái đùi gà này đã hại thảm nàng... Buổi tối ngày hôm sau khi nàng lại đến, tóc đã bị cạo sạch, vuốt ve đầu nhỏ trống trơn khóc đến cực kỳ đau lòng, thì ra am chủ người thấy mùi thịt trên người nàng, rất căm tức, trong cơn tức giận đã cạo sạch tóc của nàng, yêu cầu nàng xuất gia... Cho dù ta dụ dỗ nàng như thế nào nàng đều khóc suốt, ‘Không có tóc, thật xấu, không ai muốn ta...’, ta không đành lòng, liền đồng ý với nân, trưởng thành sẽ lấy nàng, nàng mới cười rộ lên, nàng vui mừng lại, không hề khóc nữa, thật vui về đi ăn chung bữa khuya với ta... Sau đó ta luôn đợi nàng, nàng lại không hề tới nữa, ta hao hết hơi sức mới tìm được am ni cô kia, nhưng mà, am ni cô đã bị đốt, một chút dấu vết đầu mối cũng không lưu lại...”

La phu nhân khóc đến ruột gan đứt từng khúc, “Sao ngài không phái người đi theo nàng ấy chứ? Sao ngài... Có thể để cho nàng trở về một mình...”

Thần sắc Hoài Viễn Vương âm trầm, “Buổi tối đầu tiên ta không nghĩ tới, buổi tối thứ hai... Ta đột nhiên phát độc, các nội thị cũng luống cuống...”

“Thì ra lúc ấy Điện hạ trúng độc.” Lâm Phong trầm giọng nói.

Hoài Viễn Vương yên lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Phong cũng rơi vào trong trầm mặc.

Trong cung đình từ trước đến giờ gió nổi mây phun biến hóa kỳ quái nhiều thay đổi, dưới vẻ ngoài phú quý cảm tử che giấu bao nhiêu dòng nước xiết gọn sóng, máu tanh chém giết, bản thù dơ dáy, khó có thể triệt để từng thứ.

Sinh mẫu Hoài Viễn Vương hèn mọn, không có nhà ngoại che chở, lại chiếm danh phận Hoàng trưởng tử, nếu trong cung có người muốn xuống tay với hắn, đây chính là tuyệt đối không kỳ lạ. Dù sao Vương triều Đại Hạ thừa kế ngôi vị Hoàng đế vẫn xem trọng đích trưởng kế thừa, Hoàng hậu chết sớm, không để lại nhi tử, Hoàng đế liền không có con trai trưởng, mấy vị hoàng tử khác trong triều không cần biết sinh mẫu có xuất thân cao quý như thế nào, nhà ông bà ngoại có quyền thế như thế nào, suy cho cùng đều giống Hoài Viễn Vương đều là Hoàng tử thứ xuất, bản về tư cách thừa kế ngôi vị Hoàng đế, còn phải xếp phía sau Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương ở trong cung bị chèn ép như thế nào, có thể nghĩ. Hắn bị hạ độc, a Hành chết non, Hoàng trưởng tử mười tuổi đến ở trong rừng sâu núi thẳm, vừa chữa thương bài độc, vừa nhớ thương tiểu muội của mình còn tấm bé đã chết sớm. . .

“Tiểu a Đàm của chúng thần đáng thương, Hoài Viễn Vương Điện hạ sao không đáng thương chứ? Ngài và tiểu a Đàm hiểu nhau không cần nói đi.” Lâm Phong tưởng tượng đến cảnh tượng năm đó Hoài Viễn Vương mười tuổi và tiểu a Đàm bốn tuổi kề cận bên nhau, trong lòng rất than thở.

La phu nhân cũng mặc kệ những chuyện này cũng không nghĩ ra những chuyện này, chỉ vì nữ nhi năm đó gặp cảnh ngộ bi thảm mà buồn bã, khóc như mưa, “Ta thương tiểu a Đàm, năm đó con bé mới chỉ có bốn tuổi, cha mẹ bị giặc cướp bắt đi, ca ca rơi xuống vách núi, chỉ còn lại một mình con bé được cứu về Tấn Giang Hầu phủ, Thái phu nhân còn ghét bỏ con bé ném con bé đến trong am ni cô sâu trong rừng núi. . .” Nằm trong ngực Lâm Phong, đau lòng đến không nói nổi nữa.

Lâm Phong dịu dàng an ủi bà, “Phu nhân, những chuyện này đều đã qua đúng không? Bây giờ vết thương của a Khai chúng ta đã tốt hơn, a Đàm cũng lớn thành cô nương thông minh xinh đẹp. . .”

La phu nhân khóc cắt lời ông, “Nhưng mà, năm đó a Khai bị thương nặng đến thiếu chút nữa không giữ được mạng nhỏ, a Đàm hàng đêm mơ thấy ác mộng, bao nhiêu đêm con bé thức tỉnh từ trong mộng, thân thể nhỏ bé cũng bị mồ hôi làm ướt. . .”

Lòng Lâm Phong chưa xót khó nhịn, ôm La phu nhân cùng nhau khóc.

Hốc mắt Hoài Viễn Vương lạnh lùng cũng đã ươn ướt.

Hồi lâu, Lâm Phong thu lại nước mắt, nhỏ giọng khuyên La phu nhân, “Phu nhân, có khách ở đây, trước không đau lòng, được không?” di ien n#dang# yukle e#q quí on

La phu nhân nghẹn ngào gật đầu.

Lâm Phong ngược ngừng nói: “Ngu phu phụ * thất lễ, Hoài Viễn Vương Điện hạ đừng chê cười. Năm đó Điện hạ từng chứa chấp tiểu nữ, vốn nên lệnh cho tiểu nữ đi vào bái tạ trước mặt, nhưng mà, bởi vì mấy năm này tiểu nữ vẫn luôn gặp ác mộng, hạ quan và thê tử thương lượng tiểu nữ chịu khổ lúc tấm bé, trăm phương ngàn kế nghĩ cách muốn để cho tiểu nữ quên đi chuyện bi thảm đó. Vì vậy, sợ không tiện để tiểu nữ gặp mặt Điện hạ, kính xin Điện hạ rộng lượng bao dung.”

(*) Ngu ở đây chỉ khiêm tốn khi nói về bản thân.

Ánh mắt của Hoài Viễn Vương rơi vào trên hai con búp bê bùn trên tay mình, “Chuyện cũ khổ sở, ta tất nhiên không muốn để cho nàng ấy nhớ lại. Chỉ có điều, để cho nàng ấy về sau không bao giờ gặp mặt ta nữa, cũng hoàn toàn không được. Lâm đại nhân, La phu nhân, ta đã đồng ý cưới nàng ấy, thì nhất định sẽ cưới nàng ấy, thử nghĩ nào có đạo lý thế tử không gặp mặt trưởng phu chứ?”

Lâm Phong và La phu nhân kinh hãi.

La phu nhân thất thanh nói: “Ngài thật lòng muốn lấy a Đàm nhà chúng thần? Ngài. . . Không phải ngài vì dụ dỗ tiểu nữ không khóc, mới thuận miệng nói một chút thôi sao?”

Lâm Phong ôm hòa nói: “Điện hạ có ý tốt, ngu phu phụ xin nhận tấm lòng. Chỉ có điều, hôn nhân là chuyện lớn cả đời người, không thể qua loa, sao có thể vì một lời nói dụ dỗ đưa bé mà xác định xuống chứ?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hoài Viễn Vương hiện lên đó ửng khả nghi, giọng nói càng thêm trầm thấp, “Không chỉ có như vậy. Lâm đại nhân, La phu

nhân, khi ta đang ở ngoài thành An Định một lần nữa nhìn thấy nàng ấy liền bái phục nhân phẩm phong thái của nàng, mới ban đầu cho rằng nàng ấy là nam tử, sau đó mới biết được thì ra nàng ấy là một vị cô nương, ta... Thật sự mừng rỡ như điên... Vui mừng đến muốn nổ tung...”

Lâm Phong và La phu nhân trao đổi một ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hoài Viễn Vương vừa thấy nữ nhi bảo bối của bọn họ đã yêu, hơn nữa Hoài Viễn Vương còn là người đã giúp a Đàm khi còn bé, chuyện này vô cùng ngoài ý muốn đối với bọn hắn mà nói, cũng làm cho trong lòng bọn họ mơ hồ có chút kiêu ngạo: A Đàm nhà ta thật xuất sắc, dùng mảnh bươm bướm, Hoài Viễn Vương uy danh vang dội, vừa nhìn thấy, liền vì con bé mà lòng nhộn nhạo. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Nhà thần muốn tìm con rể, quan trọng nhất chính là đối xử tốt với khuê nữ của thần, toàn tâm toàn ý, ôn nhu săn sóc, ngài có thể làm được không?” La phu nhân lập tức đổi thành tâm tình cha mẹ vợ, dùng đúng giọng điệu của nhạc mẫu hỏi.

Quan tâm của Lâm Phong là vấn đề máu chó của người khác, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, chuyện cả đời của ngài dường như cũng không phải do chính ngài làm chủ, có đúng không? Cần bệ hạ đồng ý.”

Trước khi La phu nhân mở miệng, Hoài Viễn Vương đã trả lời chắc chắn cho bà, “Xin ngài yên tâm, ta nhất định có thể làm được.” Lại trả lời Lâm Phong, “Sau khi ta hồi kinh lập tức xin thỉnh hôn, cầu xin phụ hoàng hạ chỉ, sắc phong trưởng nữ Lâm gia là Hoài Viễn Vương phi.”

Tâm tình La phu nhân kích động, lại nói: “Còn có, nhà thần chọn con rể, cần khuê nữ của thần trúng ý mới có thể, nếu như con bé nhìn không vừa mắt, trong lòng không vui, thần làm mẹ cũng không nở miến cưỡng con bé.”

Ánh mắt Hoài Viễn Vương rất kiên định, giọng thành khẩn, “Khi còn bé nàng chính là yêu thích ta, trưởng thành nhất định cũng thế.” Nói tới đây, hắn cúi đầu, hơi có ý xấu hổ nói, “Sau khi ta đồng ý cưới nàng, nàng cười rộ lên, nói rất nhiều lời với ta. Ta kêu nàng là tiểu a Đàm, nàng gọi ta là Diệu Linh ca, hai chúng ta rất tốt... Đêm đó ta không dám để cho nàng ăn thịt, liền để cho người nhóm lửa bên ngoài cùng nướng khoai lang với nàng, nàng đốt cho ta, ta đốt cho nàng, khoai lang cực kỳ ngọt...”

“Như vậy sao.” La phu nhân không khỏi che miệng mà cười.

Trên mặt Lâm Phong cũng hiện lên ý cười, ánh mắt nhìn Hoài Viễn Vương cực kỳ thân thiết.

Người có thể khiến cho nữ nhi bảo bối của ông vui vẻ một chút, ông sẽ không ghét.

Chỉ có điều, ông là người làm cha, đương nhiên phải tính toán chu đáo thay cho nữ nhi của mình, “Điện hạ ý tốt, ngu phu phụ tâm tình. Nếu hạ chỉ xuống, Lâm gia rất vinh hạnh, có thể treo lên cửa thân thích với Điện hạ; Nếu ý chỉ không hạ xuống...”

Hoài Viễn Vương nghe huyền ca mà hiểu nghĩa, nói: “Ý chỉ nhất định sẽ hạ xuống. Chỉ có điều, trước khi ý chỉ hạ còn chưa hạ xuống, sẽ không có người ngoài biết chuyện này.

(*) Nghe huyền ca mà hiểu nghĩa: chỉ người thông minh, có thể nghe hiểu ý tứ ngoài lời của người khác. Điển cố về Bá Nha và Chung Tử Kỳ

Lâm Phong rất vừa lòng.

La phu nhân càng nhìn Hoài Viễn Vương càng thuận mắt.

“Ôi chao, a Đàm nhà ta cũng đã mười sáu rồi sao, cũng nên thành thân lập gia đình. Ta phải thay nàng sớm chuẩn bị xong đồ cưới, không thể đợi đến lúc vội vàng hấp tấp, ta muốn làm toàn bộ đồ gia cụ cho con bé bằng gỗ tử đàn, xứng với thân phận Vương phi, đồ sứ con bé thích là Định điều bạch tử và Nhữ điều thanh tử, ta phải vơ vét nhiều cho con bé một chút, lỡ như về sau rơi vỡ, cũng có thể thay thế bổ sung, có đúng không? Về phần xiêm áo, đồ trang sức những thứ này khỏi cần nói đến, lúc nào bắt đầu, liền làm ra cho a Đàm nhà ta, có đúng không, đồ đang thịnh hành kia, phải xứng với thân phận a Đàm nhà ta...” Suy nghĩ của La phu nhân lập tức bay đến rất xa cực kỳ xa.

(*) Định điều là dòng gốm sứ xuất hiện từ cuối đời Đường và mất đi vào thời Kim sang Nguyên, thuộc vùng Định Châu. Di tích lò hiện còn ở thôn Giản Tư và Yên Sơn, huyện Khúc Dương, Hà Bắc. Nổi tiếng bởi chất liệu men trắng ngà hay màu trắng kem, nhưng Định điều cũng chế tác vài kiểu men khác, và dùng nhiều kỹ thuật khác nhau. Chúng loại gốm và sản lượng rất phong phú, bao gồm những sản phẩm thương mại chất lượng cao cho giới thương gia giàu có và tầng lớp sĩ phu, cũng như dòng sản phẩm cao cấp nhất cung tiến cho triều đình. Gốm sứ Định điều đã đạt đến đỉnh cao vào thời Tống, bởi cả màu sắc tinh tế lẫn hình thức tao nhã. Thai cốt mỏng mảnh và nhẹ, chất đất bền cứng, thấu quang vừa phải, dòng bạch tử của Định điều đã lừng danh. Ngoài bạch tử, Định điều còn chế tác men đen, men tương cũng như men xanh, tương ứng gọi là Hắc định, Tử định, Lục định, hay men sắc vàng hạt dẻ. Từ một lò gốm dân gian, tới giữa thời Tống, với phẩm chất tinh túy, gốm Định điều đã được chọn dùng trong cung đình với số lượng nhiều. Bạch định thời Kim vô cùng sắc sảo. Người ta tin rằng gốm Định điều đã truyền cảm hứng cho những sản phẩm sứ Cảnh Đức Trấn đầu tiên, và kiểu men bạch tử của Định điều còn được phỏng chế bởi các lò gốm sứ muộn sau này thời Minh, Thanh. Các tư liệu Trung Quốc thường xếp Định điều đứng đầu bảng trong Ngũ đại danh điều thời Tống.

(**) Nhữ điều là dòng gốm xuất phát vào thời Tống văn kỳ từ vùng Nhữ Châu, nay thuộc tỉnh Hà Nam Trung Quốc. Đồ gốm Nhữ điều được chế tác cho cung đình triều Tống sử dụng trong vòng 30 năm (1086-1106), khi gốm Định điều không còn được trọng thị nữa. Gốm Nhữ là một trong Ngũ đại danh điều thời Tống. Các món Nhữ điều thanh tử, gồm men thiên thanh hay đậu thanh, trong men có chứa mủ nãi, ánh sắc xanh ngọc phi thủy rực rỡ, men trong vắt như ngọc, được mệnh danh “vũ quá thiên thanh”.

Suy tính của Lâm Phong lại cực kỳ thực tế, “Điện hạ từ chỗ Túc Châu tới đúng không? Mấy tháng trước Tri phủ Túc Châu Phương Đức Sơn bị Tổng đốc hà đạo Đô Ngự sử Hà Thanh Ba buộc tội tham ô, không làm tròn trách nhiệm, phản ứng ở trong triều rất lớn. Phương Đức Sơn người này cũng thôi

đi, tuy là trưởng một phủ, suy cho cùng cũng chỉ thường thôi, nhưng ông ta là môn sinh Thẩm tượng, có danh xưng chó săn của Thẩm tượng.” Giọng ông không lớn, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra ân cần, lo âu.

Hoài Viễn Vương ầm áp trong lòng, mỉm cười nói: “Đại nhân yên tâm, phụ hoàng thật sự giao án tham ô Túc Châu cho ta tới điều tra. Chuyện này phải điều tra như thế nào, muốn tra tới mức độ nào, người nào có thể động, người nào phải tạm thời bỏ qua cho, ta và mấy người Khuông tiên sinh đã liên tục chiêm chước, suy tính rõ ràng.” Kề sát vào tai Lâm Phong, nhỏ giọng nói mấy câu, Lâm Phong gật đầu liên tục. Dieễn ddàn lee quiy đôn

Trong lúc nhất thời, Lâm Phong thật sự mở cờ trong bụng.

Thanh danh bên ngoài của Hoài Viễn Vương, máu lạnh, cứng rắn, đam mê chém giết, vào lúc này Lâm Phong thật sự coi hán như chuẩn con rẻ tới xem, thật đúng là lo lắng khi hán và quan văn giao thiệp một mực dùng sức mạnh, tùy ý kết thù kết oán với người ta, nhưng khi nghe hán thẳng thắn nói, tí mỉ chu đáo, nào phải kẻ măng phu như trong đồn đại?

Lâm Phong và Hoài Viễn Vương lại hạ giọng bàn luận mấy câu, càng nói càng yên tâm.

Hai người bọn họ đang nói chuyện đến ăn ý, hai mắt La phu nhân tỏa sáng nhìn qua, vui mừng khắp khỏi, cả mặt tỏa sáng, “Này, món non bộ bằng ngọc màu vàng nhạt ở trong thư phòng của ông ấy rất không giống với người khác, ngọc màu vàng vốn khó tìm, màu sắc còn non mềm như vậy, sáng như vậy, do đại sư tiền triều chạm trổ, thế gian khó tìm được, làm của hồi môn cho a Đàm có được không?”

Lâm Phong: ...

Phu nhân, lúc này Hoài Viễn Vương mới vừa cầu hôn...

Hoài Viễn Vương nhìn về mặt Lâm Phong ân cần, La phu nhân vui sướng hân hoan, trong đôi mắt như đầm sâu sâu thăm ẩn hiện ý cười.

Nàng rất tốt cực kỳ tốt, cha mẹ nàng, cũng rất tốt cực kỳ tốt...

Tập tin gởi kèm

Ngọc sơn tử - non bộ bằng ngọc

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Phu thê Lâm Phong và Hoài Viễn Vương ở trong phòng khách mật đàm hồi lâu, bốn huynh muội Lâm thị chờ ở ngoài ngoài nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng buồn bực khó nói.

Hoài Viễn Vương muốn bí mật thương lượng chuyện gì đó với Lâm Phong còn có thể hiểu được, nhưng hắn gọi cả La phu nhân lên, thật sự khiến người ta không hiểu.

Lâm Đàm và Lâm Khai đứng trước cửa sổ, chiều cao hai huynh muội không sai biệt lắm, mặt mũi cũng rất giống nhau, nhìn qua thật có phong thái thanh tú khác lạ, nhưng giờ tay, lại làm cho người ta sinh ra cảm giác “nhất thời bỗng có hai người ngọc hai bên”.

Lâm Đàm nhỏ giọng trêu ghẹo, “Đại ca, có phải Hoài Viễn Vương có vị muội muội ruột thịt nào, mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, thích nói cười, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại, quốc sắc thiên hương, độc nhất vô nhị, muốn chọn huynh làm phò mã không?”

Lâm Khai cười khê, ánh mắt ý vị sâu xa, giọng nói càng thêm ý vị sâu xa, “Hoài Viễn Vương thật đúng là có muội muội ruột thịt, chỉ có điều tuổi dường như còn rất nhỏ, ngay cả phong hào Công chúa còn chưa có, a Đàm, huynh thấy ngược lại... Haizzz, Hoài Viễn Vương hai mươi tuổi rồi, còn chưa lấy vợ, nghe nói bệ hạ từng vì chuyện này mà giận dữ ngài ấy, muội nói có phải ngài ấy nhìn thấy vị mỹ nữ tuyệt sắc, cuối cùng thông suốt rồi không?”

Trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp như ngọc trắng của Lâm Đàm hiện lên ráng mây nhạt, hơi hờn giận giả vờ cười nói: “Đại ca huynh nói mò gì vậy?”
Lườm Lâm Khai một cái, xoay người đi nói chuyện với đệ đệ muội muội.

Lâm Khai kinh ngạc như rồng mây.

Đây dường như là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lâm Đàm toát ra thái độ thẹn thùng của nữ nhi gia, đây chẳng lẽ thật sự...?

Hắn nhớ tới ngày đó Hoài Viễn Vương không lịch sự muốn tiến tới bên cạnh xe ngựa có nữ quyến, rồi cực kỳ hiền hòa dung túng Lâm Thắm, trong lòng loáng thoáng nghĩ tới điều gì.

Lâm Hàn đang cực kỳ kiên nhẫn dạy muội muội biết chữ, “A Thắm muội xem, mỗi một câu trong ‘Chung Nam biệt nghiệp’ này đều rất dễ hiểu, không có câu nào đặc biệt khó hiểu, nhị ca đọc cho muội nghe có được không?” “Lúc còn trung niên rất mộ đạo, Đến lúc già về ở mẹ núi Chung Nam. Có hứng thì đi dạo một mình, Có chuyện thích ý một mình mình biết. Đi đến tận cùng chỗ hết nước, Ngồi nhìn lúc mây bắt đầu hiện ra. Ngẫu nhiên bỗng gặp có cụ lão trong rừng. Nói nói cười cười không để ý chừng nào về nhà”. “Lúc còn trung niên còn có lòng mộ đạo rất sâu đậm...”

(*) Chung Nam biệt nghiệp là một trong những tác phẩm tiêu biểu của nhà thơ Vương Duy đời Đường.

Bản dịch thơ của Lê Nguyễn Lưu (nguồn: Đường thi tuyển dịch, NXB Thuận Hóa, 1997)

Trẻ từng yêu núi đạo

Già ở núi Nam này

Lúc hứng riêng mình dạo

Khi vui chỉ tự hay

Đi theo nguồn nước đổ

Ngồi ngắm áng mây bay

Chợt gặp ông già núi

Quên về, nói chuyện say

Phản Lâm Hàn đọc là bản dịch nghĩa, nguồn thivien.net

Lâm Thắm nghe rất tập trung, lúc này vốn đã cắt đứt hẳn, “Nhị ca, vì sao gọi là trung niên?”

Lâm Hàn rất tỉ mỉ nói cho nàng biết, “Cuộc đời con người đầu tiên là trẻ sơ sinh, sau đó là trẻ con, a Thắm muội chính là trẻ con rồi, sau đó là thiếu niên, thanh niên, trung niên, phụ thân chính là người đã trung niên...” die nd da nl e q uu ydo n

Lâm Thắm “Bộp” một tiếng gấp sách lại, tròn to hai mắt tức giận la ầm lên: “Muội mới là trẻ con thôi, ở giữa còn cách nhiều như vậy, huynh liền muốn muội gánh vác thơ trung niên rồi! Nhị ca, huynh đây là gây khó dễ cho muội!” Không thuận theo hắn.

Lâm Hàn ngậm ngùi, đang định giảng đạo lý cẩn thận cho muội muội, Lâm Đàm tới đây cười nói: “A Hàn, đừng nói nữa, vào lúc này tâm tư của a Thắm vốn không đặt trên thi thư, đệ không nhìn ra sao? Mỗi khi muội ấy không thích học, sẽ nghĩ cách quấy rối, khiến ca ca tỷ tỷ không dạy được.” Quay đầu nhìn Lâm Thắm, thân thiết hỏi, “Tiểu a Thắm, tỷ tỷ nói có đúng không?”

Lâm Thắm le lưỡi, ngượng ngùng cười.

Lâm Khai thân nhiên đi tới, “Tiểu a Thắm của chúng ta bị tỷ tỷ nói trúng tâm sự rồi, có đúng không?”

Lâm Thấm ngượng ngùng cười, đưa tay muốn Lâm Khai ôm, Lâm Khai cười ôm lấy nàng, an ủi, “A Thấm còn nhỏ, ngâm thơ ấy mà, muốn gánh vác thì gánh vác, không muốn gánh vác thì không gánh vác, chỉ cần chơi vui vẻ là được rồi.”

Lâm Thấm đáng yêu dựa vào trên vai hắn.

Lâm Khai cho rằng tiểu a Thấm đang làm nũng với hắn, ai ngờ sau khi Lâm Thấm nằm trên vai hắn, liền nhỏ giọng hỏi thăm bên tai hắn, “Đại ca, cha và nương đang cùng Diệu Diệu nói cái gì? Huynh biết không?”

Lâm Khai không biết nên khóc hay nên cười.

Không trách được muội không muốn ngâm thơ, hóa ra có lòng này.

“Đại ca cũng không biết.” Lâm Khai khiêm tốn nói.

“Đại ca cũng không biết nha.” Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thấm tràn đầy thất vọng.

Đúng lúc ấy, hai huynh đệ Hương Côn, Hương Húc và Sơn Gia Thụ đến.

Đường Hi đi cùng bọn họ.

Lâm Khai không thể ở bên muội muội được nữa, “A Thấm ngoan, cùng chơi với tỷ tỷ, nhị ca đi, đại ca phải chiêu đãi mấy người bạn.”

Lâm Thấm khéo léo khoát tay với hắn, “Đi đi, đi sớm về sớm.”

Người nào đó còn chưa ra cửa, Lâm Thấm đã chạy về phía tỷ tỷ, cho Lâm Đàm một khuôn mặt tươi cười nịnh hót, “Tỷ tỷ, ôm ôm.”

Đợi đến khi Lâm Đàm mỉm cười ôm nàng vào lòng, nàng lại tỏ vẻ thần bí nhỏ giọng hỏi, “Cha và nương đang cùng Diệu Diệu nói gì? Tỷ biết không?”

Sắc mặt Lâm Đàm trở nên đỏ bừng, cũng lắc đầu.

“Không thể gọi hắn là Diệu Diệu.” Lâm Đàm nhỏ giọng khiển trách.

Lâm Thấm cười hi hi, “Ừ, không gọi Diệu Diệu, gọi là Diệu ca ca, huynh ấy để cho muội gọi là Diệu ca ca.”

Diệu ca ca, Diệu ca ca... Giữa hai chân mày xinh đẹp tuyệt trần như tranh vẽ của Lâm Đàm thoáng qua vẻ hoang mang. Xưng hô Diệu ca ca này dường như rất quen thuộc, nhưng mà, trong vòng thân hữu của Lâm gia, La gia, cũng không có ai có thể gọi là Diệu ca ca, đây là xảy ra chuyện gì?

Lâm Thấm gầy gầy thân thể nhỏ bé của mình muốn đi tới bên cạnh phòng khách, từ trước đến giờ Lâm Đàm nuông chiều nàng, không đành lòng cự tuyệt, bất tri bất giác liền đi đến gần một chút.

Không có dấu hiệu nào, cửa phòng khách mở ra, bóng dáng cao lớn của Hoài Viễn Vương xuất hiện trước mặt hai tỷ muội.

Lâm Đàm định đi, nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Diệu ca ca.” Lâm Thấm ngọt ngào kêu lên.

Hoài Viễn Vương nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhưng ánh mắt lại không kiềm chế rơi lên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp của Lâm Đàm.

Lâm Đàm rất thận trọng, thấy Hoài Viễn Vương cất bước đi tới bên này, giống như định đưa tay ôm lấy Lâm Thấm, vội đặt Lâm Thấm xuống đất.

“Diệu ca ca.” Trong miệng Lâm Thấm ngọt ngào kêu, lắc lư chạy tới.

Trong lúc Hoài Viễn Vương ôm lấy Lâm Thấm, Lâm Đàm đã lặng lẽ rời đi.

“Diệu ca ca.” Lâm Thấm đưa hai tay nhỏ bé nâng gò má của Hoài Viễn Vương lên, không cho hắn nhìn ra nơi xa, muốn hắn nhìn mình, “Diệu ca ca, muội đang nói chuyện với huynh.”

Người kia đã đi xa, Hoài Viễn Vương cũng không nhìn thấy bóng lưng Lâm Đàm nữa, tiu ngưu mắt mát, Lâm Thấm cười hi hi kêu hắn đến mấy lần, hắn mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, “A Thấm, Diệu ca ca dẫn muội đi xem bắn tên có được không?”

Lâm Thấm vỗ tay nhỏ bé lên, “Được đó được đó, xem bắn tên!”

Lâm Phong và La phu nhân rướn cổ lên nhìn ra ngoài, nhìn toàn bộ tình cảnh này vào trong mắt.

Lâm Phong nói: “Ta còn mới thấy kỳ quái đâu, tại sao Hoài Viễn Vương lại đối xử tốt với a Thấm của chúng ta như vậy. Bây giờ nhìn một chút, hắn rõ ràng có lòng muốn kết hôn với a Đàm, mới chịu lấy lòng a Thấm.”

La phu nhân trong tươi cười rất có ý hả hê, “A Đàm là đại cô nương, hắn muốn gặp mặt cũng khó khăn, cũng chỉ có nữ hài nhi nhỏ như a Thấm, hắn mới

có cơ hội đến gần. Đừng nói vào lúc này hấn chỉ vừa đề cập tới hôn nhân, cho dù có ý chỉ hạ xuống, chỉ cần còn chưa cưới vợ, hấn cũng không có đạo lý tùy ý gặp a Đàm, hấn ấy, cứ nhin thôi.” Nhắc tới cầu hôn, tứ hôn, La phu nhân lại nổi hứng tính toán đồ cưới cho a Đàm, của hồi môn này vật liệu may mặc phải Tống gấm, Hàng la, vải Tùng Giang, tổ sa, tổ la, hoa la, long tiêu, giáng tiêu, gấm Vân Nam, gấm Tứ Xuyên, gấm vàng, chường nhung, trang hoa đoạn, nhuyễn yên la, thanh thiên dực, vân vụ tiêu, gấm vân lãng... Mỗi một món đều không thể thiếu...

(*) Tống gấm: Tên đầy đủ là gấm kiểu Tống, là một loại gấm trứ danh của Trung Quốc, vốn xuất xứ từ Tô Châu Trung Quốc, tên cổ gọi là gấm Tống Tô Châu. Tống gấm và gấm hoa Nam Kinh (gấm Vân Nam), gấm Tứ Xuyên Thành Đô được xưng là tam đại danh gấm Trung Quốc

Hàng la: la là một loại tơ lụa dệt của Trung Quốc. Xuất xứ từ Chiết Giang Hàng Châu, tên cổ là Hàng la

Tổ sa: lụa mỏng màu trắng thuần (tổ = màu trắng thuần)

Hoa la: la nhiều màu

Long tiêu: lụa dệt từ tơ sống, so sánh với mỏng như tơ cá mập

Giáng tiêu: the mỏng do tơ sống dệt thành, ý chỉ lụa

Chường nhung: là tơ dệt truyền thống địa phương thành phố Đan Dương tỉnh Giang Tô. Tên cổ Chường nhung, cũng được gọi là nhung thiên nga

Trang hoa đoạn: ý chỉ dùng các loại chỉ màu sắc rực rỡ dùng thoi trên hàng dệt hình thành hoa văn. Trên gấm gọi là trang hoa đoạn, trên lụa gọi là trang hoa chức, trên la gọi là trang hoa la. Đến cuối đời Thanh, trang hoa đoạn được gọi là sa tanh hoa

Nhuyễn yên la: là một loại la cực mỏng, dùng để làm màn hoặc màn cửa sổ. Nhuyễn yên la có bốn kiểu: một là mưa tạnh trời trong, một là sắc thu, một là xanh tùng, một là nhũ đỏ bạc, dùng làm màn, màn cửa sổ, đứng từ xa nhìn, giống như sương khói, nên gọi là nhuyễn yên la (Yên trong sương khói)

Thanh thiên dực: thiên dực = cánh ve, thanh = màu xanh đen

Vân vụ tiêu: Vân vụ = mây mù, tiêu = tơ sống

Lâm Phong trầm ngâm nói: “Tuy Hoài Viễn Vương bị bệ hạ cách chức làm Quận Vương, nhưng hấn là Hoàng trưởng tử, lại có công trận lớn lao, nhân vật xuất chúng, quý nữ nhà cao cửa rộng trong Kinh thành muốn gả cho hấn đêm không hết, thế nhưng hấn lại trúng ý a Đàm nhà ta. Lâm gia không có quyền thế gì, ta cũng chỉ là ngũ phẩm Tri châu, Hoài Viễn Vương trúng ý a Đàm, ta cảm thấy được hấn thật lòng, phu nhân nàng nói đi?” Thương lượng với La phu nhân.

La phu nhân không nhịn được, “Đang nghĩ chuyện đứng đắn, đừng quấy rầy ta.”

Lâm Phong liền giật mình, dùng giọng thăm dò hỏi, “Phu nhân, sẽ không phải đang nghĩ tới chuyện đồ cưới chứ?” *dyan(lee^qu.domn)

La phu nhân nói như lẽ đương nhiên, “Làm đồ cưới chàng cho rằng là chuyện nhỏ hả? Rất phí tâm tư đấy! Đây là chuyện lớn, chàng dù sao cũng không hiểu, cũng đừng quản.”

Lâm Phong: ...

Ông bị La phu nhân đánh bại.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài Viễn Vương công kênh Lâm Thấm trên vai, đi nhìn mấy người huynh đệ Hường thị và Đường Hi, Sơn Gia Thụ bắn tên.

Lâm Thấm ngồi cao, nhìn xa, tầm mắt rộng rãi, say mê cuồng nhiệt không ngừng trầm trồ khen ngợi, “Được, bắn tốt!” — thật ra thì nàng ngay cả hồng tâm cũng không hiểu rõ ràng, chỉ cần bắn lên bia, đều dốc sức trầm trồ khen ngợi.

Huynh đệ Hường thị hâm mộ Hoài Viễn Vương đã lâu, đương nhiên lưu ý đến cử động của hấn, thấy hấn dung túng Lâm Thấm như vậy, lặng lẽ hỏi Đường Hi, “Điện hạ rất thích tiểu nữ hài nhi sao?”

Đường Hi tỏ vẻ mờ mịt, “Không có, ta theo ngài ấy mấy năm nay, chưa từng thấy ngài ấy như vậy.”

Huynh đệ Hường thị không hiểu ra sao.

Trong lòng Sơn Gia Thụ cũng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ quen biết sơ người Lâm gia, liền cung chiều tiểu Lâm Thấm như vậy, đừng nói tới Hoài Viễn Vương dừng mãnh rồi, đổi lại là vị Hoàng tử tính tình ôn hòa, bình dị gần gũi, cử động này của hấn cũng không bình thường!

Lâm Khai nói gì đó với Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương mỉm cười trả lời, vô cùng nho nhã.

Sơn Gia Thụ rợn cả tóc gáy.

Không đúng, quá không đúng rồi! Lấy thân phận và địa vị của Hoài Viễn Vương, lẽ hạ với người, tất có chỗ cầu, ngài ấy có thể cầu xin Lâm gia cái gì chứ? Chẳng lẽ là...? Trên lưng Sơn Gia Thụ đồ mờ hời, âm thầm hạ quyết tâm, “Tôi nay trở về ta liền năm ni tổ mẫu, cầu xin lão nhân bà cho dù như thế nào, phải nhanh chóng tới Lâm gia cầu hôn!”

Ánh mắt Hoài Viễn Vương nhàn nhạt quét tới.

Trong lòng Sơn Gia Thụ phát rét.

Trong ánh mắt của ngài ấy không có ý tốt.

Lại có vẻ tàn nhẫn như hổ sói.

“Sơn Thành Nhân ở Hộ bộ, là thúc thúc của ngươi?” Hoài Viễn Vương hỏi.

“Bẩm Điện hạ, đúng thế.” Sơn Gia Thụ kính cẩn đáp.

Hoài Viễn Vương quay đầu nói chuyện với Lâm Khai, không để ý tới hắn nữa.

Sơn Gia Thụ lo lắng, “Hoài Viễn Vương hỏi một câu này là có ý gì? Chẳng lẽ ngũ thúc đã xảy ra chuyện gì sao? Không đúng, ngũ thúc có danh có khả năng, ngay cả bề hạ cũng chính miệng khích lệ không chỉ một lần...” Hắn nghi ngờ trong lòng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi thăm Hoài Viễn Vương, khó chịu hồi lâu.

Đường Hi và huynh đệ Hường thị đều là người yếu võ thành si, luận bản tài bắn cung, kiếm thuật, mặt mày hơn hớ.

Huynh đệ Hường thị lấy can đảm đề nghị với Hoài Viễn Vương, muốn kiến thức thuật bắn tên của hắn, ngày này Hoài Viễn Vương cực kỳ hiền hòa, đặt Lâm Thâm lên vai Lâm Khai, sai người lấy cung thần tí hắn thường dùng ra, mười mũi tên bắn liên tiếp, từng tên trúng hồng tâm.

Hường Côn và Hường Húc ngay cả trầm trồ khen ngợi cũng quên, ái mộ nhìn cung thần tí của Hoài Viễn Vương, dè dặt cẩn trọng đưa tay sờ, “Cung tốt.”

(*) Thần tí = cánh tay thần

Cung thần tí lấy gỗ tang làm thân, gỗ tử đàn làm cánh, sắt làm đầu cung, đồng làm lẫy bắn tên, dây thừng do tơ tằm bên làm dây cung, bắn hơn hai trăm bốn mươi bước, vượt xa cung nỏ bình thường.

Hoài Viễn Vương lại nhàn nhạt quét mắt nhìn Sơn Gia Thụ một lần.

Da đầu Sơn Gia Thụ tê dại.

Tập tin gợi kèm

Thần tí cung

Chương 20

Editor: Puck - Diễn đàn

Hoài Viễn Vương không thích hấn, hấn cảm thấy rõ ràng.

Không chỉ Sơn Gia Thụ, Lâm Khai cũng chú ý tới Hoài Viễn Vương mặc dù không nhiều lời lắm nhưng thái độ ôn hòa, chỉ có đối với Sơn Gia Thụ là ngoại lệ về địch ý, bài xích như có như không, làm cho người ta không có cách nào bỏ qua.

“Xem ra ta đoán không sai.” Lâm Khai sờ mũi nói.

Ý tưởng mới vừa loáng thoáng, hiện giờ lộ ra rõ ràng.

Lại nhìn Hoài Viễn Vương dung túng mọi cách với Lâm Thấm, Lâm Khai đã cảm thấy là chuyện rất phải làm rồi. Đánh chủ ý lên a Đàm nhà ta à? Vậy ngại tiếp tục lấy lòng a Thấm đi a Thấm là sủng nhi của Lâm gia chúng ta, từ trên xuống dưới, không ai không nuông chiều muội ấy.

Hoài Viễn Vương muốn mời Lâm Khai và mấy người huynh đệ Hướng thị mấy ngày nữa cùng hấn đi một chỗ săn thú, mọi người tất nhiên hớn hờ đồng ý.

Lâm Thấm hưng phấn, “Săn thú à, muội thích nhất, muội cũng muốn đi!”

Lâm Khai đón nàng từ trên vai Hoài Viễn Vương xuống, mỉm cười hỏi nàng, “A Thấm, xin hỏi cái gì gọi là săn thú?”

Mắt Lâm Thấm xoay vòng vòng, “Săn thú là... Là...” Là hồi lâu không nghĩ được rốt cuộc phải nói như thế nào mới thích hợp, khinh thường bĩu cái miệng nhỏ, “Săn thú không phải là săn thú sao, cổ tình hời nhiều như vậy, đại ca huynh thật phiền.” Làm mặt quỷ với Lâm Khai.

Tất cả mọi người cảm thấy buồn cười.

Hoài Viễn Vương dịu dàng dụ dỗ nàng, “Muội còn quá nhỏ, qua mấy năm nữa chờ muội lớn thêm một chút, liền có thể cưỡi ngựa con rồi, đến lúc đó lại dẫn muội đi săn, có được không?”

Lâm Thấm suy nghĩ một chút, non nớt nói: “Ngựa con tốt nhất, nhưng muội cảm thấy cưỡi lừa con cũng rất không sai.”

Hoài Viễn Vương tiếp lời nàng, “Đến lúc đó lại dắt mấy con ngựa con, lại dắt vài con lừa con, muội chọn lựa như thế nào chính là như thế ấy.”

Lâm Thấm mừng rỡ, mặt mày cong cong, tính trẻ con chia ngón út, “Nói lời giữ lời.”

Khóe miệng Hoài Viễn Vương mang nụ cười cung chiêu móc ngoéo với nàng, “Nói lời giữ lời.” diee ndda fnleeq uysd doon

Đường Hi mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, trong đôi mắt to tinh khiết trừ kinh ngạc, vẫn là kinh ngạc.

Trước kia hấn chưa từng thấy Hoài Viễn Vương như vậy.

Sau khi bữa tiệc ở Lâm gia kết thúc, Đường Hi trở lại phủ An Bình Quận Vương, suy đi nghĩ lại, vẫn đi bày tỏ tâm sự với Khuông Đắc Ý tiên sinh, “Khuông tiên sinh, Điện hạ thật sự quá tốt với tiểu nữ nhi Lâm Tri châu rồi, khiến ta rất lo lắng. Nếu như Điện hạ thích tiểu nữ hài này, vậy cần chờ bao nhiêu năm mới có thể cưới Vương phi về? Đến lúc đó ngài ấy cũng già rồi.”

Khuông tiên sinh vuốt chòm râu vàng lụa thưa của ông, một hồi lâu sau không nói ra lời.

Được rồi, mấy ngày trước Đặng Hợp tiểu tử kia mới nói làm bầm với ta, nói ngày đó thấy Điện hạ và “Lâm Khai” đứng đối diện nhau, giống như con chim ưng lao lượn muốn bắt con thỏ trắng nhỏ, hấn liền lo lắng Điện hạ có long dương chi hưng đoạn tụ chi phích, trong lòng sinh bất an. Sau đó lại biết được thì ra “Lâm Khai” là một cô nương gia, một mảnh sương mù dày đặc trong lòng lập tức tắt cả đều không có — hấn lo lắng như vậy, Đường Hi người lo lắng như vậy, hai người thật đúng không hồ là anh không ra anh em không ra em là thị vệ trung thành và tận tâm của Điện hạ!

(*) Long dương chi hưng đoạn tụ chi phích: chỉ đồng tính nam (điển tích cuối chương)

“Điện hạ, ngài cưới được Vương phi rồi, nếu ngài không cưới được Vương phi, đừng nói trong lòng bệ hạ và Thái hậu nóng như lửa đốt, ngay cả những thị vệ này đều đã thành như vậy.” Khóe mắt Khuông tiên sinh giật giật, thâm nghĩ.

“Khuông tiên sinh, làm thế nào.” Đường Hi mặt mày ủ dột kéo ông.

Khuông tiên sinh âm giọng nói: “Yên tâm, Điện hạ sẽ nhanh chóng lập gia đình, có lẽ chuyện tốt trong năm nay.”

Đường Hi vui mừng, nở nụ cười giống y hệt đứa bé, “Thật sao? Vậy thì tốt quá, chúng ta chờ năm nay uống rượu mừng của Điện hạ, sang năm chờ tiểu Điện hạ ra đời! Khuông tiên sinh, cảm ơn ngài!” Khom người vái chào một cái thật sâu với Khuông tiên sinh, nở nụ cười, thật vui mừng rồi đi.

Cảm ơn ta cái gì, ta nói cái gì? Khuông tiên sinh mỉm cười lắc đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Sơn Gia Thụ trở lại Sơn gia, hẳn đi thẳng tới chỗ tổ mẫu Sơn lão phu nhân trò chuyện, tán dóc, sau khi chốc cho lão phu nhân vui mừng, kêu thị nữ đang hầu hạ ra, mềm giọng năn nỉ, “Tổ mẫu, tuổi cháu không còn nhỏ...”

Sơn lão phu nhân vốn mặt cười, thấy hẳn như vậy cũng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đưa tay điểm lên trên đầu hẳn, “Cháu không có tiền đồ như vậy! Lâm Đàm không phải chỉ có đáng đáp hơn các cô nương bình thường một chút sao cháu liền như vậy!”

Sơn Gia Thụ không dám bướng bỉnh với bà, một mặt nói tốt, “Tổ mẫu, mấy ngày này liền kêu người đi qua nói một chút có được không? Một nhà có nữ trâm nhà cầu, lỡ như bị người nhanh chân đến trước...” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Sơn lão phu nhân cau mày, “Lâm Đàm đứa bé kia ngược lại cũng được, đáng về đoạn chính, tâm kế thủ đoạn đều có, là một đứa tính tình không chịu thiệt thòi. Chỉ có một điểm, nàng ta ấy, quá cứng rắn chút, không có vẻ nhu nhược thuận theo mà nữ hài nhi gia nên có. Nữ nhân nên giống như nước, gặp vuông là vuông, gặp tròn là tròn, thích ứng trong mọi hoàn cảnh chìm nổi với đời, mới là con đường lâu dài, nên biết cứng quá dễ gãy.” Tuy bà có chỗ băn khoăn, cuối cùng không chịu được Sơn Gia Thụ liên tục năn nỉ, miễn cưỡng nói, “Đợi đến lúc An Bình Quận Vương phi tổ chức tiệc, ta lại cẩn thận nhìn nàng ta coi, nếu nhìn đúng, sẽ mời bà mai cầu hôn.” — bà vẫn phản đối Lâm Đàm, lúc này cuối cùng lòng miệng, Sơn Gia Thụ vui vẻ lớn tiếng nói cảm ơn, trong lòng khoan khoái hơn nhiều, nói vô số lời ngon tiếng ngọt với Sơn lão phu nhân, mới mặt mỉm cười cáo từ.

“Haizz, thiếu niên này tâm tính bình sĩ.” Sơn lão phu nhân nhìn bóng lưng cháu trai, trong lòng hơi có ý thương hại.

Ngũ phu nhân từ sau tấm bình phong đi ra, ngồi xuống đám chân không nặng không nhẹ cho lão phu nhân, hé miệng cười nói: “Nương, người thật sự còn định cân nhắc Lâm đại cô nương kia sao? Ngày đó từ Lâm gia trở lại không phải con đã nói với người rồi sao, vị Lâm đại cô nương này không chỉ tính tình quật cường, lại còn không lễ phép với trưởng bối, nếu cưới vào cửa, tương lai còn phải phí công lớn đi dạy dỗ, còn chưa chắc có thể dạy tốt.”

Lão phu nhân than thở, “Không riêng gì Gia Thụ đứa nhỏ này trúng ý Lâm Đàm, trong giọng điệu của tam tẩu con cũng rất thương thức Lâm Đàm, lại nói đây là chuyện của tam phòng, ta đây lão nhân gia cách một đời vốn không nên chuyên quyền độc đoán, dù sao tam ca và tam tẩu của con cưới con dâu, chi bằng bọn họ gặt đầu. Ta ấy, là lo đáng đáp Gia Thụ này quá tốt, tính tình lại dịu dàng chút, e sợ hẳn cưới nàng dâu lợi hại về nhà, không tránh được sẽ bị nàng dâu quản thúc, đây chẳng phải khiến lòng người ta đau sao.”

Ngũ phu nhân vội hỏi: “Sao con lại không biết nỗi khổ tâm của người? Người đây chẳng phải thương cháu nội sao.”

Lão phu nhân vui mừng, “Cũng chỉ có con rõ ràng.”

Ngũ phu nhân cúi đầu cười cười, “Con hiểu nỗi khổ tâm của người, chẳng lẽ tam tẩu không hiểu? Con ấy mà, ngay cả một đầu ngón tay út của tam tẩu cũng không sánh nổi đấy.” Nhớ tới tam phu nhân ở Lâm gia nói lời chế nhạo mình, không khỏi âm thầm cắn răng, hận không thể châm chọc nhiều ở trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân tỏ vẻ ôn hòa vỗ vỗ ngũ phu nhân, lại không nói chuyện.

Ngũ phu nhân biết xa thẳm, gần thối, tam phu nhân hàng năm ở bên cạnh lão phu nhân hầu hạ, giữa mẹ chồng nàng dâu khó tránh khỏi có chỗ không hợp nhau, lão phu nhân ngược lại dễ thiên vị con dâu nhỏ từ đường xa mà đến hơn. Chỉ có điều, bà cũng biết ân oán giữa lão phu nhân và tam phu nhân không nhiều lắm, cũng không dám quá lỗ mãng, nói mấy câu lập lờ nước đôi khích bác, cũng liền có chừng mực rồi.

Huynh đệ Sơn gia cũng hiểu thuận, ở trước mặt mẹ chồng, bà vẫn rất cẩn thận.

“Phu An Bình Quận Vương đãi khách, đến lúc đó con đi theo ta và tam tẩu cùng đi.” Lão phu nhân phân phó.

Ngũ phu nhân vừa mừng vừa sợ, “Nương, con cũng đi cùng sao? Không phải tam tẩu nói...” Làm ra dáng vẻ uất ức, nói, “Tam tẩu sẽ ghét bỏ con ngốc, sẽ không nói chuyện, khiến tẩu ấy mất mặt.” di i enda4nle3qu21ydo0n

Lão phu nhân khẽ cau mày, “Tam tẩu con là người cứng chặc, còn con, trẻ tuổi, thẳng thắn chân thật, tam tẩu con nhìn thấy chỗ không vừa mắt của con, điều này cũng không thể trách được. Về sau con thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng chính là vậy.”

Ngũ phu nhân nghe trong lời nói của lão phu nhân vẫn có nhiều chỗ nghiêng về tam phu nhân, trong lòng không phục lắm, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, tươi cười rạng rỡ nói: “Nương nói đúng lắm, con dâu nhớ kỹ.”

Đến ngày phủ An Bình Quận Vương mở tiệc đãi khách, ngũ phu nhân cùng với Sơn lão phu nhân, tam phu nhân cùng đi.

Mấy người Quận Vương phi Trần thị, thế tử phi Tôn thị, Việt Tú Huyện chủ ân cần đãi khách, Quận Vương phi Trần thị càng thêm chưa lên tiếng ba phần cười, đặc biệt hiền hòa.

Người thành An Định hẳn có chút thể diện đều được mời, trong sảnh chính lớn sắc màu rực rỡ, quần áo vô cùng hoa lệ, vô cùng náo nhiệt.

Thanh niên Sơn Gia Thụ, Lâm Khai được mời mà đến cũng tới bái kiến Quận Vương phi.

Khi mấy vị thanh niên anh tuấn đến, các cô nương rất tự giác tránh ra ngoài.

Việt Tú Huyền chủ ở sau tấm bình phong khắc hoa chạm rồng lạng yên một mình, liếc nhìn Sơn Gia Thụ, cảm thấy hắn dịu dàng động lòng người, lại liếc nhìn Lâm Khai, lại cảm thấy hắn tuy lạnh nhạt một chút, nhưng giống như càng thêm tốt đẹp, không khỏi do dự trong lòng. Hai người đều tốt, chọn ai đây? Haizzz, nếu như ta mà là Công chúa thì tốt rồi, một làm phò mã, một người khác có thể làm trai bao...

Việt Tú Huyền chủ do dự tới do dự đi, cuối cùng vẫn quyết định chọn đẹp mắt hơn đó, “Lạnh nhạt một chút thì như thế nào? Ta dù sao cũng có biện pháp khiến cho hắn theo ta nói gì nghe nấy, ôn tồn săn sóc. Lâm Đạm đáng ghét, nhưng cũng không sao, gả nàng ta sớm một chút là được. Không chỉ gả nàng ta, ta còn muốn mượn hôn sự của nàng ta bán một nhân tình đây.”

Sau khi định ra chủ ý, nàng lạng lẽ lượn ra cửa sau, xuyên qua cửa hoa, đi về phía hậu viện.

Trong đình ngắm sông ở hậu viện, một quý công tử tuổi chừng mười bảy mười tám đang ngồi một mình trước bàn, tự rót tự uống. Thấy Việt Tú Huyền chủ tới, hắn không câu nệ cười cười, chỉ chỉ vào cái ghế đối diện mình, “Đường mời, mời ngồi.”

Việt Tú Huyền chủ khom gối hành lễ, theo lời ngồi vào phía đối diện hắn, cẩn thận cúi thấp đầu.

Nàng vốn là người có tính tình vô pháp vô thiên, chỉ có điều, khi đối diện với vị quý công tử trước mắt này, trong lòng vẫn sinh ra sợ hãi.

Vị quý công tử này nhìn qua tròn bóng như ngọc, nhưng hẳn là người có hiểu biết về hắn đều biết, hắn làm việc tàn nhẫn vô tình như thế nào. Dieễn dần lee quỳ đôn

“Mười quyết định rồi sao?” Quý công tử nhàn nhạt hỏi.

Việt Tú Huyền chủ khẽ cắn răng, nhỏ giọng nói: “Quyết định.”

Nàng và quý công tử thì thăm một lúc, vội vã rời đi.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo từng trận mùi hoa say lòng người, quý công tử đưa tay bắt được một cánh hoa thược dược kiều diễm đặt trong lòng bàn tay thường thức, bờ môi đỏ thắm nâng lên một nụ cười sung sướng.

Phía sau hắn xuất hiện một thị vệ thân mang trường kiếm.

Quý công tử thường thức cánh hoa trong tay, thuận miệng phân phó mấy câu.

Thị vệ tỏ vẻ chán chường, “Nhị Điện hạ, thật sự muốn làm như vậy sao? Như vậy nhất định sẽ chọc giận đại Điện hạ...”

Nhị Hoàng tử Khang Vương cười khẩy, “Bỏn Vương chính là muốn chọc giận hắn! Hắn cũng quá nóng lòng rồi, lại dám chẳng kiêng nể điều tra ra người của ta, muốn kéo người của ta xuống ngựa, nếu hắn mang những chứng cứ tham ô của nhóm người lão Phurong về kinh, bỏn Vương mất một nhóm thân tín không nói, còn để cho hắn ở trước mặt bề hạ lập công được thưởng, ở trước mặt triều thần thay đổi hình tượng măng phu ngư ngọc, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!”

“Nhị Điện hạ có ý là...” Thị vệ cẩn thận hỏi.

Khang Vương híp mắt, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, “Bỏn Vương chính là muốn động đến nữ nhân trong lòng hắn, muốn cướp người ở ngay trước mặt hắn về, mang về Khang Vương phủ! Hắn là người kích động dễ giận, nhất định sẽ giận không kiềm chế được, dốc hết toàn lực đối đầu với chúng ta, đến lúc đó chúng ta thừa dịp bất ngờ, một thuốc thiêu hủy chứng cứ, để cho hắn không có cách nào về kinh báo cáo với bề hạ!”

(1) Đoạn tự chỉ phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tự” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng.

Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta.

Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tình tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn.

Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình.

Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

(2) Long dương chi hưng: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: “Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Editor: Puck - Diễn đàn

“Nhị Điện hạ cao minh!” Thị vệ thật lòng khâm phục khen ngợi.

Khang Vương chấp tay cười một tiếng, cực kỳ tiêu sái.

Từ trước đến giờ Cao Nguyên Diệu cũng không thân thiết với mấy nhà kia, sau khi đến An Định lại có thể đến Lâm gia làm khách, dừng lại hồi lâu, có thể thấy được đối với hắn mà nói, Lâm gia có chỗ không giống với người khác. Một khi đã như vậy, xuống tay từ trên người nữ quyến Lâm gia là được, Lâm gia có một vị đại cô nương mười sáu tuổi đúng không? Chính là nàng ta.

Một bụi hoa hồng rugosa bên người nở vừa đúng, mùi thơm, lượn lờ không dứt, hắn dựa lên một nhánh hoa hồng rugosa hít hà, cảm giác tâm tình sung sướng, không thể diễn tả.

(*) Hoa hồng rugosa: (tên tiếng Anh là rugosa rose, beach rose, Japanese rose, và Ramanas rose) là một loài hoa hồng bản địa miền đông châu Á, gồm đông bắc Trung Quốc, Nhật Bản, Hàn Quốc và đông nam Siberia. Nó mọc ở vùng ven biển, thường trên những đụn cát. Trong tiếng Anh loài Rosa multiflora (tường vi), cũng được gọi là "Japanese rose". Từ "rugosa" trong tiếng Latinh có nghĩa là "nhăn nhoe."

Cướp người của Cao Nguyên Diệu, làm hỏng chuyện của Cao Nguyên Diệu, là một chuyện rất thú vị đối với hắn mà nói.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Quận Vương phi Trần thị rất hiếu khách, tự mình đánh bài lá tiêu khiển với Sơn lão phu nhân và các nữ quyến, lại lệnh cho nữ nhi Việt Tú Huyện chủ và hai thứ nữ Trương Tú, Sở Tú cùng nhau mời chầu vị khuê tú đến phòng hoa ngắm hoa làm thơ, Việt Tú Huyện chủ cười đồng ý, quả nhiên rất trọn trách nhiệm chủ nhân, chiều đãi các cô nương tiểu thư thỏa đáng.

Chỉ có điều, sau khi bữa tiệc bắt đầu, liền bất hạnh xảy ra chút sai lầm nhỏ. Một vị thị nữ sơ ý là lúc dâng thức ăn lên đã không cẩn thận làm bắn nước canh, thật đúng lúc bắn toàn bộ lên trên quần áo của Lâm Đàm.

Nước canh rất nóng, Lâm Đàm bất giác khẽ cau mày, Sơn Gia Hũy ngồi ngay bên cạnh nàng, thấy thế vội hỏi thăm, “A Đàm, bị bỏng sao?” die nd da nl e q uy ydo n

Lâm Đàm mỉm cười, “Không sao.”

Hướng Hình Ninh cách nàng hơi xa, đặc biệt đi tới ngó nhìn thay nàng, “Thật sự không có chuyện gì sao? Không bỏng thì tốt. Chỉ có điều, váy này tệ rồi, chỉ bằng thay một bộ khác thì hay hơn.”

Đang định hỏi Lâm Đàm có quần áo để thay không, Việt Tú Huyện chủ làm chủ nhân liền rất băn khoăn, chạy tới nhận sai, “Đều do ta quản lý thuộc hạ không được nghiêm, mạo phạm Lâm cô nương rồi.” Trách mắng thị nữ kia một phen, sai người dẫn đi xử phạt nghiêm ngặt, lại ân cần nói với Lâm Đàm, “Cũng may thân hình của ta không khác người lắm, tới trong phòng ta thay một bộ quần áo trước, tốt xấu gì tạm chấp nhận, như thế nào?”

Lâm Đàm bình tĩnh nhìn nàng ta.

Ánh mắt lạnh lạnh, giống như hoa tuyết bay trên không trong trời đông giá rét, rơi vào trên má người ta, chính là rét lạnh thấu xương.

Việt Tú Huyện chủ không khỏi rụt cổ một cái.

Mỗi khi thấy Lâm Đàm nhìn nàng như vậy, nàng luôn hơi sợ hãi. Càng sợ, liền càng thù hận Lâm Đàm: Ngươi một nữ nhi nhà Tri châu nho nhỏ, có gì để dựa vào, dám không để ta đường đường là Huyện chủ vào trong mắt!

Qua hôm nay, ta xem ngươi còn có mặt mũi nào phách lối với ta! Việt Tú Huyện chủ thầm mắng trong lòng.

Lâm Đàm lẳng lặng nhìn Việt Tú Huyện chủ chốc lát, trên gương mặt đẹp như hoa như tuyết chậm rãi hiện lên ý cười nhạt nhẽo, “Như vậy, làm phiền Huyện chủ.”

Việt Tú Huyện chủ mừng rỡ, “Ta đi với ngươi, Lâm cô nương, xin mời!”

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh đều là người có tâm tư tỉ mỉ, về vui mừng trong mắt Việt Tú Huyện chủ này không tránh được ánh mắt của các nàng. Thay một bộ quần áo mà thôi, đây chẳng lẽ là chuyện gì đáng được vui mừng? Hơn nữa, trước kia Việt Tú Huyện chủ cũng không tốt như vậy, hôm nay rất khác thường! Hai người thoáng nhìn qua lẫn nhau, trăm miệng một lời, “Huyện chủ xin chờ một chút, chúng ta cũng đi cùng a Đàm.”

Sắc mặt Việt Tú Huyện chủ sa sầm, sắc giọng: “Đây là không tin tưởng ta sao? Ta tự mình đi cùng Lâm cô nương, còn có thể hại nàng ta hay sao?”

Trong lòng Son Gia Hủy càng lúc càng nghi ngờ, cười nói: “Nếu Huyện chủ cũng không tin nổi nữa, chúng ta còn có thể tin ai? Cũng chỉ là chị em tốt thường ngày, muốn cùng nàng ấy nhiều hơn mà thôi, Huyện chủ đừng nghi ngờ.”

Hường Hình Ninh không có tính cách nhẫn nại bằng Son Gia Hủy, tiến lên kéo cánh tay Lâm Đàm, cười như không cười, “Ta và a Đàm chính là rất thân, chính là muốn đi cùng với nàng ấy, Huyện chủ ghen tỵ, hâm mộ sao?” Lời nói không quá khách khí, rồi lại là giọng điệu đùa giỡn, làm cho người ta không có cách nào nghiêm túc so đo với nàng.

Trên mặt Việt Tú Huyện chủ hiện lên từng đợt mây đỏ.

Nàng có thể tính kế Lâm Đàm, nhưng không thể tính kế Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh — Lâm gia ở thành An Định chỉ là quan viên từ bên ngoài tới, Son gia và Hường gia không như vậy, cây lớn rễ sâu, cành lá rậm rạp, thật đúng không phải phủ An Bình Quận Vương có thể tùy tiện tiện trêu chọc. Hơn nữa, nàng tính kế Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh cũng vô dụng, Khang Vương muốn không phải là bọn họ.

Lâm Đàm thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát, mỉm cười nói: “A Hủy, a Hình, chúng ta là khách, Việt Tú Huyện chủ là chủ nhân, chúng ta khách tùy ý chủ, nghe sắp xếp của chủ nhà thì tốt hơn. Ta theo Việt Tú Huyện chủ đi thay quần áo trước, sau đó sẽ trở về.” Thấy hai người còn có ý tứ miễn cưỡng, trừng hai mắt với hai nàng.

“Lá gan a Đàm rất ngốc.” Son Gia Hủy lo lắng trong lòng.

“A Đàm thật sự dàn xếp ổn thỏa, người giống như Việt Tú Huyện chủ vậy, nể mặt nàng ta làm chi?” Hường Hình Ninh âm thầm oán trách.

Việt Tú Huyện chủ nở nụ cười cáo lỗi với mọi người, “Chư vị mời chậm rãi dùng, xin lỗi không tiếp được, xin lỗi không tiếp được.” Nhẹ nhàng bước sen ra khỏi phòng khách, mang Lâm Đàm đến trong viện của nàng thay quần áo.

Trong viện cũng không nhìn thấy bóng dáng thị nữ, rất yên tĩnh.

Đây là Việt Tú Huyện chủ đã sớm sắp xếp.

Bên cạnh núi giả có trồng tử đằng, có ý tu bồ thành kiêu dây mây bên vách đá xinh đẹp, đủ loại hoa đầy cây, cọc cũ kỹ ngang dọc, có ý nhị khác.

Việt Tú Huyện chủ mang Lâm Đàm đi tới dưới giàn hoa, bản thân liền lặng lẽ lui về phía sau hai bước, định chạy đi.

Một tử thanh niên tuổi nỷ mặc quần áo màu đen mỉm cười mà đến, tử hoa thấp thoáng, phong thái gọn gàng.

“Muội muội, muội đã đến rồi.” Hắn khẽ hé đôi môi đỏ mọng hỏi thăm, trong đôi mắt đẹp càng thêm tình ý liên tục, thâm tình vô hạn.

Sắc mặt Lâm Đàm kinh hoàng, kêu lên thất thanh: “Ta theo Việt Tú Huyện chủ đến thay quần áo, sao lại có khách nam ở đây? Ngươi đừng tới, không được tới...”

Thanh niên tuổi nỷ giống như cảm thấy trước mặt rất thú vị, nhẹ nhàng bật cười, dịu dàng nói: “Đừng hoảng sợ, đừng hoảng sợ, Lâm cô nương, ta là nhị Hoàng tử Khang Vương, cũng không phải người cột nhà. Nàng yên tâm, ta sẽ đối xử rất tốt với nàng, sẽ không cô phụ nàng.” Giọng nói của hắn rất dịu dàng, ánh mắt dịu dàng hơn, dịu dàng như nước. *dyan(lee^qu.domn)

Nếu như nói lúc trước Khang Vương tới chỉ vì muốn trả thù Hoài Viễn Vương, chọc giận Hoài Viễn Vương, như vậy, sau khi hắn nhìn thấy Lâm Đàm, tâm tình lại có biến hóa. Vị cô nương trước mặt quả thật là tuyệt sắc đời này chưa từng thấy, mỹ nữ như vậy chính là sau khi lợi dụng xong vẫn có thể tiếp tục sủng ái, không phải sao? Giai nhân khó lòng gặp đến lần hai.

Lâm Đàm kinh hoàng kêu, sau đó chờ hắn dần dần tiến đến gần mình, tinh táo sờ tay vào trong ngực, lấy ra một món đồ có hình dáng ống tròn dài xinh xắn.

“Muội muội, đây là cái gì?” Khang Vương cách nàng càng lúc càng gần, ngửi được mùi hương mê người trên người nàng, tâm thần nhộn nhạo, giọng nói càng trở nên lưu luyến.

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, “Khang Vương Điện hạ, ngài sẽ nhanh chóng biết đây là cái gì rồi.” Giọng ông tròn dài lên bên bờ môi anh đào, nhẹ nhàng thổi.

Một loạt khói mù màu trắng chậm rãi phun ra.

Khang Vương không thể tin nhìn Lâm Đàm, dần dần ngã xuống.

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, lạnh lùng nhìn Khang Vương, “Thói quen của người chính là dùng cách này vơ vét mỹ nhân sao? Thật bỉ ổi.”

Tay chân Khang Vương đã không nghe sai khiến, đầu óc còn chứa một điểm thần trí cuối cùng, yếu ớt thanh minh cho bản thân, “Không, không phải, ta chỉ trả thù Cao Nguyên Diệu, ta bình thường không phải bỉ ổi như vậy...” Đầu nghiêng qua, hoàn toàn mất đi tri giác.

Lâm Đàm bấu môi khinh thường.

“Khang Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ ngài làm sao vậy?” Nàng hoang mang sợ hãi kêu lên.

Việt Tú Huyện chủ đi tới ngoài viện, ngoắc gọi hai nha đầu tới phân phó mấy câu, “... Là Sơn ngũ phu nhân, nhớ không?”

Tiểu nha đầu đáp ứng, chạy đi như bay.

Việt Tú Huyện chủ vốn định trốn trước, lát nữa trở lại xem náo nhiệt, lúc này lại nghe được tiếng kêu của Lâm Đàm, cau mày suy nghĩ một chút, lại quay lại.

Thấy bóng người nằm dưới dàn hoa tử đằng, thấy dáng vẻ Lâm Đàm kinh hoàng đứng bên cạnh hắn, Việt Tú Huyện chủ kinh hãi, vội vàng chạy tới, “Sao vậy? Khang Vương Điện hạ đây là như thế nào?”

Lâm Đàm ngẩng đầu cười cười, “Cũng không có gì, ngất đi thôi.” Bất chước làm theo, cũng giọng ông tròn dài lên thổi về phía Việt Tú Huyện chủ.

Việt Tú Huyện chủ mềm nhũn ngã xuống.

Lâm Đàm sờ cằm, quan sát một nam một nữ trên đất, “Ừ, rất xứng với nhau, lại còn là đường huynh đường muội không quá năm đời, vậy liền xứng đôi hơn, thật đúng là trời sinh một đôi, tạo một đôi.”

Nàng dứt ngón tay vào trong miệng, phát ra tiếng rít trong trẻo.

Không lâu, liền nhận được tiếng vang.

Lâm Đàm cười cười, trước tiên xách Việt Tú Huyện chủ lên, đi về phòng, đặt nàng ta lên giường, lại cỡi đai lưng tơ lụa bên hông Việt Tú Huyện chủ ra, cỡi áo khoác của nàng ta ra, chỉ còn dư lại áo trong sát người, thuận tay cầm lấy một cái chăn trên giường đắp kín.

Đợi đến khi nàng đi ra, Lâm Khai và Hoài Viễn Vương đứng bên cạnh Khang Vương té xỉu, trong tay Không Dương xách một cái bọc nhỏ, sắc mặt vô cùng lo lắng, lăm lét nhìn trái phải. die emnd kdan/le eequhyd onnn

Thấy Lâm Đàm đi ra, ánh mắt Không Dương sáng lên, “Đại tiểu thư!” Vội vàng chạy tới, “Đại tiểu thư, quần áo thay ra ở đây, ngài nhanh chóng thay đi.”

Sắc mặt Lâm Khai ân cần, “A Đàm, muội không sao chứ?”

Lâm Đàm nhận lấy bọc nhỏ Không Dương đưa tới, cúi đầu nói, “Muội không sao.”

Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại êm dịu, có vẻ mềm mại hiếm thấy.

Khỏe miệng Lâm Khai giật giật, khom lưng xách Khang Vương lên, “A Đàm muội thay quần áo xong liền về đi, nơi này có ta.”

Xách Khang Vương đi vào trong phòng, đi hai bước lại cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, “Hoài Viễn Vương Điện hạ, mời đi theo ta.” Đừng nhìn chằm chằm muội muội của ta, ngài cũng không biết xấu hổ, ta đây làm ca ca còn đứng ở chỗ này.

Hoài Viễn Vương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo Lâm Khai vào phòng.

Lâm Đàm mang theo Không Dương vào một căn phòng khác, cởi váy bị ướt xuống, thay bộ mới rồi.

Trên nền hoa xanh lá cây điểm chút đỏ ban mai, dùng nước hóa nhạt, chính là màu tím nhạt. Chiếc váy Lâm Đàm thay chính là váy rộng lụa nhàu Hồ Châu màu tím nhạt thêu nhánh hoa cỏ, thanh thản yên tĩnh, có một vẻ đẹp hiếm thấy và cao quý.

Ra khỏi phòng, chỉ nhìn thấy có một người đứng dưới dàn hoa tử đằng, chính là Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm chậm rãi đi tới, tìm đập thỉnh thịch.

Khi mới vừa đi qua giàn hoa này thì tất cả trong lòng đều là chán ghét, một lần nữa đi qua, lại cảm thấy những đóa hoa màu tím sẫm này có một vẻ đẹp quyến rũ khác thường, còn có mùi thơm mê người...

“Hai nàng bị sợ hãi” Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp.

Lâm Đàm dừng bước lại, nhẹ giọng nói: “Trong tay ngài có chứng cứ bất lợi cho Khang Vương đúng không? Phải cẩn thận, hấn sẽ không vì vậy mà chết tâm, còn có thể nghĩ cách chiếm đoạt, đi tiêu hủy.”

Về mặt Hoài Viễn Vương dịu dàng, “Ta sẽ cẩn thận.”

Lâm Đàm khẽ khom người, mang theo Không Dương, bước chân nhẹ nhàng đi xa.

Hoài Viễn Vương nhìn theo bóng lưng thướt tha của nàng, ngây người.

Lâm Đàm từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hấn như vậy, trong lòng thật sự tức giận, “Điện hạ, nơi này không thể ở lâu.” Thúc giục hấn đi nhanh.

Hoài Viễn Vương “A” một tiếng, cùng Lâm Khai bước nhanh rời đi dọc theo đường mòn trong rừng

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Editor: Puck - Diễn đàn

Lâm Đàm ra khỏi viện của Việt Tú Huyện chủ, ngó nhìn địa hình chung quanh, chọn một đỉnh các thấp thoáng trong núi giả và cây bạch quả, “Ta ở đây ngồi một lúc. Không Dương, em đi phòng khách lớn âm thầm gọi Sơn cô nương và Hường cô nương ra, nói ta đang ở đây chờ họ.”

Không Dương nhìn chung quanh trên dưới, rất không yên lòng. “Đại tiểu thư, nơi này quá yên tĩnh rồi, một mình người ở đây không được, nô tỳ vẫn ở đây cùng với người tương đối tốt.” Lại không hiểu hỏi, “Trở về phòng khách lớn chẳng phải rất tốt? An toàn hơn.”

Lâm Đàm cười một tiếng, “Đi về, còn xem nào nhiệt như thế nào?”

Không Dương là một nha đầu thông minh, mới vừa rồi do vẫn còn chưa hết sợ hãi mới hơi hồ đồ, nghe Lâm Đàm vừa nói như thế, cũng liền hiểu ra, “Còn không phải như vậy sao? Việt Tú Huyện chủ này đuổi sạch hạ nhân đi, chỉ chốc lát nữa đại khái sẽ có nhiều người tới ‘bắt kẻ thông dâm’, đến lúc đó chẳng phải sẽ...” Nhớ tới một nam một nữ ở trong phòng kia, che miệng mà cười, “Đại tiểu thư nói đúng lắm, phải xem nào nhiệt một chút. Người ngồi trong chốc lát, nô tỳ đi mời Sơn cô nương và Hường cô nương.”

Không Dương mới đi ra không bao lâu, Lâm Đàm liền nghe nàng ấy vui mừng kêu lên: “Sơn cô nương, Hường cô nương!”

Thì ra Sơn Gia Hủy và Hường Hinh Ninh cuối cùng không yên lòng, lấy danh đi vệ sinh chạy tới, tìm Lâm Đàm.

Không Dương mời Sơn Gia Hủy và Hường Hinh Ninh vào trong đình.

Sơn Gia Hủy chạy tới lôi kéo Lâm Đàm nhìn lên nhìn xuống đánh giá, luôn miệng hỏi thăm, “A Đàm, người không sao chứ? Không sao chứ? Sao ta cứ cảm thấy Việt Tú Huyện chủ không có lòng tốt chứ? Ngày trước nàng ta luôn âm dương quái khí với người như vậy, cũng chưa từng thích người, hôm nay nàng ta làm sao?”

Hường Hinh Ninh ngồi xuống đối diện Lâm Đàm, “A Đàm, người mau thành thật nói ra, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” die nda nle equ ydo mn

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, lấy ra món bảo bối ở trong ngực, “A Hủy, a Hinh, mau đến xem, đây là thứ tốt ta lừa gạt cường đoạt, lấy được từ chỗ Hàn đại phu.” Miệng đưa lại gần đỉnh chóp trên ống tròn dài, “Thứ này, chỉ cần khẽ thổi, sẽ có khí độc phun ra, người đối diện không thể không hôn mê. A Hủy, a Hinh, món đồ này nhìn bình thường, thật ra không phải chuyện đùa, ta sao chép phương thuốc ba tháng cho Hàn đại phu, độc hết toàn lực nịnh bợ lấy lòng bà, bà mới đưa cho ta.”

“Chính là vị thần y chữa thương cho đại ca người?” Sơn Hinh Ninh nhận lấy ống tròn dài nhìn một chút, tấm tắc lấy làm kỳ.

Sơn Gia Hủy vội vàng tiến lên cùng nhìn với nàng ấy.

“Cũng là thần y đỡ đỡ cho nhị đệ ta.” Lâm Đàm cười mỉm.

Nói đến điều này cũng là do tổ tiên Lâm gia tích đức, khi La phu nhân sinh Lâm Hàn vẫn còn ở trong huyện thành Lương Nguyên, thật bất hạnh là khó

sinh, bà mẹ nhanh chóng đầu đầy mồ hôi chạy ra khỏi phòng sinh hỏi Lâm Phong, “Bảo vệ người lớn hay bảo vệ đứa bé?”

Lòng Lâm Phong như đao cắt, khổ sở vô cùng, thật sự sắp điên mất, trùng hợp thần y Hàn Nhược Chuyết đi qua Lương Nguyên, đỡ đẻ thay La phu nhân, Lâm Hàn mới có thể còn sống đi đến trần thế.

Cũng chính vì biểu đạt lòng cảm kích với Hàn đại phu, Lâm Phong và La phu nhân mới đặt tên cho đứa con trắc trở mới đi đến nhân thế là “Hàn”. Lấy tên này là vì muốn nói cho Lâm Hàn: Nếu như không có Hàn đại phu, thế gian này đã không có con, cũng có ý tứ muốn Lâm Hàn không quên nguồn gốc.

Đến đây Hường Hinh Ninh hăng hái, “A, ta chính là nghe nói, Hàn đại phu có y thuật tuyệt vời, nhưng bà luôn luôn không chịu giao thiệp với quan phủ, cũng không chịu chữa bệnh cho gia quyến quan phủ. Đây mặc dù có thể mời được Hàn đại phu, vẫn là công lao của người nhĩ?”

Lâm Đàm nhớ lại chuyện cũ, cảm thán, “Tô bá bá đánh xe mang ta đến chỗ Hàn đại phu ngủ lại, cầu xin bà nhanh chóng ra cửa, nói có thai phụ khó sinh, chậm một chút sợ một xác hai mạng. Hàn đại phu không nói hai lời, liền vác theo hòm thuốc đi ra cùng chúng ta. Nhưng đợi đến khi xuống xe, thấy trước mặt là nhà quan, bà biết rõ phụ nữ mang thai ở bên trong là gia quyến quan phủ, xoay người định đi. Tô bá bá tức giận với bà, vô dụng; cha ta nghe hỏi ra ngoài mọi cách cầu khẩn, vô dụng; khi đó ta mới tám tuổi, nghe con không sợ cộp, chạy tới trước mặt bà ấy chất vấn, ‘Gia quyến quan phủ chẳng lẽ không phải là một cái mạng? Trong bụng gia quyến quan phủ chẳng lẽ không phải là một thai nhi vô tội? Người làm quan thân thể chẳng lẽ không phải máu và thịt, nên bị người coi khinh không nhìn?’ Hàn đại phu bị ta hỏi ngẩn người, nói, ‘Bình sinh ta ghét nhất là tham quan chèn ép dân chúng’. Cha ta phản ứng rất nhanh, lập lời thề tại chỗ, đòi này kiếp này nhất định làm quan tốt, thanh quan, không bao giờ bắt nạt dân chúng, cũng tình nguyện lấy tài sản của riêng mình ra mua ba trăm mẫu ruộng tốt khắp Lương Nguyên, ruộng tốt lấy được dùng làm viện cứu giúp bố trí dân chúng, chứa chấp kẻ góa bụa người già cô đơn, đứa bé bị vứt bỏ.” Như vậy, Hàn đại phu mới đồng ý đỡ đẻ cho nương ta.”

Bà từng thế không giao thiệp với quan phủ, bà cũng thế sẽ không thấy chết mà không cứu bất cứ một bình dân nào. Lâm Phong lập viện cứu tế nhất định ban ơn cho mấy ngàn người thậm chí hơn vạn người nghèo khổ sở không chỗ nương tựa, bà đồng ý cứu La phu nhân, thì đồng nghĩa với cứu được rất nhiều người nghèo.

Nếu sự việc đã mở đầu, thì không thu lại được. Sau khi đỡ đẻ Lâm Hàn cho La phu nhân, Lâm Phong và Tô sư gia lại trăm phương ngàn kế khuyên bà chữa thương cho Lâm Khai, Lâm Đàm càng cựa vào mình tuổi còn nhỏ, ý vào Hàn đại phu có mấy phần yêu thích nàng, quấy nhiễu, quấy rối chặt lấy, cuối cùng khuyên được Hàn đại phu gặt đầu. Trải qua Hàn đại phu hết lòng điều trị, vết thương của Lâm Khai mới dần chuyển biến tốt, mấy năm gần đây đã không khác người bình thường.

Vết thương của Lâm Khai khỏi hẳn đương nhiên là chuyện tốt, chỉ có điều, sau khi vết thương của hắn tốt lên, Hàn đại phu lại liền như trước đây vẫn du bốn phương rồi. Đừng nói Lâm Phong và La phu nhân không giữ được bà, ngay cả Lâm Đàm tự ra tay, cũng không công mà phản. Chỉ có điều, trước khi chia tay Hàn đại phu tặng cho Lâm Đàm không ít bảo bối, ông tròn dài phun khí độc này chính là một trong số đó.

Son Gia Hủy nghe đến ngăn người mê mẩn: “Thần y như vậy, đừng nói để cho bà xem bệnh chữa bệnh, chỉ cần có thể gặp mặt một lần, nhìn thấy phong thái của bà, cũng đủ an ủi đời này.”

Hường Hinh Ninh nắm lấy Lâm Đàm thăm vấn: “A Đàm, bảo bối còn dư lại là gì? Nhanh lên, nói nghe một chút.”

Lâm Đàm đang định cười giải thích, nghe phía ngoài huyền não lên.

“Đây có phải đại đội nhân mã... Tới vì cái kia?” Mấy cô nương cùng nhau nhìn ra ngoài.

Đều là cô nương gia yêu kiều, bốn chữ “Bắt kẻ thông dâm” này như thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng được, không thể làm gì khác hơn là nói mơ hồ.

“Xem nào nhiệt, xem nào nhiệt.” Mặc dù ngượng ngùng nói ra, nhưng núp trong bóng tối còn vẫn không biết xấu hổ, mấy cô nương xúm lại, nhìn say sưa ngon lành.

Giọng nói bén nhọn của Son ngũ phu nhân truyền đến, “Lâm cô nương hồi lâu không về, chúng ta làm trường bối phải đi xem một chút chẳng phải là nên sao? Tam tẩu, tẩu nhất định phải ngăn cản muội làm gì?”

Giọng tam phu nhân tối tăm, mờ hồ hàm chứa tức giận, “Nàng ấy chắc đi cùng Việt Tú Huyện chủ, Việt Tú Huyện chủ làm chủ nhân, rất chu đáo, nhất định có thể chiều đãi tốt cho nàng ấy, ngũ đệ muội là khách, cũng đừng quan tâm bậy bạ.”

La phu nhân cũng “A” một tiếng, “Ngũ phu nhân người hơi kỳ quái, Đại nha nhi nhà ta và Việt Tú Huyện chủ cùng đi ra ngoài, hai người cũng chưa trở lại, người không hề đề cập tới Việt Tú Huyện chủ, luôn miệng liến thoắng chỉ đề cập đến đại nha đầu nhà ta? Trong này sẽ không có cổ quái gì chứ?”

Son Gia Hủy vừa thẹn thùng, vừa ngượng ngùng, lại có mấy phần ngạc nhiên, “A Đàm, ngũ phẩm của ta không biết bị thần kinh gì, ta đều không hiểu rõ bà ấy, nhưng mà, La phu nhân giống như một chút cũng không lo lắng cho người.” Nào có người làm mẹ nào không lo lắng cho nữ nhi? Nhưng trong giọng nói của La phu nhân, một chút do dự, lo lắng đều không nghe ra được, rất thần nhiên.

Lâm Đàm vỗ vỗ nàng, mỉm cười nói: “Chúng ta ai với ai chứ, lời nói bên ngoài này đừng nói ra, ta cũng nghe được lời tam phu nhân nói, trong lòng rất cảm kích. A Hủy, ta nhận tình hình này của bà.” Nhìn quanh ra ngoài, liếc nhìn La phu nhân hoàn toàn có khí thế, không khỏi vui lên, “Nương ta ấy, từ nhỏ đến lớn bà chưa thấy ta bị thua thiệt, chỉ có ta trêu chọc người khác, không có ai khác trêu chọc ta; chỉ có người khác trêu chọc của ta, không có chuyện ta nể bầy người khác. A Hủy, ta quá thông minh mà, nương ta biết rõ.”

La phu nhân rất có lòng tin với a Đàm.

Hương Hình Ninh liếc nhìn Lâm Đàm một cái, “Ta thấy ngươi cũng không phải người thích ăn thiệt thòi.”

Lâm Đàm tỏ vẻ hài lòng, “A Hình, ngươi hiểu rất rõ ta.”

Hương Hình Ninh giận trách đánh nàng.

Cười nói, Lâm Đàm thấy bên ngoài náo loạn không sai biệt lắm, kêu Khổng Dương lên cản dẫn, “Đi âm thầm nói cho tam phu nhân, mặc kệ ngũ phu nhân đi. Bà ta ấy mà, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Khổng Dương đáp ứng, cơ trí xuyên qua rừng cây, vòng qua đường xa, thừa dịp lúc mọi người đang náo loạn đến vui vẻ, lặng lẽ chạy tới bên cạnh tam phu nhân.

Tam phu nhân mặt mày phát tay, “Ta mặc kệ rồi, tùy các ngươi thôi.” Kéo tay La phu nhân, lại kêu mấy vị phu nhân thường ngày quan hệ tốt, “Chúng ta trở về, làm vui vẻ cả buổi.” Chậm rãi quay về phòng khách.

Hương Hình Ninh ngạc nhiên nói: “Có sẵn náo nhiệt, vì sao không xem?”

Lâm Đàm sâu kín thờ dài, “Tam phu nhân là trưởng giả phúc hậu.” Bà nghe được lời Khổng Dương nói, biết Lâm Đàm không có việc gì, liền không muốn chen vào cái gì nữa, tuyệt đối không có ý tứ muốn nhìn ngũ phu nhân xui xẻo hoặc Việt Tú huyện chủ xui xẻo. Không thể không nói, tam phu nhân phúc hậu, cũng am hiểu sâu đạo lý bo bo giữ mình, có phần phân rõ nội tình, có thể không nhìn liên không nhìn, nhìn cũng không có gì hay.

Nhưng mà, người am hiểu sâu đạo lý bo bo giữ mình như bà, có tình khi Lâm Đàm biến mất không thấy, ngũ phu nhân khua chiêng gõ trống muốn dẫn mọi người ra ngoài tìm người thì đưa mình ra ngăn cản, có thể nhìn ra bà cũng không phải người tránh thị phi, mà biết có việc gì nên làm việc gì không nên làm. Bậc trưởng giả như vậy, thật sự khiến cho người ta tôn trọng. diee ndda fileeq uysd doon

Ngũ phu nhân mang theo một đám người nhiều chuyện nghênh ngang, chuyện trò vui vẻ đi tới viện của Việt Tú Huyện chủ.

“Haizz, Khang Vương Điện hạ tất nhiên danh dự tổn hao nhiều, Việt Tú Huyện chủ càng thêm vạn kiếp bất phục.” Lâm Đàm nhìn đám người xa xa, thương xót nói.

Cho dù bắt được “Gian” của Khang Vương, phủ An Bình Quận Vương cũng không dám làm gì Khang Vương, càng không có biện pháp nào khiến Khang Vương cưới Việt Tú Huyện chủ — không có đạo lý đường huynh muội lấy nhau. Thanh danh của Việt Tú Huyện chủ hỏng rồi, nam nhân làm hỏng thanh danh của nàng hiện giờ lại không gả được, đời này của nàng coi như xong rồi, triệt để xong rồi.

“Đáng đời! Nàng ta định hại người như thế nào!” Sơn Gia Hủy hận đến cắn răng.

Hương Hình Ninh xòe bàn tay ra, giống như Việt Tú Huyện chủ đang đứng trước mặt, hung ác đánh hai chuông.

Đây may nhờ Lâm Đàm cơ trí, nghĩ cách thoát hiểm, nếu như sợ ý là mắc lừa, vào lúc này người nằm chung một chỗ với Khang Vương chính là Lâm Đàm rồi — dưới con mắt của mọi người phát hiện cùng giường chung gối với Khang Vương, Lâm Đàm có thể làm sao? Tính tình quyết liệt liền tự vận, tính tình mềm yếu liền xấu hổ nhịn nhục gả cho Khang Vương, được một chiếc kiệu nhỏ đưa vào Khang Vương phủ, từ đó về sau trải qua cuộc sống tối tăm không có ánh mặt trời. Tóm lại đều phá hủy.

Mặc dù biết rõ kết quả của Việt Tú Huyện chủ sẽ cực kỳ bi thảm, nhưng trong lòng Lâm Đàm, Sơn Gia Hủy, Hương Hình Ninh đều không có một chút đồng tình nào với nàng ta.

Việt Tú Huyện chủ có thể hủy người khác, người khác tại sao không thể hủy nàng ta.

Cái gọi là mang tảng đá đập chân mình, tự chui đầu vào rọ, tự rước lấy nhục, tự làm tự chịu.

“Tiếp theo chúng ta sẽ nghe được cái gì?” Hai mắt Hương Hình Ninh lóe sáng như sao, đầy cõi lòng mong đợi.

“Có lẽ là tiếng thét chói tai đi.” Sơn Gia Hủy và Lâm Đàm đồng thời cười nói.

“A —” Trong viện quả nhiên truyền ra tiếng thét chói tai thê lương, dọa người.

May mà ban ngày, nếu buổi tối nghe được tiếng kêu như thế, có thể hù dọa người nhát gan gây ra chết người.

“Kịch hay bắt đầu rồi!” Thần kinh ba người đồng thời run lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Editor: Puck - Diễn đàn

“A — a —” Tiếng thét chói tai vang dội trong khoảng không phủ An Bình Quận Vương, thật lâu không dứt.

Khóe mắt Lâm Đàm co rút mãi.

Việt Tú Huyện chủ quả nhiên là một người ngu ngốc, đến lúc này chỉ biết liều mạng la to, người không ngại thiếu não nhiệt sao? Hay là chê người không biết đủ nhiều, định đưa tới nhiều thêm mấy chuyện tốt? Chuyện xấu ấy, Huyện chủ cô nương, gặp phải chuyện xấu người trước tiên phải che giấu, mà không phải dùng hết hơi sức của người mở chuyện xấu này ra, khiến càng nhiều người nhìn thấy!

“Đồ ngu ngốc.” Sơn Gia Hủy và Hường Hình Ninh đều tỏ vẻ khinh bỉ.

Thật ra thì lòng hiếu kỳ của Hường Hình Ninh rất nồng đậm, rất muốn đi vào xem não nhiệt một chút, nhưng biết rõ bên trong còn có một Khang Vương bị đánh ngã, Khang Vương đang nằm bên cạnh Việt Tú Huyện chủ không mặc áo ngoài, hiếu kỳ đi nữa cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, ở bên ngoài chờ không.

Vì vậy, nàng cảm thấy rất không đã ghiền, thật đáng tiếc.

Chỉ có điều, nỗi tiếc nuối này của nàng, rất nhanh được đền bù.

Bởi vì Việt Tú Huyện chủ liều mạng thê lương thét chói tai, tiếng thét này truyền đi rất xa, đều kinh động những khách nam kia.

Hoài Viễn Vương tai thính mất tinh, nghe được tiếng thét chói tai đầu tiên, bởi vì có hấn nhắc nhở, đám người An Bình Quận Vương, Thế tử nghiêng tai lắng nghe, cũng đã nghe thấy.

Đúng vậy, Hoài Viễn Vương nói không sai, quả thật có tiếng nữ tử thét chói tai, rất cao, chất chứa, liên tục không ngừng.

Mặc dù An Bình Quận Vương rất xem thường nữ tử, cũng từ trước đến giờ không đặt nữ tử của Quận Vương phủ vào trong lòng, nhưng có nhiều khách ở đây như vậy, tiếng thét chói tai này nếu như chói tai như thế, ông cũng không thể giả bộ như không biết, liền bồi tội với mọi người, “Quấy nhiễu tai của chư vị, Bồn Vương thật sự xin lỗi.” Lại lệnh cho Thế tử Cao Hiến, “Mau đi xem xem có chuyện gì, nhanh chóng xử trí, đừng quấy nhiễu khách khứa.” Nói đến sau cùng, giọng nói đã nghiêm nghị khác thường.

Cao Hiến vâng vâng, bồi tội với mọi người, liền bước nhanh rời đi.

Hoài Viễn Vương đứng lên, “Bồn Vương ngồi đã lâu, eo lưng hơi tê dại, đang định đi chung quanh một chút.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Cao Hiến cân nhắc ý tứ của hấn, cười theo nói: “Vậy thì tốt, nếu không đại Điện hạ đi cùng tiểu đệ?” Thấy Hoài Viễn Vương gật đầu, trong lòng thả lỏng, may mà mình không đoán sai.

Hoài Viễn Vương định đi, người xung phong nhận việc đi theo liền không ít, trừ thị vệ, người hầu hạ của hấn ra, còn có mấy vị quan viên thành An Định, Lâm Khai, huynh đệ Hường thị, chư huynh đệ Sơn gia, v.v..., cũng công bố muốn giải rượu, đi dạo, đi theo sau lưng Hoài Viễn Vương ra cửa, thanh thế to lớn đi về phía có tiếng thét chói tai truyền đến.

“Hazzz, sao Điện hạ lại có hứng thú với chuyện trong nhà như vậy?” Đặng Hợp lặng lẽ hỏi Khuông tiên sinh.

Khuông tiên sinh vui sướng khi người gặp họa cười cười, “Chờ đến rồi người sẽ biết rõ.”

Đặng Hợp không hiểu ra sao.

Cao Hiến và đoàn người Hoài Viễn Vương đi vào bên trong, thấy cách viện của Việt Tú Huyện chủ càng lúc càng gần, trong lòng chợt rối lên, “Điện hạ, phong cảnh bên kia không đẹp, tiểu đệ theo ngài đến trong rừng đào đi dạo, như thế nào?” Muốn dẫn Hoài Viễn Vương đến nơi khác.

Nhưng đến lúc này, nào còn tùy theo hấn được?

Không đợi Hoài Viễn Vương mở miệng, tự có đám thị vệ, quan viên cười ha hả với hấn, “Cũng sắp đến, cũng sắp đến, chúng ta đi qua một chút xem rốt cuộc có chuyện gì.” Không nói lời gì, vây lấy hấn đi vào bên trong.

Cao Hiến không ngừng kêu khổ trong lòng.

Hấn biết, hôm nay sợ rằng Việt Tú Huyện chủ sẽ gặp phải chuyện lớn gì.

Sau khi đến, quả nhiên, Việt Tú Huyện chủ chân trần, tóc tai bù xù, giống như nổi điên chạy loạn trong phòng, không ngừng thê lương thét chói tai, các thị nữ phu nhân hết sức muốn ngăn cản nàng, nhưng người phát điên có sức lực ngược lại lớn, nào ngăn được nàng? Hoảng loạn không dứt.

Mà trên giường hỗn loạn, Khang Vương ngây ngốc ngồi đó, chỉ mặc áo trong giống như Việt Tú Huyện chủ, búi tóc tán loạn, gương mặt ửng đỏ, ngược lại thật sự giống như mới vừa... Mây mưa một lần.

Khang Vương giùng giàng định rời giường, nhưng mà giờ phút này cả người hắn vô lực, thêm nữa bên cạnh có hai nữ tử có dáng vẻ như thị nữ đứng đó, vững vàng đè hắn xuống, hắn không thể động đậy.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Tất cả trước mặt, cho dù là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, dĩ nhiên là Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ... Cái kia, bị phát hiện rồi, Việt Tú Huyện chủ làm ra chuyện xấu hổ như vậy đương nhiên không có cách nào gặp người, không chịu nổi đả kích này, mới có thể đột nhiên phát điên...

Cả người Cao Hiến lạnh lẽo, đôi môi mấp máy, lại nói không ra lời.

“Khang Vương Điện hạ sao có thể như vậy chứ? Việt Tú Huyện chủ là đường muội không ngoài năm đời của ngài.” Đặng Hợp quá chính trực, mắt thấy tình cảnh như vậy, tức giận bất bình la ầm lên. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Đúng vậy, Khang Vương Điện hạ đây thật sự quá đáng rồi! Huynh muội loạn luân!” Bọn thị vệ của Hoài Viễn Vương rồi rít ồ ào lên.

Hoài Viễn Vương là hạng người gì, có tài cán gì, mỗi người bọn họ đều biết rất rõ ràng. Nhưng vì sao trong Kinh thành lại có lời đồn đại Hoài Viễn Vương đam mê chém giết, cưỡng phu chứ? Dĩ nhiên không phải có lửa làm sao có khói, là người có tâm cố ý truyền đi. Nhưng người có tâm này là ai? Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là mấy đệ đệ tốt kia của Hoài Viễn Vương rồi.

Trong lòng thuộc hạ của Hoài Viễn Vương vẫn nén lấy cơn tức, bất bình thay Điện hạ của bọn họ rồi, bây giờ nhìn thấy Khang Vương xui xẻo, trong lòng thật sự mở cờ trong bụng, sao có thể không nhân cơ hội nói mấy câu khó nghe? Lập tức liền người một câu ta một câu nói lời ghê tởm lên Khang Vương, nói hắn hết sức không chịu nổi.

Khang Vương vô lực ngồi trên giường, mặt hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ.

Việt Tú Huyện chủ vẫn còn tiếp tục nổi điên.

Mấy người Sơn ngũ phu nhân ngây ngốc.

Họ vốn hào hứng bùng bùng tới bắt gian của Lâm Đàm, ai ngờ sau khi đi vào không nhìn thấy Lâm Đàm, lại nhìn thấy Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ hai đường huynh muội này nằm song song trên giường, mỗi một người đều hời hợt tím cả ruột. Hôm nay là ngày gì, lại bắt được gian của Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ?

Chuyện này nhưng nào loạn rồi.

Khang Vương là con thứ của Hoàng đế, mẹ đẻ Phùng quý phi là phi tử có vị thế cao nhất trong Hậu cung, mặc dù không phải là Hoàng hậu, cũng có thể coi như phó Hoàng hậu. Khang Vương là con yêu của bà ấy, một Hoàng tử như vậy, địa vị đương nhiên cũng hết sức tôn quý, bắt gian hắn, chỉ sợ người nào bắt được kẻ đó xui xẻo! Hơn nữa lại để cho người ta nhìn ghen hờn trên trời chính là, đi chung một chỗ với Khang Vương chính là Việt Tú Huyện chủ, là đường muội không quá năm đời của hắn, lời này truyền đi càng trở nên khó nghe, quả thật là huynh muội loạn luân! — Ai gặp phải chuyện này, người đó cũng xui xẻo theo! Thấy được chuyện không nên nhìn, nghe được chuyện không nên nghe, biết chuyện không nên biết, tất cả đều là đại kỵ trong cuộc sống, đại kỵ trên quan trường. Một khi không cẩn thận, ngay cả tính mệnh cũng đền theo vào là có khả năng.

Nhóm nữ nhân vốn say mê cuồng nhiệt, giờ phút này tất cả đều sắc mặt tím bầm, ánh mắt tan rã, sợ hết hồn hết vía, kinh hồn bạt vía, hoang mang lo sợ.

Sơn ngũ phu nhân người dẫn đầu này càng đầu óc choáng váng hơn, hận không thể đưa tay, hung hăng quát mình một bạt tai. Dieễn ddan lee quyđôn

Nếu như trên đời có bán thuốc hối hận, cho dù đắt đến cỡ nào Sơn ngũ phu nhân nhất định sẽ không tiếc số tiền lớn mà mua vào, khiến thời gian trở lại sáng sớm ngày hôm nay, trở lại lúc bà còn không mang theo người đi vào bất kể thông dâm...

“Tú nhi, Tú nhi!” Quận Vương phi mặt hoảng loạn, lao đảo chạy vào trong phòng, trong miệng gọi con gái của bà.

Việt Tú Huyện chủ vẫn đang điên cuồng, nhìn thấy Quận Vương phi, trong ánh mắt lại có sáng rõ, một đầu lao vào trong ngực Quận Vương phi.

“Không sợ, nữ nhi ngoan, không sợ.” Quận Vương phi an ủi con gái yêu, nước mắt chảy xuống.

“Còn nữ nhi ngoan cái gì, đã ngoan đến trong ngực đường huynh đi, ngoan đến lên giường với Khang Vương đi!” Trong đám người có người thô giọng trầm thấp nói.

Nhiều người, cũng không biết rõ ràng là ai.

Tần Vũ Dương một tên thị vệ khác của Hoài Viễn Vương lập tức tỏ vẻ phản đối, “Nói chuyện Huyện chủ làm gì? Huyện chủ rõ ràng bị ép buộc, đều do Khang Vương làm nghiệt!”

Các thị vệ khác rồi rít phụ họa, “Đúng vậy, nói Huyện chủ là sao? Huyện chủ là cô nương tốt bằng thanh ngọc khiết, tất cả đều do Khang Vương ép,

nhìn xem, liền ép điên một cô nương đang êm đẹp rồi!” Trăm miệng một lời nói chuyện thay Việt Tú Huyện chủ, nhất trí khiển trách Khang Vương.

Đây là nhất định. Thị vệ Hoài Viễn Vương và Việt Tú Huyện chủ không thù không oán, đã sớm nhìn không vừa mắt Khang Vương. Lúc này dĩ nhiên toàn bộ hỏa lực đều nhắm vào Khang Vương, giải vây cho Việt Tú Huyện chủ.

Đều là người hành quân đánh giặc, tự nhiên biết đạo lý tập trung binh lực đánh một kẻ địch.

Ánh mắt Quận Vương phi âm trầm, quét qua từng người ở đây, “Lời này của chư vị là từ đâu tới? Tiểu nữ cũng chỉ thỉnh thoảng bị động kinh mà thôi, quấy rầy thanh tĩnh của chư vị, An Bình Quận Vương phủ cảm thấy vô cùng có lỗi. Bảo Châu, Ngần Châu, mời chư vị khách quý trở về, Thế tử, còn không mau cùng khách nhân trở về chỗ ngồi?”

Cao Hiến cười khò vái một cái thật sâu, “Dạ, mẫu phi.”

Tần Vũ Dương và thị vệ mặc kệ, chỉ vào Khang Vương trên giường nhỏ cười hỏi: “Huyện chủ phát động kinh, như vậy còn vị Khang vương Điện hạ quần áo xóc xếch này thì sao, là xảy ra chuyện gì? Kính xin Vương phi chỉ rõ.”

Quận Vương phi vỗ nhẹ thân thể nữ nhi phát run trong ngực, ném qua một ánh mắt oán độc về phía đám người Tần Vũ Dương, die nd da nl e q uu ydo n

Trong ánh mắt kia hàm chứa quá nhiều hận thù cùng độc ác, nếu là người nhát gan, giống như liếc mắt nhìn sẽ bị ngã xuống đất bỏ mình.

Chỉ có điều Tần Vũ Dương là người có kinh nghiệm chiến trường, sát khí trên người rất nặng, cái trừng nhìn này của Quận Vương phi, hẳn vốn không để ở trong lòng, vẫn như trước cố ý hỏi: “Khang Vương Điện hạ ở trong phòng của đường muội, hơn nữa quần áo xóc xếch, xin Vương phi cho một giải thích.”

Quận Vương phi định thay con gái của bà giải vây, đám người Tần Vũ Dương vốn sẽ không quan tâm. Nhưng mà, muốn để cho bọn họ nhẹ nhàng bỏ qua cho Khang Vương, điều này sao có thể.

Quận Vương phi trợn mắt nhìn Tần Vũ Dương mấy lần, cắn giận chuyển sang Hoài Viễn Vương, cứng rắn hỏi “Đại Điện hạ, ngài nói đi?”

Người dưới của người không hiểu chuyện, cố gắng phải quay lớn chuyện, sẽ không phải vì làm khó dễ cho An Bình Quận Vương phủ chúng ta chứ? An Bình Quận Vương phủ dốc sức chiêu đãi người, cũng không làm chuyện không phải với người!

Hoài Viễn Vương thần nhiên liếc nhìn Khang Vương trên giường nhỏ, trầm giọng nói: “Nhiệm vụ của bốn Vương lại có thể ở trong phòng của Việt Tú Huyện chủ, chuyện này tất cả vài chục người ở đây đều nhìn thấy, trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn cũng sẽ lan truyền ra ngoài. Vì danh tiếng của nhị đệ, chuyện này phải tra ra chân tướng rõ ràng, trả lại trong sạch cho nhị đệ của bốn Vương.”

Không đồng ý với Quận Vương phi định chuyện lớn như vậy hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có.

“Đại Điện hạ ngài...” Quận Vương phi trợn mắt nhìn Hoài Viễn Vương.

An Bình Quận Vương cũng xanh mặt chạy đến.

Chuyện đã truyền tới trong tai ông.

Nhìn một màn lộn xộn hồng hồng trước mắt này, An Bình Quận Vương tức giận đến toàn thân phát run, “Nghịch nữ, nghịch nữ!” Rút một thanh bảo kiếm từ bên hông một người thị vệ, liền định đâm về phía Việt Tú Huyện chủ!

“Đừng mà, Vương gia!” Quận Vương phi ôm chặt Việt Tú Huyện chủ, hoảng sợ kêu to.

Quận Vương phi đau lòng nữ nhi, đó là thịt rớt từ trên người bà xuống, sao có thể nhìn con bé không công chịu chết? An Bình Quận Vương cũng là vì tự lợi, nhát gan sợ phiền phức, hận không thể lập tức giết Việt Tú Huyện chủ, kết thúc tốt đẹp chuyện này. Cũng không đắc tội Khang Vương, lại không để cho Hoài Viễn Vương bắt được nhược điểm.

Người vừa chết, rất nhiều chuyện đã nói không rõ.

“Chuyện này chưa tra rõ, thúc phụ sợ rằng không được giết người bừa bãi như vậy. Cần tra rõ chân tướng sự thật, sau đó định đoạt tiếp.” Hoài Viễn vương đứng lảng lảng trong đám người, thâm trầm như đầm nước sâu, sừng sững như núi, “Huynh muội loạn luân, việc này liên quan trọng đại, nếu Việt Tú Huyện chủ bị ép buộc, Khang Vương tự mình trả cho nàng ấy một công đạo. Nếu Việt Tú Huyện chủ không biết liêm sỉ chủ động quyền rũ đường huynh, nhị Hoàng tử Khang Vương Điện hạ...”

Nói đến đây, hắn dừng lại.

Mọi người không khỏi toàn bộ nghiêng tai lắng nghe.

Hoài Viễn Vương nhìn mọi người chung quanh, vô tình phun ra một chữ, “Chết.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong phòng yên lặng như tờ.

Ngay cả Việt Tú Huyện chủ ở trong ngực Quận Vương phi cũng quên khóc thút thít.

Nàng giống như mọi người, tất cả đều sợ đến ngây người rồi.

Hoài Viễn Vương nói rất đường hoàng, “Không được giết người bừa bãi như vậy” “Trà cho nàng một công đạo” “Cần tra rõ chân tướng sự thật, sau đó định đoạt tiếp”, nhưng hàm nghĩa sau lưng của lời nói cũng rất tàn nhẫn, rõ ràng đang nói cho tất cả người ở đây, chuyện này không thể bỏ qua, hoặc đội toàn bộ nước đục lên trên người Khang Vương, hoặc Việt Tú Huyện chủ chết!

Đối với An Bình Quận Vương phủ mà nói, chuyện này thật sự quá khó mà quyết định. Đội nước đục lên trên người Khang Vương, bọn họ thật sự không có gan này, nhưng nếu như không đẩy trách nhiệm lên người Khang vương, Việt Tú Huyện chủ liền không cứu được. Nàng cho dù không tốt cũng là nữ hài nhi con vợ cả của An Bình Quận Vương và Quận Vương phi, chẳng lẽ An Bình Quận Vương phủ có thể thừa nhận đức hạnh nàng có thua thiệt, có ý quyến rũ đường huynh? Chuyện này không chỉ có ý nghĩa An Bình Quận Vương phủ sẽ chết một vị Huyện chủ, mà quét sạch danh tiếng cả phủ Quận Vương, danh dự bừa bãi.

Việt Tú Huyện chủ bị sợ đến hồn bay phách tán. Hoài Viễn vương đây là muốn bức tử ta sao? Tại sao hắn lại hận ta như vậy? Hắn rõ ràng biết phụ vương ta và ca ca không dám đắc tội Khang vương, thà rằng hy sinh ta cũng sẽ không đắc tội Khang vương. . . Ta, ta mạo phạm hắn lúc nào, hắn nhất định phải đưa ta vào chỗ chết? Việt Tú Huyện chủ giống như giữa mùa đông rơi vào trong động băng, toàn thân lạnh lẽo, hàm răng phía trên và hàm răng phía dưới đánh thẳng vào nhau.

Nếu như nói vừa bắt đầu khi bị đám người Sơn ngũ phu nhân “Bắt kẻ thông dâm” tại giường, nàng tức giận, hoảng sợ, giả điên, vào lúc này nàng chính là thật sự muốn điên rồi, tuyệt vọng muốn điên rồi.

“Nương, ngài cứu con, mau cứu con!” Lời nói của nàng đã không mạch lạc nữa ni Quận Vương phi.

Tìm Quận Vương phi như đao cắt, “Yên tâm, nương chính là liều cái mạng này, cũng sẽ cứu con!” Ai muốn giết nữ nhi của bà, trừ phi đập thân thể của bà mà đi qua! Bà cũng không tin, thân là đường đường An Bình Quận Vương phi, cõi đời này sẽ có người tùy tiện tiện muốn tính mạng của bà! d1en d4n1 3q21y d0n

Quận Vương phi trợn mắt nhìn Hoài Viễn Vương, trong ánh mắt thiếu đốt lửa giận hừng hực, sắp thiếu đốt chính bà. Là người này, chính là người trước mặt này, cái gọi là đại Hoàng tử Điện hạ này, đồn An Bình Quận Vương phủ đến nông nỗi khó có thể chọn lựa, tiến lùi đều khó! Dồn nữ nhi của bà đến mức độ nguy hiểm, tới gần bước đường cùng!

“Đại Điện hạ nói như vậy là có ý gì?” Quận Vương phi cứng rắn nói, “Còn phải tra chân tướng sự thật gì, chân tướng sự thật không phải là Khang Vương Điện hạ bị người tính kế, lâm vào khuê phòng nữ nhi ta, bị người có tâm tùy ý bêu xấu sao? Chuyện này nữ nhi của ta không sai, Khang Vương Điện hạ càng không có lỗi, sai ấy là kẻ bụng dạ sao khó lường, cô ý mưu hại người! Đại Điện hạ, đây là chuyện nhà của phủ An Bình Quận Vương ta, không liên quan đến đại Điện hạ, mời ngài về đi!”

Việt Tú Huyện chủ núp trong ngực Quận Vương phi, run lấy bầy, lúc này thật sự đầu đầy mơ màng. Mấy ngày trước Quận Vương phi còn dạy nàng không được xem thường Hoài Viễn Vương, sao bây giờ bản thân Quận Vương phi lại không chút khách khí nào lên với hắn chứ?

Việt Tú Huyện chủ nào có thể nghĩ đến, lúc đó Quận Vương phi tâm bình khí hòa, lý trí vẫn còn, hiện giờ con gái yêu rơi vào đường cùng, Quận Vương phi nào còn để ý được nhiều?

Quận Vương phi mở lời kêu ngao, không đợi thị vệ, người hầu của Hoài Viễn Vương ra mặt bác bỏ, An Bình Quận Vương lật mặt trước, “Có đại Điện hạ và nhị Điện hạ ở đây, có bốn Vương ở đây, lại đến lượt bà mở miệng nói chuyện sao? Còn không lăn xuống cho bốn Vương?”

Quận Vương phi bị Quận Vương khiển trách mặt mày xám tro, trong lòng đau khổ, không nhận được lệ rơi đầy mặt, ôm Việt Tú Huyện chủ khóc rống: “Nữ nhi số khổ của ta, con bị ai hại đây, là ai muốn hại con, rốt cuộc là ai muốn hại con. . .”

An Bình Quận Vương nói xin lỗi với Hoài Viễn Vương: “Đại Điện hạ, phụ đạo nhân gia mái tóc dài kiến thức ngắn, ngài đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với bà ấy.”

(*) Phụ đạo: phụ nhân tuân thủ quy phạm đạo đức. Chỉ nữ tử đã trưởng thành.

Hoài Viễn Vương khề nói: “Ta đường đường Hoàng trưởng tử, sẽ không so đo với Quận Vương phi thứ vô mồm này.”

An Bình Quận Vương lại nói vài câu xin lỗi v.v..., liên tục bồi tội.

Ông không muốn đắc tội với Khang Vương, ông cũng không muốn trở mặt với Hoài Viễn Vương. Những Hoàng tử trong triều này chỉ để ý đến tranh giành, An Bình Quận Vương có thể trốn xa hơn liền trốn xa hơn, một chút cũng không muốn dính vào. Chuyện hôm nay mặc dù nói ra thật sự không có mặt mũi, nhưng nếu như An Bình Quận Vương bó tay, lặng lẽ không tiếng động giải quyết đầu sỏ gây chuyện là Việt Tú Huyện chủ, sống chết mặc bay, không được sao? Người vừa chết, mọi sự đều yên. [dinendian.loqid](#)]on

Nói bóng nói gió cái gì, An Bình Quận Vương cũng không thèm để ý. Ông chỉ muốn yên bình, chỉ cần Quận Vương phủ yên bình, bản thân ông yên bình.

Về phần những người khác sống hay chết, có liên quan gì đến ông đâu.

An Bình Quận Vương ra lệnh cho Thế tử Cao Hiến, “Mắt mặt xấu hổ còn chưa đủ sao? Mau kéo nha đầu vô sỉ này ra, loạn côn đánh chết!”

Quận Vương phi nghe lời này của ông chính là xử Việt Tú Huyện chủ tử hình, hồn bay lên trời, hăng giọng kêu lên, “Đừng mà, Vương gia đừng mà! Việt Tú Huyện chủ là con gái ông, là nữ nhi ruột thịt của ông! Hừm dữ còn không ăn thịt con, chẳng lẽ ông định tận mắt nhìn thấy Việt Tú chết? Đừng mà, cứu Việt Tú, cứu Việt Tú...” Liệu mạng ôm chặt Việt Tú Huyện chủ, hai tay giống như kim sắt, cho dù là ai cũng cạy không ra.

Con người đến lúc quan trọng, thường sẽ bạo phát ra lực lượng bình thường vốn không có.

Cao Hiến tỏ vẻ không đành lòng, mời An Bình Quận Vương sang bên, nhỏ giọng cầu cạnh vì Quận Vương phi, Việt Tú Huyện chủ, “Phụ Vương, có thể điều tra xong rồi định đoạt tiếp không? Việt Tú chết là chuyện nhỏ, mẫu phi chẳng phải sẽ đau lòng muốn chết?”

Tất cả trên mặt An Bình Quận Vương đều là vẻ căm hận, “Mẫu phi người không có bản lĩnh gì khác, chỉ biết một mực nuông chiều nữ nhi! Xem xem bà ấy đã nuông chiều Việt Tú thành cái dạng gì rồi? Con còn nói để cho ta điều tra, con mở to hai mắt ra nhìn xem, điều tra như thế nào? Viện của nó, địa bàn của nó, người làm bị đuổi đi sạch sẽ, nó và... Nó và Khang Vương... Haizzz, nếu nói nó không cố ý quyến rũ, ai tin? A Hiến, con đừng nói nữa, tâm ý phụ vương đã quyết, chuyện hôm nay, cái nôi đen này Việt Tú cũng phải công, không công cũng phải công!”

“Nhưng mà...” Cao Hiến vẫn còn do dự.

“Nhưng mà cái gì?” An Bình Quận Vương lườm nhitừ, “Chẳng lẽ để Khang Vương cũng nổi đen? A Hiến, con không sợ thị phi, nhưng phụ vương rất sợ!”

Cao Hiến không khỏi cười khò. An Bình Quận Vương không dám đắc tội Khang Vương, hần sao dám? Đây chính là con yêu của Phùng quý phi, nhị Hoàng tử Khang Vương Điện hạ.

Nếu dụ dỗ nhị Hoàng tử, ảnh hưởng đến danh tiếng đẹp đẽ của nhị Hoàng tử, Phùng quý phi sẽ như thế nào, Phùng gia sẽ như thế nào... Cao Hiến không khỏi rung mình.

Hậu quả thật sự khó mà lường được.

“Nếu như có thể không đắc tội Khang Vương, Việt Tú lại không phải chết, là được rồi.” Cao Hiến thở dài. [diee ndda flineq uysd doon](#)

An Bình Quận Vương nhức đầu, hạ thấp giọng trách cứ: “Con không nghe lời vừa rồi của Hoài Viễn Vương sao? Hoặc Việt Tú Huyện chủ chết, hoặc chính là Khang Vương dùng sức mạnh với Việt tú, haizzz, con nói chúng ta đây là đồ phải nắm móc gì đây, lăn lộn vào trong tranh đấu của hai huynh đệ bọn họ?”

Cao Hiến lộ vẻ khổ sở, “Đúng vậy, huynh đệ hai người bọn họ muốn đấu, đành lời An Bình Quận Vương phủ xuống nước. Hoài Viễn Vương cũng không phải nhắm vào Việt Tú, rõ ràng muốn cho Khang Vương đẹp mắt. Chúng ta hy sinh Việt Tú, Hoài Viễn Vương cũng sẽ không hải lòng, Khang Vương cũng đã mất mặt mũi, phụ vương, chúng ta làm như thế nào, tóm lại ở trước mặt hai vị Hoàng tử cũng không chiếm được thứ tốt gì”

Hai cha con thương lượng đi thương lượng lại, đầu lớn như cái đầu.

Tai họa bất ngờ, đây thật sự là tai họa bất ngờ.

Lâm Khai một mực thờ ơ lạnh nhạt, thấy sắc mặt Khang Vương mặc dù biến chuyển tới biến chuyển đi, nhưng thủy chung không nói một lời, mặc kệ mọi người bàn luận như thế nào, chằm chọc kẻ khổ, cũng có thể giữ yên lặng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Định lực của người này thế mà không tệ, còn biết vào lúc tình thế bất lợi cho mình, miễn mở miệng tượng.

Mặc dù hôm nay dễ như trở bàn tay thiết kế hần, nhưng nam tử quần áo không ngay ngắn trước mắt này, thật sự không thể khinh thường.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Tránh ra!” Bên ngoài vang lên tiếng quát của quân sĩ.

An Bình Quận Vương không khỏi cau mày, “Bổn Vương đã sai người bao bọc vây quanh viện này, những người không có nhiệm vụ, nhất định không cho phép vào. Ai dám xông loạn?”

Một người trung niên trầm mặt đứng ở cửa chính.

Vóc người ông ta trung đẳng, sắc mặt hơi vàng, ngũ quan không hề thấy khác ngày thường như thế nào, nhưng trong đôi mắt lại lại trầm tĩnh như thần, rất sáng rọi.

“Quốc cửu gia, ngài đã tới!” An Bình Quận Vương thấy người trung niên này, giống như thấy cứu tinh, hàm chứa lệ nóng lão đảo hai bước tiến lên đón, “Ngài đã tới, nơi này chờ ngài tới chủ trì công đạo rồi!

Người nọ là ca ca của Phùng quý phi, Phùng Quốc Thắng.

Phùng Quốc Thắng dùng ánh mắt tối tăm đánh giá người trong phòng, phát phát tay, “Dẫn người vào đi!” di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Một thị nữ mười lăm mười sáu tuổi đầu tóc tán loạn bị dẫn vào, trời gô, mặt tím xanh, vết thương chồng chất, hiển nhiên mới vừa bị nghiêm hình tra khảo. Nàng ta bị quân sĩ thô lỗ ngang ngược ném xuống đất, rên rĩ khổ sở, hồi lâu không ngóc đầu lên được.

Phùng Quốc Thắng dùng ánh mắt chán ghét nhìn nàng ta, lớn tiếng nói: “Nữ tử này là đại nha đầu Xuân Doanh trong phòng Việt Tú Huyện chủ, hể là chuyện lớn nhỏ trong viện của Huyện chủ, đều do nữ tử này nắm giữ. Ngày hôm trước Huyện chủ chính là vì một chuyện nhỏ trách mắng nàng ta, trong lòng Xuân Doanh ôm hận, liền thiết kế hãm hại Việt Tú Huyện chủ. Chuyện ngày hôm nay đều do một tay nàng ta thúc đẩy, không giết chết nàng ta, khó tiêu mối hận trong lòng ta!” Rút bội đao từ bên hông ra, nhanh chóng tàn nhẫn, liền muốn chặt đầu Xuân Doanh xuống!

Một đao kia của ông ta nếu quả thật chém chết Xuân Doanh, sẽ lấy khẩu cung mà Xuân Doanh đồng ý ký tên ra, uy ép lợi dụng, vừa đâm vừa xoa, khiến cho mọi người ở đây thừa nhận Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ đều bị hãm hại, đại khái không phải là việc khó.

Ông ta nhanh, Hoài Viễn Vương còn nhanh hơn ông ta, thuận tay cầm một đế nén bằng đồng thau trên bàn lên, chặn lại trường đao sáng loáng của ông ta!

Hai bên giằng co, ánh mắt Phùng Quốc Thắng lạnh lẽo thấu xương, Hoài Viễn Vương vẫn tĩnh táo, tĩnh mịch, không biến sắc.

“Phùng đại nhân không khỏi quá nóng nảy rồi.” Hoài Viễn Vương chậm rãi nói, “Vi tra rõ chân tướng sự thật, trả lại trong sạch cho nhị đệ, vẫn giao nha đầu này cho quan lại nha môn thẩm tra, điều tra vì sao nàng ta mưu hại Huyện chủ, cấu kết Huyện chủ như thế nào, tra ra manh mối rõ ràng cho thỏa đáng, Phùng đại nhân người cứ nói đi?”

Lời nói của Phùng Quốc Thắng giống như từng từ từng chữ nặn từ trong kẽ răng ra, vô cùng âm trầm, “Hoài Viễn Vương Điện hạ cần gì dòn ép không tha, ngài biết rõ ràng, Khang Vương Điện hạ bị người oan uổng!”

“Bị người oan uổng, vậy là chuyện không bình thường rồi.” Hoài Viễn Vương tỏ vẻ thần nhiên nói, “Từ khi bốn Vương ra đời cho đến nay, không biết bị người oan uổng bao nhiêu lần rồi, hãm hại bao nhiêu bạn rồi, cũng không thái thái bình bình sống đến bây giờ? Phùng đại nhân, mọi chuyện phải tra cho thỏa đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: Puck - Diễn đàn

Phùng Quốc Thắng nhướng hai chân mày rậm lên, ánh mắt âm trầm đến sắp nặn ra nước.

Ông và Hoài Viễn Vương đều rõ ràng, chuyện này cho dù động tĩnh quá lớn, Khang Vương cũng sẽ không vì vậy mà chịu phạt — lấy bao che của Thái hậu, lấy quyền thế của Phùng gia, lấy thân phận của nhị Hoàng tử, một chuyện phong lưu nhỏ bé như vậy, không ai sẽ truy cứu tới cùng — nhưng vấn đề là, chuyện này càng làm âm ỉ, càng bất lợi cho danh dự của Khang Vương, lúc trước Phùng gia đủ loại khổ tâm làm việc, nói không chừng đều uổng phí tâm huyết.

Đối với một Hoàng tử có chí đoạt trừ mà nói, tầm quan trọng của danh dự, không cần nói cũng biết.

Bên cạnh Khang Vương có hai thị nữ đứng hầu, nhìn thấy Phùng Quốc Thắng đi vào, liền không tiếng động lui ra. Trong phòng nhiều người, bọn họ cũng không khiến người khác chú ý, không lâu lắm liền hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Khang Vương khoác áo đứng lên, đi tới trước mặt Hoài Viễn Vương và Phùng Quốc Thắng, vãi một cái thật sâu, cất cao giọng nói: “Đại ca, cậu, Cao Nguyên Vĩ cháu không thẹn với lương tâm, xin đại ca và cậu dụng lòng điều tra, trả cho cháu một trong sạch!”

Về mặt trời quang trăng sáng, chuyện không có gì không thể nói với người.

“Nhị Hoàng tử đây là có ý gì? Chẳng lẽ là Tú nhi nhà ta quyến rũ ngài sao?” Quận Vương phi khẽ kêu lên.

Bà lo lắng cho sống chết của nữ nhi, bây giờ đã có phần không kiềm chế được nổi lòng, bình thường bà không dám đắc tội Hoài Viễn Vương, Khang Vương, cũng không dám mặt đối mặt hô to gọi nhỏ.

Khang Vương và Phùng Quốc Thắng đồng thời cau mày.

Mới vừa rồi Phùng Quốc Thắng đã muốn đẩy tất cả tội lỗi lên trên người thị nữ Xuân Doanh, rõ ràng không có ý tứ làm khó Việt Tú Huyện chủ, cũng không muốn bởi vì giải vây thay Khang Vương mà đẩy Việt Tú Huyện chủ vào vực sâu, Quận Vương phi lại ngu si dẫn độn vào lúc này xông tới làm khó dễ với Khang Vương, quả thật không biết cái gì

“Hoài Viễn Vương Điện hạ, không bằng mời Quận Vương phi, Việt Tú Huyện chủ và đám nữ quyến tránh đi trước, như thế nào?” Phùng Quốc Thắng nhẫn nhịn lời tốt thương lượng với Hoài Viễn Vương, “Chính là phải tra rõ chân tướng, cũng không phải trong lúc nhất thời, dù sao bọn họ cũng không chạp được.”

Hoài Viễn Vương lại lắc đầu, “Lúc trước về mặt nhị đệ khác thường, không nói một lời, bản Vương làm đại ca tự nhiên việc nhân đức không nhường ai, thay nhị đệ ra mặt. Hiện giờ nhị đệ đã rất tốt, thần trí tỉnh táo, nhị đệ làm việc từ trước đến giờ thỏa đáng, chuyện này liền do tự nhị đệ giải quyết, bản Vương không tiện xen vào.”

— Mới vừa rồi hần còn hùng hổ dọa người, nhưng bây giờ ôn nhu cung kính nhường nhịn, toàn bộ giao cho Khang Vương, dieendaaneequydomn

“Giáo hoạt! Đáng ghét!” Trong lòng Phùng Quốc Thắng không biết mắng hần bao nhiêu lần, trên mặt lại chỉ có thể giả bộ ra khuôn mặt tươi cười, “Đại Điện hạ anh minh, yêu thương đệ đệ, Quốc Thắng bội phục, bội phục.”

Khang Vương tỏ vẻ thẳng thắn, “Tiểu đệ cúi đầu ngẩng đầu không thẹn, chuyện này liền giao cho quan địa phương thẩm lý thôi. Đại ca, Tri châu An Định châu là...”

Hoài Viễn Vương cắt lời hần, “Không khéo, thân thể Lâm đại nhân Tri châu An Định có chút bệnh nhẹ, sự vụ trong châu tạm thời giao cho mấy vị thông phán, châu đồng xử lý.”

Vụ này cực kỳ khó thẩm lý, cũng không phải sự thật có bao nhiêu khó khăn dễ hiểu rõ, mà là đến cuối cùng xử án như thế nào cũng không thích hợp, tình thế khó xử. Vì vậy, Hoài Viễn Vương liền kéo Lâm Phong ra ngoài trước, không để cho ông ấy đón nhận lấy vụ án phức tạp này.

Khang Vương âm thầm cắn răng

“Vậy liền do mấy vị thông phán, châu đồng thẩm lý là được.” Hần độ lượng nói.

Hoài Viễn Vương sao cũng được, tỏ vẻ không đếm xỉa đến, “Nếu đệ đã tốt rồi, chuyện này do chính đệ an bài là được.”

Hần mặc kệ.

Hoài Viễn Vương mang theo thị vệ, người hầu của hần, nghênh ngang rời đi.

Các quan viên còn lại phần lớn sợ hãi quyền thế của Phùng Quốc Thắng, cũng lạng lẽ chạy.

Đám người Sơn ngũ phu nhân ngược lại muốn đi, nhưng không đi được — bọn họ phải lưu lại, chờ viết ra đầu đuôi ngọn nguồn mình nhìn thấy, nghe thấy, để cho thông phán, châu đồng cùng các quan viên thẩm án sử dụng.

Phùng Quốc Thắng nhìn bóng lưng Hoài Viễn Vương, cắn răng, “Lần này lại ăn tính toán của Cao Nguyên Diệu! Mới vừa rồi hần vẫn dòn ép không tha, e sợ chuyện này náo không lớn, hiện giờ cố ý giao lại cho cháu toàn quyền xử lý, rõ ràng chờ xem chuyện cười của cháu, chúng ta nhẹ cũng không được, nặng cũng không xong, đúng mực thật sự khó nắm chặt!”

Khang Vương xấu hổ cúi đầu.

Phùng Quốc Thắng không nhịn được trách cứ: “Ta ở trước mặt đệ hạ tổn mất bao nhiêu môi lưỡi, mới thay cháu tranh được cơ hội đến cùng điều tra án tham ô với Hoài Viễn Vương này, cháu không phải bàn công việc, ở trong đó mù quáng ép buộc cái gì? Cháu, cháu thế mà lại cùng Việt Tú Huyện chủ... Chuyện này nếu lan ra ngoài, haizz...”

Khang Vương tỏ vẻ xấu hổ, “Cậu, cháu cũng vì bàn việc công nên mới có thể... Haizz, cháu khinh thường, khinh địch.” Nghĩ đến Lâm Đàm có dung mạo tuyệt sắc lại giáo hoạt thông minh, vừa yêu, vừa tức, vừa oán, vừa hận, nghĩ tới, lại cảm thấy không bỏ được oán, không bỏ được hận, không bỏ được giận nằng.

Mặc dù hần là cháu ngoại, nhưng cũng là Hoàng tử, Phùng Quốc Thắng không dám trách cứ nhiều hơn, nói đôi câu rồi cũng thôi.

“Long dạ Hoài Viễn Vương rất sâu đấy.” Ánh mắt Phùng Quốc Thắng lại một lần nữa âm trầm

“Đó là đương nhiên, nếu không sao hần có thể sống đến hiện tại?” Khang Vương cười nói.

Phùng Quốc Thắng hừ một tiếng, “Trước mắt trước tiên giải quyết chuyện cháu trêu chọc ra đã, sau đó mới nghĩ cách phá hủy chứng cứ, khiến Hoài Viễn Vương không có cách nào về triều báo cáo! Khang Vương Điện hạ, đây mới là mục đích chuyến này của chúng ta, nhưng chuyện không liên quan đến kia, đừng nhớ đến nó.”

Khang Vương cười khan hai tiếng, “Cậu nói đúng lắm.” Cũng không biện bạch điều gì.

“Lâm Đàm đâu rồi, Lâm Đàm đâu?” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu điên cuồng của Việt Tú Huyện chủ. die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Khang Vương nhú chặt chân mày.

Phùng Quốc Thắng là cậu hần, biết hần quá sâu, thấy thế không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Cháu vốn trứng kê của Lâm Đàm này, đúng không? Khang Vương Điện hạ, ngài cần phải không chế mới được, đừng vì đam mê nữ sắc.”

Khang Vương tiêu sái cười nói, “Dạng tuyệt sắc gì mà bọn Vương chưa từng thấy, lại sẽ vì nữ sắc mà mê hoặc? Cậu quá coi thường cháu.”

Mặc dù Phùng Quốc Thắng cảm thấy lời của hần không thể tin hoàn toàn, cũng hơi yên tâm.

Âm thanh của Việt Tú Huyện chủ càng ngày càng xa, hình như xông ra ngoài.

Khang Vương lấy cớ trong phòng buồn bức, muốn đi ra ngoài một chút, bước nhanh đi ra ngoài, đuổi theo giọng nói của Việt Tú Huyện chủ.

“Lâm Đàm, là người hại ta, là người làm hại ta!” Việt Tú Huyện chủ hung ác nhào về phía Lâm Đàm, giống như điên cuồng.

Quận Vương phi khăn trương đuổi tới, thấy Việt Tú Huyện chủ nổi điên với Lâm Đàm, cũng ném qua một ánh mắt oán độc.

Lâm Đàm cười lạnh, “Ta làm hại người sao? Việt Tú Huyện chủ, ta làm hại người như thế nào, người dám nói một chút ở trước mặt mọi người sao? Ta rửa tai lắng nghe!”

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh trầm miệng một lời nói chuyện thay Lâm Đàm, “Sau khi Lâm cô nương thay xiêm áo vẫn ngồi chơi ở đây với hai chúng ta, Việt Tú Huyện chủ, nàng ấy hại người như thế nào?”

Việt Tú Huyện chủ đỏ mắt kêu la, “Các người đừng giải vây cho nàng ta, chính là nàng ta hại ta!” Đưa móng tay nhuộm son đỏ thắm ra, liều mạng cào lên mặt Lâm Đàm! Nếu như bị nàng được như ý, khuôn mặt đẹp dễ như hoa thuần khiết như tuyết của Lâm Đàm nhất định sẽ bị phá rách, lưu lại sẹo!

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh cực kỳ sợ hãi, “Có lời gì bình tĩnh nói, cần gì đánh?”

Lâm Đàm lưu loát đẩy hai nàng ra, “A Hủy, a Hình, ta có thể ứng phó, hai người xem chút náo nhiệt là được.” Đón lấy Việt Tú Huyện chủ đang phát điên, nhẹ nhàng vận đôi tay nàng ta, ấn nàng ta ở trên bàn, “Việt Tú Huyện chủ, dám làm thì dám nhận, nguyên ý đánh cuộc thì phải chịu thua, người nói đúng không? Chỉ mới thua một ván, người liền phát điên, cũng quá không có phong độ đi!”

Khang Vương vội vã chạy tới, vừa đứng nhìn thấy bóng dáng tuyệt trần của Lâm Đàm đang vận tay Việt Tú Huyện chủ, không khỏi ngây ngốc.

Đẹp như vậy, lại có khả năng như vậy; lạnh lùng như vậy, lại mê người như vậy...

Việt Tú Huyện chủ bị đông đảo thị nữ tiến lên “Đỡ” lấy, “Đưa” đi, đã “Đi” ra ngoài rất xa, còn giùng giăng quay đầu lại, mắng to Lâm Đàm.

Cho đến khi miệng của nàng bị nhét thứ gì đó, thế giới này cuối cùng mới yên tĩnh.

Quận Vương phi oán hận nhìn Lâm Đàm, vội vàng chiếu cố con gái của bà đi.

Khang Vương nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Lâm Đàm, không nhịn được đi tới trước hai bước, định gần nàng hơn một chút.

Lâm Đàm khẽ cười một tiếng, “Mới dính dáng với đường muối, lại muốn mạo phạm danh môn khuê tú An Định châu sao? Khang Vương Điện hạ, chúc mừng ngài, mỹ danh thương hương tiếc ngọc của ngài, sẽ nhanh chóng truyền khắp thiên hạ”

Khang Vương đành tạm dừng bước chân.

Lâm Đàm cười khẩy, nắm tay Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh, nhẹ lướt đi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày này Lâm Hân và Lâm Thấm cũng không đi An Bình Quận Vương phủ, Lâm Hân ở nhà đi học viết chữ, Lâm Thấm trêu chọc Đại Bạch của nàng, hái hoa dại của nàng, vẫn cùng đi với San tỷ nhi nhìn chim nhỏ trong hoa viên, cho cá ăn, chơi đùa không chán.

Sau khi Lâm Khai Lâm Đàm cùng với La phu nhân về nhà, Lâm Thấm liền hoan hô nhào tới trong ngực Lâm phu nhân, vừa ra sức làm nũng.

La phu nhân ôm con gái hôn rồi lại hôn, hai mẹ con giống như tám trăm kiếp chưa từng gặp mặt, cực kỳ thân thiết.

Thật ra thì mới tách ra có nửa ngày mà thôi.

Lâm Phong cũng trở lại thật sớm, “Thật ra thì ta là thanh quan làm tròn chức trách, chỉ có điều, nếu như Hoài Viễn Vương Điện hạ nói thân thể ta bị bệnh nhẹ, ta cũng mừng rỡ len lén lười.” Rất hứng thú cảm quyền sách của Lâm Hàn lên, tự mình dạy con trai học.

Lâm Thâm chuyển ghế nhỏ sang bên cạnh nhìn, chớp mắt một cái lại chớp mắt một cái, cũng không biết nàng nghe hiểu không, hay mò mẫm tham gia náo nhiệt.

Lâm Hàn nói cho phụ thân tâm đắc trong học tập của hắn: “Cha, mặc dù Vương Văn Công có thanh danh rất lớn, nhưng ông ấy bất cận nhân tình, con không muốn học văn chương của ông ấy. die nda nle equ ydo nn

Lâm Đàm ngồi xuống bên cạnh hắn, hướng dẫn từng bước nói: “A Hàn, ngày trước ở Đãng Châu có một vị cô nương tên là a Vân, phụ thân đã qua đời từ rất sớm, năm mười lăm tuổi mẫu thân cũng bị bệnh qua đời, khổ sở không nơi nương tựa. Thúc thúc nàng ấy không muốn nuôi sống nàng ấy, lại tham lam lễ vật, cho nàng đính hôn với một lão lưu manh Vi A Đại hơn ba mươi tuổi trong thôn.”

Lâm Hàn không giải thích được, không biết lời này của tỷ tỷ là có ý gì.

Lâm Đàm cười một tiếng, “A Vân ngại Vi A Đại vừa già vừa xấu, không muốn gả cho hắn, nhưng thúc thúc nàng làm chủ để cho nàng đính hôn với Vi A Đại, a Vân không phục, thừa dịp ban đêm Vi A Đại ngủ một mình ở nhà trong nông thôn liền đi giết hắn, bởi vì hơi sức quá yếu, người không giết chết, bản thân nàng chạy. Sau đó quan phủ bắt được nàng thẩm vấn, nàng lập tức nhận tất cả tội lỗi.”

Lâm Hàn nghe như vào mê hoặc.

Lâm Thâm rõ ràng nghe không hiểu, nhưng liếc nhìn phụ thân, mẫu thân, cả ba đều nghe rất tập trung, nàng cũng giả bộ đáng vẻ thâm trầm.

Lâm Đàm giải thích cặn kẽ cho đệ đệ, “Tri châu Đãng Châu xử a Vân tử hình giảm hai bậc định tội, sau khi báo danh triều đình, Hình bộ lại cho rằng phải tử hình. Sau đó trong triều triển khai biện luận, một phái lấy Vương Văn Công cầm đầu, một phái lấy Tư Mã Ôn Công cầm đầu, nhóm lấy Vương Văn Công cầm đầu nhất trí cho rằng a Vân không nên chết, nhóm lấy Tư Mã Ôn Công cầm đầu cho rằng a Vân nên lấy tội ác nghịch phản xử tử hình. Chỉ đơn thuần là từ hình luật mà thôi, bọn họ tranh cãi ở hai điểm, thứ nhất a Vân và Vi A Đại rốt cuộc có tính là phu thê hay không, một điểm khác a Vân rốt cuộc có tính là tự thú hay không. A Hàn, đệ cảm thấy vị a Vân cô nương này nên bị phán tử hình sao?”

Lâm Hàn cẩn thận suy nghĩ một chút, “Giết người, đánh người bị thương đều không đúng, nhưng vị a Vân từ nhỏ không cha, mẹ lại qua đời, thật đáng thương... Tỷ, đệ cũng khó mà nói nên như thế nào, chính là cảm thấy nàng ấy đáng thương...”

Lâm Đàm sờ đầu của hắn, âm áp nói: “Đệ mới chỉ tám tuổi, đương nhiên có thể nghĩ như vậy, năm đó Vương Văn Công ở trên triều đình biện luận kịch liệt với Tư Mã Ôn Công, trải qua hơn một năm tranh chấp, cuối cùng bảo vệ được tính mạng của a Vân. Suy nghĩ của ông ấy dĩ nhiên khác đệ, cũng có mục đích của ông ấy. Chỉ có điều, ông ấy không có ý muốn giết chết a Vân, có đúng không? Nói ông ấy bất cận nhân tình, có phải sẽ thiếu công bằng không?”

Lâm Hàn như có điều suy nghĩ.

“Tỷ tỷ thật lợi hại!” Lâm Thâm ở bên vỗ bàn tay nhỏ, nhiệt liệt trầm trồ khen ngợi vì tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ rất bác học.” Lâm Đàm chấp chấp tay với Lâm Thâm, bày tỏ rất bội phục.

Lâm Đàm cười một tiếng, “A Hàn, đệ sống một cái tám năm, tỷ sống hai cái tám năm, tỷ đương nhiên biết nhiều hơn đệ.” Trong giọng nói mang theo ý nhạo báng.

Lâm Hàn quay đầu nhìn Lâm Thâm, “A Thâm, muội sống một cái bốn năm, ca sống hai cái bốn năm, ca tự nhiên biết thật nhiều hơn muội?” Giọng nói giống Lâm Đàm như đúc.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, lấy lòng cười cười, “Nhị ca, có ý gì?”

Nàng nghe không hiểu.

Lâm Hàn lấy ra mười sáu que đếm đặt lên bàn, dạy cho Lâm Thâm, “A Thâm, muội xem, đây là bao nhiêu que? Nhị ca dạy muội đếm, một, hai, ba... Mười sáu, ở đây tổng cộng là mười sáu que, mười sáu, chính là tuổi của tỷ tỷ.” Lại chia mười sáu que đếm này ra làm đôi, tám ở phía trên, tám ở phía dưới, “Mười sáu chỉ làm hai nửa, mỗi một nửa bằng nhau, đều là tám. A Thâm muội đếm một chút, có phải tám không? Tám tuổi là tuổi của nhị ca.” Sau đó mới chia, “Tám chia làm hai nửa, chính là bốn rồi. A Thâm, đây là số tuổi của muội.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Thâm gục xuống bàn nhìn tới nhìn lui, đưa tay nhỏ bé ra chia bốn phần thành hai nửa, phía trên hai, phía dưới hai.

“Hài!” Nàng vui mừng kêu lên.

“A Thâm chia quá đúng!” Cha mẹ huynh tỷ nàng cũng sang đây xem, trầm trồ khen ngợi thay nàng.

Lâm Thâm ngó nghiêng que đếm trên bàn, quay người lại nhìn ra phía sau mình, nhón nhón chân, rất dỗi sức.

“A Thắm đây là nhìn cái gì vậy?” Tất cả mọi người buồn bực.

Lâm Thắm nhìn hồi lâu cái gì cũng không nhìn thấy, tức giận quay đầu, “Hai đâu? Hai ở đâu? Con muốn nói nó!”

Có ý tứ gì, cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ nàng trong lúc nhất thời không hiểu rõ nàng nói là có ý gì.

Lâm Thắm càng thêm tức giận, “Tỷ tỷ nói nhị ca, nhị ca nói con, con phải nói nó! Cho con hai!”

— Lâm Đàm trêu ghẹo Lâm Hàn, Lâm Hàn trêu ghẹo nàng, nàng không muốn, đòi tìm “Hai” với cha mẹ ca tỷ nàng, đòi người nàng có thể trêu ghẹo.

“Thì ra nhị tiểu thư của chúng ta là ý này.” Lâm Phong bừng tỉnh hiểu ra.

La phu nhân vui mặt mảy mòi hờ, dịu dàng dụ dỗ nàng, “A Thắm ngoan, hai sẽ không có rồi, con đổi người khác nói có được không? Không Dương, tiểu Uyển, nếu không tìm hai người về cho con?”

Lâm Thắm kiên quyết lắc đầu, “Không, phải là hai!”

Làm tất cả mọi người vui vẻ. A Thắm, vào lúc này đi đâu tìm hai cho người? Không kịp, cho dù thật sự cho người thêm đệ đệ muội muội, lúc này nó cũng không thể hai tuổi.

Lâm Thắm cố ý muốn đòi hai.

Đứa bé trở nên cố chấp rất khó dụ dỗ, Lâm Thắm xoay người một nhà không có cách nào.

Vấn đề khó khăn này cuối cùng do Hoài Viễn Vương tìm cách giải quyết.

Hắn cho Lâm Thắm một con lừa con tuổi vừa mới hai tuổi.

Con lừa con này ngờ ngác ngây ngốc, thật đáng yêu, nhưng nhỏ hơn con lừa con bình thường nhiều, chỉ cao hai thước, còn thấp hơn Lâm Thắm một chút.

“Nó hai tuổi rồi, thật.” Hoài Viễn Vương nói cho Lâm Thắm.

Lâm Thắm sung sướng say mê quan sát con lừa con, vui mừng bưng bưng nói, “Về sau tỷ tỷ nói nhị ca, nhị ca nói muội, muội có thể nói tiểu Hôi!”

Lừa con có màu xám tro, Lâm Thắm liền gọi nó là tiểu Hôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Editor: Puck - Diễn đàn

Từ đó về sau, khi nhị tiểu thư Lâm gia chơi đùa ở nhà, bên cạnh không phải ngỗng trắng nghênh ngang đi theo, chính là tiểu Hôi ngu si đi theo.

Nếu Lâm Khai và Lâm Đàm nói Lâm Hàn, Lâm Hàn sẽ quay đầu lại nguyên trạng không thay đổi nói Lâm Thắm, Lâm Thắm quyết đoán phát phát tay nhỏ bé, “Mang tiểu Hôi!” Tự sẽ có người mang tiểu Hôi tới trước mặt nàng, Lâm Thắm liền lựa lời nghiêm chỉnh hữu lực nói nó, “Người mới sống một cái hai tuổi, ta đã sống hai cái hai tuổi, biết tự nhiên nhiều hơn người, hiểu không?”

Tiểu Hôi là đầu lừa con tốt tính, “Um beee — um beee —” kêu, giống như nhận sai với đứa bé, làm cho Lâm Thắm rất có cảm giác thành tựu.

“Hôm nay trước tiên nói đến đây.” Nàng hài lòng gật đầu.

Nói xong tiểu Hôi, nàng liền há hê lại thỏa mãn, vui vẻ giống như muốn bay lên.

Đáng vẻ nhỏ bé đáng yêu như vậy, thật sự khiến lòng người ta cũng sắp hòa tan.

La phu nhân thiên vị tiểu nữ nhi nhất, thấy Lâm Thắm sung sướng như thế, đương nhiên rất cao hứng.

Lâm Phong “Vi bệnh nhẹ” trong người, không tới nha môn, ở nhà nghỉ ngơi, bình thường ông bận về việc công vụ, khó khăn lắm mới ở không, đương nhiên là muốn bên cạnh thế tử nhiều hơn, mấy ngày nay luôn cùng La phu nhân sớm chiều không rời.

Tĩnh tình La phu nhân cương trực, một khi vui mừng luôn nói nhiều, khích lệ tiểu nữ nhi bảo bối của bọn họ với Lâm Phong, lại khen đến Hoài Viễn Vương, “Chàng nói Hoài Viễn Vương đây là nghĩ như thế nào, có thể tìm cho tiểu a Thắm của chúng ta một đầu lừa nhỏ tới? Từ lúc có đầu lừa nhỏ này, a Thắm ngày ngày cũng thật vui vẻ, người nhìn thấy liền thích.”

Lâm Phong mỉm cười, “Hoài Viễn Vương là người có lòng.”

Hoài Viễn Vương đây rõ ràng không có cơ hội đến gần tỷ tỷ, liền hao tâm tổn sức lấy lòng muội muội, Lâm Phong vẫn rất hài lòng với con rể chuẩn như vậy.

La phu nhân vui mừng khắp khối gât đầu, “Ừ, ta cũng cảm thấy thế, Hoài Viễn Vương là người có lòng. Hôm qua hẳn còn sai người tặng huyết yến cực phẩm tới đây, nói là hiếu kính cho ta, bồi bổ thân thể cho ta, huyết yến cực phẩm này ngược lại không hiếm lạ, tâm ý cũng khó có được.”

Đang nói chuyện, Thanh Trúc đi vào bẩm báo, “Đàm phu nhân tới.”

La phu nhân nói: “Mau mời.”

Vừa mời Đàm Tuệ, vừa đuổi Lâm Phong đi, “Có khách nữ, chàng ở đây không tiện, mời tránh đi xuống.”

Lâm Phong không khỏi buồn cười, “Như vậy muốn đuổi ta đi? Phu nhân, nàng đuổi ta đi rồi, ta không có chỗ nào đi, cũng không thể làm gì khác hơn là đến thư phòng thương lượng một chút việc công với các sư gia, một khi thương lượng có thể không biết đến giờ nào mới có thể trở về, nàng đừng trách ta.”

La phu nhân xì mũi coi thường, “Nghĩ hay ghê! Khó khăn lắm mới được nghỉ mấy ngày, chàng không phải phụng bồi ta còn làm gì? Biểu tỷ đi, chàng liền về ngay, nếu như chàng dám không trở lại. . .” Bà đảo đôi mắt đẹp, cười như không cười nhìn chăm chăm vào Lâm Phong, cũng không biết có ý đồ gì.

“Nếu ta không trở lại, phu nhân định như thế nào?” Lâm Phong cười hỏi.

La phu nhân cười tủm tỉm, “Nếu chàng không trở lại, ta liền kêu tiểu a Thắm đi tìm chàng, đến lúc đó đứng bên trái con bé là đại Bạch, bên phải dắt tiểu Hôi, đại Bạch kêu cạc cạc với chàng, tiểu Hôi kêu um beee với chàng, tiểu a Thắm trừng mắt với chàng, ta cũng không tin chàng ngăn cản được?”

Lâm Phong cười toét miệng, “Nào phải dùng tới hưng sư động chúng như vậy? Chỉ cần một mình tiểu a Thắm của chúng ta, cũng đủ rồi.”

Nói đùa mấy câu, Lâm Phong nói cho La phu nhân, “Có lẽ biểu tỷ vì chuyện của Khang Vương mà tới, nàng kêu tỷ ấy đừng gấp gấp, cầu đến đầu thuyền tự nhiên thẳng.”

La phu nhân nhớ kỹ, “Được rồi, ta nói cho tỷ ấy biết.” Sau khi đồng ý, La phu nhân tò mò hỏi, “Này, chàng nói Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ làm ra chuyện xấu này, rốt cuộc phải kết thúc như thế nào?” die nda nle equ ydo nn

Lâm Phong cười nói, “Cho nên biểu tỷ mới có thể tới tìm nàng. Biểu tỷ phu nhất định đang buồn rầu.”

La phu nhân cười, “Ta hiểu.”

Sau khi Lâm Phong rời đi không lâu, Đàm Tuệ liền tới, mặt lộ vẻ buồn rầu.

La phu nhân lệnh cho thị nữ ngâm trà mình tiền long tỉnh, tách trà cao điều bằng sứ trắng có vẽ ngoài cực kỳ tinh xảo, xương gốm mỏng này, men sứ ôn hòa này, màu sắc tươi đẹp này, kiểu dáng khéo léo này, trong lòng tách còn có hoa cỏ nhỏ làm trang trí, cùng với lá trà long tỉnh trắng tấp đẹp đẽ, bóng loáng đầy đặn tôn nhau lên, bóng bệ đáng yêu.

(*) Ca điều: là dòng gốm sứ xếp trong ngũ đại danh điều thời Tống, có địa vị hết sức quan trọng trong lịch sử gốm sứ. Gốm cao điều đặc trưng trong thời đại men rạn có sắc tím, xương gốm mỏng, men có ba loại màu chính là màu vôi bóng, màu gạo, màu phấn thanh. Do trong đất có hàm lượng sắt cao, khi nung sẽ có hiện tượng ô xy hóa, nên trên phiêu xuất hiện sắc tím đen của sắt. Đặc điểm nổi bật của đồ sứ là vết rạn khắp toàn thân, mảng hoa văn kích thước không đều nhau, mảng lớn có màu đen sẫm, mảng nhỏ có màu vàng kim, vì thế nên có cách gọi “đây sắt sợi vàng”. Đồ sứ Ca điều có hai loại bụng sứ và bụng cát. Kiểu men rạn cao điều vừa có tương đồng vừa khác biệt với quan điều.

La phu nhân đặc biệt chỉ cho Đàm Tuệ nhìn, “Thấy hoa cỏ nhỏ trong tách không? A Thắm cực kỳ trúng ý cái này, mặc dù con bé không thích uống trà, nhưng thích xem những tách trà chúng ta dùng.”

Đàm Tuệ đề tâm nhìn, bật cười, “Còn không phải sao? Hoa cỏ nhỏ này nhìn trông rất sống động, giống như bay bổng ở trong nước, không trách được tiểu hài tử sẽ thích.”

Long tỉnh mình tiền thượng hạng, nước trà sau khi ngâm trong veo sáng ngời, lá trà xanh nhạt, hương thơm thanh cao dài lâu, thơm mát như lan, Đàm Tuệ cũng là người yêu trà, lúc này lại không có tâm tình, ngay cả trà ngon như vậy cũng không có lòng thương thức uống vào, nhấp hai ngụm liền đặt tách trà xuống, liếc mắt ra hiệu với La phu nhân.

La phu nhân hiểu ý, lệnh cho tất cả bọn thị nữ lui ra ngoài.

Đàm Tuệ vốn cùng La phu nhân phân chủ khách ngồi xuống, lúc này trong lòng gấp gáp, liền chuyển qua ngồi bên người La phu nhân, xì xào bàn luận với

bà ấy: “Biểu muội, cha San tỷ nhi gặp phải chuyện khó xử rồi, liên tục cầu xin ta, ta và ông ấy dù sao cũng là phu thê một hồi, cũng không đành lòng nhìn ông ấy bị làm khó, liền mặt dày tới hỏi muội. Biểu muội nói đi, Khang Vương Điện hạ là thần phận gì, hần thân dính dáng vào trong vụ án, cha San tỷ nhi cũng được, Từ Châu đồng cũng được, Tang Thông phán cũng được, ai dám đi nghiêm túc thẩm tra hần? Cũng không thẩm tra không được, Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ chuyện đó... Chuyện xấu đó hiện giờ cũng đã truyền khắp trong thành An Định, nghe nói ngoài châu ngoài phủ cũng biết rồi, nếu không thẩm tra ra một nguyên nhân, cũng giao phó không được đúng không?”

Trong thành An Châu trừ Lâm Phong vị Tri châu này ra, còn có một vị Từ ngũ phẩm Châu đồng, hai vị chính lục phẩm Thông phán. Hiện giờ Châu đồng Từ Du, Thông phán Tang Kỳ còn có trọng phụ của Đàm Tuệ là Thượng Minh ba người vâng lệnh tra án, đầu mỗi người đều lớn như cái đầu.

La phu nhân thấy sắc mặt Đàm Tuệ vô cùng lo lắng, liền trấn an vỗ vỗ bà ấy, “Yên tâm, chuyện này không có gì.”

Đàm Tuệ mừng rỡ, “Thật sao biểu muội? Có phải biểu muội phu nói gì với muội không? Nhanh lên, mau nói cho ta biết.”

La phu nhân cười cười, trước không đề cập tới Khang Vương lại hỏi Đàm Tuệ một chuyện nhà, “Nữ tử phong trần ở nhà tỷ, hiện giờ như thế nào?”

Đàm Tuệ ngây ngốc, khổ sở nói: “Còn không phải vốn như vậy. Cha San tỷ nhi lần nữa cầu tình thay cho nàng ta, nàng ta cũng an phận không ít, ta cũng liền được chẳng hay chớ rồi.”

La phu nhân rất không tán thành, “Ồ bên giường, há để cho người khác ngủ say, tỷ không phải nhân cơ hội này để cho nàng ta rời khỏi mắt tỷ, còn chờ cái gì?”

Đàm Tuệ được bà ấy nhắc nhở như vậy, cũng động lòng, “Cũng được, ta về nhà liền nói với cha San tỷ nhi.”

Chỉ có điều, bà quan tâm nhất không phải nữ tử phong trần trong nhà kia, mà là tiền đồ của Thượng Minh, chỉ có điều nghĩ sơ qua đề nghị của La phu nhân, liền lại hỏi chuyện của Khang Vương, “Thẩm lại không dám thẩm, hỏi lại không dám hỏi, cố tình Hoài Viễn Vương Điện hạ cũng ở đó, còn không dám vẫn cứ kéo dài tiếp xuống, thật sự sắp buồn ra bệnh rồi.”

La phu nhân cười một tiếng, “Biểu tỷ nghĩ đi, chuyện này hiện giờ che đậy đã không thể che đậy rồi, ai ai cũng biết, danh dự của Khang Vương bị hao tổn, đời này của Việt Tú Huyện chủ coi như xong, đừng mơ tưởng lại thái thái bình bình làm Huyện chủ của nàng ta, không chết cũng phải xuất gia, đây là chuyện đã không thể nghi ngờ. Phùng Quốc Thắng không phải bắt được một tỷ nữ tên Xuân Doanh sao, muốn đồ hết toàn bộ tội lỗi lên đầu Xuân Doanh đúng không? Biểu tỷ phu và Từ Châu đồng, Tang Thông phán sao không thuận theo ông ta, cứ xử như vậy? Lời như thế, về phía Khang Vương cũng không phản đối, An Bình Quận Vương phủ cũng nhờ ơn...”

“Nhưng còn có Hoài Viễn Vương!” Đàm Tuệ không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

La phu nhân phì cười, “Không phải Hoài Viễn Vương đã nói sao, nếu Khang Vương tỉnh, về mặt như thường, chuyện này ngài ấy sẽ không quan tâm, giao cho Khang Vương tự xử lý. Biểu tỷ, Hoài Viễn Vương nặng lòng thù tằn mà nổi danh, ngài ấy đã nói mặc kệ, vậy sẽ thật sự mặc kệ, tỷ kêu biểu tỷ phu không cần cố kỵ ngài ấy.”

Mặc dù giọng điệu La phu nhân chắc chắn khác thường, Đàm Tuệ vẫn còn có phần không can đảm tin tưởng.

“Hoài Viễn Vương thật sự sẽ không quản sao?” Bà tỏ vẻ trù trừ hỏi.

“Khẳng định bỏ qua.” La phu nhân tỏ vẻ tươi cười.

Đàm Tuệ vẫn rất do dự.

La phu nhân không nhịn được cười một tiếng, nhỏ giọng nói ra: “Biểu tỷ nghĩ đi, tranh đấu giữa các Hoàng tử, có khả năng bởi vì một chuyện xấu như vậy liền tất cả kết thúc không? Không thể chứ? Đã không có thể, Hoài Viễn Vương cần gì dồn ép không tha. Còn nữa, chuyện này đã truyền ra, cho dù là một vụ gièm pha, danh tiếng thuần khiết không tỳ vết của Khang Vương đã bị dính điểm nhơ, Hoài Viễn Vương còn có gì không hài lòng?”

Đàm Tuệ mới chợt hiểu ra, “Hóa ra là như vậy.” Lòng yên ổn rồi, liền tục nói cảm ơn với La phu nhân, “Nhờ có một câu của muội đánh thức người trong mộng. Biểu muội, ta đây liền về nhà nói cho cha San tỷ nhi, để cho ông ấy không cần ăn không ngon nữa.”

Đàm Tuệ có chuyện trong lòng, không kịp ngồi lâu, liền cáo từ rời đi.

“Biểu tỷ cũng là trong lòng không chứa được chuyện.” La phu nhân thở dài thay Đàm Tuệ.

Khi còn bé bà và Đàm Tuệ cùng nhau lớn lên ở phủ Tấn Giang Hầu, Đàm Tuệ tất nhiên ăn nhờ ở đậu, còn bà cũng vẫn luôn bị gánh ác danh khắc mẫu, bị mẹ kế, bọn muội muội chen ép khắp nơi, nhìn như ngang ngược ngông nghênh, thật ra thì cuộc sống gian nan, khó tránh khỏi đồng bệnh tương liên.

Trải qua Từ Châu đồng, Tang Thông phán và Thượng Thông phán thu thập chứng cứ tra xét nhiều mặt, cuối cùng tra xét rõ ràng chuyện An Bình Quận Vương phủ: Khang Vương phụng thánh mệnh điều tra án tham ô, đi ngang qua An Định, ở tạm trong An Bình Quận Vương phủ. Thị nữ của Việt Tú Huyện chủ là Xuân Doanh bởi vì Huyện chủ thỉnh thoảng trách phạt nàng, trong lòng ôm hận, cố ý vào ngày tháng đó khi An Bình Quận Vương phủ tổ chức yến đãi khách, chuyển hết toàn bộ thị nữ trong viện, lại dụ dỗ Huyện chủ trở về phòng, dùng thuốc mê làm mê choáng váng; sau đó Xuân Doanh đến trong viện tìm kiếm nam tử xa lạ, thấy Khang Vương uống rượu một mình, nhân vật phong lưu, lợi dụng lý do Việt Tú Huyện chủ có chuyện thương lượng lừa gạt hần tới trong phòng, cũng dùng thuốc mê làm choáng váng — sự thật trên đây, thị nữ Xuân Doanh đã chịu hình, khai nhận toàn bộ.

Khang Vương vô tội, Việt Tú Huyện chủ cũng vô tội, người xấu chỉ có một mình Xuân Doanh.

Từ Châu đồng và hai vị Thông phán Tang, Thượng liên tục thảo luận, mới quyết định báo lên như vậy. Sau khi báo lên, lo sợ không yên, thấp thòm trong lòng, bất ổn, vô cùng khổ sở.

Bởi vì chuyện liên quan đến Khang Vương, vụ án phong lưu này vẫn bị trình đến trước mặt Hoàng đế.

Sau khi Hoàng đế xem xong, ngự bút phê một chữ “Tốt”, ra lệnh ban ngợi khen cho các vị quan viên ở An Định châu xử lý chuyện này.

Trái tim của Từ Châu đồng và hai vị Thông phán Tang, Thượng cuối cùng thả lại vào trong bụng, âm thầm may mắn không thôi.

Tham dự vào một vụ án khó giải quyết như vậy, không chỉ có thể toàn thân mà lui, còn nhận được ngợi khen của bệ hạ, quả thật quá may mắn rồi.

Lâm gia, Lâm Khai sai người chép lại bản án một lần, lại cảm cho cha mẹ, các đệ muội cùng nhìn, “... Đã làm khó Từ Châu đồng và hai vị Thông phán rồi, có lẽ vất hết óc suy nghĩ, mới viết ra được điều này.”

Người Lâm gia vây lại một chỗ, cũng cười, “Nói dối này quả thật quá thẳng thắn, quá nói bậy nói bạ, không dễ dàng, thật sự không dễ dàng.”

Lâm Thẩm cơ trí đã chạy tới, leo lên trên đầu gối Lâm Phong ngồi xuống, cùng mọi người nhìn bản án.

Mắt to đen như mực, trong suốt sáng ngời, sáng chói như sao, ánh mắt hết sức tập trung.

“Giống như con có thể xem hiểu vậy.” Cha mẹ nâng, ca ca tỷ tỷ, đều buồn cười trong bụng.

Lâm Đàm cầm bản án lên cẩn thận nhìn một chút, thờ dài nói: “Quả thật đã làm khó cho biểu di phu bọn họ, chỉ có điều, con vẫn cảm thấy còn chưa phải rất hợp tâm ý.”

“Vì sao?” Lâm Phong hỏi.

“Không đủ hoang đường.” Lâm Đàm thả bản án về, cười giảo hoạt.

Chỉ bằng chuyện này không có khả năng dao động căn cơ của Khang Vương, chỉ có thể bại hoại hạ thanh danh của hắn — dĩ nhiên danh tiếng cũng rất quan trọng — phần bản án này viết càng hoang đường, càng không thể tin, cũng không có lợi cho Khang Vương, càng dễ đưa tới người ta nghĩ ngợi vô cùng vô tận như thế nào. Lâm Đàm cảm thấy, bản án này còn không chỉ hoang đường đến nơi, làm cho người ta có cảm giác tiếc nuối.

“A Đàm thật xấu.” Lâm Phong và La phu nhân buồn cười.

“Thật không phúc hậu.” Lâm Khai cũng cười phê bình.

Lâm Hàn là em trai, lại nghiêm cẩn giữ lễ, sẽ không đi theo cha mẹ, đại ca trêu ghẹo tỷ tỷ, Lâm Thẩm cũng không tình nguyện, thân thể nhỏ bé ngồi xuống trên đầu gối của cha nàng, lớn tiếng tỏ vẻ bất bình thay tỷ tỷ của mình, “Tỷ tỷ còn lâu mới hư! Tỷ tỷ rất tốt!”

“Nhìn tiểu a Thẩm của chúng ta xem, biết chụp mông ngựa của tỷ tỷ kia.” La phu nhân mặt mày hớn hờ.

(*) Chụp mông ngựa: nịnh hót

Lâm Thẩm không thuận theo bà, “Không phải nịnh hót, không phải nịnh hót!” Quay đầu lại tỏ vẻ nghiêm trang nói cho Lâm Đàm, “Muội không phải nịnh hót, tỷ tỷ thật sự rất tốt.”

Lâm Đàm cười tùm tùm trên nàng, “Thật ra thì nịnh hót cũng rất tốt, nịnh hót là cách nói trêu ghẹo của chế nhạo, dễ nghe một chút chính là tán dương, ca tụng, khen ngợi, ca ngợi, tiểu a Thẩm chụp mông ngựa của tỷ tỷ, nói rõ thích tỷ tỷ.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Thẩm y hệt tiểu đại nhân gật đầu một cái.

“A Thẩm còn nhỏ tuổi, thật biết dùng từ.” Lâm Đàm cười trầm trồ khen ngợi vì muội muội, bốn chữ ‘thì ra là vậy’ này, dùng thật cực kỳ chuẩn xác. A Thẩm, tỷ tỷ hiện giờ đang chụp mông ngựa muội đó.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mũm mĩm của Lâm Thẩm treo nụ cười, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, mới vừa rồi muội cũng chụp mông ngựa tỷ đó.”

“Phụt...”

Tất cả mọi người không nhịn cười được.

Thanh Trúc vội vã đi tới, trên mặt mang theo vẻ kinh hoàng và tức giận: “Lão gia, phu nhân, Khang Vương đến rồi! Hắn ta còn mang theo, còn mang theo...” Giận đến không nói được nữa.

“Còn mang theo cái gì?” Tỉnh tỉnh La phu nhân nóng nảy, đứng bật người dậy, lạnh lùng quát hỏi.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt Thanh Trúc, nàng vừa tức giận vừa gấp gáp nói: “Hắn còn mang theo rất nhiều tiền tài, nói là, nói là...” Liếc nhìn về chỗ Lâm Đàm đứng, nước mắt lại tràn mi, “Nói là sinh lễ cho đại tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Editor: Puck - Diễn đàn

“Khốn kiếp, hắn lại dám như vậy!” La phu nhân tức giận đến toàn thân phát run, trong mắt sắp phun ra lửa.

Lâm Phong và Lâm Khai cũng đột nhiên biến sắc.

Chính là nhà quan lại bình thường, con cái muốn kết thân, cũng cần tới thăm dò ý tứ trước, đợi sau khi nhà gái nói ra phía nhà trai sẽ mời người làm mai tới cửa, huống chi Khang Vương hấn là ngôi vị Hoàng tử, vốn không có đạo lý trước đó không trao đổi với nhà gái, liền trực tiếp tới cửa cầu hôn! Hắn cầu hôn như vậy, ai sẽ cho rằng Lâm gia và Khang Vương phủ không phải đã sớm âm thầm thương lượng xong chứ? Về sau lại có nhà nào dám bàn luận hôn sự với Lâm Đàm?

Hắn đây không gọi là cầu hôn, gọi là bức hôn!

Lâm Đàm cười lạnh nói: “Ta nhỏ vào! Hắn đường đường là Hoàng tử, hôn sự tự nhiên là đạo lý do mình làm chủ sao? Người khắp thiên hạ cho dù hiền ngu cho dù địa vị như thế nào toàn bộ đều biết đến, không được triều đình sắc phong không ai dám tự xưng là Hoàng tử phi, Hoàng tử lập gia đình cần có ý chỉ của bệ hạ! Hắn tùy tiện dám treo tới cửa Lâm gia như vậy, dĩ nhiên không phải tới để cầu hôn Khang Vương phi, là muốn thêm cho Khang Vương phủ một nỷ nhân không đáng nhắc tới đi!”

“Buồn cười!” Từ trước đến giờ Lâm Phong có kiềm chế tốt, lúc này cũng giận đến vỡ bả.

“Ta muốn đánh hắn ra ngoài!” Lâm Khai thuận tay giơ một cái ghế bằng gỗ lim lên, liền muốn xông ra ngoài!

“Đại ca, đệ và huynh cùng đi!” Lâm Hàn tên thủ cựu này không chút do dự tán thành đại ca, tìm kiếm đồ tiện tay chung quanh.

“Đánh, đánh!” Lâm Thâm học phụ thân cũng vỡ bả.

La phu nhân giống như bọn họ, xoa xoa tay, đặng đặng sát khí.

Lâm Đàm tỉnh táo ngăn lại, “Cha, nương, đại ca, bình tĩnh một chút đừng nóng. Cho dù nói như thế nào hắn cũng là Hoàng tử, có phong hào thân vương, trực diện trở mặt với hắn, rất không nên. Mọi người yên tâm, con đã có cách đối phó với hắn.”

“Không, a Đàm.” Lâm Khai phản đối, “Có cha và đại ca ở đây, không thể để cho muội một cô nương gia xuất đầu lộ diện!” diee ndda flineq uysd doon

Con tức giận của Lâm Đàm qua đi, lý trí mà trấn định: “Không, đại ca, lúc này không phải muội ra mặt không thể. Có mấy lời, chỉ có thể dùng thân phận của muội nói, cha và đại ca làm nam tử, rất bất tiện.” Thấy Lâm Phong, Lâm Khai còn chưa tán thành mình, cười nói, “Cha, nương, đại ca, thể đạo từ trước tới nay đều rất không công bằng với nữ ử, luôn để nữ tử nhún nhường, nhẫn nhịn, hy sinh, nhưng làm nữ tử cũng có chỗ tốt, có lúc cũng có thể tùy hứng, phách lối một chút. Yên tâm, con tự có đạo lý.”

Nàng vốn là nữ tử xinh đẹp, lúc này tràn đầy tự tin, đã tính trước mọi việc, càng hiện ra kiểu phong thái khác biệt.

Lâm Thâm cực kỳ phấn khởi chạy đến trước mặt nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười cười với nàng.

Cười đến rục rờ như hoa mùa xuân.

Tuy rằng tức giận đầy ngập, nhưng Lâm Phong, La phu nhân nhìn thấy động tác mờ ám của nàng, khóe miệng vẫn nhếch lên ý cười.

A Thâm luôn rất có thể vui cười.

Lâm Thâm cười với tỷ tỷ xong, ân cần chạy đến phía sau nàng, đưa tay nhỏ bé ra vỗ mông, “Vỗ mông ngựa, vỗ mông ngựa.”

“A Thâm muội...” Mọi người đều cười

Lâm Đàm từ thuở nhỏ trải qua không giống như với nữ nhi trong khuê các bình thường, tâm tính kiên nhẫn hơn nhiều, nhưng nàng kiên cường nữa thông

mình nữa cũng chỉ là cô nương gia mười sáu tuổi, bị Khang Vương bắt nạt đến tận cửa như vậy, trong lòng sao có thể không tức giận. Tức giận lấp đầy lồng ngực của nàng, đã tức giận sắp nổ tung, ngoài mặt trấn tĩnh, cũng chỉ cố làm ra vẻ kiên cường. Nhưng mà, khuôn mặt tươi cười vô cùng ngây thơ trong sáng, động tác mờ ám gây thơ buồn cười của Lâm Thâm, lại làm cho nàng cảm thấy ấm áp, bình tĩnh ổn định hơn rất nhiều.

Nàng ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho muội muội, “A Thâm, nếu có người muốn chọc giận muội, muội không được dính bẫy của hắn, biết không? Cần ăn nhẩn phải ăn nhẩn, tỉnh táo, trấn định, tìm ra được nhược điểm của hắn, không chút lưu tình, đón đầu ra sức đánh hắn!”

Lâm Thâm liên tiếp gật đầu nhỏ.

“Con bé có thể nghe hiểu mới là lạ.” Ánh mắt Lâm Phong và Lâm Khai dịu dàng.

Lâm Đàm mỉm cười, “A Thâm đi theo phụ thân có được không? Nếu phụ thân tức giận, a Thâm liền khuyên phụ thân phải tỉnh táo, không được làm người xấu.”

Lâm Thâm nói theo như vệt, “Ừ, phải tỉnh táo, không được làm người xấu!” Không chỉ riêng học cực kỳ giống, còn giống như tỏ vẻ quyết tâm, nâng quả đấm nhỏ lên quơ quơ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, vẻ mặt trong sáng ngây thơ, cực kỳ thú vị.

Lâm Đàm hôn lại bóp khuôn mặt nhỏ bé tròn mềm của muội muội, đứng lên, “Cha, nương, đại ca, chúng ta đi ra ngoài đi. Cho dù Khang Vương phách lối như thế nào, đáng ghét như thế nào, mọi người chỉ lấy lời quan thoại khách sáo đến qua loa lấy lệ với hắn, đừng có bất kỳ bất kính gì với hắn. Con tự có đạo lý.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Khang Vương mặc một bộ trường bào đỏ thẫm may mắn vui mừng, tươi cười rạng rỡ đứng giữa phòng khách Lâm gia.

Ở sau lưng hắn, hai hàng thị vệ sắp thật dài, trên tay người người đều nâng vàng bạc tiền tài, dính tai chói mắt người ta.

Thấy Lâm Phong, La phu nhân và Lâm Khai cùng lúc tiến vào, trên mặt Khang Vương mang vẻ vui mừng nhất định phải có, chấp tay với Lâm Phong, “Lâm đại nhân, ta quý rầy, bốn Vương đặc biệt cầu hôn lệnh ái, đây là sính lễ, kính xin Lâm đại nhân vui vẻ nhận.” Sau đó quát lên với thị vệ sau lưng, “Còn không mau thỉnh an Lâm đại nhân!”

Thị vệ rất nghe lời, đều nhিপ quỳ gối, “Xin thỉnh an Lâm đại nhân!” Giơ khay trong tay lên thật cao, hùng tráng mà có khí thế. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Khỏe mặt Lâm Khai giật một cái.

Mẹ nó, đây là đang tới cửa thị uy ta sao? Cao Nguyên Vĩ thẳng chó, người cứ chờ đó cho ta!

Lâm Phong ôm Lâm Thâm ra ngoài, ông giận đến thân thể run rẩy, đang định phát tác, hai cánh tay nhỏ bé của Lâm Thâm vòng chặt lên cổ ông, non nớt nói cho ông biết, “Cha, tỷ tỷ nói rồi, phải tỉnh táo, không được làm người xấu.”

Lâm Phong cảm khái vỗ vỗ tiểu nữ nhi: “Ngoan, cha biết.”

Lâm Thâm ngọt ngào cười cười.

“Đa tạ Khang Vương Điện hạ ưu ái. Khang Vương Điện hạ là rồng phượng trong loài người, tiểu nữ lại tư chất nông cạn, không thể hầu chấp khăn lược *, vì vậy, không dám với cao Điện hạ.” Lâm Phong nhin tức, đường hoàng nói.

(*) Hầu chấp khăn lược: Từ Trung Quốc cổ đại, chỉ người hầu cầm khăn, lược hầu hạ chủ nhân.

Lời từ chối này của Lâm Phong vẫn rất uyển chuyển, Khang Vương Điện hạ ngài xem, ngài quá ưu tú, khuê nữ nhà ta quá bình thường, không xứng với ngài, cửa hôn sự này chúng ta không đồng ý. Mặc dù từ chối, cũng từ chối rất khách sáo.

Khang Vương cười vô lại, “Đâu có đâu có, Lâm đại nhân quá khiêm nhường. Lâm đại nhân, không dối gạt ngài, bốn Vương đây cầu hôn cũng không phải cưới Vương phi, mà cầu hôn trắc phi. Lâm đại nhân ngài cũng biết, lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, có đúng không? Lệnh ái quốc sắc thiên hương, rất trúng ý bốn Vương, Lâm đại nhân không cần khiêm nhường.”

“Người đây là muốn nữ nhi ta làm thiếp sao?” La phu nhân giận dữ, vỗ bàn.

La phu nhân càng giận, Khang Vương càng vui vẻ, “La phu nhân, bốn vương là con ruột của bệ hạ, thân vương của bốn triều, chính là trắc phi cũng có phẩm cấp, phu nhân không cần phải tức giận như thế.”

Hai người có dáng vẻ người hầu ở sau lưng Khang Vương lớn tiếng khoác lác, “Điện hạ nhà ta anh tuấn tiêu sái, độc nhất vô nhị, bao nhiêu danh môn khuê tú muốn làm trắc phi cho ngài còn không được, Lâm đại nhân, La phu nhân, Điện hạ nhà ta có thể nhìn trúng lệnh ái, đó là phúc khí của lệnh ái!”

“Đúng vậy, là phúc khí đã tu luyện mấy đời!”

Con tức của Lâm Phong dâng lên, cho dù Lâm Thắm khuyên nhủ ông cũng không được, sắc mặt tái xanh, “Người không khời khinh người quá đáng!”

“Bỏn Vương nào khinh người quá đáng chứ?” Khang Vương tỏ vẻ vô tội, “Lâm đại nhân, ta thật sự rất ái mộ lệnh ái, nhan sắc của lệnh ái, đòi ta ít thấy...”

“Thật sao? So với Thắm Minh Họa thì như thế nào?” Sau tấm bình phong lóe ra một bóng dáng nhẹ nhàng xinh xắn, cười như không cười đứng bên cạnh Lâm Phong, giọng điệu giễu cợt. dil enda4nle3qu21ydo0n

Khang Vương một lần nữa nhìn thấy nàng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng, nhất thời lại không nói ra lời.

Người hầu sau lưng hấn lại sốt ruột, nhỏ giọng nhắc nhở: “Điện hạ, Điện hạ, không thể nói tới Thắm đại tiểu thư! Hôn sự của ngài và Thắm đại tiểu thư, ý chỉ còn chưa hạ đâu, nếu lỡ như để Thắm gia biết, hậu quả...”

“Bớt nói nhảm.” Khang Vương giận tái mặt.

Người hầu rụt cổ, không dám nói tiếp nữa.

Lâm Đàm cười một tiếng, “Bà nội của Thắm Minh Họa là cô nương Trịnh gia, Phùng Quý phi là bà con của Trịnh gia, vì vậy Thắm Minh Họa cũng gọi ngài một tiếng biểu ca, đúng không? Khang Vương Điện hạ, chuyện phong lưu của ngài và Việt Tú Huyện chủ, ngài yêu thích nữ sắc, ta không ngại muốn viết thư nói cho Thắm Minh Họa, để cho nàng ta mở to hai mắt ra, nhìn xem biểu ca của nàng ta rốt cuộc là ai.”

Sắc mặt Khang Vương ngưng trệ.

Chỉ chốc lát sau, hấn liền cười lên: “Cần gì viết thư nói cho nàng ấy biết phiền toái như vậy? Lâm cô nương, ta dẫn nàng trở lại Kinh thành đi, nàng tự mình nói cho nàng ấy biết, chẳng phải hay hơn?”

Lại là dáng vẻ chẳng ngại gì.

Trong lòng Lâm Phong và Lâm Khai đều rét lạnh.

Ở trong triều Thắm Trương rất có lực ảnh hưởng, Thắm Minh Họa càng thêm là Vương phi mà Khang Vương một ý yêu cầu cưới, mang Thắm Minh Họa tới uy hiếp hấn, lại không hề có tác dụng sao?

Đôi mắt Lâm Đàm khẽ nheo lại, chậm rãi hỏi, “Ngài quả thật muốn dẫn ta trở lại Kinh thành?”

“Đó là đương nhiên.” Khang Vương thành khẩn gật đầu, “Bỏn Vương vừa lòng nàng, thành tâm cầu hôn.”

Lâm Đàm khẽ cười, “Mới vừa rồi Khang Vương Điện hạ nói, lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, bây giờ ngài cầu là trắc phi, là thiếp không phải thê, dường như không dùng tới chữ cưới này, ta nói đúng không?”

Khang Vương hơi xấu hổ, lắp bắp, “Cái đó, thật ra thì bỏn Vương... Thật ra thì bỏn Vương thật sự là... Thành tâm...”

Hấn hùng hổ bắt nạt đến cửa, tự xưng muốn Lâm Đàm nữ nhi nhà quan người ta này uất ức làm thiếp, theo lý thuyết phải là Lâm Đàm giận đến lời nói không mạch lạc, thần trí mơ hồ, kết quả hiện giờ đảo ngược, ngược lại, Lâm Đàm vẫn bình tĩnh như cũ, Khang Vương đã lại bắt đầu nhếch nhác.

Lâm Đàm cười nhạt một tiếng, không nhanh không chậm hỏi, “Khang Vương Điện hạ, ngài nói nam tử muốn lấy vợ cưới vợ hiền, nạp thiếp nạp sắc, vậy ngài có biết nếu như nữ tử muốn lập gia đình, sẽ muốn gì không?”

Khang Vương trở nên hăng hái, “Thỉnh giáo Lâm cô nương, sẽ muốn gì?”

Hấn thật sự muốn biết Lâm Đàm muốn gì, để ngày sau có thể lấy lòng, a dua nịnh nọt, bắt sống trái tim. Dieễn dầnn lee quy đôn

Lâm Đàm đón nhận ánh mắt của hấn, đôi mắt như ngôi sao, làn da như hoa đào mỉm cười, ngôn ngữ nói ra lại khí thế hào hùng, sắc bén như đao thép, “Nữ tử muốn gã đơn giản là anh hùng mà thôi, là anh hùng đội trời đạp đất, khí thế ngất trời, có dũng khí có trách nhiệm! Lâm Đàm ta năm nay mười sáu tuổi, chưa hứa với ai, chờ chính là anh hùng chân thật như vậy! Trên đời nếu như có nam tử như vậy, cho dù là nghèo khó hay phú quý, là cao tuổi hay niên thiếu, ta liền nguyện ý ưng thuận cả đời, tùy theo hấn, cùng với hấn đồng cam cộng khổ, chung lòng chung sức, cùng hội cùng thuyền! Nếu hấn là một kẻ cầu hùng, cho dù hấn là Hoàng tử tôn quý, cho dù hấn hấn trời sinh một túi da tốt, cũng chẳng thèm ngó tới! Thà rằng chết, cũng không muốn bị thứ bất tài này làm bẩn!”

(*) Cầu hùng: Nghĩa đen gấu chó, nghĩa bóng trong văn cảnh ngược với anh hùng

Khang Vương nâng người lên, lớn tiếng nói: “Bỏn Vương dĩ nhiên là anh hùng!”

Không phải cũng phải vậy, hấn cũng không thể thừa nhận mình là gấu chó.

“Vậy sao?” Lâm Đàm nhướn mày, hai hàng chân mày dài nhỏ khẽ nhếch lên, như núi xa mơ hồ, như gần nước ngầm khó, “Khang Vương Điện hạ đã tự xưng là anh hùng, chắc hấn không ngại chứng minh một chút. Ngoài thành An Định có một bãi săn Hoàng gia, trong đó có một con mãnh hổ sắc sỡ,

cao lớn nặng nề, hung dữ mạnh mẽ, được xưng là vua trong loài hổ. Điện hạ là rồng phượng trong loài người, đánh chết con hổ vương này, chắc chắn không nói chơi.”

“Đánh hổ?” Khang Vương ngẩn người.

Lâm Đàm khinh thường, “Tục ngữ nói không sai, ‘Là con la hay ngựa, thì cũng phải dắt ra đi dạo’, các hạ vừa tự xưng là anh hùng, chẳng lẽ ngay con hổ cũng không dám đánh? Ngay cả con hổ cũng đánh không chết? Nếu chỉ có như vậy, thì lưu loát rõ ràng thừa nhận, người và hổ giống nhau đi.” Đưa tay chỉ chỉ sang bên cạnh.

Một tên gia đình Lâm gia nằm trên đất, giả dạng ngọc nghê của con gấu chó, đáng về uất ức, học còn rất giống.

“Hi hi, chơi thật vui.” Lâm Thấm vỗ tay nhỏ bé, lúm đồng tiền như hoa.

Nàng nhìn gia đình học làm gấu chó, lại ngó Khang Vương một thân áo đỏ, vui đến không xong, “Gấu chó, gấu chó.”

Khang Vương vốn đến gây sự, nhưng bây giờ bị hai tỷ muội Lâm Đàm, Lâm Thấm công khai cười nhạo, cho dù biết rõ Lâm Đàm đang dùng phép khích tướng cũng không nhịn được, lớn tiếng nói: “Đánh hổ thì đánh hổ! Bỏn Vương thuở nhỏ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, cung ngựa thành thạo, bắn con hổ, không cần nói ở đây! Lâm cô nương, nếu như bỏn Vương đánh thắng hổ, nàng liền chịu đồng ý theo ta vào Khang Vương phủ, đúng không?”

“Hoài Viễn Vương Điện hạ giá lâm —” Bên ngoài vang lên âm thanh hùng tráng vang dội.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn sang cửa phòng.

Hoài Viễn Vương một thân đồ nhung, mày rậm như kiếm, con mắt như đầm sâu, gò má tuấn mỹ âm trầm, đông đảo thị vệ ủng hộ rầm rộ, như sát thân hạ phạm

Khang Vương phóng tầm mắt nhìn tới, thấy Hoài Viễn Vương mang theo rất nhiều thị vệ, đám người thân tín Đặng Hợp, Đường Hi, Tàn Vũ Dương tất cả đều ở đây, không khỏi mở mồm trong bụng, “Cao Nguyên Diệu quả nhiên là kẻ mẫn phu, bỏn Vương ra một kích như vậy, hắn liền dốc toàn bộ ra! Rất tốt, giờ phút này chắc cậu đã bắt đầu ra tay!”

Vào giờ phút này, Khang Vương thật sự muốn ngựa mặt lên trời cười to.

“Ta lộ liễu mang sính lễ đến Lâm gia, chính là chiếm tiền cơ, Cao Nguyên Diệu tất nhiên không thể tranh đoạt cửa hôn sự này với ta, làm ra chuyện khiến người đời chê cười huynh đệ tranh nhau. Nếu hắn tranh giành một nữ nhân với ta, chỉ sẽ trở thành một chuyện bị gièm pha! Việc đã đến nước này, Cao Nguyên Diệu nhất định không chiếm được Lâm Đàm, mà chứng cứ tham ô phía Hoài Viễn Vương khổ sở thu góp, cũng sẽ bị cậu tóm được tất cả, đốt hủy ngay tại chỗ! Cao Nguyên Diệu à Cao Nguyên Diệu, người thật sự bồi phu thiệt cả binh, người khước trương thanh thế như vậy, là tới giành mỹ nhân với ta, ha ha, chỉ sợ người càng muốn cướp, càng không giành được!” Hắn càng nghĩ càng hưng phấn.

(*) Bồi phu thiệt cả binh: Đồng nghĩa với mất cả chì lẫn chài.

“Đại ca, sao huynh lại tới đây?” Hắn mỉm cười vãi chào, cực kỳ tiêu sái.

Trong cười có khiêu khích, có cuồng vọng, còn có vui mừng vô hạn và hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Editor: Puck - Diễn đàn

Trong vẻ mặt của Hoài Viễn Vương mơ hồ hàm chứa tức giận, uy thế hiển hách, khí thế bức người.

Đám người Đặng Hợp Tàn Vũ Dương và thị vệ vạm vỡ đứng mảnh, tay đề lên chuôi đao, vận sức chờ phát động, kiêu ngạo vạn trượng.

Khang Vương cười mỉm, tính trước kỹ càng, người hầu của hắn cũng ánh mắt cảnh giác, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không khí trong sảnh giống như đóng băng, nặng nề khác thường.

Lâm Phong rất lo lắng, “Hoài Viễn Vương đừng náo loạn lên với Khang Vương mới phải” Ông cũng không phải sợ phiền phức, mà nghĩ cho danh tiếng của Lâm Đàm. Nữ hài nhi gia có hai vị Hoàng tử đồng loạt tới cầu hôn dẫn tới tranh nhau cướp đoạt, vung tay đánh một trận, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì. Nếu như chuyện này có động tĩnh quá lớn, cuối cùng bị hại sẽ là Lâm Đàm, sẽ là Lâm gia — không có người làm cha nào thích hai đứa con trai của mình tranh đoạt một cô nương, Hoàng đế bề hạ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Nếu như để Hoàng đế biết được Hoài Viễn Vương và Khang

Vương vì Lâm Đàm mà đụng binh đao, đại khái Lâm Đàm cách cái chết không xa.

Lâm Khai cắn môi, “Con đi nhắc nhở hần.” Cất bước chân, định đi về phía Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm lắc đầu, ý bảo hần dừng lại, “Nếu ngài ấy có lòng, tự nhiên biết nên làm như thế nào. Đại ca, huynh yên tâm một chút đừng nóng.”

Mặc dù nàng nói bình tĩnh, nhưng trên khuôn mặt phù dung lại dâng lên sắc hoa đào.

Lâm Thâm mở to mắt chớp chớp, liếc nhìn Hoài Viễn Vương, lại nhìn cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ, ngoeo đầu nhỏ, sắc mặt thâm trầm, cũng không biết nàng đang suy nghĩ chuyện lớn quan trọng gì không liên quan đến quốc kế dân sinh giang sơn xã tắc.

Khang Vương tươi cười rạng rỡ, chờ Hoài Viễn Vương tới làm khó dễ với hần.

Hần biết rõ, Hoài Viễn Vương gây sự cang hung với hần, lại càng thua thiệt, tuyệt đối không có tiện nghi có thể chiếm. Bởi vì, huynh đệ tranh nhau mặc dù không phải là chuyện tốt, nhưng hần mới là người cầu hôn Lâm Đàm trước, Hoài Viễn Vương chỉ có thể coi như không cam lòng trong lòng, theo tới quấy rối. Lâm Đàm hoặc đi theo hần, hoặc ngay cả ai cũng không được. Nói ngắn gọn, nói tóm lại, Hoài Viễn Vương không chiếm được Lâm Đàm, nhất định không chiếm được, càng náo loạn càng không chiếm được.

Hai bên giằng co hồi lâu, trái tim mỗi người đều nhắc lên tới cổ họng.

Giọng nói trầm thấp có lực của Hoài Viễn Vương, phá vỡ phần yên lặng này.

Ánh mắt của hần như điện nhìn về phía Khang Vương, “Ngoài thành An Định có bãi săn Hoàng gia, bên trong có con mãnh hổ sặc sỡ, cao lớn nặng nề, hung dữ mạnh mẽ, được xưng là vua trong loài hổ. Nhị đệ là rồng phượng trong loài người, đánh chết con hổ vương này, chắc chắn không nói chơi...”

Trên mặt Khang Vương lộ ra vẻ ngây ngốc.

Lâm Phong và Lâm Khai thì lệ nóng lưng tròng.

Hoài Viễn Vương, ngài và a Đàm nhà ta đúng là tâm ý tương thông.

“Ý tứ của đại ca là...?” Khang Vương định thần lại, khiêm tốn thỉnh giáo Hoài Viễn Vương.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương tinh mịch, trầm giọng nói: “Hôm nay bốn Vương nhân hạ, liền hẹn nhị đệ cùng đi, đồng loạt đánh con hổ vương này. Mang lên!” Hần giơ tay lên, thị vệ sau lưng đồng loạt nhường ra một con đường, hai hàng người mặc áo đỏ may mắn, trong tay tất cả đều bưng khay nổi đuôi mã vào, trong khay đều là vàng bạc châu báu, sáng loáng lóng lánh, hết sức bắt mắt. Hoài Viễn Vương nói, “Chúng ta đánh cuộc một lần, xem ai có thể bắt được con hổ vương kia trước. Nếu như đệ thắng, những thứ tiền đánh cuộc này lấy đi toàn bộ; nếu ta thắng...” Chỉ chỉ vào châu báu do nhóm người hầu của Khang Vương bưng, “Chút tiền đánh cuộc kia của đệ, chính là của ta đấy.”

“Sinh lễ” của Khang Vương, đến trong miệng Hoài Viễn Vương, lại thành “Tiền đánh cuộc”.

Nếu như những thứ này thật sự không phải là “Sinh lễ”, mà là “Tiền đánh cuộc”, như vậy, Lâm Đàm an toàn, Lâm gia cũng an toàn!

Lâm Khai vui mừng quá đỗi, đi về phía trước hai bước, cất cao giọng nói: “Lâm Khai tuy là một kẻ thư sinh, bình thường cũng thích tập bắn tên đánh gậy, rất có vài phần dũng lực. Mặc dù không dám đánh đồng với hai vị Điện hạ, nhưng cũng có lòng tranh cường hạo thắng, muốn tranh giành một phen với hai vị!” Hào khí phát tay một cái, “Mang lên!” Không lâu lắm, gia đình Lâm gia cũng bưng ra một khay lại một khay châu báu, rực rỡ muôn màu, sáng chói rực rỡ, tuyệt đối không thua Hoài Viễn Vương và Khang Vương.

“Thật vui, thật vui, quá náo nhiệt.” Lâm Thâm vỗ bàn tay nhỏ bé, cười tít mắt.

Tâm thần Lâm Phong kích động, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi ra.

“Được, rất tốt!” Ông lớn tiếng nói, “Sướng Chi con ta, mặc dù con kém hai vị Điện hạ, nhưng cũng không thể thất lễ, không thể mất thể diện Lâm gia, biết không? Hoài Viễn Vương Điện hạ và Khang Vương Điện hạ lấy địa vị Hoàng tử, còn có thể tự mình vào bãi săn bắt hổ vương, con càng không thể rơi lại phía sau!”

“Dạ, phụ thân!” Lâm Khai đáp đến vang dội khác thường.

Lâm Phong chỉ vào ba phần khay trong tay mọi người, “Hai vị Điện hạ và tiểu nhi lần này coi như đánh cuộc rồi, mấy chục năm qua thành An Định không có tiền đánh cuộc vừa dày vừa nặng như vậy. Chuyện lớn như thế, sao có thể áo gấm đi đêm không để cho ai biết chứ, chẳng phải cô phụ sao? Hoài Viễn Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ, hạ quan có ý bày ba phần tiền đánh cuộc ra ngoài, bày ra cho dân chúng trong thành An Định nhìn, cũng để cho dân chúng trong thành An Định chiêm ngưỡng phong thái và khí thế của quý tộc hậu duệ Thiên Hoàng, ý của hai vị Điện hạ như thế nào?”

“Mặc cho đại nhân an bài.” Hoài Viễn Vương dẫn đầu tỏ vẻ đồng ý

Khang Vương cắn răng

Nếu thật sự để cho Lâm Phong người nói cho toàn bộ người trong thành An Định, “Đây là tiền đánh cuộc, ai bắt được con hổ vương liền thuộc về người đó.” Như vậy một phen khổ tâm của ta chẳng phải mất toàn bộ? Ta tới cầu hôn Lâm Đàm, là ép buộc nàng gả cho ta đó, không phải bắt con hổ sặc sỡ gì! Những thứ này là sinh lễ, không phải tiền đánh cuộc như trong miệng các người!

“Đại ca, những thứ này cũng không phải tiền đánh cuộc, mà là...” Hắn cảm giác mình không thể ngâm bò hòn nà, lập tức lên tiếng giải thích.

“Thế nào?” Hoài Viễn Vương không chút khách khí cắt lời hắn, vẻ mặt châm chọc, “Một chút tiền đánh cuộc mà thôi, người cũng không ra nổi sao?”

Về mặt vô cùng khinh bỉ, xem thường.

Bọn thị vệ sau lưng Hoài Viễn Vương đều cười âm lên, “Thì ra đây là lòng dạ của Khang Vương Điện hạ, cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, lại coi trọng như vậy! Thật sự không thể so sánh với Điện hạ của chúng ta!”

“Đúng vậy, đều là Hoàng tử, so sánh hắn với Điện hạ chúng ta, quả thật một cái trên trời một cái dưới đất! Điện hạ của chúng ta coi tiền bạc như cặn bã, ai lập công quá lớn, hễ có vàng bạc do triều đình ban thưởng, nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp liền lệnh cho chúng ta chia ra. Haizzz, không thể so sánh, thật đúng là không thể so sánh.”

Còn có một số người tính tình chính trực lên tiếng giễu cợt, “Có phải là nam nhân không, ngay cả một chút tiền đánh cuộc cũng không ra nổi?”

Khang Vương bị chê cười đến mặt biến thành màu tím.

Khang Vương chịu nhục, người hầu của hắn cũng không mặc kệ rồi, rói rít lên tiếng hỗ trợ, “Nhị Điện hạ còn lâu mới để ý tới tiền bạc những chuyện nhỏ này, ngài có chỗ dùng vào việc khác!”

“Đúng vậy, mấy thứ này đều có công dụng!”

Đặng Hợp và Tần Vũ Dương tính tình một người dữ dằn hơn một người, xông ra gây gỗ với người hầu của Khang Vương, “Một chút tiền đánh cuộc mà thôi, lần nữa đặt mua không được so? Khang Vương phủ các người rốt cuộc nghèo bao nhiêu?”

Một người hầu của Khang Vương nóng nảy, lớn tiếng nói: “Đây không phải là tiền đánh cuộc, là Điện hạ nhà ta hạ sinh...”
*dyan(lee^qu.donnn)

Chữ sinh vừa ra khỏi miệng, Đặng Hợp giận dữ, một quyền vung lên trên mặt hắn, “Sinh cái gì mà sinh? Ông đây đánh nát đầu chó của người!” Không nói lời gì, quyền cước vung lên, đánh cho người hầu rằng rơi đầy đất.

Hoài Viễn Vương mặt lạnh nhìn, không nói một lời.

Khang Vương vô cùng tức giận, kêu lên, “Đại ca, quản lý thủ hạ của huynh!”

“Đệ đây không hiểu rồi.” Giọng Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, “Một vài thủ hạ của ta đây đều từ trong núi thâm sơn huyết hải xông phong liều chết ra ngoài, thứ khác không nhận, chỉ nhận quả đấm. Muốn để cho bọn họ nghe lời, chính là động thủ, quả đấm đệ cứng rắn, sẽ hàng phục đệ.”

“Đại ca huynh...” Khang Vương tròn tròn đôi mắt.

Hắn cũng không ngốc, động võ với thủ hạ của Hoài Viễn Vương, những người hầu này của hắn nào phải đối thủ.

Những thị vệ này của Hoài Viễn Vương đều có thể thân kinh bách chiến, xuống tay rất độc ác.

“Những thứ này không phải tiền đánh cuộc?” Đặng Hợp hành hung người hầu này một trận, túm chặt lấy, chỉ vào “Sinh lễ” của Khang Vương cật mạnh nói.

Người hầu này định lắc đầu, Đặng Hợp giơ quả đấm lên cao cao, ánh mắt hung ác tàn nhẫn.

Trái tim người hầu băng giá, nhắm hai mắt lại, không dám nói nữa. Hắn cũng không dám phản bội Khang Vương, nhưng mà, nếu như hắn kiên trì kêu đây là “Sinh lễ”, Đặng Hợp có thể vung quả đấm lên đánh chết hắn. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tính mạng quan trọng hơn.

Bọn họ đánh nhau, Lâm Phong chỉ coi như không nhìn thấy, ôn tồn nho nhã hỏi, “Khang Vương Điện hạ, ngài mang những tài vật này đến, liền coi thành tiền đánh cuộc, xin hỏi ngài đồng ý không?” Vào lúc này ông vô cùng ung dung.

“Đồng ý!” Lâm Thâm ở trong ngực Lâm Phong cười hi hi, “Khẳng định đồng ý, hắn cũng không phải là cái đó” Chỉ chỉ vào gia đình ở bên cạnh giả bộ làm gấu chó, vẻ mặt ngây thơ.

“Còn không phải như vậy sao?” Lâm Phong tỏ vẻ bưng bình hiểu ra, “Khang Vương Điện hạ là anh hùng không phải là cầu hùng, sao lại không can đảm tiếp nhận khiêu chiến chứ? Há lại để ý tới những tài vật này? Hạ quan hỏi nhiều, đã hỏi nhiều rồi.” Vừa liên tục nói xin lỗi, vừa quát lên, “Hai vị Điện hạ có hành động vĩ đại như thế, còn không mau chuyển những tiền đánh cuộc này ra, để bách tính thành An Định được mở rộng tầm mắt!”

“Dạ!” Gia đình Lâm gia kêu lên.

“Dạ!” Người của Hoài Viễn Vương cũng không cam chịu rơi lại phía sau.

Những tôi tớ mặc trang phục vui mừng của Hoài Viễn Vương và tôi tớ của Lâm gia hai người một hàng đều nhíp đi ra ngoài, Lâm Khai đi trước làm gương xông lên đầu tiên, chạy thẳng tới cửa chính, Lương Đồng đã mang theo thủ hạ chờ ở cửa, Lâm Khai vừa ra tới, lập tức sai người gõ đồng la, âm thanh vang dội lên tận trời, vô cùng vui sướng mà thông báo cho, “Các phụ lão hương thân, những thứ tiền đánh cuộc này là của Hoài Viễn Vương Điện hạ và đại thiếu gia nhà ta chia ra lấy ra, ai bắt được con hổ sặc sỡ ở bãi săn Hoàng gia, tiền đánh cuộc liền thuộc về người đó! Còn có Khang Vương Điện hạ cũng muốn tham gia, hôm nay Khang Vương đặc biệt đi tới Lâm gia, hẹn đại thiếu gia nhà ta cùng nhau đánh cạp, tiền đánh cuộc của ngài ấy càng nhiều hơn, các vị hương thân phụ lão chờ xem, lập tức sẽ khiêng ra rồi!” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Từ trước đến giờ ở thiên triều người rảnh rỗi nhiều, đồng la vừa gõ vang lập tức tụ tập không ít người xem náo nhiệt, nghe nói chuyện này, mỗi người đều hâm mộ đỏ cả mắt, nghị luận âm ỉ.

“Nhiều tiền đánh cuộc như vậy, nếu anh được, đủ hơn mười đời!”

“Hai vị Hoàng tử Điện hạ, còn có đại thiếu gia Lâm gia, ba vị gia này ra tiền đánh cuộc, thật đúng là khủng khiếp, khủng khiếp!”

“Ta còn thấy kỳ quái, sao hôm nay Khang Vương ăn mặc vui mừng như vậy đến Lâm gia, hóa ra là vì chuyện này? Vị Khang Vương Điện hạ này thật sự là thích chơi!”

“Không chỉ Khang Vương Điện hạ thích chơi, Hoài Viễn Vương Điện hạ còn không phải như vậy sao? Người có nhìn thấy không, người trên quần áo có chữ ‘Hoài’, chính là Hoài Viễn Vương phủ, còn không phải ai nấy đều ăn mặc giống như chú rết sao? Cũng chỉ đánh con hổ, lấy thanh thế lớn như vậy!”

Khang Vương vô cùng không tình nguyện, lại không nhận được đằng trước đã huyền náo ồn ào, các bách tính chạy tới thông báo, người bên ngoài vây tới tập nập, không thiếu người ồn ào lên, “Tiền đánh cuộc của Khang Vương Điện hạ đâu? Mau nâng đi ra, để cho chúng ta nhìn cho đã con mắt!”

Cười hổ khó xuống, không có kế nào, chỉ đành phải vẫy vẫy tay, để cho người hầu của hắn cũng nâng “Tiền đánh cuộc” ra ngoài.

Trong lòng hắn thật sự rất ám ức, liền không định đi ra ngoài góp vui, cố tình Hoài Viễn Vương không thuận theo, còn dưng do dự, không nói lời gì đã kéo hắn ra ngoài. Đứng trên bậc thềm thật cao, đứng trước mặt mọi người, nghe dân chúng nghị luận, khoe miệng Khang Vương phát đáng, trong lòng đáng hơn, còn đáng hơn ăn hoàng liên.

Hắn ti mi bày kể đi Lâm phủ chuyện này, tự cho là không chê vào đâu được, hoàn mỹ vô khuyết, nhất định có thể khiến Hoài Viễn Vương bị thiệt thòi lớn, khiến Lâm gia có khổ mà không nói được, ai biết cuối cùng lại biến thành như thế này.

Sinh lễ của hắn biến thành tiền đánh cuộc; thân thể hắn mặc trang phục vui mừng, giục ngựa bay nhanh trên đường phố nhộn nhịp, khuếch trương thanh thế đi tới Lâm gia, vốn để cho người toàn thành An Định đều biết rõ hắn muốn cầu hôn Lâm Đàm, nhưng bây giờ thành thích chơi, hiếu thắng, muốn đánh cuộc với đại thiếu gia Lâm gia, xem ai có thể bắt được con hổ vương kia trước; hắn tập trung tinh thần muốn tên của mình và Lâm Đàm có liên hệ với nhau, khiến sau này Lâm Đàm không có cách nào tái giá với người khác, nhưng Lâm Đàm được tách ra sạch sẽ, dân chúng vốn không có một ai nhắc tới nằng, dĩ nhiên lại không có người bàn luận xem nằng sẽ gả cho ai.

Haizzz, uống phí rất nhiều tâm cơ.

“Ta và nằng thật sự không có duyên phận sao?” Nghĩ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia, trong lòng Khang Vương hoàn toàn phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Editor: Puck - Dẫn đàn

Trong lòng hắn đáng chất, trên mặt bất tri bất giác lại hiện ra, vẻ mặt ủ mảy chau, Hoài Viễn Vương giữu cột nói: “Nhìn sắc mặt khổ sở của đệ, liền biết đệ cảm thấy hy vọng thắng không quá lớn, đau lòng những tiền đánh cuộc này. Đệ quả nhiên rất tự biết rõ, biết mình không bắt được hổ Vương.”

Khang Vương càng tức giận, “Ai nói đệ nhất định không bắt được, huynh cũng quá coi thường ta.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười.

Hắn cười hàm súc sâu xa, ý vị sâu xa, ý khinh bỉ không cần nói cũng biết, con tức giận của Khang Vương dâng trào, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tiếng vó ngựa lộc cộc càng ngày càng gần, Phùng Quốc Thắng dẫn theo mười mấy tên thân vệ, lướt nhanh như gió đã chạy nhanh đến.

“Cậu!” Thấy Phùng Quốc Thắng, hai mắt Khang Vương tỏa sáng.

Dân chúng vây xem tự động nhường một lối đi.

Phùng Quốc Thắng ngồi trên lưng ngựa, khẽ gật đầu một cái với Khang Vương.

Khang Vương biết rõ ông ra thành công, trong lòng hân hoan vui sướng, oán buồn mới vừa rồi lập tức không còn, tinh thần tỏa sáng.

“Đại Điện hạ, nhị Điện hạ.” Phùng Quốc Thắng xuống ngựa, thỉnh an chào hỏi Hoài Viễn Vương, Khang Vương.

Hoài Viễn Vương dè dặt chỉ ba phần châu báu vàng bạc lấp lánh kia, “Phùng đại nhân chí cao tại thượng, chắc sẽ không để trong lòng những món vàng bạc tiền tài này. Chỉ có điều, kẻ thấy có phần, nếu Phùng đại nhân có ý săn hồ, vậy giống với bốn Vương, Khang Vương, Lâm đại công tử, người nào bắt được con hồ Vương tước, liền nhận những tiền đánh cuộc này.”

“Tiền đánh cuộc?” Phùng Quốc Thắng nhướn mày.

Khang Vương tỏ vẻ hồ thẹn.

Phùng Quốc Thắng nhìn Hoài Viễn Vương tự nhiên tự tại trấn định, lại nhìn Khang Vương ủ rũ cúi đầu, thì biết rõ Khang Vương lại ăn thua thiệt, hừ một tiếng nói: “Săn hồ sao? Rất tốt, hạ quan nguyện ý cùng đi! Con hồ Vương này rất có linh khí, rốt cuộc rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được.”

“Đúng vậy.” Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Rốt cuộc rơi vào trong tay ai, còn chưa biết được.”

Dân chúng vây xem cũng bị xua đi, ngựa cười của đám người Hoài Viễn Vương, Khang Vương, Lâm Khai đều được đưa tới phía trước, xếp thành một hàng trước đại môn Lâm phủ, khí thế phi phàm.

Lâm Phong ra ngoài tăng thêm hùng tráng vì mọi người, “Xin uống ly rượu nhạt này, chúc các vị bắt hồ trở về!” Lệnh gia đình dâng rượu ngon lên.

Lâm Thâm đi theo bên cạnh ông, nói như vệt, bảo sao hay vậy, “Chúc các vị bắt hồ trở về!” Non nói, hết sức đáng yêu.

Hoài Viễn Vương bung ly rượu hình đầu thú bằng mã não nạm vàng màu đỏ lên, chấp tay nói: “Đa tạ Lâm đại nhân!” Uống một hơi cạn sạch.

Lâm Thâm giang hai cánh tay nhỏ về phía hấn, “Diệu ca ca, ôm ôm.”

Hoài Viễn Vương khom lưng ôm lấy nàng, Lâm Thâm nhỏ giọng nói cho hấn mấy câu: “... Tỷ tỷ để cho muội nói cho ca ca nha.”

Trong mắt Hoài Viễn Vương mơ hồ có nụ cười chớp lóe, dịu dàng nói cho Lâm Thâm, “Nói cho tỷ tỷ của muội biết, Diệu ca ca biết rồi.”

Lâm Phong đi tới, đón lấy Lâm Thâm từ trong ngực Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương trầm giọng nói: “Đại nhân, ta đã từng đồng ý với ngài, trước khi ý chỉ còn chưa hạ xuống, hôn sự của ta và a Đàm sẽ không để cho người ngoài biết...”

Lâm Phong nói ngắn gọn: “Chuyện gấp phải tòng quyền.”

Hoài Viễn Vương gật đầu.

Hấn cáo biệt Lâm Phong, phi thân lên ngựa.

Ngựa cường tráng, người dũng mãnh, từng đội kỵ sĩ giáp trụ trước đại môn Lâm phủ, khí thế đồ sộ.

Hoài Viễn Vương hào khí ngang trời, cười hỏi Lâm Thâm, “Tiểu muội muội, Diệu ca ca đi săn con hồ cho muội được không?”

Lâm Thâm cười tươi như hoa, “Được đó được đó, Diệu ca ca, muội chỉ muốn màu trắng có được không? Giống như đại Bạch. Nếu không có màu trắng, màu xám tro cũng được, có thể làm bạn với tiểu Hôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phúng phính, có vẻ mặt nghiêm trang nói lời của đứa bé hết sức đáng yêu thú vị.

Đám người Lâm Phong không khỏi mỉm cười.

Khóe miệng Hoài Viễn Vương hơi vểnh lên, khom người xuống, không ngại học hỏi người dưới, “Sắc sở có được không?”

Lâm Thâm nghiêng đầu cẩn thận ngắm nghĩ, miễn cưỡng nói, “Còn tạm chấp nhận đi.”

Đám người Đặng Hợp cười ồm ồm cả lên.

Bọn họ còn chưa từng thấy Hoài Viễn Vương như vậy, cũng chưa bao giờ thấy tiểu cô nương nào gan lớn đáng yêu chọc người như Lâm Thâm vậy,

trong lòng đều cực kỳ thích.

Khang Vương nhìn một cảnh này, tự dung sinh lòng đổ kỵ.

Hắn giục ngựa tới đây, “Đại ca, chúng ta có đi săn hổ hay không?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, mắt sáng như đuốc, “Đương nhiên phải săn, đệ ra nhiều tiền đánh cuộc như vậy, mất nhiều tâm cơ như vậy, không săn không được.”

Sắc mặt Khang Vương trắng bệch, kẹp bụng ngựa, “Như thế, tiểu đệ việc nhân đức không nhường ai, đi trước một bước!” Dẫn người hầu của hắn chạy thẳng tới bãi săn.

Hoài Viễn Vương ngồi thẳng lên, không chút hoang mang.

Phùng Quốc Thắng sắc giọng nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ, ngài đã chậm hơn Khang Vương Điện hạ một bước, vẫn còn không động, đây là cam lòng nhận thua sao?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Bỏn Vương liền nhường cho đệ ấy một chút, thì như thế nào chứ? Đừng nói đệ ấy đi trước một bước, chính là đi trước mười bước trăm bước, thì có ích lợi gì.” Giọng nói hết sức tự phụ. *dyan(lee^qu.donnn)

Trên khuôn mặt vàng vọt của Phùng Quốc Thắng hiện lên vẻ tức giận, nổi giận đùng đùng vùng roi ngựa lên, mang theo người của hắn cũng rời đi.

Lâm Thâm giờ nắm đầm nhỏ lên, “Diệu ca ca, đánh bại, đánh bại!” Lâm động viên vì Hoài Viễn Vương và Lâm Khai.

Hoài Viễn Vương cười, “Yên tâm, Diệu ca ca nhất định có thể đánh bại bọn họ.”

Lâm Khai hứa hẹn, “Không chỉ đánh bại bọn họ, đại ca còn bắt tiểu hồ ly màu trắng cho muội chơi, còn có con thỏ nhỏ màu xám tro.”

“Được đó được đó.” Lâm Thâm thật vui mừng, gật đầu liên tục không ngừng.

Lâm Phong vẫn không yên lòng, kêu Lâm Khai tới cẩn thận dặn dò, “Thú dữ có đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn thú dữ chính là lòng người. Con phải cẩn thận khắp nơi, vạn lần không được khinh thường.”

Lâm Khai gật đầu, “Hải nhi sẽ tránh, phụ thân xin cứ yên tâm.”

Lâm Phong lại xin nhờ Lương Đống, “Tiểu như lâm trận kinh nghiệm chưa đủ, kính xin Lương huynh chiếu ứng nhiều hơn.”

Lương Đống nói: “Nhất định không phụ đại nhân nhờ vả.”

Hoài Viễn Vương và Lâm Khai, Lương Đống cùng nhau cáo biệt mọi người, giục ngựa, rời đi.

Trên bãi săn, trong rừng rậm, sắp sửa triển khai một cuộc chém giết kịch liệt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Thâm đi theo phụ thân về nhà, nhìn thấy Lâm Đàm liền nhào tới ôm lấy bắp đùi của tỷ tỷ, giống như khoe công nói cho tỷ tỷ biết: “Tỷ tỷ, tỷ kêu muội nói cho Diệu ca ca, muội đã nói rồi, một chữ cũng không sai!” Nói đến “Một chữ cũng không sai”, năng vênh vênh, cảm giác mình rất giỏi.

Ở dưới cái nhìn soi mói của Lâm Phong và La phu nhân, Lâm Hàn, Lâm Đàm không hơi đỏ mặt.

“A Thâm thật thông minh.” Nàng mơ hồ khen muội muội một câu.

Lâm Thâm là đứa bé được cả nhà nuông chiều còn cảm thấy không hài lòng, đặc biệt cường điệu, “Tỷ tỷ, một chữ cũng không sai nha.”

Lâm Đàm ổn định tinh thần, dịu dàng nói: “Nhị tiểu thư Lâm gia chúng ta có khả năng nhất rồi, mới chỉ có bốn tuổi, đã có thể học đầy đủ hết lời nói như vậy, rất khó có được, rất đáng ngưỡng mộ.”

Lâm Thâm thấy thái độ của tỷ tỷ thành khẩn, không qua loa giống như mới vừa rồi, lúc này mới hài lòng, vui vẻ cười cười, chạy tới đùa giỡn với Lâm Hàn.

Lâm Hàn dạy cho nàng làm toán.

Lâm Đàm hơi ngượng ngùng nói cho cha nương, “Cha, nương, con kêu a Thâm nói cho hần biết, phải để phòng sau lưng có ám tiễn. Khang Vương người này dùng mọi thủ đoạn, làm việc cũng rất lớn mật phách lối, trong rừng rậm, rất khó dự liệu được rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.” die ennd kdan/leeequhyd onnn

Sắc mặt Lâm Phong nghiêm túc, “A Đàm nói không sai, Khang Vương người này thật sự không chừa thủ đoạn nào, huống hồ còn có Phùng Quốc Thắng lão hồ ly này, quý kẻ đa đoan, gian xảo mưu mô, làm việc tàn nhẫn.”

La phu nhân luống cuống, “VẬY, a Khai đi sẽ không có chuyện gì chứ? Không được không được, ta phải tự mình đi nhìn, cho dù mấy người Lương Đồng đi theo, ta vẫn không yên lòng.” Kêu người chuẩn bị ngựa, bà muốn tự mình đến bãi săn.

Lâm Đàm khuyên can, “Nurong, người đi sẽ khiến cho ca ca phân tâm. Người suy nghĩ một chút, Lương thúc có bản lĩnh gì, ông ấy chuyện khác đều không để ý, chỉ phụ trách an toàn của ca ca, sẽ một tác cũng không rời đi theo ca ca, huống chi, công phu của chính ca ca cũng không tệ.”

Lâm Khai vốn là một cậu ấm tay trái gà không chặt, nhưng mà, bởi vì khi còn nhỏ bị thương, hấn cực kỳ chú trọng tập võ cường thân, ở trên sân luyện võ hao tổn không biết bao nhiêu thời gian và tinh lực, bản lĩnh tương đối tốt.

Tuy nói như vậy, nghĩ đến bãi săn có Lâm Khai, có Hoài Viễn Vương, bên cạnh bọn họ là Khang Vương và Phùng Quốc Thắng còn hung tàn hơn hổ lang, trong lòng Lâm Đàm cũng lo lắng.

Lâm Phong trầm tư một lát, nói: “Nếu không có quan viên khác ở đó, không biết Phùng Quốc Thắng và Khang Vương còn có thể gây ra chuyện gì. Phu nhân, a Đàm, ta sẽ gọi mấy người Từ Châu đồng, Tang Thông phân cùng nhau đến bãi săn xem một chút, cần phải khiến cho Phùng Quốc Thắng không dám hành động thiếu suy nghĩ.” Thấy La phu nhân và Lâm Đàm đều có vẻ buồn rầu, trấn an nói: “Yên tâm, chúng ta là quan văn, không có công phu, sẽ không đi vào chỗ sâu trong rừng, cũng chỉ ở bên ngoài nhìn vào một cái, hơn nữa chúng ta kết bè kết đội, người đông thế mạnh.”

Lúc này Lâm Đàm mới đồng ý, lại nói: “Cha, ngài lại mời mấy vị danh nhân già ở địa phương ra ngoài, tuổi tác càng cao càng tốt.”

Lâm Phong gật đầu, “Được, liền theo con ta.”

Lâm Phong phái ra nhiều tên gia đinh, chia ra đến trong nha môn, trong nhà cao cửa rộng hẹn người.

Sau khi hẹn đủ người, hoặc cưỡi ngựa, hoặc ngồi kiệu, đi bãi săn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trên bãi săn đang triển khai một cuộc đánh nhau chết sống.

Sau khi đến bãi săn, Phùng Quốc Thắng liền đề nghị: “Nếu đã là Hoài Viễn Vương Điện hạ, Khang Vương Điện hạ và Lâm đại công tử ba người đánh cuộc, vậy chúng ta liền chia ra ba đường, như thế nào? Đánh con hổ mà thôi, cần trợ thủ nhà mình là đủ rồi, không cần hai bên liên hợp.”

Hoài Viễn Vương không đồng ý, lạnh nhạt nói: “Bốn Vương đương nhiên cùng Lâm đại công tử một chỗ, Phùng đại nhân đừng làm những chuyện rảnh rỗi này.”

Khang Vương nhớ tới mình ở Lâm gia gặp phải ngăn cản, trong lòng tức giận, cũng dùng phép khích tướng, về mặt châm chọc nói: “Lâm Khai, người là thiếu gia nhà quan ăn sung mặc sướng, không phải là không thể rời khỏi bảo vệ của Hoài Viễn Vương chứ?”

Lâm Khai cười con bảo mã màu trắng, hiện ngang mạnh mẽ, hăng hái, “Ta hiểu ý tứ của Khang Vương Điện hạ cùng Phùng đại nhân, được, như hai vị mong muốn, ta và Hoài Viễn Vương Điện hạ tách ra, chúng ta chia ra ba đường, hành động riêng mình!”

Hoài Viễn Vương không tán thành nhìn hấn một cái.

Lâm Khai mỉm cười, “Điện hạ đừng xem thường ta, ta cũng là người tập võ, huống chi bên cạnh ta có vị cao thủ.” Mím miệng về phía Lương Đồng.

Lời đã nói đến đây, Hoài Viễn Vương cũng chỉ có thể đồng ý, “Được, vậy liền chia ra ba đường.”

Hoài Viễn Vương dẫn người rời đi trước, ngay sau đó Lâm Khai cũng phóng ngựa chạy vào trong chỗ rừng sâu.

Phùng Quốc Thắng âm trầm cười một tiếng.

Trong mấy thủ hạ ông mang theo có mấy tên cao thủ, Phùng Quốc Thắng cũng không để cho bọn hấn bắt mất hỏ, mà giao cho bọn hấn nhiệm vụ khác: Âm sát Lâm Khai.

“Cậu, giết Lâm Khai, được không?” Khang Vương hỏi do dự.

Phùng Quốc Thắng cười lạnh, tất cả trong mắt đều là âm hiểm và sắc bén, “Hoài Viễn Vương coi sính lễ thành tiền đánh cuộc, hấn có thể hài hòa thân thiện với Lâm gia sao? Đừng mơ tưởng! Ta muốn khiến Lâm Khai chết trong rừng rậm này, Lâm Khai vừa chết, Lâm gia nhất định trách cứ hấn bảo vệ bất lực, oán hận hấn, xa lánh hấn, hấn đừng mơ tưởng dễ dàng mượn sức quan địa phương như vậy!” Thấy Khang Vương vẫn còn là đáng về không thoải mái, không khỏi tức giận trong lòng, hừ một tiếng, “Trong quân hấn đã có uy vọng lớn lao, nếu để cho hấn mượn sức được cả quan văn địa phương, về sau thế lực của hấn càng ngày càng lớn, như vậy còn được sao!”

Khang Vương nói: “Cậu suy nghĩ chu đáo.” Không hề phản đối nữa.

Trong rừng rậm truyền ra tiếng xé gió kịch liệt.

“Đã động thủ.” Phùng Quốc Thắng cười nói.

Thù hã của mình có triển vọng như thế nào, ông đương nhiên rõ ràng, biết Lâm Khai nhất định khó thoát kiếp này, trong lòng hài lòng, liền nói: “Chúng ta đi qua nhìn một chút.” Lại nói, “Chờ thấy Lâm Phong, ta liền chảy vài giọt nước mắt về phía hã, ‘Đáng tiếc ta đến chậm, không thể cứu tính mạng của lệnh lang’, ôi, dường như khi ta nói ra câu nói kia, trong lòng ta sẽ vui sướng cỡ nào.”

Khang Vương miễn cưỡng cười cười, “Dạ, vui sướng cỡ nào.”

Sánh vai đi bên nhau, giục ngựa phi về phía tiếng đánh nhau truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Puck - Diễn đàn

Sau khi Hoài Viễn Vương đi vào trong rừng rậm, ghì dây cương ngựa.

Mấy người Đặng Hợp cũng theo hã cùng nhau dừng lại.

Trên mặt Hoài Viễn Vương trầm tư, nói: “Phùng Quốc Thắng nhất định có bầy.”

Tần Vũ Dương tán đồng gật đầu — trên thực tế hã cũng chưa có khi nào không đồng ý với Hoài Viễn Vương — “Đúng vậy, Phùng Quốc Thắng lão tiểu tử kia một bụng đầy ý nghĩ xấu, chính xác không yên lòng! Hã nhất định muốn chúng ta và Lâm đại thiếu tách ra, rõ ràng hã có mục đích không thể cho người biết!”

Tính tình Đường Hi đơn thuần, mắt trong suốt như suối nước trong rừng, “Nhưng mà, chúng ta cũng không cần Lâm đại thiếu giúp một tay.” Hã cho rằng Phùng Quốc Thắng hướng về phía Hoài Viễn Vương mà tới.

Đặng Hợp đưa tay vỗ vỗ Đường Hi, hà hề dạy cho hã, “Chúng ta dĩ nhiên không cần Lâm đại thiếu giúp một tay, nhưng Lâm đại thiếu cần chúng ta giúp một tay. Đường Hi nguoi suy nghĩ một chút, Lâm đại thiếu là thiếu gia, đứa bé nhà quan văn, hã cũng chưa từng đi lên chiến trường, chưa từng làm trận chiến đao thật thương thật với người.”

Đường Hi mơ hồ, “Phùng Quốc Thắng muốn đối phó với Lâm đại thiếu, tại sao? Chẳng lẽ ông ta và Lâm Tri châu có thù oán?”

Đặng Hợp xì một tiếng khinh miệt, “Phi! Ông không phải có thù oán với Lâm Tri châu, ông ta vì không nhìn nổi đại Điện hạ của chúng ta tốt. Nhìn đại Điện hạ của chúng ta kết giao bằng hữu tốt, ông ta liền muốn xuống tay trừ đi, hận đại Điện hạ của chúng ta không thể vĩnh viễn là người cô đơn.”

“Ông ta thật xấu!” Đường Hi tức giận không thôi.

“Quả thực là khôn kiếp khôn kiếp!” Đặng Hợp càng tức giận hơn hã.

Hoài Viễn Vương giơ tay lên ngừng bọn họ, “Nói bậy bốt tở, chúng ta nhanh chạy tới. Đặng Hợp nói rất đúng, Lâm đại công tử chưa từng đối địch trận chiến đao thật thương thật với người, cho dù có cao thủ bảo vệ, vẫn rất nguy hiểm.”

Tần Vũ Dương xung phong nhận việc, “Điện hạ, Lâm đại công tử phải bảo vệ, hỏ vương chúng ta cũng phải đánh, mặt tướng chờ lệnh, đi bắt con kia mãnh hổ sắc sỡ trước.”

Hoài Viễn Vương gật đầu, “Nguoi cẩn thận một chút.”

Tần Vũ Dương cười nói: “Điện hạ yên tâm, một con hồ mà thôi.”

Hoài Viễn Vương dẫn đầu xông ra ngoài.

Đám người Đặng Hợp theo sát phía sau.

Tần Vũ Dương hào hứng bùng bùng đi bắt con mãnh hổ sắc sỡ kia.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Đại Lang, mau tránh ra!” Lương Đồng tai mắt thính nhạy, nghe được sau lưng truyền đến tiếng xé gió nhanh chóng, liền biết có vũ khí sắc bén đánh lên, vội lên tiếng cảnh báo.

Đồng thời lên tiếng báo hiệu, trường kiếm của ông ra tay, vung về phía mũi tên nhọn!

Mũi tên này thế tới quá mạnh, mặc dù Lương Đống chia nó làm hai nửa, một nửa còn dư lại vẫn bắn về phía sau lưng của Lâm Khai!

Thân thể Lâm Khai cúi rạp trên lưng ngựa, mũi tên nhọn gào thét mà qua đỉnh đầu hắn.

Một mũi tên vừa mới qua, lại có bảy tám mũi tên nhọn chia ra bắn tới, cao có thấp có, trên không trung xếp thành hình trận nhạn, làm cho người ta né không thể né, tránh không thể tránh! dfienddn lieqiudoon

Trong lòng Lương Đống âm thầm kêu khổ.

Ông lập tức phi thân nhảy vọt đến bên cạnh Lâm Khai, vừa vung kiếm chống đỡ, vừa thúc giục Lâm Khai, “Đại Lang, nơi này có ta, ngươi đi mau!”

Lâm Khai tất nhiên không chịu, “Lương thúc, ta và thúc cùng chung tiến lùi!” Sáu mũi tên phía sau bắn liên tiếp, Lương Đống đẩy ra được năm mũi tên trước mặt, mũi tên thứ sáu mất thấy tránh không khỏi, “Phụt —” một tiếng trầm đục, cánh tay trái của Lương Đống trúng tên.

Mặc dù Lâm Khai cũng từng luyện công phu, nhưng hắn là thiếu gia nhà quan chưa từng giết người, thấy tình cảnh trước mắt, liền hơi hoảng hốt, không biết làm sao, mang theo Lương Đống không ngừng chạy như điên vào chỗ rừng sâu.

Phía trước là một miếng đất trống rất lớn, chỉ có mấy cây đại thụ thưa thớt, đại thụ này chắc tại yên lặng sinh trưởng mấy trăm năm trong rừng rậm, mấy người cũng cùng ôm không hết.

Phía sau lại bắn tới một hàng tên liền thành chuỗi, thế tới rất mạnh khác thường!

Mất thấy Lâm Khai và Lương Đống đã rơi vào trong tình cảnh nguy cấp khác thường, đúng lúc ấy, Hoài Viễn Vương dẫn dắt thị vệ của hắn kịp thời chạy tới, tay vung trường thương, đánh rơi từng mũi tên nhọn.

“Bao vây, bắn tên!” Hắn trầm giọng phân phó.

Đám người Đặng Hợp, Tàn Vũ Dương bao vây mấy tên thích khách, quỳ một chân trên đất, cùng lúc bắn vài mũi tên chính tề, trong rừng rậm vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

“Điện hạ, đã tiêu diệt hết thích khách.” Đặng Hợp hắng giọng báo cáo.

Lâm Khai đỡ Lương Đống xuống ngựa, xé áo trong sát người xuống băng bó vết thương cho ông ấy.

Hoài Viễn Vương bước nhanh tới, “Huynh không thành thạo, hãy để cho quân y ra tay đi.”

Có quân y tới đây kiểm tra vết thương cho Lương Đống, “Ngoại thương, không độc, không có gì đáng ngại.” Nhanh chóng, thông thạo băng bó kỹ vết thương cho Lương Đống, lại lấy ra một viên thuốc, cho Lương Đống ăn vào.

Lương Đống nói cảm ơn với Hoài Viễn Vương, dựa vào trên cây nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Khai cũng nói cảm ơn với Hoài Viễn Vương, “Nhờ có ngài đến kịp, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười lắc đầu, “Lâm huynh, rõ ràng là chính ta gặp nạn ở trong rừng, huynh phản đầu quên mình cứu ta. Ân cứu mạng, sau này báo đáp.”

“Hả?” Lâm Khai cảm thấy lẩn lộn, “Rõ ràng là ngài đã cứu ta...”

“Không, là huynh đã cứu ta.” Hoài Viễn Vương trấn định cắt đứt hắn.

Có tiếng bước chân ngựa truyền tới.

Là đoàn người Phùng Quốc Thắng và Khang Vương.

Phùng Quốc Thắng và Khang Vương vốn là gương mặt vui mừng bừng bừng, sau khi đến nơi này, thấy Lâm Khai vẫn bình yên vô sự, trong rừng nằm mây thi thể ngổn ngang, không khỏi tròn mắt há hốc mồm. die,n; da.nlze.qu;ydo/nm

“Đây là... Xảy ra chuyện gì?” Khang Vương ngạc nhiên hỏi.

Hắn xuống ngựa, từng bước một đi tới chỗ Hoài Viễn Vương, tất cả trên mặt đều là vẻ tức giận, “Đại ca, chúng ta sẵn hồ, không phải thợ săn! Huynh vô duyên vô cớ giết những người đó làm cái gì? Huynh... Huynh quá hung tàn!”

Khóe miệng Phùng Quốc Thắng dâng lên nụ cười quỷ quyệt.

Khang Vương Điện hạ nói rất đúng, Hoài Viễn Vương, hắn thật sự quá hung tàn, vô duyên vô cớ, lung tung giết người! Hắn còn ngai mình danh tiếng không đủ hòng sao, hai huynh đệ cùng chung sẵn bắn, vào lúc này lại hạ sát thủ, tình ngay lý gian, không biết kiêng dè chút nào. Quá cuồng vọng, không

thề để cho hấn trắng trợn giết những người đó!

Hoài Viễn Vương hít mắt nhìn Khang Vương mấy lần, nhảy xuống ngựa, cầm mũi tên lên, nhắm ngay về phía hấn.

Khang Vương khinh miệt, “Lời đồn đại đều nói huynh là một kẻ mẫn phụ, không ngờ nguoi thật sự chính là vậy! Huynh dám bắn chết ta sao? Ta đi tới trước mặt huynh để cho huynh bắn, huynh dám sao?” Mặt khiêu khích, tiếp tục đi về phía trước.

Hoài Viễn Vương bỗng nhiên buông tay, năm mũi tên bắn liên tiếp, nhanh như gió!

Khang Vương không ngờ hấn thật sự dám bắn tên, sợ ngay nguoi, lui về phía sau hai bước, dựa vào một cây đại thụ.

Hấn theo bản năng định đưa tay che đầu của mình, ai ngờ mới vừa giang hai cánh tay, tên đã đến.

“Phập” “Phập” “Phập”, kết hợp với mấy tiếng trầm đục, toàn bộ năm mũi tên bắn đến trên cây to cứng rắn, đâm sâu mấy tấc. Năm mũi tên này một mũi vừa lúc ở trên đỉnh đầu Khang Vương, bốn tên khác chia ra hai tên bên trên, bên dưới cánh tay Khang Vương, vững vàng dính chặt Khang Vương trên cây, để cho hấn không thể động đậy chút nào!

Khang Vương bị sợ đến mặt không còn chút máu.

Phùng Quốc Thắng giận dữ, lạnh lùng quát: “Hoài Viễn Vương, nguoi muốn mưu sát đệ đệ ruột thịt của mình sao?” Vội xuống ngựa, đi qua nhìn tình hình Khang Vương.

Giọng Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, “Chỉ đùa một chút mà thôi, sợ đến như vậy. Nhị đệ, lá gan đệ thật nhỏ, cậu đệ cũng như đệ, cũng đều nhát như chuột.”

“Nguoi —” Phùng Quốc Thắng trợn mắt nhìn hấn.

“Cậu, mau cứu cháu, cứu cháu.” Khang Vương vẫn chưa hết sợ hãi, năn nỉ nói.

Phùng Quốc Thắng nhin xuống một hồi, tạm thời không so đo với Hoài Viễn Vương, giải cứu Khang Vương ra.

Mấy người Lâm Phong và Từ Châu đồng, Tang Thông phán cũng chạy tới.

Trên miếng đất trống trong bãi săn, rậm rạp chẳng chịt đầy nguoi, Hoàng tử, nguoi hầu, quan văn, võ tướng, danh nhân già ở địa phương, danh nhân địa phương, căn có gì đều có.

Phùng Quốc Thắng đỡ Khang Vương kinh hoàng nhếch nhác, cực kỳ tức giận, không lựa lời nói, “Hoài Viễn Vương, hôm nay chuyện này, nguoi phải cho ta một giao phó, cho Nhị Điện hạ một câu trả lời thỏa đáng!”

“Giao phó cái gì?” Lâm Phong và các quan viên đều nghi ngờ không hiểu, không khỏi âm thầm rối rít khe khẽ bàn luận.

Ánh mắt của mọi người đều không rơi vào trên nguoi Hoài Viễn Vương.

Vị đại Điện hạ này lấy tính tình tàn bạo mà nổi tiếng, hấn đây nói cái gì, làm cái gì, khiến cho ca ca của Phùng Quý phi sẽ tức thành như vậy, gấp thành như vậy, trước mặt của mọi nguoi, liền gọi hấn lên như vậy?

Về mặt Hoài Viễn Vương nhàn nhạt, giọng nói cũng nhàn nhạt, “Giữa huynh đệ chỉ đùa một chút mà thôi, Khang Vương cũng không nói gì, Phùng đại nhân ngược lại nhảy ra ngoài. Bốn Vương vẫn cảm thấy, giữa Hoàng tử vốn không khác dân gian, cũng là tay chân tình thâm, huynh hữu đệ cung, cô tình bị nguoi có tâm năm lần bảy lượt khích bác, khiến cho huynh đệ trong nhà cãi cọ nhau, hai bên tổn hại. Phùng đại nhân, nguoi nói sao?”

Phùng Quốc Thắng giận đến sắc mặt biến vàng.

“Lời này của Hoài Viễn Vương, nói có mấy phần đạo lý.” Một vị lão tiên sinh gầy nạm chòm râu cảm khái nói: “Huynh đệ Hoàng gia, chẳng lẽ không phải huynh đệ sao? Nếu không phải bị nguoi gian khích bác ly gián, cũng không trở thành đầu nguoi chết ta sống, haizzz, gian thần tặc tử nắm quyền, gian thần tặc tử nắm quyền.” 13q21y'd0n

Lâm Phong không khỏi khẽ mỉm cười.

Vị lão tiên sinh này ba mươi năm trước liền trúng Cử nhân, thi hội vẫn không đắc ý, không được công, qua nhiều năm như thế liền tích lũy oán khí vô hạn, cho dù gặp chuyện gì đều muốn phát bực tức. Trước mặt, dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

“Đúng vậy, huynh đệ Hoàng gia, chẳng lẽ không phải huynh đệ sao?” Thật sự có không ít nguoi phụ họa ông ta.

Chỉ có điều, đều khe khẽ bàn luận thôi, không ai dám bày tỏ ủng hộ rõ ràng.

Dù sao Phùng Quốc Thắng là nguoi của Phùng gia, mà Phùng gia, ở trong triều rất có quyền thế.

Phùng Quốc Thắng tức giận sắp không được. Ông không để cho Khang Vương mở miệng, mà để bản thân mình làm khó dễ Hoài Viễn Vương, làm như

vậy chính là ông làm ác nhân, Khang Vương chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng, ai ngờ bị Hoài Viễn Vương phản kích một đòn như vậy, ông thành tiểu nhân gian ác khích bác đại Hoàng tử và nhị Hoàng tử, mà Hoài Viễn Vương thì một chút tổn thất cũng không có.

Không chỉ không có tổn thất, còn thắng được không ít ánh mắt tán thưởng của quan văn.

Hoài Viễn Vương Điện hạ cũng không phải tính tình tàn bạo theo như lời đồn đãi, hắn cũng hi vọng huynh đệ hòa thuận, huynh đệ yêu thương nhau.

Phùng Quốc Thắng then quá thành giận, lớn tiếng nói: “Hoài Viễn Vương, mới vừa rồi ngài bắn liên tiếp năm mũi tên về phía nhị Điện hạ, đây là sự thật! Hi vọng ngài bây giờ ngay mặt mọi người cho ra một lời giải thích, đừng tránh nặng tìm nhẹ, lại đừng nói lảng sang chuyện khác!”

Tất cả mọi người ngây dại.

Bắn liên tiếp năm mũi tên, đại Hoàng tử bắn liên tiếp năm mũi tên về phía nhị Hoàng tử ...

Đây là muốn mạng nhị Hoàng tử đó.

Không ít người sinh ra ý lạnh trong lòng, bắt tri bắt giác lui về phía sau mấy bước, định rời khỏi chốn thị phi này.

Hoài Viễn Vương nhìn mọi người xung quanh, trầm giọng nói: “Phùng đại nhân nói ta bắn liên tiếp năm mũi tên về phía Khang Vương, nhưng mọi người cũng nhìn thấy, Khang Vương hiện giờ không bị thương chút nào. Xin hỏi chư vị, lấy tài bắn cung của bốn Vương, nếu thật lòng có ý tổn thương Khang Vương, bắn liên tiếp năm mũi tên về phía đệ ấy, đệ ấy còn có mạng ở đây sao? Khang Vương ngay cả một cọng tóc cũng không thiếu, mà bốn Vương mới vừa rồi ở ngay mảnh đất trống này trúng mai phục, bị những thích khách này bắn vô số ám tiễn, hết sức hung hiểm.” Hắn chỉ chỉ thi thể nằm ngổn ngang trên đất, “Bọn thị vệ trung thành đỡ cho chủ, còn có đại công tử Lâm gia mang theo gia tướng của hắn phản đầu quên mình cứu giúp, bốn Vương mới may mắn chạy trốn. Nhưng gia tướng của Lâm đại công tử, liền bất hạnh trúng tên.” Vừa chỉ chỉ Lương Đồng sắc mặt tái nhợt đang dựa vào trên cây nghỉ ngơi.

Lúc này Lâm Phong mới chú ý tới Lương Đồng bị thương, cả kinh thất sắc, đi nhanh tiến lên, “Lương huynh, thương thế của huynh nặng không?”

Lương Đồng mặt mày cười một tiếng, “Xin lỗi, Lâm đại nhân, ta suýt nữa... Ôi, may nhờ có Hoài Viễn Vương... Đại nhân, ta rất xấu hổ.”

Lâm Phong nghe thấy giọng nói của ông ấy thật thấp, rõ ràng cho thấy bị thương không nhẹ, trung khí chưa đủ, trong lòng rất khổ sở, dịu dàng an ủi, “Tình ý của Lương huynh đối với Lâm gia, Lâm Phong cảm phục tận đáy lòng.”

Lâm Khai ghé tai lại đây, nhỏ giọng nói với Lâm Phong: “Cha, rõ ràng là Hoài Viễn Vương cứu con, nhưng lại hết lần này tới lần khác nói là con cứu ngài ấy, con thật ngượng ngùng.”

Lâm Phong ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói: “Con ta, con cứu Hoài Viễn Vương chính là Hoài Viễn Vương, có gì mà ngượng ngùng giành công? Sự thật như thế.”

Lâm Khai tỏ vẻ xấu hổ, “Dạ, hài nhi định tránh né.”

Hoài Viễn Vương thành khẩn nói cảm ơn với Lâm Khai, Lâm Khai khiêm tốn lần nữa nhún nhường, hai người đều cực kỳ khách khí.

Phùng Quốc Thắng và Khang Vương nhìn hai người này làm bộ làm tịch, thật tức bở phổi.

Rõ ràng là Lâm Khai gặp tập kích, rõ ràng là Hoài Viễn Vương tới cứu Lâm Khai! Hiện giờ hai người làm bộ một phen như vậy, còn có ai không tin tưởng là Hoài Viễn Vương gặp phải thích khách ở trong rừng rậm chứ? Mà chỉ điểm sau lưng những thích khách này, trừ Khang Vương và Phùng gia, còn ai vào đây? Hoài Viễn Vương đây là bất động thanh sắc dội nước đục lên người Phùng gia và Khang Vương, giống như thật sự có người có ý muốn ám sát hắn!

Nhưng chuyện càng làm cho bọn họ tức giận vẫn còn ở phía sau.

Hoài Viễn Vương sai người gọi Khuông tiên sinh tới, khí thế hùng dũng ra lệnh, “Khuông tiên sinh, ngài thay bốn Vương soạn một đạo tấu chương, nói rõ năm tháng nào ngày nào bốn Vương gặp nạn ở trong rừng rậm khi săn bắn, được đại công tử Lâm Khai của Lâm công Tri châu An Định cứu, lúc này mới may mắn thoát nạn. Lâm Khai có ân cứu mạng với bốn Vương, Cao Nguyên Diệu không gì báo đáp, quyết ý cầu hôn muội muội sinh đôi của Lâm Khai, trưởng nữ của Lâm công làm Hoài Viễn Vương phi, kết làm gần bó suốt đời!”

Âm thanh hắn trầm thấp hùng hậu mà có lực, xuyên thấu vào lỗ tai của mỗi người, xuyên thấu rừng rậm trùng trùng điệp điệp, ở giữa rừng, bầu trời vọng về, dư âm vòn quanh tai, thật lâu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Puck - Dẫn đàn

Tất cả mọi người bị quyết định này của hắn làm cho sợ ngây người, trong rừng rậm, im lìm không tiếng động.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Phong đầu tiên phản ứng kịp, khách khí nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ anh đừng thần vũ, tiểu nữ tư chất nông cạn, không kham nổi hầu chấp khấn lược...”

Trong lòng Khang Vương được kêu là khổ sở. Cùng là lời từ chối, khi Lâm Phong nói với hắn thì giọng nói rất cứng rắn, mặt cảm hận, bây giờ đối với Hoài Viễn Vương lại là rạng rỡ, thái độ thân thiết gì đâu, rõ ràng chỉ là lời nói nhã nhặn, nhún nhường cho có lệ. Lâm Phong ông ta, nhất định rất bằng lòng gả con gái cho Hoài Viễn Vương.

Lâm Phong khách khí, Hoài Viễn Vương còn khiêm tốn hơn ông, khách sáo, rất khiêm tốn, “Lâm công liêm khiết chính trực, Đại công tử tao nhã lịch sự, lệnh ái nhất định là khuê anh vi tú thanh tâm ngọc ánh *, bổn Vương được lệnh ái làm vợ, đủ an ủi đời này. Lâm công xin yên tâm, lệnh lang có ân cứu mạng với bổn Vương, bổn Vương yêu ai yêu cả đường đi, chắc chắn tôn trọng nhau như khách với lệnh ái, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, nắm tay cả đời, đến già đầu bạc.”

(*) Khuê anh vi tú: chỉ nữ tử tài mạo nhu mì xinh đẹp của gia đình lớn. Thanh tâm ngọc ánh: Tấm lòng thanh khiết ôn nhuận trong sáng như ngọc, hàm súc tinh tế như ngọc. Khuê anh vi tú thanh tâm ngọc ánh: Chỉ nữ tử thanh tú gặp chuyện không khoa trương, hàm súc nội liêm.

Con tức giận của Khang Vương dâng trào, hằm hằm đẩy Phùng Quốc Thắng một cái, “Cậu!” Ý bảo Phùng Quốc Thắng xả giận cho hắn.

Phùng Quốc Thắng quả nhiên không để cho hắn thất vọng, dùng miệng lưỡi nhà quan nói: “Hoài Viễn Vương Điện hạ, chuyện cả đời của ngài dường như bản thân không làm đương gia không làm chủ được đi? Bệ hạ không giáng chỉ không sắc phong, cô nương Lâm gia nàng ta cũng không thể làm Hoài Viễn Vương phi được. Haizzz, người ta là cô nương gia, người ở trước mặt mọi người nói hết như vậy, lỡ như bệ hạ không cho, hoặc là Thái hậu đã thay ngài nhìn cô nương khác ở trong kinh, không phải ngài đã làm lầm lỡ cả đời của Lâm cô nương sao. Hoài Viễn Vương Điện hạ, hành động lần này của ngài không thỏa đáng.”

Phùng Quốc Thắng vừa châm ngòi như vậy, đúng là có người gật đầu thờ dài, “Lời này nói đúng.”

Hoài Viễn Vương nói như thế ở trước mặt mọi người, về sau bệ hạ chấp thuận đương nhiên là đoàn tụ sum vầy, tất cả đều vui vẻ, nếu bệ hạ không cho phép, hoặc bệ hạ, Thái hậu đã kết Vương phi khác vì Hoài Viễn Vương ở trong kinh, chuyện này phải kết thúc như thế nào? Đại cô nương Lâm gia phải làm sao bây giờ. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Lấy kim phi tiền.” Hoài Viễn Vương ra lệnh cho Đặng Hợp, Đặng Hợp nhận lệnh, nhanh chóng lấy tới một mũi tên dài sắc bén, trên thân tên khảm vàng, đầu mũi tên do thép tinh tạo thành, ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng lóa chói mắt, cực kỳ bắt mắt.

(*) Kim phi tiền: Ổ cổ đại trừ làm căn cứ của văn khế và dùng đầu mũi tên ra, dần dần phát triển trở thành vật chuyên dụng của chư hầu, tướng lĩnh, Đế Vương, đại biểu cho quyền lực và tượng trưng cực cao, dùng làm bằng chứng cho quyền lực.

Hoài Viễn Vương giờ kim phi tiền lên cao cao.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên kim phi tiền.

Hoài Viễn Vương cầm kim phi tiền trong tay, trịnh trọng thề, “Bổn Vương đã quyết ý cầu hôn trưởng nữ Lâm công làm Vương phi, cho dù sau này việc đời thay đổi như thế nào, lòng này không thay đổi. Nếu không phải trưởng nữ Lâm công là Vương phi, bổn Vương tình nguyện cả đời không cưới. Hôm nay bổn Vương ở trước mặt chư vị lập lời thề, nếu làm trái, liền giống như tên này!” Trên tay dùng sức, đứt khoát bẻ gãy kim phi tiền thành hai khúc.

“Trời ơi.” Chung quanh vang lên từng trận kinh hô.

Có người kinh ngạc vì quyết tâm của Hoài Viễn Vương, có người kinh ngạc vì lực cánh tay của Hoài Viễn Vương.

Lâm Phong lệ nóng lưng tròng, “Cảm tạ thịnh tình của quân! Hạ quan cũng thay mặt tiểu nữ ở đây trịnh trọng thề, cho dù bệ hạ có cho phép hay không, cho dù tương lai tình thế như thế nào, tuyệt đối không gả cho người khác.”

“Lâm công cao thượng.” Đám người Từ Châu đồng, Tang Tông phấn lớn tiếng ca ngợi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người không phải ca tụng Hoài Viễn Vương thâm tình trọng nghĩa, chính là tán dương Lâm Phong nghĩa bạc vân thiên *, khen một đôi cha vợ con rể thành hai đóa hoa.

(*) Nghĩa bạc vân thiên: Nghĩa = tình nghĩa, bạc = gần tới, vân thiên = trời cao. Tình nghĩa vô cùng giống như trời cao. Thành ngữ nghĩa bạc vân thiên chỉ người vô cùng có tình có nghĩa.

Phùng Quốc Thắng hừ một tiếng, rất coi thường, “Những quan viên thành An Định này đều là vài kẻ vuốt đuôi ngựa, còn ở đây khen ngợi Lâm Phong trọng nghĩa, cũng không nghĩ đến, Hoài Viễn Vương đã phát lời thề ở trước mặt mọi người, nha đầu Lâm gia còn có khả năng gả cho người khác sao? Vuốt đuôi ngựa, một đám vuốt đuôi ngựa.”

(*) Vuốt đuôi ngựa = Vỗ mông ngựa = Nịnh hót

Ông mắng người xong, thấy bên cạnh không hề có một chút phản ứng nào.

Ông cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dáng vẻ Khang Vương mắt hờn mắt vía, tâm tư không biết đã sớm chạy đi đâu.

“Tiền đồ.” Phùng Quốc Thắng nổi giận dưng dưng thăm mắng trong lòng.

“Grào... Grào...” Tiếng hồ gầm truyền tới, trùng trùng điệp điệp, không giận mà uy, vang dội rừng núi, nghe tiếng hồ gầm như thế, người nhát gan mềm nhũn trước, kéo người bên cạnh định chạy, “Chạy mau, con hồ đến rồi!”

Nhưng mà, đợi đến khi tiếng hồ gầm này càng lúc càng gần, mới phát hiện con hồ này đã bị người bắt được khiêng trên vai, mặc dù còn có thể gầm, nhưng đã bị chế trụ gắt gao, không thể động đậy, sợ hãi trong lòng giảm xuống, tiếp tục lưu lại xem náo nhiệt.

Một đại hán vạm vỡ trên vai vác con hồ sắc sỡ, nơi non xanh nước biếc đang khí phách hào hùng đi tới, tình cảnh này, quả thật như một bức họa.

Đại hán vạm vỡ này đi lên phía trước, ném con hồ sắc sỡ xuống đất, bên cạnh có người phối hợp với hắn, trói gô con mãnh hồ này, trói lại thật chặt. Diễn đàn lee quý đôn

Thu thập xong mãnh hồ, đại hán vạm vỡ quỳ xuống trước mặt Hoài Viễn Vương, cất cao giọng nói: “Điện hạ, mặt tướng Tần Vũ Dương không nhục sứ mạng!”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Vũ Dương, người rất tốt.”

Tần Vũ Dương mừng rỡ, “Cũng chỉ đánh con hồ mà thôi, lại có thể nhận được Điện hạ khích lệ như vậy, mặt tướng cực kỳ vinh hạnh, cực kỳ vinh hạnh.”
Hiển nhiên, nhận được tán dương của Hoài Viễn Vương, là một chuyện rất quan trọng đối với hắn.

Hoài Viễn Vương rút một chiếc ban chỉ bằng ngọc xanh trên ngón tay ban thưởng cho Tần Vũ Dương, “Chiếc ban chỉ này được bản Vương đeo gần mười năm, từ hôm nay trở đi nó sẽ đi theo người.”

Tần Vũ Dương cảm ơn một tiếng, cười tí mắt nhận lấy đeo vào tay mình, lẳng lẳng.

Đặng Hợp trêu ghẹo hắn, “Lão Tần, bây giờ người biết họ của mình là gì không?”

Tần Vũ Dương vui mừng, “Loáng thoáng hình như nhớ được mình họ Tần.”

Mọi người cười ha ha.

Đường Hi thoáng nhìn qua con mãnh hồ, phát hiện nó không chỉ còn sống, hơn nữa còn rất có tinh thần, không khỏi lấy làm kỳ quái, “Vũ Dương, người thích con hồ này sao? Không nỡ đánh?”

Tần Vũ Dương ân cần nói cho hắn biết, “Đường Hi, là như vậy, bởi vì Điện hạ, Khang Vương, Lâm đại thiếu đánh cuộc chỉ nói bắt hồ, không nói tới nhất định phải bắn trúng hay như thế nào, ta sợ sợ ý một chút đánh chết hồ, nếu có người gây khó khăn nói đánh chết không đúng, làm hại Điện hạ của chúng ta không thắng được đánh cuộc, liền bắt sống nó. Người suy nghĩ một chút, nói như vậy Điện hạ của chúng ta thắng chắc rồi, có đúng không? Nếu có người dị nghị, muốn bắn ta liền bắn, muốn đánh ta liền đánh, thế nào cũng được.”

“Hóa ra là như vậy.” Đường Hi bừng tỉnh hiểu ra.

Mọi người nghe đều ánh mắt dò dẫm, vẻ mặt ngây ngốc.

Thị vệ của Hoài Viễn Vương... Quá đáng sợ...

Hoài Viễn Vương hạ lệnh, “Đi bắt mấy con như tiểu hồ ly, con thỏ nhỏ về, phải trắng như tuyết, hoặc màu xám tro nhạt. Trừ màu trắng và màu xám tro ra, còn lại không cần.”

Đám người Đặng Hợp nhận được lệnh, hào hứng bừng bừng đi bắt con mồi.

“Hắn còn định đáp ứng chuyện của a Thẩm” Khóe mắt Lâm Khai giật giật.

Hoài Viễn Vương chỉ vào con mãnh hồ sắc sỡ kia cười nói, “Nhị đệ, Phùng đại nhân, đánh cuộc của chúng ta là ta thắng, hai vị có dị nghị gì không?”

Khang Vương và Phùng Quốc Thắng miễn cưỡng duy trì phong độ, “Dĩ nhiên là ngài thắng.”

Tần Vũ Dương vác con hồ còn sống nhấc về, quả thật khiến cho bọn họ định ăn vạ và đùa bỡn cũng không được, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận Hoài Viễn Vương thắng trận đánh cuộc này. die nd da nl e q uu ydo n

Nếu Hoài Viễn Vương thắng, như vậy, tiền đánh cuộc do Hoài Viễn Vương phủ, Khang Vương phủ, Lâm phủ ra, tự nhiên toàn bộ thuộc về hắn.

“Hôm nay bốn Vương gặp nạn, nhờ Lâm đại công tử cứu giúp, mới may mắn thoát nạn. Những tiền đánh cuộc này đều tặng cho Lâm đại công tử, xin Lâm đại công tử vui vẻ nhận cho.” Hoài Viễn Vương đưa phần tiền đánh cuộc có phần khả quan cho Lâm Khai.

“Thật khăng khải!” Tất cả mọi người đều ủng hộ.

Lâm Khai đứng ở bên cạnh Lâm Phong nhỏ giọng thuận miệng, “Cha, sao con có cảm giác Hoài Viễn Vương lấy lòng chúng ta như vậy? Tiểu hồ ly con thô nhồ cho a Thâm hấn nghĩ đến được, điều này hấn cũng nghĩ đến được.”

Lâm Phong vui vẻ, “Hấn lấy lòng chúng ta, vì cái gì còn không phải vì a Đàm sao? A Khai, con nên vui mừng thay muội muội, con bé gặp được nam nhân quý trọng con bé, đặt con bé vào trong lòng.”

Lâm Khai thở dài, “Con và a Đàm sinh đôi, từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau, rất ít tách ra. Cha, xin ngài tha thứ, hiện giờ có người muốn mang a Đàm từ bên người chúng ta đi, tuy rằng hấn thật sự đối xử tốt với a Đàm, trong lòng con vẫn không mấy thích hấn cho lắm.”

“Con cứ không thích hấn là được.” Lâm Phong sao cũng được.

Ánh mắt của Lâm Phong đã không còn ở trên người Lâm Khai, mà thỉnh thoảng hiện từ nhìn về phía Hoài Viễn Vương.

Trong lòng Lâm Khai rất mất mát, thở dài một hơi.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bọn thị vệ lập tức vui mừng mừng mừng mừng tự cảm con mồi của mình trở về thành, tin tức Hoài Viễn Vương lập lời thề cầu hôn trưởng nữ của Lâm phong đã giống như mọc cánh, truyền khắp cả thành An Định.

Phản ứng của các nhà không giống nhau.

Trong An Bình Quận Vương phủ, Quận Vương phi Trần thị trở nên hung ác, “Ngươi được đấy Lâm Đàm, hại khuê nữ của ta, làm hại con bé cô nương như hoa không thể an phú tôn vinh * ở trong Quận Vương phủ, bị đuổi đến trong am ni cô lạnh lẽo lại kham khổ, ngươi lại làm nên Hoàng tử phi? Phi, chi bằng ngươi cũng xứng? Ngươi chờ đó, ta... Ta sẽ viết thư vào trong kinh, vạch trần diện mạo thật của ngươi!”

(*) An phú tôn vinh: là thành ngữ Hán ngữ, ghép vần, ý chỉ hiền giả được quốc quân ủy nhiệm, có thể bản thân yên ổn vững chắc, đất nước giàu có, vị thế được tôn trọng, tên tuổi được quang vinh. Cũng chỉ cuộc sống yên tĩnh giàu có yên vui (Baiké)

Sau khi nhóm người Từ Châu đồng mưu hồ kết án xong, Hoàng đế ngự bút son phê chữ “Tốt”, An Bình Quận Vương phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế chắc không muốn quấy lớn chuyện, liền không hề giống như trước buộc Việt Tú Huyện chủ đi tìm chết nữa, nhưng An Bình Quận Vương phủ không tha cho nàng, cường bức Quận Vương phi đưa nàng đến chùa miếu tu hành, “Chuyện xấu như vậy ai ai cũng biết, về sau đừng nghĩ tới gả cho người sinh con nữa, thanh đăng cô Phật, đây chính là cả đời của nàng.”

(*) Thanh đăng cô Phật: chỉ ngọn đèn xanh lơ mờ và tượng Phật có niên đại lâu đời, mượn chi kiếp sống tịch mịch nơi cửa Phật

Quận Vương phi khóc đến ruột gan đứt từng khúc, Việt Tú Huyện chủ càng thêm mọi cách cầu khẩn, bắt đắ dĩ An Bình Quận Vương hết sức ác độc, không hề động lòng, cuối cùng Việt Tú Huyện chủ vẫn bị trôi ra khỏi Quận Vương phủ, đưa đến trên núi.

Quận Vương phi đau lòng mất đi ái nữ, nghĩ tới nghĩ lui, đồ hết tức giận trong lòng lên trên người Lâm Đàm.

Nếu như cõi đời này không có người như Lâm Đàm, nữ nhi bảo bối của bà cũng không luân lạc đến tình trạng này.

Quận Vương phi không thể khiến cho Lâm Đàm có cuộc sống tốt. Bà ngẫm nghĩ mãi, tự tay viết thư cho mấy vị trưởng Công chúa, lão Vương phi trong Kinh thành, trong thư mơ hồ ám hiệu, danh tiếng của Lâm Đàm ở thành An Định rất không tốt, rất không đứng đắn, nếu Hoàng thất chọn nàng ta làm phụ nhân của Hoàng tử, khó tránh khỏi rơi vào làm trò cười.

Trong tay Sơn lão phu nhân cầm chuỗi Phật châu mỉm cười niệm Phật, biết được tin tức này, chuỗi Phật châu trong tay rơi xuống đất.

“Tội lỗi, tội lỗi.” Bà luôn miệng nói.

Thị nữ vội vàng nhặt chuỗi Phật châu lên cho bà, cẩn thận lau chùi, cung cung kính kính đặt vào trong tay bà.

Sơn lão phu nhân một lần nữa lần Phật châu, về mặt ngờ ngác. Hoài Viễn Vương cầu hôn Lâm Đàm rồi, Gia Thụ đứa nhỏ này sẽ không có hy vọng, hấn luôn cố chấp, không biết... Sẽ không nghĩ không ra chứ? Đây phải an ủi hấn như thế nào mới tốt? Sơn lão phu nhân cau khuôn mặt già nua lại, mây mờ che phủ, mặt ủ mảy chau.

Lâm gia lại vui mừng hơn hơ, vui sướng, La phu nhân cười đến không ngậm được miệng, “Thề à? Bè gãy kim phi tiền? Không lấy được a Đàm nhà ta cả đời hấn liền không lập gia đình, được, rất tốt.” Kéo tay Lâm Đàm trên ghẹo, “A Đàm, con mạnh hơn nương nhiều, gặp được lang quân si tình như Hoài Viễn Vương, lại nói đúng là một đoạn giai thoại. Năm đó nương được lệnh của cha nương gả cho cha con, trước lúc thành thân cha con ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng không nói với nương, không thể so sánh với con, không thể so sánh.”

Tuy Lâm Đàm là cô nương tự nhiên hào phóng, cũng mắc cỡ đến mặt phấn ngậm xuân.

Lâm Thâm như một làn khói chạy vào, trong miệng hét lên: “Tiểu hồ ly của con đâu, con thỏ nhỏ của con đâu rồi, còn chưa trở lại sao? Thật đúng là chậm chạp mà!”

La phu nhân mặt mày hớn hở dụ dỗ nàng, “A Thâm ngoan, đừng nóng nảy, đại ca con và Diệu ca ca của con sẽ nhanh chóng trở lại.” Nói đến “Diệu ca ca của con”, mở trừng hai mắt với Lâm Đàm.

Lâm Đàm càng thêm xấu hổ.

Nàng trở nên thẹn thùng không khác gì cô nương bình thường, lấy khăn tay che mặt chạy mất.

Lâm Thâm không giải thích được, “Tỷ tỷ sao vậy?”

La phu nhân nhin cười ôm lấy nàng, “Ngowan, tỷ tỷ của con không có chuyện gì.” Vừa dụ dỗ Lâm Thâm, vừa cười đến run rẩy cả người, Lâm Thâm nhìn bà, càng thêm không hiểu.

“Không phải cười con chứ?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

“Không phải, thật sự không phải.” Tuy La phu nhân cười đến mềm nhũn, vẫn cố giả bộ đáng vẻ nghiêm túc bảo đảm với nàng.

Lâm Thâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Nàng là đứa bé có lòng tự ái rất mạnh.

La phu nhân đang định lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng dụ dỗ nàng, Lý ma ma run run rẩy rẩy đi tới.

Lâm Thâm vừa thấy Lý ma ma, lập tức trở nên sáng sủa, “Nurong, Lý nãi nãi, con đi ra ngoài chơi.” Trượt từ trên người La phu nhân xuống, giống như chạy trốn chạy ra ngoài.

“A Thâm con sợ hãi nhai như vậy sao?” La phu nhân vui vẻ không thôi, “Thì ra trong nhà con ai cũng không sợ, chỉ sợ bà vú của ta.”

Lý ma ma tỏ vẻ ân cần, “Cô nãi nãi, sao bà vú nghe nói, đại tiểu thư của chúng ta được hứa gả cho Hoài Viễn Vương rồi hả? Cô nãi nãi, hôn sự này còn chưa định ra cuối cùng, không thể đã nói nhao nhao ra ngoài sớm như vậy, đối với cô nương gia cũng không hay, chỉ có điều cửa hôn sự này vô cùng tốt, Hoài Viễn Vương là trưởng tử của bệ hạ, phối với đại tiểu thư của chúng ta rất thích hợp.”

La phu nhân kéo tay của bà nói cho bà biết, “Đây không phải bị bức không còn cách nào sao, không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này. Bà vú người yên tâm đi, trong lòng cha a Đàm và con có tính toán.”

Đang nói chuyện, Đàm Tuệ mang vẻ mặt ngạc nhiên đến đây, còn dẫn theo San tỷ nhi, sau khi San tỷ nhi đến liền nhớ kỹ tìm Lâm Thâm, La phu nhân liền lệnh cho thị nữ mang nàng đi, lưu lại Đàm Tuệ cùng nhau nói chuyện.

Đàm Tuệ cười nói: “Tỷ tới để chúc mừng.”

La phu nhân hé miệng cười, “Lời này nói hơi sớm, qua vài ngày nữa lại chúc không muộn.”

Đàm Tuệ tám tám lấy làm kỳ, “Trong lòng tỷ một mực nghĩ, a Đàm có nhân phẩm và tướng mạo như vậy, phải là nam tử như thế nào mới xứng với con bé? Không ngờ lại là Hoài Viễn Vương, trưởng tử của Hoàng đế bệ hạ.”

Lý ma ma ở bên cạnh làm bầm, “Không nên quá phô trương, không tốt cho cô nương gia.”

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm miệng một lời, “Lão nhân gia nói rất đúng, không tốt.” Rất nhân nhượng phụ họa bà, tuyệt đối không cố chấp với bà.

“Sao lại phô trương chứ?” Đàm Tuệ nhỏ giọng hỏi.

La phu nhân tỏ vẻ kiêu ngạo, “A Khai nhà muội có bản lĩnh không tệ, đây là muội nghe Lương Đống nói, lại không nghĩ rằng thằng bé ở bãi săn anh dũng cứu Hoài Viễn Vương, đúng là ngoài dự đoán của muội! Biểu tỷ, đại khái Hoài Viễn Vương là người có ơn báo ơn, không biết nên báo đáp a Khai như thế nào, mới có thể muốn cưới a Đàm. Tuy nói hôn sự còn chưa định mà hấn cứ nói nhao nhao ra, quả thật có phần không ổn, chỉ có điều, hấn không phải đã phát thề sao, nếu không được a Đàm là Vương phi, sẽ cả đời không lập gia đình.”

Đàm Tuệ cực kỳ hâm mộ, “Biểu muội, a Đàm có phúc lớn.”

Đàm Tuệ thật lòng cảm thấy Lâm Đàm có phúc khí. Người xem, nàng êm đẹp ngồi ở nhà, ca ca sinh đôi cứu Hoài Viễn Vương, nàng chính là Hoài Viễn Vương phi rồi. Hơn nữa Hoài Viễn Vương là nam tử khí phách vang dội non sông như vậy, lại có thể vì nàng mà nói ra được lời “Nếu không được trưởng nữ Lâm công làm Vương phi, bốn Vương tính nguyện cả đời không cưới”, thâm tình cỡ nào, cảm động cỡ nào.

La phu nhân lại bĩu môi, “Theo muội nói, là Hoài Viễn Vương có phúc khí.”

La phu nhân đây cũng là nói lời thật lòng. Lâm Đàm thật sự gả cho Hoài Viễn Vương. La phu nhân sẽ cảm thấy đây là Hoài Viễn Vương dính ánh sáng, cưới được a Đàm vừa xinh đẹp lại thông minh lại hiểu chuyện có khả năng, mà không phải a Đàm dính ánh sáng, làm Vương phi.
*dyan(lee^qu.donnn)

“Đúng đúng đúng, là Hoài Viễn Vương có phúc khí.” Đàm Tuệ cười nói.

Lý ma ma lại ở bên cạnh làm bầm nói một câu, “Không nên phô trương, không tốt cho cô nương gia, không tốt cho đại tiểu thư.”

La phu nhân và Đàm Tuệ trầm miệng một lời, “Lão nhân gia nói rất đúng, không tốt.”

La phu nhân cầm một miếng kẹo oa ti * đưa vào trong tay bà, “Bà vú, kẹo này rất ngọt, người khăng định thích ăn, người ném thử một chút, nếu cảm thấy ngon, con đưa cho người nhiều thêm mấy miếng về ăn, cầm thêm một ít cho tiểu tôn tử của người.”

(*) Kẹo oa ti: còn có tên là kẹo kén, là một món ăn vặt truyền thống dân gian của tỉnh Tứ Xuyên, vốn có tên là "Tổ oa ti" (tổ = màu trắng thuần, oa ti = kén tằm), đã trải qua lịch sử trên trăm năm.

Lý ma ma tỉ mỉ thưởng thức, “Ăn ngon.”

La phu nhân vội vàng sai người bọc hơn phân nửa kẹo oa ti, “Những thứ này người mang về, còn dư lại giữ cho a Thắm. Trong nhà bây giờ trừ a Thắm ra, đã không có ai thích ăn kẹo rồi.” Lâm Hàn cũng không ăn, Lâm Khai và Lâm Đàm càng thêm sẽ không ăn.

La phu nhân lệnh cho tiểu nha đầu cầm hộp đựng thức ăn thay Lý ma ma, cực kỳ cẩn thận đưa Lý ma ma về.

Lý ma ma đi tới cửa, còn quay đầu lại dài dòng nói một câu, “Không tốt.”

La phu nhân dịu dàng nói, “Vâng, không tốt, rất không tốt, người từ từ, không được đi nhanh.”

Nhìn Lý ma ma chậm rãi đi xa rồi, mới một lần nữa ngồi xuống, nói chuyện với Đàm Tuệ.

Đàm Tuệ hơi ngạc nhiên, “Biểu muội, muội thật có lòng kiên nhẫn với bà vú.”

Trước kia cũng không phải vậy, khi La phu nhân vẫn còn ở Tân Giang Hầu phủ làm cô nương, Lý ma ma thường thích quẩn muội ấy, muội ấy thường không chịu quẩn thúc, hờ ra tí là phát giận với Lý ma ma.

La phu nhân cười nói, “Muội vốn tính khí không được tốt, từ sau khi sinh hạ mấy đứa bé này, lại có bản lĩnh nuôi chúng lớn, tính tình nhẫn nại có thể tốt hơn nhiều.” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn Lý ma ma, bóng lưng khom khom chậm rãi đi ra, ánh mắt rất dịu dàng, “Bà ấy từ nhỏ nuôi lớn muội, đối xử với muội còn tốt hơn hải nhi ruột thịt của bà ấy, bây giờ bà ấy già rồi, chính là dài dòng chút, hồ đồ chút, chẳng lẽ muội còn nhẫn tâm phát giận với bà ấy sao?”

Đàm Tuệ rất cảm động, “Biểu muội, muội thay đổi.”

Lâm Thắm muốn mang San tỷ nhi đi nhìn tiểu Hôi của nàng, hết sức đề cử, “San tỷ tỷ, tiểu Hôi không cần người, chơi rất tốt, nó vẫn còn rất nghe lời, tỷ cũng có thể nói nó, thật đó.”

San tỷ nhi thật ngượng ngùng, “Con lừa nhỏ của muội, tỷ cũng có thể nói sao?”

Lâm Thắm rất khẳng khái, “Tỷ là biểu tỷ của muội mà, hai chúng ta không cần khách khí.”

Lâm Hàn sai người dắt tiểu Hôi tới, mình ngồi bên cạnh, nhìn hai muội muội chơi đùa.

Tiểu Hôi ngo ngác, đáng vẻ rất phục tùng, nhìn thấy Lâm Thắm liền kêu lên “Um bee — Um bee —”, Lâm Thắm chạy đến trước mặt nó bắt nó kêu một hồi, tâm tình vui vẻ.

“San tỷ tỷ, tỷ cũng tới nói nó.” Nàng cười tí mắt nói.

San tỷ nhĩ tăng thêm can đảm đi tới trước mặt tiểu Hôi, trước đánh giả vốc dáng với nó, thấy mình còn cao hơn nó một chút, lá gan lập tức lớn thêm không ít, học dáng vẻ Lâm Thấm cũng dạy dỗ nó một phen. Dạy dỗ tiểu Hôi xong, hai tiểu cô nương thật vui mừng, dắt tiểu Hôi bước chậm đi trong vườn hoa, trên đường mòn trong rừng, San tỷ nhĩ rất sung sướng, “Tiểu Hôi tốt, không cần người!”

Lâm Thấm gật đầu, “Nếu đổi thành đại Bạch thì không thể, đại Bạch rất kiêu ngạo, ngoại trừ muội có thể dạy nó ra, đổi thành người khác thì không được.”

Tiểu cô nương như hoa đi bên cạnh đầu lửa con màu xám tro, nhìn có vẻ hài hòa kỳ quái.

Đợi đến khi Lâm Phong, Lâm Khai và Hoài Viễn Vương đồng thời trở về, hai tiểu cô nương đã có thể vui sướng đến phát điên rồi.

Tiểu hồ ly trắng tinh, con thỏ nhỏ màu xám tro, con chim trĩ màu trắng, con heo rừng nhỏ màu xám, con dê núi nhỏ màu trắng, con sóc con màu xám tro... Muốn hình muốn vẽ, đủ loài đầy đủ hết, mỗi một dạng đều đáng yêu. die emnd kdan/le eequhyd onm

Lâm Thấm mừng rỡ đến đuôi lông mày cong cong, nhiệt tình chỉ huy nhóm thị nữ Thanh Trúc, “Màu trắng để chung với đại Bạch, màu xám tro để chung với tiểu Hôi.”

Thanh Trúc nhìn mấy lần, dịu dàng khuyên Lâm Thấm, “Nhị tiểu thư, tiểu hồ ly và dê núi màu nhỏ này, còn có chim trĩ, ngỗng trắng, đại khái không thích hợp thả chung với nhau, người xem như vậy có được không? Trước tiên tách chúng ra nuôi riêng, ban ngày liền để chúng chơi chung, chờ chúng nó chơi quen, lại thả vào một lồng tre nuôi chung.”

Lâm Thấm suy nghĩ một chút, “Đúng vậy, bọn chúng còn không quen thuộc, thả vào cùng một chỗ chỉ biết đánh nhau!” Rất vui mừng đồng ý.

Thanh Trúc hé miệng cười, ra lệnh cho tiểu nha đầu chia ra nhốt tiểu hồ ly con thỏ nhỏ vào trong lồng, cho người nuôi.

Đàm Tuệ phải đi, sai người tới kêu San tỷ nhĩ, Lâm Thấm cười tit mắt vẫy tay từ biệt với tiểu biểu tỷ của nàng, “San tỷ tỷ, tỷ có rảnh rồi trở lại chơi nha.”

San tỷ nhĩ đồng ý, từng bước một đi theo thị nữ về nhà.

Hoài Viễn Vương ngoắc tay với Lâm Thấm

Lâm Thấm vui vẻ như điên chạy tới, ngọt ngào nói cảm ơn, “Diệu ca ca, cảm ơn huynh, đại Bạch và tiểu Hôi đều có bạn rồi.”

“Muội muốn cho đại Bạch và tiểu Hôi có bạn sao?” Hoài Viễn Vương mỉm cười, bế nàng lên bàn đá thật cao, mặt đối mặt nói chuyện với nàng.

Lâm Thấm rất nghiêm túc, “Ừ, phải có bạn. Khi muội không cùng chúng nó, bọn chúng sẽ không khó chịu.”

Lời đùa bé của Lâm Thấm, khiến đáy lòng Hoài Viễn Vương mềm nhũn.

Hắn ôm lấy Lâm Thấm, lấy ra một cái hộp xinh xắn từ trong ngực, nhỏ giọng thương lượng với Lâm Thấm, “A Thấm, cái hộp này, muội thay Diệu ca ca đưa cho tỷ tỷ có được không?”

Lâm Thấm tò mò, “Cái gì vậy?” Không đợi Hoài Viễn Vương phản đối, đã lanh lẹ mở cái hộp ra.

“Wow —” Nàng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Trong hộp là viên đá màu hồng nhạt, là màu hồng nhạt rất thuần túy và tinh khiết, màu sắc tinh khiết, không lẫn một chút tạp chất nào, trong suốt sáng ngời, ánh sáng lung linh.

“Đẹp mắt.” Lâm Thấm hâm mộ nói.

Hoài Viễn Vương hơi đỏ mặt, thấp thỏm nói: “A Thấm, tỷ tỷ của muội sẽ thích chứ?”

Lâm Thấm lưu luyến nhìn hồi lâu, liền đóng cái hộp lại, cười tit mắt nói: “Đẹp mắt như vậy, tỷ tỷ nhất định sẽ thích. Diệu ca ca, muội liền đi đưa.” Để Hoài Viễn Vương bế nàng xuống, cầm cái hộp, dáng vẻ đắc ý ngạo mạn rồi đi.

“A Thấm, muội đi đâu” Lâm Hàn vội đuổi theo nàng.

“Muội là người mang tin tức.” Lâm Thấm dương dương hã hê.

Nàng giơ cái hộp nhỏ trong tay lên, tỏ vẻ mình đang làm chuyện rất quan trọng.

Hoài Viễn Vương đỏ mặt, xoay người bày tỏ tình ý với bụi hoa hồng cao hơn hai thước, giống như đang thương thức hoa tươi.

Lâm Phong giả bộ như không nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Khai cũng thầm vui trong lòng. Hoài Viễn Vương à Hoài Viễn Vương, ngài có thể dụ dỗ a Thấm nhà ta đảm nhận người mang tin tức cho ngài, nhưng nàng thật sự quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, sẽ không lén lút giấu người, chỉ biết quang minh chính đại... Ha ha, như thế này người Lâm gia đều biết hết rồi. dfienddn liequidoon

Lâm Thấm ngẩng đầu ưỡn ngực đến trong phòng Lâm Đàm, giao cái hộp cho tỷ tỷ, “Diệu ca ca đưa cho tỷ, hỏi tỷ có thích không?” Nói xong quen cửa quen nẻo trèo lên tháp mỹ nhân, thoải thoải mái mái nằm nghiêng, ra lệnh cho tiểu nha đầu, “Ta khát, rót cho ta ly nước.”

Tiểu nha đầu vội hỏi, “Nhị tiểu thư, có thêm mật ong không?”

Lâm Thấm gật đầu, “Muốn.”

Tiểu nha đầu vội vàng đi pha nước mật ong.

“A Thấm, uống nước phải ngồi thẳng lên, không cho nằm nghiêng.” Lâm Đàm dịu dàng nói.

Lâm Thấm đồ thừa không động, “Tỷ tỷ, muội là người mang tin tức nha.” — Đã là người mang tin tức cho tỷ và Diệu ca ca rồi, vẫn không thể thoáng mở một mặt sao?

Lâm Đàm mỉm cười đi tới, bế nàng ngồi lên ghế dựa, “Nghe lời, khi uống nước phải ngồi, không thể nằm xiên xiên vẹo vẹo.”

Lâm Thấm thờ dãi, “Được rồi, muội cho rằng làm người mang tin tức, liền có thể không giống như ngày trước.” Ngồi thẳng ngay ngắn, nhận lấy nước mật ong tiểu nha đầu đã pha xong uống vài ngụm, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra vẻ mặt vừa lòng.

Lâm Đàm cười không xong.

Nàng mở hộp ra nhìn một chút, nhất thời sắc mặt ửng hồng.

Lâm Thấm nâng hai gò má lên, cười hì hì, “Viên đá đẹp mắt, tỷ tỷ cũng xinh đẹp.”

Lâm Đàm cười véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Đội tỷ tỷ một lát.” Cầm cái hộp trở lại phòng trong, sau một lúc lại đi ra, trên tay đổi một cái hộp khác, cũng rất tinh xảo, “A Thấm, phiên muội mang về cho hấn.”

“Hấn, ai cơ?” Lâm Thấm ngây thơ hỏi.

Trên mặt Lâm Đàm nóng lên, nhỏ giọng nói: “Chính là Diệu ca ca của muội.”

“A.” Lâm Thấm hiểu ra.

Nàng tự chủ trương mở cái hộp ra nhìn một chút, thấy cũng là viên đá, phát ra ánh sáng xanh nhạt, rất đẹp.”

“Cũng là viên đá nha.” Nàng nói thầm nho nhỏ một câu, cầm cái hộp lên, nghênh ngang rời đi.

Chờ khi nàng giao cái hộp này cho Hoài Viễn Vương, toàn bộ ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều rơi vào trên cái hộp này. Ánh mắt hai huynh đệ Lâm Khai, Lâm Hân sáng quắc, khiến cho Hoài Viễn Vương người đã từng trải qua sa trường, trong lòng cũng hơi hốt hoảng.

“Vẫn là viên đá.” Lâm Thấm cười ngọt ngào, nói cho hấn biết.

Lâm Khai đi tới, ôm lấy Lâm Thấm, “Tiểu a Thấm, đại ca tới dạy muội đọc thơ, ‘Đầu ngã dĩ mộc qua, báo chi dĩ quỳnh cư, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã; Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã; Đầu ngã dĩ mộc lý, Báo chi dĩ quỳnh cửu, phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã’.”

(*) Bài thơ Mộc qua – Không Từ, dịch nghĩa cuối chương

Mất to của Lâm Thấm đảo tới đảo lui, cuối cùng suy nghĩ hiểu rõ, hoan hô nói: “Quảng cho viên đá, đáp lại viên đá!”

Tuy rằng nàng nghe không hiểu thơ Lâm Khai đọc có nghĩa là gì, nhưng nàng trời sinh thông minh, có thể dựa vào đó chuyển tiếp, thành một câu thơ chẳng đâu vào đâu.

Chúng đều tỏa sáng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài Viễn Vương và Khang Vương một trước một sau phụng chỉ tra án tham ô, hai người cho ra kết luận hoàn toàn khác nhau.

Trong tấu chương mà Hoài Viễn Vương trình báo cho Hoàng đế chính là tri châu Túc châu Phương Đức Sơn là đầu sỏ gây nên, mà trong tấu chương của Khang Vương lại là Tri châu An Định châu Lâm Phong mới là tham quan khiến người ta giận sôi, Hoàng đế thật sự công bằng với hai người con trai này, lệnh cho Túc châu, An Định châu tạm thời do Châu đồng phụ trách tất cả sự vụ, áp giải Phương Đức Sơn, Lâm Phong vào kinh, nghe hầu thẩm tra xử lý. die,n; da.nlze.qydo/nm

Từ trên xuống dưới Lâm gia lập tức lòng người bàng hoàng.

Lâm Khai và Lâm Đàm lâm nguy không sợ hãi, vừa trấn an La phu nhân và tôi tớ trong nhà, vừa sai người thu dọn châu báu, chuẩn bị lên đường vào

Kinh — Người Lâm gia đương nhiên muốn cùng Lâm Phong, không để cho ông một mình đối mặt với sóng to gió lớn ở Kinh thành.

Hoài Viễn Vương đích thân đến trấn an La phu nhân, lưu lại hơn mười người thị vệ ở trước cửa Lâm phủ ngày đêm trực ban trông coi, rõ ràng tỏ rõ thái độ của hân.

Tam phu nhân Sơn gia, Hướng đại phu nhân vốn cứ cách một khoảng thời gian lại mang theo tiểu nữ nhi của mình cùng mẹ con La phu nhân, Lâm Thâm tụ họp một chút, khi đến nơi này cũng không tị hiềm, vẫn như trước đây, mang theo Sơn Trăn Trăn, Hướng Du Ninh lên cửa.

Ngược lại Đàm Tuệ và San tỷ nhi, vẫn không lộ diện.

Lâm Thâm mặt sung sướng, khoe khoang nói: “Trăn Trăn, Du Ninh, cha ta biết ta muốn đến Kinh thành chơi, nhưng cha là châu quan, không thể rời bỏ, liền nghĩ ra một cách hay, các người đoán thử coi là gì?”

Sơn Trăn Trăn và Hướng Du Ninh là cô nương lớn chừng đó có thể đoán ra được cái gì, đều lắc đầu.

Lâm Thâm cười hi hi, “Thật ra thì ta cũng không biết, chỉ có điều, đại ca và tỷ tỷ, còn có Diệu ca ca, còn có nhị ca ta, còn có nương ta, đều nói cho ta, cha ta sẽ ở Kinh thành chờ ta, đến lúc đó ta sẽ biết rõ.”

Sơn Trăn Trăn lộ vẻ, “Đến lúc đó người phải viết thư nói cho chúng ta biết đó nha.”

Hướng Du Ninh bá đạo ra lệnh, “Đúng, viết thư nói cho chúng ta biết, phải nói thật cặn kẽ!”

“Được.” Lâm Thâm vui vẻ đồng ý.

Di Ninh năm thứ mười sáu, Lâm Thâm tay trái dắt đại Bạch, tay phải dắt tiểu Hôi, theo mẫu thân và ca ca tỷ tỷ của nàng, bước trên đường về kinh.

(*) Dịch nghĩa bài thơ Mộc qua – Không Từ:

Người quăng sang tặng ta trái mộc qua.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cur đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Người quăng sang tặng ta trái mộc đào

Thì ta đáp lại bằng món ngọc dao đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Người quăng sang tặng ta trái mộc lý.

Thì ta đáp lại bằng món ngọc cừu đẹp đẽ.

Chẳng phải là để báo đáp,

Mà là để giao hảo với nhau lâu dài vậy.

Chú giải của Chu Hy: Mộc qua – dây mậ mộc, trái như trái dưa nhỏ, chua, ăn được; quỳnh – sắc đẹp của ngọc; cur – tên một thứ ngọc để đeo.

Mộc đào – trái nhỏ hơn trái mộc qua, chua và chất; dao – ngọc đẹp

Cừu (đọc là kỳ) – tên một thứ ngọc. (nguồn: thivien.net)

Kẹo oa ti - kẹo kén

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Puck - Diễn đàn

Trên đường đi, hoặc La phu nhân mang theo nàng chơi đùa trong xe, hoặc Lâm Khai, Lâm Đàm thay phiên mang nàng cưỡi ngựa, Lâm Thấm rất sung sướng.

Điều không mãn nguyện nhất chính là phụ thân không ở bên cạnh, Lâm Thấm thỉnh thoảng nao loạn tính khí nhỏ, chỉ có điều nàng là đứa bé phân rõ phải trái, mẫu thân và ca ca, tỷ tỷ dù đồ nàng, nàng cũng tin tưởng rồi, rất nhanh lại thật vui vẻ.

Kinh thành ngay trước mắt.

Thấy cửa thành hùng vĩ, Lâm Thấm hoan hô lên, “Không hổ là Kinh thành, cửa thành này có thể mạnh hơn An Định, thật hùng vĩ!”

La phu nhân và Lâm Đàm cũng cười khen nàng biết dùng từ, từ hùng vĩ này dùng vô cùng vừa vặn, Lâm Thấm càng thêm hài lòng lạ thường.

Nô bộc hai đời của phủ Tấn Giang hầu một mực ở ven đường nhìn quanh, thấy xe ngựa của La phu nhân, mắt liền sáng lên, vội chào đón hành lễ thỉnh an, nói: “Thế tử gia ở đó chờ cô nãi nãi đó.” Chỉ chỉ vào một mảnh đất trống trải bên cửa thành.

Đại ca La phu nhân La Giản giận dỗi đứng ở chính giữa, hơn mười người hầu bên cạnh xuôi tay đứng thẳng, có một tên tiểu đồng thay La Giản dắt ngựa, dáng vẻ rất tuấn tú.

“Nương, Thế tử gia là ai?” Lâm Thấm leo lên trên đầu gối của La phu nhân, ân cần ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Ánh mắt La phu nhân thăm tới, dịu dàng nói cho nàng biết, “A Thấm, nương có một vị ca ca cùng mẹ, chính là Thế tử phủ Tấn Giang hầu. Tước vị Hầu tước của phủ Tấn Giang hầu là thừa kế từ đời này sang đời khác, con hiểu chưa? Bây giờ Hầu gia là ông ngoại con, Thế tử chính là cậu của con...”

“Thì ra Thế tử chính là cậu.” Lâm Thấm vui rạo rức, “Con có cậu rồi, lại thêm một thân thích nha.”

La phu nhân và Lâm Đàm liếc mắt nhìn nhau, nhắm mắt nói: “A Thấm, cậu của con không thích mấy người chúng ta đâu, có lẽ, ông ấy cũng không thích con...”

“Tại sao vậy?” Lâm Thấm không hiểu.

Nàng tròn mắt to, khuôn mặt nhỏ bé vô cùng ngây thơ viết đầy ngạc nhiên.

Sẽ gặp được cậu rồi, phải thêm thêm một thân thích, cậu lại rất có khả năng không thích nàng, chuyện này quá kỳ cục, nàng không lý giải được.
*dyan(lee^qu.donnn)

La phu nhân thở dài, im lặng hồi lâu.

Bà không biết nên giải thích chuyện này như thế nào cho tiểu nữ nhi bảo bối mới bốn tuổi.

Ngày La phu nhân ra đòi, mẹ ruột của bà, nguyên phối của Tấn Giang hầu Tiêu Huỳnh liền qua đòi, cho nên La phu nhân mới rơi xuống cái danh xấu “Khắc mẫu”, rất không được người thích. Lúc ấy La Giản vẫn chưa lớn, còn chưa tới hai tuổi, bị tiểu nhân xúi giục, từ nhỏ ghét bỏ muội muội ruột của mình; La Giản người này rất dễ kích động, La phu nhân cũng không phải người có tính tình nhẫn nhục chịu đựng, La Giản vừa ghét bà, bà cũng ghét La Giản, hai huynh muội không thấy mặt còn may, vừa gặp mặt chính xác sẽ âm ỉ, tranh chấp, đến cuối cùng tan rã trong không vui. Từ nhỏ tình cảm đã không tốt, hiện giờ Lâm Phong bị danh tham ô áp giải về kinh, lấy tính khí kia của La Giản, ông thấy La phu nhân thật sự sẽ nổi trận lôi đình, cảm thấy muội muội, muội phu làm cho ông mất mặt, đồ ập xuống một trận chửi rủa thậm tệ.

La phu nhân tự nhiên không chịu đựng ông, chắc chắn sẽ lý luận với ông, huynh muội hai người khó tránh khỏi sẽ giống như trước kia, tranh cãi âm ỉ một trận.

“Nương gặp mặt ông ấy, nói không chừng sẽ náo loạn ra chuyện cười.” La phu nhân lo lắng trùng trùng nói.

Lâm Đàm trấn an nói: “Nương, tính tình của người đã ôn hòa hơn trước kia rất nhiều rồi, chẳng lẽ cậu một chút cũng không tiến bộ sao? Cậu đã là người trung niên, kiềm chế tất nhiên mạnh hơn khi còn trẻ.”

La phu nhân cười khổ, “Chỉ nguyện như vậy. Haizz, nương và ông ấy là huynh muội cùng mẹ, vốn cực kỳ thân cận, lại không biết làm sao, đến trình độ này.”

Lâm Đàm cười nhạt, “Còn không phải do người có chút dụng ý khác khích bác ly gián, vu khống hãm hại ngày qua ngày năm qua năm sao? Nương, năm đó người còn là trẻ nít trong tã, cậu chẳng qua cũng chỉ là đứa bé hai tuổi, định gây vò hai người, chẳng phải rất dễ dàng?”

La phu nhân không khỏi cảm hận, “Vị mẹ kế tốt kia của nương, những năm gần đây đúng là ra không ít lực đấy.”

Đôi tay Lâm Thâm chống cằm, nghe rất nghiêm túc.

La phu nhân nhức đầu, “Nương không muốn gặp ông ấy. Nương vừa thấy ông ấy nhất định sẽ cãi lộn với ông ấy, trở thành trò cười cho mọi người. A Đàm, tình hình hiện giờ của chúng ta, cha con bị áp giải vào kinh thành, hôn sự của con và Hoài Viễn Vương đã là ai ai cũng biết, nương nói gì cũng không thể cho các con thêm phiền, mà nương thấy La Giản nhất định sẽ xích mích với ông ấy, ông ấy vừa kêu nương, nương liền muốn gào lại...”

Mẹ con ba người nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai huynh đệ Lâm Khai và Lâm Hàn đã đi qua trước, hai hàng chân mày của La Giản dựng đứng, cặp mắt tức giận tròn tròn, lớn tiếng trách cứ Lâm Khai, Lâm Khai kiềm chế cực tốt, cho dù ông gầm thét như thế nào, trên mặt thủy chung treo nụ cười nhàn nhạt, không hề đổi sắc.

“Sao ông ấy có thể như thế?” La phu nhân giận đến thiếu chút nữa rơi lệ, “A Khai là cháu ngoại của ông ấy, nào có người cậu nào nhìn thấy cháu ngoại một chút cũng không thân cận chứ, chỉ muốn khiển trách? Nương, nương thật sự không muốn một người ca ca như ông ấy...” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Con cũng không muốn một người cậu như vậy.” Lâm Đàm nhìn La Giản đang nước miếng bay tứ tung, cũng cực kỳ phản cảm.

Nàng và Lâm Khai là huynh muội sinh đôi, tình cảm thâm hậu khác thường, chỉ bằng một điểm La Giản không hòa hòa với Lâm Khai, đã đầy đủ khiến Lâm Đàm phủ định ông.

Lại nói lý trí của con người cũng có lúc xử trí theo tình cảm, nếu người mình đề ý có liên quan lớn, có rất ít người có thể gắng giữ tính táo.

Lâm Thâm lắc đầu nhỏ, tỏ vẻ không đồng ý, “Đừng như vậy nha, dù sao cũng là cậu.”

La phu nhân và Lâm Đàm không ngờ Lâm Thâm sẽ nói như vậy, đồng thời nhìn nàng.

Lâm Thâm uất ức, nói thầm nho nhỏ, “Vốn thân thích cũng không nhiều...”

Lâm Đàm không khỏi mỉm cười.

Ngay cả La phu nhân cũng cười.

“Vậy, theo tiểu a Thâm của chúng ta nói, phải làm gì đây?” La phu nhân và Lâm Đàm thân thiết hỏi.

Mắt Lâm Thâm sáng rực lên, ngồi thẳng thân thể nhỏ bé, nghiêm nghị nói, “Theo con nói, chúng ta nên nói cho cậu một chút, cho cậu ấy biết cái gì là đúng, cái gì là sai...”

Nàng nói quá mức nghiêm trang, La phu nhân và Lâm Đàm vốn nhin cười đến nghẹn, nhưng thật sự không nhịn được, trước sau bật cười.

Lâm Thấm nghi hoặc nhìn họ, “Tiểu Hôi cũng có thể nói được đó thôi. Tiểu Hôi nhai mẩu đơn, con hung hăng nói nó một trận, nó đều biết mình sai lầm rồi.”

Tiểu Hôi đã có thể nói, chẳng lẽ cậu không thể?

Lâm Đàm thấy ánh mắt hồn nhiên trong sáng của muội muội, rất cảm động, dịu dàng nói: “Tiểu a Thấm của chúng ta nói không sai, tiểu Hôi đã có thể nói được, cậu tự nhiên cũng có thể. A Thấm, chúng ta xuống gặp cậu có được không?”

Lâm Thấm hớn hờ gật đầu.

Lâm Đàm tiến tới bên cạnh La phu nhân, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai bà.

La phu nhân hơi do dự, “Như vậy, được không?”

Lâm Đàm mỉm cười, “Dám chắc được. Nương, người cứ nhìn chúng con đi.” Cười khích lệ với La phu nhân, đưa tay ôm lấy Lâm Thấm, nhẹ nhàng xuống xe.

La Giản đang khiển trách Lâm Khai: “Sao nương người không dám ra, không có mặt mũi gặp ta đi? Cả ngày chỉ khiến ta mất mặt! Người nói một chút, phụ thân thật tốt của người sao lại tham ô, cũng bởi vì chuyện này mà bị Khang Vương áp giải vào Kinh thành? Bởi vì một chút chuyện hư hỏng của nhà người, mấy ngày nay ta sắp bị người chê cười chết rồi, biết không? Cũng cười nhạo ta có một muội phu tham ô, muội phu ngồi tù!”

“Cậu nói láo!” Lâm Thấm giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tránh khỏi lồng ngực Lâm Đàm, xuống đất, bịch bịch bịch chạy tới trước mặt La Giản, lớn tiếng phân rõ phải trái với ông, “Cha cháu mới không phải như cậu nói, cha biết cháu muốn đến kinh thành chơi, mới đặc biệt nghĩ biện pháp tốt!”

Nàng có vẻ mặt nghiêm nghị chinh lời La Giản, lời nói xong hết rồi, không biết cảm thấy mình quá nhỏ không đủ khí thế hay như thế nào, lại ưỡn eo lên, làm ra dáng vẻ uy phong, “Cha cháu mới không phải như cậu nói vậy!”

La Giản đang mừng đến vui mừng, thấy một tiểu cô nương ba bốn tuổi đã chạy tới non nớt nói mình, không khỏi ngẩn ngơ.

Tiểu cô nương trắng trẻo mũm mĩm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa khảm đôi mắt vừa đen vừa to, vừa đẹp lại lạnh lợi, miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu.

“Cha người bởi vì người muốn đến kinh thành chơi, mới đặc biệt nghĩ biện pháp tốt?” Hắn không thể tin mà hỏi.

Lâm Thấm ngẩng đầu ưỡn ngực, cực kỳ há hê nói, “Đó là đương nhiên, cha cháu rất thương cháu, cháu muốn tới kinh thành chơi, cha liền nghĩ ra biện pháp này rồi.” Khoe khoang xong, Lâm Thấm cười ngọt ngào, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi La Giản, “Cậu, có phải cha cậu cũng giống như cha cháu, rất thương cậu không?”

“Cha ta chính là ông ngoại người.” La Giản dùng giọng khiển trách.

“Cháu biết rồi.” Lâm Thấm chớp mắt to.

“Vậy sao người còn nói...?”

“Cháu sợ cậu nghe không hiểu.”

Mặt La Giản xanh như tàu lá, Lâm Khai và Lâm Đàm không hẹn mà cùng xoay người cười trộm.

Lâm Hàn tiểu tử thù cừu này vẫn đứng tại chỗ, vẻ mặt nghiêm túc, không chút cử động.

La Giản đụng phải vách chỗ Lâm Thấm rồi mới phát giác ra không đúng, gào to: “La Thụ đâu? Kêu La Thụ đi ra cho ta!”

Ông mới kêu một tiếng này, Lâm Khai và Lâm Đàm rất ăn ý trao đổi ánh mắt, dáng người tiêu sái, chia ra hai bên trái phải tiến đến gần người, một người “Đờ” La Giản, “Cậu, mẫu thân không quá thoải mái, mời ngài vào trong xe ngựa nói vài lời với mẫu thân.” Không nói gì nữa, “Đờ” La Giản đi tới xe ngựa.

La Giản giằng giằng định gào thét, Lâm Đàm không nhịn được, đuổi theo bước chân của ông, “Cậu, ngài là nam tử hán đội trời đạp đất, đừng giống như phụ nhân và tiểu hài tử không biết gì gặp chuyện chỉ biết gào thét.” Chọc tức La Giản đến kêu cũng không kêu không ra rồi.

Lâm Khai và Lâm Đàm nhét La Giản vào trong buồng xe.

Lâm Thấm kéo Lâm Hàn chạy về phía trước, “Nhị ca, muội cũng muốn đi lên.”

Lâm Hàn rất cung chiều đồng ý, “Được, a Thấm muốn đi lên, nhị ca liền ôm muội lên là được.” Cùng muội muội đến trước xe, bế nàng lên xe.

Lâm Thấm chui vào trong buồng xe, ngồi xếp bằng trên chiếu, cười hi hi.

La Giản và La phu nhân ngồi đối mặt nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

La Giản tức giận tới mức thờ hồn hển, tròn tròn mắt nhìn La phu nhân, La phu nhân sao có thể yếu thế? Cũng hung ác tròn mắt nhìn lại.

“La Thu người nhà đầu thú, bởi vì chuyện nhà người mà ta sắp bị cười nhạo chết rồi, người biết không hả?” La Giản dẫn đầu mắng trước. die,n; da.nlze.q;yd0/mn

La phu nhân đang định gào lại, lại thấy Lâm Thâm cơ trí chuyển đến giữa bà và La Giản, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười thật ngọt ngào, “Cậu, những lời này nói không đúng, nói lại.”

La Giản tức giận, “Nói vậy không đúng? Nương người không phải khiến cho ta mất thể diện, không phải khiến ta bị chê cười sao?”

Lâm Thâm tỏ vẻ vô tội, “Chính là không đúng, quá dữ tợn.”

La Giản ngạc nhiên.

Lâm Thâm thấy ông còn không tỉnh ngộ, tức giận đẩy ông một cái, “Sao cậu còn không bằng tiểu Hôi vậy? Tiểu Hôi còn nghe lời hơn cậu.”

“Tiểu, tiểu Hôi là ai?” La Giản run run môi hỏi.

La phu nhân há hê cười cười, “Tiểu Hôi là một đầu lừa con a Thâm nhà ta nuôi.”

...

Hồi lâu sau, trong buồng xe truyền ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ khủng khiếp.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Hoài Viễn Vương và Khang Vương hồi kinh, một trước một sau vào cung.

Đại thái giám Bàng Đắc Tín bên cạnh Hoàng đế tươi cười rạng rỡ tuyên khẩu dụ của Hoàng đế, “Hoàng đế có chỉ, vụ án của Phương Đức Sơn giao cho Hình bộ, Đại lý tự và Đô sát viện ba bộ hội thẩm, vụ án của Lâm Phong do đích thân bệ hạ tự mình thẩm lý.”

Đầu Khang Vương “Ồng” một tiếng.

Đều là xét xử vụ án tham quan tham ô, Phương Đức Sơn do Hoài Viễn Vương tố giác, Hoàng đế giao cho Hình bộ, Đại lý tự, Đô sát viện ba bộ hội thẩm, hấn tố giác Lâm Phong lại do Hoàng đế đích thân thẩm vấn, đối đãi khác biệt như vậy, sao không khiến hấn suy nghĩ nhiều.

“Xin hỏi công công, đây là vì cái gì?” Khang Vương lấy lại bình tĩnh, khách khí hỏi.

Mặc dù Bàng Đắc Tín chỉ là gã thái giám, nhưng đã đi theo Hoàng đế nhiều năm, rất được sủng ái tin tưởng, Khang Vương luôn lấy lễ đối đãi với ông ấy.

Mặt Bàng Đức Tín cười theo, “Khang Vương Điện hạ, nguyên nhân này còn được bệ hạ thật sự dẫn dò. Hoàng thượng nói, Phương Đức Sơn chẳng qua chỉ là tên tham quan bình thường, nhưng Lâm Phong là phụ thân của vị cô nương mà Khang Vương Điện hạ muốn cưới, nói không chừng về sau chính là nhạc phụ của Hoài Viễn Vương, sui gia của Hoàng thượng, Hoàng thượng nói, nếu có thể là thân gia ngày sau, thân phận của người này liền khác người khác, vì vậy Hoàng thượng muốn đích thân hỏi tới.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Editor: Puck - Diễn đàn

“Phụ hoàng anh minh.” Hoài Viễn Vương lập tức hát lời ca ngợi Hoàng đế.

“Phụ hoàng, anh minh.” Khang Vương cũng bậm bụng nói.

So sánh với Hoài Viễn Vương, câu nói này của hấn cũng quá không chân thành, quá nghĩ một đằng nói một nẻo rồi.

Nụ cười trên mặt Bàng Đức Tín càng trở nên niềm nở, “Hoàng thượng nói rồi, Hoài Viễn Vương Điện hạ này coi như là thân thích của Lâm Phong, Khang Vương là người tố giác Lâm Phong, làm quan chủ thẩm, hiện giờ Hoàng thượng ai cũng không gặp, hai vị Điện hạ mời trở về Vương phủ của mình đi. Ngày mai vào giờ tị, Hoàng thượng giá lâm điện Trường Thanh đích thân thẩm án tham ô, hai vị Điện hạ cần phải trình diện.”

Bàng Đắc Tín luôn vô cùng khách khí, nhưng ông truyền ra là lời Hoàng đế nói, không cho phép làm trái. Khang Vương bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng Hoài Viễn Vương dập đầu trước cửa cung, sau đó liền chia ra xuất cung.

Mẫu thân Khang Vương là Phùng Quý phi, Phùng Quý phi coi như là phó Hoàng hậu ở trong cung này, sự vụ lục cung nhiều chuyện do bà quyết định. Khang Vương muốn vào cung gặp mặt bà là chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng Bàng Đắc Tín truyền ra lời “Hai vị Điện hạ mời trở về Vương phủ của mình”, Khang Vương liền không dám cầu kiến.

Khi ở dưới mí mắt của Hoàng đế, Khang Vương là một người cực kỳ cẩn thận — hần chỉ phách lối khi hần cho rằng có thể phách lối, lúc cần hần thận trọng từ lời nói đến việc làm, hần rất biết cụp đuôi làm người.

Bàng Đắc Tín trở về phục mệnh với Hoàng đế: “Hai vị Điện hạ đã rời đi.”

Hoàng đế đang tập trung tinh thần xem một quyển tấu chương, nghe được lời của Bàng Đắc Tín, chỉ khẽ gật đầu một cái, tỏ vẻ đã biết.

Ông là người đã trung niên, mặt mày tuấn lãng, dáng người rất cao, khí phách phi phàm, mặc trên người long bào màu vàng sáng thêu ngũ thảo, trên dưới quanh người tự có vẻ khí thế tôn quý, không giận mà uy.

Nội thị tới bẩm báo, “Hoàng thượng, Tương Dương trưởng Công chúa cầu kiến.”

“Tuyên.” Hoàng đế buông bút son trong tay.

Mẹ đẻ của Hoàng đế là Chu Thái hậu, Chu Thái hậu tổng cộng sinh được hai trai hai gái, bất hạnh chết yếu một nửa, chỉ còn lại Hoàng đế và Tương Dương trưởng Công chúa một trai một gái. Tương Dương trưởng Công chúa khi còn bé, Chu Thái hậu cực kỳ thương tiếc, Hoàng đế vẫn luôn rộng rãi với muội muội cùng mẹ này. Nghe nói Tương Dương trưởng Công chúa cầu kiến, Hoàng đế không hề nghỉ ngơi, liền lệnh cho nội thị dẫn bà đi vào.

Một vị phu nhân xinh đẹp tuổi chừng ba mươi, tay trái dắt theo tiểu nam hài chừng sáu bảy tuổi, bên phải dắt một tiểu nam hài chừng bốn năm tuổi, cười khanh khách đi vào, “Hoàng đế ca ca, nhiều ngày không gặp, tiểu muội tới thỉnh an.”

Sau khi hai tiểu nam hài vào điện liền quy củ quỳ xuống dập đầu, “Tham kiến bệ hạ.” Dập đầu xong, cũng không đợi Hoàng đế lên tiếng, liền trở mình một cái bò dậy, chen lấn chạy về phía Hoàng đế, một người kêu “Cậu”, một người kêu “Phụ thân”.

Hai tiểu hài tử này, lớn hơn một chút, chính là nhi tử Lương Luân do bản thân Tương Dương trưởng Công chúa tự nuôi, nhỏ hơn một chút chính là thập tử Hoàng tử Cao Nguyên Dục. `Bq21y"d0n

Hoàng đế cười cười ôm lấy hai đứa, “Luân nhi, Dục nhi.”

Lương Luân tuổi tuy nhỏ, nhưng dáng người như cây trúc xanh tươi rắn rỏi mạnh mẽ, ngũ quan càng tinh xảo tuyệt luân, nhanh nhẹn xuất chúng. Cao Nguyên Diệu trắng trẻo, tròn trịa, di truyền cặp mắt to câu hồn lạc phách của mẫu thân hần là Bách phi, là tiểu tử mập mạp rất khiến người khác ưa thích.

“Trẫm vẫn cảm thấy, cái tên Luân nhi này lấy không được xứng lắm.” Hoàng đế cười nói, “Tiểu muội, Luân nhi nên gọi là Tuyệt Luân, mới xứng với dung mạo này của hần, muội nói đi?”

Tương Dương trưởng Công chúa nhìn Cao Nguyên Dục cười, “Nếu Luân nhi tên là tuyệt luân, vậy Dục nhi nên gọi là gì đây? Ca ca huynh nhìn đi, khuôn mặt nhỏ bé của hần lớn chút vậy, ánh mắt lại lớn chiếm một nửa.”

Hoàng đế tươi sáng, “Trẫm khen Luân nhi, muội khen Dục nhi, hai huynh muội chúng ta đây là tự khen tự đánh nhau sao?”

Tương Dương trưởng Công chúa thấy dáng vẻ Hoàng đế rất cao hứng, hé miệng cười, “Ca ca, muội mang Luân nhi và Dục nhi cùng đến, đó chính là vì hai đứa có thể khiến cho tâm tình huynh dễ chịu khiến huynh cười. Khi tâm tình huynh dễ chịu đặc biệt dễ nói chuyện, tiểu muội có việc cầu huynh.”

“Muội còn giờ trò tâm nhân tới.” Hoàng đế cười đến càng thêm thoải mái, “Nói đi, chuyện gì.”

Nội thị trình lên quả lạc tiên phiên vương tiến cống, thịt quả màu đỏ tím đậm xinh đẹp, ở giữa điểm tuyết hạt đen nho nhỏ, nhìn qua vô cùng mê người.

Tương Dương trưởng Công chúa lấy một nửa, cảm miệng bạc nhỏ múc thịt quả ra đút vào trong miệng, trong veo đầy miệng, “Tối ngày hôm qua, tiểu tử thú Cao nguyên diệu kia không biết ở trên đường liều chết liều sống không ngừng đẩy nhanh tốc độ như thế nào, một mình vào thành trước, âm thầm lên vào nhà muội. Ca ca, huynh thấy có cần nắn hần một trận xả giận cho muội không, tiểu tử thú không cho người thông báo, lén lén lút lút đi vào, giống như từ trên trời giáng xuống, làm muội giật cả mình...”

“Có chuyện như vậy?” Hoàng đế giật mình.

Tương Dương trưởng Công chúa không chút để ý gật đầu, “Hần cứ mãi làm chút chuyện ngoài dự đoán của mọi người, cũng không phải ngày một ngày hai rồi. Ca ca, huynh đoán tiểu tử thú này vì sao lại muốn len lén đi tìm muội? Thì ra tiểu tử thú này, hần muốn cưới vợ.” Nói đến đây, trên mặt Tương Dương trưởng Công chúa lộ ra nụ cười hài hước.

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, “Từ khi hần mười sáu tuổi mẫu hậu đã thúc giục hần sớm ngày lấy vợ, hần thế mà lại một chút cũng không thông cảm cho

tâm ý của lão nhân gia, mọi cách từ chối. Hiện giờ hần muốn cưới vợ? Chờ đó.” dieendaanleequydomn

Lương Luân đứng trước gối Hoàng đế, Cao Nguyên Dục nằm trên đùi Hoàng đế, đều nghe say sưa ngon lành.

“Chỗ muối mới vừa nói với mẫu hậu.” Trương Dương trưởng Công chúa cảm thấy quả lạc tiên này có vị không tệ, ăn xong một nửa, lại lấy một nửa, “Muối nhưng không thêm dầu thêm mỡ, chính là lặp lại nguyên dạng lời nói của tiểu tử thúi Cao Nguyên Diệu kia. Kết quả mẫu hậu vừa nghe, haizzz, thiếu chút nữa ngất đi.”

Hoàng đế cau mày, lấy quả lạc tiên từ trong tay bà, không cho bà ăn nữa, “Nói mau, xảy ra chuyện gì.”

Ông là nhi tử hiếu thuận, nghe được Chu Thái hậu thiếu chút nữa ngất đi, không có đạo lý không nóng nảy.

Trương Dương trưởng Công chúa hơi tiếc nuối nhìn quả lạc tiên này, nói: “Thật ra thì cũng không có gì đâu, là Cao Nguyên Diệu tiểu tử thúi kia nhờ muối chuyển lời cho mẫu hậu, nói hần nhất định phải cưới trưởng nữ Lâm công làm phi, nếu như Thái hậu hoặc bệ hạ không đồng ý, hần liền xuất gia làm hòa thượng. Lúc nào Thái hậu và bệ hạ đồng ý vụ hôn sự này, hần lại hoàn tục.”

“Hòa thượng nha.” Cao Nguyên Dục không hiểu chuyện than thờ.

“Làm hòa thượng chính là xuất gia đó, không thể ăn thịt.” Lương Luân lớn hơn hần một chút, biết nhiều hơn một chút, rất khó sỡ nói cho hần biết.

“Không thể ăn thịt không được.” Cao Nguyên Dục kiên định lắc đầu.

Tiểu mập mập xinh đẹp này, hần rất thích ăn thịt.

Trên mặt Hoàng đế ẩn hiện tức giận, “Cao Nguyên Diệu tiểu tử thúi này nó giỏi đó, lại dám uy hiếp tổ mẫu của hần, lại dám uy hiếp trẫm!”

Trương Dương trưởng Công chúa vội vàng nháy mắt loạn với Lương Luân và Cao Nguyên Dục, ý bảo hai đứa xuất ra hết vốn liếng dụ dỗ Hoàng đế vui vẻ, vừa liên tục không ngừng nháy mắt, vừa liên tục không ngừng khuyên, “Hoàng đế ca ca, tuổi của hần cũng không nhỏ rồi, đã sớm nên có gia thất, có đúng không? Còn nữa, hần là lão đại, hần không cưới Vương phi, bọn đệ đệ phía dưới cũng không tiện lướt qua hần trước, đúng không?”

Cao Nguyên Dục nhìn không hiểu ánh mắt của cô cô Trương Dương bắn về phía hần, vẻ mặt khó hiểu, Lương Luân lại hiểu, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên năn nỉ, “Cậu, đừng tức giận đại biểu ca có được? Đừng để đại biểu ca xuất gia, đừng để đại biểu ca làm hòa thượng...”

“Hần dám xuất gia làm hòa thượng, trẫm cắt đứt chân chó của hần!” Hoàng đế tức giận.

“Đừng cắt đứt chân chó.” Cao Nguyên Diệu trề môi, muốn khóc.

Hần che kín chân của mình.

Lúc che chân này, lúc lại che chân kia, làm cho hần bận chết đi được.

Hoàng đế cuối cùng bị hần chọc đến cười ha ha.

“Cười thì dễ làm” Trương Dương trưởng Công chúa nhỏ giọng nói thầm, lấy quả lạc tiên ra, vừa lòng ăn.

Ăn quả lạc tiên, Trương Dương trưởng Công chúa hỏi, “Hoàng đế ca ca, hôn sự của Cao Nguyên Diệu và nữ hài nhi Lâm gia, ngài coi như đồng ý chứ? Ngài không đồng ý cũng không được có đúng không. Cao Nguyên Diệu tính tình bướng bỉnh đó, nếu ngài không đồng ý, hần thật sự có can đảm xuống tóc làm hòa thượng.” die~nd a4nle^q u21ydo^n

Hoàng đế than thờ, “Tiểu muội, nếu như muội có một nhi tử, từ khi hần mười sáu tuổi muội đã liền mong đợi hần lấy vợ sinh con, kết quả hần chính là cãi lại muội, cô nương nhà nào đều coi thường, chết sống không chịu thành thân. Dần dần tiếng gió tin đồn gì đều có, nói hần không thể giao hợp có, nói hần đam mê nam phong có, không cần nữ sắc cũng có, muội nói một chút, làm cha trong lòng có khổ không? Khi một ngày hần đột nhiên muốn lấy vợ, muội đoán người làm cha đó, sẽ phản đối hay không đây?”

“Ca ca ý của huynh là...” Trương Dương trưởng Công chúa vui mừng.

“Ý của trẫm là, chỉ cần Cao Nguyên Diệu chịu thành thân, chỉ cần hần bằng lòng đón con dâu Vương phi là một cô nương, trẫm liền một ngàn lần đồng ý, một vạn lần đồng ý.” Hoàng đế cảm khái nói.

Trương Dương trưởng Công chúa mừng rỡ không ngậm miệng được.

Tốt lắm, có thể báo cáo kết quả! Cao Nguyên Diệu không phải xuất gia làm hòa thượng, Thái hậu nương nương cũng không phải ngất đi, tất cả đều vui vẻ!

“Ca ca, ngài rất vui mừng đi, Cao Nguyên Diệu cuối cùng không cưới một nam Vương phi về.” Trương Dương trưởng Công chúa trêu ghẹo nói.

Hoàng đế lờm bà một cái.

Cao Nguyên Dục túm lấy Lương Luân, lặng lẽ thương lượng với hắn, “Biểu ca, trưởng thành huynh lấy đệ được không?”

“Không được.” Lương Luân không chút do dự lắc đầu.

“Vậy, nếu không đệ cưới huynh làm vợ đi.” Cao Nguyên Dục suy nghĩ một chút, rất khẳng khái lật ngược lại.

“Lại càng không muốn!” Lương Luân căm tức, một phát hất hấn ra.

“Vì sao?” Cao Nguyên Dục chưa từ bỏ ý định hỏi tới.

Lương Luân nghiêm mặt không để ý đến hắn.

Cao Nguyên Dục uất ức tố cáo với Hoàng đế, “Phụ thân, biểu ca không cưới con, cũng không để cho con cưới huynh ấy, hu hu hu...”

Hoàng đế đầu đầu không thôi, chỉ vào Cao Nguyên Dục nói: “Tiểu tử thói này cũng thế, sau khi lớn lên chỉ cần bằng lòng cưới một cô nương, cho dù là ai, trẫm cũng đồng ý!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong buồng xe, La phu nhân triển khai toàn bộ khí thế, mãnh liệt khai hỏa với La Giản, “La Giản à La Giản, huynh nói huynh đã là người lớn tuổi như vậy rồi, sao lại còn không có tiền đồ như vậy chứ? Huynh cũng không suy nghĩ một chút, ta là muội muội ruột cùng mẹ với huynh, tiểu Lan kia là gì của huynh, La Anh là gì của huynh, La Châm lại là gì của huynh, có thể thân hơn ta sao? Huynh ngu ngốc, chỉ làm chút việc gốc người thân đau kẻ thù mừng...”

La Giản đang giận đến sôi lên, lại thấy Lâm Thấm nghiêm túc ngăn lại, “Nương, nương nói cũng không đúng, nói lại.”

Mặt La phu nhân mang cười, “Tiểu a Thấm, nương nói cũng không đúng à?”

“Ừm, không đúng.” Lâm Thấm chỉ công vô tư, “Nương cũng quá dữ tợn.”

“Vậy thái độ của nương tốt hơn một chút vậy?” La phu nhân hỏi Lâm Thấm.

Lâm Thấm gật đầu.

Khi La phu nhân lại nhìn về phía La Giản, cố gắng làm khuôn mặt tươi cười, giọng nói cũng dịu dàng rất nhiều, “La Giản, huynh làm tất cả việc gốc khiến người thân đau kẻ thù vui mừng, huynh biết không?” die nda nle equ ydo nn

La Giản đang định vỗ bàn tức giận, nhưng đối diện với đôi mắt tinh khiết không tỳ vết này của Lâm Thấm, tay giờ lên mắt tự nhiên buông xuống, “La Thụ, người cũng đừng cãi chày cãi cối, từ nhỏ đến lớn người chính là khiến cho ta mất mặt, không ngừng khiến cho ta mất mặt, trừ khiến cho ta mất mặt, người không có bản lĩnh khác.”

“Cậu, nếu cậu khiến cho cháu mất mặt, cháu cũng sẽ không ghét bỏ cậu. Cậu là cậu của cháu, là thân thích của cháu nha.” Lâm Thấm ngây thơ nói.

La Giản đã là người trung niên, trong lòng vẫn đục không chịu nổi, thế nhưng khẽ run rẩy.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

“Cái gì? Không trở mặt, không làm trò cười?” Bên cạnh vườn hoa tinh xảo trong phủ Tấn Giang hầu, một vị quý phụ chừng năm mươi tuổi tay cầm cây kéo bạc đang cắt sửa cành hoa, nghe được thị nữ hồi báo, bà như có điều suy nghĩ.

La Giản và La Thụ đôi huynh muội oan gia này gặp mặt lại không nào loạn lên? Ha ha, đây chính là ly kỳ hiếm thấy.

“Ta dù sao cũng có biện pháp để các người nháo lên, để cho hai huynh muội cực thân các người, trở mặt thành thù.” Bà đưa tay cắt xong một nhánh hoa thược dược kiều diễm, mỉm cười nói.

“Nương, người một nhà La Thụ trở lại!” Nhị thiếu phu nhân phủ Tấn Giang hầu Toàn thị vội vàng đi tới, sắc mặt hơi kinh hoảng, “La Thụ vừa xuống xe liền rất ngang ngược rồi, giống trước kia như đúc!”

Tiêu thị cau mày, “Người nói cái gì? La Thụ chẳng lẽ không phải là đại cô tỷ của người sao?”

Sắc mặt Tiêu thị nghiêm nghị, Toàn thị sợ hết hồn, không để ý tới dưới đất bên cạnh vườn hoa có bùn đất, phịch một tiếng liền quỵ xuống, “Nàng dâu lỡ lời, cầu xin nương trách phạt.”

Sắc mặt Tiêu thị khá hơn chút, lạnh nhạt nói: “Người cũng đã có nhi có nữ, ngôn ngữ hành động cũng phải tôn trọng chút, hợp với thân phận của người. Đứng lên đi, về sau không cho như thế.”

Toàn thị lại dập đầu mấy cái, mới nom nớp lo sợ đứng lên.

Vị mẹ chồng này của bà xinh đẹp lại cao quý lại từ bi, tiếng thơm lưu truyền rộng rãi, nhưng khi Toàn thị đối mặt với bà, trong lòng luôn có âm thầm sợ hãi thật sâu.

Tiêu thị chau mày, bà liền muốn quỳ xuống cầu xin tha thứ.

“Nương, phải là gì đây, đại cô nãi nãi ngang ngược...” Toàn thị thấp thòm nói.

Tiêu thị dịu dàng, vui thích cười, “Rất tốt, vậy chúng ta liền đi trước kiến thức một chút, đại cô nãi nãi của La gia La Thụ, rốt cuộc ngang ngược kiểu nào đến mức nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Puck - Dẫn đàn

Trên đường đi La Giản bị Lâm Thâm hành hạ đến một chút tinh khí cũng không có, trở lại ngoài phủ Tấn Giang hầu, ông định chuẩn bị, lại bị Lâm Thâm kéo lại, không cho ông đi, “Cậu, lần đầu tiên cháu tới đây, không quen.” Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trơ mắt nhìn ông, như vậy La Giản đi không được, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận lưu lại.

Cửa chính phủ Tấn Giang hầu lại đóng chặt.

Là phủ đệ của một nhà hầu tước, cửa chính phủ Tấn Giang hầu giống như những nhà huân quý khác trong kinh thành, bình thường đều đóng, chỉ có qua năm qua lễ, làm việc hiếu hi và có khách quý viếng thăm mới có thể mở rộng. La Thụ là đại cô nãi nãi của phủ Tấn Giang hầu, bà mang theo bốn đứa nam nữ về nhà mẹ đẻ, thậm chí ngay cả cửa chính cũng không cho mở, chuyện này không hợp với lễ thường.

“Là ai hạ lệnh đóng cổng? Là ai?” La phu nhân xuống xe, thấy cửa lớn không mở, lập tức nổi giận.

La Giản không có nghĩa khí không có đảm đương quay đầu — Thật ra thì Hầu phu nhân Tiêu thị mặc kệ sau lưng như thế nào, ngoài mặt rất biết làm người, đã sớm nói muốn rộng mở cửa chính nghênh đón La Thụ, La Giản lại hét lên: “Bằng vào nó cũng xứng để La gia mở cửa chính? Còn chưa đủ mất mặt sao, nó một gia quyến của tội quan, La gia có thể thu lưu nó nên cảm động đến rơi nước mắt rồi, để cho nó đi từ cửa hông vào đi!” Ông vừa nói nhao nhao như vậy, Tiêu thị mừng rỡ mặc kệ, cho nên La Thụ xuống xe ngựa, nhìn thấy chính là tình hình như vậy.

Lâm Đàm gọi Thanh Trúc tới phân phó mấy câu, Thanh Trúc gật đầu, dẫn theo hai nha đầu và mấy ma mã khác, ngồi xe đi tới một ngõ hẻm yên tĩnh phía sau phủ Tấn Giang hầu.

“Đi, đập cửa chính mở ra cho ta!” La phu nhân hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gỗ ra lệnh.

“Dạ!” Phía sau bà liền có người cùng kêu đồng ý.

Trong đó bao gồm Lương Đồng.

Lâm Khai nhỏ giọng nói: “Lương thúc, vết thương của ngài còn chưa khỏi, trước nghỉ ngơi một chút.”

Lương Đồng không chịu: “Cũng chỉ bị thương ngoài da, đã sớm tốt rồi không sai biệt lắm. Đại Lang, người không cần phải bận tâm lo lắng, ta tuy là gia tướng của phủ Tấn Giang hầu, nhưng Hầu gia đã sớm căn dặn, ta đã tới Lâm gia, liền chỉ nghe lệnh của cha nương người.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Đàm cũng không cho Lương Đồng ra tay, “Lương thúc, chút chuyện nhỏ này không cần ngài, ngài là người lớn làm việc lớn.”

Huỳnh muội hai người vây lấy Lương Đồng thi triển công phu miệng lưỡi, La phu nhân đã chỉ huy người còn lại bắt đầu đập cửa rồi.

“Tiến công!” La phu nhân rất có khí phách phát tay.

Bà đúng thật không hổ là con gái nhà tướng, đập cửa chính mà thôi, làm dáng vẻ giống như công thành, hơn mười tráng hán ôm cây gỗ lớn không ngừng đập vào cửa son vừa nặng nề vừa phú quý của phủ Tấn Giang hầu, thanh thế cực kỳ kinh người.

La Giản bị sợ nhảy dựng lên, “Đây cũng quá mức đi?”

Lâm Thâm tỏ vẻ không hiểu, “Không lịch sự, ta không thích.” — Nàng là bảo bối được cha nương huỳnh tỷ cưng chiều đến lớn, rất không quen tình cảnh thô bạo ngang ngược trước mắt.

La phu nhân trong lúc cấp bách còn ân cần quay đầu lại, “Tiểu a Thâm không thích à?”

Giọng Lâm Đàm lại rất kiên định, “Đập.”

La phu nhân tươi cười rạng rỡ, “Được, đập.” Trong miệng hò hét, sai người tiếp tục dùng lực đập.

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho mọi người, “A Thắm, vào thời điểm nào đó, đối phó với những người khác, chính là cần không lịch sự mới có khả năng, hiểu không?”

Lâm Thắm lắc đầu nhỏ, “Tỷ tỷ, mọi người không hiểu rõ, chỉ có điều, nếu như tỷ tỷ nói đập, vậy thì đập thôi.”

La Giản nghe được khoe mắt co rút mãi.

Ông không nhìn được nhỏ giọng hỏi Lâm Thắm: “Này, tỷ tỷ của ngươi có phải đã hứa cho Hoài Viễn Vương rồi không? Con bé có thể phải làm Vương phi rồi, vẫn đã man như thế?”

Lâm Thắm sửa lời của ông, “Không phải có thể phải làm Vương phi, là nhất định phải làm Vương phi, Diệu ca ca đã thề rồi, còn tặng lại cho tỷ ấy viên đá.”

La Giản nghe không hiểu ra sao. Đã thề ông có thể nghe hiểu, “Tặng lại cho viên đá” là ý gì?

“Đã man như vậy.” La Giản nhìn La phu nhân hào hứng bừng bừng chỉ huy người đập cửa, lại nhìn Lâm Đàm mặt trấn định nhìn người đập cửa, lắc mạnh đầu, “A Thắm, nương ngươi và tỷ tỷ ngươi, một người đã man hơn một người.” [dinendian.loqidjon](#)

Lâm Thắm tức giận, “Cậu người bao lớn như vậy, sao lại không biết nói chuyện? Nương cháu còn lâu mới đã man, tỷ tỷ cháu còn lâu mới đã man.”

Đáng thương cho La Giản đã là người trung niên, lại bị một cô nương mới bốn tuổi khiển trách như vậy, còn không có lời nào để nói, thật sự cực kỳ nhếch nhác.

Ông ngược lại rất muốn nổi trận lôi đình với Lâm Thắm, nhưng mỗi lần đối diện với trông mặt tinh khiết, khuôn mặt ngây thơ của cô bé, luôn không hiểu sao mềm lòng.

Có một tiểu ăn xin từ xa nhón chân lên, ngó dáo dác, nhìn náo nhiệt bên này.

Lâm Đàm vẫy vẫy tay với hắn.

Tiểu ăn xin này chỉ hơi do dự, liền chạy như bay đến, cúi người gạt đầu nở nụ cười, “Vị cô nương này, ngài có gì phân phó?”

Lâm Đàm nhìn khuôn mặt cơ trí của hắn, cười cười, nhỏ giọng lại dặn dò hắn mấy câu, “... Nhớ hết không?”

Tiểu ăn xin cơ trí lặp lại lần nữa, Lâm Đàm mỉm cười gạt đầu một cái, lệnh cho thị nữ đưa tiền đồng cho hắn, lại cho hắn một bọc điểm tâm.

Tiểu ăn xin mừng rỡ, chạy vội đi.

Không lâu sau, liền có người rảnh rỗi tùm năm tùm ba đến xem náo nhiệt, cũng không dám áp sát quá gần, từ xa xa ló đầu, bàn luận âm ỉ, “Đập cửa gì đây, dám đập cửa phủ Tấn Giang hầu, đây là ăn gan hùm mật báo đi? Ai lợi hại như vậy?”

“Cái gì cái gì, là đại cô nãi nãi phủ Tấn Giang hầu? Đù hung hãn.”

“Khụ, ai muốn về nhà mẹ đẻ đập cửa chứ, đại cô nãi nãi này cũng đáng thương, trọng phụ bị oan uổng vào ngục, về nhà mẹ đẻ liền không cho vào cửa, bà ấy cũng quá tức giận thôi.”

“Đúng vậy, nhà này là mẹ kế, đại cô nãi nãi đây nhất định bị mẹ kế ép nóng nảy, bằng không, thiên kim Hầu môn sao có thể như vậy?”

Tiểu ăn xin lắng nghe tiến bàn luận của đám người rảnh rỗi, còn không ngại thiếu, đến ngõ hẻm sát vách kéo thuyết thư tiên sinh đến, “Thúc, thúc mau nghe một chút, chuyện này soạn ra sách, bảo đảm nhiều người nghe, tiền thưởng chắc nhiều!”

Thuyết thư tiên sinh hơn bốn mươi tuổi, vóc người thon gầy, ánh mắt cũng thông minh lanh lợi, cẩn thận nghe mấy lần, vỗ đùi nói: “Còn không phải như vậy sao? Chuyện này soạn ra sách, người nghe chính xác nhiều!” [dice ndda finleeq uysd doon](#)

Tiểu ăn xin vui mừng thúc giục ông, “Nhanh chóng soạn ra, nhanh chóng soạn ra!”

Thuyết thư tiên sinh cười vỗ vỗ đầu, “Nhờ người cho thúc ý kiến hay như vậy, chờ thúc kiếm tiền, mời người ăn bánh màn thầu.” Nói xong, hai mắt tỏa sáng rồi đi.

Tiểu ăn xin móc miếng điểm tâm từ trong ngực ra nhìn một chút, thì thầm nhỏ nhỏ, “Ai mà thêm bánh màn thầu của ông, ta có cái này.” Nhìn một chút, lại không nỡ ăn, lại cất vào trong lòng.

La Giản nhìn chuyện đập cửa càng náo càng lớn, hắng giọng một cái, “A Khai, a Đàm, đi khuyên nhủ nương của các người, đừng náo loạn nữa. Náo

nữa ta sẽ tức giận.”

Lâm Khai khẽ nhếch, “Cậu, cậu còn chưa hiểu tình thế sao? Đây không phải là náo loạn.”

Lâm Đàm là cô nương gia, lòng dạ cuối cùng vẫn mềm, thấy La Giản lúng túng lại mơ màng, liền nhắc nhở: “Hiện giờ cha cháu bị Khang Vương áp giải về kinh, nương cháu lại bị chặn ngoài cửa lớn La gia, cậu nói người một nhà chúng cháu nên làm thế nào cho phải? Nếu như chịu đựng khuất nhục đi từ cửa hông vào, người của toàn kinh thành cũng sẽ biết người một nhà chúng cháu ảo não trở lại phủ Tấn Giang hầu, mất hết mặt mũi; nếu như chúng cháu ở bên ngoài gọi cửa, hoặc chờ ở bên ngoài, đi mời trưởng bối trong La gia tộc tới chủ trì công đạo, cũng sẽ trở thành trò cười, cậu có hiểu đạo lý trong đó không? Cậu, chúng cháu đi vào cũng không được, chờ ở bên ngoài cũng không phải, đây vốn có người ra vấn đề khó khăn cho Lâm gia, khiến cho chúng cháu khó chịu. Nếu bà ta cố ý muốn để cho chúng cháu khó chịu, chúng cháu liền không khách khí, ra sức đánh đòn đầu bà ta.”

La Giản áp ứng, “Cửa chính này, cửa chính này là do ta kêu đóng lại...”

Lâm Khai cười khê, “Cậu, cậu chỉ đề nghị mấy câu, có đúng không? Quyết định cũng không phải cậu.” Lời Lâm Đàm nói càng thêm thẳng thắn, “Gia chủ phủ Tấn Giang hầu là cậu sao?”

Cái gì gọi là cậu cho người đóng lại, nếu Tiêu Lan không gõ nhịp, chẳng lẽ sẽ như vậy.

La Giản bị ghen quá mức.

Đám người Thanh Trúc trở lại, đi theo phía sau là ba cỗ kiệu ngồi.

Sau khi cỗ kiệu dừng lại, có ba lão thái thái tóc bạc hoa râm từ trong kiệu xuống.

La phu nhân thấy mấy vị lão thái thái này, cũng giống như thấy người thân, nhào qua uất ức nói, “Cháu vài chục năm không về nhà, hôm nay khó khăn trở lại, cửa chính lại đóng chặt! Bà thím, đưa bé không có nương chính là khổ, nếu nương cháu vẫn còn, cháu như thế nào cũng không rơi đến bước này. Bà thím, cháu muốn nương, cháu muốn nương...”

“Thư nhi đáng thương.” Một lão thái thái thân hình cao lớn, quần áo đơn giản dẫn đầu ôm La phu nhân khóc lớn. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Hai vị lão thái thái khác cũng lau lệ trong mắt.

“Ai đập cửa, ai đập cửa?” Con thứ của Tấn Giang hầu, con trai của Tiêu thị La Châm vội vội vàng vàng mang theo người làm chạy tới.

La phu nhân vừa đập cửa, người gác cổng liền tè ra quần đi vào bẩm báo, chỉ nói có người đập cửa chính, lại không dám nói là đại cô nãi nãi. La Châm nghe được có người dám đập cửa chính phủ Tấn Giang hầu, sao không giận? Giận đúng đúng đã tới rồi.

Khi ông ta chạy tới, chính là lúc cửa chính bị đập ra, chạm mặt là một cây gỗ lớn đâm về phía ông, La Châm ghen hòng nhìn trần trời.

La phu nhân được ba vị lão thái thái vừa đỡ vừa ôm đi tới cửa chính, khóc đến thương xót muốn chết, “... Nếu nương cháu vẫn còn, cháu sẽ không như vậy, hu hu hu... Bà thím, cháu đến mười mấy năm không trở lại, lần đầu trở về mang theo nam nữ trở về nhà mẹ đẻ, liền mất thể diện như vậy, cháu, cháu không sống được, cháu muốn đi xuống tìm nương...”

Ba vị lão thái thái ngậm lấy nước mắt, không ngừng an ủi bà.

Chộc cho La Châm tức giận. Được, La Thư, hóa ra người ăn cây táo rào cây sung đập cửa phủ Tấn Giang hầu; không chỉ đập cửa, người còn giả bộ đáng thương thu được đồng tình, giống như người bị ức hiếp là người!

Hầu phu nhân Tiêu thị mang theo con dâu của bà ta, tôn tử tôn nữ đám người chậm rãi mà đến.

Thấy cửa chính lại bị đập ra, Tiêu thị nhủ chặt mày liễu, rất có vẻ nhưc đầu.

Bà nghĩ rất nhiều lần La Thư sẽ ứng đối như thế nào, lại hoàn toàn không ngờ tới La Thư lại dám bất chấp tất cả thiên hạ để làm chuyện xấu, đập cửa chính phủ Tấn Giang hầu.

La phu nhân vẫn còn đang khóc, vừa khóc vừa chỉ cửa chính bị đập hư, “Cái này không cho phép tu sửa, giữ nguyên dạng lại, chờ cha ta trở lại cho ông ấy nhìn, cho ông ấy biết ta bị bao nhiêu uất ức...”

Chân mày Tiêu thị nháy lên, đầu càng đau rồi.

La Thư không chỉ dám đập cửa, còn có dám vẽ không lo ngại gì, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Editor: Puck - Dẫn đầu

Một màn trước mắt, thật sự đánh Tiêu thị một cái trở tay không kịp.

Sở dĩ Tiêu thị đóng cửa chính Tấn Giang hầu phủ vào ngày La Thư trở lại kinh thành, là bởi vì bà hiểu đôi huynh muội La Giản, La Thư này, biết bọn họ một kẻ sĩ diện hảo, một kẻ tính khí nóng nảy, nhưng tính khí La Thư nóng nảy đi nữa cũng sẽ chú ý đến huynh trưởng, nếu như biết rõ đóng cửa chính là chủ ý của La Giản, chắc chắn sẽ giận đến sôi lên, tức giận mắng La Giản, nhưng sau khi tức giận mắng xong, La Thư ước chừng sẽ nhịn tức đi từ cửa hông vào — chủ ý của ca ca ruột, ca ca ruột muốn đối phó với La Thư, La Thư còn có thể như thế nào? Cũng không thể thật sự trở mặt với La Giản. Lùi một bước mà nói, cho dù giọng điệu này thật sự không thuận, nhưng mà cũng chỉ tồn tại một lúc ngoài cửa chính, ném thể diện nhiều, đây là cục diện bất bất nhất mà Tiêu thị nghĩ đến rồi.

Cũng không phải Tiêu thị sợ, mà có hai chuyện bày ra ở đây: Một chuyện là Lâm Phong bị Khang Vương áp giải vào kinh thành, một chuyện khác là Hoài Viễn Vương không được Thái hậu và Hoàng đế cho phép, tự tiện cầu hôn Lâm Đàm. Hai chuyện này chỉ cần lấy một chuyện ra cũng đã đủ là sự kiện trọng đại khiến cho người ta không thể sao nhãng, huống chi hai chuyện cùng nhau đến? Gặp phải chuyện như vậy, theo lý thuyết Lâm gia phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng mà, bọn họ lại làm việc hoàn toàn không theo lẽ thường.

Tiêu thị khổ tâm khuếch trương mưu tính ở Tấn Giang Hầu phủ mấy chục năm qua, thu hoạch phong phú, thế nhưng một lần này, sự tiến triển của tình hình hoàn toàn vượt ra khỏi tầm tay của bà.

La Thư vốn khóc kể với mấy vị lão thái thái, thấy Tiêu thị ra ngoài, lập tức chuyển hướng về phía bà ta, uất ức nói: “Dì, từ trước đến giờ dì không phải người khắc nghiệt, hôm nay sao lại khắc thường như vậy, lại keo kiệt như vậy. Con đã sớm viết thư về, định ra ngày hôm nay hồi kinh, dì lại đóng chặt cửa chính, đây là không cho con về nhà mẹ đẻ sao? Đây là nhà cha con, nhà mẹ con, dì, dì không ngăn cản được con!”

Đầu Tiêu thị đau như nứt, miễn cưỡng lấy lên mặt cười, “Ta cũng không có ý tứ ngăn cản người...”

“Còn nói không có, chúng ta đều thấy!” Bà vị lão thái thái việc nhân đức không nhường ai đứng lên, thay La Thư đánh trận đầu. diee ndda fileeq uysd doon

Con dâu của Tiêu thị Toàn thị cũng vội vàng đứng ra nói chuyện thay mẹ chồng, “Tam lão phu nhân, lục lão phu nhân, cửu lão phu nhân, sợ rằng các vị hiểu lầm...”

“Mẹ chồng người ở đây, không đến lượt người nói chuyện.” Cửu lão thái thái lớn giọng dù lớn tuổi, giọng nói như chuông đồng, “Người mau tránh ra, chúng ta chỉ phân rõ phải trái với mẹ chồng người.”

Toàn thị đỏ mặt.

Cửu lão phu nhân động viên La Thư: “Cháu là đại cô nãi nãi của phủ Tấn Giang hầu, cháu phải về nhà mẹ đẻ, ai dám ngăn cản cháu? Ăn gan hùm mật báo sao?” Vừa nói vừa liếc xéo Tiêu thị, ánh mắt vừa chán ghét vừa khinh bỉ.

Tính khí tam lão phu nhân tốt hơn một chút, ôn tồn nhỏ nhẹ khuyên Tiêu thị, “Cháu dâu, cháu cũng không thích Thư nhi, chúng ta đều biết, nhưng cháu cũng không thể đóng cửa chính không cho con bé đi vào, đây không phải là đạo lý đãi khách.”

Lục lão phu nhân ôn hòa hơn rồi, “Chính là cô gia làm sai việc, cô nãi nãi vẫn là cô nãi nãi, có đúng không? Thân là trưởng bối nhà mẹ đẻ, không thể bỏ đá xuống giếng vào lúc này.”

Ba lão thái thái cậy vào mình tuổi tác lớn, bối phận cao, lỗi tai không tốt, cũng không quản đám người Tiêu thị, Toàn thị có phản ứng như thế nào, chỉ để tâm tới bàn luận viên vông.

Ba người bọn họ nói vui sướng, Tiêu thị vị Hầu phu nhân này lại cảm thấy trên mặt gượng gạo, nụ cười lơ lửng trên mặt, càng ngày càng giả dối.

Kể từ sau khi Tiêu thị đến Tấn Giang hầu phủ vẫn luôn biết làm người, được danh tiếng rất tốt, cũng không phải rất giàu lòng nhân ái. Nhưng dù mạnh vì gạo như thế nào, nàng cũng không có tình lực để ý đến những người trong tộc La thị, người người đều bị đuổi đi thoải mái mái, trong tộc vẫn có người không hòa thuận với nàng, ví dụ như ba vị khác ác không mời tự đến này, tam lão thái thái, lục lão thái thái và cửu lão thái thái. Ba vị này cũng coi như thân tộc gần gũi với Tấn Giang hầu phủ, nhưng bây giờ đã nghèo, con cháu không có một đứa chịu thua kém, rất vất vả, tuy là như thế, nhưng mỗi người đều không có ánh mắt, ý vào bối phận mình là thím của Tiêu thị, nhất định bày ra dáng vẻ trưởng bối ở trước mặt Tiêu thị, Tiêu thị rất không mời khách, lâu ngày rồi, liền kết oán hận. Vào lúc này, ba vị lão thái thái hiển nhiên tới đây báo thù, giúp đỡ La Thư, quở trách Tiêu thị một trận.

Ba người đồng lòng, bèn đến gây vàng, ba vị lão thái thái liên thủ, nói đến sắc mặt Tiêu thị lúc xanh, lúc lại đỏ, lúc sau trắng.

Lâm Thâm vui đến không xong, đưa tay nhỏ bé ra đếm từng số, “Ba, sáu, chín.” — Mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, không biết đếm số lớn nhưng ba, sáu, chín, nàng vừa nghe đã cảm thấy rất lọt tai, rất thú vị.

“Sáu là hai nhân ba, chín là ba nhân ba.” Lâm Hàn là một ca ca tốt, không lỡ cơ hội dạy muội muội tính toán.

“Không hiểu.” Lâm Thâm chớp mắt to.

Lâm Hàn rất có kiên nhẫn dạy cho Lâm Thấm, “A Thấm muội đưa tay trái ra, đúng, đến đến ba... Ừ, đúng rồi... Đây là ba, hiểu không? Muội ngược lại đồng thời đưa tay trái và tay phải ra, đếm đến sáu... Đúng rồi, đây là sáu, a Thấm muội xem, sáu có phải là hai lần ba không...?”

Lâm Thấm chia đầu ngón tay ra sức đếm từng bước một theo theo cách nhị ca dạy, hai huynh muội một dạy, một học, tập trung lại nghiêm túc.

La Giản thấy cực kỳ ly kỳ, “A Hàn, bình thường người cũng dạy a Thấm như vậy?”

Lâm Hàn gật đầu, “Đó là đương nhiên, nếu có cơ hội cháu sẽ dạy cho muội ấy. A Thấm quá nhỏ, không biết đếm số lớn, mà cháu dạy nhiều hơn, muội ấy hoặc ít hoặc nhiều có thể học được chút, tích tiểu thành đại, góp ít thành nhiều, vậy liền không khiếp.”

La Giản rất kinh ngạc, “Tiểu tử này nhìn lạnh lẽo, không ngờ rất thương a Thấm.”

Lâm Hàn nhăn nheo nhìn hắn, sưng mặt lên, “Muội ấy là muội muội cháu, cháu là ca ca của muội ấy, cháu có thể không thương muội ấy sao?” di ien n#dang# yukle e#q qiqi on

Ánh mắt Lâm Hàn rất không thân thiện, lạnh lẽo, La Giản không khỏi rùng mình.

Trong lòng La Giản rất tức giận. La Thụ này, nàng trông nom đứa bé như thế nào? Sao nàng trông nom ra đứa bé, mỗi một đứa đều khó đối phó như vậy?!

Lâm Thấm hí hửng gọi hắn, “Cậu, cháu biết đếm, cậu xem cậu xem này, đây là ba, đây là sáu, đây là chín.”

La Giản nhìn Lâm Thấm chia ngón tay mập ú ra đếm tới đếm lui, cười ha ha, “Lâm Thấm đếm số thật giỏi.” Vừa khen Lâm Thấm, vừa lưu ý đám người Tiêu thị, La Châm, thấy ánh mắt Tiêu thị không biết cố ý hay vô ý liếc sang bên này, trong lòng chột dạ, kéo Lâm Thấm sang bên ven đường né tránh.

Ánh mắt Tiêu thị sắc bén cỡ nào, đáng vẻ mờ ám này của La Giản, bà một chút cũng không bỏ qua, toàn bộ nhìn vào trong mắt.

“La Giản này đòi tính từ khi nào rồi, lại tốt với đứa bé như vậy?” Tiêu thị thấy La Giản mắt tự nhiên né tránh sang bên cạnh, trên tay còn không quên kéo Lâm Thấm, không khỏi kinh ngạc trong lòng.

Bà nhìn nhiều Lâm Thấm mấy lần. Thấy đáng dấp Lâm Thấm vừa như ngọc đáng yêu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại luôn cười, lúm đồng tiền như hoa, không khỏi nhũn mảy một cái, “Cũng khó trách, rất làm cho người ta thích. Nhưng mà, nếu La Giản thích con của La Thụ, vậy cũng không xong, ta không đồng ý.”

La Châm liếc nhìn cửa chính bị đập hư, tức giận xông lên đầu, rầm rầm rầm mấy bước đến trước mặt La Thụ, chỉ vào La Giản trong góc lớn tiếng nói: “Người cũng đứng ở trước nhà ta vừa đánh đập vừa khóc rống, người đi hỏi vị Thế tử gia này của chúng ta, có phải là hấn ra chủ trương không mở cửa chính không? Có phải do hấn không rộng rãi phóng khoáng, nói chuyện đón người về nhà do một mình hấn bao hết, không cần chúng ta những người này nhúng tay vào??”

Tiêu thị cau mày, chậm rãi nhắc nhở La Châm, “Đây chính là đại tỷ của con, không được vô lễ.”

Ánh mắt La Châm lóe lóe, nhìn xuống một hơi, giọng điệu bất giác thấp xuống, “Đại tỷ, tỷ đã nhiều năm chưa về kinh thành thăm người thân, ta và em dâu của tỷ, cháu trai cháu gái đều vô cùng nhớ nhung, ước gì sớm ngày gặp lại tỷ, định chen lên trước muốn ra khỏi thành đi đón tỷ. Nhưng đại ca không cho chúng ta ra khỏi thành, cũng không cho chúng ta đề ý tới, mới có thể như vậy.” Giọng nói cũng mềm mại hơn nhiều.

La Giản đầu tiên giả bộ như nói chuyện với Lâm Thấm, sau đó lại ngồi chồm hỏm xuống dạy cho Lâm Thấm làm toán. Lâm Thấm học được say sưa ngon lành, hấn dạy càng thêm tập trung, mắt điếc tại ngơ với cái vãi bên này.

La Châm thấy hấn như vậy, tức giận ngẩng ngửa.

Hai tay La Thụ chống nạnh, vô cùng khí thế, ngửa đầu cười ba tiếng.

Cười xong nàng quay đầu, nhỏ giọng hỏi con trai con gái của mình, “A Khai, a Đàm, nương nói gì cho tốt?”

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng không khỏi bật cười.

Lâm Đàm mỉm cười đi tới bên cạnh La phu nhân.

Ánh mắt của đám người Tiêu thị không tự chủ rơi lên người nàng, chỉ thấy trên người nàng mặc một áo sam hàng la màu hồng cánh sen tà áo kiểu giao lĩnh vô cùng đơn giản, váy dài bằng lụa cống phẩm màu tím đậm rắc đầy kỳ hoa dị thảo, thướt tha ung dung, nhẹ như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay, trong mắt đều có ý tứ kinh diễm.

Không trách được Hoài Viễn Vương thế muốn kết hôn với nàng.

Lâm Đàm chính lại trang phục làm lễ, ầm giọng hỏi: “Xin hỏi cậu hai, hiện giờ Vinh An đường ở phủ Tấn Giang hầu, là vị nào?” di l enda4nle3qu21ydo0n

La Châm liền giật mình, nói: “Vinh An đường là chính phòng của Hầu phủ, dĩ nhiên là nơi Hầu gia, Hầu phu nhân cư ngụ.”

Lâm Đàm khẽ cười, “Thì ra cậu hai cũng biết, cư ngụ ở Vinh An đường, mới là chủ nhân nghiêm chỉnh của Hầu phủ.”

La Châm không khỏi đỏ mặt.

Giọng Tiêu thị mềm mại: “Đây là a Đàm sao? Quả nhiên danh bất hư truyền, thật là đứa bé ngoan. A Đàm, cháu không biết, mặc dù ta mang danh Hầu phu nhân, thật ra có rất nhiều chỗ khó khăn phức tạp, không giống như người ngoài nói...”

“Xin lỗi, chúng ta không quan tâm chuyện nhà quý phủ.” Lâm Đàm nho nhã lễ phép cắt lời bà ta, “Chúng ta là khách, có chuyện chỉ nói với chủ nhân nghiêm chỉnh. Về phần chủ nhà bên trong có dạy dỗ con em hay không, hoặc tình hình khác khó giải quyết, người làm khách không xen vào.”

Tiêu thị định kể khổ, Lâm Đàm cứ không cho bà ta tổ khổ, chặn lời gắt gao.

Ba vị lão thái thái thấy Lâm Đàm dùng lời ngăn chặn Tiêu thị, lại mạnh mẽ tới nữa, tiếp tục túm lấy Tiêu thị nói hơn nói kém một trận, “Ngươi nói một chút, Thụ nhi vừa sinh ra đời đã không có nương, rất đáng thương đó. Cưới ngươi về nhà chính là vì chăm sóc đứa bé, sao ngươi lại áp chế lên Thụ nhi, biết rõ con bé về nhà mẹ đẻ, không sai người đi nghênh đón thì thôi, ngay cả cửa chính cũng không mở?”

“Ngươi đây là cố ý đúng không? Để Thụ nhi ảo não đi vào bằng cửa hông, sau này con bé ở Tấn Giang hầu phủ sẽ không ngóc đầu lên được, về sau liền do ngươi xoa tròn bóp méo rồi, có đúng không? Ôi, độc nhất lòng mẹ kế.”

Cháu nội của Cừu lão phu nhân đã từng đánh nhau một trận với cháu nội của Tiêu thị ở trong tộc học, ăn nhiều thua thiệt, căm hận Tiêu thị muốn chết, vào lúc ấy bà quả trách Tiêu thị, càng nói càng ngiễn, tiến lên túm lấy cổ áo Tiêu thị hét lên: “Ngươi không hiền lương! Đi, vậy thì cùng ta đến Từ đường, có lời gì ngươi đi nói với nương của Thụ nhi đi, nói với tỷ tỷ đã qua đời của ngươi!” Cũng không quản toàn thân Tiêu thị mặc chính là tơ lụa hiếm thấy gì, cứng rắn túm lấy kéo bà ta ra ngoài, cực kỳ thô bạo.

Tiêu thị nào đã từng gặp chuyện này? Mặt xanh như tàu lá.

Đám người Toàn thị sao có thể cho phép cừu lão phu nhân đối xử như vậy với Tiêu thị, tất cả tiến lên khuyên can, “Cừu lão phu nhân, người bỏ xuống.”

Cháu gái ruột thịt của Tiêu thị, đại cô nương của Tấn Giang hầu phủ La Văn Úy đau lòng bà nội, đưa ngón tay thon dài để móng tay dài ra nhéo một cái, “Bà già đáng chết, buông bà nội ta ra!”

Cừu lão phu nhân bị đau, hít sâu một hơi, buông lỏng Tiêu thị ra.

La Văn Úy nhô một ngón, “Phi, cũng không nhìn xem mình là thứ gì, dám kéo bà nội của ta, ngươi xứng sao?”

Đang hả hê, lại thấy trong mắt cừu lão phu nhân như tóe lửa, vung cánh tay, “Chát ——” một tiếng, nặng nề cho La Văn Úy một cái tát!

La Văn Úy kêu rên một tiếng, đưa tay che miệng.

Một dòng máu tươi theo khoe miệng của nàng chảy xuống, bên má nàng tê rát, một lát sau mới phát hiện đến đau đớn tan lòng nát dạ, trong mắt tràn ra nước mắt.

“Ngươi, ngươi dám đánh ta...” Nàng một tay che gò má nóng rát, một ngón tay chỉ vào cừu lão phu nhân, giận đến nói lời không mạch lạc.

Đám người Tiêu thị, Toàn thị thấy cừu lão phu nhân ra tay đánh người ở Tấn Giang hầu phủ, đều ngơ ngẩn.

La Châm phản ứng kịp đầu tiên, nổi giận gầm lên một tiếng vọt tới trước mặt cừu lão phu nhân, “Ngươi lại dám đánh con gái ta!”

Toàn thị cũng hồi hồn, một đầu đụng vào trong ngực cừu lão phu nhân, gào khóc lớn lên, “Con gái ta là cô nương gia mềm mại, là ngươi có thể ra tay đánh sao? Ngươi có bản lĩnh, đánh chết ta đi!” Cầm tay cừu lão phu nhân, để cừu lão phu nhân đánh nàng.

La Văn Úy không nhịn được khóc thành tiếng, Tiêu thị cực kỳ căm hận, vội ôm lấy nàng dỗ dành dụ dỗ. Các thị nữ, vú già cầm khối băng thì cầm khối băng, cầm khăn lau thì cầm khăn lau, bận bịu rối rít. Dieễn dần lee quy đôn

La Châm và tiêu nhi từ La Văn Tích không để ý đến ca ca hần là La Văn Lễ ngăn cản cũng nhào qua ồn ào với cừu lão phu nhân.

Tấn Giang hầu phủ hoàn toàn rối loạn.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Sau khi Hoài Viễn Vương từ trong cung đi ra, trở lại trong phủ của mình giải quyết vài chuyện quan trọng, liền cưỡi ngựa ra cửa, đi phủ Tương Dương trưởng Công chúa.

Nhắc tới cũng khéo, khi hần đến trước cửa phủ Tương Dương trưởng Công chúa, xe ngựa của Tương Dương trưởng Công chúa không sai biệt lắm đồng thời đến.

Tương Dương trưởng Công chúa cười bước xuống xe, giống như lúc ở trong cung, tay trái dắt Lương Luân, tay phải dắt Cao Nguyên Dục.

“Cao Nguyên Diệu cháu hôm nay vô cùng tốt, quang minh chính đại đã tới rồi.” Tương Dương trưởng Công chúa cười híp mắt, “Có tiến bộ, mạnh hơn hôm qua nhiều, ngày hôm qua bản Công chúa suýt chút nữa bị cháu hù chết.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục nhìn thấy Hoài Viễn Vương cùng kêu hoan hô, tránh khỏi tay Tương Dương trưởng Công chúa, người truy ta đuổi chạy tới trước ngựa của Hoài Viễn Vương.

“Chậm một chút.” Tương Dương trưởng Công chúa gấp gấp, nhắc vấy định tự mình đuổi theo.

Nàng mới không đi được hai bước, Hoài Viễn Vương đã sai bước tiến lên, mỗi tay ôm một người, vững vàng ôm Lương Luân và Cao Nguyên Dục vào trong ngực.

Tương Dương trưởng Công chúa yên tâm, thần nhiên mà cười cười, “Hai tên tiểu tử thú này, xem ra mấy đứa thật sự rất thân.”

Lương Luân dùng giọng thỉnh cầu nói: “Đại biểu ca, nếu như huynh rảnh rồi, dạy đệ cười ngựa được không? Đệ có thể cười ngựa đi nước kiệu, nhưng chạy không nhanh.”

Cao Nguyên Dục cao hứng phấn chấn ồ ồ, “Đại ca, móc tổ chim, móc tổ chim!” Một tay ôm cổ Hoài Viễn Vương, một tay chỉ lên cây.

Một thị vệ của Hoài Viễn Vương cười khoái mã dong ruổi tới, nhỏ giọng báo cáo chuyện gì đó.

Trong nháy mắt sắc mặt Hoài Viễn Vương thoáng qua vẻ giận dữ.

“Sao vậy?” Tương Dương trưởng Công chúa nhạy cảm hỏi.

Hoài Viễn Vương lạnh nhạt nói: “Không có chuyện gì. Phủ Tấn Giang hầu không được yên ổn, cô, cháu đi qua nhìn một chút.”

“Nhà ông ngoại thê tử cháu nha.” Tương Dương trưởng Công chúa bừng tỉnh hiểu ra.

Hoài Viễn Vương nghe được ba chữ “Thê tử cháu”, trong lòng ngọt ngào, trên gương mặt tuấn tú hiện lên nụ cười ngượng ngùng.

Tương Dương trưởng Công chúa tiến tới trước mặt hắn, tỉ mỉ quan sát, “Cao Nguyên Diệu, xin hỏi vào giờ phút này cháu đang xấu hổ sao?”

Hoài Viễn Vương bị trêu ghẹo đến trên mặt phát sốt.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục hai tên nhóc này cũng không quản Hoài Viễn Vương phải đi làm chuyện gì quan trọng, dù sao kiên quyết không chịu xuống. Cao Nguyên Dục lại còn ăn vạ, hai cánh tay nhỏ gắt gao ôm lấy cổ Hoài Viễn Vương không buông. Hoài Viễn Vương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mang theo hai tiểu gánh nặng này cùng nhau lên ngựa, “Cô, chờ hai tiểu tử thú này chơi đã, cháu tự mình mang hai đứa trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Puck - Diễn đàn

“Không đưa về cũng được.” Tương Dương trưởng Công chúa cười khanh khách, “Ta vừa đúng có thể nhẹ nhõm.”

Lương Luân u oán liếc nhìn mẫu thân của hắn.

Cao Nguyên Dục mừng rỡ tìm không ra nam bắc, “Đại ca, cô nói không trở lại cũng được.” Hào hứng đẩy đẩy Lương Luân, “Biểu ca, tối nay hai chúng ta ngủ cùng đại ca!”

Lương Luân cũng không phản đối, “Được, chỉ có điều đệ ngủ thích đập người, ta không thích ngủ cạnh đệ.”

Cao Nguyên Dục vội vàng bảo đảm, “Đệ không đánh dằm rồi, cũng không đập người, đệ đều sửa lại, thật.”

Hai người bọn họ nhiệt liệt thảo luận vấn đề tối hôm nay ngủ như thế nào, Hoài Viễn Vương cáo từ Tương Dương trưởng Công chúa, kẹp bụng ngựa thúc một cái, bảo mã hít dài một tiếng, tung bốn vó chạy.

“Thật vui vẻ, giống như cười mây đập gió.” Cao Nguyên Dục mặt mày hớn hở.

“Về sau ta cũng muốn cười như vậy.” Trên mặt Lương Luân tràn đầy hâm mộ.

Đến một đầu đường tĩnh lặng, ven đường có một chiếc xe ngựa dừng lại, bên cạnh xe là một vị lão giả hơn năm mươi tuổi đứng.

Hoài Viễn Vương nhìn thấy ông ấy liền dừng lại, nhưng vẫn không xuống ngựa, “Khuôn tiên sinh, tình hình như thế nào?”

Khuông tiên sinh vuốt râu mỉm cười, “Phu nhân của Du Minh và con trai con gái đã có đề phòng, không bị rơi xuống lép vế, Điện hạ yên tâm.” Ông giống như có lời riêng tư muốn nói với Hoài Viễn Vương, nhìn Lương Luân và Cao Nguyên Dục trên ngựa cùng Hoài Viễn Vương, mặt lộ vẻ khó xử.

Hoài Viễn Vương nói: “Không sao.”

Khuông tiên sinh liền nhỏ giọng nói mấy câu với hần, Hoài Viễn Vương trầm ngâm suy nghĩ một chút, “Cứ làm như vậy.”

Khuông tiên sinh được đồng ý của Hoài Viễn Vương, nói: “Hạ quan lập tức đi làm.” Cáo từ Hoài Viễn Vương, lên xe ngựa của mình.

Hoài Viễn Vương giục ngựa bay nhanh, chạy nhanh đến phủ Tấn Giang hầu.

Vào lúc này phủ Tấn Giang hầu đã náo nhiệt không xong, trong ba tầng ngoài ba tầng đều là người, người nhát gan chỉ dám từ xa xa nhìn quanh, người gan lớn cũng trèo lên cây rồi, rướn cổ lên nhìn vào trong Hầu phủ — vừa nhìn, còn vừa bàn luận với nhau, lửa bát quái, cháy rừng rực.

“Đánh nhau, đánh nhau rồi.” Một người rảnh rồi bò lên cao nhất, nhìn thấy xa nhất hưng phấn kêu to.

Một tiểu ăn xin lấy can đảm đi qua xin đồ ăn, một nữ tử trẻ tuổi đáng yêu thị nữ cho hần vài đồng tiền, xua hần đi

Tiểu ăn xin trở lại một lần nữa liền được đám người hoan nghênh nhiệt liệt, “Thấy rõ không? Bên trong như thế nào?” die nd da nl e q uu ydo n

Nước miếng của tiểu ăn xin văng tung tóe, “Ôi trời, xảy ra chuyện lớn! Nhị gia, nhị thiếu phu nhân của Tấn Giang hầu phủ hiện giờ đang đánh một vị lão thái thái trong tộc, tự mình ra tay!”

Phần lớn người rảnh rồi đều không tin, “Nhị gia La gia rất lịch sự, sao lại đánh người? Huống chi là lão thái thái trong tộc. Văn bối đánh trưởng bối, có còn quy củ lễ phép không.”

Tiểu ăn xin lấy tiền của người, trừ họa cho người, vội nói: “Hầu gia không có ở nhà, Hầu phu nhân đóng cửa không cho đại cô nãi nãi vào nhà, lão thái thái trong tộc tức giận không chịu nổi, liền muốn ra mặt thay đại cô nãi nãi. Có lẽ lão thái thái nói thẳng thắn quá, nhị gia thẹn quá thành giận, liền động tay chứ sao.”

Tiểu ăn xin nói như thế, mấy người rảnh rồi nhao nhao gật đầu, “Khoan hãy nói, tiểu ăn xin này nói chuyện có ý tứ, có thể tự bào chữa.”

“Người không phận sự tránh đường!” Nha dịch phủ Thuận Thiên gào thét tới, dân chúng xem náo nhiệt phần lớn sợ quan phủ, vội vàng tránh sang bên đường, nhường ra một con đường cho quan sai.

Quan sai mở đường, hai cỗ kiệu một trước một sau đến trước cửa phủ Tấn Giang hầu.

Tiếng vó ngựa vang lên, khi đại đội kỵ binh đến, mấy người rảnh rồi càng thêm tránh không kịp.

Hoài Viễn Vương xuống ngựa trước cửa phủ Tấn Giang hầu, một tay ôm Lương Luân, một tay ôm Cao Nguyên Dục, bước nhanh vào trong.

Hần hùng vĩ khí thế, dung nhan đẹp đẽ, khiến đám người rảnh rồi nhìn thấy đều ngây người.

Biết thân phận của Hoài Viễn Vương, những người vây xem từng bước một mắt sáng lên, mặt mày hớn hờ, “Biết đây là ai không? Hoài Viễn Vương Điện hạ đó, con rể của đại cô nãi nãi, biết nhạc mẫu bị uất ức, biết Vương phi tương lai bị người làm khó, hần liền anh hùng cứu mỹ nhân đến rồi!”

“Đúng vậy, anh hùng cứu mỹ nhân.” — Mọi việc liên quan đến sự kiện màu hồng phấn, đều sẽ càng thêm hấp dẫn người ta, cổ kim nội ngoại đều như thế, lại nói anh hùng cứu mỹ nhân, nữ tử tự cho là mỹ nhân tất nhiên vui vẻ hướng tới, nam nhân tự cho là anh hùng cảm giác chẳng phải là nhiệt huyết sôi trào sao.

Hoài Viễn Vương vừa mới đi vào, liền bị Lâm Thâm mất tinh nhìn thấy, bỏ lại La Giản và Lâm Hàn hai vị lão sư tạm thời này, trong miệng tiểu cô nương Lâm Thâm ngọt ngào gọi “Diệu ca ca”, như điên khùng chạy về phía Hoài Viễn Vương.

Lâm Hàn nhắc chân đuổi theo, “A Thâm, chậm một chút!”

La Giản theo bản năng cũng chạy theo mấy bước, thấy Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương ôm Lương Luân và Cao Nguyên Dục, mới chần chừ dừng bước lại. Mặc dù hần cả lợ phát phờ, nhưng dù sao cũng là Thế tử phủ Tấn Giang hầu, vào ngày lễ trọng đại đều phải vào cung châu mừng, ba người trước mắt này mặc dù hần không quen, nhưng vẫn nhận ra được. Ở phủ Tấn Giang hầu chợt thấy được hai vị công tử, một vị con trai của trưởng Công chúa, hần có phần không biết phải làm sao.

Hoài Viễn Vương ngồi xổm người xuống, đặt Lương Luân và Cao Nguyên Dục trên đất, “A Luân, a Dục, tự chơi một lúc.” Giang hai cánh tay về phía Lâm Thâm, mặt cung chiêu hỏi, “A Thâm, nhóm người này vô cùng lỗ mãng, có hù dọa muội không?”

Lâm Thấm nhào vào trong ngực hắn, cười cười lắc đầu: “Không có không có, cậu và nhị ca dạy muội làm toán đó.” Nàng thật vất vả mới có một người cậu, đương nhiên muốn khoe khoang, cười híp mắt chỉ chỉ La Giản, “Diệu ca ca, cậu muội.” Khoe khoang thân thích của nàng.

Hoài Viễn Vương nhân nhạ gật đầu một cái với La Giản.

La Giản ngượng ngùng đi tới, chào hỏi đám người Hoài Viễn Vương.

Lâm Thấm tự tại trong lòng ngực rộng rãi ấm áp của Hoài Viễn Vương, lúm đồng tiền như hoa, vô cùng dễ thương.

Hoài Viễn Vương lạnh lùng điển trai và nàng hồn nhiên chân chất, tôn lên thành thú vị.

Lâm Hàn đứng bên người nàng, chớp mắt một cái cũng không chớp nhìn chăm chăm vào muội muội mình, giống như có Hoài Viễn Vương nhưng hắn vẫn không yên lòng.

Lương Luân cao hơn Lâm Thấm một cái đầu, rất có phong độ ca ca, dễ tính giới thiệu mình, “Tiểu muội muội, ta là Lương Luân, muội gọi ta là Luân ca ca được rồi. Muội là Lâm Thấm, có đúng không? Ta liền gọi muội là a Thấm.”

Lâm Thấm cười hi hi, “Ừm, muội là Lâm Thấm, Thấm trong thắm vào ruột gan, không phải cảm trong lâm cảm quả đầu nha.”

Lương Luân thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, khoe miệng không khỏi hơi vênh, “Lệnh tôn lệnh đường nhất định đặt sai tên cho muội, muội nên là lâm cảm quả mới đúng.” Tiểu cô nương ngọt ngào cỡ nào.

Tiểu mập mập Cao Nguyên Dục thấy Hoài Viễn Vương thả hấn xuống, lại ôm Lâm Thấm, thờ phỉ phò đẩy Lâm Thấm một cái, “Tránh ra, đây là đại ca ta!”

Lâm Thấm trừng mắt, “Đây là Diệu ca ca của ta!” Không chịu thua thiệt, cũng đẩy Cao Nguyên Diệu một cái.

“Đại ca ta!”

“Diệu ca ca của ta!”

Hai người ai cũng không chịu nhường ai.

Hoài Viễn Vương kéo Cao Nguyên Dục, “A Dục, đệ lớn hơn a Thấm một tuổi, phải nhường muội muội.”

Cao Nguyên Dục không phục kêu la, “Huynh rõ ràng là đại ca của đệ, không quan tâm đệ, muốn nàng ta!” Lắc đầu gồi Hoài Viễn Vương, cố gắng chen vào bên trong, “Không được, huynh là đại ca của đệ!”

Hoài Viễn Vương biết tiểu tử mập mập này là Hoàng tử nhỏ nhất trong đám, bị Thái hậu và Hoàng đế làm hư rồi, liền mỉm cười ôm cả hấn lên, Cao Nguyên Dục mới xem như yên tĩnh.

Mặc dù không làm ấm ỉ, nhưng hấn cũng không quá hải lòng, cường điệu với Lâm Thấm, “Đại ca ta!”

Lâm Thấm không yếu thế chút nào, hai tay cùng ôm lấy cổ Hoài Viễn Vương, lớn tiếng tuyên bố, “Diệu ca ca của ta!”

Cao Nguyên Dục cũng muốn tới ôm cổ, Lâm Thấm “Bốp” một tiếng gạt hấn xuống, âm thanh rất rõ giòn.

Bên này hai đứa bé huyền não không thể tách rời ra, bên kia, một phòng La Châm, Toàn thị cùng cửu lão phu nhân đấu tranh cũng đến mức độ kịch liệt.

La Văn Úy bị đánh một cái tát kia thật sự quá ác, không riêng gì Tiêu thị đau lòng, La Châm, Toàn thị càng thêm đau lòng đến không xong, La Châm nhảy dựng lên như sấm, Toàn thị khóc rống không thôi, khiến cho trên vạt áo của cửu lão phu nhân đầy nước mắt lẫn nước mũi, vô cùng chật vật. Toàn thị còn không ngại thiếu, chìa tay đeo nhẫn vàng, nhẫn ngọc ra đòi cửu lão phu nhân đánh mình, “Đánh nữ nhi của ta được coi là bản lĩnh gì, người đánh ta đi, đánh ta đi.” *dyan(lee^qu.donnn)

Tam lão phu nhân và lục lão phu nhân định đi qua can ngăn, cũng bị Toàn thị như phát điên gạt ra, cửu lão phu nhân nóng nảy, “Người không phục có phải không? Được, vậy người đánh ta!” Đã nắm lấy tay đeo dây nhẫn của Toàn thị, liền cào lên mặt mình!

Trên mặt cửu lão phu nhân lập tức có vết máu.

“Không xong, cháu dâu đánh tổ mẫu rồi!” Tam lão phu nhân kinh hoàng kêu to.

“Dĩ hạ phạm thượng, dĩ hạ phạm thượng.” Giọng lục lão phu nhân cũng lớn.

Hai người thôi quan * của phủ Thuận Thiên vừa hay đứng lúc này chạy đến, lọt vào tai chính là tiếng kêu gào của cửu lão phu nhân, tam lão phu nhân và lục lão phu nhân kêu to, lúc này cả kinh thất sắc, “Nghịch luân trọng án, nghịch luân trọng án.” Ra lệnh cho nha dịch bao vây, muốn bắt La Châm và Toàn thị lại.

(*) Thôi quan: chức quan được xây dựng từ thời Đường, sớm nhất là chức quan tiết độ sứ, quan sát sứ, chương quân tư pháp, không thuộc hệ thống

quan chức kinh thành, sau trở thành danh xưng tao nhã của thẩm phán. Cuối thời Thanh, đổi thời gian thành “Thời sự”, những năm đầu dân quốc vẫn gọi thẩm phán là “Thời sự”.

(**) Nghịch luân: trái ngược với bình thường, luân thường đạo lý.

La Châm đưa mắt liếc nhìn, thấy hai người quan viên kia mặc quan phục màu xanh lá cây, liền biết chức quan của bọn họ không cao, nào để bọn họ vào trong mắt? Cười lạnh nói: “Việc trong nhà La gia tranh cãi mà thôi, hai vị cần gì phải nói dọa người như vậy.”

Hạ nhân của Tấn Giang hầu phủ đoán được ý tứ của chủ nhân, liền ngăn cản những nha dịch này, không cho bọn họ tiến lên.

Hai bên giằng co.

Bốn chữ “Nghịch luân trọng án” này La Châm không coi là quan trọng, Tiêu thị nghe vào trong tai, lại trong lòng treo lên.

Bà đầu tiên đau lòng La Văn Ủy, thứ hai cũng có ý tứ dạy dỗ cửu lão phu nhân, liền không ngăn cản Toàn thị la lối om sòm, ai ngờ vừa khinh thường, liền đến bước này, khiến cho con trai con dâu của bà bị nhắc lên “Nghịch luân trọng án” — Cửu lão phu nhân và Tấn Giang hầu phủ quan hệ nói gần không gần, nói xa không xa, La Châm và Toàn thị thật sự đánh cửu lão phu nhân cũng không được tính là nghịch luân, con cháu trong tộc mà thôi, cũng không phải ruột thịt, nào nghiêm trọng như vậy rồi hả? Nhưng mà, nói ra luôn khó nghe.

Tiêu thị hơn nửa đời khổ tâm tính toán, thắng được danh tiếng thuần khiết không tỳ vết, vào ngày đầu tiên khi La Thư vị đại cô nãi nãi này trở về Kinh thành, trên danh tiếng hoàn mỹ vô khuyết của Tiêu thị cuối cùng có điểm nhor, có tỳ vết.

Hai vị thời quan của phủ Thuận Thiên một vị họ Đường, một vị họ Khương, vị họ Đường kia là quan viên lịch sự lý luận với La Châm, vị quan viên họ Khương kia mạnh mẽ vang dội, lập tức đưa ra nghi vấn với người chung quanh, “Lâm Khai, người vừa nhìn thấy cái gì?”

Lâm Khai nói: “Tại hạ cũng dính dáng trong đó, sợ rằng không tiện nói nhiều. Không nói gât ngài, tại hạ và gia mẫu về nhà mẹ đẻ, sau khi trở về cửa lớn đóng chặt, mấy vị lão thái thái trong tộc thật nhiệt tình tới đây nói chuyện thay mẹ con tại hạ, liền rơi xuống bước này. Haizzz, nói ra đều là sai lầm của nhà tại hạ.” Đi tới trước mặt cửu lão phu nhân cung kính cúi chào, “Lâm Khai xấu hổ, ngài đã là lão nhân tuổi sáu mươi, lại thay mẹ con chúng cháu chủ trì công đạo, bị tai họa bất ngờ này. Thuốc thang của lão nhân gia, dưỡng thương, Lâm gia một mình gánh chịu.”

Cửu lão phu nhân tức giận, lớn tiếng nói: “Vì sao muốn nhà người ra y ra thuốc, ai đánh lão bà này, kẻ đó gánh chịu!” Tầm lấy Toàn thị không buông, cứng rắn kéo tới trước mặt hai vị thời quan, “Đại nhân, chính là nữ nhân này đánh ta, nàng ta là cháu dâu của ta!”

“Ai là cháu dâu của người chứ?” Đám người Tiêu thị, Toàn thị giận đến nghiến răng.

Hai vị thời quan hỏi tình tiết vụ án, cảm giác mình trần không được đám người Tấn Giang Hầu phủ này, cùng đi xin Hoài Viễn Vương chủ trì cục diện.

Hoài Viễn Vương để cả Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm xuống, “Ca ca có chuyện quan trọng, a Dục, a Thâm, tự mình chơi một lát.”

Cao Nguyên Dục hơi thất vọng: “Đại ca huynh có chuyện không thể mang theo đệ à?”

Lâm Thâm tò mò về đặc ý ngạo mạn nhìn hấn một cái, “Diệu ca ca đi đi, muội còn có cậu!” Phất tay một cái với Hoài Viễn Vương, “Diệu ca ca huynh đi nhanh về nhanh.” Hào hứng chạy về phía La Giản, die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cao Nguyên Dục thờ phỉ phò đi theo phía sau nàng, “Có cậu có gì chứ, ta cũng có! Cậu ta, cậu ta rất lợi hại, là đại học sĩ, Học sĩ rất lớn cực kỳ lớn!”

Lâm Thâm làm mặt quỷ với hấn, “Cậu ta lợi hại hơn, cậu là rất lớn cực kỳ lớn... Rất lớn cực kỳ lớn...” Kéo La Giản cười lấy lòng, “Cậu, cậu là rất lớn cực kỳ lớn cái gì?”

La Giản thờ dài, vô lực ngồi trên ghế đá nhỏ tròn tựa ven đường, “A Thâm, cậu là rất lớn cực kỳ lớn... Thế từ mà thôi.” Trừ là Thế từ, La Giản thật sự không hề có chỗ nào đáng khoe ra.

Mãi cho đến giờ khắc này, La Giản mới phát hiện ra mình tầm thường nửa đời, kẻ vô tích sự đáng xấu hổ.

“Cậu ta là Thế từ!” Lâm Thâm vui mừng rạo rực lớn tiếng tuyên bố.

Mới vừa rồi trong lòng nàng hơi chột dạ, vào lúc này đủ tự tin, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt xinh đẹp thanh khiết, ánh sáng đủ chiếu người.

“Cậu ta là đại học sĩ, học sĩ rất lớn cực kỳ lớn!”

“Cậu ta là Thế từ, Thế từ rất lớn cực kỳ lớn!”

Lương Luân và Lâm Hàn cùng nhau không nhanh không chậm đi tới.

Lương Luân thông thả nói: “Nên so cái khác đi, so cậu, hai người ai cũng không sánh bằng ta.”

“Cậu huynh là ai vậy?” Lâm Thâm tò mò hỏi.

“Cậu huynh là ai vậy?” Cao Nguyên Dục cũng hỏi.

Lương Luân không nói được gì nhìn Cao Nguyên Dục vài lần, a Dục đệ gốc hà, nương ta là cô đệ, cậu ta còn có thể là ai? Cha đệ đó.

“Cậu ta là Hoàng đế, Hoàng đế rất lớn cực kỳ lớn.” Lương Luân thần nhiên nói.

“Hoàng đế nha.” Tròng mắt Lâm Thâm đảo lòng vòng, hai tay nhỏ bé đan vào một chỗ, chậm rãi lui tới bên cạnh La Giản, thuận thế dựa vào trên đùi hắn, “Cậu, cậu có thể so với Hoàng đế không?”

La Giản cười khò, “Tiểu a Thâm, cái này không thể so được. Cậu chính là liễu mạng nữa, không chịu thua kém nữa, cũng không sánh bằng.”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thâm hiện lên vẻ thất vọng, nhưng mà, chỉ chốc lát sau nàng liền nói lời an ủi: “Cậu, cháu không ghét bỏ cậu.”

Mặc dù không sánh bằng cậu của người ta, nhưng mà, cháu vẫn vì cậu mà về vang.

Nước mắt của La Giản thiếu chút nữa rơi ra.

Hắn dụi mắt, trong lòng hận mắng một câu: La Thụ người dạy dỗ đứa bé như thế nào? A Thâm còn nhỏ tuổi, lại chọc ta khóc!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hoài Viễn Vương tao nhả trăm tỉnh đi tới, trong lòng Tiêu thị càng thêm nặng trĩu.

Bà không ngờ, vị đại Hoàng tử rất ít khi lộ diện ở Kinh thành, thế nhưng mà vốn không phải lỗ mãng kích động như theo lời đồn đại, mà uyên đình nhạc trì *, khí độ rộng rãi.

(*) Uyên đình nhạc trì: So sánh với nhân phẩm đoan trang, tài đức thâm hậu.

Tiêu thị mang theo con cháu của mình hành lễ với Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương lạnh nhạt nói: “Tiêu phu nhân, dân chúng xem náo nhiệt bên ngoài rất nhiều, xin hỏi chư vị còn định náo loạn đến khi nào? Quý phủ trở thành trò cười, ôn Vương ngược lại không thành vấn đề, nhưng La phu nhân và các con của bà ấy đường xa cực khổ mà đến, xin Tiêu phu nhân giao lệnh lang ra, ổn định tình hình, mẹ con La phu nhân cũng tiện về Lâm Lang yên cho sớm, đi nghỉ ngơi sớm.”

Chọc Tiêu thị tức giận. Cái gì? Ta giao con ta ra, vì để cho nhạc mẫu của người, vị hôn thê của người nghỉ ngơi sớm một chút? Cao Nguyên Diệu, người khinh người quá đáng!

“Đại Điện hạ, không phải thần nữ không giao người, mà thật sự có hiểu lầm.” Tiêu thị nhin tức giải thích.

“Nếu là hiểu lầm, vậy được.” Hoài Viễn Vương gật đầu, “Khuất đại nhân của phủ doãn Thuận Thiên là vị thanh quan, nhất định có thể trả lại trong sạch cho lệnh lang. Vậy xin mời.”

Đường thôi quan cũng nói: “Đúng vậy, đến Thuận Thiên phủ nói rõ, chẳng phải mọi người yên tĩnh?”

Khuong thôi quan thêm dầu thêm mỡ: “La nhị gia ngược lại lòng thẳng thắn vô tư, có dám đi theo chúng ta một chuyến không?”

La Châm cười lạnh: “Ta có gì không dám? Chỉ sợ các người muốn ta đi vào dễ dàng, muốn ta ra ngoài, lại khó khăn!” Giọng điệu uy hiếp.

Hai vị thôi quan cười ha ha, “Đâu có đâu có, cũng chỉ làm theo phép mà thôi. La nhị gia, xin mời.” Đồng thời dùng tay làm dấu mời, để La Châm đi theo chân bọn họ.

Câu nói mới vừa rồi của La Châm vốn là nói lẫy, nói tàn độc, lại bị bọn họ thuận nước đẩy thuyền định mang đi thật, không khỏi liếc nhìn Tiêu thị, cầu cứu Tiêu thị.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương nhảy bén, “Nghe tiếng đã lâu Tiêu phu nhân là vị mẹ kế tốt trăm năm khó gặp, bình sinh nhi tử thương yêu nhất là La Thế tử, chứ không phải La nhị gia. Lúc trước La Thế tử từng đi qua phủ Thuận Thiên, cũng từng đi qua phủ Tông Nhân, Tiêu phu nhân, sẽ không phải bỏ được La Thế tử, lại luyến tiếc La nhị gia chứ?”

La Giản không có tiền đồ, từng gặp phải vài vụ kiện cáo phong lưu, đã từng bị bắt đến phủ Thuận Thiên, cũng từng bị tộc trưởng đưa đến phủ Tông Nhân, nhưng cuối cùng đều do Tiêu thị khóc lóc ní non bảo vệ trở lại được.

Lời này của Hoài Viễn Vương rất lợi hại, dồn Tiêu thị đến đường cùng.

La Văn Úy quên luôn vết đau trên mặt, cực kỳ tức giận kéo Tiêu thị, “Bà nội, không thể giao cha cháu ra!”

Đệ đệ của nàng La Văn Tích cũng nói, “Đúng, không thể giao cha cháu ra, cha cháu không hề làm gì cả, đều do lão thái bà chết tiệt này vô lễ!” Lại định nhào qua đánh cừu lão thái thái.

Đường thôi quan và Khương thôi quan đều lắc đầu.

Ngay trước mặt Hoài Viễn Vương và hai vị thôi quan mà La Văn Tích còn dám làm thế, có thể thấy được sau lưng ra sao.

Tiêu thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn La Văn Tích, hạ quyết tâm, một mồi phát tay một cái, “Mang đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Editor: Puck - Diễn đàn

Thê tử Tề thị của Tam gia La Lạp, thê tử Lý thị của tứ gia La Địch của Tấn Giang Hầu phủ, ngay từ lúc hai vị thôi quan của phủ Thuận Thiên tiến vào liền dẫn mấy vị cô nương còn lại của La gia đi ra sau bức tường xây thành bình phong ở cổng.

Tề thị khéo léo xinh đẹp, thích nói giỡn, tính tình hoạt bát, gương mặt Lý thị hơi vuông, ngũ quan cũng không xuất sắc, nhưng khí chất rất trầm tĩnh, mang theo phong độ của người trí thức nông đậm. Hai người mang theo các cô nương đến phía sau bức tường xây thành bình phong ở cổng, trao đổi nhau một ánh mắt

Tuy nói tránh đi, nhưng tình hình bên ngoài người người đều quan tâm, đều nghiêng tai lắng nghe.

Ba chữ “Mang đi đi” của Tiêu thị vừa ra khỏi miệng, thiếu phu nhân, các cô nương ở phía sau bức tường xây thành bình phong ở cổng đều kinh ngạc không thôi, hai thứ nữ của phòng La Châm là La Văn Quyên, La Văn Cẩm càng thêm gấp đến mức nước mắt cũng sắp rơi xuống.

La Văn Quyên dậm chân, “Không được, phụ thân ta không thể cứ bị mang đi như vậy, ta muốn cầu cạnh bà nội!”

Xoay người định đi ra ngoài, lại bị Lý thị vững vàng tóm lại được, “Bên ngoài có quan viên của phủ Thuận Thiên, còn có Hoài Viễn Vương Điện hạ, Văn Quyên, người thân cô nương gia đi ra ngoài có nhiều bất tiện.”

Tề thị cũng rất không đồng ý, “Chuyện nhà Tấn Giang Hầu phủ tự có phu nhân làm chủ, phu nhân nghĩ chẳng lẽ còn không chu đáo hơn người?”

La Văn Quyên từ trước đến giờ vẫn không phục hai vị thím phòng thứ này, cứng cổ nói: “Đạo lý ta đều hiểu, nhưng mà, bị mang đi phủ Thuận Thiên là cha ruột của ta!” Dùng sức gạt Lý thị ra, muốn xông ra ngoài.

Nhị cô nương La gia La Văn Nhân ngạo mạn đứng một mình, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ xa cách và lạnh nhạt, giống như không nghe thấy lần tranh chấp này của La Văn Quyên và Tề thị, Lý thị. diendn liequidoon

Ngược lại ngũ cô nương La Văn Tú tốt bụng khuyên mấy câu, “Chúng ta tất nhiên biết lòng hiếu của tam tỷ tỷ, nhưng bây giờ tỷ đi ra ngoài cũng vô dụng, một khi phu nhân quyết định, ai có thể khiến cho bà thay đổi chủ ý?”

La Văn Quyên nào chịu nghe nàng.

La Văn Tú còn định khuyên nữa, lục cô nương La Văn Mẫn đứng bên cạnh nàng kéo ống tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Đề ý đến nàng ta làm gì, tỷ cho rằng nàng ta không biết mình đi ra ngoài cầu cạnh cũng vô dụng à? Nàng ta đi ra ngoài nói không chừng còn định làm gì đâu, chúng ta tội gì ngăn cản nàng ta, làm ác nhân này.”

La Văn Tú là thứ nữ tam phòng, La Văn Mẫn là thứ nữ tứ phòng, thân phận hai người này không sai biệt lắm, bình thường đi lại cũng gần, La Văn Tú xưa nay rất tin phục La Văn Mẫn, nghe nàng ấy nói như vậy, suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy rất có đạo lý, cũng liền mặc kệ.

Bên ngoài bức tường xây thành bình phong ở cổng, La Châm nghe được Tiêu thị để Đường thôi quan và Khương thôi quan dẫn hần đi, quả thật không thể tin vào tai mình, “Nương, người để cho con đi theo chân bọn họ? Để cho con đi phủ Thuận Thiên chịu thẩm vấn?”

Trong lòng Tiêu thị đau đến như đao cắt, trên mặt lại cố giả bộ bình tĩnh, thông dong nói: “Châm nhi, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.”

(*) Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: người ngay thẳng thì cho dù không cần phải giải thích hay biện hộ gì thì bản chất người ta cũng vẫn ngay thẳng. Ví dụ như bị vu vạ hay bị nghi oan hay bị nói xấu gì thì người ta không cần thanh minh gì hết dần dần sự thật cũng được phơi bày. Còn người xấu xa thì cho dù có lấp liếm thế nào rốt cuộc bản chất xấu xa cũng sẽ bị lộ ra mà thôi.

Trong mắt La Châm tràn đầy thất vọng

Mới vừa rồi Toàn thị đau lòng con gái yêu bị đánh, phá lệ tát một cái, bây giờ nghe được trượng phu bị mang tới phủ Thuận Thiên, hoảng hốt không thôi, đau khổ cầu khẩn hai vị thôi quan: “Là nhân của ta không cần thận dụng phải cửu lão phu nhân, không liên quan đến nhị gia nhà ta, hần cũng không động

thủ với cừu lão phu nhân. Chính là ta cũng không động thủ với cừu lão phu nhân, chẳng qua không cần thận dụng phải...”

“Phi, cái này gọi là không cần thận dụng phải?” Cừu lão phu nhân đưa gò má còn chảy máu ra, phun Toàn thị một ngụm.

Bà vừa tuổi tác lớn, lại thiếu bảo dưỡng, trên mặt trái đầy nếp nhăn và đốm đồi mồi, lúc này có vết máu, khó coi muốn chết, dọa cho Toàn thị giật mình thật lớn.

La Văn Úy vừa tức giận vừa đau lòng, khóc nói: “Là người đánh ta trước đó, cha nương ta mới có thể lý luận với người, là người đánh ta trước đó...”

Cừu lão phu nhân hừ một tiếng, “Ta đánh người chỉ là giáo huấn người, cha nương người đánh ta là gì? Ta mặc dù nghèo, cũng là bà thím của cha nương người, bồi phạt đặt ra ở đó, cũng không phải do các người không phục!”

La Văn Úy tức giận đến sôi lên.

La Văn Tích cũng đang cãi lộn, không cho dẫn phụ thân của hắn đi.

Tiêu thị giận tái mặt: “Cũng chỉ đến phủ Thuận Thiên hỏi rõ nói xong là được rồi, chúng ta cũng không có gì thiệt thòi, hỏi rõ ràng rồi trở về, vậy là xong. Các người mỗi một đứa làm cái gì vậy? Phán sao?” Nói đến sau cùng, giọng nói dần dần nghiêm nghị.

La Văn Úy, La Văn Tích thật sự có mấy phần sợ bà, sau khi bị quở mắng, một lau nước mắt, một cúi đầu, cũng không dám náo loạn nữa.

Đường thôi quan và Khương thôi quan mang theo La Châm, ngong nghênh đi ra cửa.

“Cha.” La Văn Úy bị thương khóc thút thít, dựa vào trên người Toàn thị.

Toàn thị ôm La Văn Úy, khóc không ra nước mắt.

Vào lúc này nàng cũng ý thức được mình gây họa rồi, trên mặt cừu lão phu nhân quả thật có vết thương, mà vết thương trên mặt bà ta là công lao trên nhẵn của nàng. Nói cách khác, là nàng hại La Châm phải đi phủ Thuận Thiên.

La Văn Quyên cuối cùng gạt được tay Lý thị ra, bắt chấp tất cả từ sau bức tường xây thành bình phong ở cổng ra, “Phụ thân, phụ thân, ngài không thể đi, không thể đi...” Giọng nói vô cùng buồn bã thê lương, giống như muốn sinh lý tử biệt với La Châm.

Nàng vốn lớn lên có khuôn mặt tròn trắng, con mắt to lại không có thần, lộ ra vẻ bình thường, vào lúc này lại làm thành bị thương âm đạm như vậy, nhìn qua không chỉ hoàn toàn có hơi thô nông thôn, còn có một vẻ vui mừng khó hiểu.

Toàn thị đầy bụng tức giận đang không có chỗ phát tiết, nghe được một tiếng này của La Văn Quyên, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên, một cái tát mạnh mẽ quất lên trên mặt La Văn Quyên, “Chát” một tiếng, âm thanh cực kỳ vang dội, cực kỳ trong trẻo.

La Văn Quyên liền kêu khóc cũng quên, che khuôn mặt nóng hừng hực, giống như ngu ngốc đứng ở đó. die,n; da.nlze.qu,ydo/nh

“Cút về đừng ở đây mất mặt xấu hổ!” Toàn thị quát khế.

Trong giọng nói của Toàn thị mang theo vẻ tức giận không che giấu được, La Văn Quyên bị đánh hù sợ đến, hơi khom gối, run run rẩy rẩy đi về.

“Đi ra ngoài này một chuyến làm gì? Muốn tìm đánh sao?” Mọi người thấy gò má sưng lên của nàng ta, đã cảm thấy nàng ta đáng thương, lại cảm thấy nàng ta đáng giận. Bao nhiêu người khuyên nàng ta đừng đi ra ngoài, đừng đi ra ngoài, nói hơ nói kém đều nói cho nàng ta rồi, sao lại không nghe chứ? Bị một cái tát này, nàng ta cũng yên tĩnh.

Tiêu thị vốn vì nhiều lần sai lầm vào hôm nay mà căm tức, thấy một phòng La Châm từng người một tất cả đều không có tiền đồ như vậy, càng thêm tích tụ tận tâm, tức đến xanh mét mặt mày.

Bình thường lộ mặt xấu ra đều là một phòng La Giản, hôm nay, rốt cuộc đến lượt con trai ruột của bà rồi.

Hoài Viễn Vương không có một chút hứng thú nào với chuyện hư hỏng này của phủ Tấn Giang Hầu, rất cung kính nói chuyện với La phu nhân: “Người nhất định đã rất mệt mỏi, xin trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Vụ án của bá phụ ngày mai do bề hạ đích thân thẩm vấn, bề hạ rất anh minh, nhìn rõ mọi việc, vụ án chắc chắn sẽ tra rõ ràng chân tướng.” Rồi nói với Lâm Khai, “Bá phụ không ở trong nhà, mọi chuyện phải phiền Sướng Chi quan tâm nhiều.”

Lâm Khai cười khế, “Không cần làm phiền đến ta, từ trước đến giờ chuyện trong nhà ta đều do xá muội thu xếp, ta đây làm đại ca chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng.”

Khuôn mặt tuấn tú của Hoài Viễn Vương bất giác đỏ bừng.

Lâm Đàm đã sớm không biết trốn đi chỗ nào rồi.

Cho dù Lâm Đàm không có ở đây, chỉ cần nhắc tới nàng, Hoài Viễn Vương cũng tim đập thành thịch.

Đường thôi quan và đám người La Châm sắp ra cửa chính thì La Giản đang chán đến chết dụ dỗ mấy đứa bé chơi đùa nhìn thấy, “Không được, không

thể để cho bọn họ mang nhị đệ đi, chuyện này đều do ta gây ra.” Ngay cả Lâm Thâm hấn cũng không để ý tới quân, muốn đi cứu đệ đệ tốt của hấn, “A Thâm tự ngươi chơi, a Hấn canh chừng muội muội, cậu đi làm chút chuyện.”

“Cậu, cậu đi làm cái gì đó?” Lâm Đàm yên lặng đứng trước mặt hấn.

La Giản ho khan hai tiếng, “Cái đó, ta đi... Ta đi nói một tiếng, sự tình không liên quan đến lão nhị, là ý tứ của ta...”

Lâm Đàm bật cười, “Cậu biết vì sao La Châm bị dẫn đi không, đã nói là ý tứ của cậu? Cậu, La Châm bị dẫn đi là bởi vì hấn và Toàn thị đánh bị thương cừu lão phu nhân.”

La Giản nhếch nhếch, “Ta không biết. Chỉ có điều, nếu không phải do ta... Haizzz, cửa chính là do ta không cho mở, lão nhị bọn họ thật sự muốn đi đón mẫu thân ngươi, là ta không cho...”

Lỗi tại Lâm Thâm thật sự quá tốt rồi, nàng nghe hiểu lời nói của La Giản, tức giận đánh ông ấy, “Cậu sao hư vậy!”

La Giản xấn tay áo, “A Thâm, cháu không nghe lời cậu sẽ đánh cháu.”

Lâm Thâm xì mũi coi thường, “Lại không nghe lời, xem cậu dám đánh cháu.” Nâng tay nhỏ bé lên, lại đánh ông ấy.

Lâm Hấn nghiêm túc dạy cho muội muội, “A Thâm, cậu nói chuyện không đúng, muội và cậu lý luận là được, động tay làm gì? Quân tử động khẩu, tiểu nhân mới động thủ đấy.”

Lâm Thâm chìa tay nhỏ bé ra nhìn tới nhìn lui, rất do dự, “Động thủ là tiểu nhân à?” Không biết trong đầu nhỏ của nàng suy nghĩ ra sao, bỗng dưng lại đưa tay đánh La Giản, “Tiểu nhân lên tiểu nhân! Dù sao muội cũng là tiểu hài tử, tiểu hài tử và tiểu nhân chỉ kém một chữ!”
 13q21y"don

Này là cái gì và cái gì.

La Giản và Lâm Đàm, Lâm Hấn đều dở khóc dở cười.

Lương Luân chưa từng thấy tiểu nữ hài nào tuổi còn nhỏ như vậy mà làm việc cơ trí, nói chuyện thú vị như thế, nhìn đến say sưa ngon lành.

Cao Nguyên Diệu lại nện bước chân ngăn chạy tới, mặt mừng rỡ, “Lâm Thâm, ta và ngươi đều là tiểu nhân.” Đã chạy tới muốn làm quen với Lâm Thâm, kéo tay Lâm Thâm, Lâm Thâm nghiêm mặt gạt hấn ra, “Đi đi, ai là tiểu nhân.”

Cao Nguyên Dục gãi đầu, “Không đúng, ta và ngươi đều là tiểu hài nhi.”

“Vậy còn không sai.” Sắc mặt Lâm Thâm tốt hơn một chút.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, đoàn người La Châm đã ra khỏi cửa chính phủ Tấn Giang Hầu.

La Giản nhìn bóng lưng đám người La Châm, dậm chân liên tiếp, “Lão nhị nào đã từng đi tới nơi đó.”

Lâm Đàm sâu xa nói, “Đúng, La Châm nào đã từng đi qua chỗ đó chứ? Đi tới đó trước giờ đều là cậu, bị mọi người bàn luận âm ỉ cũng đều là cậu. Cậu, cậu có từng nghĩ tới không, cứ thế mãi, cuối cùng sẽ là kết cục như thế nào?”

La Giản không khỏi ngây dại.

Trên mặt đất xuất hiện một bóng người thật dài.

Lâm Đàm đỏ bừng mặt, lặng lẽ không tiếng động chuyển đến phía sau cây đại thụ, không lên tiếng nói chuyện nữa.

La Giản hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâm Thâm đang chạy về phía Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương ngồi xổm người xuống kéo nàng qua, hai người đang nhỏ giọng nói gì đó.

“A Thâm và Hoài Viễn Vương có thể có gì để nói.” La Giản tò mò trong lòng, nhanh như mèo đi về phía trước.

Lương Luân, Cao Nguyên Dục không hẹn mà cùng khom lưng, rón ra rón rén đi qua.

Cũng muốn nghe lén xem Lâm Thâm và Hoài Viễn Vương sẽ nói gì.

Lâm Thâm rất hả hê, “Diệu ca ca, huynh và tỷ tỷ không được gặp mặt, là nương muội nói? Huynh có cần đưa tảng đá không? Nếu không cần đưa tảng đá muội liền đi, muội cùng nhị ca, Luân ca ca, còn có tiểu tử mập mập cùng nhau chơi trốn tìm, có thể có ý tứ.”

La Giản và Lương Luân, Cao Nguyên Dục đi tới gần chỉ nghe được “Huynh có cần đưa tảng đá không, nếu không cần đưa tảng đá muội liền đi”, đều không hiểu ra sao.

“Diệu ca ca không muốn đưa tảng đá, muốn đưa cái này.” Hoài Viễn Vương nhỏ giọng nói chuyện, lấy ra một túi gấm từ trong ngực, đưa vào trong tay

Lâm Thấm.

Lâm Thấm kêu lên, “Cái gì thế, nặng như vậy?” Giọng điệu phục vụ quên mình nói, “Muội không cầm được, huynh treo lên eo cho muội đi.”

Hoài Viễn Vương quả nhiên cẩn thận treo trên đai lưng cho nàng, “Nặng không?”

Lâm Thấm cười hi hi, “Nặng cũng không có chuyện gì, tỷ tỷ ở sau cây, muội liền đi qua đưa cho tỷ tỷ.” Nhảy nhảy nhót nhót rồi đi

La Giản và Lương Luân, Cao Nguyên Dục chụp huyệt.

Hoài Viễn Vương nhìn cây tùng lớn cách đó không xa ngây người.

Cao Nguyên Dục kỳ quái, “Đại ca, huynh nhìn cây à? Cây rất đẹp sao?”

Lương Luân cái hiểu cái không, “Có lẽ bên cạnh cây tùng kia có bụi hoa đẹp đi.”

Khóe miệng La Giản giật giật. Cây gì mà cây, hoa gì mà hoa, rõ ràng chính là cô nương xinh đẹp đứng đằng sau cây.

Hoài Viễn Vương hóa ra là một kẻ sinh tình. La Giản cũng coi như mở rộng tầm mắt.

Lâm Thấm nhảy nhảy nhót nhót từ phía sau cây ra ngoài, tay nhỏ bé nâng lên đứng trên đường, đầu ngẩng lên thật cao.

“A Thấm đây là như thế nào?” La Giản không giải thích được, nhỏ giọng hỏi Lâm Hàn.

Lâm Hàn nghiêm túc giải đáp nghi vấn: “Cậu, bây giờ muội ấy là người mang tin tức, người mang tin tức rất hữu dụng, nên dĩ nhiên phải thần khí.” Thấy trên mặt La Giản còn vẻ hoang mang, lại tiến một bước giải thích, “Mỗi khi a Thấm làm chuyện hữu dụng, đều sẽ như vậy.” dieendaanleequydonn

La Giản nâng trán.

A Thấm, người đưa lá thư liền như vậy.

Hoài Viễn Vương tràn ngập chờ mong nhìn Lâm Thấm, chờ Lâm Thấm truyền lời của vị cô nương kia.

Lâm Thấm hắng giọng một cái, mới chậm rãi nói ra bốn chữ, “Thông thả, không tiền.” Tao nhã khom người, chỉ chỉ cửa chính phủ Tân Giang Hầu.

“Cáo từ.” Hoài Viễn Vương cũng không khách khí khom người.

Lâm Thấm hoàn thành nhiệm vụ người mang tin tức, lập tức khôi phục sắc mặt vốn có cười hi hi chạy tới chỗ Hoài Viễn Vương, “Diệu ca ca, trên đường huynh chậm một chút, chính là cười ngựa dừng cười quá nhanh...”

“Cười ngựa sao dừng cười quá nhanh, chính là cười nhanh chơi mới vui nha.” Cao Nguyên Dục không vừa lòng.

Lâm Thấm thanh thúy nói: “Diệu ca ca, lần sau huynh đừng mang tiểu mập mập này cùng đi, hần chỉ thích giận dữ với muội.”

“Ai là tiểu mập mập, ai là tiểu mập mập.” Cao Nguyên Dục bị chọc tức, hét lên.

“Người nào tròn vo, người đó là tiểu mập mp.” Lâm Thấm liếc hần một cái.

Cao Nguyên Dục sắp nhảy lên, “Lâm Thấm, ta mới không phải tròn vo, nươg ta nói rồi, ta chính là hơi đầy đặn một chút...”

Lời nói của mẫu thân hần Bách phi còn chưa thuật lại xong, Lâm Thấm đã nghiêm túc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Thông thả, không tiền.” Giống như mới vừa rồi, tao nhã chỉ chỉ cửa chính.

Cao Nguyên Dục tròn mắt nhìn nàng thật lâu, thở phì phò nói: “Cáo từ.” Kéo Hoài Viễn Vương, thúc giục hần đi mau.

Lương Luân rất lễ phép cáo biệt Lâm Hàn, Lâm Thấm, “Hôm nay chơi thật vui, hôm nào lại tụ họp.” Lại đặc biệt nói cho Lâm Thấm, “Nương ta rất thích mời khách, muội có thích nào nhiệt không? Đến lúc đó ta gọi muội cùng nhau.”

Lâm Thấm tươi cười rạng rỡ, liền tiếp gặt cái đầu nhỏ, “Muội rất thích nào nhiệt, gọi muội nha.”

Lương Luân cười đáp lời nàng, “Nhất định đưa thiệp mời muội. Không phải đưa cho La phu nhân, đưa riêng cho muội, nhị tiểu thư Lâm gia.”

Lâm Thấm mừng rỡ.

La Giản ôm Lâm Thấm vẫn tiễn đám người Hoài Viễn Vương đến ngoài cửa lớn, Lâm Thấm cười híp mắt vẫy tay từ biệt Hoài Viễn Vương và Lương Luân, không để ý đến Cao Nguyên Dục.

Cao Nguyên Dục sinh tức một đường.

Mãi cho đến khi xuống ngựa trước cửa phủ Tương Dương trưởng Công chúa, Cao Nguyên Dục vẫn tức giận, “Đại ca, buổi tối hôm nay đệ không ăn cơm.”

Hoài Viễn Vương vỗ vỗ bụng của hắn, “Không ăn cơm, bụng sẽ không tham thì kêu sao?” Ôm hắn và Lương Luân đồng loạt xuống ngựa.

Thấy Tương Dương trưởng Công chúa, Cao Nguyên Dục còn lớn giọng tuyên bố, “Cô, buổi tối hôm nay cháu không ăn cơm.”

Tương Dương trưởng Công chúa kỳ quái, “Cháu thể mà không chịu ăn cơm tối? Đây thật là lý kỳ hiếm thấy. Cao Nguyên Dục, cháu không phải bót ăn một bữa điểm tâm cũng sẽ nước mắt giàn giụa sao?”

“Dù sao chính là không ăn cơm.” Cao Nguyên Dục nho nhỏ nói thầm.

Tương Dương trưởng Công chúa chỉ coi hắn là lời nói của đứa bé, cũng không để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: Puck - Diễn đàn

Lương Luân lại nói với Tương Dương trưởng Công chúa: “Nương, ngày nào đó nếu người muốn mời khách, cho nhị tiểu thư Lâm gia thiệp, có được không?”

Tương Dương trưởng Công chúa thuận miệng liền đồng ý rồi, “Được.” Đồng ý rồi mới cảm thấy kỳ quái, “Luân nhi, con nói nhị tiểu thư Lâm gia là tiểu nữ nhi của La phu nhân đi, nàng mấy tuổi? Nương nhớ nàng dường như vẫn còn rất nhỏ.”

Lương Luân gật đầu, “Nương trí nhớ thật tốt, nhị tiểu thư Lâm gia quả thật tuổi rất nhỏ, cũng sắp bốn tuổi đi.”

Tương Dương trưởng Công chúa không khỏi cười, “Tiểu cô nương lớn một chút như vậy cần thiệp cái gì, cùng đi với La phu nhân cũng được.”

Lương Luân cũng cười, “Nương, vẫn đưa riêng cho muội ấy đi, mặc dù muội ấy không lớn, chủ ý lại không nhỏ, rất thích làm đại nhân.”

Tương Dương trưởng Công chúa lần đầu tiên thấy Lương Luân quan tâm tới một tiểu cô nương, yêu kiều cười, “Được, theo Luân nhi của ta, đưa riêng cho nhị tiểu thư Lâm gia thiệp

“Cám ơn nương, nương thật tốt.” Lương Luân vui mừng cười.

Khuôn mặt hắn ngày thường vốn tinh xảo tuyệt luân, cười lên càng thêm xinh đẹp chói lọi, Tương Dương trưởng Công chúa nhìn đến mắt hờn ngáy ngô.

Vị nhị tiểu thư Lâm gia này chắc hẳn thật đáng yêu đi, cho nên Luân nhi mới có thể nhớ thương nàng như vậy.

Nghĩ đến con trai bảo bối của mình đã tri mộ thiếu nữ *, Tương Dương trưởng Công chúa cười híp mắt.

(*) Tri mộ thiếu nữ: thiếu nữ – thiếu nữ xinh đẹp. Mối tình đầu của thiếu niên, chỉ biết yêu thích thiếu nữ xinh đẹp. Sau đó dùng tri mộ thiếu nữ để chỉ tình cảm xinh đẹp của thiếu niên.

Tương Dương trưởng Công chúa không cho Hoài Viễn Vương đi, muốn hắn lưu lại cùng ăn cơm tối, “Tên tiểu tử thói nhà người đã bao lâu không trở lại, còn không ở bên cô nhiều.”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Người không phải luôn chê cháu buồn bức sao? Cháu không muốn làm người phiền.”

Tương Dương trưởng Công chúa giận trách, “Cháu không cười cười nói nói hiền hoà được sao, luôn khuôn mặt nghiêm túc.” Giận trách Hoài Viễn Vương xong, Tương Dương trưởng Công chúa liền lệnh cho thị nữ, “Bày thêm một cái ghế, Hoài Viễn Vương cũng muốn lưu lại.”

Thị nữ khom người lĩnh mệnh.

Hoài Viễn Vương tự nhiên cùng lưu lại ăn cơm tối.

Trong bữa tiệc, Tương Dương trưởng Công chúa nhìn thấy hắn gục đầu buồn bức ăn cơm, không nói không rằng, thờ dài liền buông chén xuống, “Cao Nguyên Diệu, ta thật sự lo lắng thay cho đại cô nương Lâm gia, cháu nói một chút, nàng cả ngày hướng về phía người như cháu, ăn cơm có thể không có khẩu vị không, cơm nước xong có thể đau bao tử không.” *dyan(lee^qu.donnn)

Hoài Viễn Vương ngây ngốc, “Cô, ăn cơm chung với cháu thật sự rất khó chịu sao?”

Tương Dương trưởng Công chúa có ý tứ thật sự có chuyện giống như vậy, “Đó là đương nhiên. Cháu vui đầu ăn cơm không để ý tới người ta, sắc mặt lại không tốt, ăn lại nhanh, haizz, ăn cơm cùng với cháu đúng là tìm chịu tội.”

Hoài Viễn Vương yên lặng không nói, như có điều suy nghĩ.

Cao Nguyên Dục giận dỗi đẩy chén ra, “Không ăn!”

Tương Dương trưởng Công chúa bình tĩnh nhìn hần, “Tiểu tử thói này hôm nay làm sao, lại so đo với cơm canh hần yêu thích nhất? Đến đây, đặt bánh bao vàng bạc nhỏ và váng sữa chua ngọt hần thích tới trước mặt hần, nhìn xem hần có ăn hay không.”

Thị nữ rất nghe lời, bày đầy các loại thức ăn ngon ở trước mặt Cao Nguyên Dục.

“Có ăn hay không.” Sau khi dọn xong, Tương Dương trưởng Công chúa liền mặc kệ Cao Nguyên Dục rồi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mập mạp của Cao Nguyên Dục tràn đầy vẻ giãy dụa, lúc đưa tay, lúc lại rút về, hết sức rối rắm.

Lương Luân quan tâm khuyên hần, “A Dục, đệ không phải ăn cơm tối vì sợ mập có đúng không? Thật ra thì không cần phải như vậy, cơm tối đệ ăn ít hai cái là được, chỉ ăn ít đi hai cái.”

Trước mắt Cao Nguyên Dục là đủ loại thức ăn thơm ngát, mặc dù quyết tâm rất kiên định, cuối cùng vẫn bị Lương Luân thuyết phục, “Vâng, đệ ăn ít đi hai cái.” Ngoan ngoãn ăn cơm.

Tương Dương trưởng Công chúa không khỏi cười một tiếng.

Cao Nguyên Dục tên tiểu tử thói nhà người lại công bố không ăn cơm, quỷ mới tin người.

Sau bữa cơm tối, Tương Dương trưởng Công chúa và Hoài Viễn Vương nói chuyện một lúc, mới thả cho hần rời đi.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục không bỏ được Hoài Viễn Vương, yêu cầu hần lưu lại cùng ngủ, Hoài Viễn Vương cự tuyệt, “A Luân, A Dục, ta còn có chuyện phải xử lý, đến giờ tỵ mới có thể ngủ lại.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục rất thất vọng, “Như vậy sao.”

Tương Dương trưởng Công chúa khinh thường, “Hai đứa bé xui xẻo này còn muốn ngủ chung với Hoài Viễn Vương Điện hạ, cũng không thể nghĩ, Hoài Viễn Vương Điện hạ nam nhân sắp đón dâu này, còn muốn ngủ chung với hai đứa sao?”

Hoài Viễn Vương bị trêu ghẹo đến mặt đỏ bừng, vội vã từ biệt, chạy trốn chết.

“Đại biểu ca, ngày mai trở lại nhìn đệ.” Lương Luân lưu luyến chia tay hần.

“Đại ca, ngày mai lại dẫn đệ đi cười ngựa.” Cao Nguyên Dục không ngừng phát tay, tha thiết chờ đợi.

Tương Dương trưởng Công chúa một tay dắt một người, dẫn hai đứa về phòng trong, “Thời gian đã không còn sớm, a Luân, a Dục, rửa mặt ngủ. Tối nay hai đứa có bạn, có thể ngủ một giường lớn.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đều rất hưng phấn, được bảo mẫu mang đi rửa mặt, hoan hô lên giường, chen vào cùng một cái chăn. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cao Nguyên Dục ôm lấy Lương Luân cọ xát, mặt thỏa mãn, “Biểu ca, huynh thật thơm.”

Lương Luân cười đánh hần, “Đi, đáng mày râu đừng cứ áp áp ôm ôm, này, đệ đừng ôm ta, thật nóng.”

Hai người đùa giỡn một hồi lâu, cùng nhau ngủ.

Tương Dương trưởng Công chúa tự mình đến xem, thấy hai đứa bé ngủ rất ngon, lệnh cho bảo mẫu, “Cẩn thận theo cùng, không thể ngủ quá sâu, buổi tối muốn trà muốn nước hoặc muốn đi tiểu đêm, các người tỉnh táo chút.”

Bảo mẫu vâng vâng đồng ý, Tương Dương trưởng Công chúa rón rén đi ra ngoài.

Cho đến người yên ổn rồi, phò mã Lương Vô Bệnh mới về đến phủ Tương Dương trưởng Công chúa.

“Chàng còn biết trở lại sao.” Tương Dương trưởng Công chúa dựa trên sạp mỹ nhân, cười như không cười.

Lương Vô Bệnh ngượng ngùng, “Không có cách nào, bệnh đau bao tử của nương lại tái phát, thỉnh y mời thuốc cũng không có hiệu quả, ta xoa xoa bụng, ngược lại còn hơi tốt chút.” Thấy trên sắc mặt của Tương Dương trưởng Công chúa hài lòng, Lương Vô Bệnh chậm rãi dời đến trước giường, thận

trọng thương lượng với nàng, “Công chúa, nương bị bệnh, theo lý thuyết làm con cái nên hầu bệnh...”

Tương Dương trưởng Công chúa phì một tiếng cười, “Làm con cái nên hầu bệnh, làm con dâu dĩ nhiên cũng thế, có đúng không? Chẳng cho ta giống như những thứ kẻ ngu kia, là Công chúa cao quý, còn phải đến trước mặt cha mẹ chồng làm quy củ giả bộ hiền huệ sao? Lương Vô Bệnh ta cho chàng biết, ta không để cho cha mẹ chàng ở trước mặt ta thì lễ thần tử đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, để cho ta giả bộ nàng dâu nhỏ, chàng đừng mơ tưởng. Chàng cũng không nghĩ lại xem, Trần quốc công phu nhân đâu phải bị bệnh thật, rõ ràng những ngày này rất thư thái, cố tình gây chuyện.”

Lương Vô Bệnh là tiểu nhi tử của Trần quốc công và Trần quốc công phu nhân, cũng là đứa con trai được thương yêu nhất, Trần quốc công phu nhân vốn định cho hắn cưới một vị thực nữ dịu dàng thuận theo làm vợ, không ngờ Lương Vô Bệnh bị Hoàng đế coi trọng, chọn làm em rể, thành phò mã. Đây thật sự là một chuyện không như ý nhất đời này của Trần quốc công phu nhân, thường thường thuận miệng với Trần quốc công, “Nhà người thường đều là thế tử nghe theo chồng, nhưng phò mã luôn thấp hơn Công chúa một đầu, Vô Bệnh thật đáng thương.”

Mặc dù sau khi cưới Tương Dương trưởng Công chúa và Lương Vô Bệnh hết sức ân ái, suy nghĩ này của Trần quốc công phu nhân ý vẫn không thay đổi, thấy tiểu nhi tử lại cảm thấy hắn bị si nhục, bị áp bức, đáng thương cực kỳ. Vừa cảm thấy tiểu nhi tử đáng thương, làm mẹ luôn luôn nghĩ cách cho hắn ra mặt, Trần quốc công phu nhân liền cách năm ngày ba bữa bệnh một lần, gọi Lương Vô Bệnh từ phủ Tương Dương trưởng Công chúa đi, gọi về Trần quốc công Phủ.

Đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Tương Dương trưởng Công chúa vẫn không để ý tới. Do đó, hôm nay có lẽ Trần quốc công phu nhân nghĩ ra chủ ý mới, sau khi Lương Vô Bệnh trở về liền đưa ra yêu cầu này.

Lương Vô Bệnh thờ dài một tiếng, lật người ngã xuống giường, “Haizzz, nam nhân kẹt ở giữa mẫu thân và thê tử, đáng thương. Công chúa, xin nàng đáng thương ta.”

Tương Dương trưởng Công chúa lấy tay cánh tay kê đầu, cười tủm tỉm nhìn hắn, “Cái này cũng không trách ta, chàng biết rõ làm phò mã đáng thương, tại sao trong cung hậu uyển vào mùa xuân tháng ba, nhặt hoa mím cười với ta, khoe khoang phong tao?”

Lương Vô Bệnh nằm trên giường, giữa chân mảy nhọn nhạo xuân ý, “Ta nào có khoe khoang phong tao. Công chúa, đó là bởi vì nàng lệnh cho cung nữ tặng cành hoa đào cho ta, lòng ta thiện lương phúc hậu, không đành lòng cô phụ nàng, liền bánh ít đi thôi.”

“Ta mới không kêu cung nữ đưa hoa đào cho chàng.”

“Tặng.”

“Không có.”

“Tặng.”

“Không có... Umh...” Mỗi Tương Dương trưởng Công chúa bất ngờ không kịp đề phòng bị chặn lại.

Khi tách ra thì trong mắt hai người tất cả đều là dịu dàng.

“Nàng không muốn trở về phủ Trần quốc công thì không trở về, ta chạy hai đầu cũng được.” Lương Vô Bệnh dịu dàng nói.

“Nhưng ta không bỏ được.” Tương Dương trưởng Công chúa nho nhỏ nói thầm, “Chàng sẽ mệt.”

Lương Vô Bệnh cười, “Nàng đau lòng ta, nương cũng giống vậy, luôn có một ngày mềm lòng.”

Tương Dương trưởng Công chúa cười cười, rúc vào trong ngực hắn, không chút để ý nói một chút từng việc ban ngày, “... Cao Nguyên Diệu mang Luân nhi và Dục nhi đi phủ Tấn Giang Hầu, cũng không biết chơi như thế nào, sau khi trở lại một đứa muốn ta đưa thiệp cho một tiểu cô nương bốn tuổi, một đứa giận dữ không ăn cơm... Lão nhị phủ Tấn Giang Hầu bị đưa đến Thuận Thiên phủ, đây chính là chuyện xưa nay chưa thấy, ta suy nghĩ liền thấy thú vị, Vô Bệnh chàng nhớ không? Tấn Giang Hầu phủ ngày trước bêu xấu vẫn là lão đại, ta nghe người nói, tiếp tục như vậy nữa, Thế tử phủ Tấn Giang Hầu sớm muộn phải thay đổi người.”

Lương Vô Bệnh nói: “Tiêu phu nhân cũng coi như lợi hại, thận trọng, nhi tử nguyên phối lưu lại bị bà ta dưỡng thành phế nhân, bà ta còn được danh tiếng lương thiện. Hôm nay coi như bà ta một cước đá trúng bản sắt, ăn thiệt thòi ngấm ngấm thật to. Nhắc tới cũng là đáng đời, ai bảo bà ta gặp phải Hoài Viễn Vương chứ.”

Tương Dương trưởng Công chúa rất đồng ý, “Đúng, ai bảo bà ta gặp phải Cao Nguyên Diệu nhà ta, muốn đấu với Cao Nguyên Diệu nhà ta, hừ, để cho bà ta chờ xem, chuyện tốt đều ở phía sau đây.” Lại há hê cười nói: “Tiêu thị người này ta không thích bà ta, cười rất hoàn mỹ, rất giả dối, giống như trên mặt nổi lên một tầng gi dầu, đưa tay gỡ phía trên đi, phía dưới mới có thể lộ ra bộ mặt thật. Năm đó bà ta không biết mất bao nhiêu ý định, mới nghĩ cách gả con gái vợ cả cho một cô nhi không cha không mẹ, ai ngờ đứa cháu ngoại của vợ cả quá xuất sắc, bị Hoài Viễn Vương nhớ thương, phải làm Vương phi chứ sao.”

Lương Vô Bệnh chần chừ một lúc, nói: “Nhưng Công chúa, cháu ngoại của Tiêu phu nhân, tương lai cũng làm Vương phi đi?”

Tương Dương trưởng Công chúa cau mày, “Chàng nói là Thầm Minh Họa của Thầm gia, có đúng không? Phùng quý phi và Cao Nguyên Vĩ quả thật coi trọng nàng ta, sớm muộn gì sẽ cầu xin làm Khang Vương phi.”

Lương Vô Bệnh không hiểu, “Như vậy, cháu ngoại của vợ cả và cháu ngoại của Tiêu thị đều là Vương phi...”

Tương Dương trưởng Công chúa bĩu môi, “Nhị Hoàng tử phi và đại Hoàng tử phi có thể so sánh sao? Kém xa.”

Lương Vô Bệnh phỏng đoán ý tứ trong giọng nói của nàng, không hiểu, “Đều là cháu, Công chúa hình như rất thiên vị Hoài Viễn Vương.”

Tương Dương trưởng Công chúa mỉm cười, “Chàng chỉ cần tính toán số tuổi của hai người bọn họ, sẽ hiểu. Năm nay Cao Nguyên Diệu hai mươi hai tuổi, Cao Nguyên Vĩ chỉ có mười bảy tuổi, Cao Nguyên Diệu là lão đại, Cao Nguyên Vĩ là lão nhị, nói cách khác, trong vòng năm năm sau khi Cao Nguyên Diệu ra đời, hẳn là đứa cháu duy nhất của ta.”

“Như thế.” Lương Vô Bệnh bừng tỉnh hiểu ra.

Hoài Viễn Vương từng có mấy năm là con trai duy nhất của Hoàng đế, sau Khang Vương Cao Nguyên Vĩ, Mục Vương Cao Nguyên Hoán, Kỳ Vương Cao Nguyên Sĩ, Trang Vương Cao Nguyên Lăng, Tào Vương Cao Nguyên Diệp lần lượt ra đời, tuổi cũng không sai biệt lắm, lấy được độ chú ý tự nhiên kém xa tít tắp lão đại. Mặc dù mẫu phi Hoài Viễn Vương không vinh hiển, không có lực nhà ông bà ngoại tương trợ, nhưng mà đối với Tương Dương trưởng Công chúa người cô không quan tâm công danh lợi lộc này mà nói, hẳn hiển nhiên là đứa cháu thân nhất rồi.

“Ngủ thôi.” Tương Dương trưởng Công chúa cười mỉm kéo Lương Vô Bệnh, “Ngủ sớm dậy sớm, ngày mai có kịch hay nhìn!”

“Kịch hay gì?” Lương Vô Bệnh hỏi.

Tương Dương trưởng Công chúa vui lên, “Ngày mai Hoàng đế ca ca muốn đích thân thăm án, chính là án tham ô của Lâm Phong. Cái gì gọi là thăm vấn Lâm Phong, đây rõ ràng chính là một cuộc chiến giữa Cao Nguyên Diệu và Cao Nguyên Vĩ. Vô Bệnh, hai chúng ta đánh cuộc một lần có được không, ta cá Cao Nguyên Diệu thắng.”

Giọng Lương Vô Bệnh yếu ớt, “Nhưng mà, ta cũng muốn đánh cuộc Hoài Viễn Vương thắng.”

Tương Dương trưởng Công chúa rất ngang ngược, “Không được, chàng phải đánh cuộc Cao Nguyên Vĩ thắng! Vô Bệnh, chúng ta đánh cuộc ngàn lượng hoàng kim, người nào thua người đó đưa tiền, nếu không có tiền đưa...” Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lương Vô Bệnh, ánh mắt rất không có ý tốt.

Đầu óc Lương Vô Bệnh nóng lên, ưỡn ngực nói: “Đánh cuộc thì đánh cuộc! Nếu ta thua cuộc, lại không nộp ra tiền, mặc cho Công chúa xử lý là được!”

“Chính là quyết định như vậy.” Tương Dương trưởng Công chúa cười tít mắt.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Tấn Giang Hầu phủ, Tiêu thị chịu đựng một ngụm buồn nôn liên tục trấn an cửu lão phu nhân, không biết dùng bao nhiêu khuôn mặt tươi cười, nói bao nhiêu lời hữu ích.

Trong lòng và có cảm giác nhọc nhằn thật sâu.

Tiêu thị bình sinh dùng khuôn mặt tươi cười nói tốt cũng nhiều lúc, nhưng trước mặt vị cửu lão phu nhân vừa nghèo lại ngang ngược này, Tiêu thị thật sự khinh thường làm bạn với bà ta.

Cửu lão phu nhân hung tợn phun một ngụm, “Phi! Vào lúc này ngươi cũng sẽ nói tiếng người sao! Khi cháu trai út của ta bị tiểu tử La Văn Tích kia đánh cho bể đầu chảy máu, sao ngươi lại giả bộ ngu, lại giả bộ con rùa đen không ra mặt, lại buộc Triệu tiên sinh trong tộc học quấy nhiễu ta? Cháu trai út của ta chịu thiệt, không thể cứ tính như vậy!”

“Cửu lão phu nhân, ngươi nghĩ như thế nào?” Trong lòng Tiêu thị mắng cửu lão phu nhân một ngàn lần một vạn lần, cười theo hỏi.

Hết cách rồi, bà hận lão thái thái này nữa cũng phải trước tiên trấn an bà ta, sau đó mới tiện đến Thuận Thiên phủ nhà nghỉ cách. Cửu lão phu nhân coi như là khổ chủ, Tiêu thị biết rõ nếu muốn chấm dứt một vụ án, trừ phải đánh thông quan phủ, một cái khác chính là phải trấn an khổ chủ, nếu khổ chủ không truy cứu, vậy cái gì cũng dễ làm rồi.

“La Văn Tích đánh cháu trai út của ta bể đầu chảy máu, còn buộc cháu trai út của ta gọi hắn là ông nội! Để cho hắn khấu đầu bồi tội, cũng gọi là cháu của ta là ông nội, thiếu một điều cũng không được!” Cửu lão phu nhân đằng đằng sát khí nói.

Tiêu thị giận đến đầu cũng choáng váng.

Toàn thị the the kêu lên: “Để cho Tích ca nhi của ta khấu đầu bồi tội, còn phải gọi ông nội, ngươi đây là ban ngày nằm mơ đi, đừng mơ tưởng!” Hận đến căn rằng, hận đến muốn đi lên cầu xé cửu lão phu nhân! die,n; da.nlze.quydo/n

Giọng cửu lão phu nhân như chuông lớn, “Khẩu khí này ta đã nhịn từ năm trước tới bây giờ, sắp ngộp chết ta! La Văn Tích ý thế hiếp người, tộc học chỉ biết nịnh bợ các người, cháu trai út của ta rõ ràng bị chọc, bị bệnh một trận, nằm trên giường gần nửa năm mới tốt! Tiêu thị, Toàn thị, ngày hôm nay nếu La Văn Tích không khấu đầu gọi ông nội, ta liền đến Thuận Thiên phủ tố cáo, kiện La Châm không vâng lời, dĩ hạ phạm thượng, bắt nạt người già cô đơn trong tộc!” Một hơi gấn cho La Châm rất nhiều tội danh.

“Muốn để La Châm ra ngoài, hãy làm theo lời ta nói! Các người nghĩ rõ!” Cừ lão phu nhân ném lời nói ngoan độc lại, tức giận đùng đùng mang theo Tam lão phu nhân, Lục lão phu nhân, giống như một trận gió rời đi.

La phu nhân cười một tiếng, “Thứ cho ta trước không theo cùng.” Mang theo con trai con gái, vú già trở về chỗ ở trước khi mình lấy chồng, Lâm Lang hiện.

Hai mẹ chồng nàng dâu Tiêu thị và Toàn thị suốt nửa bị giận đến ngã ngựa.

Con lớn nhất của La Châm La Văn Lễ biến đổi sắc mặt, kêu La Văn Tích lên trách móc: “Đệ ở trong tộc học đánh người? Còn bức người ta gọi đệ là ông nội?”

La Văn Tích rút cổ một cái, nhỏ giọng giải thích, “Cũng không phải do một mình đệ đánh, a Chi bọn họ toàn bộ ra tay, không phải là đệ kêu hán gọi ông nội, là hán bị đánh sợ, tự gọi...” Thấy ánh mắt nghiêm nghị của ca ca, sợ đến xoay người muốn chạy trốn.

La Văn Lễ gọi hán lại, “Đệ lưu lại, đệ không ở đây, chuyện này không thể bỏ qua.”

Vừa hết ngừng đệ đệ, vừa đi đến bên Tiêu thị nhỏ giọng thương lượng với bà, “Bà nội, trước mắt không phải là lúc tức giận, sớm một chút nghĩ cách chấm dứt chuyện này mới quan trọng. Trong nhà cừ lão phu nhân có ai, trừ đứa cháu nhỏ của bà ta ra, còn có người nào bà ta yêu thương? Chúng ta lấy lòng, trước chặn miệng cừ lão phu nhân lại, cứu phụ thân ra, có cái gì đi qua lại nói.”

Tiêu thị cảm khái vỗ vỗ hán, “Tổ mẫu đã lớn tuổi như vậy, hoàn toàn không nghĩ rõ như cháu. Lễ nhi, cháu nói đúng.”

La Văn Lễ khó chịu trong lòng, nhỏ giọng nói: “Bà nội sao lại không nghĩ tới? Bà bị nhóm người này chọc tức.”

Tiêu thị cười khổ, “Bà nội đi vào phủ Tấn Giang Hầu cũng hơn ba mươi năm, chưa từng gặp phải chuyện như vậy, ngày hôm nay là lần đầu gặp.” Thở dài, sai người đến nhà mẹ đẻ cừ lão phu nhân, Tiền gia ở ngõ hẻm thành đông tặng tiền bạc, lại đi nhà mẹ đẻ con dâu Nghiêm thị của cừ lão phu nhân tặng mấy giò trái cây, rau xanh mới mẻ, cầu Tiền gia, Nghiêm gia từ trong nói vun vào.

Tiền gia, Nghiêm gia huênh hoang không chịu, Tiêu thị lần nữa thêm tiền thêm vật, mới chịu đồng ý.

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng sai người truyền lời cho cừ lão phu nhân, “Đừng kết thù kết oán qua sâu với tiểu nhân.”

Cừ lão phu nhân thấy nhiều người khuyên như vậy, có bạc thang, cũng liền xuống, lừa gạt Tiêu thị một khoản tiền thuốc thang thật dày, còn nói để La Văn Tích ở trước mặt mọi người bồi tội với cừ lão phu nhân và cháu trai út của bà, khẩu đầu gọi ông nội gì đó, coi như xong.

La Văn Lễ áp tải La Văn Tích đi bồi tội cho bà cháu hai người cừ lão phu nhân và cháu trai út của bà, nói xin lỗi, lại đưa tới lễ trọng trăm lượng bạc trắng

Cừ lão phu nhân mới nói lòng miệng.

Tiêu thị thở phào nhẹ nhõm.

Cừ lão phu nhân không khó chịu, bà liền có mười phần nắm chắc có thể thuận lợi trôi chảy dẫn La Châm về nhà.

Nhưng mà, người có thể mang về nhà, nhưng chuyện La Châm bởi vì có vụ kiện mà đi qua Thuận Thiên phủ này là thật, bà xóa không nổi.

La Châm được bà bảo vệ rất tốt, một đời như giấy Tuyên Thành trắng tinh, xuất hiện một vết bẩn làm người ta khó có thể chịu được.

“Nuông, khẩu khí này con nhẫn nhịn không được, thật sự nhịn không được.” Toàn thị quỳ gối trước mặt Tiêu thị, khóc đến uất nghẹn lệ khô.

“Khóc cái gì, khóc sẽ có tác dụng sao?” Giọng Tiêu thị lạnh lùng, “Người có thời gian ở đây khóc, còn không bằng suy nghĩ một vài biện pháp, trị được tiểu nhân âm hiểm hại người!”

“Làm sao trị?” Toàn thị quỳ bò hai bước, nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu thị.

Góc phòng có ký án hình thon dài, đường cong đẹp đẽ, tạo hình rất khác biệt, trên ký án, bình ngọc hình dạng lư hương màu vàng kim và màu đỏ xen nhau lượn lờ phun hơi, mùi thơm thanh nhã thấm lâu. Người trong nghề nghĩ sẽ biết, thơm như vậy trên quý khó được, bí truyền của mỗi nhà, bên ngoài cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng không mua được.

Tiêu thị ngưng mắt nhìn khói mù lượn lờ bay lên, lạnh nhạt nói: “Sai người truyền lời đến Thẩm gia, ngày mai Kim Điện thẩm án, cần phải một gậy đánh chết Lâm Phong, không thể cho hán có đường sống quay lại!”

Giọng nói của bà tao nhã, thông dong giống như bình thường, nghe vào trong tai, lại làm cho người ta sinh ra từng cơn ớn lạnh.

“Vâng.” Thân thể Toàn thị run lên, nhỏ giọng đáp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiêu thị đang cần rằng nghiêng lợi mưu đồ bí mật tính toán, La Thư cũng đã trở lại Lâm Lang hiện nơi nàng ở trước lấy chồng ổn định xuống. Nàng ở chánh phòng, Lâm Khai và Lâm Hàn ở đông sương phòng, Lâm Đàm ở tây sương phòng, về phần Lâm Thắm, con bé còn nhỏ lắm, không thể rời bỏ mẹ ruột, ở cùng một chỗ với La Thư, do La Thư tự mình chăm sóc ăn uống cuộc sống thường ngày.

Nghỉ ngơi xong, La Thư hào hứng bưng bưng mang theo Lâm Hàn và tiểu Lâm Thắm dạo chơi từng nơi, Lâm Khai và Lâm Đàm cùng đám người Tô sư gia thương lượng sự tình.

Lâm gia từ trước đến giờ do ba người Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm chủ sự, còn dư lại ba người, La Thư, Lâm Hàn, Lâm Thắm chỉ để ý ăn ngon chơi vui chăm sóc tốt cho mình là được.

Lâm Lang hiện rất lớn.

Khi La Thư chưa lấy chồng đã nổi danh tính tình ngang bướng, khi đó thái phu nhân còn sống, nghe được tên của nàng liền nhức đầu, cũng lười đi quản giáo nàng: Tiêu thị lại muốn làm mẹ kế “Tốt”, để mặc căn rờ giường oai, chưa bao giờ chịu phí tâm lực đi quản thúc nàng. Vì vậy, Lâm Lang hiện nàng ở được nàng khuếch trương lại khuếch trương, dĩ nhiên khuếch trương thẳng đến một cửa hồng góc đông nam.

Lâm Lang hiện rất lớn, lớn bao nhiêu đây? Lớn đến nếu La Thư phạm sai lầm, bị Thái phu nhân hạ lệnh cấm túc, nàng còn có thể cười ngựa giải sầu trong Lâm Lang hiện.

Nàng rất bá đạo vòng một vòng hoa viên trong Lâm Lang hiện, trong hoa viên núi giả san sát, đá hiểm trải rộng, hoa cỏ cây cối danh quý hiếm càng thêm đếm không hết. Cho nên, Lâm Lang hiện không chỉ lớn, phong cảnh còn rất đẹp.

Năm đó thanh danh nàng bên ngoài, cho đến tuổi nên gả cưới, người môn đăng hộ đối đều không cầu hôn nàng. Tấn Giang Hầu bắt đắc dĩ, gả nàng cho Lâm Phong — Trạng nguyên lang được Hoàng đế bổ nhiệm, nhân vật như thần tiên vậy, danh tiếng nhất thời có một không hai, nhưng hẳn không cha không mẹ, nói cho cùng chẳng qua chỉ là gã cô nhi không nơi nương tựa mà thôi. Bởi vì chuyện hôn sự nà, La Thư không ít lần bị đám người La Anh cười nhạo, nàng là một người tính nết nóng, bị chê cười liền mang theo roi ngựa một đường vọt thẳng tới trước mặt Tấn Giang Hầu, ai dám ngăn cản nàng, liền quát roi về phía mặt người đó. Cận vệ của Tấn Giang Hầu không ít, và lại mọi người có võ công cực cao, nhưng khi nàng nổi tính khí lên thì không ai dám nghiêm túc cản nàng, cứ như vậy nàng vọt tới trước mặt Tấn Giang Hầu.

La Thư và phụ thân của nàng Tấn Giang Hầu La Khởi tranh cãi một trận ầm ĩ.

Kết quả gây gỗ, nàng bị nhốt, La Khởi ra lệnh cưỡng chế nàng ở trong Lâm Lang hiện thù đồ cưới, trước khi lập gia đình, không cho phép ra cửa. Nhưng mà nàng cũng được chỗ tốt, La Khởi cho nàng thêm rất nhiều đồ cưới, nhiều đến khiến Tiêu thị đau bụng lâu mấy tháng, hơn nữa, Lâm Lang hiện giữ lại cho nàng, để nàng bất cứ lúc nào đều có thể trở về nhà mẹ đẻ, từng cọng cây ngọn cỏ, đều không cho sửa đổi. Tiêu thị đã từng uyển chuyển nói đạo lý với Tấn Giang Hầu: nếu là cô nương gia đều giống như a Thư vậy, La gia có bao nhiêu chỗ cũng không đủ ở. Cô nải nải ra ngoài còn phải giữ lại khuê phòng ở nhà mẹ đẻ, hơn nữa còn là một mảnh khuê phòng hoa viên lớn như vậy, vậy để các nữ hải nhi lựa tiếp theo làm thế nào?

Tấn Giang Hầu lại nói: “La gia tổng cộng chỉ có một a Thư.” Ngu ý, La Thư là một ngoại lệ, không giống các cô nải nải khác. Tấn Giang Hầu là người trị binh, không biết dịu dàng, không hiểu phong tình, sẽ không thương hương tiếc ngọc, Tiêu thị không có biện pháp nắm giữ người như ông, không thể làm gì khác hơn là vâng vâng dạ dạ theo mệnh. Vì vậy, Lâm Lang hiện cứ đầy đủ không sút mẻ bảo tồn lại như vậy.

Tâm tình La Thư kích động khó có thể kìm nén, “A Hàn, a Thắm, nương ở nơi này lớn lên. Các con nhìn, bên trên cây kia treo cái bia, là chỗ nương dùng để luyện bắn tên, bên kia là một miếng đất trống, nương dùng để phi ngựa...” Bq21y/d0n

“Hình như hơi xa xi.” Lâm Hàn bình luận.

“Nương, người thật xa xi!” Lâm Thắm chớp mắt to, mặt sùng bái kính ngưỡng kêu lên.

“A Thắm thật sự khiến nương vui lòng.” La Thư mừng rỡ, cúi người xuống, néo khuôn mặt nhỏ bé mềm mại bóng loáng của Lâm Thắm.

Lâm Thắm nhìn chỗ nào thích chỗ đó, nhưng mà, Lâm Lang hiện rất lớn, nhìn một nửa, nàng liền mệt mỏi không đi được nữa, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, tội nghiệp ngựa đầu nhìn La Thư.

“Đề Thanh Trúc tỷ tỷ công con có được không?” Lâm Thắm là đứa bé do một tay La Thư nuôi nấng, La Thư nào không biết ý con bé? Thấy đáng vẻ này của con bé, cũng biết con bé mệt mỏi, rất hiểu lòng người hỏi.

“Không muốn.” Lâm Thắm lưu loát rõ ràng lắc đầu, “Không muốn Thanh Trúc tỷ tỷ công.”

Ở trước mặt tiểu nữ nhi, La Thư rất có kiên nhẫn, cười hỏi: “Như vậy, a Thấm muốn mẫu thân ôm rồi, đúng không?”

“Cũng không phải.” Lâm Thấm vẫn lắc đầu như cũ.

“Vậy còn muốn như thế nào đây.” La Thư buồn bực.

Lâm Thấm cười hì hì chỉ chỉ Lâm Hàn, “Muốn nhị ca công.”

“Đưa bé nghịch ngợm này.” La Thư không khỏi cười một tiếng, “Thanh Trúc công con còn không được, nhất định phải nhị ca con.”

Không đợi La Thư nói, Lâm Hàn đã ngồi xổm xuống, “A Thấm, lên đây đi.”

Lâm Thấm hoan hô một tiếng nhào qua, Lâm Hàn chịu đựng một nhọc công nâng lên.

La Thư mang theo tiểu nhi từ tiểu nữ nhi đi dạo một lần không sai biệt lắm quanh Lâm Lang hiên, Lâm Hàn chỉ tùy ý nhìn mấy lần, Lâm Thấm lại nhìn say sưa ngon lành.

Phía trước là núi giả, trên núi giả có đình cao màu xanh đen, bên trong có bàn đá ghế đá, vắng vẻ đáng yêu.

“Con muốn ngồi trên ghế đá nhỏ đó.” Lâm Thấm một cái liền chọn trúng bài trí trong đình này, kích động nói.

“Được, ngồi trên ghế đá nhỏ.” La Thư tất nhiên theo con gái.

Mẹ con ba người vào trong đình ngồi xuống, Thanh Trúc mang theo bình trà, tách trà, rót nước trà, Lâm Thấm đã được như nguyện ngồi lên ghế đá nhỏ, nhấp một ngụm nước mặt ông ấm, hài lòng nhắm mắt lại.

“Nhà mới thật tốt, nếu lúc này cha và đại ca đại tỷ cũng ở đây, thật tốt.” Lâm Thấm sung sướng cười.

Lòng La Thư thắt chặt.

Dọc theo đường đi người cả nhà đều gạt Lâm Thấm, nói cho nàng biết sau khi đến kinh thành liền có thể nhìn thấy phụ thân, hiện giờ đã đến rồi, nhưng mà Lâm Phong... Haizzz, cũng không biết ngày mai Hoàng đế tự mình thăm án, có thể thăm ra cái gì... La Thư nhú chặt chân mày.

“Khi nào phụ thân trở lại?” Lâm Thấm ghé nhỏ bằng đá cũng không ngồi, nhào vào trong ngực mẫu thân, hai mắt sáng trong suốt hỏi.

Chân mày La Thư nhíu sâu hơn.

Lâm Hàn tỏ vẻ phớt tỉnh kéo muội muội qua, “A Thấm, trước muội học cử chương với nhị ca, chờ muội học thuộc lòng cử chương rồi, phụ thân liền trở lại.”

Lâm Thấm hơi thất vọng, “Trước phải học cử chương à? Được rồi, vậy liền học cử chương trước.” dieendaanleequydonn

Lâm Hàn lộ ra nụ cười vui mừng, “A Thấm, buổi tối nhị ca liền bắt đầu dạy cho muội.”

Lâm Thấm không muốn, “Sao phải đợi đến buổi tối, nhị ca, hiện giờ học, muội học xong sớm một chút, phụ thân liền trở lại sớm một chút.”

Mũi La Thư cay xè, vội vàng xoay người, giả bộ như đang nhìn phong cảnh bên ngoài.

Lâm Hàn dạy cho muội muội cử chương, Lâm Thấm học được rất nghiêm túc.

“Ba chín hai mươi bảy”, “Sáu tám bốn mươi tám”, “Bốn tám ba mươi hai”, “Sáu sáu ba mươi sáu”, giọng nói non nớt của trẻ em, êm tai dễ nghe.

“Phu nhân, Thế tử phu nhân đã tới.” Thị nữ tới bẩm báo.

Thế tử phu nhân theo lời thị nữ, cũng chính là thế tử của La Giản.

Trên mặt La Thư hiện lên vẻ không vui, miễn cưỡng nói: “Cho nàng ta đi vào.”

Thị nữ khom gối, “Dạ, phu nhân.” Đi ra ngoài dẫn Nhưong thị đi vào.

La Thư thấy Nhưong thị cười đi tới, một tia chán ghét khó che giấu chợt lóe lên trong mắt.

Nhưong thị có đôi mày nhỏ nhắn mắt thanh tú, vô cùng nhã nhặn, sắc mặt rất trắng, nhưng không phải trắng muốt sáng bóng, mà kiểu mang theo chút tử khí, không có sức sống. Mỗi lần La Thư thấy nàng ta đều có một luồng khí tăm tối, làm cho người ta rất không vui vẻ.

Ở Tấn Giang Hầu phủ mặc dù nói cho oai Nhưong thị là phu nhân Thế tử, nhưng ở trước mặt Tiêu thị nàng ta cũng không được coi trọng, La Giản cũng không kính yêu nàng ta, bản thân nàng ta lại một mực không sinh hạ trai gái, vì vậy địa vị hơi xấu hổ.

Thấy La Thu, nàng tươi cười chào hỏi, trong tươi cười mang theo ý lấy lòng và nịnh hót, cũng hết sức thân mật với Lâm Hàn và Lâm Thắm.

“Mặt của bà ta thật dọa người.” Lâm Thắm vừa thấy nàng ta liền không thích, làm xong lễ gặp mặt, liền kéo Lâm Hàn ngồi sang bên cạnh, lại tiếp tục tập trung tâm trí học cừu chương, tuyệt đối không thích nhìn Nhưong thị.

Lâm Hàn biết Lâm Thắm không thích Nhưong thị, cố ý xê dịch thân thể ngăn cản Nhưong thị, để cho muội muội không phải nhìn thấy nàng ta.

Nhưong thị nói ra nỗi khổ đau kín với La Thu, “Ca ca muội cũng thật là, tất cả mọi chuyện đều do hấn gây ra, cửa chính là do hấn không cho mở, cũng là hấn không để cho chúng ta ra mặt đón muội, hiện giờ nào ra chuyện, hấn né đến không thấy bóng dáng! Muội muội, hấn chỉ luôn làm ra chuyện không thấy bóng người, mọi người chỉ hỏi ta...” Đáng vẻ rất uất ức.

La Thu liếc xéo Nhưong thị, “Tân Giang Hầu phủ này hiện giờ đương gia là di hay là đại ca ta?”

Nhưong thị ngăn ra, “Dĩ nhiên là phu nhân, phu nhân mới là đương gia chủ mẫu của Tân Giang Hầu phủ.”

La Thu hừ một tiếng, “Thì ra người còn biết đương gia chủ mẫu của Tân Giang Hầu phủ là bà ta. Nếu biết điều này, người oán trách đại ca ta là như thế nào, đại ca ta chỉ là Thế tử, nếu Hầu phu nhân không gặt đầu, lời của đại ca ta có người chịu nghe sao? Có người chịu làm theo sao? Hừ, có vài người dối trá đã quen, dám làm không dám chịu, gặp chuyện chỉ biết đẩy trách nhiệm, có vài người ấy mà, ngốc đến như đầu heo, người khác nói gì đều tin cái đó, luôn để cho người ta coi thành vũ khí sử dụng!”

Nhưong thị xấu hổ tức tối cúi đầu, khăn trong tay bị nàng xoắn đến không có hình dáng.

La Thu giống như hoàn toàn không nhìn thấy Nhưong thị khó chịu, nâng tách trà lên, thanh nhàn uống trà. die~nd a4nle^q u21ydo^nd

Nhưong thị nheo khăn một lúc, dùng sức nặn ra nụ cười: “Muội muội, phu nhân không chỉ lệnh cho ta thu dọn Lâm Lang hiên, còn lệnh cho ta thu dọn cực kỳ sạch sẽ ngăn nắp ngoại viện Hảo Vãn các, muội cũng biết quy củ của Tân Giang Hầu phủ, nam tử tám tuổi liền phải ra ngoài viện ở, không tiện theo bên cạnh mẫu thân, bên cạnh tỷ tỷ. Nam tử hấn luôn pha trộn ở chung một chỗ với nữ quyến, có thể có tiền đồ gì? A Khai và a Hàn còn luôn theo muội, đến Hảo Vãn các đi.”

La Thu xì mũi coi thường, “Người cũng nói, đó là quy củ của phủ Tân Giang Hầu, nếu là người của phủ Tân Giang Hầu, dĩ nhiên nên tuân thủ. Nhưng ta là người của Tân Giang Hầu phủ sao? Ta đã sớm lấy chồng rồi, bây giờ ta là khách của phủ Tân Giang Hầu, người không biết xấu hổ cảm những quy củ này tới gò bó ta?”

Nhưong thị bị nàng nói không có ý kiến gì.

“Thật ra thì ta tới mời muội muội đến tham gia tiệc đón gió tẩy trần...” Nhưong thị im hơi lặng tiếng giải thích.

La Thu không chút lưu tình từ chối, “Đón ngọn gió nào, không biết chúng ta đường xa mà đến rất mệt mỏi, hiện giờ cần nghỉ ngơi sao? Thật là không có ánh mắt!”

Nhưong thị bị mĩa mai đến mặt đỏ tới tận mang tai.

Sắc mặt nàng có phần khác thường, chính là đỏ lên không giống người khác, nhìn có cảm giác rất quái dị.

Lâm Thắm vừa học cừu chương, còn không nhận được nghiêng đầu sang xem xét nàng ta mấy lần, sau khi nhìn qua, chê bai nhũu lỗ mũi nhỏ.

Lâm Hàn cảm quyền sách ngăn cản ánh mắt của nàng, “A Thắm, không thích nhìn thì đừng nhìn, tránh cho sau khi nhìn, khó chịu chính là bản thân muội.”

Lâm Thắm khiêm tốn thỉnh giáo, “Nhị ca, vì sao muội biết rõ ràng lát nữa sẽ khó chịu, vẫn muốn nhìn là thế nào?”

Tuổi Lâm Hàn cũng không lớn, sao có thể giải thích được rõ ràng chuyện như vậy? Chỉ xụ mặt nói cho muội muội, “Không cho nhìn nữa.”

Lúc Nhưong thị rồi đi ngược ngung, rất không có ý tứ, Lâm Khai và Lâm Đàm cũng nhanh chóng trở lại, sắc mặt rất tốt, tươi cười rạng rỡ.

La Thu vừa nhìn đôi huynh muội sinh đôi này, thì biết rõ Lâm Phong đoán chừng không có chuyện gì, yên tâm hơn nhiều.

Lâm Thắm kể khổ với đại ca đại tỷ, “Muội muốn sớm học xong cừu chương, sớm một chút để phụ thân trở lại, nhưng mà, muội đã học đến hồ đồ...”

Lâm Khai và Lâm Đàm rất đau lòng, Lâm Đàm suy nghĩ một chút, nói, “A Thắm sắp học đến hồ đồ, vậy chúng ta liền trước không học, nghe chuyện khác. Tỷ tỷ nói cho muội một chút chuyện của phủ Tân Giang Hầu được không?”

Lâm Thắm khéo léo gạt đầu, “Được được, tỷ tỷ nói gì muội đều nghe.” Hai tay nhỏ bé nâng lên chống má, chăm chú chuẩn bị nghe giảng.

Lâm Đàm không khỏi cười một tiếng, dịu dàng nói: “Ông ngoại của chúng ta chính là Tân Giang Hầu gia, lão nhân gia họ La, tên húy là Khôi.”

“Ông ngoại cũng họ La nha.” Lâm Thắm ngọt ngào cười, “Họ giống họ nương như đức.”

Lâm Hàn cảm thấy muội muội rất ngây thơ, “A Thắm, họ của nương và ông ngoại dĩ nhiên giống nhau, con trai con gái đều phải theo họ phụ thân. Ví dụ

như nhà chúng ta, phụ thân họ Lâm, bốn huynh muội chúng ta tất cả đều họ Lâm.”

“Muội biết rõ.” Lâm Thấm uốn thẳng thân thể nhỏ bé lên, bày tỏ nàng biết, rất rõ ràng điểm này theo lời nhị ca.

Lâm Đàm mỉm cười, “A Hàn, a Thấm, mới đầu ông ngoại chúng ta cưới bà ngoại chúng ta làm vợ, sinh hạ ra cậu và mẫu thân chúng ta, bà ngoại bất hạnh qua đời...”

“Bà ngoại thật đáng thương.” Lâm Thấm nước mắt tràn mi.

“Huynh cảm thấy nương mới thật đáng thương.” Lâm Hàn nhỏ giọng lầm bầm, “Từ nhỏ đã không có nương, đáng thương bao nhiêu.” die nda nle equ ydo nn

“Đúng, nương cũng đáng thương.” Lâm Thấm nước mắt tí tách.

Nàng vừa khóc lại khàn giọng, ca ca tỷ tỷ cũng đau lòng, cùng nhau dỗ nàng.

Khó khăn lắm mới dỗ xong nàng không rót hạt đậu vàng nhỏ nữa, Lâm Đàm tiếp tục nói: “Sau đó ông ngoại lại cưới tiếp một người vợ, chính là chị họ của bà ngoại chúng ta. Bà ta thay ông ngoại sinh ra thứ nữ La Anh, thứ tử La Châm, mặt khác ông ngoại còn có thứ xuất La Lạp, La Địch và La Cung tổng cộng năm nhi tử. Trong năm nhi tử này, trừ con nhỏ nhất La Cung mang theo vợ con ở Thành Đô làm quan, mấy người còn lại toàn bộ ở phủ Tấn Giang Hầu. Người bốn phòng, tổng cộng có bốn vị thiếu phu nhân, tám vị thiếu gia, tám vị cô nương, được xưng tụng là cầm tú cả sảnh đường.”

Lâm Thấm rất cao hứng, “Rất nhiều thâm thích.”

Lâm Đàm nhỏ nhẹ thở dài, “Nhưng mà, chỉ có một người cậu cùng mẹ với mẫu thân chúng ta, còn lại đều không phải. Không cùng mẹ, chung quy cách xa chút, không thân cận.”

“Chỉ có một cậu ruột thôi nha.” Tròng mắt Lâm Thấm đảo lòng vòng, “Vậy thì đối tốt với cậu ấy chút đi.”

Lâm Đàm không khỏi buồn cười.

Ngay cả Lâm Hàn nghiêm túc trên khuôn mặt cũng ẩn ý cười.

Những ý niệm ly kỳ cổ quái này của Lâm Thấm, cũng thường làm cho các ca ca tỷ tỷ của nàng cảm thấy rất buồn cười.

Tối hôm đó, mãi cho đến khi lên giường ngủ Lâm Thấm vẫn còn nhớ kỹ phải sớm ngày học xong cửu chương, để cho phụ thân sớm ngày trở lại.

La Thư và Lâm Đàm cùng dỗ nàng ngủ, nghe đều lòng chua xót không dứt.

Lâm Đàm nhẹ nhàng nắm lấy tay mẫu thân, “Nương, ngày mai phụ thân sẽ trở lại.”

La Thư ngậm nước mắt vỗ vỗ nàng, “Biết rồi.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày hôm sau, thời tiết vô cùng sáng sủa.

Sau khi Hoàng đế lâm triều, rất có hứng thú đích thân thăm án tham ô của Lâm Phong.

Hắn phụ trách chủ thẩm, Hoài Viễn Vương, Khang Vương, Kỳ Vương, Trang Vương, Tào Vương các Hoàng tử, cùng với Tả tướng xem thẩm, đám người Lại bộ Thượng thư Đỗ Bằng viễn, Hộ bộ Thượng thư Triệu Vạn Trình đều dự thính.

Khi Lâm Phong bị đưa đến trên điện, vẫn mặc quan phục ngũ phẩm. Mặc dù quan phục ngũ phẩm chỉ là màu xanh không thu hút, nhưng Lâm Phong nhân phẩm xuất chúng, vẫn có vẻ tác phong nhanh nhẹn như cũ.

“Thần Lâm Phong, bái kiến bệ hạ.” Lâm Phong quỳ xuống nơi thềm son, vẻ mặt nghiêm túc lễ tứ bái.

Dáng vẻ rất thông dong.

Hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng thấy Lâm Phong như vậy, trong mắt lóe lên tia hứng thú.

“Lâm Phong, ngươi lấy tội danh tham ô bị áp giải vào Kinh thành, ở trước mặt trẫm không phải nên xưng ‘tội thần’ sao?” Giọng Hoàng đế giống như thường ngày, rất chậm, rất rõ ràng, lại có vẻ uy nghiêm khiếp người. d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Phong không kiêu ngạo không tự ti, “Bệ hạ, thần hiện giờ chỉ có hiềm nghi tham ô, cũng không phải đã định tội tham ô. Trước khi chưa định tội, thần chính là trong sạch, thần là thần tử của Hoàng đế bệ hạ, thần là quan viên của Đại Hạ Vương triều, không nên tự coi nhẹ mình.”

“Như vậy, ngươi trong sạch sao?” Hoàng đế không nhanh không chậm hỏi.

“Thần, là trong sạch!” Giọng Lâm Phong kiên định, âm vang có lực.

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói mình trong sạch.” Khang Vương bước ra khỏi hàng, lớn tiếng chỉ trích, “Lâm Phong, bốn Vương đã tra được chứng cứ tham ô của ngươi, bằng chứng như núi! Thứ nhất, trước khi ngươi nhậm chức Tri châu An Định châu, An Định châu hàng năm thu thuế nộp lên Hộ bộ là sáu mươi vạn lượng bạc trắng đến tám mươi vạn lượng bạc trắng, nhưng sau khi ngươi đến An Định châu, lại dùng danh thiên tai yêu cầu giảm miễn thuế, hai năm nay tiền thuế của An Định châu đã giảm mạnh tới bốn mươi vạn lượng. Không cần phải nói, còn lại mấy chục vạn lượng bạc trắng này, nhất định đã bị ngươi tham ô, vào túi tiền của mình; thứ hai, An Định châu có danh liêm khiết là Trương Hiến, hẳn biết chuyện ngươi tham ô, âm thầm tố giác với bốn Vương, cũng ghi chép từng khoản tội của ngươi, giao cho bốn Vương. Đáng tiếc sau khi Trương Hiến giao chứng cứ cho bốn Vương liền bị người ám sát, Lâm Phong, nếu không phải ngươi có tật giật mình, sao cần giết người diệt khẩu? Thứ ba, Lâm Phong ngươi không phải có danh cô nhi không cha không mẹ, nhưng tài sản dưới tên ngươi phong phú, đến mức làm cho người ta giật gân! Ngươi dám nói đây không phải do ngươi tham ô đoạt được?” Từ trong ngực lấy ra một quyển, “Bệ hạ, đây là sản nghiệp dưới tên Lâm Phong, người nhìn một cái, thì biết rõ Lâm Phong điên cuồng, lòng tham không đáy cỡ nào!”

Bằng Đắc Tín bước xuống nhận lấy quyển, đi lên bậc thang, một mực cung kính trình cho Hoàng đế.

Sắc mặt Lâm Phong chưa thay đổi

Hoàng đế đại khái nhìn một chút, không biến sắc đặt quyển sang bên, “Lâm khanh, đây là Khang Vương trình án, trẫm cho ngươi tự biện.”

Ánh mắt của đám người Hoài Viễn Vương, Khang Vương, Kỳ Vương, Trang Vương, Tào Vương và Thẩm Kiên, Đỗ Bằng Viễn, Triệu Vạn Trình, đều rơi lên trên người Lâm Phong.

Khang Vương trình án, thật ra thì điều thứ nhất chỉ coi là nghi vấn, bởi vì lúc trước An Định châu có thể thu sáu mươi vạn đến tám mươi vạn lượng bạc trắng tiền thuế, không phải là hiện giờ, về sau cũng có thể nhận được con số này, nếu gặp thiên tai nhân họa, thu thuế sẽ không thu được con số dự định, cũng là chuyện thường xảy ra. Thuế má thu được ít hơn người tiền nhiệm, cái này có thể làm thành chứng cứ Lâm Phong không đủ khả năng, nhưng nếu làm thành chứng cứ tham ô, chỉ có thể nói chứng cứ chưa đủ. Điều thứ hai cũng rất mơ hồ, An Định châu có một tiểu lại tố cáo Lâm Phong, tự mình viết thư tố cáo, cũng in dấu tay rồi, thế nhưng vừa xuất hiện đã bị ám sát — trừ phi Hình bộ tra rõ trước sau người bị ám sát này, chứng thật là do Lâm Phong phái người giết, nếu không, điều này cũng khó mà hạch tội Lâm Phong.

Lợi hại nhất ngược lại là điều thứ ba nói trắng ra chính là Lâm Phong là một kẻ cô nhi, tại sao có thể có nhiều sản nghiệp như vậy.

Dùng từ Hán ngữ hiện tại tới diễn tả, chính là: Lâm Phong, nguồn gốc tài sản kékexu của ngươi không rõ.

Nếu như Lâm Phong không trình báo rõ ràng những tiền tài này từ đâu mà đến, như vậy, tội danh tham ô của hắn cũng có thể định ra rồi.

Điểm thứ ba điểm chết người nhất, mọi người ở đây đều nghĩ như vậy.

Lâm Phong nói: “Thần liền trả lời chắc chắn từng tố cáo của Khang Vương Điện hạ. Thứ nhất, An Định châu hai năm qua thật sự gặp phải thiên tai hiếm có, đầu tiên là mấy huyện thành xung quanh An Định châu hơn nửa năm không có mưa, tiếp theo Định Sơn bên cạnh lại có địa chấn, phá hủy vô số nhà cửa, chỉ riêng sắp xếp nạn dân, vữa vàng thế cục đã không dễ, thần cho rằng, ở nơi vừa có hạn hán lại có địa chấn có thể giữ vững An Định châu không có số lượng lớn dân chúng thương vong, thế cục vẫn ổn định như cũ, thần làm quan địa phương đã dùng hết chức trách. Về phần thu thuế giảm bớt, đó là thiên tai, là chuyện không có cách nào, thần không thẹn với lương tâm. Thứ hai, chuyện Trương Hiến bị ám sát là chuyện không đơn thuần là án tham ô, mà là mệnh người bằng trời, thần cho rằng nên mời Hình bộ điều tra thêm, đưa hung thủ ra công lý. Thứ ba, thần thật sự có khối gia sản kékexu, nguồn gốc phát sinh ra...”

Lâm Phong ngừng lại, trái tim của Khang Vương nhảy lên tận cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Khang Vương cũng biết hai đầu trước rất khó hạch tội Lâm Phong, mấu chốt là điều thứ ba.

Ban đầu Khang Vương muốn liệt Lâm Phong vào danh sách quan viên tham ô, thuần túy là giận dữ — Cao Nguyên Diệu ngươi dám bắt người của ta, vậy ta cũng bắt người của ngươi, cho dù cuối cùng chứng minh Lâm Phong trong sạch, ta cũng buồn nôn ghê tởm chết các ngươi — Sau đó Phùng Quốc Thẳng thiêu hủy chứng cứ tham ô của đám người Phương Đức Sơn, Khang Vương càng thêm không sợ hãi rồi. Nhưng mà, khiến cho Khang Vương mừng rỡ chính là còn tra được thì ra Lâm Phong còn có rất nhiều tài sản riêng, số lượng kinh người.

Lâm Phong là cô nhi cha mẹ chết sớm, điều này mọi người đều biết. Hắn cưới trưởng nữ La Thục của Tấn Giang Hầu phủ, của hồi môn của La Thục phong phú, điều này mọi người cũng biết đến. Nhưng số lượng tài sản riêng của Lâm Phong quá lớn, Khang Vương và Phùng Quốc Thẳng thương lượng

liên tục, đều cảm thấy Tần Giang Hầu không thể cho La Thụ nhiều đồ cưới như vậy, nhưng để cho ổn hóa, vẫn muốn nhìn danh sách đồ cưới của La Thụ, lại có lý do tố lên.

Khang Vương và Thẩm gia đi lại thân mật, đại thiếu phu nhân Thẩm gia là La Anh, hẳn muốn một phần danh sách đồ cưới của La Thụ cũng không khó. Phần danh sách đồ cưới này Khang Vương muốn, La Anh cho, so sánh danh sách đồ cưới của La Thụ và danh sách tài sản riêng của Lâm Phong, Khang Vương thật sự vui mừng như vậy: Thứ nhất, hai phần sản nghiệp này hoàn toàn khác nhau. Đồ cưới của La Thụ phần nhiều là thôn trang, cửa tiệm thông thường, gia sản của Lâm Phong là nhà máy đường nhà máy tơ lụa, cửa tiệm lương thực v.v...; thứ hai, dưới tên La Thụ là một phần đồ cưới phong phú, dưới tên Lâm Phong cũng là một phần gia sản không lồ, vốn không thể giống nhau. Nói cách khác, La Thụ đã vô cùng xa hoa rồi, nhưng Lâm Phong còn có tiền hơn La Thụ nhiều.

Không ai có thể cảm nhận được khi Khang Vương nhìn thấy gia sản của Lâm Phong thì mừng như điên. Lâm Phong hẳn là một đứa cô nhi, ở đâu ra phần gia sản này? Phần nguồn gốc gia sản này hẳn không nói ra cho rõ ràng, tội danh tham ô liên trốn không thoát, Khang Vương biết rõ một điểm này, cũng ôm hy vọng tha thiết với điểm này.

Nếu như nói thẩm án ở Kim điện là một vụ đánh cược, như vậy, tiền đánh cược của Khang Vương chính là ở chỗ này: Gia sản kếch xù của Lâm Phong có nguồn gốc không rõ. Hiện giờ Lâm Phong sẽ phải trả lời chắc chắn điều này rồi. Sao Khang Vương có thể không khẩn trương? Trên dưới toàn thân hẳn cũng căng thẳng, trầm ngâm yên lặng nghe, không dám bỏ qua mỗi một câu nói, mỗi một chữ theo lời Lâm Phong.

“Chuyện này, nói ra rất dài dòng.” Lâm Phong suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Nếu muốn giải thích rõ phần gia sản này, còn phải truy từ nguồn gốc, nói từ thân thế một đứa cô nhi. Đây là một chuyện xưa rất dài, phải nói từ ba mươi năm trước...”

Lục Hoàng tử Tào Vương mới mười lăm tuổi, đáng vẻ phong lưu, tính nhẩn nại không tốt, lúc này không khỏi phì cười một tiếng: “Bệ hạ tự mình thẩm án, chứ vị Hoàng tử, mấy người Thừa tướng dự thỉnh, người lại nói tới chuyện xưa, thật ung dung. Lâm Phong, người hãy bớt nói nhảm đi, nhanh chóng nói vào chính đề, đừng trễ nải thời gian!”

Trong điện yên lặng trong chốc lát.

Hoàng đế tại vị đã mười sáu năm, nếu như nói mới đầu khi ngài lên ngôi mấy năm kia vẫn tương đối hiền hòa, năm gần đây đã không phải. Ngài ở trên triều đình vui giận không lộ, lại rất có quân uy, hiếm có thần tử nào có gan mất lễ nghi ở trước điện. Giống như Tào Vương dám ở trước mặt ngài mở miệng cợt nhả, là cực kỳ hiếm thấy.

Nếu lên tiếng cợt nhả người như vậy là thần tử, có thể đoán được hẳn nhất định sẽ xui xẻo, bị nghiêm nghị khiển trách và cách chức, nhưng lần này là một Hoàng tử, con trai ruột của bệ hạ... Tào Vương sẽ có đãi ngộ gì, mọi người không biết được.

Hoài Viễn Vương một mực ở trong quân, Khang Vương và chư vị Hoàng tử tham dự chính sự tiến vào triều đình cũng chỉ là chuyện gần một hai năm nay, thái độ của Hoàng đế với các nhi tử của ngài là gì, trước mắt còn không lộ ra. die~nd a4nle^q u21ydo^ⁿ

Hoàng đế trên ngôi báu thần thái uy nghiêm, nói: “Bàng Đắc Tín, đưa quyền này cho Tào Vương nhìn một chút.”

Bàng Đắc Tín khom người, “Nô tài tuân chỉ.” Vội nâng quyền lên, cất bước nhẹ nhàng linh hoạt lại nhanh chóng, cung kính trình quyền cho Tào Vương.

Tào Vương có phần không hiểu, cầm trong tay nhìn một chút, hít sâu một hơi.

“Phần gia sản như vậy, dùng thời gian ba mươi năm đi tích góp, dài sao? Muốn giải thích rõ một phần gia sản như vậy, nói từ ba mươi năm trước, có gì không thể?” Hoàng đế không nhanh không chậm hỏi.

Mặc dù hẳn hơi ôn hòa, Tào Vương cũng rất khẩn trương, trả quyền lại cho Bàng Đắc Tín, bước ra khỏi hàng quỳ gối, “Thần lỡ lời, thần sai lầm rồi.” Thừa nhận mình sai lầm rồi.

Hoàng đế cau mày, “Tào Vương, lão sư của người là ai?”

Trong lòng Tào Vương khẩn trương hơn, run run rẩy rẩy đáp lại: “Bẩm báo bệ hạ, là Tôn thị độc của viện Hàn Lâm.”

(*) Thị độc: Chức quan của người đọc sách luận học với Hoàng đế hoặc dạy học cho các Hoàng tử

Hoàng đế im lặng trong chốc lát, “Truyền khẩu dụ của trẫm, Tôn Đắc Lâm dạy Hoàng tử bắt lặc, hạ xuống hai cấp chờ bổ nhiệm, phạt bổng lộc một năm.”

Bàng Đắc Tín cung kính đáp ứng, “Dạ, nô tài đi truyền lời.”

Tào Vương thẹn đỏ bừng cả mặt.

Hậu quả của bản thân hẳn lên tiếng không cần thận, chính là lão sư của hắn bị hạ cấp, phạt bổng lộc, đây là trừng phạt vô cùng nghiêm khắc đối với bản thân hắn mới mười lăm tuổi.

Tào Vương mặt mày xám tro lui trở lại trong hàng, quy củ cúi đầu, lại không dám tùy ý, cợt nhả lên tiếng.

Hoàng đế ra lệnh cho Lâm Phong nói tiếp.

Lâm Phong khầu đầu, sắc mặt đoan trang, “Ba mươi năm trước, ở Thường Châu có một bé trai sáu tuổi gặp phải nạn dịch, phụ mẫu bất hạnh đều mất. Phụ thân của hần họ Lâm ở trong tộc đứng hàng thứ mười lăm, tục danh trên Hoài dưới Cần, là nhánh thứ của phủ Giang Âm Hầu kinh thành, đã ngoài năm đời, lâu không lui tới, mẹ của hần là con gái duy nhất tự mình nuôi dưỡng của thương nhân bán lương thực họ Phùng ở Giang Nam, vị thương nhân này bán lương thực và thê tử nguyên phối tay trắng dựng nghiệp kiếm được gia nghiệp tuyệt bút, những ngày sau này giống như gấm hoa rực rỡ, đáng tiếc dưới gối chỉ có một nữ nhi, cũng không có nhi tử, tộc nhân của thương nhân bán lương thực thấy ông ấy không nhi tử, gia sản lại phong phú, rồi rít đánh chủ ý vào ông, muốn đưa nhi tử cho ông làm con thừa tự, ông nhất định không chịu, gả con gái độc nhất tự mình nuôi dưỡng cho Lâm thập ngũ gia, hơn phân nửa gia sản làm của hồi môn, tộc nhân mặc dù không chịu, nhưng bọn hần là bình dân, Lâm thập ngũ gia là quan chức, Lâm gia lại là đại gia tộc, không ai dám ra mặt tranh luận. Sau khi vợ chồng Lâm thập ngũ gia lập gia đình cực kỳ ân ái, chỉ sinh một nhi tử, là một đôi thân tiên duyên lữ, đáng tiếc một trận dịch đi qua, cả hai cùng đi, chỉ lưu lại một đứa bé sáu tuổi, cùng với một phần sản nghiệp làm người ta thêm thương. Một đứa bé nhỏ mới sáu tuổi, không có năng lực tự vệ lại ngồi giữ lấy tòa núi bảo bối, sẽ có bao nhiêu người đổ mắt ao ước, có thể nghĩ. Từ đó về sau, đứa bé sáu tuổi này liên nguy hiểm” die nda nle equ ydo mn

Tất cả mọi người trên điện nghe được nhập thần.

Khang Vương cũng âm thầm kêu khổ. Chẳng lẽ phân gia sản này của hần là tổ truyền? Là mẫu thân hần mang tới từ nhà mẹ đẻ? Nếu quả thật đúng như vậy, chẳng phải uống phí tâm cơ, vui mừng vô ích một trận sao.

Giọng điệu Lâm Phong hơi chua xót, “Lâm gia hần vốn không có tộc nhân gần gũi, lúc này lại chạy tới rất nhiều người xa lạ tự xưng là thúc bá, muốn dẫn hần đi, muốn nuôi dưỡng hần, Phùng gia cũng không cam chịu rút lại phía sau, có ít nhất bảy tám người tự xưng là cậu hần, nương thân cứu đại, tiểu hài tử cần phải về cậu. Nay tới kéo, kia tới kéo, cánh tay của đứa bé sáu tuổi thiếu chút nữa bị kéo trật khớp. Trong lúc này, đứa bé sáu tuổi không có cha mẹ song thân, lại gặp phải tranh mua như vậy, thật là một mớ luống cuống, cực kỳ sợ hãi.”

Hần phong độ xuất chúng, sắc mặt đoan chính, cho đến lúc này mới lộ ra vẻ thê thảm, làm lòng người sinh đồng tình.

Hoàng đế ôn tồn hỏi: “Như vậy, cuối cùng là thúc bá thắng, hay cậu thắng?”

Đứa bé nhỏ như vậy, sản nghiệp lớn như thế, hần định một mình mang theo người sống qua ngày là không có khả năng, cuối cùng luôn có một phương chiếm được lợi thế, thắng được quyền lợi nuôi dưỡng tiểu hài tử này — nuôi dưỡng tiểu hài tử này, dĩ nhiên sẽ thay hần trông nom sản nghiệp, sản nghiệp nhiều như vậy đừng nói ngần chiếm đoạt, chỉ thay hần quản lý, cũng sẽ thu được rất nhiều lợi.

Lâm Phong cười khổ, “Thúc bá cũng không chịu nhượng bộ, cậu cũng muốn tranh đoạt, người Lâm gia và người Phùng gia cãi nhau chùng nửa tháng, làm cho người chết không thể hạ táng đúng hạn. Cuối cùng, trải qua luân phiên hết lần này đến khác tranh đoạt, bàn luận, Lâm gia và Phùng gia cùng bàn luận, đứa bé sáu tuổi kia được Giang Âm Hầu Lâm Hoài Tín thu dưỡng, tất cả gia sản dưới tên hần nhất nhất ghi vào sổ sách, các bộ lão trong tộc đều ký tên lên, ký tên xong, mới giao cho Giang Âm Hầu, nói rõ đứa bé này lớn mười tám tuổi, lấy vợ sinh con, Giang Âm Hầu phủ phải hoàn trả lại sản nghiệp.”

Kết quả của tất cả mọi người định chiếm tiện nghi, chính là đến cuối cùng ai cũng không chiếm được sao?

Giao đứa bé cho Giang Âm Hầu nuôi dưỡng, thứ nhất Giang Âm Hầu Lâm Hoài Tín là vị Hầu gia, tự có bổng lộc và gia nghiệp, thứ hai Lâm gia và Phùng gia có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chú đấy, Lâm Hoài Tín muốn động tay chân ở trong đó, cũng rất không dễ.

Nghe đến đó, cho dù là ai cũng có thể nghĩ đến đứa bé sáu tuổi cha mẹ đều mất này chính là Lâm Phong, nghĩ đến gia sản kếch xù của Lâm Phong là đồ cưới của mẫu thân Phùng thị, tự nhiên cũng không tồn tại lời nói vô căn cứ cái gì mà tham ô trái pháp luật mới tích được khoản gia sản khả quan như vậy rồi.

Khang Vương dự cảm một phen tâm huyết của mình bị trôi theo dòng nước chảy rồi, gân xanh trên mặt nhảy nhẩy lên, giận dữ không thôi.

Thượng thư Hộ bộ Triệu Vạn Trình hơn năm mươi tuổi, vóc người trung đẳng, gương mặt thân thiện, hần bước ra khỏi hàng tấu nói: “Bệ hạ, chắc hẳn Lâm Tri châu tiếp theo chắc chắn sẽ nói đến hần ở phủ Giang Âm Hầu an toàn đến mười tám tuổi lấy vợ sinh con, phủ Giang Âm Hầu trả sản nghiệp về, hần liền có một phần sản nghiệp người bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ. Chuyện cũ này quả thật rất êm tai, nhưng bệ hạ, nói miệng không bằng chứng.”

Tĩnh thần Khang Vương phần chấn, cũng bước ra khỏi hàng cất cao giọng nói: “Tài văn chương của Lâm Tri châu hơn người, thêu dệt chuyện xưa thật sự có thể đánh động lòng người, thần nghe xong, cũng sinh ra lòng đồng tình với thân thế của Lâm Tri châu. Nhưng mà, nếu vì như vậy mà phán định gia sản của Lâm Tri châu hợp pháp, không hề tham ô, thần không phục.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Phong khẽ cười, “Lâm Phong làm quan nhiều năm, từng thăm bao nhiêu vụ án giết người, chẳng lẽ còn không biết một vụ án quan trọng nhất là chứng cứ sao? Triệu đại nhân, Khang Vương Điện hạ, xin đừng nóng. Lâm Phong cũng không phải nói miệng không có bằng chứng, là có vật chứng.”

Vật chứng gì? Lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn qua.

Lâm Phong thông dong nói: “Xin bệ hạ ân chuẩn, lệnh cho nội quan lấy ra khỏi cơ chú năm tại vị cuối cùng của Hiếu Tông Hoàng đế, cũng chính là khỏi cơ chú ngày mồng chín tháng bảy năm Hưng Quang thứ mười, phía trên có ghi chép cặn kẽ.”

(*) Khởi cư chú: Bản ghi ghép lời ăn tiếng nói và việc làm của bậc Đế Vương cổ đại

Hả? Há? Há? Khang Vương cùng các Hoàng tử, Thảm Tướng, hai vị Thượng thư, trên mặt đều lộ ra vẻ ngơ ngác.

Ngươi thật có tiền, nhưng mà, chỉ là một phần sản nghiệp của ngươi mà thôi, trên khởi cư chú của Hiếu Tông Hoàng đế sao lại có ghi chép?

Nếu không phải có Tào Vương tên xui xẻo kia làm ví dụ phía trước, sợ rằng đã có người đứng ra mĩa mai.

Khang Vương cười lạnh thành tiếng: “Trên khởi cư chú của Hiếu Tông Hoàng đế lại có ghi chép sản nghiệp của ngươi, Lâm Phong, ngươi thật có mặt mũi.”

Hoài Viễn Vương vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên lên tiếng: “Trên khởi cư chú ghi lại lời nói của Đế Vương, lễ nghi đại sự, thánh chỉ, đề mục tấu chương các bộ, tấu chương của đại quan địa phương đều sẽ ghi lại, Lâm Tri châu là Trạng nguyên lang được Hiếu Tông Hoàng đế bổ nhiệm, năm đó vào viện Hàn Lâm, làm cận thị cho Hiếu Tông Hoàng đế, thiên vị quá lớn, trên khởi cư chú có ghi lại chuyện của hắn, có gì kỳ quái? Khang Vương đệ không khỏi vô cùng hiềm thấy.”

(*) Cận thị: là người gần gũi cũng theo hầu bên người Hoàng đế, chức vị của bọn họ không cao, nhưng quyền lợi rất lớn, có ảnh hưởng rất lớn với Đế Vương.

Khang Vương nghe hắn nói đạo lý rõ ràng, và lại có giọng điệu huynh trưởng dạy dỗ tiểu đệ, giận đến trắng mặt.

Hắn hận nhất Hoài Viễn Vương tỏ vẻ đại ca.

Mặc dù hắn không phải là con trai trưởng của Hoàng hậu, nhưng cũng là do phó Hoàng hậu Phùng Quý phi sinh ra, không kém con trai trưởng bao nhiêu. Nếu như không phải phía trước có Hoài Viễn Vương Hoàng trưởng tử này cản đường, vị trí Thái tử đã sớm là của hắn.

Hắn căm hận trưởng tử, căm hận người muốn bày ra dáng vẻ trưởng tử.

“Nghe giọng điệu này của đại ca, giống như đại ca đã từng nhìn thấy khởi cư chú vậy.” Trên mặt Khang Vương hiện lên vẻ khiêu khích.

Hoài Viễn Vương nói chuyện rất chọc giận người, “Chưa từng thấy không có nghĩa là không có. Đệ cứ thành thật chờ, nếu tìm được, nếu ghi lại giống lời Lâm Tri châu như đúc, đệ hãy mở rộng tầm mắt, biết mình ngày trước là ếch ngồi đáy giếng như thế nào, chính là vậy.”

“Nếu không tìm được khởi cư chú một năm này? Hoặc tìm được, nhưng trên khởi cư chú không ghi lại chuyện này?” Khang Vương giận mà hỏi tới cùng.

Hoài Viễn Vương thần nhiên nhìn hắn một cái, nói: “Nếu không tìm được, hoặc tìm được nhưng trên khởi cư chú không ghi lại chuyện này, bản Vương thua đệ một tòa nhà ở thành đông, cũng ở trước nhà ghi lại chuyện đặc biệt ngày hôm nay, để cho danh tiếng đẹp của đệ truyền xa.” [dinendian.loqidJon](#)

Nói cách khác, hắn sẽ công khai nhận thua.

Khang Vương phấn khởi.

Hắn muốn chính là Hoài Viễn Vương công khai nhận thua, mất mặt xấu hổ ở trước mặt công chúng.

Khởi cư chú của Đế Vương các triều đại rất nhiều, tra tìm ra có phần không dễ, nếu như nói Hoàng đế hiện giờ muốn một quyền khởi cư chú của ngày nào tháng nào năm nào đó, nội thị có thể vào ngày hôm sau đưa lên đã tốt — mệnh mông như biển, nào phải dễ dàng như vậy đã tìm được? Huống chi nếu khởi cư chú do quan viên khác nhau tới ghi chép, phong cách liền có chỗ bất đồng, có rất nhiều ghi lại ẩn theo ngày, cũng có rất nhiều ghi lại ẩn theo sự kiện, vậy càng không dễ điều tra được.

“Thời gian một đêm cũng đủ, động tác gì cũng có thể làm rồi! Mẫu phi ta cầm giữ hậu cung, chút chuyện nhỏ này tính là gì đối với bà!” Khang Vương tràn đầy lòng tin.

Niềm tin của hắn vừa đủ, kích động nói: “Nếu đại ca thua, tự nhiên làm như vậy. Nếu như đệ thua cũng giống thế, thua đại ca một tòa nhà cùng chỗ, ở trước nhà ghi lại chuyện đặc biệt ngày hôm nay, ghi rõ ưu khuyết điểm thị phi ngày hôm nay!”

Hai người bọn họ lại ngay trước mặt Hoàng đế và Thảm Tướng, hai vị Thượng thư đánh cuộc.

Hoàng đế cả giận nói: “Hoài Viễn Vương, Khang Vương, lại dám mang chính sự triều đình ra làm tiền đánh cuộc sao?”

Hoài Viễn Vương và Khang Vương cùng quỳ xuống nhận sai, “Trò đùa quá mức, thần biết sai.”

Con giận của Hoàng đế còn sót chưa hết, cứng rắn nói: “Hai nghiệt tử lại dám cầm chính sự triều đình đi làm tiền đánh cuộc, gió này không thể lớn. Trẫm cho các ngươi thêm một khoản, người thắng mỗi ngày đến tẩm cung của trẫm hầu hạ trẫm rửa mặt thay quần áo, người thua mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá hai canh giờ, trong vòng một tháng, nửa ngày cũng không giảm bớt!”

(*) Gió này không thể lớn: là từ Hán ngữ, hình dung bầu không khí (nếp sống, tập tục) này không thể để nó phát sinh phát triển

(**) Tư quá: tinh tâm suy xét lỗi lầm của mình.

“Tuân chỉ.” Hoài Viễn Vương và Khang Vương vâng dạ.

Đứng lên lui vào trong hàng, Khang Vương nhanh chóng thủ huyệt mắt nhìn Hoài Viễn Vương.

Đây không chỉ là vấn đề thắng thua, cũng không chỉ là vấn đề mặt mũi. Người thắng được đích thân đến hầu hạ Hoàng đế rửa mặt thay quần áo, đây giống như chịu phạt, nhưng thật ra là công việc có lợi, có nhiều cơ hội tiếp cận Hoàng đế; người thua chính là đơn thuần xui xẻo, mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá là xảy ra chuyện gì? Thân thể vừa chịu tội, lại không có bất cứ chỗ tốt nào. diee ndda flneeq uysd doon

Nhất định phải thắng, nhất định phải thắng, Khang Vương không ngừng tự nói với mình.

Hắn định hạ triều lập tức phải nghĩ cách gặp mặt Phùng Quý phi, cầu xin Phùng Quý phi cho dù như thế nào cũng phải giúp mình một lần. Lần này hắn chỉ cho phép thắng, không cho phép thua!

Hoàng đế hạ chỉ, lệnh cho nội thị đi lấy khôi cừ chú.

Lại bộ Thượng thư Đỗ Bằng Viễn uyển chuyển nói: “Bệ hạ, tra tìm khôi cừ chú không dễ, thật sự muốn tìm ra quyền theo lời Lâm Tri châu, không biết là chuyện thời gian nào. Thần cho rằng, vẫn thỉnh Lâm Tri châu lấy thêm ra chứng cứ khác thì tốt hơn.”

“Lâm khanh, ngại cứ nói đi.” Hoàng đế hỏi Lâm Phong.

Lâm Phong nói: “Lời nói mới vừa rồi của Triệu Thượng thư, làm thần cảm khái vô hạn. Thần cũng không phải an toàn ở phủ Giang Âm Hầu đến mười tám tuổi, những năm kia gặp phải đủ loại gian khổ, thật sự một lời khó nói hết. Thần ở Giang Âm Hầu phủ sống mấy năm đầu coi như sóng êm gió lặng, sau đó phủ Giang Âm Hầu càng ngày càng suy tàn, nhiều không bằng ra, liên đánh chủ ý lên gia sản của thần, len lén tham ô không ít. Lúc đó tộc nhân Lâm gia đa phần ở Thường Châu, Giang Âm Hầu lại ở kinh thành, tộc nhân Phùng gia càng thêm ở Giang Nam xa xôi, đều không biết gì về hành vi của Giang Âm Hầu, trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, liền có người lặt lẽ mật báo tiếng gió cho thần. Lúc đó thần chẳng qua mới mười một mười hai tuổi, còn không thể tự bảo vệ mình, dù có biết thì làm được như thế nào? Đành phải giả bộ ngu si thôi, vừa khắc khổ đọc sách, vừa âm thầm góp tiền, suốt năm sáu năm, cuối cùng tích cóp đủ, liền dùng tiền quyền giám sinh, đầu tiên may mắn ra cống, sau được Hiếu Tông Hoàng đế khâm điểm là đệ nhất giáp. Sau khi trở thành cậu thị của Hiếu Tông Hoàng đế, mới dám đòi lại gia sản tiền phụ mẫu lưu lại chỗ Giang Âm Hầu phủ.”

Lâm Phong nói bình thản, mọi người nghe cũng rất kinh hãi.

Còn nhỏ tuổi đã có thể nhẫn nhịn được như thế, bảo trì bình thản như thế, nhân tài, Lâm Phong tuyệt đối là một nhân tài!

“Lâm Phong khi còn nhỏ đã có thể chịu đựng như vậy, chẳng phải hiện giờ càng thêm mãnh liệt sao?” Trong lòng Khang Vương sinh ra lạnh lẽo.

Lâm Phong vẫn ôn hòa, làm cho người ta như tắm gió xuân, lúc trước Khang Vương không hề đặt tiểu quan ngũ phẩm này vào trong mắt, nhưng bây giờ bỗng dưng tự xét lại: Có phải ta khinh địch không?

Lâm Phong nói tiếp: “Sau khi thần vào trong viện Hàn Lâm, Hiếu Tông Hoàng đế thường xuyên cho đòi thần vào hầu, một ngày nào đó Hiếu Tông Hoàng đế hỏi chuyện nhà của thần, thần phủ phục xuống đất, nói ra oan ức, Hiếu Tông Hoàng đế nhân từ, lúc này liền tuyên gọi Giang Âm Hầu, lệnh trả lại gia sản cho thần. Thần đầu tiên tạ ơn, tiếp theo lo lắng, nói nếu gia sản của thần bị lưu danh hậu thế, chẳng phải bị coi thành tham quan? Hiếu Tông Hoàng đế cả cười, đặc biệt tuyên triệu thị độc Hứa Thừa Tông, lệnh ghi chép chuyện này vào trong khôi cừ chú ngày mừng chín tháng bảy năm Hưng Quang thứ mười.”

“Lâm công mưu tính sâu xa.” Triệu Vạn Trình buồn bực tán dương.

— Từ năm Hưng Quang thứ mười người đã nghe tới chuyện ngày hôm nay có đúng không? Người quả thật rất giỏi.

Các vị Hoàng tử, Thẩm Tướng, hai vị Thượng thư đều lau mắt mà nhìn Lâm Phong.

Lúc này Khang Vương cũng hối hận vì đánh giá thấp Lâm Phong tiểu quan ngũ phẩm này, nhưng mà, hắn vẫn rất có tự tin, cho rằng mình có thể ngăn chân Lâm Phong trong chuyện tra tìm khôi cừ chú này. đi ien n#đang# yukle e#q quiq on

Nội thị tươi cười rạng rỡ trở lại, “Bệ hạ, tìm được khôi cừ chú ngày mừng chín tháng bảy năm Hưng Quang thứ mười.” Một mực cung kính dâng quyền tập bia màu vàng thật dày lên.

Hoàng đế lấy tới, thấy có một tờ gấp lại, liền thuận tay mở ra trang này.

“Đúng là thân bút của Hứa Thừa Tông.” Hoàng đế cười nói.

(*) Thân bút: Tự tay viết

Năm đó Hứa Thừa Tông chỉ là thị độc nho nhỏ, bây giờ đã là đại gia thư pháp nổi danh trên đời rồi. Hoàng đế đam mê thư pháp, chữ của Hứa Thừa Tông, dĩ nhiên nhận ra.

“Chuyện Giang Âm Hầu trả gia sản lại cho Lâm Phong, Hứa Thừa Tông ghi chép rất cẩn kẽ.” Hoàng đế xem xong, khép tập lại.

Khang Vương hồn bay phách tán.

Khôi cừ chú này vừa tìm đã tìm được rồi hả? Chuyện này... Chuyện này quá không hợp với lẽ thường, quá không hợp với lẽ thường!

“Bệ hạ, thần hoài nghi trong đó có gian trá!” Khang Vương cảm phẫn, lớn tiếng kháng nghị, “Khởi cư chú phong phú, sao lại dễ dàng tìm được?”

“Khang Vương Điện hạ, là như vậy.” Nội thị được phái đi lấy khởi cư chú mi thanh mục tú, rất thích cười, nở nụ cười với Khang Vương, “Khi nô tài đi qua, tiểu nội thị trông coi trong Kinh các đang ngủ gật, nô tài vỗ hấn một cái, hấn như từ trong mộng mới tỉnh, ‘ngài tới tìm khởi cư chú đúng không? Mới vừa rồi có một nam một nữ đến báo mộng cho nô tài, nói bọn họ đi thật sớm, để lại đứa bé không nơi nương tựa, rất không yên lòng, lo lắng con trai bị người oan uổng, đặc biệt tới thay con trai bọn họ tìm khởi cư chú’, hấn đi vào trong, chỉ thấy bản đầu tiên trên giá sách để chính là cái này, cầm lên vừa nhìn, thời gian vừa đúng, liền đưa cho nô tài.”

Nội thị đại khái thật sự tin tưởng cha mẹ của Lâm Phong báo mộng cho tiểu nội thị, nói rất sòng động.

Khang Vương suyết chút nữa bị hấn chọc giận ngất đi.

Báo mộng, báo mộng cái quỷ! Đây rõ ràng có người đoán trước tìm xong rồi, đặt vào trong tay tiểu nội thị!

Hoàng đế lệnh Bàng Đắc Tín đưa khởi cư chú xuống, lệnh Thẩm Tướng, hai vị Thượng thư cùng nhìn.

Thẩm Tướng, hai vị Thượng thư cùng nhìn, không lời nào để nói.

Hoàng đế từ trước đến giờ mạnh mẽ vang dội, lúc này tuyên bố Lâm Phong vô tội, “Hai điều trước theo lời Khang Vương không các nào chứng minh Lâm Phong tham ô, hạn cho Hộ bộ trong vòng ba tháng tra rõ nguyên nhân chuyện An Định châu thu thuế bị giảm bớt, án mạng của Tủng Hiền do Hình bộ thẩm tra, Lâm Phong vô tội, điều vào viện Hàn Lâm đảm nhiệm Thị giảng.”

Thị giảng là chính tứ phẩm

Lâm Phong không chỉ vô tội, còn lên chức, hơn nữa làm quan ở kinh thành, thêm vào đó là chức quan kinh thành có thể thường xuyên tiếp cận Hoàng đế.

Lâm Phong phủ phục tạ ơn.

Khang Vương tức bễ phôi.

Càng khiến cho hấn tức giận còn ở phía sau, Hoài Viễn Vương ngược lại không thúc giục hấn đòi tiền đánh cược, nhưng Hoàng đế lại không nhẹ nhàng bỏ qua cho hấn, bình tĩnh ra lệnh, “Khang Vương thua, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá hai canh giờ, trong vòng một tháng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Khang Vương không thể làm gì khác hơn là cúi đầu tạ ơn, “Thần lĩnh chỉ, tạ ân điển của bệ hạ.” Nghĩ đến mình trong vòng một tháng, mỗi ngày đều phải đến điện Phụng Tiên quỹ hai canh giờ về phía bài vị tổ tông, lại bị mất mặt, lại chịu tội, lòng muốn chết cũng có.

Hoàng đế lại lệnh cho Hoài Viễn Vương, “Mặc dù nguoi thẳng, nhưng không được đắc chí, mỗi ngày đến tẩm cung hầu hạ trăm sinh hoạt thường ngày.”

Hoài Viễn Vương dĩ nhiên sẽ không cãi lời thánh mệnh, “Thần tuân chỉ.”

Hoàng đế mượn cơ hội khiển trách mấy nhi tử của hấn, “Hoài Viễn Vương và Khang Vương chính là tấm gương của các nguoi, thân là Hoàng tử, cần làm việc cẩn thận, không thể lỗ mãng, càng không thể coi chính sự là trò đùa, hiểu chưa?”

Các Hoàng tử vâng vâng dạ dạ nghe lệnh, “Thần không dám.”

Nhìn kết quả của Khang Vương, bọn họ thật sự không dám, điện Phụng Tiên cung phạt tất cả đều là bài vị tổ tiên, vốn rất nghiêm trang và trang trọng, trên đất lát gạch vàng, cực kỳ cứng rắn, quỹ ở đó hai canh giờ mỗi ngày, chỉ nghĩ tới đã không rét mà run.

Hoàng đế và Thẩm Tướng, hai vị Thượng thư thương nghị một chút chuyện triều chính, liền lệnh cho bọn họ lui xuống, nhưng lưu Lâm Phong lại, “Lâm khanh chịu oan khuất rồi, trăm ban thưởng ngộ yến, tò ý an ủi”

Lâm Phong từ chối, “Thần cũng không chịu oan khuất, Khang Vương Điện hạ cũng trung quân vì nước, chỉ tuổi trẻ khí thịnh suy nghĩ không chu toàn mà thôi” — không chút khách khí đối cho Khang Vương hai cái nón không được tốt.

“Trẫm còn có chuyện nhà muốn thương lượng riêng với Lâm khanh.” Hoàng đế nói.

Trái tim Lâm Phong nhảy thình thịch, khẩu đầu nói: “Thần tuân chỉ.”

Hôn sự của Lâm Đàm và Hoài Viễn Vương, mặc dù thái độ của Hoài Viễn Vương vô cùng kiên quyết, Lâm Phong suy cho cùng vẫn treo lòng. Hiện giờ ai ai cũng biết lời thề của Hoài Viễn Vương, nếu Hoàng đế suy nghĩ vì con trai mình, là nên đồng ý, nhưng hẳn là Hoàng đế, ai biết Hoàng đế là người phụ thân như thế nào, lại có suy tính như thế nào về hôn sự của con trai mình?

Hoàng đế mệnh cho Lâm Phong ngồi cùng bàn với hắn, lại lệnh cho Hoài Viễn Vương ở bên cạnh rót rượu.

Lâm Phong liên tục từ chối: “Cùng bàn với bệ hạ, thần đã sợ hãi, nào dám khiến Hoài Viễn Vương rót rượu nữa.”

Lúc này Hoàng đế cũng không uy nghiêm giống như ở trên Kim điện, cười nói: “Lui về sau Lâm Khanh và nó có quan hệ không giống bình thường, để cho nó châm rượu, cũng không có gì.” Nói đến Hoài Viễn Vương đỏ bừng cả mặt. di1enda4nle3qu21ydo0n

Hoài Viễn Vương yên lặng châm một ly hoa lê trắng đặt vào trước mặt cho Hoàng đế, lại châm một ly rượu phù dung cho Lâm Phong, “Sướng Chi huynh giao phó, tửu lượng của ngài không cao, không thể uống nhiều rượu. Rượu phù dung này hương thuần ngon miệng lại không ca, ngài uống thứ này tốt nhất.” Đôi tay nâng qua.

Lâm Phong mỉm cười, “Lâm phiên Hoài Viễn Vương Điện hạ.” Đôi tay nhận lấy, khách khí nói cảm ơn.

Hoàng đế nhìn thú vị, “Lâm khanh, không nói gạt khanh, đứa con trai này của trẫm từ khi con bé còn tốt, lớn lên liền rất kỳ quái, hầu hạ phụ hoàng của mình hẳn đều luôn hết lần này đến lần khác từ chối, thường lười nhác không chịu làm. Nhưng mà, vào lúc này để cho hắn rót rượu cho khanh, hẳn hình như rất vui lòng. Haizzz, trẫm thân làm cha, chợt có phần không có tư vị.”

Lúc này Lâm Phong mới phát hiện ra, thì ra Hoàng đế cũng là một người rất hiền hòa, còn rất khôi hài.

Ngài cũng không phải chỉ có một vẻ mặt như ở trên Kim Điện.

Lâm Phong cười nói: “Lễ thấp hơn người, tất có điều cầu. Hoài Viễn Vương Điện hạ coi trọng một viên minh châu trong nhà thần, muốn để cho thần nhin đau cắt thịt, đến hái đi minh châu, còn không phải sẽ như thế sao.” Cũng là giọng điệu đùa giỡn.

Hoài Viễn Vương nói: “Sẽ phải tốt hơn.” Mặc dù giọng điệu không cao, nhưng rất kiên định, trầm thấp hùng hậu, nghe vô cùng êm tai.

Hoàng đế ra lệnh, “Cao Nguyên Diệu, nói thật, vì sao con biết nữ nhi của Lâm khanh? Trẫm muốn nghe lời nói thật, cái gì mà Lâm Khai cứu con, con liền muốn báo ân cưới làm Vương phi, mấy lời nói mê lừa gạt người.”

Hoài Viễn Vương vốn ngồi nửa quỳ ở bên cạnh rót rượu, nghe lời Hoàng đế nói, chần chừ chốc lát, dời đến bên cạnh Hoàng đế, nhỏ giọng nói với ngài mấy câu.

Âm thanh rất thấp, Lâm Phong ngồi đối diện nghe cũng không rõ ràng lắm.

Mơ mơ hồ hồ nghe đến mấy chữ “Mười tuổi”, “A Hành”, có lẽ đang nói đến lần đầu gặp mặt của hắn và Lâm Đàm.

Sắc mặt Hoàng đế biến đổi không yên.

Trong lòng Lâm Phong cực kỳ khẩn trương.

Lúc ấy mười mười Hoài Viễn Vương chết, bản thân hắn cũng trúng độc, không biết tình hình bên trong cung đình như thế nào. Hoài Viễn Vương nhắc lại chuyện năm đó, Hoàng đế bệ hạ có thể... Thay đổi thái độ không?

Hoàng đế trầm mặc hồi lâu, vỗ vỗ vai Hoài Viễn Vương, ý bảo hắn ngồi về chỗ.

Hoài Viễn Vương lần nữa ngồi nửa quỳ về chỗ cũ, còn rót rượu thay Hoàng đế và Lâm Phong.

Hoàng đế âm giọng nói: “Theo lý thuyết trước khi định hôn sự của Cao Nguyên Diệu, nên trước mệnh cho lệnh ái đến bái kiến Thái hậu, nhận được cho phép của Thái hậu. Chỉ có điều, Cao Nguyên Diệu và lệnh ái quen biết thật đúng là ý trời, ý trời thì không làm trái, Lâm khanh, hôn sự của hai đứa bé, định xuống như vậy đi.”

Lâm Phong kiềm chế vui sướng trong lòng, rời khỏi chỗ quỳ gối, “Thần, tuân chỉ.”

Bắt đầu từ khi Khang Vương mạnh mẽ cầu hôn, Lâm Phong người làm cha này vẫn treo lòng lên cao, đến giờ khắc này mới tất cả đều kết thúc.

Hoàng đế lệnh cho Bàng Đắc Tín đỡ Lâm Phong dậy, mặt tươi cười, “Lâm khanh, trẫm vẫn là lần đầu tiên thay nhi tử làm hôn sự, rất không thuần thực, nếu có chỗ không chu đáo, còn xin khanh thông cảm nhiều.” Vô cùng bình dị gần gũi. Diển dần lee quý đôn

Lâm Phong được sủng mà sợ hãi, vội nói: “Bệ hạ, thần cũng lần đầu gả con gái...”

Hoàng đế và Lâm Phong nhìn vào mắt trong chớp lát, đồng thời cất tiếng cười to.

Lâm Phong một lần nữa ngồi vào vị trí, Hoàng đế đang định ra lệnh cho Hoài Viễn Vương rót rượu, quay đầu nhìn một chút, lại phát hiện Hoài Viễn Vương đang cầm bình rượu ngồi chồm hổm ngây ngốc ở đó, mặt không chút thay đổi, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Cao Nguyên Diệu, Cao Nguyên Diệu.” Hoàng đế kêu hân hừng mấy tiếng, hân một chút phản ứng cũng không có.

“Đây là bị thần tiên làm định thân thuật sao?” Hoàng đế thử đẩy hân một cái, “Nghe nói người bị làm định thân thuật, đẩy một cái sẽ ngã, nhưng tư thế giữ vững không đổi.”

Bàng Đắc Tín và các nội thị cũng che miệng cười trộm.

Bọn họ hầu hạ Hoàng đế thời gian dài, biết khi Hoàng đế vui mừng bọn họ cười trộm, Hoàng đế càng vui mừng, chắc sẽ không trách tội.

Hoài Viễn Vương thân hình cao lớn, Hoàng đế đẩy đến mấy lần, hân đều không nhúc nhích.

“Có một đứa con trai từng luyện võ chính là không tốt ở điểm này.” Hoàng đế kể khổ với Lâm Phong.

Lâm Phong tràn đầy đồng cảm, “Bệ hạ nói cực kỳ đúng.”

Hân cũng giúp Hoàng đế đưa tay đẩy Hoài Viễn Vương mấy cái, cũng không động.

Trước mắt Hoài Viễn Vương thoáng qua khuôn mặt của Lâm Phong, giống như mới từ trong mộng tỉnh lại, “Đại nhân, ngài uống rượu, uống rượu.” Nâng bầu rượu lớn tới trước mặt Lâm Phong, sắc mặt vô cùng ân cần.

“Thì ra không phải bị định thân thuật, là vui mừng đến ngốc.” Hoàng đế chắc chắn.

Lâm Phong bắt giác mỉm cười.

Lúc này Hoài Viễn Vương mới ý thức được mình luống cuống, đỏ mặt đứng lên, “Xin lỗi, con muốn... Con muốn thay quần áo.” Xoay người chuẩn bị.

“Con chạy cái gì? Lúc này mới châm mấy ly rượu đã không bình tĩnh, là thái độ hầu hạ trưởng bối sao? Cần thận trọng phụ con đôi ý, không cho lấy nữ nhi.” Hoàng đế trêu ghẹo sau lưng hân.

Hoài Viễn Vương chạy nhanh hơn, chỉ một lúc đã không thấy bóng người rồi.

Đợi đến khi hân trở lại lần nữa, Hoàng đế đã uống hơi nhiều, có vẻ say rượu nói chuyện với Lâm Phong, “... Khanh suy nghĩ một chút, làm cha đến mức này có vội không? Cao Nguyên Diệu tiểu tử này chỉ cần hân chịu thành thân, trăm liền đủ hài lòng, chỉ cần là vị cô nương...” die nd da nl e q uy ydo n

Hoài Viễn Vương sợ nhảy dựng lên, vọt qua che miệng Hoàng đế, “Ngài uống nhiều quá, con đỡ ngài đi tỉnh rượu đi.” Vừa nói xin lỗi với Lâm Phong, “Đại nhân, xin lỗi không tiếp được trong chớp lát.” Vừa nữa ôm Hoàng đế, ôm đến sau tấm bình phong vẽ hình rồng bay.

“Tại sao có thể nói là vị cô nương là được, Lâm đại nhân nghe sẽ hiểu lầm” Hoài Viễn Vương cực kỳ tức giận, nhỏ giọng phân rõ phải trái với Hoàng đế.

Hoàng đế choáng váng đầu óc, “Ai bảo con không chịu lấy vợ chứ? Trăm chờ vội muốn chết, Thái hậu cũng gấp chết rồi... Vợ muốn chết...”

“Vậy cũng không thể nói như thế.” Hoài Viễn Vương nghiêm mặt.

Hoàng đế cười không xong, “Tiểu tử thói gấp thành như vậy, xem ra... Xem ra Thái hậu sẽ nhanh chóng có thể ôm cháu rồi.”

Bàng Đắc Tín lấy một tách trà đậm nhỏ đưa tới, Hoài Viễn Vương chậm rãi dứt cho Hoàng đế uống, thấy Hoàng đế hơi tỉnh táo chút, liền đi về.

Khi trở lại chỗ ngồi một lần nữa, Hoàng đế đã khá nhiều, không nói lời gì mà cô nương là được nữa, mà khích lệ Lâm Đàm hiểu lẽ hiểu chuyện, tự nhiên thanh thản — giống như mình đã từng gặp Lâm Đàm.

Tiệc đến cuối, Hoài Viễn Vương đưa Lâm Phong ra cung, hơi ngượng ngùng, “Đại nhân, bản thân ta mười sáu tuổi, Thái hậu và bệ hạ liền có ý định muốn chọn phi cho ta, đến bây giờ đã hơn sáu năm rồi...” Sau sáu năm mới đạt thành tâm nguyện, khó tránh khỏi vui mừng hơi quá, xin ngài thông cảm một hai.

Lâm Phong cũng uống mấy ly rượu, đang say, vỗ vỗ Hoài Viễn Vương nói: “Người một nhà, không có việc gì!”

Hoài Viễn Vương mừng rỡ.

Trong cung có nội thị thân mặc áo bào đỏ vội vã ra ngoài, nhìn dáng dấp phẩm cấp không thấp, thấy Hoài Viễn Vương hân nở nụ cười, “Đại Điện hạ,

Thái hậu nương nương đang tức giận, ngại nhanh đi xem một chút đi, không đi nữa toàn bộ chúng nô tài ở Đường Ninh cung sẽ gặp tai họa.”

Hoài Viễn Vương nói: “Bổn Vương liền đi qua.”

Nội thị thật vui mừng, “Nô tài liền ở đây chờ ngài.”

Hoài Viễn Vương bắt đầu đi, đưa Lâm Phong lên xe, lệnh cho đám người Tần Vũ Dương hộ tống Lâm Phong trở về phủ Tấn Giang Hầu, mình đi theo nội thị đến Đường Ninh cung gặp Chu Thái hậu.

Chu Thái hậu tuổi ngoài sáu mươi, tinh thần vẫn còn rất tốt, thấy Hoài Viễn Vương đi theo nội thị vào, vụt một cái liền đứng lên, “Cháu còn biết trở lại hả.”

Hoài Viễn Vương hạ bái hành lễ, “Tôn nhi thỉnh an cho tổ mẫu.”

Chu Thái hậu hừ một tiếng, không nói lời gì liền túm lấy lỗ tai Hoài Viễn Vương, thở phì phò chất vấn, “Tiểu tử thói nói mau, có biết mình sai ở đâu không? Có biết vì sao tổ mẫu tức giận không?”

Hoài Viễn Vương đau đến nhếch mồm, “Tổ mẫu người nhẹ một chút, cháu là cháu trai ruột của người, không phải kẻ thù của người.”

Chu Thái hậu cắn răng, “Hôm kia đã trở lại, cho đến hôm nay lúc này ta mới thấy người! Nói, có biết mình sai ở chỗ nào không?”

“Biết rồi.” Hoài Viễn Vương hoàn toàn có dáng vẻ cháu ngoan.

“Sai ở chỗ nào?” Chu Thái hậu khí thế hung hăng.

“Cháu... Cháu không nên có lỗi tai dài...” Hoài Viễn Vương tội nghiệp nói.

“Phụt...” Nội thị cung nữ cả phòng cũng cười.

Chu Thái hậu cũng cười đến không có hơi sức, tay túm lấy lỗ tai Hoài Viễn Vương cuối cùng nhanh chóng buông xuống rồi.

“Không nên có lỗi tai dài, tiểu tử thói, ta thấy cháu giỏi rồi!” Chu Thái hậu cười mắng.

Hoài Viễn Vương chọc cho Chu Thái hậu cười, nhân cơ hội đưa ra yêu cầu, “Tổ mẫu, tuổi cháu không còn nhỏ, nên cười Vương phi rồi.”

Chu Thái hậu mặt mày hớn hở, “Cười đi cười đi, sớm một chút cười về mối phải, năm nay cưới Vương phi, cuối năm... Không được, cuối năm không còn kịp rồi, nhanh hơn nữa cũng phải sang năm. Sang năm cho tổ mẫu cháu thêm một đứa cháu trai nhỏ!”

“Chất gái có được không?” Hoài Viễn Vương hỏi.

“Được.” Chu Thái hậu vô cùng dễ nói chuyện, “Trong ngực có thể ôm, tổ mẫu không chọn trai gái.”

Nói hai câu, Chu Thái hậu lại ai oán nói, “Hôm qua cô cháu tới đây, nói chuyện cháu đi tìm con bé cho ta, còn dặn đi dặn lại, nói ngày hôm qua cháu có chuyện đứng đắn, hôm nay cũng có chuyện đứng đắn, kêu ta đừng vội vã gặp cháu. Ta chỉ nghĩ, cháu có chuyện đứng đắn, ta đây người không đứng đắn vẫn nên đợi chút, ai ngờ đợi một lần liền đợi đến bây giờ!” *dyan(lee^qu.donnn)

Nói đến người cả phòng đều cười.

Hoài Viễn Vương tổ cáo, “Buổi trưa phụ hoàng mở tiệc mời nhạc phụ cháu, nhưng mà, không đề cập đến chuyện hạ chi.”

Chu Thái hậu vỗ bàn, “Cháu của ta khó khăn lắm mới muốn cưới Vương phi, hấn dám không hạ chi? Cháu nội ngoan cháu yên tâm, tổ mẫu đi thúc giục hấn, để cho hấn hôm nay liền hạ chi, định cháu dâu của ta xuống!”

“Đa tạ tổ mẫu.” Hoài Viễn Vương mở cờ trong bụng.

Chu Thái hậu sai nội thị đi giục Hoàng đế.

Nội cũng cũng đã sai đi, Chu Thái hậu mới nhớ tới hỏi Hoài Viễn Vương, “Diệu Linh, nàng dâu của cháu như thế nào, có đẹp mắt như Bách phi không? Có đẹp mắt như Tang Sung Dung không? Có đẹp mắt như Chiêu dung không?”

Mỹ nhân ở hậu cung của Hoàng đế đông đảo, trong mắt của Thái hậu, tướng mạo đẹp nhất trong đó phải kể tới Bách phi rồi, tiếp theo là Tang Sung Dung, tiếp theo nữa là Chiêu dung, Chu Thái hậu chưa từng nhìn thấy cháu dâu, vào lúc này ngứa ngáy trong lòng, muốn biết cô nương Hoài Viễn Vương nhìn trúng rốt cuộc đẹp đến cỡ nào.

“Nàng không gì sánh kịp.” Hoài Viễn Vương trịnh trọng nói.

Chu Thái hậu vui đến mắt hí thành đường chỉ, “Thật sao.” Nghe được Hoài Viễn Vương thật sự hài lòng với cô nương Lâm gia, vì vậy bà làm tổ mẫu cũng thỏa mãn đến không xong rồi.

“Thái hậu nương nương, Bách phi, Hiền phi mấy vị nương nương dẫn theo tiểu Điện hạ, tiểu Công chúa tới thỉnh an cho người.” Nội thị báo lại.

Hoài Viễn Vương đứng lên, “Tổ mẫu, cháu nên tránh đi, phải đi rồi.”

Hắn là Hoàng tử thành niên, gặp mặt phi tần trẻ tuổi xinh đẹp của Hoàng đế có nhiều bất tiện.

Chu Thái hậu không vui, “Mới đến không được bao lâu liền muốn đi, nếu không để cho mấy người Bách phi về đi.”

Hoài Viễn Vương nói: “Không chỉ có họ, còn các đệ đệ muội muội nữa, tổ mẫu không muốn gặp thập tứ đệ và cửu muội sao?”

Chu Thái hậu cũng nhớ nhung cháu trai nhỏ cháu gái nhỏ, thờ dài, “Vậy được, cháu tránh đi. Diệu Linh à, rảnh rồi liền tới thăm tổ mẫu, biết không?”

Hoài Viễn Vương đang đồng ý định đi, chợt nhớ tới một chuyện, cúi người ti mi thương lượng với Chu Thái hậu.

Chu Thái hậu cười như không cười nhìn hắn mấy lần, cuối cùng vẫn phải gật đầu.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Phong đến trước cửa chính phủ Tấn Giang Hầu, chỉ thấy cửa phủ rộng mở, hai bên đứng một hàng thật dài tôi tớ, thị nữ quần áo chỉnh tề, trên cây treo lụa màu, trên cửa lụa đỏ không khí vui mừng, có phần không giải thích được, “Biết ta sẽ trở lại sao? Tình cảnh lớn như vậy?” Nhìn kỹ một chút, càng nhìn càng không giống như nghênh đón mình.

Lâm Phong tự biết mình, biết hắn ở phủ Tấn Giang Hầu không quan trọng như vậy.

Một chiếc xe cũng đi đến trước cửa phủ.

Gã sai vật buông đồ dẫm chân xuống, ân cần đỡ người trong xe đi xuống.

Là La Châm.

“Hóa ra là nghênh đón La Châm.” Giờ Lâm Phong mới hiểu ra được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

La Châm cũng nhìn thấy Lâm Phong.

Hắn mới ở phủ Thuận Thiên một buổi chiều, trong lòng tràn đầy tức giận, liền không có sắc mặt tốt cho Lâm Phong, ngay cả anh rể cũng lười kêu.

Từ trước đến giờ Lâm Phong đều không tranh khí nhất thời với người ta, đã biết phủ Tấn Giang Hầu đây là đang nghênh đón La Châm, hắn liền không tham gia náo nhiệt, phân phó phu xe, “Đến cửa góc đông nam.”

Lâm Lang hiện có cửa hông thông ra phố, đến cửa góc đông nam, Lâm Phong trực tiếp có thể vào Lâm Lang hiện gặp vợ con.

Nếu như người khác hộ tống hắn về, đại khái liền nghe theo phân phó của hắn, chuyển đi tới cửa hông rồi.

Nhưng lần này hộ tống hắn trở về là Tần Vũ Dương, chính là tên tráng sĩ có thể đánh hổ ở dưới trường của Hoài Viễn Vương, hắn là người có tính tình không chịu thua lỗ, khuyên Lâm Phong: “Lâm đại nhân, ngài đã đến cửa chính, sao không đi vào từ nơi này?”

Lâm Phong mỉm cười, “Ta là khách, vốn định tới trước cửa chính đưa tẩm thiếp, thăm viếng chủ nhân, nhưng bây giờ nhìn dáng dấp chủ nhân có chuyện quan trọng, không tiện, vậy thì ngày khác tới bái phỏng thôi.”

Tần Vũ Dương tỏ vẻ không vui, “Lâm đại nhân, ngài là trưởng bối nhà Vương gia ta, nếu như ngài có phân phó, thuộc hạ không dám không nghe.

Nhưng đến cửa chính phủ Tấn Giang Hầu lại rẽ về, thuộc hạ thật sự rất ám ức trong lòng.”

Lâm Phong hơi áy náy, “Khiến cho người rất uất nghẹn sao?”

Tần Vũ Dương gật đầu, “Không chỉ có thể rất ám ức, rất uất nghẹn, thuộc hạ còn cảm thấy mất uy danh của Vương gia nhà thuộc hạ.”

Lâm Phong bắt giác tươi sáng.

Hôm nay tâm tình hẳn cực kỳ sáng sủa vui vẻ, ngay cả Tần Vũ Dương thẳng thắn nói rõ ra và hành động theo cảm tính, theo ý hẳn cũng là đáng yêu.

“Ta cũng không thêm đề ý tới lợi hại trước mắt, Vương gia nhà người cũng sẽ không đề ý, đi thôi.” Lâm Phong cười nói.

Mặc dù Tần Vũ Dương không hiểu rõ ràng dụng ý của Lâm Phong, nhưng thấy Lâm Phong hào hoa phong nhã, đã dự tính trước, không phải đáng vẻ nhất gan sợ chuyện phiền phức tránh đi, liền không khuyên Lâm Phong nữa, kích động nói: “Nếu ngài quyết định như vậy, nhất định có đạo lý của ngài, thuộc hạ không hiểu, chỉ nghe theo ngài là được.”

Trong phủ Tấn Giang Hầu chạy ra hai đội người làm, dẫn đầu là một nam tử đáng vẻ quân sự vội vã, “Nhanh, phu nhân, thiếu phu nhân ra rồi, nếu trước cửa có người không có nhiệm vụ, đuổi đi toàn bộ.” Nhìn thấy mấy người Lâm Phong, Tần Vũ Dương, quân sự này do dự một chút, cười một tiếng gọi “Đại cô gia”, cũng không dừng lại, mang theo thủ hạ rồi đi rồi.

Lâm Phong đang định xoay người rồi đi, từ sau lưng truyền đến một giọng nói nữ tử mang theo châm chọc, “Ồ, đây không phải là đại cô gia La gia chúng ta sao? Thế nào, người nhanh như vậy đã từ trong tù đi ra?” Âm thanh cất lên thật cao, mang theo vài phần bén nhọn và phô trương, nghe vào trong tai rất khó chịu.

Giọng nói của nữ tử này còn chưa dứt, Tần Vũ Dương đã đao bên hông ra khỏi vỏ.

Hắn phụng mệnh hộ tống Lâm Phong trở về phủ Tấn Giang Hầu, bảo vệ an toàn của Lâm Phong chính là chức trách của hắn. Hiện giờ Lâm Phong bị một nữ tử không biết có lai lịch gì đường lên tiếng sỉ nhục, lấy tính tình của Tần Vũ Dương, làm sao có thể nhịn được?

Tần Vũ Dương có thân hình khôi ngô cao lớn, tướng mạo hào phóng, giống như tháp sắt đứng ở trước cửa phủ Tấn Giang Hầu, rất là bắt mắt, cũng rất dọa người.

“Tần thị vệ, đại khái không cần vậy.” Lâm Phong không tán thành lắc đầu, chỉ chỉ vỏ đao, ý bảo Tần Vũ Dương thu lại. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Lâm Phong ôn hòa kiên định, mặc dù sẽ không bất kỳ công phu gì, lại tự có lực lượng cảm phục người ta, Tần Vũ Dương không dám trái lời, khom người nói: “Dạ, Lâm đại nhân.” Dứt khoát thu đao vào vỏ, đứng đứng thẳng.

“Chà, có tiến bộ, ngay cả hộ vệ cũng đã có.” Một vị nữ tử hơn ba mươi tuổi từ trong cổng đi ra, trên mặt hàm chứa vẻ mỉa mai, “Lâm Tri châu lúc này không giống ngày xưa, thật sự khiến người ta nhìn với cặp mắt khác hẳn.”

Nữ tử này thân trên mặc áo ngoài bằng hàng lụa màu đỏ thắm thêu hoa, dưới thân mặc váy mã diện dệt không tước xanh biển, trên đầu búi một búi tóc bàn ngọc vọng tiền thật cao, ngũ quan rất đẹp, sắc mặt cũng đỏ thắm, thái độ lại lộ chanh chua, làm người ta không thích.

(*) Váy mã diện: bắt đầu xuất hiện từ thời Minh, có nếp gấp dọc theo thân váy. Không tước = chim công

Lâm Phong khách khí xưng hô một tiếng, “Thấm thiếu phu nhân, xin chào.”

Nữ tử này chính là nữ nhi của Tiêu thị, muội muội khác mẹ của La Thu là La Anh rồi.

La Anh nhìn Lâm Phong từ trên xuống dưới, thấy Lâm Phong không bị thương một chút nào, hơn nữa cũng không có đáng vẻ nhếch nhác, trong lòng rất không thoải mái, hừ một tiếng, “Lâm Tri châu đại tài, phạm vào án tham ô phải do bề hạ đích thân thẩm, mặt mũi quá lớn đấy. Lâm Tri châu, ngự tiền chờ phán xét, tư vị như thế nào, không bằng nói ra, để cho chúng ta những phụ nhân trong khuê các không có kiến thức này nghe một chút, để mở mang tầm mắt?”

Tiêu thị cũng từ trong phủ Tấn Giang Hầu đi ra, nhìn thấy Lâm Phong thông dong đứng trước cửa, đầu óc ong ong một tiếng, bước chân không yên, đưa tay vịn khung cửa. Lâm Phong lại trở lại, thân thể khỏe mạnh *, hoàn hảo không hao tổn trở lại?

(*) Thân thể khỏe mạnh: Nguyên gốc 全须全尾 (toàn tu toàn vĩ), hình dung con đé đi qua, hiện giờ thường dùng để hình dung thân thể khỏe mạnh của người nào đó (tu – râu, vĩ – đuôi).

La Anh rất cay nghiệt, “Lâm Tri châu sao chỉ cười không nói lời nào, là không muốn nói chuyện với phụ nhân vô tri là ta sao? Đúng, ta quả thật kém xa người, không bị người kiện tham ô, không đánh thắng quan tòa, không được Hoàng đế bề hạ tự mình thẩm vấn. Lâm Tri châu, kiến thức của ta thật sự rất không lớn bằng người.”

Tần Vũ Dương tròn mắt nhìn, tay lại đề lên chuôi đao bên hông.

Lâm Phong kiểm chế cực tốt, mỉm cười chấp tay một cái, “Thấm thiếu phu nhân, chức quan của tại hạ đã thay đổi, xin gọi ta là Lâm Thị giảng.”

“Lâm Thị giảng?” La Anh chấn động.

Nàng là con dâu Thâm tướng, vẫn rất hiểu chức quan của quan văn, Thị giảng là chức vị thanh cao đáng quý trong Hàn Lâm viện, chính tứ phẩm, có thể thường nhìn thấy Hoàng đế, giảng giải kinh thư, sách sử cho Hoàng đế, nàng đương nhiên biết.

“Ngươi, ngươi từ Tri châu ngũ phẩm, thăng lên làm Thị giảng tứ phẩm?” La Anh không thể tin, nhếch môi hỏi.

Lâm Phong cười tao nhã, “Chính thế.”

Tiêu thị vịn khung cửa thờ hồn hên mấy cái, đám người Nương thị, Toàn thị, La Văn Úy sau lưng bà luống cuống, tranh cướp giành giật tiến lên đỡ, “Người thế nào rồi?”

Trong lòng Tiêu thị mắc ói phiền muộn một trận, đưa tay đẩy toàn bộ các nàng ra, “Tránh ra, đừng tới phiền ta!”

Đám người Nương thị càng thêm kinh hoảng, không biết làm sao.

“Ngươi lại không có việc gì.” La Anh lẩm bẩm.

Nàng vốn có một đôi mắt xinh đẹp, lúc này lại có vẻ rất đờ đẫn, rất không có linh khí.

Tần Vũ Dương nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn còn không nhìn được, cao giọng nói: “Sao tin tức của Thâm thiếu phu nhân lại không linh thông như vậy, chẳng lẽ bây giờ ngươi còn không biết sao, không chỉ Lâm đại nhân vinh dự thăng lên Thị giảng, Khang Vương vu cáo đại nhân còn thua cho Vương gia nhà ta một tòa nhà, Hoàng đế bệ hạ còn lệnh cho Khang Vương mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá. Vào lúc này, nói không chừng Khang Vương đang ở trong điện Phụng Tiên quỹ gối đến đau đấy.” Tần Vũ Dương vốn rất căm tức La Anh phách lối, châm chọc, những lời này vừa ra khỏi miệng, hần cảm giác mình cuối cùng trút được con giận, nhất thời sáng khoái tinh thần, ý chí chiến đấu sục sôi.

Sắc mặt La Anh trắng bệch, kêu lên thất thanh: “Cái gì? Khang Vương Điện hạ bị phạt? Không, không thể nào, ngươi đồ vũ phu này nhất định đang nói dối, nhất định vậy!”

Tần Vũ Dương tỏ vẻ coi thường, “Tần mỗ cũng không phải từ khi sinh hạ trong bụng mẹ liền chỉ nói lời thật, bất cứ khi nào cần ta cũng nói dối, chẳng qua ta lừa ngươi được cái gì đấy, có gì cần thiết? Ngươi cũng quá tự coi trọng mình rồi.” Hần đây là miệt thị trắng trợn, La Anh bị hần chọc tức đến giận sôi lên.

Giọng Tần Vũ Dương rất lớn, lời của hần không chỉ có La Anh nghe thấy, mấy người La Châm, Tiêu thị cũng đều nghe vào trong tai, cũng thay đổi sắc mặt. Mặc dù hôn sự của Khang Vương và Thâm Minh Hòa còn chưa tuyên bố, nhưng Thâm gia, La gia, Phùng quý phi, Khang Vương tất cả đều có ý, là chuyện vãn đã đóng thuyền. Biết Khang Vương bị Hoàng đế phạt, còn phạt nặng như vậy, La Châm và mẹ con Tiêu thị làm sao có thể không kinh hãi đây?

Lâm Phong phong độ nho nhã, thỉnh an chào hỏi Tiêu thị, “Chuyết kinh nhớ nhưng đi đã lâu, trở lại kinh thành, lại nhìn thấy đi lần nữa, ngu phu phụ không khỏi mừng rỡ dễ chịu.”

(*) Chuyết kinh: Vợ, bà xã (cách nói hạ mình). Chuyết – vụng về, kém cỏi.

Tiêu thị gắt gao nhìn chăm chú vào Lâm Phong, hồi lâu cũng không nói một lời nào.

Người ngày hôm qua bà nảy sinh ý nghĩ ác độc muốn đẩy vào chỗ chết đã trở lại. Không chỉ trở lại, hần còn bình tĩnh thong dong, gió nhẹ nước chảy như vậy...

“Phụ thân!” Trong cửa lớn vang lên tiếng hoan hô của tiểu nữ hài nhi.

“A Thâm.” Lâm Phong nghe được giọng của tiểu nữ nhi bảo bối, trong lòng ngực nóng lên, vội bước nhanh mấy bước, tiến ra đón. die,n; da.nlze.qu;dydo/n

La phu nhân mang theo Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn, Lâm Thâm bốn huynh muội cùng nhau tới, Lâm Thâm sôi nổi chạy trước tiên.

Nàng cười vui nhào về phía Lâm Phong, Lâm Phong khom lưng ôm lấy nàng, bắt giác đồ mất lên.

Kể từ khi hần bị Khang Vương dẫn đi, đã nhiều ngày chưa gặp được thê tử, con trai con gái, vào lúc này lần nữa ôm tiểu nữ nhi vào trong ngực, dường như đã có mấy đời.

Lâm Thâm vui mừng bùng bùng nói chuyện với phụ thân, “Cha nói vì để cho con đến kinh thành chơi đã suy nghĩ kỹ biện pháp, là biện pháp tốt gì vậy? Con đoán tới đoán lui, luôn đoán không được. Đúng rồi phụ thân, con mới vừa để đại Bạch và tiểu Hôi đi chung với nhau, hai bọn chúng cãi nhau rồi, náo loạn có thể quá hung ác rồi!” Thi thắm, không dứt, từng chuyện nhỏ vặt vãnh hằng ngày theo trí nhớ nói toàn bộ cho phụ thân.

Lâm Khai, Lâm Đàm và Lâm Hàn tới đây bái kiến phụ thân, lỗ mũi La phu nhân ê ẩm, “Chàng gầy.” Cùng Lâm Phong lưỡng lưỡng tương vọng *, trong ánh mắt là tình ý dạt dào.

(*) Lưỡng lưỡng tương vọng: vốn chỉ đối mặt từ đầu đến cuối. Hiện dùng để so sánh về mặt mong mỏi nhìn nhau của người thân hoặc tình nhân.

Lâm Thấm chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu Lâm Phong lại, nghiêm túc hỏi: “Phụ thân, con còn chưa học xong cửu chương, sao cha đã trở lại?”

Lâm Phong ngẩn ngơ.

Tiểu a Thấm nhà ta đây là chê ta trở về sớm sao?

Lâm Đàm hé miệng cười, nói một chút lời dụ dỗ của Lâm Hàn với muội muội cho phụ thân, “... Cha, tiểu a Thấm của chúng ta học cửu chương ngược lại rất dễ tâm, liền muốn học xong nhanh lên một chút, để cho ngài sớm về nhà. Muội ấy đây chẳng phải vẫn chưa hoàn toàn học xong sao, ngài đã trở lại...”

Lâm Phong bừng tỉnh hiểu ra, tự trách cười nói: “Trách cha, trách cha, tiểu a Thấm, đều do cha trở về sớm.”

“Không còn sớm.” Lâm Thấm nâng gò má phụ thân lên cười ha ha, “Tuyệt đối không sớm. Cha nên trở lại, cha còn không về, con đã không nhớ nỗi cha có dáng vẻ như thế nào rồi.”

Đáng vẻ nhỏ bé bướng bỉnh đáng yêu, làm cho cha mẹ, huynh tỷ nàng cũng cười nhẹ nhàng.

Tiêu thị liếc nhìn một nhà La Thụ hài hòa sung sướng, lại liếc nhìn La Châm sắc mặt xám tro, La Anh mặt mĩa mai, bặm lấy ngực.

Làm sao biết chứ? Phí tâm muốn phá hủy La Thụ như vậy, dốc hết toàn lực vun trồng lên con ruột của mình, sao lại là cục diện như hôm nay đây?
13q21y/d0n

Khi Lâm Phong và La phu nhân đang một nhà sáu miệng hòa thuận vui vẻ, La Anh tức giận đi tới, “O, đây không phải là Lâm Đàm Lâm cô nương nổi tiếng Kinh thành sao? Lâm cô nương, mặc dù người mới trở lại kinh thành, nhưng thanh danh này quá lớn rồi, ngay cả Vương phi Công chúa cũng biết phượng danh của người, biết người bậc cân quốc không thua đáng mấy râu, thường xuyên nam trang lên đường, tác phong hào phóng, căn bản không giống với phạm đào tục mạt dung chi tục phấn. Nghe nói người vì vậy mà danh tiếng thật sự không tốt? Chao ôi, đây cũng thật đáng thương, một cô nương gia thanh danh không tốt, ôi...” Trong miệng châm chọc Lâm Đàm, ánh mắt lại xéo xuống La Thụ, rất khinh bỉ.

(*) Phạm đào tục lý: hoa đào và hoa mận bình thường, so sánh với người tục tằng hoặc sự vật bình thường

La Thụ không khỏi cười một tiếng.

Muội muội khác mẹ này của nàng từ nhỏ liền không phục nàng, luôn muốn so tài với nàng, luôn muốn đè ép nàng một đầu. Năm đó bởi vì đủ loại nguyên nhân nên danh tiếng của La Thụ thật sự không tốt, đến tuổi nên gả cưới không có người nhà môn đăng hộ đối đi cầu thân, vì vậy, La Anh châm chọc nói móc nàng không ít.

Hiện giờ cũng là người có nhi có nữ, La Anh còn nhớ rõ chuyện năm đó, còn mang chuyện năm đó tới chọc giận nàng.

“Cho là ta còn là ta của năm đó sao?” La Thụ thần nhiên.

Có con trai con gái đáng yêu, có Lâm Phong dịu dàng đối đãi, La Thụ đã sớm không phải đại tiểu thư phủ Tấn Giang Hầu kích động dễ giận nữa rồi.

Lâm Đàm không then thùng không buồn giận, vẫn một dáng vẻ tự nhiên thanh thản, mỉm cười nhìn La Anh, trong thần thái là thông dong và trấn định không tương xứng với số tuổi của nàng.

Những lời nói khiêu khích này của La Anh, nàng giống như vốn không để ý.

La Anh không khỏi có phần không được vui, tức giận nhàu mày, “Lâm Đàm à, này, người tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, khi ở An Định đắc tội với không ít người đi? Có người đặc biệt viết thư vào kinh, truyền tin mỗi một việc mỗi một chuyện của người ở An Định rồi, người nhận thư có thân phận cao, không phải Vương phi chính là Công chúa, thanh danh của người... Haizzz, đó là không có cách nào nói ra. Nữ hài nhi gia không có một thanh danh tốt, nào có ai dám muốn? Chuyện lớn cả đời này của người cũng đáng lo ngại, không cách nào so sánh được với Minh Họa nhà ta...”

La phu nhân bắt đầu xắn tay áo.

Tần Vũ Dương nâng đao bên hông lên.

Tầm mắt lạnh lẽo của Lâm Khai và Lâm Hàn không thể coi thường.

Lâm Phong đưa tay ngăn lại bọn họ, ôn hòa nói: “Thâm thiếu phu nhân, Khang Vương không chỉ bại bởi Hoài Viễn Vương một tòa nhà, còn cam kết sẽ ở trước nhà ghi lại chuyện đặc biệt hãn thất bại, thông báo với công chúng. Người cảm thấy hứng thú với danh tiếng như vậy, đến lúc đó có thể tự mình nhìn một chút.”

Sắc mặt La Anh trắng bệch.

Nàng mới khoe khoang Thâm Minh Họa một câu, Lâm Phong liền nói chuyện xấu của Khang Vương rồi, mục đích dĩ nhiên khiến cho nàng khó chịu.

Lâm Thấm ôm cổ của Lâm Phong, liếc La Anh một cái, nói nhỏ với phụ thân của nàng, “Phụ thân, nàng ta quá xấu.”

Mặc dù nói nhỏ, nhưng mọi người đều nghe.

La Anh vừa xấu hổ, sắc mặt đỏ xanh, xanh trắng, biến ảo không ngừng.

“Thanh danh xấu rồi, không ai thêm lấy!” Nàng cực kỳ tức giận, chỉ vào Lâm Đàm lớn tiếng nói.

Đúng lúc ấy, trước cửa vang lên âm thanh chói tai bén nhọn của nội thị, “Thánh chỉ đến ——” mọi người đều cả kinh.

Một đội nội thị cười tuấn mã nghênh ngang xuống ngựa trước cửa phủ Tấn Giang Hầu, “Còn không nhanh lên tiếp chỉ?” Tiểu thị vội mang theo con trai con gái của bà, cháu trai cháu gái cùng nhau quỳ gối, quỳ nghe ý chỉ.

Lâm Phong cũng mang theo vợ con của hắn quỳ xuống.

Nội thị cầm đầu mở một quyển trục hoàng ngọc bằng lăng miên vẽ mây lành hạc may mắn ra, cao giọng đọc: “Chỉ dụ: Trưởng nữ của Thị giảng Hàn Lâm viện Lâm Phong hiền thực thông minh ôn hòa kính cần, thanh sạch uyển chuyển đoan trang lương thiện, tiết hạnh như ý phóng khoáng, ngôn dung đức hạnh, chỉ lệnh cho nàng làm Hoàng trưởng tử phi...”

Hoàng trưởng tử phi, Hoàng trưởng tử phi... Tiểu thị phủ phục xuống đất, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn. Không phải nói An Bình quận Vương phi viết rất nhiều thư vào kinh, rất nhiều Vương phi Công chúa cũng nhận được thư sao? Không phải nói danh tiếng của Lâm Đàm giống như La Thụ năm đó đều không tốt sao? Cô nương như vậy làm sao có thể được chỉ làm Hoàng trưởng tử phi. Hoàng đế bệ hạ và Thái hậu nương nương coi thường Hoài Viễn Vương đến một bước này, tùy tiện như vậy định ra Vương phi cho hắn rồi, ngay cả danh tiếng của cô nương cũng không hỏi thăm một chút?

La Anh quỳ gối sau lưng Tiểu thị, đầu đã giập đến mơ màng rồi.

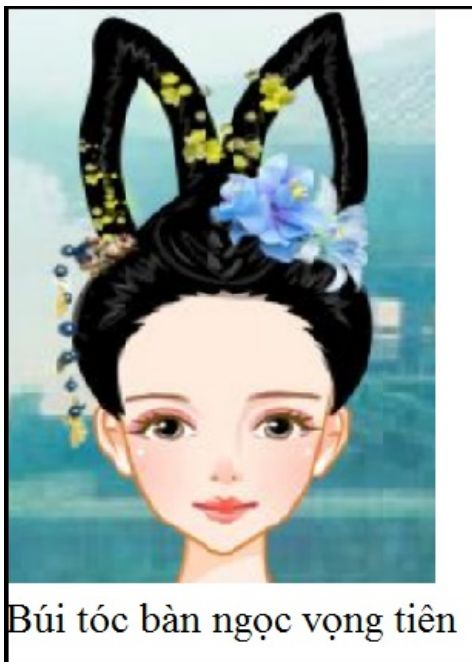
Rõ ràng Lâm Đàm có danh tiếng như vậy, ít nhiều nhân gia đều biết, thế nhưng không hề ảnh hưởng đến nàng ta. Thái hậu thậm chí cũng không triệu kiến nàng, Hoàng đế bệ hạ cũng không triệu kiến nàng, nàng ta ngay cả Hoàng cung cũng không đi qua một lần, liền lấy được chỉ dụ làm Hoàng trưởng tử phi.

Nội thị tuyên đọc xong ý chỉ, tươi cười rạng rỡ giao thánh chỉ cho Lâm Phong, “Lâm đại nhân, chúc mừng chúc mừng.”

“Có ý gì vậy.” Lâm Thẩm tò mò ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Chiếu thư là thể văn ngôn, nàng nào nghe hiểu được.

(*) Thể văn ngôn: Thể văn cổ

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Phong cung kính nhận lấy thánh chỉ, nói cảm ơn với nội thị, “Bàng nội quan, làm phiền.”

Nội thị tới đây tuyên chỉ chính là đại thái giám Bàng Đắc Tín bên cạnh Hoàng đế, Bàng Đắc Tín có nhân lực bậc nào, đối với Lâm Phong vị tân quý trong triều, thông gia của Hoàng đế tự nhiên rất ân cần, cười nói: “Đại Điện hạ và lệnh ái đây là chuyện vui bao lớn, ta đang muốn tới dính chút không khí vui mừng đây.” Giọng nói hết sức khiêm tốn, thân thiết.

Lâm Phong thấy tiểu nữ nhi bảo bối hai mắt sáng trong suốt nhìn mình, liền dịu dàng nói cho nàng nghe, “Nữ nhi ngoan, tỷ tỷ của con được Hoàng đế bệ hạ gả cho đại Hoàng tử rồi, cũng chính là Diệu ca ca của người.”

“Như vậy sao.” Trên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn tinh tế của Lâm Thấm hiện lên vẻ thất vọng, “Cũng không thấy người làm mai tới cửa cầu hôn.”

Mặc dù nàng nhỏ, cũng biết thành thân cần người làm mai, khi chơi trò quá gia gia với người bạn nhỏ còn từng đóng giả người làm mai đấy.

(*) Quá gia gia: một trò chơi nhập vai của con nít. Chơi cùng với nhóm bạn chia ra sắm vai một thành viên trong gia đình, như ‘bố’, ‘mẹ’, ‘vật cưng’..., sử dụng đạo cụ đơn giản (cũng có thể không cần), bắt chước các hoạt động hằng ngày của người trưởng thành trong gia đình, ví dụ như nấu cơm, chăm sóc con, kết hôn.

Lâm Phong không đành lòng làm hồng hăng hái của nàng, vội giải thích cho nàng, “Cầu hôn, không mời bà mối, Hoàng đế bệ hạ tự mình xin cưới với cha.”

“Thật sao.” Lâm Thấm sung sướng.

Bàng Đắc Tín nhìn nhiều Lâm Thấm mấy lần, cười nói: “Lâm đại nhân, đây là nhị tiểu thư của nhà ngài sao? Còn nhỏ tuổi, thật là thông minh lanh lợi.”

Lâm Phong không thiếu được khiêm tốn mấy câu, “Đứa bé quá nhỏ, thường nói vài lời khờ dại cần quấy, khiến ngài chê cười.”

Bàng Đắc Tín nói: “Nơi nào, lệnh ái đáng yêu lắm lắm.” Cúi đầu nhìn Lâm Thấm, khôi hài nói cho nàng biết, “Hoàng thượng thật sự xin cưới với Lâm đại nhân, ta chính tai nghe được, có thể làm chứng.”

Lâm Thấm ngọt ngào cười, “Như vậy ta liền yên tâm.”

Nụ cười tinh khiết của tiểu nữ hài nhi này phát ra từ nội tâm cực kỳ có sức cuốn hút, ngay cả Bàng Đắc Tín đại thái giám lâu nay chìm nổi trôi giạt trong cung đình trái tim cũng mềm mại, theo bản năng cười lên theo nàng.

Người Lâm gia cũng không cần nói ra, thấy tiểu Lâm Thấm suy nghĩ thay tỷ tỷ như vậy, cũng cảm động đến không xong.

Tiêu thị và La Châm, La Anh vốn kinh sợ, thấy Lâm gia hài hòa hữu ái như vậy, Bàng Đắc Tín là hồng nhân bên cạnh Hoàng đế còn lấy lòng Lâm Phong, Lâm Thấm rõ ràng như vậy, phần khó chịu kia trong lòng, khỏi phải nói. dfienddn liequidoon

(*) Hồng nhân: Người tâm phúc, người tin cậy

“Bàng nội quan cực khổ, mời vào trong sảnh đãi trà.” La Châm lên tinh thần, cười theo nói.

Mặc dù hấn được Tiêu thị nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, Tiêu thị cũng dung túng Thế tử La Giản không giống như dung túng hấn, nên quân vẫn quân, nên dạy vẫn dạy, La Châm vẫn rất thuần thực đạo lý đối nhân xử thế. Bàng Đắc Tín là thái giám được sủng ái nhất bên cạnh Hoàng đế, hấn tự nhiên sẽ không lạnh nhạt, phải thịnh tình khoản đãi.

“Tập gia còn phải về cung phục mệnh với Hoàng thượng, cũng không tiện quấy rầy.” Bàng Đắc Tín cười cự tuyệt hấn.

Giọng cự tuyệt của Bàng Đắc Tín rất uyển chuyển, nhưng mặt của La Châm vẫn đỏ.

Còn phải về cung phục mệnh với Hoàng thượng khẳng định là thật, nhưng mà, vào lúc này Bàng Đắc Tín còn nhân nhả đứng ở đây nói chuyện với Lâm Phong, Lâm Thấm, rõ ràng không vội đi. Không vội đi, lại từ chối lời mời của hấn, chỉ có thể nói rõ hấn không quan trọng thôi.

Bàng Đắc Tín tươi cười rạng rỡ nói cho Lâm Phong, “Xin tôn phu nhân, lệnh ái chuẩn bị một chút, hai ngày nay sợ rằng Thái hậu sẽ triệu kiến.”

Lâm Phong nhất nhất đồng ý, “Bàng nội quan yên tâm, hạ quan biết rõ.”

Bàng Đắc Tín liền muốn cáo từ, Lâm Phong ôm lấy Lâm Thấm ra bên ngoài tiễn hấn, Lâm Thấm cười hi hi phát phát tay nhỏ bé với hấn, “Đi thông thả nha.”

Bàng Đắc Tín nhìn quen mắt, cười nói: “Lâm đại nhân, nhị tiểu thư nhà ngài sợ rằng cũng phải chuẩn bị một chút rồi, thập tứ Điện hạ mới vừa rồi vẫn nhắc còn đến nhị tiểu thư của ngài với Hoàng thượng đó.”

Lâm Phong hơi mơ hồ, “Thập tứ Điện hạ?” Hắn còn không biết Hoài Viễn Vương từng mang theo Lương Luân và Cao Nguyên Dục đòi biểu huynh đệ này đến phủ Tấn Giang Hầu.

Lâm Thâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Là tiểu mập mập sao? Tiểu mập mập cứ thích giận dỗi với ta, ta không thích để ý đến hắn, không thích chơi cùng hắn.”

Bàng Đắc Tín không khỏi ngẩn người một lúc.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người gọi Cao Nguyên Dục là “Tiểu mập mập”, cũng là lần đầu tiên nghe thấy có tiểu cô nương nói không thích để ý đến Cao Nguyên Dục, không thích chơi đùa cùng một chỗ với hắn.

“Nữ nhi, không được vô lễ.” Lâm Phong sờ sờ đầu nhỏ của Lâm Thâm, ôn tồn nói.

Giọng nói của hắn quá mềm mại, thay vì nói là khiển trách, còn không bằng đang khuyên nhủ.

Lâm Thâm uất ức nhìn cha nàng, đầu nhỏ vô lực dựa vào trong ngực cha.

Lâm Phong đau lòng đến không xong, tự nhiên sẽ không khiển trách con gái nữa, ngược lại ôm nàng vỗ nhẹ, “Nữ nhi ngoan, không sao.”

Lâm Khai và Lâm Đàm cũng tới đỡ muội muội.

Bàng Đắc Tín coi như mở rộng tầm mắt. Vị nhị tiểu thư Lâm gia này được nuông chiều vô cùng rồi, thập tứ Điện hạ, tiểu mập mập, về sau nếu người muốn chơi đùa cùng với nàng, sợ rằng phí sức rồi. Nghĩ đến đáng về mới vừa rồi Cao Nguyên Dục ở trước mặt Hoàng đế luôn miệng “Lâm Thâm”, “Lâm Thâm”, không khỏi rất đồng tình với Cao Nguyên Dục.

“Nhị tiểu thư, người vào cung gặp được Thái hậu nương nương, lão nhân gia bà thích đùa bé nhất.” Bàng Đắc Tín cũng giúp đỡ Lâm Thâm.

Lâm Thâm cười híp mắt nói, “Ta thích Thái hậu nương nương, ta không có bà nội, cũng không có bà ngoại.”

Lâm Phong e sợ những lời si ngốc này của tiểu nữ nhi người ngoài nghe không hiểu, vội vàng giải thích thay cho Lâm Thâm, “Bàng nội quan, ý của tiểu nữ là bà nội con bé mất sớm, bà ngoại mất sớm, vô phúc nhìn thấy, vì vậy con bé thấy lão nhân gia hiền lành lại cảm thấy dễ thân...” die,n; da.nlze.qu;dydo/nn

Khóe mặt Bàng Đắc Tín giật giật một cái, thì ra Lâm nhị tiểu thư này nói một câu, bên cạnh còn phải có người tùy thời giải thích thay nàng, ôi, tiểu cô nương Lâm gia này được nuông chiều mà nuôi.

Từ biệt Lâm Phong, Bàng Đắc Tín ra cửa lên ngựa.

La Châm cố nén bất mãn và úng túng, cũng đầy mặt nụ cười tiễn ra.

Tĩnh tĩnh Bàng Đắc Tín khôn khéo, tất nhiên ân cần với Lâm Phong, cũng vô cùng khách khí với La Châm. Sau khi từ biệt hai người, mang theo tiểu nội thị của hắn phóng ngựa bay nhanh, không lâu lắm, bóng lưng liền biến mất ở góc đường.

La Châm và Lâm Phong đứng ở trước cửa, đều rất xa lánh nhau.

Mấy lần La Châm muốn mở miệng chúc mừng Lâm Phong, nhưng lời sắp đến cổ họng rồi, nhưng vẫn mở miệng không nói — nếu như không có chuyện hôm nay còn may, ngày hôm qua hắn mới bởi vì đòi huynh muội La Giản, La Thư này mà đi phủ Thuận Thiên một chuyến, hiện giờ muốn hắn nở nụ cười chúc mừng Lâm Phong, hắn thật sự không phục. Cho dù trên lý trí hắn biết nên biểu hiện tự nhiên thanh thản, nhưng trên thực tế chính là không làm được.

“Ta tới đây, ta tới đây.” La Giản vội vàng hấp tấp, mặt kích động chạy ra, “Nghe nói trong cung có người tới đây tuyên chỉ rồi hả? Cháu gái ngoại của ta được sắc phong làm Hoàng trưởng tử phi rồi hả? Ôi chao, chuyện này thật tốt quá, thật tốt quá.” Hưng phấn xoa xoa tay, không biết nên nói gì mới tốt nữa.

La Châm nhìn thấy hắn, trong mắt sắp tức lửa.

Chính là người không chịu trách nhiệm trước mắt này, trước khi người một nhà La Thư đến hắn đều rộng rãi phóng khoáng “Toàn giao cho ta, các người mặc kệ!”, sau khi người một nhà La Thư đến đây, vừa đập cửa chính vừa mượn cơ hội gây chuyện, hắn hay rồi, chạy đến không còn bóng dáng!

“Đại ca, huynh thật tốt.” La Châm cắn răng nói.

“Được, được.” La Giản hơi ngượng ngùng, “Nhị đệ, đại ca vô cùng tốt.”

La Châm vốn tức giận, La Giản như vậy, càng thêm châm dầu vào lửa.

Lâm Phong cũng coi như là người có hàm dưỡng có lãnh lợi, vào lúc này lại không nhận được xoa người, len lén bật cười.

Câu “Đại ca, huynh thật tốt.” Kia của La Châm là cắn răng nghiền lợi, cắn thù đến tận xương tủy, La Giản lại lý giải theo ý tứ mặt chữ, nói “Nhị đệ, đại ca vô cùng tốt”, không được, không nhận được, chuyện này thật sự quá buồn cười.

Lâm Thâm không hiểu được, nàng thấy phụ thân như vậy, liền ôm cổ hân nhỏ giọng hỏi, “Phụ thân, sao vậy.”

Lâm Phong nín cười, “Không có việc gì, cậu cả con nói chuyện cười đặc biệt buồn cười, vì vậy phụ thân liền cười một tiếng.”

Lâm Thâm không khỏi buồn bực, “Cậu nói chuyện cười rồi sao? Con không nghe thấy mà.”

Lâm Phong càng cảm thấy buồn cười, nhỏ giọng nói cho nữ nhi, “A Thâm ngoan, vào lúc này không tiện nói, về nhà phụ thân tỉ mỉ nói cho con nghe, có được không?”

Lâm Thâm sung sướng gật đầu, “Được.”

La Giản và La Châm đứng mặt đối mặt, La Châm hận cắn nát răng ngà, La Giản cũng ngây thơ không biết, nhìn qua có vài phần vui vẻ.

Lâm Phong cười một lúc lâu, mới xoa người mặt mày hớn hở chào hỏi La Giản, “Đại cữu huynh, nhiều năm không gặp, tiểu đệ thật nhớ nhưng”
13q21y/d0n

Mặc dù La Giản chậm lụt, nhưng cũng cảm thấy La Châm quá không giống bình thường, khi đang không được tự nhiên, thấy Lâm Phong tới đây chào hỏi, trong ngực còn ôm tiểu Lâm Thâm, mừng rỡ, “Muội phụ, đệ trở lại? Đại ca cũng nhớ đệ. Tiểu a Thâm, mau tới mau tới, cậu ôm cháu.” Đưa tay muốn ôm Lâm Thâm.

Đầu nhỏ của Lâm Thâm lắc lắc giống như lắc trống bỏi, ôm cổ Lâm Phong không buông, “Mới không cần cậu, muốn cha cháu.”

Hôm nay tâm tình Lâm Phong thật sự quá tốt rồi, cười làm phiên dịch thay Lâm Thâm, “Đại cữu huynh, a Thâm có ý tứ là, bây giờ con bé có phụ thân rồi, đâu còn cần cậu đâu?”

La Giản không khỏi tối mặt.

“Tiểu nha đầu không có lương tâm.” Hân cảm hận mắng một tiếng.

Lâm Thâm làm mặt quỷ với hân.

Sau khi Lâm Đàm tiếp ý chỉ liền trở về phòng, La Thụ lại không đi, dương dương há hê khoe khoang với đám người Tiêu thị, La Anh, “Chuyện vui của đại nha đầu nhà ta sắp đến, chư vị, đến lúc đó nhất định phải quang lâm hàn xá uống ly rượu mừng.”

Tiêu thị ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói mừng với nàng, “Chúc mừng ngươi, a Thụ, đại nha đầu nhà ngươi kết được mối hôn sự tốt, trời ban duyên lành.”

Tiêu thị rốt cuộc lớn tuổi, trong lòng bà thật ra thất vọng nhiều hơn bất kỳ ai, nhưng ngoài mặt còn có thể miễn cưỡng duy trì, La Anh thì không được, nàng là tiểu cô nương được Tiêu thị nuông chiều từ bé đến lớn, tính nhẫn nại cực kỳ không tốt, lúc này thấy La Thụ mà nàng không ưa hã hê, liền âm dương quái khí “Ồi chào” một tiếng, “Ồi chào, không được rồi, về sau nữ nhi của ngươi phải làm Hoài Viễn Vương phi rồi sao, chúc mừng chúc mừng. Ngươi nói, nhị Hoàng tử đã là Khang Vương rồi, tam Hoàng tử cũng là Mục Vương rồi, sao đại Hoàng tử còn là Hoài Viễn Vương chứ, còn không có tước vị cao bằng đệ đệ mình? Tước vị của hân thấp không cần gấp gáp, làm hại con gái ngươi chỉ có thể làm Quận Vương phi, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc chỉ là một vị Quận Vương phi.” Tiêu thị và Toàn thị hai người mẹ chồng nàng đầu trằm miệng một lời.

“Đúng vậy, đáng tiếc chỉ là vị Quận Vương phi.” Mấy người Nhương thị, La Văn Úy cũng làm ra dáng vẻ tiếc nuối, khóe miệng lại treo nụ cười châm chọc.

La Thụ khí thế mạnh mẽ, “Điều này các ngươi lại không hiểu, ý chỉ của Hoàng thượng nhắc tới bốn chữ Hoài Viễn Vương phi rồi hả? Không có, trên thánh chỉ viết rất rõ ràng, là Hoàng trưởng tử phi. Hoàng trưởng tử phi các ngươi có hiểu là ý gì không?” Dáng vẻ đắc ý ngạo mạn đi tới bên cạnh từng người hỏi, “Di ngươi hiểu chứ? Thế tử phu nhân ngươi hiểu không? Nhị thiếu phu nhân, tam thiếu phu nhân, tứ thiếu phu nhân, các ngươi thì sao, hiểu không?”

Trong lòng Tiêu thị trào lên trào xuống.

Đúng vậy, trên thánh chỉ nói là Hoàng trưởng tử phi, mà không phải là Hoài Viễn Vương phi...

La Thụ hỏi từng nữ quyến của phủ Tấn Giang Hầu, hết sức hài lòng, đặc biệt kéo La Anh, thành thật cười, “Hoàng trưởng tử phi này được sắc mệnh như vậy, đến Hoàng thứ tử, Hoàng tam tử, ngươi nói thử xem, sẽ là tình hình gì? Ta đoán trên chiếu thư nhất định sẽ viết “Sắc phong làm Hoàng thứ tử phi” “Sắc phong làm Hoàng tam tử phi”, ngươi nói có đúng không? Chào ôi, trưởng tử và con thứ kém xa rồi, Thâm đại thiếu phu nhân, ngươi nói đúng không?”

La Anh cảm tức bỏ qua nàng.

La Thư thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

La Anh à La Anh, ta nói đến chỗ đau của ngươi đi? Đừng luôn mồm nói Thảm Minh Họa của ngươi nữa, nó tỏ vẻ nữa, tương lai chẳng qua cũng chỉ là Hoàng thứ tử phi mà thôi.

“Đừng như vậy, Hoàng thứ tử phi cũng vô cùng tốt.” La Thư có ý tốt, vẻ mặt thành khẩn nói.

La Anh giận đến chân mày dựng lên, La Thư lại cười đến càng vui vẻ hơn.

Hôm nay La Thư đại triển kỳ tài, chọc La Anh nổi giận bùng bùng rồi khỏi phủ Tấn Giang Hầu, nói đến Tiêu thị che ngực thiếu chút nữa mềm oặt ngã xuống, nói đến đông đảo nữ quyến phủ Tấn Giang Hầu mặt mày xám tro không còn chút máu, mới dương dương hă hê mang theo vị hôn phu và con trai con gái, trở lại Lâm Lang hiền.

Trở về, La Thư liền kéo Lâm Đàm ra ngoài quan sát từ trên xuống dưới, càng quan sát càng hài lòng, mở cò trong bụng, “A Đàm nhà ta vừa đẹp lại đoan trang, trời sinh chính là phải làm Vương phi.”

Tuy Lâm Đàm hào phóng, nhưng cũng bị nương mình nói đến xấu hổ, cả hai gò má bị nhiễm đỏ bừng.

Lâm Phong mỉm cười, “Phu nhân, đừng nói tiếp nữa, mặt a Đàm đã đỏ lên.”

Lâm Khai cũng nói vào giúp, “Đúng vậy, nương, đừng nói nữa, ngay cả sau tai a Đàm cũng đỏ rồi.”

Lâm Hàn kéo La phu nhân, “Nương, tỷ tỷ xấu hổ, không thể nói nữa.”

Trong số người cả nhà, chỉ có Lâm Thâm chú ý tới điểm khác biệt, nàng cười hi hi, gầy bàn tính, “Tỷ tỷ phải gả cho Diệu ca ca, vậy không phải chúng ta thêm thân thích sao?”

Cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ cả nhà cười ầm lên.

A Thâm, trong cái đầu nhỏ này của con, cả ngày đều nghĩ cái gì.

Lâm Khai trêu ghẹo nói: “A Thâm nói rất đúng, chúng ta lại thêm thân thích A Thâm, thân thích của chúng ta không chỉ nhiều hơn, mà còn rất rộng rãi đấy, nói ví dụ như, bây giờ Hoàng đế bệ hạ cũng là thân thích với mọi người đấy.”

Lâm Thâm say mê vô hạn, “Hoàng đế cũng là thân thích của mọi nhà, thật tốt quá, hi hi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nàng chính là số tuổi ngây thơ, tình cảm rất thuần túy và tinh khiết, vui mừng chính là vui mừng thật, tức giận chính là tức giận thật, nếu say mê lên rồi, đó cũng là vui sướng thật đắm chìm trong vui sướng và phấn khởi, vô cùng quên mình, vô cùng mê mẩn. Có tình nàng có đáng về cực kỳ đáng yêu, đáng về nhỏ bé tự mình say mê này, nhìn mà lòng người ta sắp tan chảy.

La phu nhân thích tiểu nữ nhi nhất, đón lấy nàng từ trong ngực Lâm Phong, cười híp mắt hôn hai cái.

Lâm Thâm cũng sung sướng hôn hai cái lên mặt La phu nhân, “Nương, thân thích.”

La phu nhân không khỏi hé miệng cười, “Nhị tiểu thư của chúng ta bốn tuổi xuân xanh, cuộc sống vẫn trôi qua không buồn không lo, phiền não duy nhất chính là dường như thân thích hơi ít? Giờ thì vừa vặn, không chỉ có thân thích, thân thích vẫn còn rất đông đảo, người này xa hoa hơn người kia, tiểu a Thâm cuối cùng không cần rầu rĩ!”

Lâm Thâm hưng phấn gật đầu, “Vâng, không lo lắng rồi.”

Lâm Phong cười nói: “A Thâm yên tâm, thân thích của chúng ta nhất định sẽ càng ngày càng nhiều. Không riêng gì tỷ tỷ của con phải gả ra, đại ca của con cũng nên cưới vợ rồi. Đến lúc đó con có chị dâu, thân thích chẳng phải lại thêm?”

Mắt Lâm Thâm sáng rực lên, cười đến cực kỳ ân cần với Lâm Khai, “Đại ca, nhờ vào huynh nha.”

Nàng nhiệt tình cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, răng sữa nhỏ dễ thương, đáng yêu vô cùng đáng yêu.

Mặc dù trước mắt nàng còn chưa đủ nhiều từ ngữ, ngôn ngữ không đủ phong phú, nhưng nét mặt nàng đã biểu lộ ý tứ của nàng đến mức vô cùng tinh tế: Đại ca, muội muốn nhiều thân thích, nhiều náo nhiệt hơn, toàn bộ đều dựa vào huynh, huynh phải cố gắng đó!

Lâm Phong và La phu nhân không nhịn được vui vẻ cười to, Lâm Đàm mỉm cười, ngay cả Lâm Hàn bình thường nghiêm túc kính cẩn cũng cười chảy nước mắt.

A Thâm, muội rất khiến người ta vui vẻ.

Khóe miệng Lâm Khai nhếch lên, khiêm tốn bảo đảm với muội muội, “A Thâm, đại ca nhất định làm hết sức, làm hết sức.”

Lâm Thâm thật sự vui mừng, hai cánh tay nhỏ dùng sức giang ra, “Đến lúc đó muội sẽ có nhiều thật nhiều thân thích như vậy, còn nhiều hơn Trần Trần và Du Ninh!” Nhắc tới Trần Trần và Du Ninh, đôi mắt nhỏ sáng trong suốt của nàng hơi phai mờ đi, khổ sở nói, “Con nhớ Trần Trần và Du Ninh rồi, rất nhớ rất nhớ.”

Cha mẹ nàng, ca ca tỷ tỷ cũng không thể nhìn nỗi nàng đau lòng khó chịu, rồi rít mở lời an ủi, “Tạm thời không nhìn thấy mà thôi, lui về sau khẳng định còn có cơ hội gặp mặt.”

Suy nghĩ của La phu nhân có đôi khi có phần thiên mã hành không, khuyên giải Lâm Thâm “A Thâm, mặc dù còn không gặp được Trần Trần và Du Ninh, nhưng con có đại Bạch và tiểu Hối, có đúng không?”

(*) thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây, ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc

Lâm Khai, Lâm Đàm nghe cũng choáng váng, người bạn tốt này sao có thể đánh đồng với thú cưng, ngài thật được, ai ngờ La phu nhân còn chưa nói hết đâu, tiếp tục thiết tha nói cho tiểu nữ nhi, “Còn có nữa này, a Thâm, không phải con muốn nói người một hai tuổi sao? Nương nói cho con biết, khi bà ngoại con qua đời cậu con mới hai tuổi, cậu con không ai trông nom, nuôi dạy, bản thân liền hơi hồ đồ, A Thâm lui về sau nói nhiều cậu con có được không?” dieendaanleequydonn

Cái này không riêng gì Lâm Khai và Lâm Đàm rồi, ngay cả hai cha con Lâm Phong và Lâm Hàn cũng cùng choáng váng, thì ra ở trong mắt người, Thế tử phủ Tấn Giang Hầu hai tuổi mất mẹ, đại ca ruột của người, hần mới hai tuổi hả? Hần là người mà a Thâm có thể “Nói”? Người... Người ví dụ dễ a Thâm, thật đúng là dùng bất cứ mảnh khóa nào...

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, “Vâng, lui về sau con có thể nói cậu! Cậu hai tuổi liền không có ai quản, con quản cậu ấy!”

“Đúng vậy đúng vậy.” La phu nhân vui sướng gật đầu liên tục.

Lâm Phong thuận thế ngồi bên cạnh giường La Hán, Lâm Hàn cũng ngồi xuống theo, đầu dựa vào đùi hần; Lâm Khai thân nhiên đi tới bên cạnh ghế dựa bốn chân, cánh tay dựa trên đầu ghế; Lâm Đàm là người trấn định nhất, đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng trong mắt xinh đẹp của nàng cũng chớp động nụ cười.

La phu nhân và Lâm Thâm một đôi kẻ dỏ hơi này, mang đến sung sướng cực lớn cho Lâm gia.

Trong Lâm Lang hiện thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười khoan khoái, những chỗ khác ở phủ Tấn Giang Hầu lại không phải như vậy. Nơi trung tâm nhất trên trục đường chính trong phủ Tấn Giang Hầu, viện trắng lệ hiện ngang nhất tên là Vinh An đường, là chỗ ở của Hầu phu nhân Tiêu thị, lúc này trong nội đường Vinh An đường không khí trầm lắng, giống như bầu trời trước lúc mưa to, giăng đầy mây đen, xám xịt nóng bức, khí áp thấp đủ để cho người ta sắp hít thở không thông.

Tiêu thị ngồi ngay ngắn trên ghế Thái sư, trên mặt gần như không có huyết sắc, hơi thở phập phồng.

La Châm, Toàn thị ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ.

La Văn Lễ, La Văn Úy cũng ở đây.

“Bà nội, người dù ít dù nhiều cũng ăn một chút đi.” La Văn Úy hiếu thuận tự tay bưng qua một khay tinh xảo, trên khay để một tách trà nhỏ Nhữ Điều có nắp, màu xanh đẹp mắt, như bầu trời sau mưa.

“Không có khẩu vị.” Tiêu thị mặt mũi xua tay.

Bà nào ăn được gì, giận đến giận no rồi.

Bình thường ở trước mặt Tiêu thị La Văn Úy rất được sủng ái, lúc này bị bà nội từ chối, liền dẫu môi lên.

La Châm và Toàn thị thấy Tiêu thị ngay cả cháo cũng không chịu uống, liên tục hết lời khuyên nhủ, “Không ăn gì sao được? Người tốt xấu gì ăn hai miếng, chúng con cũng yên tâm.”

Tiêu thị mệt mỏi, “Không ăn cái gì, các người cũng không có gì không yên tâm. Các người có thời gian khuyên ta những chuyện vô dụng này, còn không bằng nghĩ thay ta ra một ngụm tức này như thế nào, mới là chuyện đúng đắn.”

Bà thuận lợi vài năm như vậy, hai ngày nay liên tiếp bị thương nặng, đã chịu không nổi, sắp muốn chết rồi.

La Châm hơi khó xử, “Nương, đừng nói chúng con bất ngờ, ngay cả Thẩm Tướng cũng không phán đoán được chuyện ngày hôm nay, đúng không? Án tham ô của Lâm Phong lão nhân gia ông ấy còn tưởng rằng hôm nay chỉ là sơ thẩm, ai ngờ bệ hạ lưu loát rõ ràng kết thúc vụ án. Còn nữa, hôn sự của Lâm Đàm và Hoài Viễn Vương hôm nay có thể hạ chỉ, vậy thật sự khiến cho người ta suy nghĩ nát óc cũng nghĩ mãi không ra nguyên nhân trong đó. Mặc dù Hoài Viễn Vương không được sủng ái, nhưng vẫn là trưởng tử của bệ hạ, ai có thể nghĩ đến bệ hạ và Thái hậu đều không triệu kiến đã xác định hôn sự rồi? Vốn trong cung đã an bài hạ nhân, lời đồn đại về Lâm Đàm đã truyền tới, Thái hậu nương nương đều không hề phái người đi dò hỏi, đã có người nhiều chuyện đến trước mặt bà ấy góp lời, nói tin tức bên An Định châu kia cho bà ấy nghe, lúc cần thiết Phùng Quý phi có thể tự mình ra mặt. Mọi chuyện thật sự an bày không chệ vào đâu được, nhưng hôm nay thật sự kỳ quái, toàn bộ không theo quy củ...” die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

Sơ thẩm liền định án, người còn chưa gặp đã già, toàn bộ hoàn toàn không theo lẽ thường.

“Nương, sự tình thật sự xảy ra bất ngờ.” Toàn thị cũng khuyên.

Thấy hai vợ chồng La Châm và Toàn thị đều có dáng vẻ “Trời sụp ta cũng vậy, không phải do chiến tranh”, Tiêu thị không khỏi cười lạnh, “Cái gì gọi là sự tình đột nhiên xảy ra, thật ra thì mỗi sự kiện đều có báo trước, chúng ta không lưu ý thôi! Lâm Phong thật ra là người có gia sản kếch xù, chuyện này từ xưa đến nay, chúng ta có ai biết? Phủ Tấn Giang Hầu sợ rằng ngoài Hầu gia tốt của chúng ta, những người còn lại đều chẳng hay biết gì đi!” Ánh mắt của bà chuyển thành lạnh lẽo, cắn răng nghiêng lợi, “La Thụ sinh ra liền được danh khắc mẹ, Hầu gia vẫn không quản không hỏi nàng ta, ai ngờ lớn lên, sau lưng ta lại chọn cho La Thụ con rẻ như vậy! Thì ra Lâm Phong không chỉ tài hoa hơn người, vẫn còn rất có tiền! Được, được, đã nhiều năm như vậy, ông ấy giấu giếm ta thật tốt!”

La Châm thấy trên mặt Tiêu thị hiện lên đồ ửng, cả kinh trong lòng, vội vàng tới thay Tiêu thị thuận khí, “Nương, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng, người ngàn vạn lần đừng chọc giận mình.”

Toàn thị cũng tới đây lấy lòng, vỗ lưng cho Tiêu thị, nói: “Đúng vậy đó, nương, chuyện Lâm Phong thật ra rất có tiền chúng ta tất cả ai cũng không biết gì cả, nói không chừng cha cũng không biết đấy.”

La Châm phụ họa, “Đúng, nói không chừng cha cũng không biết đâu, là Lâm Phong không hết lòng. Người suy nghĩ một chút, Lâm Phong khi sáu tuổi được gửi nuôi ở phủ Giang Âm Hầu, cho đến khi thi được Trạng nguyên, công thành danh toại mới đòi Giang Âm Hầu trả lại gia sản, hẳn là một người rất có tâm kế, rất nhìn được tức giận, cha chưa hẳn đã biết được nội tình.”

Mặt Tiêu thị trầm như nước, “Sao ông ấy có thể không biết nội tình? Lâm Phong người con rẻ này là chính bản thân ông ấy chọn xong rồi mới nói cho ta biết, những lời khác cũng không nói, chỉ nói để cho ta chuẩn bị mở hôn sự thay La Thụ. Còn nói cái gì mà La Thụ ra cửa, mới làm chuyện của Anh nhi, khi đó ta thật sự quá ngu rồi, còn tưởng rằng ông ấy đây là nghĩ thay Anh nhi, ai ngờ ông ấy lại...” Giận đến phát run, không nói được nữa.

La Thụ đến tuổi nên gả cưới nhưng không có người nhà môn đăng hộ đối nào tới cửa cầu hôn, Tấn Giang Hầu nóng nảy trong lòng, trong lòng Tiêu thị dĩ nhiên biết. Ngay khi đó bà tính toán để Tấn Giang Hầu trước cứ gấp gấp một chút, chờ hòa hầu đến, bà tùy tiện chọn một gia đình gả ra ngoài. Tấn Giang Hầu đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý — không có đạo lý nữ hài nhi luôn không lấy chồng chết già ở nhà mẹ, thanh danh La Thụ không tốt, người trong sạch không muốn, đành phải nhất lấy một nhà nhất đẳng lập gia đình, còn có thể làm gì.

Nhưng bà ngàn vạn lần không ngờ, có một ngày sau khi Tấn Giang Hầu về nhà đã ném cho bà một câu: “A Thụ hứa gả cho Trạng nguyên Lâm Phong rồi, Lâm Phong không cha không mẹ, trong tộc cũng không có người thân chi gần, bà tổ chức hôn sự đi, tốn nhiều tâm tư.” Khi đó Tiêu thị thấy Lâm Phong tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, cảm thấy quá tiện nghi cho La Thụ rồi, nhưng cẩn thận ngẫm lại, Lâm Phong là một cô nhi không cha không mẹ không nơi nương tựa, trong lòng lại thoải mái chút, dù sao La Anh phải gả là Thẩm gia, danh môn đại tộc, rể sâu lá tốt, không phải người như Lâm Phong có thể so sánh.

Tiêu thị vẫn thật sự làm mẹ kế tốt, lo liệu hôn sự thay La Thụ và Lâm Phong, rất tận tâm tận lực.

Cho đến mười mấy năm sau, Tiêu thị mới biết được Lâm Phong không chỉ có tài mạo song toàn, còn là một tài chủ lớn, điều này khiến cho bà sao không giận được.

“Vậy người cũng đừng tức giận.” La Châm vẫn rất hiểu thuận, thấy Tiêu thị tức giận thành như vậy, một lòng muốn khuyên xong bà, “Người không suy nghĩ một chút, hôn sự của La Thụ và hôn sự của a Anh sao có thể so. Cho dù Lâm Phong có tiền, cũng không bằng em rể xuất thân danh môn, tiền đồ vô lượng. Hôn sự của La Thụ và a Anh vốn là một cái trên trời, một cái dưới đất, có đúng không? Hơn nữa, ban đầu người đoạt hôn sự của La Thụ cho a Anh, bồi thường cho La Thụ một người con rẻ không tề, cũng coi như không làm thất vọng nàng ta...” die nda nle equ ydo n n

“Có ý tứ gì?” La Văn Úy và La Văn Lễ ở bên cạnh nghiêng tai yên lặng nghe, nghe thấy thế không khỏi ngạc nhiên, người nhìn ta, ta nhìn người, đều không thể tin. Cô La Anh của bọn họ đến phủ Thẩm Tướng, đại thiếu phu nhân Thẩm gia địa vị cao quý, chẳng lẽ vị trí này... Vốn là của La Thụ sao?

“Cái gì gọi là ta đoạt hôn sự của La Thụ.” Tiêu thị hung hăng trợn mắt nhìn La Châm, mắt thẳng băng nói: “Lão Hầu gia La gia và lão Tướng gia Thẩm gia quả thật hồi trước ước định cháu trai cháu gái muốn kết hôn, nhưng rốt cuộc là cháu trai cháu gái nào, lão nhân gia lại không chỉ định! La Thụ là nữ hài nhi La gia, chẳng lẽ Anh nhi không phải vậy, sao lại gọi là ta đoạt của nàng ta?”

“Đúng, đúng, hài nhi lỡ lời, lỡ lời.” La Châm nỏ nộ cười, tự đánh mình một bạt tai.

Hắn vì dụ dỗ Tiêu thị vui vẻ, dĩ nhiên sẽ không đánh quá nặng, chính là làm đáng vể.

Mặc dù biết rõ là như thế, nhưng Tiêu thị vẫn đau lòng, “Bớt làm bộ làm tịch.” Trong miệng nói như vậy, nhưng giọng nói đã nhu hòa nhiều.

La Châm không ngừng cố gắng, “Nói thật, người đừng tức giận nữa. Người suy nghĩ một chút, La Thụ so với a Anh, dĩ nhiên a Anh gả tốt hơn. Chính là hôm nay Lâm Đàm được sắc phong làm Hoàng trưởng tử phi, Minh Họa tương lai là em dâu, nhưng cái gọi là Hoàng trưởng tử này bây giờ vẫn chỉ là vị Quận Vương, tiền đồ có thể so sánh với Khang Vương Điện hạ sao? Khang Vương Điện hạ là cháu ngoại của Phùng gia, lại là người thân với Trịnh gia, có người hai nhà Phùng, Trịnh ủng hộ, tương lai cưới Minh Họa, hơn nữa Thẩm, La hai nhà ủng hộ, các Hoàng tử ai có thể so sánh với hắn? Tương lai ai chết vào tay ai, nghĩ cũng có thể nghĩ đến. Nương, là Vương phi của vị Hoàng tử nào không quan trọng, tương lai ai có thể ngồi được cao nhất, mới quan trọng hơn, người nói đúng không?”

Trên mặt Tiêu thị có ý cười.

Đúng vậy, tương lai ai có thể ngồi lên chỗ ngồi cao nhất, mới xem như thắng thật.

Được La Châm khuyên như vậy, Tiêu thị vẫn thật sự không còn tức giận như thế nữa.

La Văn Úy nghe được bà nội mình, phụ thân mình nâng Thẩm Minh Họa lên cao như vậy, trên mặt lại hiện lên vẻ tức giận, phát tác nói: “Thẩm Minh Họa thật sự tốt như vậy sao? Bà nội, cháu mới là cháu nội ruột của người! Cha, con mới là nữ nhi ruột của ngài!”

La Châm nhức đầu, “Úy nhi, con nhìn con tính khí này, nếu như con có thể yên tĩnh thùy mị giống như Minh Họa, con cũng có thể... Haizzz, tính khí con nóng nảy, đến Hoàng gia không thích hợp, hiểu không?”

Trong lòng Toàn thị cũng không phục giống như La Văn Úy, nhưng ngay trước mặt mẹ chồng và chồng lại không dám nhiều lời, dịu dàng khuyên nhủ: “Úy nhi, nghe lời bà nội con, chẳng lẽ bà nội sẽ hại con sao?”

La Văn Úy thờ phỉ phò, nào nghe lọt.

Tiêu thị thở dài, ngoắc kêu La Văn Úy an ủi mấy câu, “Úy nhi yên tâm, tương lai của cháu, bà nội mưu tìm thay cháu rồi, tuyệt đối sẽ không kém.”

La Văn Úy uất ức, “Thẩm Minh Họa đều ngồi chỗ cao nhất, cháu như thế nào cũng không so được với nàng ta nha.”

Tiêu thị cười khò, “Đứa nhỏ ngốc, chỗ ngồi cao nhất chỉ có một, đây là chuyện không cách nào khác. Úy nhi, cháu trở về trước, hôm nào bà nội sẽ tỉ mỉ nói đạo lý trong đó cho cháu nghe, Úy nhi, Lễ nhi, thời gian đã không còn sớm, các cháu đi về trước đi.”

La Văn Úy, La Văn Lễ mặc dù bất mãn trong lòng, nhưng nghe được giọng nói kiên quyết của Tiêu thị, không dám làm trái, hành lễ, lui ra ngoài.

Sau khi cháu trai cháu gái đi ra, Tiêu thị mỉm cười nói: “Ta chỉ biết La Thụ gả cho vị Trạng nguyên lang, không biết Trạng nguyên lang của nàng ta là người có lòng dạ như vậy, cũng không biết con trai con gái của nàng ta mỗi một đứa đều không giống mẹ, lại giống Trạng nguyên lang quân của nàng ta. Thôi, người Lâm gia nhìn đáng vẻ rất khó đối phó, như vậy, chúng ta liền không cứng đối cứng, đối người khác đi.”

“Ý của người là...?” La Châm và Toàn thị đồng thời mở miệng hỏi.

Tiêu thị cười đến càng đắc ý, giọng nói càng trở nên dịu dàng, “Dĩ nhiên là Thế tử gia của phủ Tấn Giang Hầu chúng ta rồi. Vị Thế tử gia này của chúng ta thuở nhỏ bị Thái phu nhân làm hư rồi, quả thật cả người đều là tật xấu, cả người đều là nhược điểm, ta quá không có ý tứ rồi, tùy tùy tiện tiện có thể bắt được chỗ đau của hắn, haizzz, ta đây là lấy mạnh hiếp yếu.”

Giọng nói của bà càng dịu dàng, trong lòng Toàn thị càng sợ hãi, cười đến cực kỳ thuận theo với bà, nịnh hót.

“Xuống tay từ chỗ nào?” La Châm xin phép.

Tiêu thị thoải mái dựa vào sau lưng ghế, híp mắt, ánh mắt giống như con mèo trong đêm tối đang thừa cơ hành động muốn bắt được con chuột, sáng ngời, tàn nhẫn, xảo trá, vô tình, “Đừng giống như lúc trước lấy một tội danh không đầu không ngựa cho hắn, đó là vô dụng, lúc này phải ra chiêu lớn! Bộ hạ đã hạ chiếu mệnh Hoàng tử phi, chắc hẳn mẹ con La Thụ và Lâm Đàm ít ngày nữa sẽ phải vào cung bái kiến Thái hậu, chiều lớn này, liền để đến lúc mẹ con các nàng hai người vào cung rồi đánh ra, đến lúc đó, chính là một kích trí mạng, mẹ con La Thụ không thể lui được nữa, tránh không thể tránh, chặt vật không chịu nổi.”

Giọng nói hời hợt, lại ẩn chứa sát cơ vô hạn.

La Châm và Toàn thị vừa sợ, vừa mừng rỡ, nhỏ giọng lên tiếng: “Nương nói đúng lắm.”

Trên mặt Tiêu thị hiện lên nụ cười khác thường, nhắm hai mắt lại.

La Châm và Toàn thị thu lại khí thế ở bên cạnh hầu hạ, không dám nói nữa.

Mỗi khi vào thời điểm này, hai vợ chồng cũng có phần ngại Tiêu thị.

Không ngoài dự đoán của Tiêu thị, Dương Ninh cung quả nhiên có thái giám tới tuyên ý chỉ của Chu Thái hậu, cho đòi mẹ con La Thụ vào Dương Ninh

cung. Nhưng mà, Thái hậu muốn triệu kiến cũng không phải chỉ có La Thư và Lâm Đàm, còn đặc biệt nhắc tới Lâm Thấm, “Nhị tiểu thư cũng mời đi, Thái hậu nương nương muốn gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tới truyền lời là một tiểu thái giám mười ba mười bốn tuổi, mi thanh mục tú, La Thư cười cảm tạ tiểu thái giám, lệnh cho Thanh Trúc tặng cho hắn một hà bao nạm vàng khảm ngọc, tiểu thái giám cầm hà bao trong tay, thấy nặng trĩu, biết hôm nay lần phải đi này không phí công chạy, không khỏi mở cờ trong bụng. Hắn vốn chính là người nói nhiều, một khi vui mừng càng thêm không được, lăm nhăm lăm bầm nói rất nhiều với La Thư, “La phu nhân, Thái hậu nương nương là lão nhân gia rất hòa khí, người chỉ cần nói thật, ở trước mặt lão nhân gia người không giả bộ, người liền thích. Thái hậu nương nương rất thích đứa bé, huống chi tuổi thập tứ Điện hạ và cửu Công chúa không sai biệt lắm với nhị tiểu thư các ngài, có thể cùng nhau chơi đùa, còn có Lương thiếu gia nhà Tương Dương trưởng Công chúa, nhị tiểu thư không lo không có bạn.”

La Thư cẩn thận nghe một lần, lại lệnh cho Thanh Trúc lấy mấy quả vàng nhỏ đưa cho hắn, tiểu thái giám cảm tạ lại cảm ơn, mặt mày hớn hờ rồi đi.

“Con phải đi Hoàng cung sao.” Lâm Thấm đom đóm chạy đến trước gương soi, “Bím tóc của con có được không? Xiêm y của con có đẹp không? Nương, tỷ tỷ, mau đến nhìn con.”

“Đẹp mất.” Lâm Đàm mỉm cười đi tới, “A Thấm nhà chúng ta trời sinh lệ chất, cho dù ăn mặc như thế nào đều đẹp đấy.”

La Thư cũng từ trước đến giờ không khiến Lâm Thấm thất vọng, vẻ mặt tươi cười hung hăng khen ngợi con bé một phen, “Tiểu a Thấm, trong thơ cổ hình dung mỹ nữ tuyệt thế ‘Phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngự’, ý tứ chính là thật sự rất xinh xắn rất hoàn mỹ, cho dù trang điểm hay không trang điểm cũng không cần. Con chính là tiểu mỹ nữ tuyệt thế như vậy.”

(*) Phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngự: Hai câu phú trích trong Lạc Thần phú của Tào Thực, có nghĩa sấp thơm không cần thêm, phấn màu chẳng cần thoa.

Mặc dù Lâm Thấm không hiểu nhiều lắm lời La Thư nói, nhưng cũng biết mẫu thân đang khen nàng xinh đẹp, mừng rỡ không khép được miệng nhỏ nhắn.

“Ý của mẹ đang nói, Lâm Thấm không cần trang điểm cũng rất xinh đẹp.” Lâm Đàm dịu dàng nói cho nàng biết.

“Trang điểm ăn diện nữa sẽ càng đẹp mắt hơn, có đúng không?” Mắt to của Lâm Thấm vụt sáng, tràn ngập hy vọng hỏi.

La Thư và Lâm Đàm đều cười đến không xong.

Tiểu a Thấm, con quá thích làm đom.

La Thư lệnh cho thị nữ lấy ra từng chiếc váy nhỏ cho nàng chọn lựa.

Váy áo xiêm y của Lâm Thấm ngược lại rất nhiều, mỗi một món đều dùng chất liệu rất chú trọng, thợ thủ công đều làm rất tinh xảo, hoặc trên vải dệt liền có hoa văn xinh đẹp, hoặc thêu cá, chim, hoa, cảnh vật rất sống động, sinh động hoạt bát.

Thị nữ bày từng váy áo xiêm y, Lâm Thấm nhìn từ đầu này đến đầu kia, cuối cùng chọn lấy một bộ áo tay rộng tà chéo bằng tơ lụa màu xanh lam nhạt, váy gấm hoa thuần thêu bướm bay trên mẫu đơn, phối với đai lưng nhỏ màu xanh lam nhạt điểm tuyết trần châu, chân đeo giày thêu bằng gấm màu xanh lam nhạt thoải mái vừa chân.

“Nương, tỷ tỷ, hai người mặc cái gì?” Chọn xong cho bản thân, nàng liền quan tâm đến La Thư và Lâm Đàm, tự chủ trương ra lệnh cho thị nữ, “Lấy xiêm y của nương ta và tỷ tỷ ra, ta lựa chọn thay cho bọn họ.”

Thị nữ dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn La Thư, La Thư cười gật đầu, quả thật lấy từng bộ xiêm áo ra.

Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Hàn vào phòng, thấy đầy phòng đều là các loại váy áo, khá làm kỳ, “Đây là thế nào?”

Lâm Thấm chấp tay nhỏ bé sau lưng, cất bước nhỏ khoan thai, “Con và nương, còn có tỷ tỷ, chúng con phải đi Hoàng cung, Hoàng cung đó.” Nói liên tục hai lần Hoàng cung, bày tỏ nàng đi là nơi rất tốt.

“Đó là căn trang điểm ăn mặc thật đẹp.” Lâm Phong và Lâm Khai tỏ vẻ hiểu.

“A Thắm, bụng có thi thư khí thể tự lộng lầy.” Lâm Hàn không tán thành, kéo muội muội qua nghiêm túc dạy cho nàng, “Muội tốt nhất đi học, phong cách tốt rồi, tự nhiên sẽ thật xuất chúng, không cần dựa vào trang điểm ăn mặc.”

Lâm Thắm cười lấy lòng, “Nhị ca, muội vừa trang điểm, lại... Lại khí thể tự lộng lầy, có được không?” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Hàn sừng mặt lên, “Tự lộng lầy cái gì, sau khi cha trở về muội đều không chịu học cửu chương rồi, nhị ca dạy muội thơ Đường, muội cũng không thích học.”

“A Thắm không thích học, vậy liền không học.” Lâm Phong nói chuyện thay tiểu nữ nhi, “A Thắm còn nhỏ, còn chưa vỡ lòng đấy.”

Lâm Khai cười, “Năm tuổi vỡ lòng, a Hàn đệ đến lúc đó lại kiểm tra bài vỡ của muội ấy. Nếu như đến vỡ lòng còn lười biếng, có thể đánh cái mông nhỏ của muội ấy.”

Mất to của Lâm Thắm đảo tròn nghe phụ thân nói chuyện, Lâm Khai vừa nói “Đánh cái mông nhỏ của nàng”, nàng lập tức chạy đến trước ghế nhỏ ngồi xuống, hai tay còn không quên che mông đít của mình, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn người này, lại nhìn người kia, ánh mắt vô cùng linh động.

“Che kín liền không bị đánh sao?” Mấy người Lâm Phong cảm thấy buồn cười.

Đến lúc này La Thư ngược lại hơi rầu rĩ, “Mọi người nói một chút, nếu con bé đến trong cung còn như vậy, miệng đầy lời nói ngoe ngoếch, làm sao mới phải đây. Đây chính là trong cung đó, không phải nhà chúng ta, cũng không phải phủ Tân Giang Hầu.”

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm không sai biệt lắm đồng thời mở miệng, lời nói cũng na ná giống nhau, “Đưa bé ba bốn tuổi biết cái gì? Nếu triệu kiến đưa bé nhỏ như vậy, tất nhiên chắc sẽ không gò bó.”

“A Thắm đã là thông minh khác thường, đưa bé ba bốn tuổi nghe không hiểu còn nói gì nữa, chẳng lẽ người lớn còn so đo với tiểu hài tử sao?”

La Thư nghe thấy tất cả bọn họ đều nói như vậy, hơi yên tâm chút.

Hoài Viễn Vương sai người đưa tới một phong thư.

Lâm Phong mở ra nhìn, cười: “Phụ nhân, a Đàm, xem cái này một chút, tâm lý hai người liền nắm chắc rồi.”

Giao thư cho La Thư, để cho nàng và Lâm Đàm cùng nhìn.

La Thư và Lâm Đàm xúm lại nhìn thư, Lâm Hàn nằm trên lưng nẫu thân nhìn mấy lần, “Viết thật cặn kẽ, Thái hậu thích người trung niên trang điểm ăn diện như thế nào, ngôn hành cử chỉ ra làm sao, thích cô nương trẻ tuổi ăn diện như thế nào, ngôn hành cử chỉ cái gì, đưa bé chỉ cần hồn nhiên đáng yêu, nói cái gì làm cái gì đều được, đồng ngôn vô kỵ.”

Lâm Hàn cau mày, “Nhưng phụ thân, con có lúc cũng muốn làm tiểu nhân một chút, làm thế nào?”

Lâm Phong cười một tiếng, ôn hòa nói cho con trai biết, “Nhân chi sơ, tính bản ác’, bản tính như thế, con cũng không cần quá mức miễn cưỡng mình, thỉnh thoảng làm chuyện sai lầm cũng không sao.”

Lâm Hàn đang định thảo luận sâu sắc vấn đề này với phụ thân, Lâm Thắm lại hào hứng bừng bừng chạy tới, “Tiểu nhân hả, con thích tiểu nhân!”

Mặt Lâm Hàn trắng rồi, “Thích tiểu nhân không thể được, a Thắm, chuyện này nhị ca phải nói cẩn thận cho muội.” Không nói lời gì kéo Lâm Thắm qua, để cho nàng ngồi trên ghế nhỏ, chăm chú xin âm dương cho nàng.

“Chưa vỡ lòng đấy.” Lâm Thắm mím cái miệng nhỏ nhắn.

“Đúng vậy, còn chưa vỡ lòng đấy.” Lâm Phong tới đây ôm lấy tiểu nữ nhi, giải cứu con gái ra.

“A Thắm không thể thích tiểu nhân.” Lâm Hàn kiên trì.

Lâm Phong ôm Lâm Thắm tránh, Lâm Hàn kiên trì đuổi theo phía sau, Lâm Thắm khanh khách cười lên. dinendian.loqidJon

Cuối cùng Lâm Phong ôm tiểu nữ nhi ngồi xuống, nói cho nàng về “Quân tử dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi” (Quân tử nói với nghĩa, tiểu nhân nói với lợi), “Quân tử hòa nhi bất đồng, tiểu nhân đồng nhi bất hòa” (Quân tử hòa nhã với mọi người mà không về hòa về ai, tiểu nhân về hòa với mọi người mà không hòa nhã với ai), “Quân tử cầu chư ký, tiểu nhân cầu chư nhân” (Quân tử yêu cầu bản thân, tiểu nhân yêu cầu mọi người), “Quân tử thân đẳng đẳng, tiểu nhân trường thích thích” (Quân tử thẳng thắn vô tư, tiểu nhân sợ trường sợ sệt), nói đến mấy điều trước còn may, khi nói đến “Tiểu nhân trường thích thích”, Lâm Hàn ở bên cạnh nhiều lời, “A Thắm, chữ thích trong thích thích này, giống thích trong thân thích là một chữ...”

(*) Thích thích, là một từ Hán ngữ, có nghĩa hình dung người có dáng vẻ sợ sệt lo sợ, hồi hộp. Trường – dài, xa, sợ trường.

Lâm Thắm lại nói ra lời mà không khiến cho người ta kinh ngạc đến chết thì không ngừng, “Muội thích cái này, trường thích thích, một chuỗi thân thích thật dài.”

Lâm Phong: ...

Lâm Hàn: ...

Hai cha con cùng nhau hóa đá.

“A Hàn, dạy a Thấm không phải trong thời gian ngày một ngày hai, từ từ đi, từ từ đi.” Lâm Phong an ủi tiểu nhi tử.

Lâm Hàn lo lắng trùng trùng, “Phụ thân ngài nói ngày mai a Thấm vào trong Hoàng cung, có thể cũng nói lời kinh người như vậy không?”

Lâm Phong ngăn ngor, “Cha cũng không nói được.”

Hắn nhìn tiểu nữ nhi mặt mày khoái trá cười ha ha, thật sự khó có thể dự đoán được con gái sẽ nói ra những lời gì, làm ra những chuyện gì.

Ngày hôm sau, sáng sớm Lâm Thấm đã dậy, đi dạo bộ với Đại Bạch và tiểu Hôi của nàng trước, mới trở về tắm rửa thay quần áo, ăn mặc thật xinh đẹp, cùng La Thư, Lâm Đàm ngồi chung một xe, đi về phía cung thành.

Nàng rất thích chải hai bím tóc xinh đẹp, trên hai bím tóc cột dây kết trân châu, sáng bóng đáng yêu.

Các nàng xuống xe ngựa ở Tây Hoa môn, Đường Ninh cung đã có Thái giám đứng hầu ở cửa cung rồi, mời La Thư và Lâm Đàm tất cả lên cỗ kiệu, Lâm Thấm và La Thư ngồi chung, mẹ con ba người đến Đường Ninh cung.

Vào cung thành, không khí liền đoan nghiêm, khắp nơi đều lộ ra yên tĩnh nghiêm trang, Thanh Trúc, Không Dương các thị nữ đi theo hầu hạ theo thật sát phía sau cỗ kiệu, cúi đầu, không dám nhìn chung quanh, trong lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Đến Đường Ninh cung, Chư ma ma bên cạnh Chu Thái hậu dẫn La Thư, Lâm Đàm, Lâm Thấm mẹ con ba người vào trong điện bái kiến Thái hậu.

Lâm Thấm đang cùng mẫu thân, tỷ tỷ đi vào trong, dọc đường chợt có một tiểu hầu nhi nhảy ra, mừng rỡ lớn tiếng kêu lên: “Lâm Thấm, người đã đến rồi!”

Lâm Thấm nhìn hắn, tức giận nói: “Tiểu mập mập, người làm ta giật cả mình!”

Cao Nguyên Dục thấy Lâm Thấm còn gọi hắn là tiểu mập mập, vừa nói câu lại uất ức, cúi đầu nhìn mình, “Sao người còn nói ta là tiểu mập mập. Ta gầy rồi nha, Lâm Thấm, buổi tối mỗi ngày ta đều ăn ít đi hai cái.” diee ndda ffileeq uysd doon

Lâm Thấm nghiêm mặt, “Người làm ta giật cả mình!”

Cao Nguyên Dục tròn tròn hai mắt: “Người gọi ta là tiểu mập mập!”

Chư ma ma vội khuyên, “Thập tứ Điện hạ, Lâm nhị tiểu thư là khách, đừng như thế.” Lại khuyên Lâm Thấm, “Nhị tiểu thư, thập tứ Điện hạ từ trước đến giờ đều có tính tình này, ngài ấy không phải cố ý muốn hù dọa tiểu thư.”

La Thư nghe Chư ma ma gọi đứa bé trai này là thập tứ Điện hạ, biết rõ hắn là thập tứ Hoàng tử do Bách phi sinh ra, trong lòng không khỏi thành thích một cái, “Lời đồn đại Bách phi tướng mạo đẹp, rất được sủng ái, thập tứ Hoàng tử là con nhỏ nhất của bệ hạ, thiên vị nuông chiều, không gì không làm, a Thấm gọi hắn là tiểu mập mập, hẳn đây là tức giận đi?”

Lâm Đàm biết nương mình quá sâu, thấy sắc mặt nương liền biết nương đang lo lắng, nhỏ giọng nói: “Nương, không có gì đáng ngại.”

La Thư rất cảm động, “A Đàm quá hiểu chuyện, luôn suy nghĩ thay ta như vậy.”

Chư ma ma khuyên xong Cao Nguyên Dục và Lâm Thấm rồi, thấy Cao Nguyên Dục muốn kéo Lâm Thấm cùng ra ngoài chơi, liền cười nói với La Thư: “La phu nhân sai một hầu nữ đi theo nhị tiểu thư được không? Thập tứ Điện hạ còn tám bé ham chơi, Thái hậu từ trước đến giờ đều tùy theo ngài ấy, để cho ngài ấy chơi cùng nhị tiểu thư một lúc cũng được.”

La Thư bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lệnh cho Không Tước canh chừng Lâm Thấm, mình và Lâm Đàm cùng nhau đi vào điện.

Lương Luân vội kéo một cô bé mặc áo đỏ từ bên phải đường mòn đã đi tới, “A Dục đệ chạy trốn thật nhanh, nháy mắt một cái đã không thấy người.” Thoải mái nhét cô bé áo đỏ vào trong tay Cao Nguyên Dục, “A Dục, cửu muội đòi tìm đệ.”

“Luân ca ca.” Trí nhớ của Lâm Thấm rất tốt, thấy Lương Luân còn nhớ rõ, ngọt ngào gọi ca ca.

Lương Luân mỉm cười, “Tỷ tỷ của muội muốn gả cho đại biểu ca của ca rồi, chúng ta là thân thích, nhị tiểu thư, ca gọi muội a Thấm có thể không?”

Lâm Thấm nghe được hai chữ thân thích liền mở cờ trong bụng, vui sướng hân hoan gật đầu, “Được đó được đó, Luân ca ca, ca gọi muội là a Thấm”

Cao Nguyên Dục hất tay nhỏ bé của cửu Công chúa ra, “Lâm Thấm, ta và người cũng là thân thích, về sau người không được gọi ta là tiểu mập mập, phải gọi ta là Dục ca ca.”

Lâm Thấm khinh thường nhìn ngó hắn, đưa ngón tay nhỏ bé ra đếm từng đầu ngón tay, “Chờ người không mập nữa, chờ người nói phải trái, chờ người khiến người khác yêu thích, chờ người không dọa người...” Đếm bốn đầu ngón tay, nhìn thấy còn dư lại một ngón, ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, “... Chờ người không tiểu nhân nữa, ta sẽ gọi người là ca ca đi.”

Nếu như Lâm Hàn chính tai nghe được lời nói này của tiểu muội mình, chính xác sẽ kích động đến lệ nóng doanh tràng. A Thấm, muội cuối cùng biết được tiểu nhân không tốt, không thích tiểu nhân.

Cửu Công chúa bị Cao Nguyên Dục hất tay nhỏ bé ra, thút thít nước nở bật khóc.

Cung nhân và bảo mẫu cùng cửu Công chúa vội tới đẩy dũ đỡ nàng.

Hai vị mỹ nữ mặc cung trang cùng tới.

Mỹ nữ bên trái mặc cung trang đỏ thắm, thấy cửu Công chúa đang khóc, cũng không kịp giữ dáng vẻ, nâng váy vội vàng vàng đã chạy tới, “A Vi, sao lại khóc?” Đến trước mặt cửu Công chúa liền ngồi xổm xuống, dịu dàng dũ đỡ nàng.

Mỹ nhân bên phải mặc cung trang màu vàng nhạt, lông mày cong cong, đôi mắt như thu thủy, làn da nhẵn nhụi trắng nõn, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp. Nàng cười như không cười quét nhìn Cao Nguyên Dục, thấy Cao Nguyên Dục đang thờ phỉ phò lý luận với Lâm Thấm, Lâm Thấm nghênh đầu nhỏ không hề để ý đến hắn, nhún mày.

“Bách phi nương nương, Vu Chiêu dung.” Lương Luân nho nhã lễ độ chào hỏi.

“Nương.” Cao Nguyên Dục nghe được Lương Luân chào hỏi, cũng quay đầu lại kêu một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bách phi bước sen khoan thai đi đến, lấy khăn gấm đẹp để nhiều về ra nhẹ lau cái trán cho Cao Nguyên Dục, giận trách: “A Dục, sao con lại đổ mồ hôi? Rất dễ bị cảm lạnh, ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích, nương lau sạch sẽ cho con.” Giọng nói mềm mại, nghe rất cảm động.

Mới đầu cửu Công chúa chỉ khóc, được Vu Chiêu dung dịu dàng dỗ một lát, mới nước nở nói: “Ca ca không chơi với con...”

Vu Chiêu dung cũng không biết ca ca trong miệng cửu Công chúa là chỉ Lương Luân hay Cao Nguyên Dục, dù sao Lương Luân là con yêu duy nhất của Tương Dương trưởng Công chúa, Cao Nguyên Dục là tiểu nhi từ Hoàng đế sủng ái nhất, người nào nàng cũng không đắc tội nổi, liền dịu dàng dũ đỡ, “Ca ca rất tốt, sao lại không chơi với con? A Vi, con nhất định nghĩ sai rồi.” Nắm tay nhỏ bé của cửu Công chúa dặt nàng đến trước mặt Lương Luân và Cao Nguyên Dục, nói, “Ca ca sẽ chơi cùng con, a Vi đừng khóc.”

Cửu Công chúa liền vui mừng, lo sợ đưa tay kéo Cao Nguyên Dục, “Ca ca.”

Lương Luân liền nói cho Cao Nguyên Dục, “Biểu đệ, đệ chơi với a Vi đi, muội ấy vẫn luôn tìm đệ.” Bản thân lại mời Lâm Thấm, “A Thấm, mặc dù Luân ca ca đến Dưỡng Ninh cung cũng chỉ là khách, nhưng mà, chủ nhân Dưỡng Ninh cung này là bà ngoại của ca, ca thường tới nơi này, rất quen thuộc. Luân ca ca dẫn muội đi dạo chung quanh một lát có được không?”

Lâm Thấm sung sướng gật đầu, “Được đó được đó, muội còn chưa từng đi dạo Hoàng cung đó.” Nghĩ đến mình muốn “Đi dạo một chút” trong Tử cấm thành, thái độ hài lòng, không lời nào có thể miêu tả được.

Nàng trời sinh tiểu mỹ nữ, gương mặt sáng bóng trong suốt, mắt đen nhánh linh động, nếu cười lên, mặt mày cong cong, vậy càng xinh đẹp hơn.

Lương Luân thấy nàng có hăng hái như vậy, không khỏi cười, “Hoàng cung rất lớn, ngày hôm nay chúng ta đi dạo Dưỡng Ninh cung trước.”

Hắn là đứa bé lễ phép, khách khí từ biệt với Bách phi và Vu Chiêu dung, “Bách phi nương nương, Vu Chiêu dung, vị tiểu cô nương này là nhị tiểu thư Lâm gia, nàng tuổi rất nhỏ, mới vừa đến Dưỡng Ninh cung, thấy hai vị có thể lạ mắt sợ hãi, xin đừng trách móc. Ta dẫn nàng ra phía sau đi dạo một chút, xin lỗi không tiếp được.”

Lương Luân là cháu ngoại yêu của Chu Thái hậu, Bách phi và Vu Chiêu dung tất nhiên sẽ không làm khó hắn, cũng cười nói: “Luân ca nhi, chậm một chút.”

Lương Luân và Lâm Thâm mới đi không được mấy bước, Cao Nguyên Dục một mực ở bên cạnh hờn dỗi gắt cừu Công chúa ra đuổi tới, “Chờ ta một chút! Lâm Thâm, ta quen thuộc Hoàng cung, ta dẫn ngươi đi dạo, cũng đi dạo hết.”

Lương Luân cười: “A Dục, Hoàng cung thật sự quá lớn, một ngày nửa ngày sao có thể đi dạo hết một lần, chúng ta trước mang nhị tiểu thư đi dạo Dưỡng Ninh cung, hôm nào đi dạo chỗ khác nữa.”

Cao Nguyên Dục liền nói: “Cùng nhau đi dạo.”

Lương Luân gật đầu.

Cửu Công chúa thấy Lương Luân và Cao Nguyên Dục cùng đi, không mang theo nàng chơi, mím mím môi lại muốn khóc.

Vu Chiêu dung đau lòng dự đoán, ném một ánh mắt không hài lòng về phía bóng lưng của Lương Luân, Cao Nguyên Dục, Lâm Thâm.

Mấy đứa bé này ném lại cửu Công chúa chỉ để ý chơi một mình, khiến nàng rất không hài lòng.

Bách phi nhìn Cao Nguyên Dục điên cuồng chạy theo phía sau Lương Luân và Lâm Thâm, trong đôi mắt đẹp thoáng qua vẻ không vui.

“Vu Chiêu dung, chúng ta trở về đi.” Nàng nhàn nhạt nói ra.

Vu Chiêu dung không dám trái lời, dự đoán xong cửu Công chúa, cùng Bách phi trở lại trong điện.

Vào lúc này Chu Thái hậu đang cao hứng, cười đến mắt hí thành đường chỉ, “La phu nhân, người nuôi dạy một con gái tốt.”

Mặc dù Hoài Viễn Vương thề son sắt nói cho bà biết Lâm Đàm rất đẹp, không gì sánh kịp, nhưng bà rốt cuộc trước đó vẫn chưa gặp được người thật, trong lòng vẫn có phần không nắm chắc. Hôm nay cuối cùng nhìn thấy người, quả nhiên danh bất hư truyền, bà làm bà nội sao có thể không vui mừng đây? Cười đến không khép miệng được.

La Thụ không thiếu được khiêm tốn mấy câu, “Tiểu nữ ngẫu thơ đáng yêu không hiểu chuyện, Thái hậu nương nương chê cười.”
*dyan(lee^qu.donnn)

Lâm Đàm buông thông tay đứng bên cạnh mẫu thân, đầu đẹp cúi xuống, đáng vẻ dịu dàng, cổ dài mảnh như thiên nga cao quý tao nhã, đẹp đến động lòng người.

Phùng quý phi và các vị phi tần địa vị cao hôm nay tới thật sự đủ, ánh mắt đều hữu ý vô ý rơi vào trên người Lâm Đàm. Nhìn thấy Lâm Đàm có phong thái, đáng vẻ như vậy, có người hiện lên vẻ kinh ngạc trong mắt, có người hiện ra ý ghen tỵ trên mặt.

Không trách được Hoài Viễn Vương tuyên bố không phải nàng không cưới, thì ra vị Lâm cô nương này là tuyệt sắc nhân gian.

Thấy Chu Thái hậu không hề che giấu yêu thích đối với Lâm Đàm, có mấy vị phi tử thích nịnh hót cũng tiến vào hứng thú tán dương Lâm Đàm.

Lâm Đàm mỉm cười khiêm tốn, “Đâu có đâu có, quá khen.” Lâm Đàm vẫn khẽ cúi đầu, không nhúc nhích, đáng vẻ giữ vẻ cùng tốt.

Sau khi Bách phi đi vào, Phùng Quý phi cười khen một câu, “Sao trước mắt lập tức sáng rõ nhiều thêm? Thì ra đi vào thêm một vị mỹ nhân.”

Chu Thái hậu cũng cười tí mắt vẫy tay với Bách phi, “Mau tới đây, để cho trước mắt ta cũng sáng rõ.”

Bách phi hé miệng cười cười, “Quý phi trêu ghẹo thần thiếp cũng không sao, Thái hậu nương nương người sao cũng còn hăng hái như thế? Thần thiếp đã là mẹ đứa bé, còn sáng rõ cái gì.” Vừa nói chuyện, nàng đã bước chân nhẹ nhàng đến trước mặt Thái hậu, khom gối hành lễ.

Vu Chiêu dung mang theo cửu Công chúa bái kiến Chu Thái hậu, mẹ con La Thụ cũng làm lễ với Bách phi, Vu Chiêu dung.

Bách phi thấy sắc mặt Lâm Đàm, trong lòng nghĩ vị tạp trăn, thần nhiên cười, “Thái hậu nương nương, tuổi giống như Lâm cô nương, phong hoa như vậy, mới thật sự khiến cho trước mắt người ta sáng rõ đấy.”

Chu Thái hậu vui vẻ, “Đều sáng rõ, đều sáng rõ.” Lại nhìn Lâm Đàm, hài lòng tột đỉnh, mở cờ trong bụng nói: “Vương phủ có phải quen dùng đèn chín nhánh không? Hoài Viễn Vương phủ bớt đi, không cần phải chín nhánh nhỏ, một nhánh là đủ rồi.”

Chu Thái hậu vừa nói ra lời này, các phi tần phần lớn ngại ngần cả người.

Hoài Viễn Vương tuy là trường tử của Hoàng đế, nhưng bọn đệ đệ đều phong Thân Vương rồi, hắn còn hai chữ Quận Vương, chuyện này đừng nói chính hắn, người ngoài nhìn cũng cảm thấy lúng túng thay hắn. Mặc dù như vậy, nhưng Chu Thái hậu từ trước đến giờ thương yêu đại tôn tử này, sao lại cũng muốn chê cười Hoài Viễn Vương?

Chỉ có mấy người tâm tư đơn thuần hiểu Chu Thái hậu có dụng ý gì, hết sức hâm mộ Lâm Đàm.

Phùng Quý phi thấy vẻ mặt tươi cười của Chu Thái hậu, liền như thấy điều thú vị hỏi: “Thái hậu nương nương, tại sao Hoài Viễn Vương chỉ cần dùng một nhánh là đủ rồi.”

Chu Thái hậu cười hài lòng, “Bên cạnh hần có đứng một vị người ngọc, sẽ sáng lên, hần còn cần đến cây đèn chín nhánh làm gì, không phải xa xỉ lãng phí sao.”

Lúc này chúng phi tần mới bừng tỉnh hiểu ra, rồi rít cười lên, “Thái hậu đây là đang khích lệ Hoài Viễn Vương phi xinh đẹp chói mắt, ngay cả cây nến cũng có thể bớt đi tám cây.”

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Đàm, càng thêm ý vị sâu xa.

Lâm Đàm không kiêu ngạo không nóng nảy, cổ trắng cúi xuống đứng ở trước mặt mọi người, xinh đẹp thanh tú, tự nhiên thanh thần.

Dung mạo của nàng nhận đánh giá, phong độ của nàng cũng nhận quan sát, đối diện với tất cả ánh mắt hoặc thương thức hoặc đổ kỵ ghen ghét.

Hậu cung Hoàng đế mỹ nữ ba ngàn, nếu chỉ bàn về dung mạo, đứng trong ba hạng đầu có thể coi như có Bách phi, Tang Sung dung, Vu Chiêu dung rồi, Tang Sung dung dung mạo diễm lệ diễm dúa lõe loét năm nay mới chỉ có mười tám tuổi, không khỏi có lòng tranh cường hảo thắng, trông thấy tất cả mọi người ra sức chụp Chu Thái hậu nịnh bợ, đi theo Chu Thái hậu khen Lâm Đàm thành một đóa hoa, khen thành đại mỹ nhân tuyệt sắc hàng đầu từ cổ chí kim, nàng liền trong lòng không cam lòng, cười duyên nói: “La phu nhân, nghe nói khi người ở An Định châu, từng có tranh cãi nhỏ nhỏ với Sơn ngũ phu nhân? Sơn ngũ phu nhân cũng thật là, bên cạnh La phu nhân có một nữ nhi giống như mỹ nhân nhi như vậy, nàng ấy lại chịu vạch mặt tranh luận với người, cũng quá không biết thương hương tiếc ngọc rồi.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Người quen thuộc với Tang Sung dung, vừa nghe liền biết nàng ta đang ghen tỵ rồi.

Mỹ nhân lòng dạ hẹp hòi nghe không được nhất chính là trên đời này còn có mỹ nhân khác, cõi đời này còn có mỹ nhân đẹp hơn mình, từ trước đến giờ Tang Sung dung lấy dung mạo để tự phụ, hôm nay miệng mồm mọi người đều khen Lâm Đàm, nàng đây là buồn bực trong lòng rồi.

La Thư vẫn mang cười trên mặt, nghe được lời Tang Sung dung nói, nụ cười trên mặt có phần mất tự nhiên.

Sao tranh cãi giữa nàng và Sơn ngũ phu nhân đã truyền đến Kinh thành, đây chính là công lao của An Bình Quận Vương phi. Việc nhỏ như vậy lại nhắc tới trước mặt Chu Thái hậu và đông đảo phi tần, có dụng ý gì? Trong cung đều nhân tình.

“Nào gọi là tranh cãi.” La Thư cười nói, “Ta và đại phu nhân Sơn gia vô cùng tốt, tuy không gặp mặt ngũ phu nhân nhiều lắm, cũng chỉ đùa giỡn, thân thiết mà thôi, chúng ta đều không coi là thật, Tang Sung dung nên coi là chuyện cười mà nghe một chút thôi.”

Tang Sung dung bĩu môi coi thường, “Khỏe miệng liền khỏe miệng, có chuyện gì ghê gớm đâu.”

Một cung nữ sau lưng nàng rất nhanh nhẹn, lấy can đảm lên lên từ phía sau chọc chọc nàng, lúc này Tang Sung dung mới cảnh tỉnh, thấy sắc mặt Chu Thái hậu đã không được tốt rồi, vội ngưng ngừng sửa lại: “Đùa giỡn liền đùa giỡn, cũng không quan trọng, không quan trọng.”

Đây vốn chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ nhỏ mà thôi, mọi người chỉ cho là Tang Sung dung ghen tỵ nói lỡ lời, dù sao nàng ta ý vào may mắn hơn người khác một chút, từ trước đến giờ có mấy phần phách lối nhỏ nhỏ, liền cũng không để trong lòng.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đang mang Lâm Thâm đi dạo Đường Ninh cung một chút, đi ngang qua nhà ẩm trồng hoa, bẻ hai cành hoa mẫu đơn, một cành đỏ thắm, một cành đều tím.

Lâm Thâm và Cao Nguyên Dục mỗi người cầm một cành, say mê cuồng nhiệt vào tới.

Lương Luân mang theo Lâm Thâm qua bái kiến Chu Thái hậu, “Bà ngoại, đây là nhị tiểu thư Lâm gia, tên là a Thâm, nàng thật đáng yêu, cũng rất hiếu thuận, đặc biệt bẻ cành hoa tươi muốn tặng cho ngài.”

Chu Thái hậu vừa thấy Lâm Thâm liền yêu đến không xong, cúi người xuống hiền từ nói, “Người tên là a Thâm à, cái tên này thật dễ nghe, mau tới đây, để cho ta nhìn kỹ một chút.”

Lâm Thâm ngọt ngào nở nụ cười, nhón chân lên lên ra sức giơ cành mẫu đơn trong tay lên, muốn đưa cho Chu Thái hậu, “Tiểu nữ họ Lâm, tên Thâm, không phải là cầm trong lâm cầm quả nha, là một chữ khác. Thái hậu nương nương, hoa này tặng cho người.”

Cao Nguyên Dục cũng tranh cướp chen tới trước, trong miệng hét lên, “Tổ mẫu, Lâm Thâm là cành lớn màu đỏ, cháu đây là cành lớn màu tím!”

Lâm Thâm toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, “Đại hồng đại tử, hi hi.”

(*) Đại hồng đại tử: đỏ lớn tím lớn, hình dung hiển hách, đắc ý, chỉ người trở nên nổi danh. Gần nghĩa với đại phú đại quý.

“Còn có thể nói đại hồng đại tử đấy.” Chu Thái hậu nghe được rất ly kỳ, tự tay nhận lấy hoa giao cho cung nữ, lệnh cho cung nữ cắm vào bình, kéo Lâm Thâm qua hỏi nàng, “Tiểu a Thâm, người trừ đại hồng đại tử ra, còn có thể nói cái gì?”

“Hoa khai phú quý.” Lâm Thâm cười hi hi.

Chu Thái hậu mừng rỡ, “Đứa bé này không chỉ đáng đẹp, cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn ngọt như thể!” Quay đầu lại vui mừng khắp khởi nói với La Thư, “Tiểu khuê nữ của người thật đáng yêu, cho ta đi.”

Trên mặt La Thư cười theo, trong lòng lại treo lên.

Cho người, đây là ý gì?

“Lại muốn cướp tiểu khuê nữ của người ta.” Trương Dương trưởng Công chúa từ ngoài điện chậm rãi mà đến, trong miệng chắc chắn, “Người như vậy sẽ dọa sợ La phu nhân đấy, tiểu bảo bối của người ta ăn sung mặc sướng, hòn ngọc quý trên tay, người đây nói giành liền giành. Thái hậu nương nương không ai như người vậy.”

Nàng cúi người xuống dò xét cẩn thận Lâm Thâm, “Người đừng muốn, hay là cho con đi. Con không có khuê nữ đấy.”

Chu Thái hậu xì một tiếng khinh miệt, “Phi, muốn khuê nữ chính con sinh, cướp của người ta tính là gì.”

Mẹ con hai người nói lời thân mật, những người bên cạnh đều đã cười mềm nhũn.

Trương Dương trưởng Công chúa hướng dẫn từng bước, “Tiểu a Thâm, cùng ta về phủ trưởng Công chúa được không? Có rất nhiều đồ chơi đấy.”

Lâm Thâm ngọt ngào cười cười, tay nhỏ bé chắp sau lưng vẫn lui về phía sau, lui đến bên cạnh La Thư, thuận thể dựa vào đầu gối nàng.

“Nhìn con xem, hù dọa tiểu cô nương người ta.” Chu Thái hậu và Trương Dương trưởng Công chúa oán hận lẫn nhau.

La Thư cười an ủi nữ nhi: “A Thâm, Thái hậu nương nương và trưởng Công chúa chọc con chơi, không phải thật sự muốn con.”

Lâm Đàm thấy trong mắt to của muội muội có vẻ sợ hãi, liền ngồi xổm người xuống dịu dàng nói cho nàng biết, “A Thâm, Thái hậu nương nương và trưởng Công chúa Điện hạ rất thích muội, mới có thể nói muốn muội. Đây chẳng qua chỉ đang biểu đạt ý yêu thích muội, nói rõ muội khiến người khác ưa thích, hiểu không?”

Váy thạch lựu hoa lệ của Lâm Đàm kéo ở sau lưng nàng, xán lạn giống như một bức họa, mà vẻ mặt của nàng, lại dịu dàng giống như một bài thơ.

Lâm Thâm được tỷ tỷ khuyên lon, trên khuôn mặt nhỏ bé lại hiện lên vẻ mặt vui vẻ hoạt bát, “Muội biết rõ muội biết rõ, muội khiến người ta chào đón nha.”

Đáng vẻ nhỏ bé sung sướng hoan hỉ, nhìn khiến Chu Thái hậu thật sự ngứa ngáy trong lòng, hận không thể mới vừa nói không phải là nói đùa, là thật sự muốn làm cảm quả này của Lâm gia.

“Hoàng đế ca ca cũng muốn tới xem con dâu của ca ấy một chút.” Trương Dương trưởng Công chúa ở bên tai bà nhỏ giọng nói.

Lời Trương Dương trưởng Công chúa vừa dứt, ngoài điện liền vang lên âm thanh của tiểu thái giám, “Hoàng thượng giá lâm —”

Lập tức, người trong điện trừ Chu Thái hậu, toàn bộ đều đứng lên.

Một bóng dáng màu vàng sáng xuất hiện ở cửa điện.

Mọi người đồng loạt hạ bái, Hoàng đế chậm rãi đi tới bái kiến Chu Thái hậu, lại âm giọng ra lệnh cho mọi người bình thân.

Cao Nguyên Dục nhào tới ôm bấp đùi Hoàng đế, khoe khoang công lao của mình, “Phụ thân, con bé hoa cho tổ mẫu!”

Hoàng đế mỉm cười sờ sờ đầu hắn, “A Dục ngoan.”

Cao Nguyên Dục lại chạy tới trước mặt La phu nhân kéo Lâm Thâm qua, lớn tiếng nói: “Nàng ấy cũng bé hoa cho tổ mẫu!”

Hoàng đế nhìn chằm chằm Lâm Thâm vài lần, Lâm Thâm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười thật ngọt ngào.

Hoàng đế lấy ra một chiếc nhẫn nhỏ màu xanh biếc, ngoắc ngoắc tay với Lâm Thâm.

Lâm Thâm kẻ vuốt móng ngựa nhỏ này như điên chạy qua.

Hoàng đế ôm lấy Lâm Thâm, để cho Lâm Thâm ngồi trên đùi hắn, đeo nhẫn nhỏ vào trên ngón tay nàng.

Không lớn không nhỏ, vừa đúng.

Đứa bé lớn giống như Lâm Thâm, chiếc nhẫn nhỏ lại hoàn toàn vừa vặn với ngón tay nàng, thật là chuyện hiếm thấy.

Mọi người bất giác đều nhìn ngậy người, không thể tưởng được tại sao Hoàng đế lại đối xử tốt với Lâm Thâm như vậy, càng không nghĩ tới tại sao chiếc nhẫn nhỏ Hoàng đế lấy ra Lâm Thâm lại có thể mang. die,n; da.nlze.qu;dydo/mn

Lâm Thấm giờ bàn tay nhỏ bé của mình lên nhìn tới nhìn lui, vừa vui mừng, vừa cảm thấy mới lạ.

Hoàng đế nhìn Lâm Thấm cười hi hi trong lòng mình, lại nhìn đánh giá Lâm Đàm duyên dáng yêu kiều bên cạnh La Thu, thở dài khẽ không thể nghe thấy. Ý trời, đây nhất định là ý trời.

“Ngày đó cháu và a Dục, a Thấm cùng so cậu, cháu thắng.” Lương Luân đi tới, quen thuộc dựa vào bên cạnh Hoàng đế, nói.

“Cậu con cũng rất lợi hại!” Cao Nguyên Dục lớn tiếng tuyên bố.

“Cậu ta đối xử với ta rất tốt.” Lâm Thấm không chịu yếu thế.

Hoàng đế không khỏi khẽ cười cười, đứa bé, mấy đứa này đều còn bé, tranh so có vẻ dễ hiểu đơn giản như vậy, lại công khai hợp lý như vậy, không hề che giấu chút nào.

“A Dục, con có thể so cha với biểu ca con.” Hoàng đế dạy tiểu nhi tử như vậy.

Lại dạy a Thấm, “A Thấm, ngươi có thể so tỷ phu với bọn họ.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Cao Nguyên Dục và Lâm Thấm bừng tỉnh hiểu ra, cũng cười đến rất vui vẻ.

So cậu không sánh bằng, có thể so người khác chứ sao. Cha của Cao Nguyên Dục rất lợi hại, tỷ phu của Lâm Thấm là Hoài Viễn Vương!

Hoàng đế bệ hạ thế mà dạy đứa bé như vậy... Mọi người đều không nói được gì.

Một nội thị vội vã đi tới, nhỏ giọng nói gì đó với Phùng Quý phi, sắc mặt Phùng Quý phi nghiêm túc.

Nàng đứng lên phúc thân, chần chừ nói: “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, có đôi lời thần thiếp không biết có nên nói hay không...”

Chu Thái hậu thấy nàng ta như vậy có phần không bình tĩnh, “Nếu cảm thấy không biết có nên nói hay không, ngươi ngồi xuống đi, phải nói thì nói mau.”

Phùng Quý phi cười khổ, “Không phải thần thiếp không quyết định, chuyện này thật sự... Ôi, thần thiếp vừa mới nhận được tin tức, đại ca La phu nhân, Thế tử phủ Tấn Giang Hầu La Giản, vô ý lỡ tay đánh chết người, đã bị phủ Thuận Thiên mang đi. Nếu thần thiếp nói ra, quét mất hứng thú của Thái hậu; nếu không nói, vừa kính sợ lại làm trễ nải La phu nhân cứu ca...”

“Cái gì, lỡ tay đánh chết người rồi?” Chu Thái hậu kinh hãi.

Hoàng đế nhíu mày: “Lỡ tay đánh chết ai?”

Đầu La Thu ơng ơng một tiếng, huyết dịch toàn thân đều muốn đông cứng lại.

Phùng Quý phi khom người, dịu dàng nói: “Nghe nói, La Giản và Sơn Thành Nhân còn có một chủ sự ở Hộ bộ vô tình gặp gỡ ở tửu lâu, lúc ăn cơm La Giản và Sơn Thành Nhân có tranh cãi, thuận tay cầm lấy một cái chén đập tới. Hắn vốn muốn đánh Sơn Thành Nhân, đánh trật, đánh lên trên đầu vị chủ sự bên cạnh Sơn Thành Nhân, chủ sự bỏ mình tại chỗ.”

La Thu thất hồn lạc phách, ánh mắt tán loạn, “Không, không có khả năng, đại ca của ta sẽ không đánh chết người...”

Phùng Quý phi dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng.

Nữ nhi mới hứa cho đại Hoàng tử, tiền đồ nhìn như một mảnh gấm vóc, nhưng mà, vụ án một mạng người, là có thể thay đổi toàn bộ tất cả.

La Giản là Thế tử phủ Tấn Giang Hầu thì như thế nào, nhân mệnh quan thiên.

(*) Nhân mệnh quan thiên: là thành ngữ Hán ngữ, chỉ chuyện liên quan đến mạng người có liên quan cực kỳ trọng đại.

Ngay cả đôi môi La Thu cũng trắng rồi, Phùng Quý phi nhìn vào trong mắt, sáng khoáy một trận.

Phần lớn phi tần sợ ngây người, cũng có người âm thầm há hê, “Xem đi, mới vừa rồi Thái hậu còn đẩy miệng khích lệ, giờ cậu của nàng ta liền đánh chết người! Ra chuyện xấu bậc này, nàng ta còn làm thành Hoài Viễn Vương phi hay không, còn khó nói đây.”

Lâm Đàm đưa tay đỡ La Thu, giọng nói rất thấp, lại vững vàng có lực, “Nương, không có việc gì, người nhìn con đây.”

Lâm Thấm tập trung nghe người lớn nói chuyện, lúc này vỗ bàn tay nhỏ bé trầm trồ khen ngợi: “Tốt, cậu lợi hại! Lập tức liền đánh chết một!”

“Lập tức liền đánh chết một!” Cao Nguyên Dục thẳng nhóc thúi này cũng vỗ tay theo.

Lương Luân sờ mũi một cái, “Công phu của La Thế tử nhất định rất tốt.”

Vốn là không khí nặng nề, bị Lâm Thâm khuấy nhiễu như vậy, lập tức đã thay đổi.

Phùng Quý phi nhìn Lâm Thâm và Cao Nguyên Dục vừa vỗ tay vừa dậm chân hưng phấn không thôi, khẽ nhủ thầm.

Lâm Thâm lại cười ngọt ngào với nàng, “Vị nương nương này, cậu ta lập tức đánh chết cái gì vậy?”

Chọc tức Phùng Quý phi. Tiểu nha đầu, thì ra người ở đây kêu tốt hồi lâu, cũng không biết cậu người đánh chết cái gì??

(1) Quỳ gối dưới váy thạch lựu: bắt nguồn từ tích của Đường Minh Hoàng và Dương Quý phi.

Dương Quý phi rất thích cây lựu, cho nên Đường Minh Hoàng cho trồng rất nhiều cây lựu. Sau khi Dương Quý phi uống rượu say, hai má ửng đỏ, Đường Minh Hoàng rất thích ngắm vẻ say rượu quyến rũ của Quý phi. Nhân việc Đường Minh Hoàng quá sủng ái Dương Quý phi, không để ý tới triều chính, các đại thần không dám chỉ trích Hoàng thượng, lại giận chó đánh mèo với Dương Quý phi, không hành lễ với nàng.

Dương Quý phi đành chịu, vẫn thích ngắm hoa lựu, ăn trái lựu, đặc biệt thích mặc váy thêu màu lựu. Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý phi hiển vũ giúp vui. Dương Quý phi bưng một ly rượu đến bên mời Minh Hoàng, nói nhỏ bên tai: “Phần lớn những thần tử này lườm nguyệt thần thiếp, không giữ lễ, không cung kính, thiếp không muốn hiển vũ cho bọn họ.” Đường Minh Hoàng nghe thế, thấy ái phi chịu uất ức, lập tức hạ lệnh: Yêu cầu tất cả quan văn võ tướng, phẩm cấp Quý phi đều phải hành lễ, nếu như không quỳ, phạm vào tội khi quân. Chúng thần bất đắc dĩ, hề nhìn thấy váy thạch lựu của Quý phi đi tới, đều dồn dập quỳ xuống hành lễ. Do đó, điển cố “quỳ gối dưới làn váy thạch lựu” lưu truyền đến bây giờ, trở thành tục ngữ tôn thờ phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngay trước mặt Hoàng đế và Thái hậu, Phùng Quý phi chính là trong lòng không thoải mái cũng sẽ không biểu hiện ra, trên mặt vẫn mang nụ cười khiêm tốn hiền hòa giải thích cho Lâm Thâm tiểu oa nhi này, “Cậu người và hai vị quan viên hộ bộ vô tình gặp nhau trong tửu lâu, bởi vì có tranh chấp với một người trong đó, trong cơn tức giận ném ra một cái chén, đập chết một người khác. Hắn đánh chết là một người, người này là chủ sự một hộ bộ.”

“Người nói láo!” Lâm Thâm giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Cậu ta mới không đánh chết người, người nói láo!”

“Nói bậy!” Cao Nguyên Dục thêm dầu bên trên lửa đốt.

Giọng Lương Luân bất mãn, “Quý phi nương nương, người nói chuyện với đứa bé thật ra nên uyển chuyển một chút.”

Lâm Thâm bốc đồng dậm chân, dùng hết hơi sức toàn thân gào Phùng Quý phi: “Người nói láo, cậu ta sẽ không đánh chết người!”

Phùng Quý phi chấp chương lục cung, sao có thể không có người vì nàng nói chuyện chứ, một vị quý nhân có họ Phùng giống vậy không nhìn được đứng dậy, “Lâm nhị tiểu thư, Quý phi nương nương thân phận tôn quý, lại là trưởng bối, sao người có thể kêu to như vậy với nương nương? Nương nương độ lượng, không so đo với người, người cũng không thể không thôi, vẫn kêu la về phía nương nương.”

Lâm Thâm nhìn Phùng quý nhân, oa một tiếng bật khóc, xoay người nhào lên đầu gối Hoàng đế, nước mắt rùng rùng, tội nghiệp, “Cậu ta không giết người, không có... Người xấu xí đó hung ta, hu hu hu...”

Đám người Phùng Quý phi đều nhìn đến choáng váng. Vị nhị tiểu thư Lâm gia này đúng là tự quen thuộc, lần đầu tiên gặp mặt Hoàng đế bệ hạ, nàng liền làm nũng đến rồi!

“Cậu, phạt nữ nhân hung dữ đó mắng a Thâm.” Lương Luân nhảy lên chọc Hoàng đế.

Cao Nguyên Dục bịch bịch bịch chạy đến trước mặt Phùng quý nhân, dùng sức đẩy nàng ta hai cái, “Nữ nhân xấu, hù dọa đứa bé!”

Phùng quý nhân vừa then vừa cúi, lại không dám động đến Cao Nguyên Dục một ngón tay út, cười giải thích, “Thập tứ Điện hạ, thần thiếp không hù dọa đứa bé, chính là không để cho nàng ta kêu gào với Quý phi nương nương...”

Cao Nguyên Dục nào chịu nghe, đưa tay hung hăng đánh nàng ta mấy cái.

Tiểu mập mập vẫn rất có sức lực, Phùng quý nhân bị hắn đánh hít vào khí lạnh.

“A Dục, không cho hồ đồ.” Bách phi nhú hai mày ngài lên.

“Đây không phải hồ đồ.” Thái hậu tỏ vẻ đau lòng, “Nhị tiểu thư Lâm gia là khách Dưỡng Ninh cung mời tới, a Dục đây là bát bình thay Thái hậu, cũng đang bảo vệ tổ mẫu, có đúng không?” `Bq21y'd0n

“Thái hậu nương nương, người cũng quá thiên vị tiểu tôn tử đi.” Mọi người đều nghĩ như vậy.

“Dạ, a Dục đang bảo vệ tổ mẫu.” Bách phi tự nhiên không dám không thuận theo Thái hậu, vội mềm giọng nói.

Nàng lên tiếng ngăn Cao Nguyên Dục lại, là bởi vì không đáng vì giúp Lâm gia mà huyền não không vui với Phùng Quý phi nhưng Chu Thái hậu lên tiếng đó lại là chuyện khác rồi.

Hoàng đế quay khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm lại, ý bảo nàng nhìn về phía trước.

Lâm Thâm có thể thấy được Cao Nguyên Dục nhảy lên nhảy xuống đánh Phùng quý nhân, trên khuôn mặt nhỏ bé còn vương nước mắt lộ ra nụ cười vui vẻ, “Tiểu mập mập, đánh nàng ta, đánh nàng ta!”

Tiểu mập mập? Khóe mắt Hoàng đế giật giật, coi như hiểu tại sao tối hôm qua khi Cao Nguyên Dục dùng bữa với hân lại lộ vẻ rồi rầm như vậy với đồ ăn rồi, thì ra thằng bé bị gọi là tiểu mập mập, tổn thương tự ái rồi, định nhin ăn.

Hoàng đế nói nhỏ với Lâm Thâm, “A Thâm, gọi hân là tiểu mập mập không tốt lắm, hân sẽ đau lòng. A Dục cũng không phải cố tình muốn ăn mập, có đúng không? Hôn nữa, hân thật ra không tính là mập, chỉ hơi đầy đặn.”

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, “Ừ, hân cũng không coi là mập, nhưng hân vừa thấy mặt đã giành Diệu ca ca với ta ấy...”

Hoàng đế mỉm cười, “Cao Nguyên Diệu là đại ca của hân, cũng là tỷ phụ của ngươi, hai người giành đi, ai cướp được là của người đó.”

Lâm Thâm nghe đầu nhỏ suy nghĩ hồi lâu, khẳng khái nói: “Được rồi, ai cướp được là của người đó, ta không gọi hân là tiểu mập mập nữa.”

Hoàng đế vui mừng, “Thế mới đúng.”

Mỗi một tiếng nói cử động của Hoàng đế tất nhiên được chú ý, không ít phi tần thấy hân thân thiết với cô bé nhỏ như vậy, trong lòng đều lăm lăm, “Thì ra Hoàng thượng rất thích tiểu nữ hài nhi sao? Trước kia lại không phát hiện ra.”

Phùng Quý phi thông minh, nghe được giọng nói của Chu Thái hậu không đúng, đã vượt lên trước quát lớn Phùng quý nhân, “Ồ trước mặt Thái hậu nương nương và Hoàng thượng, có phần cho ngươi hô to gọi nhỏ sao? Còn không mau lui ra!”

Phùng quý nhân vỗ mông ngựa vỗ lên đuôi ngựa, cực kỳ không có ý nghĩa, uất uất ức ức khom gối, “Dạ, Quý phi nương nương.”

Cao Nguyên Dục vẫn còn đuổi theo đánh nàng, Phùng quý nhân liên tục xin tha, Cao Nguyên Dục đánh mệt, mới coi như bỏ qua cho nàng.

Phùng quý nhân trốn vào trong góc xoa bóp đùi đau nhức, bị mấy phi tần bên người nàng thầm cười nhạo rõ ràng một phen, cảm thấy trên người càng đau rồi.

Phùng Quý phi rất khéo hiểu lòng người hỏi La Thư, “La phu nhân cũng lo lắng cho lệnh huynh sao? Không bằng trước sai người đi ra hỏi chút tin tức thì tốt hơn. Không nói gat ngươi, chủ sự hộ bộ bị đánh chết là ca ca của Sài mỹ nhân trong cung, trong nhà Sài mỹ nhân chỉ có một người ca ca như vậy, sau khi nhận được thư sắp phát điện, năn nỉ ta chủ trì công đạo thay cho ca ca nàng ấy, ta mới biết chuyện này. La phu nhân, chuyện này thật tiếc nuối, lệnh huynh địa vị Thế tử cao quý, tiền đồ thái quá, cố tình lỡ tay giết người, haizz, chuyện này chỉ sợ khó có thể bỏ qua...” dieendaanleequydomn

Sắc mặt La Thư tái nhợt giống như giấy Tuyên thành.

Mặc dù nàng và La Giản gặp mặt liền gây gỗ tranh chấp, nhưng mà, La Giản dù sao cũng là ca ca cùng mẹ duy nhất với nàng, phần huyết mạch thân tình kia, cho dù như thế nào cũng cắt không lìa.

Lâm Đàm bước về phía trước hai bước, tư thái tao nhã khom gối: “Quý phi nương nương, lời người vừa nói, hình như có phần không thỏa đáng.”

Giọng nói rất ôn hòa, rất dịu dàng, nhưng trong ôn hòa và dịu dàng, lại hàm chứa kiên định cố chấp.

“Vậy sao?” Phùng Quý phi nở nụ cười âm áp, giọng nói bất tri bất giác cao lên một nấc, “Câu nào ta nói sai không thỏa đáng, kính xin Lâm cô nương chỉ giáo.”

“Không dám nhận.” Lâm Đàm tao nhã lễ độ, “Quý phi nương nương, mới vừa rồi người nói cậu thần nữ và hai vị quan viên hộ bộ vô tình gặp gỡ ở tửu lâu, bởi vì tranh chấp với một người trong đó, trong cơn tức giận ném ra một cái chén, đập chết người khác, đúng không?”

“Chính thế.” Phùng Quý phi mỉm cười nói.

Trong ánh mắt của Phùng Quý phi có mấy phần mê hoặc, nàng không hiểu rõ dụng ý của Lâm Đàm.

Chuyện này thật rõ ràng, rõ ràng để hiểu bậc nào, Lâm Đàm hỏi cái này làm gì đây?

“Chính là những lời này không thỏa đáng.” Giọng Lâm Đàm dịu dàng, nói rất rõ ràng từng chữ một, “Quý phi nương nương, cách nói ôn hòa là, cậu thần nữ và vị quan viên hộ bộ vô tình gặp được ở tửu lâu, bởi vì tranh chấp với một người trong đó, trong cơn tức giận ném ra một cái chén, đập trúng trên đầu một người khác, người nọ đã khí tuyệt mà bỏ mình.”

Phùng Quý phi cau mày.

Không ít phi tần cũng lộ vẻ mặt ngu ngốc.

Chuyện này... Có gì khác biệt sao? Không phải đều là một người cùng một người khác vô tình gặp mặt, đầu tiên là cãi vã, cuối cùng ra tay, vô ý lỡ tay giết lầm một người khác đứng xem

Lâm Đàm không hề hoang mang đứng trước mặt mọi người, rõ ràng là thiếu nữ thanh xuân mười sáu tuổi, lại trầm tĩnh tao nhã, vẻ mặt tự nhiên, tư thái uyển nhạc kỳ tâm, như lân phượng kia.

(*) Uyển nhạc kỳ tâm: Lòng như đầm sâu như núi cao. Từ uyển đình nhạc trì, hình dung phẩm đức người cao thượng, sâu trầm như đầm nước, đứng vững như núi cao.

Ngay cả Hoàng đế cũng không nói nhỏ với Lâm Thâm nữa rồi, nhìn về phía Lâm Đàm.

Chu Thái hậu một tay nắm Lương Luân, một tay nắm Cao Nguyên Dục, say sưa thú vị nhìn Lâm Đàm, chờ nghe nàng nói tiếp. die~nd a4nle^q u21ydo^ñ

Tâm tình Tương Dương trường Công chứa dao động, “Cao Nguyên Diệu, ta hiểu rõ tại sao ngươi nhất định cưới Lâm Đàm rồi. Nàng có phong thái như vậy, khí độ như vậy, đúng là trời sinh nên gả cho người làm trưởng tử phi, người khác ai cũng không xứng!”

“Có gì khác biệt sao?” Phùng Quý phi mỉm cười hỏi.

Nàng đã thâm nghĩ trong lòng nhiều lần, xác nhận Lâm Đàm chẳng qua chỉ cố làm ra vẻ huyền bí, cốt tình cao thâm.

Lâm Đàm mỉm cười, “Khác nhau rất lớn. Cậu thần nữ cầm chén đập một người, người này liền khí tuyệt bỏ mình, cũng không có nghĩa là người này do cậu thần nữ giết chết, Quý phi nương nương hiểu rõ chưa? Chỉ có khám nghiệm tử thi, biết rõ nguyên nhân cái chết, mới có thể kết luận.”

“Khám nghiệm tử thi?” Trong điện vang lên một loạt tiếng kinh hô.

Một người bị ngộ sát, đã cực kỳ không hay ho, sau đó lại muốn moi gan mổ bụng, đây chẳng phải càng thêm thê thảm sao. Hơn nữa, có gì hay mà khám nghiệm tử thi, không phải là La Giản lỗ tay giết người sao.

“Khám nghiệm tử thi, dường như không được.” Phùng Quý phi uyển chuyển nói, “Sài mỹ nhân chắc sẽ không đồng ý. Nàng ấy chỉ có một ca ca ruột, bị giết lầm, sau khi chết vẫn không thể yên bình, nếu bị khám nghiệm tử thi, sao có thể vui lòng.”

Một cung nữ đi vào bẩm báo, “Thái hậu nương nương, Hoàng thượng, Sài mỹ nhân đang quỳ ở ngoài Dưỡng Ninh cung, cầu xin Thái hậu và Hoàng thượng thay ca ca của nàng ta chủ trì công đạo.”

Chu Thái hậu nhíu mày, “Hoàng đế, con xem mà làm đi.” Hôm nay ngày tốt lần đầu bà gặp cháu dâu, cốt tình chình ra nhiều chuyện như vậy, Chu Thái hậu rất không sáng khoái, sắc mặt liền không tốt.

Hoàng đế không khỏi cười cười.

La Giản vừa đứng hôm nay đánh chết người; tin dữ không sớm không muộn vào lúc này truyền đến Dưỡng Ninh cung; hiện giờ khổ chủ đều tìm tới cửa rồi, không xử trí không được; được đó, từng bước một, ép rất sát đây.

Hoàng đế lệnh cho Lâm Đàm tiến lên trước, hỏi: “Theo ý kiến của ngươi, phải làm như thế nào?”

Lâm Đàm nói lời thành khẩn: “Vị Sài chủ sự kia quả thật chết vô cùng oan uổng, vô cùng đáng tiếc, nhưng mà, hiện giờ không thể phán đoán hẳn có phải vì một kích của cậu thần nữ mà bỏ mạng hay không. Có lẽ trước đó hẳn có bệnh tim, có lẽ trước đó đã trúng độc, có lẽ trên người có vết thương trí mạng khác, nếu không khám nghiệm tử thi, khó có thể đưa ra kết luận chính xác. Thần nữ dùng ngu kiến, liền tạm thời nhốt tất cả người dính líu đến vụ án, thu khẩu cung, đồng thời an bài Ngỗ tác khám nghiệm tử thi, xác định nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự.”

(*) Ngỗ tác: Pháp y

“Có lẽ trước có bệnh tim, có lẽ trước đã trúng độc, có lẽ trên người có những vết thương trí mạng khác.” Hoàng đế trầm ngâm.

Lâm Thâm siết chặt tay của hắn.

Hoàng đế không khỏi cúi đầu nhìn Lâm Thâm.

Lâm Thấm cười lấy lòng, nụ cười vô cùng nịnh hót, “Tỷ tỷ ta nói chuyện luôn luôn đúng, thật đó.”

Hoàng đế không khỏi cười toét miệng, “Tỷ tỷ của ngươi luôn luôn đúng, như vậy, trong nhà của ngươi đều nghe nàng ấy sao?”

Lâm Thấm chìa ngón tay ra đếm từng ngón, “Mẹ ta nghe, ta nghe, nhị ca của ta cũng nghe, còn có...” Đếm ba đầu ngón tay, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Đứa bé do dự chính là rất rõ ràng, rất trực tiếp, Hoàng đế nhìn thú vị, cười nhẹ nói: “Còn cha ngươi và đại ca ngươi nữa, bọn họ không nghe sao?”

Lâm Thấm ngọt ngào cười, “Cha ta và đại ca ta, còn có tỷ tỷ ta, sẽ thương lượng sự tình với nhau, nương dẫn ta và nhị ca chơi bên cạnh.” die nda nle equ ydo mn

Hoàng đế buồn cười, “Thì ra nhà ngươi là như vậy.” Phụ thân và trưởng tử trưởng nữ thương lượng chuyện nhà, mẫu thân mang theo tiểu nhi tử tiểu nữ nhi chơi đùa, dường tiểu nữ nhi thành dạng này.

Cao Nguyên Dục vốn ở bên cạnh Chu Thái hậu, nhìn thấy Hoàng đế và Lâm Thấm vẫn bàn luận xôn xao, liền khí thế hung hăng chạy tới, “Cha ta!” Đưa tay đẩy Lâm Thấm

Lâm Thấm tức giận, nói: “Hắn cứ như vậy, ta lại muốn gọi hắn là tiểu mập mạp rồi...”

Hoàng đế vui đến không xong, hào phóng đồng ý, “Vậy ngươi cứ gọi là được.”

Lâm Thấm trộm nhìn ngó Chu Thái hậu và Bách phi, “Thôi, vẫn đừng gọi.”

“Quý linh tinh.” Hoàng đế cười mắng.

Hắn bỗng nhiên chưa xót một trận, a Hành chính là đi vào tuổi này, cơ trí lanh lợi giống như nàng làm cho người ta yêu thương...

Khi Lâm Thấm ngưng ngừng sẽ nâng tay nhỏ bé lên, ánh mắt Hoàng đế rơi vào trên chiếc nhẫn màu xanh biếc nàng đeo trên tay, trong lòng kích động một trận. Chiếc nhẫn xanh biếc này đặc biệt chế tạo vì a Hành, nhưng nhẫn còn chưa làm xong, a Hành đã... Haizzz, đại cô nương Lâm gia vào tuổi này gặp được Diệu Linh, tiểu cô nương lại vào tuổi này đi tới Hoàng cung, đây đều là ý trời.

“Đề Sài mỹ nhân đi vào.” Hoàng đế lạnh nhạt nói.

Sài mỹ nhân đầu tóc hỗn loạn đi vào trong điện, vừa tiến đến liền quỳ xuống khóc lớn, cầu xin Hoàng đế và Thái hậu báo thù cho đại ca chết oan của nàng.

Hoàng đế an ủi mấy câu, hạ khẩu dụ, “Ban thưởng cho cha mẹ Sài mỹ nhân một số lượng vàng bạc, Sài phụ được chức Thiên hộ, cho phép nhận con em trong tộc làm con thừa tự, chức vụ Thiên hộ có thể cha truyền con nối.”

Sài mỹ nhân có xuất thân không cao, trong nhà cũng không phú quý, nghe được Hoàng đế ban thưởng như vậy, vui mừng quá đỗi, vội dập đầu tạ ơn.

Mặc dù ca ca không còn, nhưng cha mẹ vẫn còn đó chỗ trông cậy. Có gia sản, có chức vụ Thiên hộ cha truyền con nối, cha mẹ nàng có thể nhận đứa bé có tư chất tốt đến làm con thừa tự, lui về sau cũng có chỗ dựa vào.

Hoàng đế ban thưởng xong, âm giọng nói: “Nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự còn có nghi vấn, phải khám nghiệm tử thi rồi kết luận. Ngươi và cha mẹ nương cứ yên tâm, trăm chắc chắn sẽ sai người chuyên môn khám nghiệm, điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự, đưa hung thủ thật sự ra công lý.”

Trong lòng Sài mỹ nhân không ngừng kêu khổ.

Nàng đương nhiên không muốn sau khi ca ca chết còn bị khám nghiệm tử thi, nhưng lúc trước Hoàng đế đã có ban thưởng thật dày nặng, hiện giờ giọng điệu thông báo, chứ không phải thương lượng với nàng. Sài mỹ nhân địa vị thấp kém, sau khi vào cung tổng cộng chỉ gặp Hoàng đế hai lần, mới vừa rồi nàng ở bên ngoài vừa khóc lại quỳ cũng bất cứ giá nào, thật sự gặp được Hoàng đế còn khiếp đảm, không dám cự tuyệt.

Phùng Quý phi chấp chương lục cung, có nhiều đồng tình với phi tần trong cung, biết Sài mỹ nhân không dám mở miệng, liền nói một câu thay Sài mỹ nhân, “Hoàng thượng, người chết lớn nhất, chuyện mọi gan mổ bụng này, rốt cuộc không tốt, sợ rằng tổn thương lòng Sài mỹ nhân và mẹ Sài mỹ nhân. Chính là người chết, dưới đất cũng không thể yên nghỉ.”

“Chưa chắc.” Giọng Lâm Đàm nhàn nhạt, “Nếu nguyên nhân chân chính cái chết của Sài chủ sự còn không được tra rõ liền bị chôn cất xuống, hắn mới chân chính không được yên nghỉ.”

Lừa gạt của Phùng quý phi dâng trào, giọng nói liền hơi cứng rắn, “Nghe giọng của Lâm cô nương, giống như bây giờ đã xác định được cái chết của Sài chủ sự có nguyên nhân khác, người biết trước sao?”

Lâm Đàm cười nhạt, “Nào có, thần nữ chỉ vì thuở nhỏ theo hầu bên cạnh gia phụ, đã nhìn quá nhiều án mạng trong huyện, trong châu mà thôi. Quý phi nương nương ở trong thâm cung, đại khái không biết những chuyện này, thần nữ tùy tiện nói một chuyện, Quý phi nương nương tùy ý nghe. Khi gia phụ nhậm chức Huyện lệnh ở Lương Nguyên từng có một nam tử chết chìm bỏ mình trong sông, nhìn dáng dấp giống như vô ý trượt chân rơi xuống nước, Huyện thừa muốn lấy tự sát kết án. Gia phụ lại lệnh cho khám nghiệm tử thi xuống đầu, thấy trong đó không có cát bùn, kết luận chết rồi vứt xác. Bởi vì

khi hắn bị ném vào trong sông hô hấp đã ngừng, hơi thở đã ngừng lại, cho nên bùn cát không vào. Sau đó, cuối cùng bắt được hung thủ thật sự.”

Nữ tử trong thâm cung nào từng nghe tới chuyện này? Mọi người đều ngây người.

Muôn hồng nghìn tía, ba ngàn giai nhân, Lâm Đàm đứng trong điện thẳng thắn nói, nàng giờ phút này, tay áo giờ cao, phong hoa tuyệt đại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thấm thấy mọi người nghe như si như say, không khỏi hài lòng, “Tỷ tỷ của ta nói luôn đúng, hi hi.”

Hoàng đế thấy khuôn mặt tươi cười ngây thơ hồn nhiên của nàng, mềm lòng, ôn hòa sờ sờ đầu nhỏ của nàng.

“Người không sờ loạn tóc của ta chứ? Ta chải bím tóc nhỏ, rất đẹp.” Lâm Thấm không yên lòng nói thầm nho nhỏ.

Nhiều năm qua Hoàng đế cũng chưa từng bị người ghét bỏ như vậy, không khỏi ngây ngốc, “A Thấm, cha người cũng sẽ không sờ đầu nhỏ của người sao?” Hoàng đế có phần không rõ, Lâm Thấm nhìn qua rất hiền hòa làm cho người ta thích, vẫn còn rất tự quen thuộc, sao lần này lại hơi soi mói? Nếu như Lâm Phong, Lâm Khai sờ đầu nhỏ của nàng như vậy, nàng cũng không vui lòng sao?

Lâm Thấm cười rất ngọt, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng giống như bông vải đường trắng mềm mại nhẵn nhụi, “Cha mẹ ta còn có ca ca tỷ tỷ ta sờ quen rồi nha, sẽ không làm loạn tóc của ta...”

Hoàng đế thế mới biết Lâm Thấm động tác mình sờ đầu không đủ thuần thực, khước miệng hơi vênh, “Trẫm cũng sẽ không làm loạn tóc người.”

Lâm Thấm lập tức thả lỏng, thở dài y hệt tiểu đại nhân, “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Phùng quý phi, Sài mỹ nhân bị Lâm Đàm nói á khẩu không trả lời được.

Hoàng đế chính vụ bận rộn, ngồi một lúc ở Dưỡng Ninh cung cũng rời đi. Hắn cáo từ Chu Thái hậu, “Mẫu hậu, ngày khác nhi thần trở lại thỉnh an người.”

Chu Thái hậu cũng không lưu hắn, lại căn dặn, “Chuyện Lâm gia và La gia con xử lý tốt, phải công bằng, phải chú ý đến cháu dâu ta, chú ý đến Diệu Linh.”

Hoàng đế mỉm cười liếc nhìn Lâm Đàm khi định thần nhân đứng trong điện, “Dạ, mẫu hậu.” Người có cháu dâu có can đảm như vậy, quả thật được xưng tụng là Thái son có sập trước mắt cũng sắc mặt không thay đổi, người còn sợ nàng chịu thiệt sao.

Cao Nguyên Dục thấy Hoàng đế phải đi, la hét cũng muốn đi cùng hắn, Hoàng đế không cho, “Hiện giờ không được, buổi tối có lẽ có thể.”

Cao Nguyên Dục như đưa đám gạt đầu, “Cha, vậy buổi tối ngài cho người tới gọi con.”

Hoàng đế âm giọng dặn dò: “Luân nhi, Dục nhi, a Thấm, các con ngoan ngoãn, đừng thêm phiền cho Thái hậu.”

Ba hài tử đều đồng ý.

Vu Chiêu dung nhân cơ hội kéo cửu Công chúa qua lệnh cho nàng cáo biệt Hoàng đế, cửu Công chúa được dạy, nhỏ giọng nói, “Phụ hoàng đi thông thả, bảo trọng long thể.” Giọng nói khiếp sợ, nhưng mà đứa bé non nớt tóm lại đáng yêu, Hoàng đế khom lưng sờ sờ đầu của nàng, cười nói: “A Vi ngoan, nghe lời của mẹ con.”

Cửu Công chúa nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

“Hoàng thượng khởi giá ——” theo âm thanh vang dội của nội thị, Hoàng đế mặc long bào chậm rãi rời đi, màu vàng sáng bắt mắt này dần dần đi xa.

Mọi người quý xuống cung tiễn, cho đến khi Hoàng đế đi xa, mỗi người mới đứng lên.

Chu Thái hậu nói: “Ai gia mệt mỏi, các người đều lui ra đi.”

Phùng quý phi thấy sắc mặt bà không được tốt, không dám nói nhiều, cười nói: “Chờ ngày khác thần thiếp lại đến hầu hạ.” Mang theo các phi tần hành lễ, nói đuôi ra.

Chu Thái hậu lưu lại Cao Nguyên Dục và cửu Công chúa, nhưng không lưu Bách phi và Vu Chiêu dung.

Trong Dưỡng Ninh điện, chỉ còn lại có Chu Thái hậu, cung nhân tâm phúc của bà, Trương Dương trưởng Công chúa và mẹ con ba người La Thư, cùng với Lương Luân, Cao Nguyên Dục, a Vi.

Chu Thái hậu kêu Lâm Đàm lên, kéo tay của nàng, “Đứa bé, chuyện của cậu cháu đừng suy nghĩ nhiều, đừng để chút chuyện này sầu chết cháu.”

Trương Dương trưởng Công chúa cười hi hi một tiếng, “Mẫu hậu, chuyện vừa rồi người không nhìn thấy sao, nàng dâu của tiểu tử Diệu Linh này nhiều cơ trí nhiều khả năng, nàng cũng không phải cô nương gặp chuyện chỉ biết lo nghĩ.”

Chu Thái hậu tức giận lờm trắng mặt nữ nhi, “Con biết cái gì? Con bé có thể làm cũng là tiểu cô nương gia mười mấy tuổi, là một đứa bé, cậu ruột có phần toái, trong lòng có thể không cuồng sao, có thể không sợ sao?”

Trương Dương trưởng Công chúa biết sai liền sửa, lập tức nói: “Đúng vậy, vẫn là người suy nghĩ chu toàn, nữ nhi hoàn toàn kém người.”

Chu Thái hậu không khỏi hài lòng, “Mẫu hậu ta đây đi cầu còn nhiều hơn con đi đường, đương nhiên nghĩ chu đáo hơn con.”

Lâm Đàm âm áp trong lòng.

Tất cả mọi người thấy được nàng có khả năng, Chu Thái hậu lại nói, lại có thể nghĩ tới nàng chỉ là tiểu cô nương gia mười mấy tuổi, là đứa bé.

Hoài Viễn Vương, người có một vị tổ mẫu rất hiền từ.

La Thư cũng rất cảm động, “Thái hậu nương nương, người quá thương cảm với a Đàm rồi.”

Chu Thái hậu cười ha ha, “Cháu dâu mình, làm tổ mẫu sao có thể không quan tâm.”

Họ đang vui vẻ nói chuyện, Lâm Thâm đến trước mặt Chu Thái hậu, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười đến mức vô cùng xán lạn với bà, “Thái hậu nương nương, cháu cũng gọi bà là tổ mẫu được không?”

La Thư ngắt. A Thâm, con đúng là vào Hoàng cung đều nói ra lời không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, đây là Thái hậu nương nương đó, mẫu thân của Hoàng đế bệ hạ! Nàng vội vàng luôn miệng nói xin lỗi với Chu Thái hậu: “Thái hậu nương nương, a Thâm quá nhỏ, còn không hiểu chuyện, lão nhân gia xin đừng trách.” Lại ngoắc gọi Lâm Thâm, “A Thâm tới đây, nương có lời nói với con.”

Lâm Đàm cũng áy náy nói với Chu Thái hậu: “Thái hậu nương nương, xá muội mới ba bốn tuổi, tâm tư nhỏ còn ngây ngô, nói ra lời đứa bé nói có lúc sẽ rất buồn cười. Nhưng mà, muội ấy thật sự là một tấm lòng son.”

Chu Thái hậu kéo Lâm Thâm không cho nàng đi tới bên cạnh La Thư, cười híp mắt nói: “A Thâm à, lui về sau tỷ tỷ của cháu cũng phải gọi ta là tổ mẫu, cháu cũng gọi ta là tổ mẫu được.” Vừa cười nói với La Thư và Trương Dương trưởng Công chúa, “Đây chính là tốt, ta không chỉ thêm một cháu dâu, còn nhiều thêm một đứa cháu gái nhỏ thông minh lanh lợi.”

Trương Dương trưởng Công chúa chắc chắn, “Nếu con nhớ không lầm, lúc con mới vừa tiến vào người liền nhớ thương đòi La phu nhân muốn tiểu khuê nữ bảo bối của người ta đi? Giờ hay rồi, tiểu khuê nữ tự mình đưa tới cửa.”

La Thư không ngờ mẹ con Chu Thái hậu và Trương Dương trưởng Công chúa không có dáng vẻ lên mặt như vậy, mừng rỡ trong lòng, “Cửa hôn sự này của a Đàm nhà ta thật sự không thể bắt bẻ, không nói đến Hoài Viễn Vương đoàn chính, mối tình thâm thiết với a Đàm, còn có bà nội chồng và cô như vậy!” Nàng vốn cũng là người tính tình thẳng thắn, thấy Chu Thái hậu và Trương Dương trưởng Công chúa nói chuyện lanh lẹ, nên cũng không sợ hãi nữa, nói đùa.

Lâm Thâm ngọt ngào gọi một tiếng “Tổ mẫu”, Chu Thái hậu vui vẻ đồng ý một tiếng, “Ừm.”

Lâm Thâm thuận thực leo lên trên đầu gối Chu Thái hậu ngồi xuống, thỏa mãn thở phào, “Cháu có bà nội rồi.”

La Thư vội giải thích thay nàng, “Vị nhị tiểu thư này nhà thần binh sinh không có tiếc nuôi gì khác, chính là cảm thấy thân thích của mình quá ít, không đủ náo nhiệt. Giờ có bà nội, con bé không phải liên vui về hư rồi.”

Chu Thái hậu biết cha mẹ Lâm Phong đã mất sớm, mẹ đẻ La Thư cũng đã sớm không có ở đây, vì vậy Lâm Thâm vừa không có bà nội, cũng không có bà ngoại, liền cười nói: “Đứa bé vẫn rất cần người cách vai về thương yêu, cha mẹ là cha mẹ, ông bà là ông bà, không giống nhau.” Ngồi trong ngực bà là tiểu cô nương giống như đoá hoa, tâm tính rất tốt, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé trơn bóng mềm mại của Lâm Thâm.

“Bên cạnh cây già nở ra hoa mới nha.” Trương Dương trưởng Công chúa thấy Chu Thái hậu và Lâm Thâm gần bó kề cận bên nhau, ví dụ như vậy.

“Đi, chỉ biết chửi bởi mẹ ruột con.” Chu Thái hậu cả giận nói.

Cao Nguyên Dục nghe được Lâm Thâm gọi Chu Thái hậu là “Tổ mẫu”, quả thực không còn cách nào, “Lâm Thâm, người cướp đại ca ta, cướp cha ta, hiện giờ lại đoạt đi tổ mẫu của ta rồi, ta... Ta...”

Lâm Thâm giả làm mặt quỷ với hắn, “Xì — không phục người tới giành đi, người nào cướp được là của người đó.”

Cao Nguyên Dục đang muốn gây gỗ với Lâm Thâm, Lương Luân kéo hắn một cái, “Biểu đệ, cháu trai cháu gái của bà ngoại rất nhiều, cũng không thiếu một a Thâm, đệ nói đúng không?”

Cao Nguyên Dục uất ức, “Biểu ca, Lâm Thâm luôn cướp người với đệ.”

Lương Luân an ủi: “Muội ấy cũng không phải cô ý, a Dục đệ đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

Cao Nguyên Dục lộ ra buồn bực, đầu dựa đến trên người Chu Thái hậu, Chu Thái hậu vui vẻ ôm lấy hắn, “A Dục ngoan, cháu trai cháu gái của tổ mẫu nhiều hơn nữa, cũng vẫn yêu cháu.”

Lương Luân cẩn thận chu đáo một chút, nói cho Chu Thái hậu, “Bà ngoại, người và a Thâm rất có tướng tổ tôn đấy.”

Chu Thái hậu thật vui mừng, “Vậy sao?”

Lương Luân khẳng định gật đầu, “Đó là tự nhiên. Bà ngoại, người là lão nhân gia rất xinh đẹp, a Thâm chính là tiểu cô nương rất xinh đẹp, rất giống tổ tôn rồi.”

Chu Thái hậu vui không ngậm miệng được.

Bà đã ở địa vị Thái hậu, muốn nghe lời a dua kiểu gì mà không được nghe? Nhưng cháu ngoại trai khen bà chính lão nhân gia rất xinh đẹp, thật sự khiến cho trong lòng bà cực kỳ thoải mái.

“Haizz, tổ mẫu ta sẽ nhường cho người.” Cao Nguyên Dục đẩy Lâm Thâm một cái, nói.

Lâm Thâm khinh thường, “Cái gì chứ, ta đoạt được.”

Cao Nguyên Dục khó khăn lắm mới hào phóng một lần, Lâm Thâm còn không lĩnh tình, không khỏi rất tức giận, trợn to hai mắt.

“Vậy, không tặng cho người, không cho người!”

“Cứ muốn!”

“Nhiều nhất tạm thời cho người mượn!”

“Ai muốn mượn người.”

Hai người miệng mồm lạnh lợi xen lẫn.

Chu Thái hậu nghe giọng nói con nít thanh thúy của hai đứa, trên gương mặt lộ ra nụ cười hiền lành.

Lương Luân làm lão hòa giải cho hai người bọn họ, nhưng mà, hắn vẫn giúp Lâm Thâm nhiều hơn, luôn khuyên Cao Nguyên Dục nhường cho muội muội, “Nàng còn nhỏ mà, a Dục, chúng ta là ca ca.”

Cửu Công chúa A Vi cũng từng bước một tới đây, muốn cùng chơi đùa với Lương Luân, Cao Nguyên Dục bọn họ, Chu Thái hậu liền sai người ôm bốn đứa bé lên trên giường La Hán, “Bốn người cũng có thể đánh bài rồi.”

Tương Dương trưởng Công chúa làm mẹ rất thông suốt, “Bốn đứa gây gỗ cũng được, đánh nhau cũng được, chỉ cần không xóc nóc phòng lên, làm cái gì cũng được.” Để cho tự bọn chúng chơi.

Lâm Đàm ngồi bên cạnh, cùng cung nhân bảo mẫu nhìn bốn đứa bé chơi đùa.

Chu Thái hậu và Tương Dương trưởng Công chúa, La Thụ nói việc nhà.

Cho đến giữa trưa, La Thụ mới mang theo hai nữ nhi cáo từ Chu Thái hậu, Tương Dương trưởng Công chúa, ra Tây Hoa môn, lên xe ngựa của mình.

Lúc bốn đứa bé cáo biệt, Lương Luân cực kỳ có dáng vẻ ca ca, cười nói cho Lâm Thâm, “Mẹ ta thật sự muốn mời khách, ta đã nói với nàng rồi, đưa riêng thiệp mời cho muội. A Thâm, chờ muội đến nhà ta, ta dẫn muội tùy tiện đi dạo, đi dạo phủ trưởng Công chúa một lần, chúng ta còn có thể chơi ở trong hoa viên, chôn nồi nấu cơm gì đó, đều được.”

Lâm Thâm mặt mày hớn hở, “Luân ca ca, chúng ta chơi quá gia gia nha.”

Lương Luân gật đầu, “Được, vậy liền chơi quá gia gia.”

“Ta cũng đi.” Cao Nguyên Dục kêu la.

“Ta cũng đi.” Cửu Công chúa cũng nhiệt liệt yêu cầu.

Lương Luân không câu chấp phát tay một cái, “Yên tâm yên tâm, mọi người đều có phần.”

Cao Nguyên Dục và Cửu Công chúa toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, tất cả đều vui vẻ.

Bốn đứa bé thật vui mừng vẫy tay từ biệt.

Trở lại phủ Tấn Giang Hầu, La Thụ mới vào Lâm Lang hiên, Lý ma ma liền mang hai bao nước mắt ra đón rồi, “Cô nãi nãi, cô nãi nãi, người cứu cứu Thế tử gia, ngài ấy là ca ca ruột của người, là cốt nhục máu thân người lưu lại...” Vừa rung rung nắm tay La Thụ nói, vừa khụy hai đầu gối xuống muốn quỳ xuống. La Thụ vội đỡ bà ấy dậy, “Bà vú yên tâm, đó là ca ca ruột của con, con như thế nào cũng phải cứu huynh ấy.” diee ndda ffileeq uysd doon

Lý ma ma nước mắt nước mũi chảy đầy, khóc vô cùng đau lòng, “Mẫu thân người cũng chỉ sinh ngài ấy và người, hai người là huynh muội thân thiết nhất, cùng một mẹ...”

La Thụ tê dại da đầu.

Lâm Đàm kêu Thanh Trúc lên, lệnh cho nàng ấy an ủi Lý ma ma, Thanh Trúc ước gì một tiếng này, vội đi qua khuyên nhủ: “Bà nội, bà đừng như vậy, Thế tử gia là ca ca ruột của phu nhân, phu nhân chẳng phải còn quan tâm hơn bà nội sao?”

Bên ngoài vang lên tiếng khóc kinh thiên động địa.

Lâm Đàm cau mày, “Là Nhưong thị chứ? Đừng cản, để cho nàng ta đi vào.”

Không Dương lại càng hoảng sợ, “Khóc thành ra như vậy, đây là tới cửa gây chuyện đi? Ôi, đại tiểu thư người đừng nóng giận, nô tỳ kêu nàng ta đi vào, người dọn dẹp nàng ta một chút đi!” Bước nhanh đi ra ngoài.

“Dọn dẹp nàng ta một chút đi!” Lâm Thâm vùng vác đám nhỏ lên.

Nàng phòng khuôn mặt nhỏ bé lên ra sức kêu to, rất ngây thơ, nhưng thật đáng yêu.

Lâm Đàm cung chiều cười, “A Thâm muội đi vào nghỉ một lát có được không? Muội chắc mệt rồi.”

“Không mệt đâu.” Lâm Thâm lắc đầu, “Muội muốn xem náo nhiệt, muội còn muốn giúp tỳ một tay.”

Một dáng vẻ tiểu đại nhân.

Lâm Đàm cũng liền kệ nàng, lại phân phó Tiểu Uyển, “Em nhìn kỹ nhị tiểu thư, nếu náo loạn hung ác, em liền ôm nhị tiểu thư đi, không được hù dọa đến nhị tiểu thư.”

Tiểu Uyển khom gối, “Dạ, đại tiểu thư, nô tỳ nhất định chăm sóc tốt cho nhị tiểu thư, sẽ không để cho người xấu hù dọa nhị tiểu thư.”

Nhưong thị khóc lóc nỉ non tiến vào.

Vừa vào cửa nàng liền lớn tiếng khóc, “Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt đây, Thế tử gia giết người, nhân mệnh quan thiên, hần bị phủ Thuận Thiên bắt đi, cô nãi nãi người còn không mau nghĩ biện pháp cứu thân ca ca của người? Hần là trượng phu của ta, là trời của ta, nếu hần có chuyện không may, ta liền không sống được!” Vừa nói, liền định bỏ nhào vào trong ngực La Thụ.

Thanh Cúc nha đầu này cũng không phải ngồi không, không khách khí chặn ở trước mặt nàng ta, “Thế tử phu nhân, người khóc rống cũng không cứu được người.”

Thanh Trúc cũng không khuyên Lý ma ma nữa, tới đây cùng Thanh Cúc đề Nhưong thị lại, “Thế tử phu nhân, có lời gì từ từ nói.”

Nhưong thị giận đến phát run, “Mấy nha đầu thôi, lại dám như vậy!”

Thanh Trúc là thị tì của La phu nhân, biết được chuyện của phủ Tấn Giang Hầu nhiều hơn chút, lạnh lùng hừ một tiếng, “Thế tử phu nhân, ta khuyên người một câu, người chính là nghe một chút cho thỏa đáng. Tuy nói người vâng lệnh nghe theo Hầu phu nhân, nhưng Thế tử gia dù sao cũng là trượng phu của người, người cũng phải thay hần suy nghĩ một hai, có đúng không? Người đây là thái độ muốn cứu Thế tử gia sao?”

Ánh mắt Nhưong thị lóe lóe, trong miệng vẫn còn đang mắng chửi, giọng nói lại mềm hơn nhiều.

Khi ở trong cung La Thụ thời vốn vì chuyện của La Giản mà rất lo lắng hải hùng, thấy Nhưong thị như vậy, một bụng đầy lửa giận liền bộc phát rồi, hỏi thẳng ngay mặt Nhưong thị, “Ngay cả một nha đầu cũng rõ ràng hơn người! Người đây là thái độ muốn cứu ca ca ta sao? Người là Thế tử phu nhân, là thế tử đại ca ta cưới hỏi đàng hoàng, cũng không biết người luôn đi theo Tiêu Lan náo loạn cái gì! Người đi theo bà ta làm âm mưu, náo loạn vị trí Thế tử của ca ca ta không còn, làm ca ca ta ho mất xăm mày tro rồi, người liền vui mừng? Người và hần không phải là vợ chồng à?”

Mặt Nhung thị hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ, gầy gù liên tục, miễn cưỡng nói: “Cô nãi nãi, người không hiểu, ta cũng không muốn như vậy, ta có nỗi khổ tâm riêng của ta...”

“Phi, nỗi khổ tâm chó má!” La Thư trực tiếp phun đến trên mặt nàng ta.

Mặt Nhung thị như màu đất.

Lâm Phong sai người đưa lá thư trở lại.

La Thư giao thư cho Lâm Đàm, “A Đàm con xem một chút, trong thư của cha con nói cái gì. Nhung đoán chính xác là chuyện của cậu con.”

Lâm Đàm tự mình cầm dao rọc giấy mở thư ra, nhìn kỹ một lần.

Nhung thị ngay cả khóc cũng quên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lâm Đàm.

Lâm Đàm đọc qua thư, không nhanh không chậm gấp lại, khoe miệng chứa đựng nụ cười như có như không, “Thế tử phu nhân, người có thể trở về phục mệnh với Hầu phu nhân. Bệ hạ khẩu dụ, án La Giản lỡ tay giết lầm mạng người giao do Thị Lang bộ hình Vu Chính Thanh và phủ doãn Thuận Thiên Khuất Bình cùng thẩm tra xử lý, Vu Thị Lang và Khuất phủ doãn đã thân đến hiện trường từ lâu thu thập chứng cứ, về phần vị chủ sự hộ bộ chết oan kia...” Nàng nhìn Nhung thị, mặt chứa châm chọc, “Thị thế đã do hai vị lão thành khám nghiệm tử thi cùng khám nghiệm tử thi, ít ngày nữa sẽ có kết quả.”

Nhung thị ngượng ngùng, giấu đầu lòi đuôi, “Không phải phu nhân để cho ta tới...”

“Mời trở về đi.” Lâm Đàm cắt đứt nàng ta, làm một thế tay “Mời”.

Nhung thị náo loạn cũng không cách nào náo nữa, tin tức muốn biết Lâm Đàm cũng đã báo ra toàn bộ, ảo não rời đi. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Tỷ tỷ thật lợi hại!” Lâm Thâm ra sức vỗ tay trầm trồ khen ngợi tỷ tỷ.

Lâm Đàm cười cười, nói: “Chiêu này của Tiêu Lan và Phùng Quý phi thật ra rất ác độc, mọi người suy nghĩ một chút, cậu cảm chén đập một người, kết quả không cần thận đập chết một người khác, chuyện này sự thật quá mức rõ ràng, người bình thường sẽ nghĩ sao? Đương nhiên sẽ cho rằng cậu lỡ tay giết lầm người. Nếu như tội danh giết lầm bị phán định, cậu không phải là tội chết, nhưng thanh danh tổn hao nhiều, không thể xóa điễm nhơ to lớn, cậu cũng đừng mong làm tiếp chức vị Thế tử phủ Tấn Giang Hầu. Trưởng tử không có tư cách làm Thế tử, dĩ nhiên liền đến lượt thứ tử, vị trí Thế tử là chuyện phải làm nên cho La Châm. Như thế, Tiêu Lan liền thuận lợi trôi chảy tranh đến chức vị Thế tử cho con trai ruột của bà ta.”

“Phi, nằm mơ đi!” La Thư giận dữ.

Lâm Thâm học đáng về mẫu thân, “Phi, nằm mơ đi!” Học giống như đúc.

La Thư mặc dù đang tức giận, cũng chợt thức tỉnh, “A Thâm, mới vừa rồi nương quá không lịch sự, con đừng học theo, hiểu không? Con ấy, phải làm ôn hòa lịch sự, nếu muốn lợi hại, liền học tỷ tỷ của con, đừng học nương. Nương lợi hại là lợi hại ở ngoài mặt, tỷ tỷ của con lại lợi hại ở trong lòng, cái này mới là thật lợi hại.”

Lâm Thâm biết lòng ở đâu, che ngực hi hi cười, “Con muốn chỗ này lợi hại.”

La Thư vui mừng, “Như vậy mới đúng.”

Lâm Đàm mỉm cười, “Tiểu a Thâm nhà chúng ta đã rất lợi hại nha, con chưa tới bốn tuổi xuân xanh, đã đánh đầu thắng đó không gì cản nổi ở trong Hoàng cung rồi.”

Lâm Thâm nhào vào trong ngực nàng, hào hứng bùng bùng nói: “Còn phải lợi hại hơn!”

Lâm Đàm nín cười, “Được, tiểu a Thâm nhà chúng ta còn phải lợi hại hơn, đã tốt muốn tốt hơn, tận tâm tận lực, thiên chuy bách luyện, cẩn thận tỉ mỉ, gây tre trăm thước, gần hơn một bước.”

(*) Thiên chuy bách luyện: So sánh với tiến hành sửa chữa chau chuốt văn thơ nhiều lần, đã tốt còn muốn tốt hơn. Cũng so sánh với kinh nghiệm đấu tranh và khảo nghiệm gian khổ.

Gây tre trăm thước, gần hơn một bước: Ý chỉ học vấn, thành tích chờ sau khi đạt tới trình độ rất cao lại tiếp tục cố gắng, tranh thủ càng tiến bộ lớn.

Lần này Lâm Thâm luống cuống, “Tỷ tỷ nói gì? Lặp lại lần nữa, muội không nhớ.”

Lâm Đàm liền kiên nhẫn dạy cho nàng.

Trí nhớ của Lâm Thâm cực tốt, Lâm Đàm dạy nàng mấy lần, nàng liền có thể chính xác không sai thuật lại, “Đã tốt muốn tốt hơn, tận tâm tận lực, thiên chuy bách luyện, cẩn thận tỉ mỉ, gây tre trăm thước, gần hơn một bước.”

La Thư và Lâm Đàm đều vui mừng, “A Thắm thật thông minh.”

Lâm Đàm đã dạy muội muội thành ngữ, lại tiếp tục phân tích cho La Thư, “Về phần Phùng Quý phi, nàng ta làm chuyện này, ít nhất là một mũi tên trúng ba con chim: thứ nhất báo thù giải hận thay Khang Vương bị phạt, thứ hai tăng thêm thân phận cho Khang Vương phi tương lai, để cho cậu ruột của nàng ta trở thành Thế tử phủ Tấn Giang Hầu, ba là có thể khiến Hoàng trưởng tử phi tương lai mất mặt bêu xấu, còn chưa vào cửa chính Hoàng gia, lại nhờ có vị cậu ruột hoang đường mà bị người khinh bỉ.”

“Nàng ta là kẻ dần dần.” La Thư bày tỏ rất xem thường Phùng quý phi, “Ngu hết biết, chỉ giầy vò chút vô dụng thôi.”

Lâm Đàm mỉm cười, “Sao có thể? Nương, thật ra thì nàng ta không chế rất tốt, lại rõ ràng hợp lý mượn danh nghĩa muốn ra mặt thay Sài mỹ nhân chọc chuyện này ra, nếu như không phải con theo cha làm nhiều vụ án hơn, thật đúng là không dễ dàng tìm được sơ hở của nàng ta.”

“Nương vẫn cảm thấy nàng ta ngốc.” La Thư nói lầm bầm.

Lâm Đàm cười, “Con sẽ không. Nương, con sẽ không cảm thấy bất kỳ một đối thủ nào ngốc, cho nên con sẽ không khinh địch.”

La Thư thở dài, ôm Lâm Thắm lên, “A Thắm, học tỷ tỷ của con.”

Lâm Thắm vừa gật đầu đồng ý, vừa rất tốt bụng an ủi La Thư, “Nương, người cũng vô cùng tốt, người không cần phải...” Nàng nói một nửa, nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Đàm cười lấy lòng, “Tỷ tỷ.” Trong đôi mắt nhỏ tràn đầy ý nhờ giúp đỡ.

Lâm Đàm rất khéo hiểu lòng người, cười nói cho nàng biết, “Không cần phải tự coi nhẹ mình.” Nói tất cả ý tứ và nguồn gốc của tự coi nhẹ mình cho Lâm Thắm một lần.

Lâm Thắm hì hì cười, nói như vẹt, “Nương, người không cần phải tự coi nhẹ mình.”

Nước mắt La Thư thiếu chút nữa rơi xuống, “Ừ, không tự coi nhẹ mình.”

Nhưong thị ra khỏi Lâm Lang hiên, đứng trong gió một lúc, nhắm mắt đi Vinh An đường đáp lời với Tiêu thị, thuật lại từng lời Lâm Đàm nói, “... Nàng ta không hề có một chút ý tứ hốt hoảng, rất bình tĩnh...”

Tiêu thị khẽ nhún mày.

Nhưong thị thấp thỏm trong lòng, nở nụ cười.

Một lúc lâu, Tiêu thị mới phát tay một cái, để Nhưong thị lui ra.

Nhưong thị âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chốc lát không dám dừng lại thêm, giống như chạy trốn rồi đi.

Sau khi Nhưong thị đi, Toàn thị từ sau tấm bình phong ra ngoài, rất buồn bực, “Nương, Lâm Đàm này lại nói ra để cho người ta khám nghiệm tử thi, nàng ta ngu sao? Vừa đánh người chết rồi, lại muốn khám nghiệm tử thi, đặc tội khổ chủ bị đưa vào chỗ chết. Vụ án như vậy, không phải nên nghĩ cách bồi tội với khổ chủ, cầu cạnh, đưa lễ nặng dày, cầu được khổ chủ tha thứ sao?”

Sắc mặt Tiêu thị thay đổi rồi, nạt nhỏ: “Người biết cái gì!”

Toàn thị sợ cúi thấp đầu, không dám nói nhiều.

La Châm hấp tấp vội vã đi tới, “Nương, không xong! Phủ Thuận Thiên khám nghiệm tử thi đã nghiệm ra, Sài chủ sự không phải bị La Giản đánh chết, La Giản đánh hẳn chỉ là ngoại thương, nguyên nhân cái chết của hắn, là bởi vì trúng độc!”

Tiêu thị ngồi ngay đơ trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

La Châm gấp gáp, “Không phải nói ném một chén qua liễn lửa tay đập chết sao? Sao lại thành trúng độc?”

Sắc mặt Tiêu thị xám tro, hồi lâu mới nói: “Châm con dẫu, con đi ra ngoài trước.” Giọng nói âm trầm khàn khàn, rất không giống với giọng nói bình thường của bà.

Tuy trong lòng Toàn thị có vô số nghi vấn, nhưng cũng không dám không tuân theo, nhẹ nhàng đáp một tiếng, lui ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, quay người lại đóng cửa cực kỳ chặt chẽ.

Trong nhà chỉ còn lại Tiêu thị và La Châm mẹ con hai người.

La Châm dậm chân, “Nương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vốn con còn tưởng rằng... Haizzz, con mới vừa nghe được tin tức còn khổ sở thay La Giản kia, dù sao nhân mệnh quan thiên, chết lại là vị chủ sự hộ bộ, quan viên triều đình, hẳn coi như không cần đền mạng, ít nhất cũng phải dâng tiền chuộc tội, chức vị Thế tử cũng phải chấp tay nhường lại... Con lo lắng suông cho hắn rồi, hiện giờ hắn được rửa sạch, sự tình không còn!”

Nếu hại trí mạng Sài chủ sự là độc, mà không phải ngoại thương La Giản tạo thành, như vậy La Giản phạm tội chỉ là đánh bị thương người, rất nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục.

Tiêu thị ngơ ngác ngồi giống như lão tăng nhập định, thật giống như ngu ngốc.

La Châm càng nghĩ càng tức giận, “Là ai tự chủ trương dùng độc cho Sài chủ sự trước, là ai?”

Tiêu thị đăm chiêu, khó khăn mở miệng, “Là nương để cho bọn họ làm như vậy.”

“Tại sao?” La Châm hoang mang không hiểu.

Tiêu thị như có điều suy nghĩ, chậm rãi nói: “Để La Giản lỡ tay đánh người dễ dàng, để cho hắn lỡ tay đánh chết người liền khó rồi. Nương vốn muốn không có sơ sẩy, ai ngờ sẽ là kết quả như vậy. Châm nhi, nương hoàn toàn không ngờ vụ án đánh chết người trước mặt mọi người rõ ràng như vậy lại còn có khám nghiệm tử thi, càng không nghĩ tới Sài gia sẽ đáp ứng.”

“Hoàng thượng tự mình mở miệng, Sài mỹ nhân dám không đồng ý sao?” La Châm cười khổ.

“Cái gì?” Chân mày Tiêu thị giật giật, cảm giác bất an trong lòng càng thêm nồng nặc.

La Châm rất khổ não, đi về phía trước hai bước, nhỏ giọng nói lời trong cung truyền tới cho Tiêu thị, “... Quý phi nương nương an bài chuyện này thật sự không chê vào đâu được, người chết chính là Sài chủ sự, ca ca ruột chết yếu, muội muội biết có thể không kêu oan sao? Chuyện này không phải đã chọc đến trước mặt Thái hậu nương nương, chọc đến trước mặt đông đảo phi tần, truyền tin rồi hả? Ai ngờ người định không bằng trời định, lúc ấy Hoàng thượng cũng ở Dưỡng Ninh cung, không biết Lâm Đàm dùng lời ngon tiếng ngọt như thế nào, Hoàng thượng lại bị nâng ta che mắt, đồng ý khám nghiệm tử thi.”

Tiêu thị cắn nát răng ngà, “Lại là Lâm Đàm này! Châm nhi con nói xem, La Giản kiêu kiếp nhược kia, vĩnh viễn đều là bùn nhão không trát thành tường. La Thụ là một người tính tình nóng nảy, chỉ một chút, làm việc lo trước không lo sau, nhưng nâng ta có thể nuôi ra Lâm Đàm khuê nữ như vậy, tâm kế, tài ăn nói, kiến thức, can đảm, một dạng không thiếu!”

La Châm khổ sở nâng mặt, “Lui về phía sau này nếu Minh Hòa gả cho Khang Vương, làm em dâu Lâm Đàm, không biết sẽ bị Lâm Đàm bắt nạt thành cái dạng gì đấy. Nương, con vừa nghĩ liền uất ức thay Minh Hòa, con bé là hòn ngọc quý trên tay muội muội và muội phụ, thiên kim Tướng phủ, chiêu chuộng cỡ nào, Lâm Đàm giống như, hồ đánh hải xuất đã quen, cái gì đều hiểu, cái gì cũng biết.” diee ndda flneeq uysd doon

(*) Hồ đánh hải xuất: là một thành ngữ Hán ngữ, so sánh với chịu được va chạm, không được chiều chuộng, xuất xứ từ Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

“Vậy cũng là nói sau.” Tiêu thị cũng thương yêu Thảm Minh Hòa, lời La Châm nói nhưng lại không hề dẫn tới lòng đồng tình của bà, “Châm nhi, chúng ta trước vẫn cố gắng chuyện trước mắt đi, đã lửa cháy đến nơi rồi.”

La Châm ngó ngàng, “Trước mắt có chuyện gì, là nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự sao? Nương, cho dù điều tra như thế nào, cũng không tra được đến trên đầu chúng ta đi. Chẳng lẽ người... Tự mình ra mặt?” Sau khi hỏi lại, hẳn không khỏi lo sợ trong lòng. Nếu như Tiêu thị thật sự không cẩn thận, lộ ra chân tướng, phiền toái này có thể to lớn. Phải biết, vụ án này cao đến Đế Vương nghe thấy, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng biết.

“Không phải nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự, đó là chuyện nhỏ.” Tiêu thị không khỏi đầu đau như nứt, “Châm nhi, phiền toái chân chính là... Phụ thân con sắp trở lại... Haizzz, chuyện này cũng trách nương rồi, sự tình vừa xảy ra, nương cho rằng chuyện này làm hoàn mỹ vô khuyết, không hề sơ hở, liền sai người khoả mã đưa tin cho phụ thân con...”

“Cho ông ấy biết làm cái gì?” La Châm cả kinh thất sắc, kêu lên thất thanh: “Nếu ông ấy biết La Giản gặp nạn, nhất định sẽ bắt chấp tất cả chạy về! Nương, nếu ông ấy trở lại, sẽ biết ngay chuyện này có kỳ quái, sẽ biết ngay có người cố ý hãm hại La Giản, rất dễ dàng nghĩ đến trên đầu chúng ta!”

Sắc mặt Tiêu thị vàng vọt, đôi môi lại trắng bệch không có một chút huyết sắc, ánh mắt càng thêm âm trầm không có ánh sáng, “Nương biết rõ, nương biết rõ sau khi ông ấy trở về tình cảnh của chúng ta sẽ rất khó khăn, cho nên mới nói trước phải chú ý đến chuyện lửa cháy đến nơi này. Châm nhi, không thể để cho cha con biết chúng ta muốn hại La Giản, nhất định không thể để cho ông ấy biết, con hiểu không?”

“Hiểu.” La Châm phiền não gật đầu.

Tiêu thị chán nản, “Nương có thể âm thầm nghĩ cách khiến tiếng xấu La Thụ khắc mẹ càng truyền càng rộng, xâm nhập lòng người, có thể khiến cho phụ

thân con từng ngày từng ngày coi thường La Thư, không muốn gặp lại La Thư, nhưng La Giản nương lại không có biện pháp. Hấn là con trai trưởng của nguyên phối, là đứa con đầu tiên của phụ thân con, cho dù hấn không có tiền đồ nữa, phụ thân con cũng chưa từng nghĩ tới phải thay đổi Thế tử. Ông ấy vẫn cho rằng nương đối xử với La Giản rất tốt, còn tốt hơn mẹ ruột, nếu như ông ấy biết được thật ra nương muốn hại La Giản...”

(*) Nguyên phối: Vợ cả, vợ đầu

Tiêu thị trắng bệch mặt rồi, rùng mình.

Tấn Giang Hầu cũng không phải là người thương hương tiếc ngọc, nếu như ông ấy lật mặt, tình cảm và thể diện gì đều bắt kể.

Tiêu thị càng nghĩ càng chán nản. Ở trong kế hoạch của bà, khi Tấn Giang Hầu ra roi thúc ngựa từ biên quan chạy về, tội danh La Giản lỡ tay giết lầm người cũng đã quyết định, sau đó chuyện Tấn Giang Hầu phải làm chính là bốn ba khắp nơi cầu cạnh vì La Giản, chuộc tội, khi ông ấy phát hiện chỉ một đên tiền, quyền bạc đã không thể thuận lợi cứu La Giản ra, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau cắt thịt, dâng tấu yêu cầu phế bỏ địa vị Thế tử của La Giản, cách chức La Giản đến hồi hương ản cư —— sau đó Tiêu thị lại nghĩ cách khơi thông các quan viên quan trọng trong triều, lập La Châm làm Thế tử phủ Tấn Giang Hầu, thuận nước đẩy thuyền, nước chảy thành sông, đạo lý hiển nhiên. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Kế hoạch của bà thật sự vô cùng tốt, đáng tiếc, hiện giờ đều bị phá vỡ, xóc xếch không chịu nổi.

“Bỏ cứu như thế nào, nương, chúng ta bỏ cứu như thế nào?” La Châm lo lắng hỏi.

(*) Bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi

Hấn bây giờ đã lục thần vô chủ.

(*) Lục thần vô chủ: Không làm chủ được tinh thần, hoang mang lo sợ.

Hại người không thành, ngược lại bại lộ bản thân, đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Nghĩ đến phải đối mặt với lửa giận của Tấn Giang Hầu, nghĩ đến người phụ thân khí khái nóng nảy cứng rắn giết người không chớp mắt của mình, La Châm không rét mà run.

“Đừng vội, đừng vội.” Tiêu thị dịu dàng nói: “Châm nhi đừng vội, để nương suy nghĩ kỹ một chút.”

Tiêu thị cũng không mượn tay thị nữ khác, mình tự tay đốt lên một lò hương.

Khói mù lượn lơ dăng lên, trong phòng tràn đầy mùi thơm thanh nhã dễ chịu.

Tiêu thị đứng ở phía trước cửa sổ yên lặng suy nghĩ, La Châm đi tới đi lui trong phòng, tâm thần không yên.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lâm Thấm lệnh cho thị nữ cầm một chiếc ghế nhỏ nàng thích đặt vào trong sân, lại mang một cái án kỷ nho nhỏ lên, trên án kỷ để chén sứ điểm bạch, cái khay mã não màu đỏ, đầy trong chén chính là nước mật ong, trong khay để mấy thứ điểm tâm nhỏ nàng yêu thích, mềm mềm dẻo dẻo, hương vị rất ngọt ngào.

(*) Men điểm bạch: là một loại men sứ màu trắng từ lò Vĩnh Lạc (niên hiệu vua Thành Tổ thời Minh ở Trung Quốc, 1403 – 1424) sang nung. Bởi vì sản phẩm gốm sứ trắng Vĩnh Lạc đều rất mỏng đến trình độ nửa thoát thai, có thể chiếu sáng thấy hình. Ở trên mặt gốm sứ ngậm khắc hoa văn trắng một lớp men sứ trắng ôn nhuận như ngọc, liền khiến cho người ta có một cảm nhận “Điểm” (Ngọt), tên cổ là “Điểm bạch”.

Lâm Thấm ăn điểm tâm ưa thích, uống ngụm nước mật ong, vừa lòng hí híp mắt.

Thanh Trúc dẫn một người mặc áo choàng, đầu đội mũ trùm đầu đi vào.

Mặc dù không thấy rõ diện mạo, nhưng mà, nàng nhất định là nữ tử không thể nghi ngờ, dáng dấp vô cùng thon thả mảnh khảnh, rất xinh đẹp.

Lâm Thấm ngay cả điểm tâm nhỏ cũng không ăn, tò mò chạy tới nhìn, “Ai vậy ta?”

Thanh Trúc hé miệng cười, “Nhị tiểu thư, là chuyện người lớn.”

Trông nết Lâm Thấm đảo lòng vòng, “Ta không nhỏ đâu rồi, cũng coi là người lớn. Thanh Trúc tỷ tỷ, ta cũng vậy muốn quản.” Ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong cùng Thanh Trúc và nữ tử mặc áo khoác ngoài này. di1enda4nle3qu21ydo0n

“Ôi chao, nhị tiểu thư của chúng ta muốn quản, vậy cũng không ai dám ngăn.” Thanh Trúc cười nói.

Lâm Thấm hài lòng, vênh vao tự đắc nói: “Đó là đương nhiên.” Vui mừng khắp khỏi đi theo vào phòng.

Đến trong phòng, nàng kia mới vừa gỡ mũ trùm đầu xuống, Lâm Thấm “Ah” một tiếng, “Là tỷ nha.”

Thì ra là La Văn Nhân.

La Văn Nhân là nữ nhi của Thế tử La Giản, từ sau khi sinh ra nàng liền nuôi dưỡng dưới gối Nương thị, nhưng nàng cũng không phải là ruột thịt của Nương thị. Nương thị gả cho La Giản nhiều năm, cũng chưa từng sinh dưỡng, mẹ đẻ của La Văn Nhân cũng không biết là ai, Nương thị yêu thích nàng lớn lên không tâm thường, liền nuôi dưỡng nàng ở trong viện mình, ăn mặc chi phí, đều cho nàng thứ tốt nhất.

Tên Văn Nhân xuất từ “Kinh thi”, “Văn nhân sừng cốc, giá ngã kỳ chúc”, văn nhân tức là da hổ, màu sắc đẹp đẽ.

(*) Bài thơ Tiểu tụng 1 – Kinh thi, tiểu tụng là xe binh, văn nhân là nệm bằng da cọp vằn để ngồi lót trên xe, cốc (đọc hứ) là cái đùm tròn giữa bánh xe, phía ngoài bị những cây cắm, phía trong bị cây trục xâu vào. Cái đùm của xe to dài một thước rưỡi, còn cái đùm của xe binh dài ba thước hai tấc, cho nên xe binh gọi là sừng cốc (xe đùm dài). Kỳ: rắn ngựa kỳ màu xanh đen, chúc: Ngựa chân sau bên trái màu trắng. (Chú giải của Chu Hy – thivien.net)

Người cùng như tên, La Văn Nhân có loại khí phách xinh đẹp, thần thái hào hứng, phong cách sáng rõ, cũng không phải là thiếu nữ hoa lệ bày biện trong khuê tú không chịu thua kém.

Thường nói cháu gái giống cô, lời này có mấy phần đạo lý, tướng mạo của La Văn Nhân quả thật có phần giống La Thư.

Lâm Thâm tìm một ghế nhỏ ngồi xuống, say sưa thú vị nhìn La Thư, Lâm Đàm và La Văn Nhân nói chuyện.

Giọng La Văn Nhân rất thanh thúy, “Cháu là thiếu nữ bình thường trong khuê, về chuyện của phụ thân cháu, cháu biết cũng không nhiều. Mọi người đại khái cũng nghĩ ra được, cháu nghe được tin tức ở phủ Tấn Giang Hầu, tất cả đều do Hầu phu nhân muốn cháu nghe được, nếu bà ta cố ý muốn lừa gạt cháu, cháu rất khó thăm dò ra đến. Cô, biểu tỷ, cháu và tất cả nữ quyến phủ Tấn Giang Hầu đều giống nhau, phụ thân cháu vừa xảy ra tai họa đã nhanh chóng nghe thấy tiếng gió, biết phụ thân cháu ở tù lâu vô tình gặp được Sơn ngũ gia của Hộ bộ, xảy ra tranh chấp với Sơn ngũ gia, lỡ tay đánh chết một chủ sự Hộ bộ đi cùng Sơn ngũ gia.”

Lâm Đàm như có điều suy nghĩ, “Lời đồn đại Sơn ngũ gia là bởi vì Sơn ngũ phu nhân từng tranh cãi với mẫu thân tỷ khi ở An Định, mới có thể tranh chấp với cậu, lời đồn đại trong phủ Tấn Giang Hầu đúng là như vậy sao?”

La Thư lộ ra vẻ mặt thất vọng.

La Văn Nhân gật đầu.

Lâm Đàm thấy vẻ mặt nàng ấy vẫn như cũ, không khỏi hơi kỳ quái, “Nếu quả đúng như vậy, vụ án của cậu chính là do mẫu thân tỷ gây nên, muội không oán giận sao?”

La Văn Nhân lắc đầu.

Lâm Đàm không khỏi nhìn nhiều nàng ấy mấy lần, hỏi: “Sau khi biết vụ án của cậu, muội nghĩ cái gì, làm cái gì?” Dieễn dần lee quỳ đôn

Về mặt La Văn Nhân thân nhiên, “Muội còn có thể làm gì? Muội vốn không sinh ra ở phủ Tấn Giang Hầu, mặc dù muốn làm gì vì phụ thân, cũng có lòng không đủ lực. Muội nghĩ, phụ thân coi như thật sự lỡ tay giết người, cũng không phải là tử tội, tương lai đơn giản chính là chấp tay nhường lại tòa Hầu phủ này cho người ta sau đó hồi hương ẩn cư thôi. Muội liền đuổi thị nữ ra ngoài, tự mình bắt tay thu thập hành lý, vứt bỏ toàn bộ vô cùng hoa lệ không cần, chỉ mang chút đồ đơn giản, hồi hương ẩn cư dùng được.”

La Thư lộ vẻ mặt cảm động.

Nàng là một người rất dễ dàng bị cảm động.

Lâm Đàm mỉm cười, “Muội định theo cậu hồi hương ẩn cư sao? Ở nông thôn kham khổ vô cùng, không có rượu tiệc lễ nhạc, không có quý nữ lui tới, tịch mịch vắng lạnh.”

Đôi tay Lâm Thâm chống cằm, tò mò nhìn La Văn Nhân.

Ánh mắt La Văn Nhân trong suốt, chậm rãi nói: “Trên đời này muội có duy nhất, cũng chỉ là cha của muội thôi.”

La Thư lộ vẻ rất xúc động.

Mỗi người đều nói La Giản không tốt, không có tiền đồ, không xứng làm Thế tử phủ Tấn Giang Hầu, nhưng La Văn Nhân lại nói, trên đời này nàng có duy nhất, cũng chỉ là phụ thân của nàng.

Lâm Thâm xách ghế nhỏ dời đến bên cạnh La Văn Nhân, đồng tình vỗ vỗ nàng, “Không sao đâu, không sao.” Giọng nói giống như dỗ đứa bé.

Từ lúc vào phòng, về mặt La Văn Nhân vẫn bình tĩnh, lúc này lại vành mắt đỏ lên, nghiêng đầu.

Nàng nhất định là cô nương tính khí quật cường, không quen biểu lộ tình cảm ở trước mặt người khác, không quen biểu hiện mình mềm yếu ở trước mặt người khác.

Lâm Đàm khẽ cười, “Công sức muội dọn dẹp hành lý, sợ rằng làm không công. Sau khi trở về, hành lý vẫn đặt lại chỗ cũ đi.”

La Văn Nhân dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, “Xin thứ cho Văn Nhân ngu dốt.”

Lâm Đàm cười một tiếng, nói sơ lược một chút chuyện trong cung, người của Lâm Phong, “... Vụ án của cậu cao đến tận tai thánh thượng, đã có xoay chuyển, tỷ nghĩ, có lẽ tối hôm nay cậu có thể trở lại, nói cũng không chừng.”

La Văn Nhân giống như không thể tin nhìn Lâm Đàm vài lần, trong mắt đẹp hiện ra vẻ vui thích, trịnh trọng nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Lui về phía sau cô và biểu tỷ nếu có sai khiến, La Văn Nhân muôn lần chết không chối từ.”

“Còn có muội nữa, còn có muội đấy.” Lâm Thấm ân cần đưa tay nhỏ bé ra giặt giặt váy của nàng.

La Văn Nhân cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt dịu dàng, “Tiểu biểu muội dĩ nhiên cũng giống vậy.”

“Như vậy nha.” Lâm Thấm cười hi hi, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

“A Thấm nhà ta có thể vẫn không rõ muôn lần chết không chối từ là có ý gì, nàng chính là thích tham gia náo nhiệt.” Lâm Đàm ngoắc kêu muội muội, mỉm cười giải thích, “Đứa bé chính là như vậy, rất thích chơi.”

“Đã trở lại, lão gia trở lại.” Thị nữ vui sướng bùng bùng đi vào bẩm báo, “Lão gia và đại thiếu gia, nhị thiếu gia, còn có Thế tử gia, đồng thời trở về rồi.”

Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Hàn phụ tử ba người đi ở phía trước, La Giản đi theo phía sau, ảo não.

La Văn Nhân tiến lên ân cần gọi một tiếng “Cha”, trên mặt La Giản có vẻ hồ thẹn, “Văn Nhân, con cũng ở đây à.” Mơ hồ làm bầm câu gì, cúi đầu.

Thì ra hẳn cũng có lúc ngượng ngùng.

La Thu thấy dáng vẻ này của La Giản, vừa đau lòng, vừa tức giận, bỗng nhiên đứng lên, “Huynh gặp phải tai họa bao lớn, huynh có biết hay không? Khi tin tức này truyền tới trong cung, ta khiếp sợ bao nhiêu, khó khăn bao nhiêu, huynh có biết không...”

“Phu nhân xin bớt giận, cừu huynh hôm nay cũng chịu khổ. Huống chi chuyện đã qua, hữu kinh vô hiểm, cừu huynh cũng chỉ lỡ tay ngộ thương người, tình tiết hơi nhỏ, do vậy Hình bộ và phủ Thuận Thiên đã thả người ra này.” Lâm Phong ý tốt khuyên bảo.

(*) Hữu kinh vô hiểm: Có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm.

“Nương, huynh muội chí thân, có lời gì từ từ nói.” Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn cũng khuyên La Thu.

Chỉ có Lâm Thấm nghiêm mặt, kéo kéo váy La Thu, “Nương, nương sai lầm rồi.”

La Thu ngẩn ngơ, vội nở nụ cười hỏi Lâm Thấm, “Tiểu a Thấm, nữ nhi ngoan, nương sai chỗ nào?”

Lâm Phong thấy dáng vẻ nghiêm túc này của tiểu nữ nhi bảo bối liền thấy thú vị, mỉm cười nhìn nàng, chờ nghe lời nói con nít của nàng.

“Lời này cũng chỉ a Thấm dám nói.” Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn thấy muội muội có vẻ mặt phốt tỉnh phê bình mẫu thân, cũng cười không được. A Thấm, đây cũng chính là muội thôi, nhỏ như vậy, nói gì cũng đều đáng yêu, nói gì đều không bị đánh, nếu đổi lại là chúng ta, khụ khụ...

Lâm Thấm ưỡn cao bộ ngực nhỏ, lựa lời nghiêm chỉnh có lực, “Cậu rõ ràng để con nói, nương, làm sao nương có thể... Tại sao có thể...?” Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra từ thích hợp, ton ton chạy đến trước mặt Lâm Phong, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Phụ thân, lúc này con nên nói cái gì đây, nói thế nào mới có học vấn?”

“Bốn từ liền rất có học vấn rồi.” Lâm Phong nín cười, “A Thấm, con nói bao biện làm thay liền rất thích hợp.” Dạy mấy lần, dạy bao biện làm thay cho Lâm Thấm.

(*) Bao biện làm thay: Làm thay việc của người khác, vượt quá chức phận.

Lâm Thấm học xong khoe luôn, lập tức trở về trước mặt La Thu, nghiêm nghị khiển trách, “Làm sao nương có thể bao biện làm thay chứ?”

Cả mặt La Thu đều là ý cười, “Đúng đúng đúng, a Thấm nhà chúng ta nói rất đúng, cậu để con nói, nương không được bao biện làm thay, không được bao biện làm thay.”

La Giản vẫn là cúi gằm đầu, lúc này lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Ta, ta để tiểu A Thấm nói?”

“Đúng vậy.” Lâm Thấm nện bước chân nhỏ nhắn đã chạy tới, sắc mặt nghiêm trang, đáng vẻ tiểu tiên sinh, “Cậu, cậu hai tuổi liền không ai quản, về sau cháu quản cậu.”

Chương 51

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

La Giản ghen hòng nhìn trần trối, “Hai, hai tuổi liền không ai quản? Về, về sau cháu quản cậu?”

“Ừm.” Lâm Thâm chăm chú gặt đầu, “Cậu, ta sẽ nói cậu thật tốt, giống như nói Đại Bạch và tiểu Hôi.”

Trên mặt La Giản hiện lên vẻ mặt si ngốc ngơ ngác.

Mặc dù Lâm Hàn mặt lạnh, thật ra thì trong lòng cũng không lạnh nhạt, thấy vẻ mặt mơ hồ hoài nghi của La Giản, có lòng tốt giải thích cho hắn, “Cậu, a Thâm nuôi một con ngỗng trắng lớn, tên Đại Bạch, còn nuôi một con lừa nhỏ màu xám, tên tiểu Hôi, muội ấy thường thường dạy Đại Bạch và tiểu Hôi, tài ăn nói rất tốt.”

Một con ngỗng, một đầu lừa, La Giản đứng không vững, lao đảo hai bước, đặt mông ngồi trên ghế ở sau lưng.

“Cậu, chuyện là như vậy.” Lâm Hàn theo tới, rất cẩn thận nói cho hắn biết, “Có một ngày tỷ tỷ nói cháu, cháu nói a Thâm, a Thâm quay đầu lại, cũng không có ai có thể nói, liền không chịu, nói nhao nhao muốn chúng cháu tìm một người hai tuổi cho nàng, người nàng có thể nói. Cậu ngài có thể nghe rõ chứ? Tỷ tỷ mười sáu tuổi, cháu tám tuổi, a Thâm bốn tuổi, cho nên a Thâm nhất định phải tìm người hai tuổi để nói. Ban đầu Hoài Viễn Vương lấy đầu lừa con cho muội ấy, chính là tiểu Hôi, Tiểu Hôi mặc dù nhỏ, nhưng không lớn không nhỏ vừa đúng hai tuổi...”

“Cậu, cháu sẽ không ghét bỏ cậu.” Lâm Thâm thuận thực leo lên trên La Giản đầu gối ngồi xuống, giọng nói thân thiết, “Đại Bạch và tiểu Hôi cũng khiến cháu rất phí tâm đó.”

Nàng một dáng vẻ nhỏ đương nhiên, rõ ràng đang nói, cậu xem, Đại Bạch và tiểu Hôi cũng khiến cháu rất phí tâm, cháu đều không ghét bỏ, cậu cũng không ngoại lệ.

Lâm Đàm cười đến dựa trên người La Thụ.

Lúc này nàng có mấy phần trẻ con, không còn là Lâm cô nương một bước cũng không nhường, cao đàm khoát luận, Hoàng trưởng tử phi tương lai trong Đường Ninh cung nữa.

(*) Cao đàm khoát luận: Ra sức phát biểu kiến giải của mình.

La Giản bị cháu ngoại gái nhỏ đánh đồng với một con ngỗng trắng lớn, một đầu lừa xám, mơ hồ, không biết như thế nào cho phải, đôi môi run rẩy, thân thể run lên, cũng không nói ra lời.

“Cậu yên tâm, ta rất biết nói.” Lâm Thâm hình như thấy La Giản không tin tưởng nàng lắm, giọng điệu càng nhiệt liệt rồi, “Đại Bạch lợi hại như vậy, cháu cũng có thể nói nó!”

Lần này không chỉ Lâm Đàm, ngay cả Lâm Khai cũng chân mềm đứng không vững, “Cha, có thể dựa vào người không?” Hắn khiêm tốn hỏi một tiếng.

Lâm Phong chỉ chỉ vai của mình, “Xin cứ tự nhiên.”

Đầu Lâm Khai dựa đến trên vai phụ thân, trong mắt, trên khuôn mặt như ngọc trắng, ý cười chớp động.

La Thụ cười đến thoải mái, “Đại ca tốt của ta, lui về sau huynh liền nghe a Thâm nhà ta. Đừng trách ta không nói cho huynh biết, a Thâm nhà ta tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất cố chấp, điều nên nói con bé sẽ nói, điều nên quản con bé cũng sẽ không lười biếng, chắc chắn rất tận tâm tận lực. Huynh tốt nhất nên thận trọng cả lời nói lẫn việc làm, bằng không ấy, Lâm Thâm chính là đuổi theo huynh khắp cả phủ Tấn Giang Hầu, cũng phải nói được huynh.”

“Cả kinh thành.” Lâm Thâm phòng gò má nhỏ nhăn tròn trịa lên, nói.

“Có nghe thấy không?” La Thụ há hê, “Chạy khắp cả Kinh thành con bé cũng sẽ phải đi nói huynh, huynh ấy, lên trời xuống đất cũng không chạy thoát được đâu, ngoan ngoãn nghe con bé nói đi. Đại ca, ta hết cách với huynh rồi, khuê nữ ta quản được huynh.”

La Giản trở nên ngây ngốc, than thở một tiếng, đầu vô lực dựa vào ghế dựa.

“Không cho như vậy.” Lâm Thâm ra sức đưa tay nhỏ kéo đầu của hắn, “Cậu, lên tinh thần! Ngồi ổn, ngồi thẳng, đứng, đứng rồi, chính là như vậy, ngồi phải có dáng ngồi chứ.”

Đám người Lâm Phong, La Thư nhìn Lâm Thâm chính tư thế ngồi của cậu, mặc dù ngượng ngùng cười ngoài sáng, nhưng trong bụng đều mãnh liệt cười, nghẹn đến không xong.

“Cháu vẫn còn ngồi trên đùi cậu đấy.” La Giản tỉnh thần không phản chấn, không có sức phản kháng.

“Cháu là tiểu hài tử nha.” Lâm Thâm tỏ vẻ kinh ngạc, “Cậu, cậu là người lớn.”

La Giản bị ánh mắt tinh khiết không tỳ vết của cháu gái ngoại nhỏ này nhìn, đột nhiên cảm thấy xấu hổ trong lòng, hốt hoảng “Ừ” một tiếng: “Ừ, a Thâm, cháu là đứa bé, ngồi đi, ngồi trên đùi cậu đi.” Thấy Lâm Thâm vẫn dùng ánh mắt trách cứ nhìn hắn, ý thức được tư thế của mình không hợp ý con bé, theo bản năng uốn thẳng lưng.

“Như vậy mới đúng.” Lâm Thâm hài lòng cười.

Đám người Lâm Phong cuối cùng không nhịn được, cả nhà cười ầm lên.

Tối hôm đó hai cha con La Giản và La Văn Nhân ở lại Lâm Lang hiền ăn bữa tối, lúc ăn cơm Lâm Thâm nhìn chăm chăm La Giản, phát hiện hắn có sai lầm liền kịp thời lên tiếng nhắc nhở, “Cậu, trước phải ăn canh nha, trước uống canh mới ăn ngon cơm.”

“Cậu, không thể chỉ ăn thịt không ăn rau, không tốt cho tiểu hài tử.”

“Cậu, không thể uống rượu.”

“Cậu, ăn cơm không thể quá nhanh, phải nhai kỹ nuốt chậm.”

Nếu như La Giản không nghe lời của nàng, nàng liền dùng đôi mắt nhỏ khiển trách nhìn hắn, nhìn đến khi hắn chột dạ mới thôi; nếu như La Giản nghe lời nàng, nàng liền cười hì hì, cầm thìa nhỏ của mình gấp thức ăn cho hắn.

La Giản một chút tính khí cũng không có.

Đám người Lâm Phong, La Thư bởi vì luôn nhịn cười, bữa cơm này vô cùng khổ cực.

Ăn cơm xong, Lâm Hàn làm tiểu lão sư, cầm lấy thẻ tính định dạy muội muội, La Giản cuối cùng tạm thời được giải phóng.

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm ngồi bên cạnh án ký ở sảnh bên với hắn, người một lời, ta một câu, tỉ mỉ phân tích vụ án này với hắn.

La Thư và La Văn Nhân yên tĩnh dự thính.

La Giản mơ hồ lỡ tay đánh chết một người, lại bị nhốt vào phủ Thuận Thiên hơn nửa ngày, hắn cũng rất để ý tới chân tướng chuyện này, nghe ba cha con Lâm Phong tỉ mỉ nói rõ chuyện xảy ra từ các nơi tâu lầu, Dưỡng Ninh cung, Hình bộ, phủ Thuận Thiên, không khỏi len lén nhìn nhiều Lâm Đàm mấy lần.

“A Đàm, cháu rất lợi hại.” La Giản ngượng ngùng nói.

Lâm Đàm cười tự nhiên thanh thản: “Không phải, cháu đi theo cha cháu gặp nhiều án mạng thôi.”

“Cậu còn phải đa tạ cháu...” La Giản đáp ứng.

Hắn cho dù không thông thế sự, hiện giờ cũng biết được mấu chốt của vụ án là ở nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự. Tra được nguyên nhân chân chính cái chết của Sài chủ sự, hắn chỉ ngộ thương người; không tra được nguyên nhân chân chính cái chết của Sài chủ sự, hắn chính là lỡ tay giết chết người, khác biệt một trời một vực, mà cuối cùng có thể tra được nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự, là bởi vì biểu hiện nổi lên của Lâm Đàm ở Dưỡng Ninh cung, thuyết phục Hoàng đế và Sài mỹ nhân, đồng ý khám nghiệm tử thi.

“Không cần cảm ơn cháu, cháu chỉ tự vệ thôi.” Lâm đàm mỉm cười, “Cậu là cậu ruột của cháu, nếu như cậu vào ngục, bị định tội, liền đối tới cháu trên mặt không có ánh sáng. Cậu, cháu là vì mình.”

Thấy Lâm Đàm không hề có ý tứ kiêu ngạo giành công, trong lòng La Giản ngũ vị tạp trần.

(*) ngũ vị tạp trần: ngũ vị chỉ ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ngũ vị tạp trần ý chỉ trong lòng rối bời.

Mấy đứa con gái của La Thư mỗi đứa đều không giống La Thư, nhỏ cơ trí đáng yêu như vậy, lớn lại là người thông minh hơn người.

“Nếu cháu đoán không lầm, mấy ngày gần đây ông ngoại sẽ hỏi kinh rồi.” Lâm Đàm cười nhạt.

“Cái gì?” La Giản lập tức đứng dậy, sắc mặt lo sợ không yên, “Ông ấy, ông ấy không phải mùa xuân sang năm mới thay quân sao, sao hiện giờ muốn hỏi kinh?”

Lâm Đàm khẽ nhếch, “Cậu, nhân mệnh quan thiên, ông ngoại có thể coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra mà thủ vệ biên cương sao? Ông ngoại đại khái muốn chấp cánh bay về thôi.”

“Nhưng mà... Nhưng mà cậu không nói cho ông ấy biết...” La Giản lẩm bẩm.

Đám người Lâm Phong đều không nói gì.

Lâm Đàm sai người lấy giấy bút, rồng bay phượng múa, liên miên không dứt, viết một tờ giấy giao cho La Giản, “Cậu, đây là chuyện cháu phỏng đoán sẽ xảy ra trong hai ngày nay ở phủ Tấn Giang Hầu, cùng với tiếp theo đó Hầu phu nhân sẽ làm gì, cậu giữ ở bên người, nhìn một chút xem phỏng đoán có tin đồn vô căn cứ không.” *dyan(lee^qu.donnn)

“Lão gia, phu nhân, Khuông tiên sinh đến thăm.” Thị nữ đi vào bẩm báo.

Lâm Thâm ngay cả tính toán cũng không học, ánh mắt sáng lên, “Đắc Ý tới?” Đẩy que tính lại, “Nhị ca, ngày mai lại học.” Quay đầu nhỏ ra ngoài, hưng phấn chờ Đắc Ý đi vào.

Lâm Khai và Lâm Hàn đồng thời đứng lên, “Cha, nương, hài nhi đi ra đón tiếp Khuông bá bá.”

Lâm Phong gật đầu.

“Muội cũng đi.” Lâm Thâm như một làn khói chạy ra ngoài, còn nhanh hơn hai ca ca của nàng.

Bởi vì Khuông tiên sinh cùng năm với Lâm Phong cũng đã là trưởng giả hơn năm mươi tuổi, La Thư không để Lâm Đàm và La Văn Nhân tránh đi.

“Đắc Ý, bá bá đã đến rồi, Diệu ca ca, còn có huynh nữa nha.” Bên ngoài vang lên giọng nói sung sướng của Lâm Thâm.

La Thư nhú mày. Hoài Viễn Vương cũng tới sao, vậy a Đàm không thể tiếp tục ở lại chỗ này. Nàng đang định mở miệng, Lâm Đàm và La Văn Nhân đã đồng thời đứng lên, lặng lẽ lui vào phía sau tấm bình phong, chờ khi huynh muội Lâm Khai cùng với Khuông tiên sinh và Hoài Viễn Vương tiến vào, chỉ thấy một mảnh vạt áo xẹt qua.

Trong mắt Hoài Viễn Vương thoáng qua vẻ buồn bã.

“Điện hạ quang lâm hàn xá, không tiếp đón từ xa.” Lâm Phong khách khí hàn huyên

Vào lúc này La Thư nhìn Hoài Viễn Vương chính là cha mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, mặt mày hớn hở, “Nghe ngoại tử nói, hôm nay vì chuyện của gia huynh mà Điện hạ quan tâm không ít đấy.” Giận trách nhìn La Giản, “Còn không mau nói cảm ơn Điện hạ.”

(*) Ngoại tử: Cách gọi chồng mình trước người khác.

Lâm Thâm điên cuồng lại tới: “Nương, nương lại quên rồi, cậu để con nói.” Kéo tay La Giản, ngọt ngào cười, “Cậu, người khác giúp cậu, cậu liền phải nói cảm ơn, có đúng không?”

Tay nhỏ bé mềm nhũn của nàng, nhưng giống như có lực lượng gì đó không sánh nổi, La Giản không tự chủ được bị nàng kéo đi, “A Thâm nói rất đúng, phải nói cảm ơn, phải nói cảm ơn.” Đến trước mặt Hoài Viễn Vương, La Giản tỏ vẻ hổ thẹn, “Hạ quan kích động dễ giận, gây ra tai họa, khiến Điện hạ hao tâm tổn sức rồi.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Cậu thật nghe nói.” Lâm Thâm vui vẻ ra mặt.

Hoài Viễn Vương thật sự không có ấn tượng tốt với người như La Giản, nhưng mà, Lâm Thâm lúm đồng tiền như hoa, La Thư mặt tha thiết, sau tấm bình phong còn mơ hồ truyền đến tiếng ngọc bội, sao hắn có thể lạnh nhạt xa lánh La Giản đây?

“Cậu, không cần khách sáo.” Hoài Viễn Vương nói.

La Giản nghe được Hoài Viễn Vương gọi hắn là cậu, được sủng mà kính sợ.

“Này, Hoài Viễn Vương Điện hạ gọi ta là cậu đấy.” Hắn lặng lẽ kéo áo La Thư, choáng váng nói.

La Thư liếc La Giản một cái, “Hắn là con rể nhà ta, không gọi huynh là cậu, còn có thể gọi gì?”

La Giản cười gượng.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời La Giản bị La Thư trách móc, nhưng không lộ vẻ giận dữ, La Thư không hỏi nhìn nhiều lần hai lần, trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

“Diệu ca ca, huynh đến thăm muội sao?” Lâm Thâm ngồi bên cạnh Hoài Viễn Vương, cười hi hi hỏi.

Hoài Viễn Vương liếc mắt nhìn trộm ra sau tấm bình phong, nhắm mắt ừ một tiếng.

“Trừ thăm muội ra, còn có chuyện gì vậy?” Lâm Thâm đưa khuôn mặt nhỏ bé đến gần, rất ân cần.

Gương mặt tuấn tú của Hoài Viễn Vương ửng đỏ.

Khuông tiên sinh vuốt chòm râu nhỏ mỉm cười, “A Thắm, Hoài Viễn Vương Điện hạ đến đây, thứ nhất muốn thương lượng một chút công vụ với lệnh tôn, thứ hai muốn bàn chút chuyện nhà với lệnh tôn và lệnh đường, cháu là tiểu hài tử, không hiểu đâu.”

“Cháu hiểu nha, Đắc Ý.” Lâm Thắm nhào vào trên đùi Khuông tiên sinh, hai mắt sáng long lánh, “Chuyện nhà cháu cháu đều hiểu, thật đó.”

Khuông tiên sinh nghe giọng nói non nớt đáng yêu của nàng, không khỏi khẽ cười rồi, “Nha đầu nghịch ngợm.”

Lâm Phong vội kéo tiểu nữ nhi qua: “A Thắm, Khuông bá bá cùng năm với cha, số tuổi còn lớn hơn cha, con không thể gọi tên chữ của bá bá, hiểu không? Mau nhận tội với Khuông bá bá.”

“Nhưng mà, Đắc Ý dễ nghe...” Lâm Thắm nói thầm nho nhỏ

Khuông tiên sinh tốt tính cười cười, “Du Minh, đứa bé còn nhỏ, kệ tùy là được.”

Lâm Phong lắc đầu, “Vây cũng không được, quá mức vô lễ.” Kiên nhẫn nói cho tiểu nữ nhi, “A Thắm, Khuông bá bá là trưởng bối, con là vãn bối, con gọi tên chữ của Khuông bá bá chính là vô lễ, không thể.”

Mắt to của Lâm Thắm đảo tròn, “Gọi sẽ bị đánh mông sao?”

Lâm Phong sùng mặt lên, “Sẽ.”

Lâm Thắm vội đưa tay che mông nhỏ của nàng, “Vây không đắc ý rồi, không đắc ý rồi.”

Dáng vẻ nhỏ bé tinh quái, chọc cho tất cả mọi người đều cười.

Hoài Viễn Vương và Lâm Phong nói mấy câu, lấy từ trong ngực ra một phong thư màu vàng hơi đỏ, mang theo ý ngượng ngùng, cung kính đưa vào trong tay Lâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: Puck -

“Cái gì vậy?” Lâm Thắm lập tức chạy tới nhìn.

Lâm Phong mỉm cười, kéo con bé qua, không cho nàng chạy loạn nữa, “Chuyện của người lớn, đứa bé không hiểu, đừng hỏi bậy.” Thấy Lâm Thắm mím cái miệng nhỏ nhắn, không đành lòng làm con bé thất vọng, liền dịu dàng dụ dỗ nàng, “A Thắm, chờ con vỡ lòng xong cha sẽ chậm rãi dạy cho con có được không, hiện giờ con còn nhỏ, nói con cũng không hiểu.”

Lâm Thắm bắt đầu chia một bàn tay ra, “Đầy hết mới có thể vỡ lòng.” Đầy toàn bộ năm đầu ngón tay rồi mới đủ năm tuổi, mới có thể đi học vỡ lòng, đó không phải đợi thật lâu sao.

“Rất nhanh.” Lâm Phong an ủi nàng, “Thời gian qua mau, ngày tháng trôi đi, thời gian như bóng câu qua khe cửa.”

Lâm Thắm nghe không hiểu, Lâm Phong kiên nhẫn nói cho nàng biết mấy từ này có ý nghĩa gì.

Hai mắt nhị tiểu thư Lâm gia vụt sáng lên, nghe rất nghiêm túc.

Về phần nàng nghe có hiểu không, cũng không thể biết được.

Lâm Phong cất xong thư Hoài Viễn Vương đưa, âm giọng nói: “Chờ ta thương nghị xong với người nhà, sẽ cho Điện hạ câu trả lời chắc chắn, có được không?”

Hoài Viễn Vương hơi thẹn đỏ mặt, “Đó là đương nhiên.”

Mấy người La Thu, Lâm Khai hiểu đây xảy ra chuyện gì, ngay cả La Giản cũng đại khái đoán được, “Hoài Viễn Vương đây là đưa ngày tới cho a Đàm chọn lựa đi? Ta thấy đáng về của hần là muốn sớm ngày lấy Vương phi về nhà.” d1en d4nl 3q21y d0n

Lâm Hàn không hiểu rõ hết, nhưng hần cũng rất dè dặt, không hiểu cũng sẽ không dễ dàng mở miệng hỏi, Lâm Thắm không thể như vậy, trong tâm linh nhỏ hễ là có nghi vấn, chắc chắn sẽ đánh vỡ nồi cát hỏi đến cùng. Nàng không hỏi được chỗ Lâm Phong, liền kéo kéo Hoài Viễn Vương, giòn giả hỏi,

“Điều ca ca, có muốn muội đưa tin không?”

Nàng không ngại làm người mang tin tức, tuyệt đối không để ý.

Ngay trước mặt Lâm Phong, La Thư, Khuông tiên sinh bị hỏi đến vấn đề này. Cho dù Hoài Viễn Vương kinh nghiệm sa trường cũng rất ngượng ngùng.

Khuông tiên sinh làm như không nghe thấy, hiền hòa hỏi chuyện nhập học của Lâm Hàn, “Tuổi này của a Hàn không thể bị dở dang, cần bái lạy dưới cửa danh sư, việc học mới bổ ích, Du Minh huynh, huynh có tính toán gì không?”

Lâm Phong nói: “Hôm nay ta còn thương lượng chuyện này với a Khai, Lâm gia và La gia đều có tộc học, nhưng phong cách học tập trong tộc học hình như bất chính, đưa a Hàn qua đi học liền không thích hợp. Đắc Ý huynh sống lâu ở Kinh thành, có biết trong tộc học, tư thực nào có tiên sinh tin được không?” Hai người thảo luận tới chuyện Lâm Hàn đi học, nhập học.

La Thư quay đầu nói chuyện với La Giản.

Tất cả mọi người không nhìn về phía Hoài Viễn Vương.

Lâm Thâm thấy Hoài Viễn Vương không lên tiếng, liền thúc giục: “Điều ca ca, rốt cuộc có cần muội làm người mang tin tức không vậy.”

Lúc này sắc trời đã tối, trong nhà thấp mảy ngọn nến, dưới ánh nến khuôn mặt Hoài Viễn Vương như đao gọt búa đục, đường cong kiên nghị, lạnh lùng vô tình, rồi lại bởi vì ngũ quan tinh xảo khác thường, ngược lại hiện ra mấy phần mềm mòng. Ánh mắt tối tăm mà thâm thúy, lỗ mũi ngạo nghễ vênh lên, đôi môi đỏ thắm, cổ áo màu tím đậm đẹp đề quý giá tôn lên làn da trắng trẻo nhẵn nhụi của hắn, có vẻ đẹp khác lạ khó tả, lỗi lạc phong lưu.

Lâm Thâm đang lăm nhăm hỏi có cần nàng làm người mang tin tức, Hoài Viễn Vương ngại nói cần, lại không nỡ nói không cần, hắn luôn luôn quyết đoán sát phạt, lúc này lại hết sức do dự.

Khuông tiên sinh và Lâm Phong nhiệt liệt thảo luận vấn đề nhập học của Lâm Hàn, hai huynh đệ Lâm Khai và Lâm Hàn một trước một sau gia nhập thảo luận, phát biểu ý kiến của mình. La Thư à La Giản một đôi huynh muội khó chịu lần đầu tiên thật để nói chuyện, không gây gổ — tất cả hài hòa như thế.

Hoài Viễn Vương lấy từ trong ngực ra một phong thư màu hồng nhạt, âm thanh trầm thấp, “A Thâm, muội lặng lẽ đưa cho nàng, có được không?”

Lâm Thâm kinh ngạc mở to hai mắt, “Tại sao phải lặng lẽ vậy?” Nhỏ giọng thì thầm, nhận lấy thư từ trong tay Hoài Viễn Vương, vênh váo, nghênh ngang, đi ra phía sau bức bình phong. [dinendian.loqidjon](#)

Đám người Khuông tiên sinh thảo luận càng trở nên nhiệt liệt.

Hai huynh muội La Thư và La Giản không biết đang nói cái gì, mặt mày hớn hờ, không coi ai ra gì.

Khổng Dương rón rén tới châm trà Long tinh xanh biếc cho khách, tay Hoài Viễn Vương cầm tách trà, trên mặt trầm tư, cũng không biết hắn đang suy tư quân quốc chuyện quan trọng gì.

Lâm Thâm nhảy nháy nhót nhót đến trước mặt hắn, tay nhỏ bé chấp sau lưng, hí ha hí hửng nhìn hắn.

Trái tim Hoài Viễn Vương nhảy thình thịch.

“Nhìn nè.” Lâm Thâm cười hi hi đưa một lá thư màu hồng nhạt giống vậy cho hắn.

Hoài Viễn Vương như thu được báu vật, vội đưa tay lấy tới thu vào trong tay áo.

“Sẽ không rớt chữ?” Lâm Thâm thò đầu nhỏ vào ống tay áo của hắn, quan sát cẩn thận một lần.

“Sẽ không đâu.” Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp có lực “Ta còn, thư còn.”

Lâm Thâm dùng ánh mắt vừa vui sướng vừa sùng bái nhìn hắn hồi lâu, đảo chân liền chạy ra phía sau bình phong, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Điều ca ca nói rồi, huynh ấy còn, thư còn!” Giọng nói rất lớn, làm cho đám người Khuông tiên sinh, Lâm Phong làm bộ như không nghe thấy cũng lao lực.

Hoài Viễn Vương như đứng đông lạnh.

Lâm Thâm lại từ phía sau chạy ra, Hoài Viễn Vương và Khuông tiên sinh đã muốn cáo từ, thấy Điều ca ca và Đắc Ý phải đi, Lâm Thâm lưu luyến, “Khuông bá bá, bá bá rảnh rồi liền tới ngồi một chút nha. Điều ca ca huynh cũng thế, rảnh rồi liền tới.

“Yên tâm đi, Điều ca ca của muội chính là không rảnh cũng sẽ tới.” Lâm Khai cười như không cười.

“Được đó được đó.” Lâm Thâm tươi cười rạng rỡ.

Lâm Khai chìa cánh tay nhỏ về phía Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương khom lưng ôm lấy nàng, đoàn người cùng nhau đi ra ngoài.

Lâm Thâm dài dài dòng dòng căn dặn, “Nếu nhà Luân ca ca mời khách, nhất định phải cho muội thiệp mời nha. Tiểu mập mập đó mãi cứ giành huynh

với muội, Diệu ca ca, hai chúng ta ai cướp được coi như là của người đó...”

“Đề cho muội cướp.” Hoài Viễn Vương nhường cho nàng.

Lâm Thấm cười thành một đóa hoa.

Nghĩ đến mình có thể đoạt lấy của tiểu mập mạp Cao Nguyên Dục đó, chân mày nàng cong cong.

“Muội giành tỷ phu, hấn giành đại ca, hấn thua, vẫn là tỷ phu tốt!” Lâm Thấm vui mừng bùng bùng.

Cho dù Hoài Viễn Vương thông dong trấn định, lúc này cũng đầy mặt đỏ bừng.

Lâm Phong và Khuông tiên sinh giống nhau là vui mừng đến nở hoa, tuy nhiên cũng giả bộ ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì, giống như vốn không nghe thấy lời nói con nít của Lâm Thấm.

Lâm Thấm vô cùng cao hứng đi theo phụ thân và huynh trưởng đưa Hoài Viễn Vương đến cửa góc đông nam.

Hoài Viễn Vương cũng không cười ngượng đến, mà ngồi xe ngựa giống như Khuông tiên sinh.

Lâm Thấm cười híp mắt vẫy tay từ biệt Diệu ca ca, Đắc Ý, nhìn bọn họ lên xe ngựa của mình. Bên ngoài hai chiếc xe ngựa này nhìn cực kỳ bình thường, thông thường không có gì lạ, nhìn hai xe ngựa chậm rãi khởi động, Lâm Thấm thở dài: “Xe ngựa của Diệu ca ca tuyệt đối không đẹp.” diee ndda fnleeq uysd doon

Lâm Phong buồn cười, “A Thấm, con đứa bé này, cả ngày đều suy nghĩ cái gì.”

Lâm Thấm sung sướng cười ha ha, “Chuyện tiểu hài tử, người lớn không hiểu, đừng hỏi bậy.”

Lâm Phong kinh hãi hít sâu một hơi, “Nhị tiểu thư của chúng ta thật ghê gớm, mới vừa rồi lời phụ thân nói con, con còn trả lại nguyên vẹn.”

Lâm Thấm ngẩng đầu nhỏ lên, vô cùng hả hê rồi.

Lâm Hàn kéo kéo góc áo phụ thân, “Phụ thân, xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phong liền thuật lại một lần lời khi nãy mình đã nói với Lâm Thấm, “... Trí nhớ này của a Thấm, ngộ tính này, nàng có thể đảo lại, nói một chữ cũng không sai.”

(*) Ngộ tính: Nhận thức, sức hiểu biết, năng lực.

Lâm Hàn nói: “A Thấm vô cùng thông minh, chính là không học tử tế, cho dù con dạy muội ấy cái gì, muội ấy đều học được một lát liền muốn quấy rối.”

“Muội ấy còn bé chứ sao.” Lâm Phong và Lâm Khai trăm miệng một lời.

“Được rồi, muội ấy còn nhỏ.” Lâm Hàn chấp nhận nói.

Cha nương và ca ca tỷ tỷ nhất trí quyết định nuông chiều Lâm Thấm, mặc dù Lâm Hàn cảm thấy như vậy không ổn, nhưng cũng không có cách nào.

Góc đường có một gã sai vặt ngó dáo dác về phía này, thấy Hoài Viễn Vương và Khuông tiên sinh lên xe rồi đi, mấy người Lâm Phong cũng trở về Lâm Lang hiền rồi, trước cửa hồng yên tĩnh không có ai, mới chạy như bay về.

Sau khi một nhóm người Lâm Thấm về, La Văn Nhân đã đi về trước rồi, La Thư sai người mang nước trà và điểm tâm lên, “A Hàn, a Thấm, đến ngồi một lát với cậu các con.”

Lâm Thấm xem xét, thấy trà cụ trên bàn là bình trà là sứ trắng Định điệu thuần sắc, tách trà, chén gốm nhẵn nhụi, sắc gốm trắng nõn, men sứ sáng bóng, phía trên vẽ hoa văn cánh hoa trùng trùng lớp lớp, vô cùng tinh xảo xinh đẹp; lòng cái đĩa Nhữ điệu để điểm tâm có hình chiếc lá, màu sắc như mưa tạnh trời trong, vui tai vui mắt, trong đĩa điểm tâm có mận côi vân đậu cuốn, thủy tinh quế hoa cao các loại, đều làm rất khéo léo đáng yêu, liền cười hì hì gật đầu, “Được đó, con và nhị ca ngồi cùng với cậu.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

La Giản nhận được La Thư khoản đãi như vậy, cũng có phần không thể tin được, “Khó có được, khó có được, ta ở nhà muội không chỉ được bữa tối, lại còn có bữa ăn khuya này.”

La Thư cười ý vị sâu xa, “Chẳng lẽ cái gì, đây đều cần phải vậy.”

Trong lòng La Giản sinh ra cảm giác không ổn.

Lâm Đàm xuất hiện ở cửa, “A Hàn, a Thấm, đừng tìm cậu đùa giỡn, để cho cậu giận đừng đùa rồi đi!”

“Dạ, tỷ tỷ.” Lâm Hàn sáng khoái đồng ý.

Trông mặt Lâm Thấm đảo lòng vòng, xấu bụng liếc nhìn La Giản.

La Giản thấy có gì đó không đúng, đang định đứng dậy chạy trốn, Lâm Thấm cười ha ha hai tiếng, giờ điểm tâm trong tay lên, bôi lên trên mặt của hắn. Sau khi bôi xong nhìn thấy hình như không đủ, trong tay còn dư lại một chút, nhỏ giọng thì thầm: “Đừng lãng phí nha.” Giờ tay nhỏ bé lên, còn dư lại một ít thuận tay bôi lên trên quần áo của hắn

Lâm Hàn thuận tay cầm bình trà, vừa động đồ vào trên chân La Giản.

“Làm cái gì? Hai đứa trẻ hư này rốt cuộc làm cái gì?” La Giản oa oa kêu loạn, lúc đưa tay lau mặt, lúc lại nhấc chân muốn đổ nước trong giày ra ngoài, vô cùng chật vật.

“Cháu muốn chọn cho cậu một miếng ăn ngon nha.” Lâm Thấm tỏ vẻ uất ức.

Lâm Hàn rốt cuộc đã lớn một chút, biết chuyện nhiều hơn, áy náy nói: “Cậu, nước trà đã không nóng, là ấm...”

...

Trên người trên mặt La Giản ngổn ngang lộn xộn vết điểm tâm, trên chân đeo giày ướt lép nhép, cực kỳ tức giận rời khỏi Lâm Lang hiên.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ở trong chính phòng phía đông Vinh An đường trên trục đường chính của phủ Tấn Giang Hầu, gã sai vặt quỳ trên mặt đất, nói từng việc mình mới vừa nhìn thấy, “... Cô gia và đại biểu thiếu gia, nhị biểu thiếu gia, hai biểu tiểu thư đông loạt tiền khách, một vị khách có vóc người rất cao, mặc trường bào màu tím sáng, vô cùng cao quý, một vị khách khác nhìn đáng đáp đã lớn tuổi, rất lịch sự...”

Tiêu thị ngồi ngay ngắn trên thượng vị trầm ngâm lắng nghe, hỏi rõ từng chi tiết, mới lệnh cho gã sai vặt ra ngoài.

Gã sai vặt dập đầu, “Dạ, phu nhân.” Đứng dậy từ dưới đất, lui về sau mấy bước, mới khom mình rời đi.

“Hoài Viễn Vương thế mà lại mới vừa từ Lâm Lang hiên ra ngoài.” Tiêu thị cắn răng, “Lâm Lang hiên rõ ràng là địa bàn của phủ Tấn Giang Hầu, lại ở người một nhà họ Lâm, suy nghĩ một chút cũng thật đáng hận!” di1 enda4nle3qu21 ydo0n

“Đúng vậy.” Toàn thị tức giận phụ họa, “Cũng không biết đại cô nãi nãi chuẩn bị ở tới khi nào? Trọng phu của nàng ta nhậm quan ở kinh thành, khuê nữ phải làm Vương phi, lui về sau chẳng phải sẽ ở lâu dài ở kinh thành sao? Không có đạo lý quanh năm suốt tháng ở nhà mẹ đẻ!”

“Nếu không, chúng ta nghĩ cách đuổi nàng ta đi?” Dưới kích động, Toàn thị ra chủ ý như vậy.

Không đợi Tiêu thị lên tiếng, La Châm liền phản đối trước, “Phụ thân sẽ nhanh chóng trở về, không thể đuổi nàng ta đi được.”

Tấn Giang Hầu hình như không thân thiết với nữ nhi La Thụ này, nhưng mà, nếu có người bắt nạt La Thụ ông sẽ không đồng ý, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Tiêu thị chậm rãi nói: “Tuổi Hoài Viễn Vương không nhỏ, hắn và Lâm Đàm năm nay nhất định sẽ thành thân. Khi người trong triều phái tới nhà gái nạp thái vãn danh, người một nhà La Thụ nhất định sẽ phải trở về Lâm gia, không thể nào ở phủ Tấn Giang Hầu cưới gã nữ nhi. Nàng ta đi là chuyện sớm hay muộn, chúng ta cần gì phải làm kẻ ác này, làm điều thừa đuổi nàng ta đi?”

Toàn thị vâng dạ, “Dạ, nàng dâu nghĩ không chu đáo rồi.”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa thận trọng.

Tiêu thị không khỏi cau mày.

Khi bà đang thương lượng sự tình với La Châm, Toàn thị, nếu như không có chuyện gì quan trọng, tỷ nữ sẽ không dám quấy rầy.

Bà nháy mắt với La Châm, La Châm hiểu ý, nhanh tới mở cửa, “Có chuyện gì?”

Thị nữ khom gối, cung cung kính kính đáp lời: “Nhị thiếu gia, Thế tử gia tới, cầu kiến phu nhân.”

Sắc mặt La Châm sa sầm, “Biết rồi.” Lăn nửa đóng cửa, bước nhỏ đến trước mặt Tiêu thị, “Nương, đại ca trở lại, muốn gặp ngài.”

Sắc mặt La Châm hơi kích động.

Dù sao hắn và La Giản là huynh đệ, qua nhiều năm như vậy ít nhất ở ngoài mặt rất thân mật, hiện giờ La Giản bị người hãm hại, lại may mắn trốn thoát, hắn khó có thể dự đoán được La Giản sẽ có thái độ gì. La Giản có thể giận dữ không, có thể trách cứ trên dưới trong phủ không khai thông chuẩn bị đi cứu hắn không, có phải sẽ lên án mạnh mẽ không có ai đến phủ Thuận Thiên thăm hắn không, có thể... Có thể hoài nghi chuyện gì không. ..

Giữa hai chân mày Tiêu thị cũng thoáng qua vẻ bối rối, chỉ có điều nhanh chóng trấn định hơn La Châm, trước lệnh cho Toàn thị: “Con nhanh tránh đi.” Lại lấy một mảnh khăn ngâm nước ớt từ trước lau dưới mắt, nước mắt rào rào đổ ra, giọng nói cực kỳ bi thương, “A Giản, đứa con ta yêu thương...”

La Châm thấy bà như vậy, vội vội vàng vàng tự mình đi nghênh đón La Giản.

Sau khi nước mắt Tiêu thị rơi như mưa, liền đổi một mảnh khăn tẩm ra mùi thơm sâu kín, thêu hoa lan thanh nhã.

La Giản và La Châm một trước một sau đi vào, bà liền cầm khăn tay lau nước mắt mãnh liệt chảy ra, tình ý chân thiết khóc kêu, “A Giản, nương thương con, nếu như con có chuyện gì bất trắc, nương cũng không muốn sống...” Dieễn dần lee quý đôn

Hốc mắt La Giản nóng lên, hai ba bước đến trước mặt bà ta, vung áo lên quỳ xuống, “Nương, hài nhi bất hiếu, làm hại lão nhân gia lo lắng.”

Tiêu thị vui vẻ trong lòng, vừa rơi lệ, vừa vuốt đầu, mặt La Giản, “A Giản con không sao chứ? Mau để cho nương nhìn một chút.”

La Giản tin tưởng ngửa mặt lên, “Con không sao, thật đó, một chút cũng không có việc gì.”

Tiêu thị và La Giản tình ái dạt dào diễn mẹ con tình thâm, La Châm ở bên cạnh oán giận nói: “Đại ca huynh không biết chứ, từ khi nương biết chuyện của huynh vẫn khóc suốt không dứt, còn buộc đệ đi phủ Thuận Thiên cứu người, nói dù táng gia bại sản cũng phải cứu huynh ra, nếu không bà không có mặt mũi gặp phụ thân chúng ta. Đại ca ruột của đệ à, huynh phạm phải là tội gì, mà cần Hình bộ và phủ Thuận Thiên liên hiệp thẩm án? Đệ ngay cả cửa cũng không thể vào được!”

La Giản bắn khoăn, “Nhị đệ, hại đệ đi uống công một chuyến. Haizzz, chuyện này truyền tới tận tai Thánh thượng, bị bệ hạ biết được, Hình bộ và phủ Thuận Thiên nào dám lười biếng đây? Thiết lập án nhất định cẩn thận tỉ mỉ. Nhị đệ, khó trách đệ không vào được cửa.”

“Đúng vậy.” La Châm giả tình giả ý nói: “Cầm bạc trắng bong, cũng không đưa ra được.”

“Có thể thấy được a Giản thật sự chịu khổ.” Tiêu thị lại che mặt rơi lệ.

“Không có, không có.” La Giản vội vàng giải thích, “Thật sự không có, đầu tiên con bị phủ Thuận Thiên dẫn đi, chính là nhốt không cho đi, nhưng không cho người làm khó con. Sau đó vụ án này được bệ hạ giao cho Hình bộ và phủ Thuận Thiên cùng thẩm, không biết bọn họ tìm được từ đâu ra một người rất có khả năng khám nghiệm tử thi, rất nhanh đã tra rõ nguyên nhân cái chết của Sài chủ sự. Con liền không sao.”

Tiêu thị âm thầm cắn răng.

Kẻ sách tốt như vậy cũng có thể khiến cho người hữu kinh vô hiểm chạy trốn, La Giản, người thật đúng là tốt số!

(*) Hữu kinh vô hiểm: Có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm.

“Con ta hồng phúc lớn lao.” Tiêu thị tỏ vẻ hiền từ, cất giọng run run nói.

La Giản thờ dài, “Nhắc tới cũng may mắn, con đây có thể thuận lợi trôi chảy trở về đến nhà là dựa vào nha đầu Lâm Đàm kia. Nếu không phải con bé ở trước mặt bệ hạ gắng sức chủ trương khám nghiệm tử thi, con cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

Lâm Đàm, Tiêu thị nghe tên lửa giận trong lòng liền phùng phùng vọt lên, một Lâm Đàm, phá vỡ toàn bộ kế hoạch của bà!

“Dù sao cũng là cháu ngoại ruột, mặc dù trên miệng con bé không nói ra, nhưng trong lòng nhất định hướng về con.” Tiêu thị dịu dàng nói.

La Giản hừ một tiếng: “Con bé chính miệng nói cho con biết, con bé sợ dĩ cứu con, là bởi vì con là cậu ruột của con bé, nếu như con xui xẻo, sẽ liên lụy đến con bé. Con bé đó, không phải vì cứu con, chính là vì phui sạch cho mình. Nha đầu thú, cũng không biết từ nhỏ lợi hại hay là sắp làm Vương phi rồi, cho là mình rất giỏi, con bé ai cũng không chịu để vào trong mắt! Bao gồm con đây người cậu ruột!”

“Con bé đó quả thật nói như vậy sao?” Trong lòng Tiêu thị vui mừng không thôi, trên mặt bất tri bất giác lộ ra mấy phần ý cười, “Con bé đây là ăn ở hai lòng đi? Nào có cháu gái ngoại nào không quan tâm cậu ruột.”

“Quan tâm cái gì” La Giản cảm tức thò chân ra, hít vào một hơi khí lạnh, “Đổ một bình nước trà vào trong chân con!”

Lại cúi đầu nhìn quần áo, không khỏi cắn răng, “Bôi điểm tâm lên quần áo con! Mấy đứa bé của La Thư này nhìn vô cùng tốt, thật ra thì giống hệt mẫu thân chúng, tính tình điều ngoa, hư muốn chết!”

Tiêu thị không thể tin, ngây dại.

La Châm vội vàng quay đầu sang nhìn, chắc chắn nói: “Huynh vẫn đừng nói, đại ca, đây giống như chuyện đại tỷ làm, từ nhỏ tỷ ấy đã như vậy.”

La Giản tức giận, “Huynh còn không biết nàng ta sao? Cô nương gia lại giống như một con khỉ, chỉ biết leo cây, leo lên leo xuống, còn trêu cợt người, chỉ chọc tức huynh! Chính bản thân nàng ta như vậy còn chưa tính, còn dạy các con nàng ta giống nàng ta như đúc, suy nghĩ một chút thật sự tức chết huynh rồi!”

La Giản đang tức giận, Tiêu thị và La Châm nhanh chóng trao đổi một ánh mắt mừng rỡ.

Có La Giản kẻ hồ đồ này ở đây, sự tình dễ làm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiêu thị cảm khăn lau lệ, “Hôm nay nương suýt chút nữa bị chọc tức, không riêng gì chuyện của con, vẫn còn vì một vài lời đồn đại. Haizzz, không biết là ai không có lương tâm không có Vương pháp lòng dạ hiểm độc làm gì đó, lại nói chuyện này do nương thiết kế con, là nương muốn thừa dịp cha con không có ở kinh thành diệt trừ con! Nương... Nương là mẹ kế lòng như rắn và bò cạp đó sao, nương là vậy sao?”

“Ai dám nói bậy như vậy? Ai dám?” La Giản giận dữ, vén tay áo lên, tức giận đùng đùng muốn tìm người tung tin vịt tính sổ.

“Thôi, đều là nương mệnh không tốt.” Tiêu thị che mặt khóc.

La Châm cũng giả mù sa mưa khuyên nhủ: “Đại ca, khi mới vừa nghe lời đồn này cũng giận đến phát run, hận không thể đào sâu ba thước tìm ra người bịa đặt kia, chặt kẻ đó làm trăm mảnh! Đệ đây một chút đã khá hơn nhiều, haizzz, đề phòng miệng người, đầu thể thống nổi, dù sao nương chúng ta chính trực không sợ gian tà, những kẻ che giấu lương tâm vu tội cho bà, những người miệng tạo nghiệt kia, sẽ bị báo ứng, trời sẽ thu họ.”

Mặt La Giản sung huyết đỏ bừng, hét lên: “Từ nhỏ đến lớn đều là nương che chở huynh! Thái phu nhân đã cẩn thận với ta, nương còn hơn thái phu nhân mấy phần! Những người tung tin vịt kia thật đúng là không biết phân biệt tốt xấu, quá ghê tởm!”

Khăn ngâm nước ớt của Tiêu thị có tác dụng chậm thật lớn, mắt của bà không mở ra được, nước mắt rơi như mưa, “A Giản, con là con trai ruột của đường muội nương, kém con trai ruột của nương cái gì? Nương và mẹ ruột con cũng đều họ Tiêu, chú hai nương bắt hạnh đi sớm, chỉ để lại một cốt nhục là đường muội, thím hai cũng làm quả phụ mười mấy năm, không biết trải qua bao nhiêu khó khăn khổ cực mới nuôi dưỡng đường muội thành người, nương có thể đối xử không tốt với đường muội sao? Có thể đối xử không tốt với nhi tử mà đường muội lưu lại sao?”

“Nương, người đối xử với con tốt hơn với đệ đệ chút.” La Giản xấu hổ nói, “Khi còn bé con và nhị đệ đều búồng bình, người luôn nể nhị đệ, phạt nhị đệ, lại lời ngon tiếng ngọt an ủi con. Con làm chuyện sai lầm gì nếu người có thể gạt thái phu nhân, liền gạt thái phu nhân, đầu tiên là sợ thái phu nhân biết sẽ tức giận, thứ hai là sợ con bị phạt, trước mặt phụ thân người lại càng thêm che đậy thay con không biết bao nhiêu, miễn cho con bị bao nhiêu trách phạt nặng trĩu. Con biết rõ, đây đều là người tâm địa lương thiện, yêu thương con từ nhỏ không có mẹ ruột...” die nd da nl e q uo ydo n

“A Giản đáng thương, mới hai tuổi liền không có mẹ ruột.” Tiêu thị ôm cổ La Giản, khóc không thành tiếng.

La Giản người đã trung niên, cũng không nhịn được chảy xuống nước mắt nóng bỏng.

La Châm ở bên cạnh nhìn, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm một hơi thật sâu.

Xem chừng Tiêu thị và La Giản khóc đến không sai biệt lắm, La Châm liền đi lên khuyên giải, “Nương, đại ca, hai người khóc cái gì. Bây giờ đại ca hữu kinh vô hiểm, mặc dù xui xẻo gặp phải vụ án oan uổng này, nhưng oan khuất này không phải bây giờ đã rửa sạch sao. Mau thu nước mắt lại, chúng ta bày tiệc rượu, ăn mừng thật lớn vì đại ca, lại tẩy rửa xui xẻo trên người.”

“A Châm nói rất đúng.” Tiêu thị hơi ngưng ngượng, “Nhìn nương xem, chỉ biết đau lòng, lại quên chuyện lớn này. Chúng ta phải ăn mừng vì a Giản, còn phải tẩy xui xẻo đi vì hắn, về sau không thể lại gặp phải chuyện như vậy.”

La Giản rất cảm động.

Mẹ kế kiêm dì của hắn, nhị đệ của hắn, đối xử với hắn rất tốt cực kỳ tốt.

La Giản nói cảm ơn với Tiêu thị và La Châm, “Nương quá nuông chiều con, còn có nhị đệ, mặc dù không lớn bằng huynh, nhưng vẫn suy nghĩ thay huynh. Haizzz, huynh đây làm đại ca rõ là... So ra huynh còn kém đệ đệ.”

Tiêu thị hiền từ giận trách, “Mặc dù con không phải là con ruột của nương, nhưng chẳng kém ruột thịt rồi, còn nói lời khách sáo gì với nương vậy!”

La Châm cười nói, “Đại ca, huynh đệ đồng lòng, kỳ lợi đoạn kim!”

(*) Kỳ lợi đoạn kim. Sắc bén đến gãy vàng. Nói về hợp tác đoàn kết.

Ba người hết sức hòa thuận vui vẻ.

Vừa nói chuyện, trên mặt La Giản hiện lên vẻ do dự. Tiêu thị mắt tinh, dịu dàng nói: “A Giản, mẹ con huynh đệ thân thiết, có lời gì con cũng không thể

giấu ở trong lòng, phải nói cho nương và nhị đệ con biết.”

La Giản giãy giụa hồi lâu, mới ấp a ấp úng nói: “Lâm Đàm cười nhạo con đó mà, nói khi bà ngoại con bé còn sống lưu lại mấy thị tì trung thành một mực, khi nương con bé lấy chồng đã mang đi một nửa, lưu lại cho con một nửa, hiện giờ thị tì đi theo nương con bé đều tốt, còn thị tì đi theo con hết người này đến người khác phạm phải sai lầm lớn, bị giáng chức đến trong trong. Nha đầu thú này, con bé còn nói gì mà ‘Quýt sinh Hoài Nam là quýt, sinh ở Hoài Bắc là quýt hời’, cười nhạo con vô năng vô dụng, người đi theo con cũng biến thành xấu...” Nói đến đoạn sau, La Giản rất tức giận, lại hơi xấu hổ, sắc mặt vô cùng khó coi.

Chân này Tiêu thị nhảy lên.

Bà chỉ hơi chân chừ, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, dịu dàng nói: “A Giản, chuyện này dễ dàng.”

“Nương, ý của người là...?” La Giản tràn ngập hy vọng, vừa mừng vừa sợ nhìn tới.

Tiêu thị cố nén khó chịu trong lòng, mỉm cười nói: “Mấy thị tì bị giáng chức đến trong trang, là có hai người bởi vì tay chân không sạch sẽ, trộm bạc trên sổ sách, nương trong con tức giận liền nói cho con biết, con trời sinh tính tình cương trực, trong mắt không chấp nhận nổi hạt cát, liền đuổi bọn họ đến nông thôn. Còn có hai người thích dẻo miệng thích nói đông dài, cạy vào mình là thị tì, vốn có chút thể diện hơn nô tài tầm thường, ở trước mặt Thế tử gia cũng không cung kính thích giảng đạo lý, con muốn bên tai thanh tịnh, không phải liên tục xuất bọn họ ra xa sao. Mấy người thích dài dòng kia, không phải chuyện lớn, con nhẫn nại một chút là được, về phần những người tay chân không sạch sẽ này...” Bà trầm ngâm trong chốc lát, dịu dàng nói, “Nghĩ đến bọn họ ở nông thôn nhiều năm như vậy, cũng nhận được dạy dỗ, lui về sau chắc hẳn những sai lầm kia.”

“Nương quá rộng lượng.” La Giản mừng rỡ.

Hắn xoa xoa tay, vui mừng như người, “Vậy, con liền gọi toàn bộ những thị tì này về? Tránh cho nha đầu Lâm Đàm kia không có tôn ti trường áu, gặp mặt liền cười nhạo con vô dụng.” *dyan(lee^qu.donnn)

Tiêu thị cười gật đầu, “Được, gọi trở về đi.”

La Giản tươi cười rạng rỡ.

Tiêu thị thấy hắn như vậy, vốn trong lòng có chút nghi ngờ, cũng tan thành mây khói.

La Giản vốn chính là người đầu óc ngu si không có tâm kế, hắn có thể mở miệng muốn những thị tì này, không phải do bị Lâm Đàm dùng ngôn ngữ kích thích sao.

Hừ, Lâm Đàm ghê tởm.

La Giản muốn trở về phòng tắm rửa thay quần áo, Tiêu thị lại gọi hắn lại, “A Giản, nương có mấy câu muốn nói với con.”

Vừa giữ La Giản lại, vừa dùng ánh mắt dò xét nhìn La Châm mấy lần, La Châm cười, “Biết nương muốn nói lời riêng với đại ca, con dư thừa, con rất có ánh mắt, vậy đi thôi, vậy đi thôi.” Cười lui ra.

La Giản băn khoăn, “Nương, có lời gì nhị đệ không thể nghe được vậy? Đệ ấy là đệ ruột của con.”

Tiêu thị thở dài sâu kín, “Huynh đệ ruột, cũng không chịu đựng nổi người có lòng khích bác ly gián. A Giản, khi nương nhận được tin của con liền mất hồn mất vía, đã sai người đưa thư cho cha con, ông ấy chắc sẽ nhanh chóng trở về rồi, chờ ông ấy trở về, chắc chắn sẽ có người nói lung tung trước mặt ông ấy...”

La Giản vỗ ngực, “Nương, người yên tâm, ai dám nói chuyện thị phi ở trước mặt phụ thân, con sẽ không tha cho kẻ đó!”

Tiêu thị rất an ủi, A Giản, nương biết con có thể phân rõ ai tốt ai xấu, sẽ không tin lời nói xằng nói bậy.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Bà vẫy kêu La Giản, sắc mặt thành khẩn, chân thành cười, “Trước khi nương lấy chồng ông ngoại bà ngoại con đã dạy nương, hễ là chuyện phát sinh không tầm thường, chỉ cần nhìn xem cuối cùng là ai được lợi, sự tình liền do kẻ đó làm. Nương ở Tấn Giang Hầu phủ mấy chục năm, bận rộn qua lại, thật đúng là ứng với lời ông bà ngoại con nói, cuối cùng người nào được lợi, sự tình chính là do kẻ đó làm. A Giản, những lời này con phải nhớ kỹ.”

La Giản vâng dạ đồng ý.

Tiêu thị dịu dàng nhìn hắn, “A Giản, chuyện ngày hôm nay cuối cùng là ai được lợi, là ai vô tội bị oan uổng, con nhất định trong lòng hiểu rõ, có đúng không?”

Trong lòng La Giản khẽ động, thử hỏi, “Nương, chuyện này đến cùng con cũng không ăn thua thiệt cũng không được ích lợi, người không có lợi, chúng ta không một ai có ích lợi, phủ Tấn Giang Hầu tất nhiên không ai có thể có được chỗ tốt. Vậy, sẽ là ai chứ?”

Trong lòng Tiêu thị thầm mắng La Giản ngốc, nhưng cũng biết hắn đã được nuôi tay chân không nhanh nhẹn rồi, đành phải bắt đầu nhắc nhở, “A Giản, chuyện ngày hôm nay, con không cảm thấy Hoài Viễn Vương Điện hạ vô cùng tỏa sáng sao? Vương phi tương lai của hắn ở Đường Ninh cung đình đặc mà nói, khiến cho Hoàng đế bệ hạ cũng có vài phần nhìn với ánh mắt khác.”

La Giản mơ hồ, “Chẳng lẽ là tranh chấp trong triều đình sao? Nương, con mơ hồ.”

Tiêu thị không thể làm gì khác hơn là nói chuyện càng dễ hiểu chút, nhưng cũng chưa hoàn toàn nói ra hết, giữ lại chút đường sống, “A Giản, con suy nghĩ một chút, sau khi sự kiện của con phát sinh ra, nếu không phải người biết tình hình bên trong, có thể cho rằng chuyện này nhằm vào Hoài Viễn Vương không? Đương nhiên có thể, con là cậu ruột của Lâm Đàm, Lâm Đàm là Hoài Viễn Vương phi tương lai, đương nhiên có thể cho rằng có người đối phó với Hoài Viễn Vương, suy yếu thế lực của Hoài Viễn Vương. Nhưng cuối cùng là như thế nào? Hoài Viễn Vương phi tương lai lâm nguy không sợ hãi, ứng đối tự nhiên, nghe nói ngay cả Thái hậu, Trương Dương trưởng Công chúa cũng rất thương thức nàng ta đấy. Hoài Viễn Vương không chỉ không có bất cứ tổn thất nào, còn đánh một khắc phục khó khăn xinh đẹp, con phải biết, trước sự kiện này, phần lớn triều thần đều cho rằng hán chỉ là một kẻ vũ phu, sau chuyện này, cũng đều biết hán có một vị Vương phi tốt xuất thân nhà quan văn, tài đức vẹn toàn, ứng đối nhanh nhẹn, ấn tượng tốt với hán tăng nhiều.” dfiendn liequidoon

“Không đâu, sẽ không đâu.” La Giản mắt hờn hăm hăm, “Sẽ không đâu, con là cậu ruột của con bé...”

Tiêu thị thấy hán như vậy, không khỏi khẽ cười cười, để La Giản rời đi, “A Giản, con mau trở về tắm rửa thay quần áo, nương tẩy trần cho con.”

La Giản đồng ý, trên mặt vẫn còn vẻ mơ mơ màng màng, cáo từ với Tiêu thị, bước nhanh ra ngoài.

La Giản ra khỏi Vinh An đường, đứng một mình dưới ánh trăng, ngẩn ngơ, ánh mắt si ngốc, “La Thư, người ngu ngốc, nhưng khuê nữ lại rất thông minh, con bé cái gì cũng dự liệu đến.” Nghĩ đến Tiêu thị thậm chí có lẽ thật sự còn giả vờ làm mẹ kế tốt, di tốt, trong lòng vẫn rất không tin tưởng, cắn răng nói, “Lại nhìn một chút, nếu quả thật giống hệt như dự liệu của Lâm Đàm... Ta không tin cũng phải tin!”

Sau khi La Giản rời đi, nụ cười trên mặt Tiêu thị dần thu lại, ánh mắt lạnh lùng vô tình.

La Châm ở phòng bên ngay ngó, thấy La Giản rời khỏi Vinh An đường, hán liền trở về rồi.

“Nương, thật sự gọi những thị tì kia về sao? Lão Cát lão Lỗ bọn họ rất cố chấp, không lôi kéo được.” La Châm hơi lo lắng nói

Tiêu thị lạnh lùng hừ một tiếng, “Lôi kéo không được, vậy liền đè xuống, để cho bọn họ vĩnh viễn không lật người được!”

“Nhưng mà, không phải người đã đồng ý gọi toàn bộ bọn họ trở về sao?” La Châm hoang mang không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiêu thị lạnh nhạt nói: “Thế đạo hiện giờ rối loạn, thôn trang ở ngoại thành, tặc nhân đạo tặc càng nhiều, có phải không? Nếu như bọn họ không may gặp phải, cũng là trong số mệnh có một kiếp nạn này, làm cho người ta không thể làm gì.” Giọng nói hơi hệt, lại ẩn chứa sát cơ vô hạn.

La Châm rung mình.

“Người cũng là cô nương Tiêu gia, không biết vì sao mấy người lão Cát lão Lỗ lại cố chấp như vậy.” La Châm nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, nương cũng là cô nương Tiêu gia.” Tiêu thị híp mắt, “Nương còn là trưởng nữ của gia chủ Tiêu thị, ở Tiêu gia là kim tôn ngọc quý nhường nào, được nhiều người ủng hộ. Chủ hai nương đi sớm, thím hai thủ tiết nuôi lớn đường muội, mẹ con hai người sống nương tựa vào nhau. Haizzz, thím hai nương lão nhân gia mệnh khổ, khó khăn lắm mới nuôi lớn nữ nhi, gả cho thiếu niên Tướng quân La Khôi làm vợ, cũng không sống được mấy ngày tốt, vốn vì sinh con mà nạp mạng. Đường muội vừa đi, thím hai đau lòng muốn chết, không bao lâu cũng rời đi rồi. Thím hai và đường muội của nương một đời mẹ con này, thật đáng thương.”

La Châm ngẩn ngơ, “Là rất đáng thương.”

Tiêu thị liếc nhìn hán, cau mày nói: “Con là nam tử hán đại trượng phu, lòng dạ cứng rắn chút thủ đoạn hung ác chút là nên, nhân từ nương tay có chỗ tốt gì?”

La Châm bị Tiêu thị nói toạc tâm sự, ngượng ngùng cúi đầu.

Giọng Tiêu thị dịu dàng, “Thím hai không có nhi tử, lại sợ tìm nhi tử làm con thừa tự đến sẽ tranh giành gia sản với đường muội, vì vậy kiên trì không chịu

nhận con thừa tự, một phòng của chú hai nương đã bị chặt đứt hương hỏa. Hiện giờ trên đời này có thể nhớ tới chỗ tốt của thím hai nương, chính là mấy thị tì mà La Giản mới vừa nhắc đến đi? Đáng tiếc, mấy thị tì này, cũng muốn đến dưới cửa tuyển theo thím hai và đường muội nương rồi sao.” die;n; da.nlze.qu;rydo/n

La Châm sợ sệt, “Mẫu thân nói đúng lắm.”

Trên mặt Tiêu thị hiện lên nụ cười kỳ quái khác thường, nhắm hai mắt lại.

Ngày hôm sau, La Giản liền sai người đến trong thôn trang gọi người.

Khó có được vị Thế tử gia của phủ Tấn Giang Hầu này chột thông thái, “Lão Cát, lão Lỗ, Thi Thụ và Ngón Tùng bốn nhà này cộng lại cũng phải có mười mấy miệng người, lần này trở về coi như chuyển nhà, cũng đừng quá vội vàng, cho bọn họ chút thời gian thu thập hành lý, bố trí ổn thỏa cho thân bằng, ba ngày sau các người có thể trở về.”

Sau khi căn dặn xong chuyện này, La Giản giống như người không có việc gì, mỗi ngày cưỡi ngựa chương đài, tầm hoan tác nhạc, không làm việc đường hoàng.

(*) Cưỡi ngựa chương đài: Chương đài là tên phố Trường An đời Hàn, nhiều kỹ quán. Sau người ta lấy “Cưỡi ngựa chương đài” chỉ khi xen lẫn với kỹ nữ, theo đuổi niềm vui mua cười.

(**) Tầm hoan tác nhạc: Hình dung theo đuổi hưởng lạc, nghĩ cách tìm niềm vui.

Trong triều đình cũng rất náo nhiệt.

Đầu tiên là án La Giản ngộ sát xuất hiện làm người ta ghen hòng nhìn trôn trời bị lật ngược, tiếp theo đó, chính là án Tri phủ Túc Châu Phung Đức Sơn tham ô có tiền triển to lớn. Ở trên công đường thị vệ phủ Hoài Viễn Vương lấy ra sổ lương thực, sổ thuế chân chính của Túc Châu, so sánh với sổ sách Phung Đức Sơn ngay tạo sau đó, số lượng chênh lệch khổng lồ. Không chỉ có sổ sách, còn có thư hàm bí mật lui tới của hai người thuộc hạ của Phung Đức Sơn, lá thư chính là nói đến chuyện tham ô bạc thuế, chứng cứ vô cùng đỗi mạng. ’l3q21y’d0n

Sau khi Khang Vương biết được chuyện này, lập tức nhảy dựng lên, “Làm sao có thể? Sổ sách rõ ràng đã bị đốt!” Hấn bùng nổ như sấm, sai người gọi cậu hấn Phùng Quốc Thắng đến, “Cậu, không phải cậu nói chứng cứ đã thiêu hủy sao, sao lại xuất hiện trên công đường? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!”

Sắc mặt Phùng Quốc Thắng vốn vàng, hiện giờ càng thêm vàng vọt như nến, nhìn hơi dọa người, giọng hấn khàn khàn nhận sai: “Bây giờ nghĩ lại, sổ sách này thiêu hủy thật sự vô cùng dễ dàng, thuận lợi, ta chắc bị người ta lừa...”

Sắc mặt Khang Vương tái xanh.

Phùng Quốc Thắng xấu hổ không thôi.

“Chẳng lẽ bản Vương hao tổn Phung Đức Sơn như vậy sao?” Trong mắt Khang Vương hừng hực lửa giận, “Nếu như vậy mặc cho người treu cột, không những mất một quan to địa phương, còn khiến Cao Nguyên Diệu lập được công thật to! Bản vương không cam lòng!”

Hấn một Hoàng tử sống trong nhung lụa, tự mình chạy ra ngoài châu ngoài phủ một chuyến, kết quả một chuyện không hoàn thành không nói, còn khiến cho mình tặng ra một trạch viện, còn khiến cho mình bị Hoàng đế xử phạt, mỗi ngày đến điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá, suy nghĩ một chút có thể không cảm tức sao.

Càng khiến cho hấn uất ức trong lòng chính là, mẫu phi chấp chương lục cung tự ra tay đối phó với Lâm Đàm, thế mà lại bị Lâm Đàm dễ như trở bàn tay bắt được. La Giản cũng không có chuyện gì, Lâm gia cũng không có chuyện gì, Hoài Viễn Vương cũng không có chuyện gì, có phiền toái là hấn, nhị Hoàng tử Khang Vương Điện hạ.

Phùng Quốc Thắng sảy tay làm một chuyện ngu xuẩn, trong lòng rất ảo não, sắc mặt âm trầm nói: “Điện hạ nếu như muốn hòa một ván, liền xin Quý phi nương nương nhanh chóng nghĩ cách định xuống hôn sự với Thảm gia đi. Nếu cháu gái của Thảm gia làm Khang Vương phi, Thảm Tướng tự nhiên sẽ trung thành với Điện hạ, đến lúc đó nếu Điện hạ muốn từng bước đánh bại Hoài Viễn Vương, cũng không phải việc khó.”

Khang Vương không vui, “Chẳng lẽ không hạ chi, Thảm Tướng liền không chịu tương trợ sao?”

Phùng Quốc Thắng bắt đắc dĩ, “Sớm hay muộn cũng phải hạ chi, đúng không? Đuổi sớm không đuổi muộn.” dieendaanleequydonn

Giữa hai chân mày Khang Vương tràn đầy vẻ buồn giận, miễn cưỡng gật đầu: “Liền theo cậu.”

Trên khuôn mặt vàng khè của Phùng Quốc Thắng có vẻ vui mừng, “Như vậy, cậu đây liền cho người chuyển lời cho Quý phi nương nương, xin nàng mau sớm nghĩ cách.”

Khang Vương cúi đầu nhìn đầu gối mình, nhẫn nhịn nói: “Cũng không biết lời mẫu phi nói, có tác dụng không.”

Bởi vì hấn đến điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá mà Phùng Quý phi không chỉ một lần ra mặt xin Hoàng đế tha cho hấn, đều bị Hoàng đế lạnh lùng cự tuyệt, “Tình nguyện đánh cuộc liền phải nhận thua, thân là Hoàng tử không có dám đương, không thủ tín, thì hỏng rồi.”

Khang Vương cũng đến trước mặt Thái hậu làm bộ đáng thương. Chu Thái hậu vừa đau lòng, vừa oán giận, “Đang yên ỏn đánh cuộc gì với đại ca cháu, nhìn xem, kéo cả mình vào.” Mặc dù cũng đồng ý nói tốt cho hắn, nhưng phải thừa dịp tâm tình Hoàng đế tốt mới dám mở miệng, nhưng lúc nào tâm tình Hoàng đế mới tốt? Khang Vương cũng không biết mình phải chờ đến khi nào.

Phùng Quốc Thắng theo ánh nhìn của Khang Vương nhìn đến trên đầu gối hắn, không khỏi cả giận nói: “Điện hạ, khi đó người hoàn toàn trúng bẫy của Hoài Viễn Vương, bị hắn kích thích, nên mới có thể đánh cuộc với hắn ở trước mặt bệ hạ!”

Khang Vương vô cùng phiền muộn, không nhịn được nói: “Vào lúc này nói những chuyện đó có ích lợi gì nữa? Đã muộn.”

Nội thị thận trọng đến nhắc nhở Khang Vương, “Điện hạ, đến giờ rồi.”

— Đã đến canh giờ Khang Vương nên đến điện Phụng Tiên quỳ phạt tư quá.

Khang Vương mọi cách bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là vào cung đi.

Quỳ gối trên mặt đất lạnh lẽo cứng rắn trong điện Phụng Tiên, Khang Vương khổ không thể tả.

Trong lòng hắn mắng Hoài Viễn Vương không biết bao nhiêu lần.

Nhớ lại chuyến đi An Định châu, trước mắt xuất hiện dáng người thướt tha của Lâm Đàm, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, lại cảm thấy thân hồn điên đảo. Mỹ nhân như thế lại muốn gả cho Cao Nguyên Diệu vũ phu tính tình lạnh lùng ác nghiệt này rồi, phí của trời, phí của trời.

Khang Vương nghĩ đi nghĩ lại, thân thể bất tri bất giác nghiêng về phía sau, cái mông ngồi trên gót chân.

Trước mắt hắn chợt thoáng qua một bóng dáng màu vàng sáng.

Màu vàng sáng này vô cùng bắt mắt, Khang Vương không khỏi giật thót mình, vội thẳng người dậy, định đặc quỳ ở nơi đó.

Hoàng đế chấp tay sau lưng đứng trước mặt hắn, trên vẻ mặt nhàn nhạt, không nhìn ra hi vọng gì.

Khang Vương tê dại da đầu, thân thể càng trở nên thẳng tắp.

“Trẫm lệnh cho con ở trước mặt tổ tông tư quá, con cũng quỳ mấy ngày nay rồi, lại tư quá đến cái gì?” Hoàng đế hỏi.

Khang Vương không ngờ tới Hoàng đế sẽ đột nhiên đến nhìn hắn, đột nhiên đặt câu hỏi, trong lòng hơi hốt hoảng, “Ta nên nói cái gì? Ta nên nói cái gì mới có thể hợp với tâm ý của phụ hoàng?” Trong lòng cấp tốc xoay vòng một vòng, cung kính dập đầu, nói, “Bẩm phụ hoàng, nhi tử ở trước bài vị tổ tông trầm tư suy nghĩ, cảm giác mình thân là Hoàng tử, thật sự quá không tốt, thẹn với liệt tổ liệt tông...” Nói rất nhiều lời Quan thoại linh tinh lung tung, lời nói khách sáo, càng nói càng hoảng hốt.

(*) Quan thoại: Giọng quan cách. Cũng chỉ tiếng phổ thông.

Hoàng đế không khỏi nhíu mày, “Mấy ngày trước Quý phi cầu cạnh với trẫm, ngày hôm nay Thái hậu cũng nhắc tới chuyện này, trẫm liền nghĩ, nếu như người đã biết lỗi, trẫm liền nể tình Thái hậu mà tha thứ cho người một lần này. Nhưng mà, trẫm lệnh cho người ở đây tư quá, người ngược lại tư quá như vậy sao?” Âm thanh nghiêm nghị.

Khang Vương bị hù sợ liên tiếp dập đầu, “Phụ hoàng bớt giận, phụ hoàng bớt giận.”

Hoàng đế lạnh lùng hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Khang Vương dập đầu vô số lần sau đó mới ý thức được Hoàng đế đã đi, ngồi thẳng người, ánh mắt mờ mịt. Tư quá? Ta sai ở chỗ nào? Ta... Ta không phải chỉ đánh cuộc với Cao Nguyên Diệu sao? Hắn thắng, ta thua, thua liền chịu hành hạ như thế này?

Bởi vì tuổi của Hoài Viễn Vương không nhỏ, Thái hậu liền thúc giục Hoàng đế mau sớm chuẩn bị hôn sự cho hắn, để cho hắn sớm ngày cưới Vương phi về, khai chi tán diệp vì Hoàng thất.

Yêu cầu này của Thái hậu thật đúng lúc, Hoàng đế không lời nào để nói, liền hạ khẩu dụ lệnh cho Khâm Thiên Giám chọn ngày lành tháng tốt, lệnh cho lễ bộ chuẩn bị hôn lễ.

Khâm Thiên Giám phách đi dễ làm, dù sao bọn họ chọn ngày lành cho Hoài Viễn Vương, chỉ cần suy tính một phen là được. Sau khi Lễ bộ nhận được chỉ dụ của Hoàng đế lại rất bị làm khó, “Đây là đại Hoàng tử, phong cũng là tước vị Quận Vương, chúng ta ấn theo lễ nghi gì đến làm hôn lễ mới thích hợp?” Vì chuyện này, Lễ bộ Thượng thư và hai vị Thị lang, mấy vị Lang trung thương nghị lại thương nghị, gần như sàu bạc tóc.

Lâm Thâm tiểu cô nương lại vô cùng sung sướng.

Nàng nhận được thiệp mời của phủ Tương Dương trưởng Công chúa, là chỉ cho một mình nàng, nhị tiểu thư Lâm gia.

Lần đầu tiên trong cuộc đời nhận được lời mời long trọng như vậy, Lâm Thâm cảm giác đến tầm quan trọng của mình, sắp bay lên rồi.

“Nương, đưa cho con.” Cầm thiệp mời lên, đến trước mặt La Thư khoe khoang.

La Thư cố ý cầm trong tay nhìn một chút, kinh ngạc tròn to hai mắt, “Cung thỉnh Lâm nhị tiểu thư đến, chao ôi, Lâm nhị tiểu thư chỉ có bốn tuổi xuân xanh, liền nhận được thiệp mời của phủ Tương Dương trưởng Công chúa rồi à.”

Lòng hư vinh của Lâm Thấm nhận được thỏa mãn cực lớn.

“Tỷ tỷ, đưa cho muội.” Cầm lấy thiệp mời từ trong tay La Thư, nàng lại hả hê đi tới trước mặt Lâm Đàm.

Lâm Đàm nghiêm túc nhìn qua một lần, nói: “Khách mời tới bữa tiệc của phủ Tương Dương trưởng Công chúa rất kén chọn, có rất nhiều tiểu cô nương muốn đi mà không được đi đó, a Thấm nhà ta lại được riêng một thiệp mời, có thể thấy được đáng yêu nhường nào.

Đôi tay Lâm Thấm nâng gò má nhỏ nhắn của mình lên, say mê cười hi hi.

Đứa bé vui vẻ chính là thuần túy và đơn giản như vậy, thiệp mời, liền có thể khiến Lâm Thấm tiểu cô nương vui mừng suốt hơn nửa ngày.

“Con muốn chơi quá gia gia với Luân ca ca, còn phải gây gổ với tiểu mập mập Cao Nguyên Dục!” Lâm Thấm hào hứng bùng bùng.

Sau khi Lâm Phong về nhà mang đến một tin tức tốt, Lâm Thấm càng thêm vui mừng đến nhảy lên.

Ông ngoại của nàng Tấn Giang Hầu sắp trở về.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thấm hân hoan kích động, hưng phấn không thôi.

“A Thấm, muội hình như luống cuống.” Tiểu thủ cựu Lâm Hàn thấy muội muội vui mừng đến như vậy, cảm thấy đáng vẽ của nàng có điều thiếu sót, liền có vẻ mặt tỉnh bơ nhắc nhở.

“Nhị ca mau tới, cùng nhau mất, cùng nhau mất.” Lâm Thấm ân cần cười, kéo Lâm Hàn, mời hẳn “Thất thố” cùng mình.

Lâm Khai và Lâm Đàm ở bên cạnh khách lễ, “A Hàn, cùng mất đi, tuổi của đệ cũng không lớn, không cần có vẻ lão luyện như vậy.”

“A Hàn, cùng mất.” Lâm Phong và La Thư cũng cười nói.

Lâm Hàn không vui vẻ, cảm thấy như vậy rất mất phong độ, nhưng mà cha mẹ và ca ca tỷ tỷ đều đồng thanh khách lễ, muội muội còn cười đến hết sức lấy lòng với hẳn, hẳn cũng không tiện cự tuyệt, lại sắc mặt nghiêm túc xoay mấy vòng với Lâm Thấm.

Lâm Phong thấy tiểu nữ nhi bảo bối vừa nhảy vừa nhót vừa hoan hô, không khỏi mỉm cười, “Ông ngoại con là danh tướng triều ta, hàng năm trấn thủ biên quan. A Thấm nhà ta vừa đến kinh thành, lão nhân gia ông cụ liền muốn hỏi kinh nghi ngơi chính đốn, đây đúng là cực kỳ khéo léo, ông cháu hai người có duyên.”

“Có duyên!” Lâm Thấm bỏ nhào vào lòng hẳn, cười tươi như hoa.

Lâm Phong vừa chơi đùa với Lâm Thấm, vừa cười nói cho La Thư, “Phu nhân, hôm nay Hoài Viễn Vương đi cùng với ta đến thăm Cừ Tế tửu của Quốc tử giám, Cừ Tế tửu ngay mặt kiểm tra a Khai, đã đồng ý cho hẳn nhập học...”

(*) Tế tửu: Là một chức quan của những năm cuối đời Hán, do Tào Tháo sáng chế. Chức quan giống với Công tào, Bộc xạ, nhưng khác ở chỗ Tế tửu là quan văn, không có quyền lợi thực tế, tương tự với thư ký hay chủ nhiệm ở hiện đại.

“Thật sao?” La Thư vừa mừng vừa sợ.

Lâm Khai mới mười sáu tuổi, thiếu niên ở tuổi tác này đều phải đi học.

Quốc tử giám là học phủ cao nhất của quốc triều, danh sư tụ tập, nhập học hoặc là đệ tử danh môn, xuất thân bất phàm, hoặc chính là chính đồ giám sinh từ tú tài trúng tuyển theo các châu các phủ đưa lên, tài hoa xuất chúng, Lâm Khai còn có thể đến Quốc tử giám đọc sách, đương nhiên cần còn không được. 13q21y/d0n

“Thật.” Lâm Khai mỉm cười.

La Thu cười híp mắt, “Ta còn tưởng rằng chỉ có con em quan tam phẩm ở kinh thành trở lên mới có thể vào Quốc tử giám đi học, thì ra chàng chức quan tứ phẩm này cũng có thể đưa con đi vào.” Quốc tử giám thu học sinh rất nghiêm khắc, trừ chính đồ giám sinh do các câu các phủ tiền cử lên ra, còn có các học sinh từ các nước Giao Chỉ v.v... đưa tới Thiên triều đi học, mặt khác chính là con em nhà quan tam phẩm ở kinh thành, kém hai cấp, liền không đủ tư cách.

Lâm Phong ôm tiểu nữ nhi ngọt ngọt ngào ngào vào trong lòng, cười đến rất thoải mái, “Phu nhân, mặc dù phẩm cấp của vi phu không đủ, đây không phải còn có phu nhân nàng sao? Phu nhân nàng chính là nhất phẩm đó, rất cao quý.”

La Thu chột hiệu, “Còn không phải như vậy sao, ta là phu nhân nhất phẩm cáo mệnh đó. Mặc dù chàng là tứ phẩm, thấp hơn hai cấp, nhưng ta chính là chính nhất phẩm, cao rất nhiều. Vừa trung hòa, tính trung bình như vậy, a Khai nhà chúng ta không phải đã đủ tư cách rồi sao.”

“Rất đủ rồi.” Mấy người Lâm Khai đều cười.

Lâm Hàn không bỏ lỡ cơ hội dạy cho muối muối, “A Thắm, phẩm cấp của nương cao, là chính nhất phẩm, chức quan của cha hơi thấp một chút, chính là tứ phẩm, chia đều ra, là mấy phẩm? Ca ca tới dạy cho muối.”

Lâm Thắm buồn bực chìa tay nhỏ bé ra, “Không đúng rồi, rõ ràng là bốn nhiều hơn một.” Một tay đếm bốn, một tay đếm một, không hiểu rõ tại sao nhất phẩm lại có thể cao hơn tứ phẩm.

“Chuyện của người lớn, đứa bé không hiểu.” Lâm Phong vui vẻ, cố làm ra vẻ thâm trầm.

Lâm Thắm làm mặt quỷ với hấn “Xí —”

Mắt của nàng rất to, rất linh động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết mềm mại, tròn trịa, chính là làm mặt quỷ cũng rất đẹp, vui tai vui mắt.

Lâm Đàm không nhịn được đi tới hôn nàng một cái.

Lâm Khai đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nàng.

Lâm Hàn cũng không có việc gì đều thích học theo ca ca, cũng tới đây捏o.

“Chỉ biết chơi hư!” Lâm Thắm đưa tay che hai gò má, tròn to hai mắt.

Lâm Phong vội bảo vệ tiểu nữ nhi, gạt toàn bộ ma quỷ của Lâm Khai và Lâm Hàn ra, “Không cho捏o nữa, không cho phép ai bóp nữa, không cho phép bắt nạt tiểu a Thắm của chúng ta.”

Lâm Thắm vui vẻ cười lên.

Đùa giỡn một trận, Lâm Phong mới nói cho La Thu và các con, “Nhưng thật ra là bộ hạ có khẩu dụ, đặc biệt cho phép, cho nên a Khai mới có thể vào giám học. Nhưng mà Cừ Tế từ người này rất chính trực, mặc dù bộ hạ đặc biệt cho phép rồi, vẫn muốn dẫn a Khai qua gặp hấn, để cho hấn tự mình cho thi một lần, biết a Khai chúng ta cũng không phải hạng ăn chơi trác táng.” dieendaanleequydonn

“Thì ra là như vậy.” La Thu giờ mới hiểu được, hài lòng nói, “Hoàng đế bộ hạ đối xử rất tốt với Lâm gia chúng ta.”

“Dĩ nhiên.” Lâm Phong đồng ý một cách tự nhiên, “Thông gia chứ sao.”

Trong nhà yên lặng trong chốc lát, sau đó, bạo phát ra một trận cười điên cuồng.

Lâm Đàm ôm bụng, lặng lẽ không tiếng động né ra ngoài.

Nàng dù hào phóng đến đâu, cũng xấu hổ.

“Cười cái gì vậy, cười cái gì vậy.” Đáng thương cho Lâm Thắm tiểu cô nương nghe không hiểu, nàng nhanh chóng bầu lấy vai Lâm Phong luôn miệng hỏi tại sao.

Cha nương, ca ca tỷ tỷ của nàng cười càng dữ dội hơn, ngay cả nước mắt cũng cười rơi ra.

Hai mắt Lâm Thắm vụt sáng lên, vẻ mặt khó hiểu.

“Lão gia, phu nhân, Thế từ gia tới.” Thị nữ đi vào bẩm báo.

Đám người Lâm Phong còn cười, Lâm Thắm buồn bực nhìn bọn họ một cái, nhảy xuống đất, thanh thúy nói: “Con đi đón cậu!” Chạy đi nghênh đón La Giản.

Kéo tay La Giản nhiệt tình cho hấn vào trong phòng, Lâm Thắm phân phó thị nữ, “Dâng nước trà, lên điểm tâm”

Thị nữ cười đáp ứng, “Dạ, nhị tiểu thư.”

Không lâu lắm liền bùng cả nước trà và điểm tâm lên, cho Lâm Thấm là nước trong, cũng không dám cho nàng uống trà.

Đám người Lâm Phong cười mềm nhũn, chào hỏi La Giản một tiếng, “Coi như trong nhà mình, xin cứ tự nhiên.”

La Giản hừ một tiếng, “Trên mặt, trên người ta đều từng ăn điểm tâm nhà ngươi, sẽ không khách khí.” Thuận tay cầm một miếng thủy tinh cao lên ăn, khen, “Ừ, mùi vị không tệ.”

Hắn ăn điểm tâm, nhìn chung quanh trên dưới, không thấy Lâm Đàm đâu, khó tránh khỏi có phần thất vọng. Muốn hỏi Lâm Đàm đi đâu rồi, lại không hạ mặt mũi được, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục uống trà, tán gẫu với Lâm Thấm.

Lâm Thấm thì thầm nói với hắn, “... Trần Trần và Du Ninh rất tốt, cháu rất nhớ hai nàng ấy, cậu, nhà Trần Trần có rất nhiều thân thích đó, Du Ninh cũng thế, cháu lại không có cách nào so sánh thân thích với hai nàng ấy...” Trên khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ thất vọng.

La Giản nhấp một ngụm trà Mao Tiêm mùi thơm mê người, không chút để ý nói: “Thân thích sao, trong nhà cha cháu không phải có thân thích gì đó sao, gì mà ông nội, bà nội, cháu nghĩ cũng không cần nghĩ; mẫu thân cháu vẫn có không ít thân thích, có cậu cháu là ta, có biểu ca biểu tỷ của cháu, mặc dù bà ngoại cháu không còn, nhưng còn có ông ngoại.” die~nd a4nle^q u2l ydo^ n

“Ông ngoại nhất định là một người tốt, có đúng không?” Lâm Thấm ngay cả điểm tâm cũng không ăn, hai mắt sáng trong suốt hỏi tới.

La Giản cười gượng hai tiếng, “Lão nhân gia ông ấy...” Bắp chân của hắn hơi rút gân, dùng sức đuổi chân, đón lấy ánh mắt mong chờ của Lâm Thấm, nói, “Lão nhân gia ông ấy hơi nghiêm nghị, không quá để ý tiểu hài tử, nhất là nữ hài tử...”

Lâm Thấm dùng ánh mắt trách cứ nhìn La Giản, giống như hắn đã làm sai chuyện gì, “Chỉ có một ông ngoại!”

La Giản ngạc nhiên.

Lâm Hàn giải thích thay nàng, “A Thấm có ý tứ là, muội ấy không có ông nội bà nội, cũng không có bà ngoại, chỉ có một ông ngoại này, còn không chịu để ý đến tiểu hài tử, không được tốt.”

La Giản liếc Lâm Hàn một cái. Cái gì gọi là “Muội ấy không có ông nội bà nội, cũng không có bà ngoại, chỉ có một ông ngoại”, người và con bé chẳng lẽ không giống nhau?

Không biết tại sao, La Giản nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc đó của Lâm Thấm, lại không nóng giận lên được.

“Cái đó, nói không chừng ông ấy sẽ để ý đến cháu đó.” La Giản ngượng ngừng nói.

Lâm Thấm ngoeo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, vui mừng trở lại, “Đúng vậy, nói không chừng ông ngoại sẽ để ý đến cháu đó, cháu đây đáng yêu như vậy, là làm cảm quả nha!”

Bàn tay nhỏ bé của nàng cầm một miếng liên dung cao lên, vui vẻ ra mặt.

La Giản suy nghĩ một chút, thận trọng hỏi nàng, “A Thấm, nếu như ông ngoại cháu không để ý đến cháu, cậu nói là nếu như, không nhất định là thật, vậy cháu phải làm sao bây giờ? Cháu... Sẽ không lớn tiếng khóc chứ?”

Lâm Thấm ăn liên dung cao, lắc lắc đầu nhỏ.

“Sẽ không khóc nha.” La Giản có phần yên lòng rồi.

Tần Giang Hầu hàng năm mang binh, tính tình nghiêm nghị, nếu có đứa bé lớn tiếng khóc ở trước mặt ông, ăn vạ không thuận theo với ông, La Giản thật sự không dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì.

“Cháu còn lâu mới khóc.” Lâm Thấm ăn liên dung cao xong, gương mặt trở nên nghiêm túc, “Cháu đây đáng yêu như vậy, ông ngoại không để ý tới cháu được sao? Phải sửa lại!”

“Hả?” Tay La Giản run rẩy, điểm tâm trong tay tuột rơi xuống trên mặt bàn.

Lâm Thấm chơi hồi lâu, có lẽ đã đói bụng, lại cầm một miếng bánh đậu xanh nhét vào trong miệng, phồng gò má nhỏ nhắn lên ăn rất ngon. die nda nle equ ydo nn

La Giản nhìn nàng ăn điểm tâm say sưa ngon lành, ngơ ngác sững sờ.

Phải sửa lại? Phải sửa lại? A Thấm, cháu... Cháu vì chưa từng gặp ông ngoại cháu, không biết ông ấy có bao nhiêu hung dữ... Ôi, nghe con không sợ cộp mà.

Lâm Đàm mỉm cười từ phòng trong ra ngoài, “Cậu, ngài đã tới? Không tiếp đón từ xa.”

La Giản đứng lên theo bản năng, “A Đàm, cậu tới.”

La Thư đưa tay túm lấy Lâm Khai ở bên cạnh, nhỏ giọng bật cười, “A Khai, con nhìn đáng vẻ cậu con xem.”

Lâm Khai liếc nhìn La Giản, thấy hắn rất tâm thần thấp thòm, đối mặt với a Đàm không giống như trưởng bối, trái ngược lại giống như vãn bối cúi đầu nghe lệnh, không khỏi khẽ mỉm cười.

“Cái đó, a Đàm, cháu nói đều linh nghiệm...” La Giản rất ngượng ngùng, âm thanh thật thấp.

“Cháu lại nói cho cậu biết ngày mai Tiêu Lan sẽ làm gì.” Lâm Đàm giao một bức thư chữ viết xinh đẹp cho La Giản.

La Giản mở ra xem qua, sắc mặt biến đổi không ngừng, “Bà ta thế mà lại lòng dạ độc ác như vậy, cậu thật sự không dám tin tưởng.”

Trong đôi mắt xinh đẹp sáng ngời của Lâm Đàm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, “Cậu, ngày mai cháu và Lương thúc cũng sẽ đi qua...”

“A Đàm, ca ca đi là được rồi, muội là cô nương gia, ở nhà ngây ngốc.” Lâm Khai cắt đứt lời của nàng.

Giọng điệu Lâm Đàm ôn hòa rồi lại kiên định, “Ca ca, muội nhất định phải đi! Muội muốn tận mắt nhìn xem, khi dân lành ở vùng ngoại ô gặp phải sơn tặc cướp giết sẽ là tình hình như thế nào.”

Sắc mặt Lâm Phong và La Thư đồng loạt thay đổi.

Hai vợ chồng này rất có ấn tượng nhìn thoáng qua nhau, trong lòng đều hiểu: A Đàm cuối cùng không bỏ xuống được đoạn chuyện cũ bi thảm kia, nhất định phải nghĩ cách điều tra ra tình hình thực tế, điều tra ra người chủ sự đứng phía sau màn.

Tay của Lâm Phong và La Thư bắt tri bắt giác nắm lấy nhau.

Bản thân Lâm Khai bị thương nặng, Lâm Đàm hàng đêm thức tỉnh từ trong ác mộng, mấy năm này quả thật là thời gian gian nan giống như trong địa ngục đối với hai vợ chồng bọn họ. Nhớ tới đoạn chuyện này, hai người đều sóng lòng sôi sục, suy nghĩ nhấp nhô lên xuống.

“Cậu, ngày mai cậu phải đích thân đến hiện trường, bản thân tận mắt rõ ràng. Yên tâm, cháu mang đầy đủ nhân thủ, sẽ không để cho cậu gặp nguy hiểm gì.” Lâm Đàm căn dặn.

La Giản ngượng ngùng, “Sao nhìn cháu giống như trưởng bối, cậu ngược lại giống như tiểu hài tử?” Sau khi nói ra lời, sợ Lâm Đàm hiểu lầm hắn đang oán trách, vội bổ sung thêm một câu, “A Đàm, cháu đều vì tốt cho cậu, cậu hiểu được.”

Lâm Đàm cười cười, “Ngài đừng nói như vậy, cháu không phải vì tốt cho ngài đâu. Năm đó khi bà ngoại cháu bất hạnh qua đời, cậu mới chỉ có hai tuổi, mẹ cháu mới vừa ra đời, một tiểu hài tử mới hai tuổi, một trẻ sơ sinh mới ra đời, thật đúng là không hề có năng lực chống cự, mặc cho người xoa tròn bóp méo. Nhiều năm cho đến nay, Tiêu Lan chính là lợi dụng mẹ cháu đi chọc giận cậu, lại lợi dụng cậu để chèn ép chửi bới mẹ cháu, khiến huynh muội thân thiết nhất tự giết lẫn nhau. Cậu, ngài là một vũ khí sắc bén trong tay Tiêu Lan, nếu Tiêu Lan lấy ngài làm tiên phong khiêu khích tới Lâm gia cháu, chúng cháu không thể bị động nhận đánh, cũng không tiện vô tình đánh trả, tình thế khó xử. Cho nên, vì tránh cho về sau rơi vào tình thế lưỡng nan, cháu vẫn nên để cho ngài hiểu trước Tiêu Lan rốt cuộc là ai, ngài cũng không phải đi đường vòng nữa. Cậu, cháu đây là vì Lâm gia, vì bản thân cháu.”

Trên mặt La Giản khó tránh khỏi có phần không nhận được, “Cháu đứa bé này, cần thiết phải nói thẳng thắn như vậy sao? Cũng không biết hàm súc một chút.”

Lâm Đàm mỉm cười, “Cậu vài năm nay nghe nói dối thật sự quá nhiều, lời thật đúng là quá ít, cháu đầy lòng tốt bụng, nên bồi bổ cho cậu, cho dù tàn khốc vô tình, để cho cậu nghe được tất cả đều là chân thật.”

“Bồi bổ.” Lâm Thâm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên ngọt ngào cười nói, “Cậu, bồi bổ.”

Dù sao nàng cũng nghe không hiểu tỷ tỷ đang nói gì, nhưng nàng biết “Bồi bổ” là tốt, liền học giống như vẹt nói cho La Giản nghe.

Nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt nàng, La Giản vốn đang tức cảnh hông, vào lúc này đã sớm không biết chạy đi đâu.

“A thâm, vẫn là cháu đối xử tốt với cậu.” La Giản ngồi xổm người xuống, nói với Lâm Thâm.

Lâm Thâm gật đầu, “Đó là đương nhiên, cậu để cháu nói mà, Đại Bạch và tiểu Hôi cũng để cháu nói.”

La Giản đặt mông ngồi trên đất, than thở một tiếng, hai tay ôm đầu.

Cuộc sống này không có cách nào trôi qua rồi, cháu ngoại gái lớn ngôn ngữ như đao, cháu ngoại gái nhỏ ngược lại ngọt ngọt ngào ngào, nhưng con bé luôn đánh đồng cậu với một con ngỗng, một đầu lừa!

Lúc La Giản từ Lâm Lang hiên đi ra, khom người, ừ ừ cúi đầu, quả thật đi đường cũng không xong.

Một tiểu nha đầu ngó dáo dác bên này, thấy La Giản từ Lâm Lang hiện ra ngoài, nhanh chóng trở về Vinh An đường báo tin.

Tiêu thị sai người kêu La Giản tới.

La Giản mất hồn ngồi trên ghế, “Mấy đứa con của La Thư này, hai đứa lớn bản lĩnh đủ lớn, mắt dài đến trên đầu, xem thường con đây người cậu vô dụng; tiểu nhi tử là một tiểu phu tử, đứng đắn, cảm thấy con đây làm cậu không học vấn không nghề nghiệp; chỉ có tiểu nữ nhi là tốt nhất, ngọt ngọt ngào ngào, thông minh đáng yêu, gọi cậu dài cậu ngắn, rất thân thiết...”

La Giản thích tiểu nữ nhi của La Thư? Đầu chân mày Tiêu thị nhảy lên.

Vậy không được, La Giản không thể thích con của La Thư, không thể đi lại thân mật với La Thư, quên hết ân oán trước kia.

“Đây chẳng phải rất tốt sao?” Tiêu thị dịu dàng nói.

“Tốt cái gì chứ.” La Giản không có tinh thần lắc đầu, “Tiểu nha đầu này con bé...con bé... Ở trong mắt con bé, con giống như Đại Bạch và tiểu Hôi...”

“Đại Bạch và tiểu Hôi là ai?” Tiêu thị buồn bực.

La Giản kêu rên, đưa tay che mặt, “Đại Bạch là một con ngỗng, tiểu Hôi là một đầu lừa, lấy cậu so sánh với con lừa.” Đứng lên, khom mình, thất hồn lạc phách rời đi.

Khi qua thềm cửa, bắm lấy cửa.

Đi ra ngoài viện, thỉnh thoảng yếu ớt đến dựa vào cây.

Hắn đã đi đường cũng không yên.

Tiêu thị nhìn bóng lưng của hắn, khoe miệng lộ ra nụ cười chiến thắng sáng khoải.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mấy đứa con của La Thư đều không hợp với La Giản, con gái út còn chọc tức La Giản thành như vậy sao? Rất tốt, rất tốt.

Ngày hôm sau thời tiết đầy nắng, có mấy quần áo lụa là tuổi trung niên lui tới mật thiết với La Giản trong ngày thường hẹn La Giản cùng ra ngoại ô săn thú.

Hắn hướng về danh hoa hoa công tử, muốn săn thú với bằng hữu cũng là chuyện bình thường, Tiêu thị cũng không để trong lòng, còn hiền từ dặn dò hắn mấy câu, “A Giản, không thể sát sinh, tốt nhất bắt sống; chỉ có điều, con mồi dù sao cũng là chuyện nhỏ, bản thân con mọi chuyện nên cẩn thận, đây càng là chuyện quan trọng hơn.”

La Giản từ nhỏ đã quen bà ta như vậy, không chút để tâm đã đồng ý, hô bằng hoán hữu, khí thế hiền ngang từ phủ Tấn Giang Hầu lên đường.

(*) hô bằng hoán hữu: thành ngữ Hán ngữ, ý kêu gọi bằng hữu thu hút đồng bọn.

Hắn mặc dù thuộc về loại người rất vô dụng kia, nhưng dù sao sinh trưởng ở phủ Tấn Giang Hầu, trên người chảy dòng máu La gia, lui tới qua lại tất cả đều là con cháu quý tộc, thường sẽ cùng nhau săn thú, đánh mã cầu, tranh tài bắn tên các loại, cho nên công phu cưỡi ngựa bắn cung vẫn không có trở ngại. Sau khi đến ngoại ô, bắn được không ít con mồi như gà rừng vịt hoang thỏ hoang linh tinh, hăng hái.

(*) Mã cầu: là hoạt động thể thao ngồi trên lưng ngựa, dùng gậy đánh cầu. Hiện đại gọi là Polo.

“Lực cánh tay của La Thế tử thật tốt! Thật chính xác!” Mấy quần áo lụa là tuổi trung niên đồng hành cười trâm trở khen ngợi hắn.

La Giản đắc ý hả hê.

Đang đắc ý, trước mắt hắn hiện lên khuôn mặt cười như không cười của Lâm Đàm, trông mắt hàm chứa châm chọc, nhớ tới chuyện đứng đắn, liền cười kêu mọi người: “Tần Thế tử, Tô huynh, Triệu huynh, Lương huynh, lại đi tới phía trước chính là Thập Lý Bảo rồi, nghe nói ở đó có khách điểm nhỏ, chế

biến món ăn dân dã vô cùng tuyệt diệu, chúng ta đi qua nghỉ ngơi trong chốc lát được không? Vừa đúng thử tay nghề nhà này một chút.”

Tần Mật Thế từ phủ Lương Quốc công mừng rỡ, “Không phải chúng ta sẵn rất nhiều đồ hoang dã sao? Để chủ tiệm giết tại chỗ nấu tại chỗ, chẳng phải rất mới mẻ sao?”

Mọi người cũng cảm thấy chủ ý này không tệ, liền hẹn đủ người, cùng nhau đi về phía Thập Lý Bảo.

Nơi vắng vẻ của Thập Lý Bảo, con đường cực ít người qua lại, so sánh với những nơi ngoại ô khác, lộ ra vẻ yên tĩnh khác lạ. dinendian.loqid]on

Ven đường có một khách điểm cô lẻ, trước tiệm treo biển hiệu chữ “Tửu”, đoàn người đến trước cửa tiệm xuống ngựa, nhất thời tiệm nhỏ này náo nhiệt lên.

Chủ tiệm là một vị lão giả năm mươi tuổi, thấy có nhiều khách quý tới cửa như vậy, thận trọng dè dặt ra ngoài tiếp đón, La Giản lệnh cho gã sai vặt vút gà rừng các con mời cho hắn, “Giết tại chỗ nấu tại chỗ, nếu mùi ngon, sẽ có thưởng lớn.”

Chủ tiệm nghe được bốn chữ sẽ có thưởng lớn, mắt sáng rực lên, ân cần gặt đầu, “Vâng, vâng!” Cùng hai tiểu đồng cầm gà rừng con mời lên, xuống bếp thu dọn.

Tiệm này rất nhỏ, chỉ có đám người La Giản và Tần Mật đi vào, còn có mấy hầu hạ bên người, tôi tớ khác đều chờ ở bên ngoài, ngay cả nước miếng cũng uống không lên.

Có hai gã sai vặt nhàn rỗi nhàm chán, biết vào lúc này chủ nhân không cần bọn họ, đồ đạc, ngựa cũng không cần bọn họ trông chừng, liền nhấc chân dạo bộ, đi dạo gần đó.

Lâm Đàm mặc nam trang, cùng Lâm Khai, Lương Đồng núp sau sườn núi, ngó nghiêng phía dưới.

“Bọn họ sẽ động thủ ở chỗ này sao?” Trong lòng Lương Đồng còn có nghi vấn.

“Sẽ.” Lâm Đàm chắc chắn nói, “Trên con đường từ thôn trang đến kinh thành phải đi qua, nơi này là nơi đặt mai phục tốt nhất. Lương thúc, bọn đạo tặc của Hoàng Vân trại này nếu như tập kích đại đội nhân mã, thường thường sẽ chọn lựa địa hình như vậy, trước mai phục ở chỗ tối dùng tên bắn chết, sau đó cưỡi ngựa, vung trường đao chém giết từng người một, tương đối tàn bạo.”

Ánh mắt Lương Đồng lạnh lùng: “Đạo tặc như vậy, thật sự nên băm thây vạn đoạn!”

Lâm Đàm lại nói: “Đạo tặc tất nhiên hung tàn, người chủ sử sau lưng, càng thêm đáng chết.”

Lâm Khai nắm bàn tay của muội muội, “A Đàm.”

Sắc mặt Lâm Đàm quật cường.

Lương Đồng biết nàng đây là đang nhớ tới chuyện cũ, không khỏi thở dài, “Đáng tiếc lúc ấy ta không có ở đây, bằng không cũng không trở thành... Haizzz, Hầu gia cũng đau lòng, mới có thể tập kích bất ngờ mấy trăm dặm một hơi tiêu diệt hết đạo tặc, lại để ta ở lại Lâm gia.” diee ndda fileeq uysd doon

Lâm Đàm nghiêng đầu, buồn bực nói: “Ta tức giận nhất, chính là ông ngoại tiêu diệt toàn bộ đạo tặc! Lương thúc, đổi lại là thúc, sẽ một người sống cũng không để lại sao? Không muốn tra xét đến cùng án cướp này sao?”

Lương Đồng yên lặng không nói gì.

Sau một lúc lâu, hắn mới nhỏ giọng nói: “Có lẽ Hầu gia tức nóng nảy, giết đồ cả mất rồi.”

Lâm Khai nghiêng tai lắng nghe, “Lương thúc, a Đàm, có tiếng chân ngựa.”

Lương Đồng và Lâm Đàm tập trung yên lặng nghe, “Đúng, có người tới.”

Dưới sườn núi có một đội ngũ thật dài đi tới, phía trước là hai người cưỡi ngựa, phía sau là năm sáu chiếc xe ngựa, phía sau xe ngựa còn có bốn năm người cưỡi ngựa. Thứ nhất đường không tốt, thứ hai người và đồ đạc trên xe ngựa chắc rất nhiều, đi cũng không nhanh, chậm rãi.

Trong buồng xe ngựa truyền đến giọng người lớn nói, tiếng cười cợt của bọn nhỏ.

Trong lòng Lâm Đàm chua xót, “Nếu chúng ta không hề đề phòng, mấy nhà thị tì bà ngoại lưu lại này rất nhanh sẽ gặp tai kiếp, người lớn bị mũi tên đâm thủng ngực, đứa bé bị trường đao chém giết, người lớn trẻ nhỏ không lưu lại...”

Lâm Khai và muội muội đứng sóng vai, tưởng tượng tình cảnh năm đó cả nhà gặp tai kiếp, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

“Vèo — Vèo —” Phía dưới truyền đến tiếng xé gió kịch liệt!

“Động thủ!” Lương Đồng đứng lên, “A Khai, a Đàm, hai người ở phía trên nhìn, không được đi xuống.”

Lâm Đàm không để ý tới hấn, thân thể loạn choạng, đã nhanh chóng chạy xuống sườn núi.

“A Đàm!” Lương Đống và Lâm Khai đồng thời kinh hãi, nhanh chân đuổi theo.

Lâm Đàm chạy vội đến giữa chừng, lại bị một nam tử vóc dáng cao lớn cản lại.

“Hoài Viễn Vương Điện hạ.” Lương Đống và Lâm Khai mừng rỡ.

Chạy vội tới bên cạnh nhìn, lại đều có phần dờ khóc dờ cười.

Chỉ thấy Hoài Viễn Vương cũng không dám nhìn Lâm Đàm, Lâm Đàm cũng không dám nhìn Hoài Viễn Vương, trên mặt hai người đều có ý xấu hổ, ánh mắt tránh đôi phương, cúi đầu nhìn chân, người này còn quy củ giữ lễ hơn người kia. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

“Nàng trở về, nơi này có ta.” Hoài Viễn Vương nhỏ giọng nói.

“Ta muốn tự mình đi xuống...” Giọng Lâm Đàm dịu dàng hơn bình thường nhiều.

“Đạo thương không có mất, trở về.” Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp mà nhu tình.

“Ừ.” Lâm Đàm nhẹ nhàng đồng ý một tiếng.

Vẫn là Hoài Viễn Vương nói chuyện có tác dụng, Lương Đống và Lâm Khai trao đổi một ánh mắt.

“Sưông Chi huynh cũng mời về đi.” Hoài Viễn Vương cũng không cho Lâm Khai đi xuống.

Lâm Khai biết nếu Hoài Viễn Vương ở đây, một vài thị vệ kia khẳng định cũng ở đây, thật đúng là không cần phải tự mình động thủ, liền mỉm cười đồng ý, kéo Lâm Đàm, hai huynh muội trở lại trên sườn núi.

Vào lúc này phía dưới sườn núi đang kêu gào không ngớt, rồi thành một núi.

“Đạo tặc tổng cộng có ba mươi sáu tên, Điện hạ yên tâm, lúc này nhất định sẽ bắt được toàn bộ bọn chúng, một tên cũng không để chạy thoát.” Đặng Hợp khoác trên người áo giáp, báo cáo cho Hoài Viễn Vương.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương tinh mịch, “Lưu lại một ít bản lĩnh phổ thông bình thường cho La Giản bắt.”

Đặng Hợp cười đồng ý, “Dạ, Điện hạ, vậy thuộc hạ đi ra lệnh cho để chạy thoát mấy tên, nhất định chọn mấy tên bản lĩnh không tốt, dễ dàng cho La Thế tử bắt!” Cung kính khom người, hiên ngang mạnh mẽ rời đi, làm việc theo như phản phó của Hoài Viễn Vương.

Hai gã sai vặt ra ngoài lang thang này phát hiện thấy gần đó có đạo tặc cướp bóc dân lành, sợ hồn bay phách tán, vội vàng chạy về bẩm báo, “Thế tử gia, không xong, có đạo tặc ăn cướp, chúng ta chạy mau đi!”

La Giản nâng một cước lên đá ngã tên sai vặt trên đất, trong miệng mắng: “Thế tử gia của ngươi là người sợ chết sao? Gặp phải giặc cướp liền trốn? Mẹ nó, lấy yêu đao của lão tử đến đây, lão tử phải ra trận giết địch!” di1enda4nle3qu21ydo0n

Đám người Tần Mật thấy La Giản hăng hái, cũng cười nói: “Chính là mấy tên giặc cướp mà thôi, cần gì phải lo lắng, cầm đao!” Muốn đi xem một chút.

Tuy bọn họ là cậu ấm vô dụng, nhưng mang người đông đảo, trong số những người mang theo có mấy vị có bản lĩnh tốt công phu rất tốt, sao lại sợ mấy tên son tặc. Hon nữa, càng là người không có bản lĩnh càng sợ bị người nói vô dụng, những công tử ca này cũng không thể chạy trốn chết, gây ra trò cười, bị người nói gặp phải son tặc đạo tặc liền sợ tè ra quần, bỏ trốn mất dạng.

La Giản oai phong hùng dũng khí thế bừng bừng cười ngửa, để hai gã sai vặt dẫn đường, đi hành hiệp trượng nghĩa.

Vừa đi tới nhìn, càng thêm tức giận không thôi, “Những người này là thị tì người mẹ đã mất của ta lưu lại! Dám cướp người của ta, chán sống rồi!” Rất anh dũng tự mình ra trận, bắt được mấy tên lưu manh.

“Bất sống, bất sống.” La Giản cao giọng ra lệnh, “Hầu phu nhân tâm tính nhân từ lương thiện, trước khi chuẩn bị đi còn phân phó ta không thể sát sinh, tốt nhất bất sống. Lệnh mẹ không thể trái, các huynh đệ, bất sống!”

Người hầu, gã sai vặt phủ Tần Giang Hầu đồng thời kêu lên đáp ứng, mấy người đối phó với một người, thật đúng là lại bất sống mấy tên thay La Giản. Vừa bắt còn vừa trong miệng thuận miệng, “Hầu phu nhân của chúng ta tâm địa thật lương thiện.”

“Thế tử gia của chúng ta thật hiếu thuận, nghe phu nhân như vậy!”

— Nếu Tiêu thị thấy tình hình này, nghe nghị luận như thế, đại khái có thể tức chết đi. Bà chẳng qua chỉ theo thông lệ phân phó La Giản đừng sát sinh, ai ngờ La Giản học đi đôi với hành, dùng đến trên người đạo tặc, bất sống khá nhiều tên cho bà. Những tên này nếu bất sống về, lại thêm thăm vắn rõ ràng, vậy coi như náo nhiệt.

Thủ hạ Hoài Viễn Vương mang theo số người đông đảo, hơn nữa tất cả đều là bậc thầy tinh nhuệ, những người này từng giết vô số kỵ binh Bắc Hồ trên chiến trường, mười mấy tên đạo tặc này coi là gì với bọn họ chứ? Nhưng mà, bởi vì phải cố hết sức bắt sống, còn phải chọn kỹ lựa khéo mấy tên bản lĩnh không tốt có ý để cho La Giản, cho nên vẫn mất mấy phen công phu.

“Điện hạ, ba mươi sáu tên đạo tặc bắt được toàn bộ!” Đặng Hợp lớn tiếng báo cáo.

Lâm Khai cũng từ trên sườn núi xuống.

Đạo tặc đang giãy giụa, đứa bé khóc gọi, La Giản đang lấy lệ, tình hình hơi hỗn loạn.

Lương Đồng không thích tham gia náo nhiệt, bước nhanh lên sườn núi, cùng đi xuống dưới nhìn với Lâm Đàm.

Đám người Tần Mật miệng đầy lời nịnh hót ca ngợi Hoài Viễn Vương, “Hôm nay toàn thua thiết đại Điện hạ, đại Điện hạ không hổ là tướng lĩnh nổi tiếng nhất triều ta, thần lực kinh người.” Diễn đàn ỉn quíy đồn

“Tiêu diệt hết đạo tặc, một tên không chạy mất, đây cũng chính là ngài, đổi lại người khác cũng không thành!”

Hoài Viễn Vương lại không có thái độ thô bạo như trong truyền thuyết, khiêm tốn nói: “Hôm nay bốn vương tình cờ nổi hứng ra ngoại ô săn bắn, ai ngờ liền gặp được án cướp này, tự nhiên không thể có đạo lý khoan tay đứng nhìn.”

Tần Mật thấy thái độ của hắn tốt, khen ngợi nhiệt liệt hơn.

Lâm Khai cười khê, “Đánh bại đạo tặc không khó, ba mươi sáu tên bắt sống được toàn bộ, vậy thì không dễ.”

Hoài Viễn Vương nói: “Sư trưởng huynh quá khen, mặc dù chỉ là vài chục tên đạo tặc, bốn vương cũng không dám khinh địch.”

Vừa nói chuyện, hắn không tự chủ được liếc mắt nhìn lên sườn núi, ánh mắt si ngốc.

Khóe mắt Lâm Khai giật giật. Trước mặt ta người thật ra nên thu liễm lại một chút, đây cũng quá lớn mật rồi. Người có phải đang định nói, mặc dù đạo tặc đúng là không chịu nổi một kích đối với người mà nói, nhưng có a Đàm nhà ta ở đây, người chính là sẽ không khinh địch đúng không? Người đó, trước mặt cũng chỉ có thể từ xa xa nhìn a Đàm, những lời này chờ sau khi người cười Vương phi, cứ từ từ nói cho a Đàm nghe đi.

Hôm nay La Giản cứu thị tị mẫu thân lưu lại, lại tự mình bắt sống được mấy tên đạo tặc, hà hề đến không xong.

Nhất là khi lão Cát, lão Lỗ bọn họ mang theo vợ con, cháu trai cháu gái đến bái tạ hắn, La Thế tử thật lằng lằng.

Trước kia lão Cát, lão Lỗ này nào dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn hắn? Trước gặp mặt liền luôn cầu nhau hắn, về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

La Giản vừa hài lòng, thái độ cực kỳ tốt, đều cực kỳ hiền hòa với người lớn đứa bé nhà mấy người lão Cát, lão Lỗ này, an ủi từng người: “Cực khổ rồi, đứa bé không bị hù sợ chứ? Yên tâm đi, chúng ta trở lại phủ Tấn Giang Hầu, liền trở về.”

Tần Mật tán dương: “La Thế tử dũng mãnh cứu thị tị người mẹ đã mất lưu lại, đây đúng là một giai thoại.” die nd da nl e q u u ydo n

“Nào có, nào có.” La Giản tươi cười rạng rỡ chấp tay, khiêm tốn khước từ.

Đặng Hợp thấy dáng vẻ này của La Giản, sờ lỗ mũi một cái. La Thế tử à La Thế tử, người đúng là chỉ bắt sống mấy tên đạo tặc, nhưng người có biết không, nếu chúng ta trực tiếp bắt sống sẽ dễ dàng hơn. Muốn để những tên đạo tặc này lại cho người, còn phải chọn những tên bản lĩnh không tốt, là tên không cơ trí tính tình không hung ác hung hãn để cho người, chúng ta mất bao nhiêu công phu, Thế tử gia người biết không?

Hoài Viễn Vương sai người trói gô đạo tặc lại, trông coi nghiêm ngặt.

Khi trở về thành, trước sau trái phải là kỵ sĩ oai phong hùng dũng, ở giữa là mấy chiếc xe ngựa to bình thường không có gì lạ, đi theo đằng sau là mười mấy tên đạo tặc bị trói gô, trận thế này đừng nhắc tới có bao nhiêu hấp dẫn người ta.

Qua mỗi một chỗ đều có thân sĩ dân chúng vây xem, vô cùng oanh động.

“La Thế tử phủ Tấn Giang Hầu hôm nay đại triển thần uy, vốn đến ngoại ô săn thú, trong lúc vô tình cứu được thị tị mà người mẹ đã mất lưu lại, mấy chục mạng người đó!”

“Không chỉ cứu thị tị mẫu thân hắn lưu lại, còn bắt được mấy chục tên đạo tặc, còn bắt sống!” Tin tức này không đường mà đi, càng truyền càng xa, càng truyền càng tà dị, sau từ mấy chục tên đạo tặc quả thật là từ hơn ba mươi tên đạo tặc biến thành hơn năm mươi tên, hơn tám mươi tên, hơn một trăm tên, cuối cùng biến thành hơn ba trăm tên.

Thế tử La Giản phủ Tấn Giang Hầu thành anh hùng.

Trong Vinh An đường, Tiêu thị cũng nhận được báo lại, thoáng chốc sắc mặt trắng bệch. Cái gì? Những thị tị này không những không trải qua chết thảm, La Giản còn lập công lớn? Đạo tặc lại bị bắt sống?

“Nương, con nghe lời của người!” La Giản tỏa ra sáng ngời từ bên ngoài đi vào, vui mừng nói cho bà ta biết, “Người kêu con không được sát sinh, con chỉ nghĩ người nói rất đúng, cho nên, khi gặp phải đám côn đồ kia, con không có một đao giết chết bọn họ, mà cố hết sức bắt sống từng tên một!”

“Người —” Nhìn khuôn mặt cao hứng phấn chấn kia của La Giã, Tiêu thị giận đến nói không ra lời.

Tinh thần La Giản sáng láng, vui mừng như rộ mây, lớn tiếng nói: “Mới vừa rồi con tự mình đưa kẻ xấu để phủ Thuận Thiên, phủ doãn Thuận Thiên đồng ý với con, chắc chắn sẽ mau sớm thăm tra xử lý, đại hình hầu hạ, để cho bọn họ nói ra chân tướng đấy!”

Tiêu thị tròn mắt nhìn La Giản trong chốc lát, “Phụt —” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Phu nhân, phu nhân người như thế nào rồi?”

“Phu nhân sao lại học máu?” Bọn thị nữ kinh hoàng.

La Giản mờ mịt đứng trong phòng khách, cả người lạnh lẽo.

Người mẹ kế tốt, người di tốt của hắn, nghe được hắn bắt sống sơn tặc giải đến phủ Thuận Thiên, yêu cầu phủ Thuận Thiên nghiêm cẩn tra hỏi, thế mà lại học máu, thế mà lại học máu...

“Nương, người như thế nào rồi? Sao lại có thể như vậy?” La Châm từ bên ngoài chạy như bay vào, sắc mặt vô cùng lo lắng, “Người không sao chứ? Không sao chứ?”

Mặt Tiêu thị trắng bệch, yếu ớt nói: “Nương không có chuyện gì.”

La Châm đau lòng, “Người nhìn người xem, nói cũng sắp nói không ra được, còn nói bản thân không có việc gì.”

Hắn nhìn dáng vẻ yếu đuối của Tiêu thị, con tức tràn lên, không nhịn được lớn tiếng chỉ trích: “Đại ca, huynh lại làm chuyện gì hoang đường, chọc tức nương thành như vậy rồi hả?”

Tiêu thị đang định ngăn cản hắn lại, nhưng La Châm đang nổi nóng, nào chịu nghe.

La Giản cười cười kỳ quái, “Sao nhị đệ lại nói như vậy, ai nói ta chọc tức nương? Nương rõ ràng vui mừng đến như vậy.”

“Đại ca huynh —” La Châm bị hắn chọc tức đến đầu muốn bất tỉnh.

Ai sẽ vui mừng đến học máu? La Giản người nói lời hồ đồ cũng không thể không có giới hạn như vậy bịa chuyện vô duyên như vậy, nói bậy quá mức!

“Huynh... Huynh nói láo!” La Châm tức sùi bọt mép, bật thốt lên.

La Giản cười càng quái dị hơn, “Nhị đệ, đệ hỏi nương một chút xem, có phải nương thật vui mừng mới có thể như vậy không? Vừa rồi ta mới nói với nương một chuyện há hê lòng người, nương không phải vui mừng, chẳng lẽ tức giận sao?”

“Nương, người không phải vui mừng đến như vậy hả?” La Giản tiến lên trước mấy bước, hỏi Tiêu thị.

Tiêu thị bầu tay La Châm ngồi thẳng người, cứng rắn nặn ra một nụ cười coi như thỏa đáng, “Hôm nay a Giản có khả năng như vậy, nương thật sự rất vui vẻ, vui vẻ quá.” Trong lòng bà tức giận không thôi, giọng nói thật ra đang cắn răng nghiêng lợi, nhưng bà mới vừa ới ra máu, hơi thở suy yếu, lời nói không đề tâm, là nghe không ra.

“Đúng vậy, hôm nay con cực kỳ có khả năng, mấy người Tàn Thế tử cũng khen con đó.” La Giản hài lòng, “Không riêng gì mấy người Tàn Thế tử, hiện giờ chỉ sợ toàn bộ kinh thành cũng lan truyền khắp chuyện xưa Thế tử phủ Tấn Giang Hầu con đây anh dũng cứu thị tì của Kính hiếu phu nhân, con cũng coi như tiếng tốt vang xa!” di1enda4nle3qu21ydo0n

Tiêu thị dùng hết hơi sức toàn thân duy trì nụ cười trên mặt, nhưng khi bà nghe được bốn chữ “Kính hiếu phu nhân” này, sắc mặt vẫn thay đổi.

Tiêu Huỳnh mẹ đẻ của La Giản và La Thư là nguyên phối của Tấn Giang Hầu, sau khi bà ấy qua đời, Tấn Giang Hầu lệnh cho phụ tá viết một bản tấu

chương vô cùng cảm động, thổi phồng Tiêu Huỳnh gả vào phủ Tấn Giang Hầu chỉ có ba năm chỉ có ở trên trời dưới đất không có, trang nghiêm cung kính tự mình phần đầu, tài đức hiếu thảo vô song, sau khi bản tấu chương này của Tấn Giang Hầu được thông qua, triều đình truy phong Tiêu Huỳnh là “Kính hiếu phu nhân nhất phẩm”, lúc ấy từng truyền là câu chuyện mọi người ca tụng. Đối với người ngoài không có quan hệ thấy vậy có thể là một đoạn giai thoại, nhưng đối với Tiêu thị mà nói, đây chính là giễu cợt và chế nhạo, là một cây gai trong lòng bà.

“Nương, con lợi hại không?” La Giản cười hỏi.

“Lợi hại, lợi hại.” Tiêu thị miệng không ứng với lòng tán dương.

La Giản cười ha ha.

Hắn được Tiêu thị tặng bốc lớn, tương đối không tự biết rõ, hễ là lúc cười to, đều sẽ chứa thái độ ngu ngốc và cuồng vọng làm cho người ta rất không thích. Bình thường Tiêu thị thấy dáng vẻ La Giản cười ha ha ngu ngốc đều sẽ mang lòng thương hại và ý chán ghét, thương hại La Giản ngu ngốc, chán ghét La Giản cuồng vọng. Bây giờ, nụ cười của La Giản vẫn giống ngày trước như đúc, trong lòng Tiêu thị đã một trời một vực.

Thương hại của bà đã đổi thành kiêng kỵ, mà chán ghét của bà, đã dần dần bị sợ hãi thay thế.

Thế tử phủ Tấn Giang Hầu vẫn bị bà đùa giỡn trong lòng bàn tay này, La Giản mất mẹ từ thuở nhỏ này, giống như không giống với ngày trước...

La Châm thấy La Giản như thế thì thật sự giận đến không xong, đến mấy lần định xông lên lên án mạnh mẽ hắn một phen, tuy nhiên đều bị Tiêu thị cứng rắn kéo lại, La Châm không khỏi vừa nóng vừa giận.

Cố tình La Giản còn không đi, dong dong dài dài khoa tay múa chân nói hai sọt lời, dân chúng trên đường khen hắn như thế nào, nhóm người Tần Thế tử này khen hắn như thế nào, lão Cát và lão Lỗ những người đó cảm kích hắn bao nhiêu, mề khen mề dài đôi, không dứt. Dieễn ddàn lee quý đôn

La Châm sắp tức đến bể phổi rồi.

Khó khăn lắm mới nhìn đến La Giản khoác lác đủ rồi, thật vui mừng cáo từ rồi đi, La Châm đã giận đến sắc mặt vàng vọt.

“La Giản này liên hạ hê lên, giống như phủ Thuận Thiên nhất định có thể tra rõ chân tướng.” Hắn hung tợn nói.

Tiêu thị tỏ vẻ mệt mỏi, “Chúng ta vừa không giao thiệp trực tiếp với đám người này, ở giữa còn vài tay, cho dù nghiêm hình thẩm vấn, cũng không hỏi tới trên đầu chúng ta. Quan lại đồ cũng không cần kinh hoảng.”

“Vậy chúng ta làm thế nào? Chẳng lẽ cứ tính như vậy sao?” La Châm không phục hỏi.

Tiêu thị thờ dài, “Châm nhi, con ghé tai lại đây.”

La Châm vội tiến đến trước mặt bà, “Nương, hài nhi nghe đây.”

Giọng Tiêu thị thật thấp, ánh mắt lóe lên, “Châm nhi, nếu tình hình bất lợi với chúng ta, chúng ta chỉ có một biện pháp, đó chính là quấy nước đục vào, con hiểu không? Chỉ có chút chuyện nhỏ này của phủ Tấn Giang Hầu thì tính là gì, không khỏi không thú vị, nếu liên lụy cả thời cuộc triều chính vào, chẳng phải rất náo nhiệt?”

La Châm giật mình, “Ý của người là...”

Tiêu thị khẽ cười cười, “Chuyện Minh Họa Khang Vương đã sớm quyết định rồi, hiện giờ Lâm Đàm đột nhiên đánh giết đến kinh thành, phải làm Hoài Viễn Vương phi, còn muốn gây khó khăn cho một phòng chúng ta, mục đích và dã tâm của nàng ta, có mắt đều thấy, chắc phụ thân con cũng sẽ không thể bỏ qua.”

“Hóa ra là như vậy.” La Châm hiểu ý tứ của Tiêu thị.

Hắn hưng phấn, xoa xoa tay, “Môi hở răng lạnh, phụ thân tất nhiên coi trọng đại ca, nhưng mà, chẳng lẽ cha không thương yêu con, không suy nghĩ vì con sao? Lâm Đàm là cháu ngoại gái ruột của đại ca, Minh Họa là cháu ngoại gái của con, lui về sau hai đứa một là Hoài Viễn Vương phi, một là Khang Vương phi, hai huynh đệ Hoài Viễn Vương và Khang Vương tranh nhau, Lâm Đàm và Minh Họa dĩ nhiên cũng không tốt được, phụ thân còn có thể không nghĩ ra liên quan trong đó? Đến lúc đó, ông nhất định sẽ cho rằng đây là do Hoàng tử đoạt trư, không từ thủ đoạn, sẽ không hoài nghi đến trên người hai mẹ con chúng ta!” die nd da nl e q uu ydo n

“Châm nhi thật thông minh.” Tiêu thị mỉm cười nói.

“Là nương dạy tốt.” La Châm tỏ vẻ kính nể.

Từ trước đến giờ hắn đều tin phục tâm kế, thủ đoạn của Tiêu thị.

Tiêu thị cau mày, “Tuy rằng là như thế, nhưng người bị bắt đến phủ Thuận Thiên, rốt cuộc vẫn không thể khinh thường. Châm nhi, con sai tâm phúc tự mình đi hỏi một chút, chuyện này rốt cuộc trải qua tay ai, ai truyền lời ra, có chỗ sơ hở không, ngàn vạn lần đừng để cho người ta bắt được cái đuôi.”

La Châm vội nói: “Chắc chỉ có trù thủ phi biết được ai ở trên đường đây...”

“Tiêu diệt hán.” Giọng Tiêu thị lạnh lẽo vô tình.

La Châm ngẩn ngơ, nói: “Dạ, nương.”

Sắc mặt Tiêu thị hòa hoãn, “Giết chết trùm thổ phỉ, chúng ta liền không có chuyện gì rồi. Chờ sau khi phụ thân con trở về...” Trên mặt bà dần dần hiện lên nụ cười ý vị sâu xa, “Phụ thân con chỉ biết đánh giặc, chuyện khác đều không để bụng. Chúng ta ngầm * cho ông ấy biết, Minh Họa mới là đứa cháu ngoại gái tín nhiệm ông ấy, kính trọng ông ấy, Khang Vương mới là chân mệnh thiên tử, ông ấy, trừ đứng về phía Khang Vương và Minh Họa, không có đường ra khác.”

(*) Ngầm: Nguyên gốc 潛移默化 (tiềm di mặc hóa), thay đổi một cách vô tri vô giác, biến đổi ngầm.

“Lỡ như ông ấy muốn ủng hộ Lâm Đàm thì sao?” La Châm lo sợ bất an hỏi.

“Không thể nào.” Tiêu thị chắc chắn khác thường, “Ngày La Thụ ra đời liền khắc chết mẹ đẻ nàng ta, phụ thân con đau mất vợ yêu, hận La Thụ thấu xương.” Nói đến bốn chữ “Đau mất vợ yêu” này, ngực Tiêu thị đau đớn một trận, ngũ tạng đều thương tổn.

“Vậy thì tốt.” La Châm thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Tấn Giang Hầu từ trước đến nay không can thiệp chuyện triều chính, nhưng ông lãnh binh nhiều năm, rất có uy vọng trong quân đội, có ông ủng hộ hay không có ủng hộ của ông, vô cùng quan trọng đối với Khang Vương mà nói.

“Con sẽ đi —” La Châm giờ tay, làm một dấu tay giết người.

“Đi đi, nhất định phải coi chừng.” Tiêu thị căn dặn.

La Châm gật đầu, vội vàng rời đi.

Tiêu thị vô lực dựa lưng vào ghế ngồi, trên khuôn mặt còn dư âm gió sương hiện lên vẻ mặt mộng ảo. Ông ấy sắp trở về, ba năm không gặp, lần này ông ấy còn có thể tin ta sao?

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

La Giản ra khỏi Vinh An đường, trong lòng phiền loạn, lưng chừng đi tới bên hồ.

Bên hồ có tảng đá bằng phẳng, hán tùy ý ngồi trên đá, nhìn cá lội trong nước ngơ ngác đến mất hồn.

Hôm nay ta có tiền đồ rồi, lập công rồi, di vui mừng đến ối ra máu...

Hắn nhìn cái bóng ngậy ngò vui vẻ của mình ở trong hồ nước, “Ha ha, cái này thật thú vị.”

Vui mừng đến ối ra máu.

Có mấy người đi dọc theo bờ hồ đã tới bên này, La Giản ngấm trộm nghe được tiếng cười nói, trong lòng rất không bình tĩnh, “Ai không có ánh mắt như vậy, lúc này dám đến phiền ta.”

Tiếng cười nói dần đến gần, lại là giọng con nít giống như trẻ đang bú, trong giọng con nít còn mang theo tiếng nói chuyện của nữ tử trưởng thành, tiếng kêu “Kết kết”, tiếng kêu “Um beee — um beee —”, cực kỳ náo nhiệt.

“Đây là tiểu a Thấm đất Đại Bạch và tiểu Hôi của con bé đến?” La Giản tê dại da đầu.

Hắn nhìn địa hình chung quanh một lần, muốn tìm chỗ trốn, nhưng mà đã không kịp nữa rồi, Lâm Thấm mắt tinh nhìn thấy hắn, hoan hô kêu lên: “Cậu, cậu!”

La Giản trốn cũng trốn không được, nhận mệnh vẫy tay với Lâm Thấm, “Tiểu a Thấm, tới đây.”

Lâm Thấm tay trái đất Đại Bạch, tay phải đất tiểu Hôi, hào hứng, “Cậu, cậu chính là lần đầu tiên gặp Đại Bạch và tiểu Hôi đi? Mau theo chân bọn họ chào hỏi đi!”

La Giản miễn cưỡng liếc nhìn, thấy ngỗng trắng lớn nghênh cổ thật cao, hoàn toàn kiêu ngạo, không khỏi hừ một tiếng; lại liếc nhìn con lừa nhỏ kia, còn không cao bằng Lâm Thấm, toàn thân lông xám, đáng vẻ ngơ ngác ngốc nghếch, chỉ biết ngu ngốc kêu lên “Um beee — um beee —”, càng thêm nhưu này. A Thấm, cháu thường thường lấy ra so sánh, đánh đồng với cậu, chính... Chính là hai con như vậy sao?

Lâm Đàm theo sát sau lưng Lâm Thấm, không nhanh không chậm cũng đã tới.

La Giản thấy Lâm Đàm, theo bản năng cho mặt tươi cười.

Lâm Thấm tươi cười rạng rỡ tuyên bố với ngỗng trắng, “Đại Bạch, đây là cậu ta. Cậu ta là anh hùng đó, hôm nay vừa mới cứu người, rất giỏi!” Lại hào

hứng quay đầu nói cho lừa con, “Tiểu Hôi, đây là cậu ta, mau chào hỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tính khí tiểu Hôi rất tốt, rất nghe lời, kêu một tiếng “Um beee —” với La Giản, giống như chào hỏi khi gặp mặt, ngẩng trắng lại cao ngạo hơn nhiều, bước chân thông thả tránh ra, cũng không thèm nhìn La Giản một cái.

“Thật không có lễ phép!” Lâm Thâm chống eo nhỏ dạy ngỗng.

Ngỗng trắng ngẩng cổ lên kêu hai tiếng “Két, két”, thấy Lâm Thâm vẫn dạy dỗ nó, liền đi xuống bơi lội đi.

Chân đỏ lùa sóng xanh, tiêu diêu tự tại, qua lại tự nhiên.

Lâm Thâm ton ton chạy đến bên hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, la ầm lên về phía ngỗng trắng: “Ngươi có bản lĩnh đừng đi lên, vẫn đừng đi lên! Ngươi đi lên thử xem!”

“A Thâm, đừng tức giận như thế.” Lâm Đàm ngồi xuống trên tảng đá, kéo muội muội qua, dịu dàng khuyên nài, “Đại Bạch chưa chào hỏi cậu, cậu cũng không chào hỏi Đại Bạch, có đúng không? Coi như huê nhau.”

“Như vậy sao.” Lâm Thâm chớp mắt to.

“A Đàm, không có như cháu vậy.” La Giản hàm hừ, “A Thâm còn nhỏ, không hiểu chuyện, cháu cũng giống như con bé.”

Lâm Đàm vén tóc mai cho muội muội, chế nhạo nói: “Cháu cũng không nói sai nha, cậu và hai con đó là sư huynh đệ đồng môn, chào hỏi thì sao.”

La Giản liếc mắt, “Con bé lấy cậu làm Đại Bạch tiểu Hôi, cháu cũng giống vậy? Kỳ cục.”

Lâm Thâm rúc vào trong ngực tỷ tỷ, khéo léo lại mềm mại.

Lâm Đàm khẽ cười cười, nói: “Cậu, hôm nay trong kinh thành đã truyền đi mỹ danh của ngài, ngày mai sẽ có mấy vị thuyết thư tiên sinh nổi tiếng soạn sự tích của ngài thành thoại bản, tán dương rộng rãi, ngài sẽ càng ngày càng nổi danh. Cậu, đây không phải là chính đạo, chỉ có điều ngài thật sự... Yên lặng quá lâu, vì vậy cần một chút thủ đoạn đặc biệt.”

La Giản ngượng ngùng, thật ngượng ngùng.

Lúc trước hẳn là hoàn khổ không hơn không kém, chính trong lòng hẳn cũng biết rõ.

(*) Hoàn khổ: quần áo lụa là, là một từ Hán ngữ, chỉ con em nhà phú quý mặc mảnh lụa làm thành quần, nói về quần áo hoa mỹ của con em nhà người có tiền, mượn chỉ con em nhà phú quý. Khố 袴 [kù] (quần áo lụa là) trong hoàn khổ 纨绔 giống như khố 裤 [kù] (quần)

Lâm Thâm ân cần lại gần một khuôn mặt nhỏ nhắn, cười rất ngọt ngào với hẳn, “Cậu, ngay cả cháu cũng biết sự tích chói lọi của cậu rồi, cậu rất lợi hại!”

Nụ cười vô cùng ngây thơ và ca ngợi của nàng có lực sát thương lớn nhất, cho dù La Giản biết mình là một kẻ vô dụng, lúc này cũng không kiềm chế được ngồi thẳng người, giả bộ cũng phải giả bộ đáng điệu chỉnh nhân quần từ để cho Lâm Thâm nhìn.

Chân mày Lâm Thâm cong cong, “Cháu phải viết thư nói cho Trần Trần và Du Ninh, cháu không chỉ có cậu rồi, vẫn còn là cậu rất lợi hại rất lợi hại rất lợi hại!” Nói một hơi nhiều cái rất lợi hại, giống như nếu nói thiếu, liền không biểu đạt được tâm tình kích động của mình.

“A Thâm, về sau cậu sẽ trở nên rất lợi hại rất lợi hại!” La Giản ngẩng đầu ưỡn ngực.

Được Lâm Thâm dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn, La Giản cảm thấy mình không làm anh hùng quả thật rất có lỗi với nàng.
*dyan(lee^qu.donn)

“Cháu phải viết thư nói cho Trần Trần và Du Ninh.” Lâm Thâm vui sướng tuyên bố.

“Cháu biết viết chữ sao?” La Giản không hiểu hỏi. Một đứa bé mới ba bốn tuổi nào biết viết chữ? Không biết viết chữ người viết thư gì.

“Cháu đọc, phụ thân chấp bút.” Lâm Thấm ngây thơ nói.

Lâm Đàm mỉm cười bổ sung thay muội muội, “Sở dĩ là do cha cháu chấp bút, là bởi vì ở nhà cháu thư pháp của cha tốt nhất. Đại ca và cháu chăm học khổ luyện nhiều năm như vậy, thư pháp vẫn khác xa cha cháu, a Thấm liền chê chúng cháu viết thư khiến cho muội ấy mất mặt.”

“Tỷ và đại ca luyện nữa luyện thành không sai biệt lắm nha.” Lâm Thấm cười hì hì.

Khỏe mắt La Giản giật giật một cái. Được rồi, người truyền thư với tiểu cô nương ba bốn tuổi, người chấp bút còn cần vị có thư pháp tốt nhất của nhà người, ngay cả người hạng nhì người cũng không chịu muốn. Tiểu a Thấm, người thật sự soi mói.

“A Thấm, tỷ tỷ có lời muốn nói với cậu.” Lâm Đàm dịu dàng nói cho muội muội

Lâm Thấm vui vẻ đứng lên, “Muội đi chơi với tiểu Hôi!” Dắt lừa con của nàng, đi lên trên bãi cỏ gần đó.

Đám người Không Dương, tiểu Uyển một tấc cũng không rời đi theo bên cạnh nàng.

Tiểu cô nương như đóa hoa nắm đầu lừa ngựa ngác ngây ngốc, tôn nhau lên thành thú vị.

Ánh mắt La Giản rơi vào trên bóng người nhỏ bé sung sướng của Lâm Thấm, đột nhiên cảm thấy có thể đánh đồng với tiểu Hôi cũng tốt — a Thấm rất yêu thích tiểu Hôi, nếu như con bé không thích cậu, sao lại đối đãi với cậu giống như với tiểu Hôi chứ?

Phi phi phi, ta đều nghĩ đi đâu rồi hả? La Giản lập tức cảm thấy suy nghĩ của mình hoang đường đến không chịu nổi, mình tự phi nhờ mình một ngum.

“Cậu, mặc dù ngài và Tiêu thị không vạch mặt, nhưng mà, về sau cũng không thể chung sống hòa thuận rồi.” Lâm Đàm ôn hòa tao nhã nói. die emnd kdan/le eequhyd omn

“Đúng vậy.” La Giản chán nản.

Hắn vẫn coi Tiêu thị như mẫu thân mà đối đãi, lúc này bỗng nhiên phát hiện ra diện mạo chân thật của Tiêu thị, nói trong lòng không khó chịu đó là giả.

Lâm Đàm hít một hơi, “Cháu sẽ nghĩ cách khiến cho ngài thay đổi hình tượng thường ngày, được người kính trọng, được triều đình coi trọng, cho đến ngày sau được ủy thác trách nhiệm nặng nề, tiền đồ không giới hạn. Nhưng mà, cậu, chuyện trong phủ Tấn Giang Hầu vẫn cần cậu tự mình để ý. Ngài cũng biết, chỉ chờ tòa nhà của Lâm gia sửa chữa xong, chúng cháu liền phải chuyển nhà, không tiện lưu lại nữa. Lui về sau ngài phải dựa vào chính mình.”

La Giản tâm sự nặng nề gật đầu một cái, “A Đàm, cậu biết.”

Lâm Đàm lấy một bức thư tay từ trong ngực ra đưa tới, “Cậu, cậu xem cẩn thận.”

La Giản nhận lấy nhìn kỹ từng chữ một, càng nhìn càng giật mình, “Lại có thể như vậy sao?”

Lâm Đàm cười nhạt, “Một khi bà ta sẩy tay, thủ đoạn có thể đền bù không nhiều lắm, hơn nữa hình như bà ta rất yêu thương cháu gái ngoại, ký thác hy vọng rất lớn trên người Thấm Minh Hòa. Cho nên, bà ta sẽ toàn tâm toàn ý ủng hộ Khang Vương, nếu có cơ hội bồi nhọ suy yếu Hoài Viễn Vương, chắc chắn sẽ cố hết sức.”

“Rõ ràng là chuyện nhà, làm cho phức tạp như vậy.” La Giản nhỏ giọng lầm bầm, thu thư tay lại.

Lâm Đàm nhắc nhở, “Cậu, chính là cậu và La Châm tranh chấp cũng có khả năng đánh nhau sống chết, huống chi Hoài Viễn Vương và Khang Vương là huynh đệ Hoàng thất như vậy chứ?”

La Giản mặt ủ mày ê, “Haizzz, cậu nghĩ đến cháu phải đến Hoàng gia, về sau tranh cái này tranh cái kia, liền rầu rĩ thay cháu. A Đàm, nếu như cháu gả cho người nhà phụ tử từ từ hiếu huynh đệ hữu cung thì tốt, người một nhà hòa hòa thuận thuận, người giúp ta, ta giúp người, yên vui qua ngày.” dfienddn liequduoon

Lâm Đàm không khỏi cười, “Dân chúng người ta chẳng lẽ không tranh không đoạt rồi hả? Phủ Tấn Giang Hầu này có một tước vị Hầu gia, Tiêu thị và La Châm liền đề mắt đến cậu, trăm phương ngàn kế muốn mưu cầu vị trí Thế tử này, muốn cho tòa Hầu gia tương lai này rơi vào tay bọn họ. Đây chính là một tòa Hầu phủ, nếu là toàn bộ thiên hạ thì sao? Ai không muốn tranh, ai không muốn cướp?”

“Toàn bộ thiên hạ.” La Giản chắc chắn, “A Đàm, cậu dự đoán được tương lai cháu sẽ rất uy phong.”

Điểm chú ý của La Giản khiến Lâm Đàm im lặng hồi lâu.

Thôi, hãy để cho tiểu a Thấm nói hắn đi — hắn như vậy, tiểu a Thấm nói hắn không thể thích hợp hơn.

Lâm Đàm và La Giản nói dứt lời, Lâm Thấm và tiểu Hôi đã đi dạo bộ xong, thật vui mừng ngồi vào trong ngực La Giản, “Cậu, về sau cậu phải vẫn rất lợi hại, cháu thích cậu lợi hại.”

Đầu óc La Giản choáng váng, đầy miệng đồng ý, “Nhất định, a Thấm, cậu nhất định phải lợi hại, để cho cháu tiếp tục viết thư khoắc lác với Trần Trần và

Du Ninh.”

“Còn phải khoe khoang với Luân ca ca và tiểu mập mập.” Lâm Thấm vui mừng khắp khỏi nói, “Cậu, cháu nhận được thiệp mời rồi, muốn đi trong nhà Luân ca ca.” Nghĩ đến mình có thể khoe khoang với Luân ca ca, tiểu mập mập, cửu Công chúa, cười hi hi không dứt.

“Được, khoe khoang, khoe khoang.” La Giản tỏ vẻ cứng chiều.

“Còn có còn có.” Lâm Thấm chợt nghĩ đến chuyện gì quan trọng, xoay người lại ôm cổ của La Giản, hưng phấn đến con mắt lóe sáng như sao, “Cậu, cháu còn muốn khoe khoang với ông ngoại! Cha cháu nói rồi, ông ngoại sắp trở về!”

La Giản sợ run cả người, “Được, khoác lác đi, khoác lác đi.” Giọng nói tương đối miễn cưỡng.

“Khoe khoang cậu, khoác lác!” Lâm Thấm ở trong ngực La Giản vui mừng nhảy dựng lên.

Về mặt La Giản đau khổ, Lâm Đàm hé miệng cười trộm.

Đại Bạch bơi xong nước lên bờ, lắc lắc giọt nước trên thân thể, cổ ngẩng cao, ngông nghênh.

Lâm Thấm cơ trí từ trong ngực La Giản trượt xuống chạy đến trước mặt nó, “Ngươi còn biết đi lên à? Ngươi có bản lĩnh vẫn bơi dưới nước, đừng lên bờ!”

Đại Bạch “Két, két” kêu hai tiếng, nhìn dáng dấp vẫn đủ lễ thắng khí hùng, Lâm Thấm càng thêm tức giận, “Ngươi không nghe lời, ta không để ý đến ngươi!” Hừ một tiếng với Đại Bạch, thở hỗn hển trở lại, dựa vào trên đầu gối Lâm Đàm, die,n; da.nlze.qu;ycdo/nn

Ngõng trắng kêu lên vài tiếng, chậm rãi cạ vào, thò mõ hồng hồng kéo vấy Lâm Thấm.

“Hiểu rõ sai rồi chưa?” Lâm Thấm liếc mắt nhìn nó một cái.

Cổ ngõng trắng không còn nghênh cao như vậy, “Két, két” kêu hai tiếng, khí thế cũng không còn thắng như vậy.

“Chỉ biết két, không biết ừ.” Lâm Thấm dùng giọng nói khiêu khích nói, “Ngươi xem tiểu Hôi người ta, khi ai dạy ừ thật tốt!”

Lừa con rất kịp thời “Um beee — um beee —” kêu hai tiếng.

“Có nghe thấy không, có nghe thấy không?” Lâm Thấm lên tinh thần.

“A Thấm cháu muốn cho ngõng học lừa hí sao?” Lâm Đàm và La Giản đồng loạt cười phun.

Vui sướng cười một lúc, tâm tình La Giản vốn tích tụ dần dần sáng sủa.

“A Thấm nhà ta là làm cầm quả nhà ta, cũng là khai tâm quả nhà ta.” Lâm Đàm mỉm cười nói, “Cậu, lúc này trong lòng cậu có phải thoải mái hơn không? A Thấm chính là bản lĩnh lớn.”

La Giản thế này mới ý thức được Lâm Đàm không chỉ tới thương lượng sự tình với hắn, cũng đặc biệt dẫn Lâm Thấm đến khuyên giải cho hắn, rất cảm động, nói: “A Đàm, về sau cháu có lời gì cứ một mực nói với cậu, cậu nghe lời cháu.”

Ai ngờ Lâm Đàm lại cười lắc đầu, “Vậy cũng không được, a Thấm không vui lòng, cậu để muội ấy nói nha.”

La Giản ngậy ngốc, hai người cùng nhau cười.

Lâm Thấm tiểu cô nương cuối cùng lấy khí thế giống như cầu vòng nói ngõng trắng đến cúi đầu nhận sai, sau khi nói được Đại Bạch xong nàng đương đương há hê, không ai bì nổi, “Tính khí Đại Bạch rắn như vậy, còn thua dưới tay của ta, cái này ta phải khoe khoang một chút. Ôi, ta khoe khoang với Luân ca ca và tiểu mập mập trước thì tốt, hay là khoe khoang với ông ngoại trước thì tốt nhỉ?”

Vấn đề này khiến Lâm Thấm tiểu cô nương tốn một phen suy nghĩ.

Cuối cùng vấn đề giải quyết như vậy: Bởi vì bữa tiệc ở phủ Tương Dương trưởng Công chúa đã đến ngày, Tấn Giang Hầu còn chưa trở lại, cho nên Lâm Thấm tiểu cô nương liền đi đến phủ Tương Dương trưởng Công chúa trước, khoe khoang với Lương Luân và Cao Nguyên Dục đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57-1

Editor: Puck

Lâm Thấm tiểu cô nương rất thích trang điểm, ngồi ở trước gương nghiền cứu kiểu tóc thật lâu, “Mái tóc” màu vàng nhạt của nàng bị nàng sai sử Không Dương giầy vò tới giầy vò lui, cuối cùng vẫn bện thành bím tóc nhỏ nàng yêu thích. Quần áo nàng chọn áo tay áo lớn màu hồng nhạt cùng với váy thêu hoa hồ nước xanh — trên váy thêu một con lại một con ngỗng trắng nhỏ, có con ngẩng đầu ưỡn ngực, có con đáng vẻ đắc ý ngạo mạn, có con bình dị gần gũi.

Váy này là mấy ngày trước làm cho Lâm Thấm, bởi vì thời gian rất gấp, cho nên La Thư đặc biệt mời mấy vị tú nương nổi tiếng trong phường phường cùng nhau bắt đầu làm việc, mới xem như hoàn thành đúng hạn định, không làm trễ nải Lâm Thấm tiểu cô nương mặc đi dự yến hội của phủ Tương Dương trưởng Công chúa.

(*) Phường: the, tơ lụa (danh từ), xe sợi, đánh sợi (động từ)

Lâm Thấm ăn mặc xong rồi, xoay mấy vòng trước gương, sung sướng cười ra tiếng.

La Thư lấy nữ nhi như vậy, không khỏi buồn cười, “Là bởi vì trên váy thêu Đại Bạch sao? A Thấm thích ngỗng trắng như vậy à.”

Lâm Đàm mỉm cười trêu chọc muội muội, “Không thêu trên váy, ai biết ta có con Đại Bạch chứ, ai biết được công tích dạy dỗ vĩ đại của ta chứ, có phải như vậy không, tiểu a Thấm?”

Lâm Thấm bị tỷ tỷ nói trúng tâm sự, có mấy phần xấu hổ, “Đúng vậy, thêu Đại Bạch trên váy, tiện cho muội khoe khoang...” Đôi tay nhắc váy đóng đưa mấy cái, nhìn ngỗng trắng trên đó cười hi hi.

“Hóa ra là như vậy, nhị tiểu thư của chúng ta thật sự là có một hiểu biết đặc biệt.” Giờ La Thư mới hiểu được, cười đến không xong.

“Muội còn có thể khoe khoang tỷ tỷ.” Lâm Thấm nhào tới trên đùi tỷ tỷ, “Tỷ tỷ thật lợi hại, tỷ tỷ, đến lúc đó tỷ nắm tay nhỏ bé của muội, muội liền khoe khoang với Luân ca ca và tiểu mập mập có được không?”

“Tỷ tỷ không thể đi.” Lâm Đàm mỉm cười.

“Tỷ tỷ không thể đi, vì sao?” Lâm Thấm rất thất vọng.

Lâm Đàm chỉ cười cười, La Thư vội kéo tiểu nữ nhi qua tỉ mỉ nói cho nàng biết, “A Thấm, tỷ tỷ của con sắp phải gả cho Diệu ca ca của con rồi, cô nương đã đính hôn, không tiện ra cửa, phải ở nhà yên tâm chuẩn bị đợi gả. Phong tục tập quán chính là như vậy, không có cách nào.”
’l3q21y’d0n

Lâm Thấm nghe cái hiểu cái không.

“Luôn không thể ra cửa sao?” Lâm Thấm hỏi.

“Không phải, không phải.” La Thư vội nói, “Chờ tỷ tỷ của con gả cho Diệu ca ca của con, tỷ tỷ con liền có thể ra cửa. Nhưng mà, đến lúc đó thân phận của tỷ tỷ con đã thay đổi.” Đến lúc đó tỷ tỷ con chính là Vương phi đó.

“Hóa ra là vậy.” Lâm Thấm gật đầu nhỏ, bầy tò nghe hiểu.

La Thư dễ dàng khiến cho Lâm Thấm hiểu ra một chuyện chắc rất khó lý giải đối với Lâm Thấm như vậy, vô cùng vui mừng.

Lâm Thấm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rất hiểu chuyện nói với tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, vậy tỷ nhanh chóng xuất giá đi, xuất giá liền có thể ra cửa nha.”

La Thư: ...

Lâm Đàm: ...

A Thấm, người cứ vội vã đuổi tỷ tỷ xuất giá như vậy sao.

Yến tiệc của Tương Dương trưởng Công chúa mời tất cả đều là nữ khách, cũng không mời khách nam, nhưng mà, Lâm Khai hộ tống La Thư và Lâm Thấm đến trước cửa phủ trưởng Công chúa, lại được quản gia ân cần mời vào, “Lâm đại công tử, trưởng Công chúa đã căn dặn, ngài và người khác không giống nhau, mời, mời.”

Lâm Khai dù sao cũng phải đợi sau khi bữa tiệc chấm dứt trở lại đón nương và muội muội, liền không từ chối, theo quản gia đi vào.

Bữa tiệc lần này mời khách rất nhiều, người nhà có mặt mũi trong Kinh thành đều tề tựu không sai biệt lắm, trang phục đẹp đẽ, người người nhón nháo, náo nhiệt vô cùng.

Lâm Thấm là một tiểu hài tử thích náo nhiệt, nhìn thấy nhiều người thật hưng phấn, “Chà, nếu như tất cả những người này đều là thân thích của mình, thì tốt biết bao.”

Khỏe miệng La Thư giật giật, “A Thấm, nếu như chúng ta có nhiều thân thích như vậy, nương liền bận rộn không xong, không rảnh chăm sóc con.” Thật sự có nhiều thân thích như vậy, chỉ cần nhân tình lui tới thôi đã mệt chết người, biết không?”

“Vậy không muốn, không cần.” Lâm Thấm quả quyết lắc đầu.

Mẫu thân không thể chăm sóc nàng, như vậy không được.

“A Thấm thế mà lại có lúc không muốn thân thích.” La Thư cười híp mắt.

Tương Dương trưởng Công chúa là muội muội cùng mẹ với Hoàng đế, đối xử tốt hơn trưởng Công chúa bình thường nhiều, phủ Công chúa căn cứ theo phủ Thân Vương mà xây dựng, điện rực rỡ, khí thế to lớn, trong phủ tổng cộng chia làm ba đường trung đông tây, trên trung lộ là tiền viện, chính điện, hậu điện, đông lộ và tây lộ có một vài sân viện, phối hợp chặt chẽ với trung lộ. Phía sau phủ Công chúa là hoa viên, chu vi mây dậm, đình đài lầu các phân bố khắp, phong cảnh tuyệt đẹp. Trưởng Công chúa gặp khách ở chính điện, sau khi La Thư và Lâm Thấm tới, liền được mời đến trong chính điện.

Tương Dương trưởng Công chúa cười tùm tùm ngồi trên chủ vị, trên đầu chải búi tóc bàn ngọc vọng tiên, trên búi tóc cài một cây trâm đầu phượng lớn trong suốt sáng chói khảm châu khảm ngọc, nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp không sao tả xiết. Ngồi bên người nàng là năm vị lão quý phụ, còn có mấy phụ nhân trung niên hoặc trẻ tuổi đứng cạnh, mọi người châu ngọc đầy đầu, phú quý hoa mỹ. Trước đầu gối lại để mấy cái ghế nhỏ, trên ghế nhỏ có mấy tiểu hài tử ngồi, nữ có nam có, Lâm Thấm không quan tâm người khác, nhìn thấy mấy tiểu hài tử mắt liền sáng lên, cẩn thận nhìn coi, nàng biết có Lương Luân, Cao Nguyên Dục, còn có cửu Công chúa.

“A Thấm, muội đã đến rồi!” Lương Luân là tiểu chủ nhân, nhìn thấy Lâm Thấm liền đi tới chào hỏi.

“Lâm Thấm, bây giờ người mới đến!” Cao Nguyên Dục ton ton chạy đến, trong miệng oán trách.

“A Thấm, chúng ta muốn đến trong viện chơi, chỉ chờ người.” Cửu Công chúa cũng không tiện ngồi tiếp, tới đây mềm mại nhỏ nhẹ nói.

Lâm Thấm vừa mới vào cửa liền có ba đồng bọn tới đây chào hỏi với nàng, sâu sắc cảm thấy mình rất có nhân duyên, rất được hoan nghênh, mặt mày cong cong, vui vẻ, “Chỉ chờ ta sao, vậy đi thôi, đi nhanh đi.” Vừa nói, vừa xoay một vòng tại chỗ, khoe khoang ngỗng trắng trên váy nàng, “Luân ca ca, tiểu... A Dục, a Vi, các người nhìn, mau nhìn.”

“Cái gì vậy.” Cao Nguyên Dục quỳ người xuống, tò mò nhìn lên trên váy Lâm Thấm.

Nhân lực của Lương Luân cực tốt, mỉm cười nói: “Trên váy a Thấm thêu ngỗng trắng sao? Đúng rồi, Luân ca ca hình như nhớ được, muội đã nói muội có con ngỗng trắng, tên...”

“Tên Đại Bạch!” Lâm Thấm vui mừng khắp người, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lên.

Thuận lợi như vậy liền dẫn đề tài đến trên người Đại Bạch, sau này khoe khoang tới chắc dễ dàng biết bao? Tại sao Lâm Thấm lại không hà hê đây.

“Tên Đại Bạch nha.” Cửu Công chúa làm bộ vỗ lể như chợt hiểu ra, bày tỏ nàng hiểu.

“Đại Bạch cái gì.” Phản ứng của Cao Nguyên Dục không nhanh bằng Lương Luân, cảm thấy rất mất mặt, nhỏ giọng nói lầm bầm.

“Luân ca ca, Dục ca ca, nàng ta là ai?” Một vị tiểu cô nương khác trên ghế nhỏ bị cô lập, rất không vui mừng, theo tới kéo tay Lương Luân, thờ phỉ phò hỏi.

Đầu nàng ta cao hơn cửu Công chúa, xem ra không khác Cao Nguyên Dục nhiều lắm.

“Vân muội muội, đây là nhị tiểu thư Lâm gia, a Thấm. A Thấm, đây là cháu gái nhà mẹ đẻ bà nội ca, biểu muội của ca, nhũ danh a Bảo.” Lương Luân khách khí giới thiệu nàng ta và Lâm Thấm.

“A Bảo.” Lâm Thấm cười hi hi, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

Phó Bảo cau mày, “Nàng ta là nhà ai? Muội đều chưa từng thấy.”

Lâm Thấm nhiệt tình giải thích, “Trước kia ta ở An Định, người đương nhiên chưa từng nhìn thấy ta. An Định người biết không? Các kinh thành cực xa, ta ngồi xe rất nhiều ngày mới đến kinh thành...”

Phó Bảo “A” một tiếng, lộ ra thần sắc khinh thường, “Thì ra người từ nông thôn tới.”

Lương Luân vốn mặc cho nàng ta kéo tay mình, lúc này sắc mặt không vui đẩy nàng ta ra, “A Bảo, không cho vô lễ, mau nói xin lỗi a Thấm.”

Cao Nguyên Dục hào hứng lên, “Lâm Thấm, người từ nông thôn đến hả? Ở nông thôn chơi rất vui sao?”

Cửu Công chúa khá hâm mộ “Ồ nông thôn chơi nhất định hay hơn trong cung, có đúng không, a Thắm?”

Lâm Thắm không để ý đến bọn họ, mắt to quay tròn, nhìn chăm chăm vào Phó Bảo.

Cảm giác của tiểu hài tử thật ra bén nhạy nhất, Phó Bảo không thích Lâm Thắm, Lâm Thắm thông minh lanh lợi cỡ nào, sao có thể không nhận thức được đây? Nàng là người chỉ một con ngỗng, chỉ một đầu lừa cũng phải cẩn thận dạy dỗ, nếu như gặp phải người nên dạy dỗ, ha ha, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho.

“Ta từ nông thôn tới, không xứng chơi đùa cùng người.” Lâm Thắm phình gò má nhỏ nhún lên, thờ hỏn hên tuyên bố, “Ta không chơi đùa với a Bảo! Không để ý tới nàng ta! Ai để ý tới a Bảo, ta cũng không để ý tới kẻ đó!” Tuyên bố xong, Lâm Thắm cất bước nhỏ chạy về phía La Thu, mặt uất ức, “Nương, a Bảo nói con từ nông thôn đến, con không chơi đùa với nàng ta!”

La Thu đang nói chuyện với đám người Trương Dương trưởng Công chúa, thấy Lâm Thắm như vậy rất đau lòng, “A Thắm, con đi theo nương có được không?”

Lâm Thắm gật đầu một cái, ôm vào trên người La Thu.

Trương Dương trưởng Công chúa chắc chắn, “A Bảo thật tỏ vẻ.”

Lão quý phụ bên cạnh nàng có ý tứ không được tốt, mơ hồ nói: “Tiểu hài tử các nhà, nói chuyện sao có thể coi là thật, nghe một chút liền bỏ qua.”

Trương Dương trưởng Công chúa cười như không cười, “Có câu nói ba tuổi nhìn lão, tiểu hài tử tuy nhỏ, có tiền đồ hay không, có bao nhiêu tiền đồ, đại khái cũng có thể nhìn ra.”

(*) Ba tuổi nhìn lão: là tục ngữ, ý xuyên qua hành vi cử chỉ của một đứa bé ba tuổi liền có thể cảm nhận được tương lai của đứa bé này sẽ là người như thế nào. Nói sâu xa, hành vi thói quen của một người hiện tại ảnh hưởng đến cuộc đời của người đó.

Lão quý phụ kia chính là phu nhân Trần Quốc công, mẹ chồng của trưởng Công chúa, bà nội của Lương Luân, nghe được lời này của Trương Dương trưởng Công chúa, không khỏi khuôn mặt đỏ bừng, die nda nle equ ydo nn

Cao Nguyên Dục đã ton ton chạy tới, “Lâm Thắm, ta chơi với người!”

Cửu Công chúa do do dự dự đi theo sau lưng ca ca nàng, kéo váy Lâm Thắm, “A Thắm, cùng nhau chơi đùa không được sao?”

Lâm Thắm bốc đồng lắc đầu, “Mới không cần! Nếu Đại Bạch dám như vậy, ta cũng không để ý đến nó!” Nàng và Đại Bạch rất tốt, Đại Bạch như vậy nàng còn không chịu để ý rồi, huống chi là Phó Bảo lần đầu tiên gặp mặt.

Lương Luân nghe được Lâm Thắm lấy Phó Bảo so sánh với Đại Bạch, khoe miệng không khỏi hơi vênh.

Hắn không nhanh không chậm đi tới, thương lượng với Lâm Thắm, “A Thắm, chúng ta không phải đã nói muốn đến vườn hoa chôn nồi nấu com sao? Ca đã sai người chuẩn bị xong tất cả, nồi nhỏ xeng nhỏ, dầu muối tương dấm, mọi thứ đầy đủ.”

Cao Nguyên Dục hào hứng bừng bừng, “Biểu ca, Lâm Thắm, chúng ta trước chôn nồi nấu com, sau đó lãnh binh lên đường! Để làm Nguyên soái, mấy người đều làm tiểu binh!”

Lâm Thắm không muốn, “Tại sao chứ, người có chỗ nào giống Nguyên soái hả? Phải làm Nguyên soái nên là ta.”

“Ta!”

“Ta!”

Hai người khí thế hung hăng, không ai nhường ai.

Phó Bảo bị Lương Luân và Cao Nguyên Dục lạnh nhạt ở bên cạnh, đau buồn, lã chã chực khóc.

Phu nhân Trần Quốc công nhìn đáng yêu và đáng thương của cháu gái, lại liếc nhìn Lâm Thắm ưỡn eo nhỏ tranh chấp với Cao Nguyên Dục, chau mày. Hoài Viễn Vương phi này cũng không biết có tính tình như thế nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần tiểu muội muội này của nàng ta, lại bá đạo rất lợi hại đấy.

“Luân nhi, Dục nhi, a Thắm, a Vi, tới đây, ta làm quan tòa phân định cho mấy đứa.” Trương Dương trưởng Công chúa cười tùm tùm ngoắc tay với mấy tiểu hài tử.

“Người công bằng nhất đấy!” Lâm Thắm hoan hô một tiếng, dẫn đầu nhào tới, hai mắt sáng long lánh, mặt sùng bái nhìn nàng.

Trương Dương trưởng Công chúa không khỏi vui mừng. Tiểu a Thắm, người vỗ mông ngựa tâng bốc ta như vậy, ta không hướng về người cũng ngượng ngùng.

“Người là cô ruột của cháu!” Cao Nguyên Dục cũng không ngốc, kéo tay Trương Dương trưởng Công chúa sắp lại gần.

Cửu Công chúa bê một cái ghế nhỏ quy củ ngồi, mắt tha thiết nhìn Trương Dương trưởng Công chúa, chỉ chờ Trương Dương trưởng Công chúa chọn xong Nguyên soái, nàng tiện đi theo ra chơi.

Lương Luân mỉm cười đứng bên cạnh Trương Dương trưởng Công chúa: “Nương, hài nhi cũng tự đề cử mình, muốn nhậm chức Nguyên soái.”

“Tại sao lại thêm một người muốn làm Nguyên soái.” Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm cùng nhau trợn to hai mắt.

Trương Dương trưởng Công chúa cười híp mắt, “Đến đây, tất cả các người muốn làm Nguyên soái nói ra một lý do để cho ta nghe một chút, ai có thể thuyết phục ta, người đó liền làm Nguyên soái. Luân nhi, con lớn nhất, con trước.”

Lương Luân cười nói: “Chư vị mời xem, trong mấy người chúng ta, là ta có số tuổi lớn nhất, vóc người cao nhất, hơi sức cũng lớn nhất, cũng là người hiểu chuyện nhất. Chức vụ Nguyên soái này, bỏ ta còn ai?”

Cao Nguyên Dục lập tức nhảy lên, “Ta không có tuổi tác lớn như biểu ca, nhưng ta có thể đánh được biểu ca!” Nhao nhao muốn thử bỏ nhào lên trên người Lương Luân. Lương Luân cười chặn hấn lại, “A Dục, đừng làm càn.”

Lâm Thâm nghiêm mặt, trầm ngâm suy tư.

Tiểu hài tử mới mấy tuổi nếu như trầm ngâm liền có mấy phần buồn cười, nàng vừa suy nghĩ sâu xa, không chỉ Trương Dương trưởng Công chúa, La Thu, kể cả ánh mắt của tất cả mọi người còn lại trong điện đều rơi lên trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm chăm chú suy nghĩ hồi lâu, âm thanh trong trẻo nói: “Ta muốn làm Nguyên soái, bởi vì ông ngoại ta là Nguyên soái, có ông ngoại như vậy, tất có ngoại tôn nữ như thế!”

Chung quanh vang lên một trận hút khí lạnh.

“Có ông ngoại như vậy, tất có ngoại tôn nữ như thế”, tiểu cô nương này thật thông minh lanh lợi.

Không chỉ thông minh lanh lợi, còn rất có khí thế!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được, thật sự không thể tin nổi tiểu hài tử ba bốn tuổi có thể nói ra được như vậy.

“Hay cho có ông ngoại như vậy, tất có ngoại tôn nữ như thế.” Trong điện lại đi vào thêm mấy người, một vị phu nhân tuổi đã hơn năm mươi cười nói.

Phu nhân tuổi ngoài năm mươi này được hơn mười phụ nhân trung niên, thanh niên, thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp vây quanh, hiển nhiên là vị lão phong quân rồi. Trang phục của nữ tử bên cạnh bà cũng không hề hoa lệ, lại tự trọng mà có thân phận, dung mạo của một thiếu nữ thanh lệ trong đó tuổi vừa cập kê phong độ càng thêm xuất chúng, như hạc đứng trong bầy gà.

Phu nhân tuổi ngoài năm mươi này mang theo con dâu của bà, đám cháu gái tới hành lễ cho Trương Dương trưởng Công chúa.

“Thăm phu nhân tới.” Trừ Trương Dương trưởng Công chúa và Trần Quốc công phu nhân ra, các nữ quyến còn lại cũng đứng dậy, thỉnh an chào hỏi phu nhân tuổi ngoài năm mươi này.

Thì ra đây chính là thê tử Trịnh thị của Thảm Tướng.

La Anh khề đỡ cánh tay Trịnh thị, dắt về con dâu hiếu thuận.

Thấy La Thu, nàng lộ ra vẻ mặt đắc ý kiêu ngạo, La Thu à La Thu, người nhìn ta xem, ta đến Thảm gia thế gia đại tộc như vậy, cha mẹ chồng tôn quý, chị em bạn dâu đông đảo, rễ sâu lá tốt, người đông thế mạnh. Người thì sao? Gả cho Lâm Phong một kẻ cô nhi, cho nên hôm nay người cô lẽ một mình tới đây, ngay cả một người làm bạn cũng không có — cũng không phải, người còn có một tiểu nữ nhi, nhưng tiểu nha đầu năm nay mới vừa bốn tuổi kia, lại gánh được tác dụng gì chứ?

“Họa nhi, mau tới bái kiến dì con.” La Anh cười nói.

“Vâng, mẫu thân.” Đó là thiếu nữ thanh lệ vừa mới cập kê rất ôn thuận theo lời tới bái kiến La Thư, “Dì, cháu gái có lễ.”

Đây là Thẩm Minh Họa, cháu gái Thẩm Tướng, là một viên minh châu sáng chói nhất của Thẩm gia.

“Minh Họa, nhiều năm không gặp, người đã thành thiếu nữ duyên dáng.” La Thư ngoài cười như trong lòng không cười, gỡ một vòng tay xanh biếc trong suốt, chất ngọc vô cùng tốt từ trên cổ tay, thưởng cho Thẩm Minh Họa làm lễ gặp mặt.

Thẩm Minh Họa tự nhiên thanh thản nói cảm ơn, “Dì, nhiều năm không gặp, cháu gái thật nhớ nhưng.” d1en d4nl 3q21y d0n

Một vị thiếu phụ bên cạnh Trịnh thị cô làm ra vẻ kinh ngạc, “Đại tẩu, trong nhà tỷ tỷ người không phải cũng có vị cô nương sao, nghe nói lớn hơn Họa nhi nhà chúng ta một tuổi? Sao không thấy nàng ta?”

La Anh bĩu môi, “Là có một vị, nhưng nàng ta đã được sinh làm Hoài Viễn Vương phi rồi, sao ra cửa được? Ở nhà an tâm chuẩn bị gả thôi.”

“Thì ra là Hoài Viễn Vương phi, chúc mừng chúc mừng.” Thiếu phụ kia mới bừng tỉnh hiểu ra, luôn miệng nói chúc mừng với La Thư.

Hoàng đế hạ chiếu sinh trưởng nữ Lâm gia làm vợ Hoàng tử, chuyện như vậy người Thẩm gia làm sao có thể không biết đây? Vào lúc này cũng chỉ giả vờ tỏ vẻ thôi, vì chính là cường điệu lên bốn chữ “Hoài Viễn Vương phi”, có ý định hạ thấp đi.

Tính tình La Thư rất dữ dội, vốn không chịu được người ta có ý chọc giận, La Anh đương nhiên biết.

La Thư chỉ cười cười, “Trên chiếu tay của bệ hạ, viết là Hoàng trưởng tử phi.” Lại không nhận là Hoài Viễn Vương phi, vừa không tức giận, lại tiến lui thích hợp, cân nhắc vô cùng có chừng mực.

La Anh tỏ vẻ há hê, “Nghe nói Lễ bộ đang bị làm khó, không biết vụ hôn sự này của Hoài Viễn Vương rốt cuộc làm theo quy cách gì mới tốt. Đại tỷ, tỷ nói bọn họ làm theo Quận Vương, hay làm theo Thân Vương đây?”

“Thật là ngốc đến không xong.” La Thư hỏi hột, “Là bệ hạ cưới con dâu, đương nhiên làm theo ý bệ hạ. Trên chiếu tay của bệ hạ viết Hoàng trưởng tử phi, quan viên Lễ bộ đặt một phần lễ vật cưới Hoàng trưởng tử phi là được, chuyện này có khó khăn gì?”

“Người—” La Anh không ngờ La Thư luôn dữ dội lại ứng đối ung dung như thế, vừa tức giận, mặt đỏ lên.

Trương Dương trưởng Công chúa cười tủm tỉm nhìn một màn này, cảm thấy rất thú vị.

Cao Nguyên Diệu người kết được mối hôn sự tốt, nàng dâu của người rất lợi hại, cha mẹ vợ, em vợ cũng mỗi người đều không đơn giản.

Giữa người lớn đao quang kiếm ảnh, đám con nít vẫn còn đang vì ai làm Nguyên soái mà tranh chấp không nghỉ.

Lương Luân nhìn màn tranh chấp của La Thư và La Anh vào trong mắt, trong lòng khẽ động, cười nói: “Ta bỗng cảm thấy a Thẩm nói rất có lý, ông ngoại muội ấy là Nguyên soái, có ông ngoại như vậy phải có cháu gái như thế, Nguyên soái này ta cảm thấy nên để a Thẩm làm, a Dục, a Vi, hai đứa nói có đúng không?” dinendian.loqid]on

Cửu Công chúa tốt tính gặt đầu, “Được đó.” Chỉ cần có thể đi ra ngoài chơi, nàng không cần biết ai làm Nguyên soái đấy.

Cao Nguyên Dục không vui, “Lâm Thẩm làm Nguyên soái, vậy chúng ta đều phải nghe lời nàng ấy đó nha. Nàng ấy có thể chỉ huy bảy hạ không.” Đây Lâm Thẩm một cái, “Này, vậy để cho người làm đi, người đừng chỉ huy bảy hạ, không thể để cho ta nhảy vào trong nước.”

Lâm Thẩm liếc hân một cái, “Không để cho người nhảy cầu, để cho người nhảy vào đồng lửa!”

Lương Luân và cửu Công chúa đều cười không thể đè nén.

Thẩm Minh Họa mỉm cười nhìn Lâm Thẩm mấy lần, như có điều suy nghĩ.

Nàng cúi người xuống, nhỏ giọng nói câu gì đó với tiểu nữ hài bên cạnh.

“Ta cũng là ngoại tôn nữ!” Tiểu cô nương kia vội vàng chạy tới, “Ta cũng là ngoại tôn nữ nha.”

“Xin hỏi người là ngoại tôn nữ của ai?” Lương Luân khách khí hỏi.

“Ngoại tôn nữ của ông ngoại...” Tiểu nữ hài nhí chớp mắt.

Lâm Thẩm không thích nhất có người tranh thân thích với mình, khó khăn lắm mới có một ông ngoại, cố tình có tiểu nữ hài số tuổi không lớn hơn mình bao nhiêu lao ra cũng muốn giành ông ngoại, lập tức rất giận, lớn tiếng nói: “Ta cùng Luân ca ca, a Dục, a Vi, không mang theo người chơi, quản ông ngoại người là ai!”

“Đúng vậy, không mang theo nàng ta chơi.” Cao Nguyên Dục đang mắt húng đấy, thấy lại tới một người giành Nguyên soái, cảm thấy nữ hài tử này quả thật không thể giải thích được, cực kỳ chán ghét, ghét bỏ nói.

Cao Nguyên Dục không mang theo nằng ta chơi, cửu Công chúa nghe ca ca, cũng nói không mang theo nằng ta chơi.

“Bốn người chúng ta, ba người nói không mang theo người chơi, xin lỗi, ta cũng không có cách nào.” Lương Luân uyển chuyển cự tuyệt nằng.

Tiểu nữ hài nhi “Oa —” một tiếng bật khóc.

“Bao khóc nhỏ.” Lâm Thâm khinh bỉ.

“Bao khóc nhỏ.” Cao Nguyên Dục cũng tỏ ý khinh thường.

Cửu Công chúa ngưng ngừng cúi đầu. Nàng cũng là một bao khóc nhỏ.

“Châu nhi, sao lại khóc?” La Anh đau lòng vô biên, vội tới bên cạnh tiểu nữ nhi Thẩm Minh Châu của nàng. diee ndda ffileeq uysd doon

Thẩm Minh Họa cũng không nhanh không chậm đi tới bên này, tư thế đi lại của nàng rất đẹp, từng bước nở hoa sen, “Tiểu muội, muội muốn cùng chơi đùa với bọn họ, bọn họ không mang theo muội, vậy muội phải nghĩ cách mới được, chỉ khóc vô dụng.” Thẩm Minh Họa dịu dàng nói. Giọng của nàng cũng rất đẹp, hết sức mềm mại nghe cảm động.

Đáng tiếc Thẩm Minh Châu không nghe nàng, vẫn khóc. Cũng không phải mỗi tiểu cô nương đều sẽ giống như Lâm Thâm, tỷ tỷ vừa dạy, lập tức thông hiểu đạo lý, linh hội tinh thần.

“Không để ý tới bao khóc nhỏ.” Lâm Thâm ngẩng đầu lên, vênh vao hống hách rồi đi.

“Không để ý tới bao khóc nhỏ.” Điểm này Cao Nguyên Dục rất đồng ý với Lâm Thâm, theo sát nghênh ngang rồi đi.

“Ca ca, chờ muội một chút.” Cửu Công chúa vừa thấy Cao Nguyên Dục đi, hoảng hốt, vội chạy theo sau móng hấn.

“Xin lỗi, xin lỗi không tiếp được.” Lương Luân khách khí một câu, cũng rời đi.

“Đều đi hết, hu hu hu, đều đi hết...” Thẩm Minh Châu càng khóc càng đau lòng.

Phó Bảo dậm chân, chạy đến trước mặt phu nhân Trần Quốc công tố cáo, “Luân ca ca không mang theo cháu chơi, Dục ca ca cũng vậy!”

Trần Quốc công phu nhân vừa đau lòng vừa nhức đầu, “Haizzz, bọn họ không mang theo cháu chơi, cháu liên...” Liếc nhìn Thẩm Minh Châu vẫn còn đang khóc, linh cơ nhất động, “Vậy cháu liên chơi đùa cùng tiểu cô nương Thẩm gia, có được không?”

Phó Bảo liếc nhìn Thẩm Minh Châu, lòng tràn đầy không vui, “Cháu muốn ca ca.”

Trần Quốc công phu nhân không biết làm sao, đành phải dịu dàng dỗ nằng.

Đối với đứa bé nhà mẹ đẻ mình, phu nhân Trần Quốc công vẫn rất thương yêu.

Đám người Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục tới trong vườn hoa, vừa chôn nồi nấu com, vừa mặt mày hớn hở khoe khoang, “... Cậu ta, các người biết chưa? Anh hùng, đại anh hùng” đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Ngày hôm qua Đại Bạch cứng đầu với ta, cuối cùng còn không phải bị ta nói sao? Ta lợi hại hơn Đại Bạch nha.”

Lương Luân nghe rất cẩn thận, thỉnh thoảng kinh ngạc nhưng mảy, “Thật sao?” Khiến cho Lâm Thâm cực kỳ hài lòng.

Cao Nguyên Dục kéo Lâm Thâm qua, ân cần nói cho nàng biết, “Cậu ta cũng rất lợi hại.”

Lâm Thâm liếc xéo hấn, giọng khinh thường, “Cậu người biết cười ngạo sao, biết bắn tên sao, biết cứu người sao, biết bắt thỏ phi sao.”

Cao Nguyên Dục ngây ngốc.

Lâm Thâm đang khí thế mạnh mẽ, không ngừng kiên trì, “Cho dù cậu người cũng lợi hại, người có Đại Bạch sao?”

Cao Nguyên Dục á khẩu không trả lời được.

Lâm Thâm thu được toàn thắng, hăng hái, “Người, nhóm lửa!” Ra lệnh cho Cao Nguyên Dục.

Cao Nguyên Dục nhảy lên, “Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?” Hấn là Hoàng tử, mặc dù tuổi tác nhỏ còn chưa phong Vương, nhưng bình thường cũng không có ai dám sai khiến hấn như vậy.

“Không cho người nhảy vào hố lửa đã không tậ rồi, nhóm lửa đi.” Lâm Thâm liếc hấn một cái.

“Đây là quân lệnh, phải phục tùng.” Lương Luân cười kéo Cao Nguyên Dục.

Cao Nguyên Dục sinh tức hồi lâu, cuối cùng vẫn đi nhóm lửa.

Hắn nào biết nhóm lửa? Lấy đầy đầu đầy mặt toàn tro, khuôn mặt trắng như tuyết đen thui, rất buồn cười.

Cửu Công chúa có lòng tốt giúp hắn cùng nhóm lửa, cũng đều bản thủ dơ dáy.

Cung nữ, tiểu thái giám đi theo đều gấp gấp không xong, chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm, e sợ thập tứ Hoàng tử và cửu Công chúa xảy ra chuyện gì.

Cao Nguyên Dục và cửu Công chúa nhóm lửa, Lương Luân và Lâm Thâm chuẩn bị nấu cơm, nắm gạo, đồ nấu ăn khác đều bỏ vào trong nồi, làm một lộn xộn lung tung.

Chính vào lúc binh hoang ngựa lạc, Lâm Khai sai người đến báo cho muội muội, “Ông ngoại trở lại, đã đến phủ Tấn Giang Hầu, a Thâm muội muốn chơi nhiều một chút, hay là muốn trở về thật sớm với ca ca nhìn ông ngoại?”

Lâm Thâm vừa nghe, lập tức cơm cũng không nấu, Nguyên soái cũng không làm, điên điên khùng khùng chạy về, “Ông ngoại, ông ngoại!” Phải về phủ Tấn Giang Hầu nhìn ông ngoại nàng đi.

“Xi, có ông ngoại có gì lý kỳ?” Cao Nguyên Dục đuổi theo phía sau mông nàng, “Ta có ông ngoại, ông ngoại hai và ông ngoại ba, ông ngoại bốn, ta cho người mượn một người!”

Ở nhà mẹ đẻ Bách phi cha chính là bốn người huynh đệ ruột thịt, rất thân thiết, Cao Nguyên Dục liền gọi ông ngoại, ông ngoại hai, ông ngoại ba, ông ngoại bốn, theo ý hắn ông ngoại không có gì lạ, tổng cộng có bốn người đấy.

“Ta có, không cần mượn người.” Lâm Thâm làm mặt quỷ với hắn, chạy như một làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Từ Thần điện là nơi nghị sự trong triều, cũng là nơi Hoàng đế sinh hoạt hàng ngày, nếu Hoàng đế ở đây triệu kiến đại thần thương nghị triều chính, sẽ khá tùy ý, vì vậy bốn triều lệ thương, quan viên có thể vào Từ Thần điện dâng tâu nghị sự tục xưng “Vào các”, là chuyện cực kỳ vinh dự.

Hoàng đế ở Từ Thần điện triệu kiến Tấn Giang Hầu, đại nguyên soái binh mã phía tây La Khôi vừa mới từ biên quan trở lại kinh thành.

Mặc dù Tấn Giang Hầu La Khôi tuổi đã gần lục tuần, nhưng ông mặc trường bào đồ tui, thân hình khô ngô cao lớn, phong cách trầm thấp kín kẽ lại không mất uy nghiêm to lớn, bởi vì hàng năm lãnh binh tác chiến, trên mặt rất có vẻ phong sương.

“Thần La Khôi, tham kiến bệ hạ.” Tấn Giang Hầu quỳ gối dưới thềm son.

“La khanh bình thân.” Giọng Hoàng đế ôn hòa, hơi mang theo ý cười.

Tấn Giang Hầu bái tạ sau đó đứng dậy, đứng ở trước điện giống như một tòa núi nhỏ, chững chạc vững vàng.

Hoàng đế tự nhiên lấy quốc sự làm đầu, hỏi quân sự Tây Bắc, La Khôi đáp: “Triều ta ở trung nguyên, chung quanh rất nhiều cường địch, bắc có Nhu Nhiên, Thiết Lạc, tây có Tứ Chi, Tây Phiên, đều là dân tộc trên ngựa bui hãn kiêu dũng. Thần phụng mệnh phòng thủ Tây Bắc, thường có đánh trận với Tứ Chi, Tây Phiên. Ngày trước Hãn Vương Tứ Chi mới chết, con trai vợ trước Cáp Tân và con trai vợ sau Đa Lợi tranh đoạt Hãn vị, Đa Lợi thắng, cầu hòa với tù trưởng Tây Phiên, muốn kết minh với Tây Phiên...”

“Chuyện này không thành được!” Hoàng đế lắc đầu, “Nếu như bọn họ kết minh, biên giới tây bắc triều ta, chẳng phải nguy hiểm?”

“Bệ hạ anh minh.” Tấn Giang Hầu kính cẩn nói, “Nếu Tứ Chi và Tây Phiên thuận lợi kết minh, hai đại cường địch liên hiệp, biên giới tây bắc triều ta chính là tăng binh vài chục vạn, cũng không thể an gôi. Thần một mặt nâng đỡ Cáp Tân lên Hãn vị, một mặt phái sứ giả đi Tây Phiên, lực lớn lôi kéo, khiến vẫn phụ thuộc vào triều ta như cũ. May mà hai bên Tứ Chi và Tây Phiên đều thuận lợi, hiện giờ Đa Lợi trốn vào sa mạc lớn, Cáp Tân mới bước lên Hãn vị, cảnh nội không yên, không có cách nào chống lại triều ta, Tây Phiên một mình khó chống, cũng không có lòng khác.” di1enda4nle3qu21ydo0n

“La khanh có công quá lớn.” Hoàng đế rất hài lòng, ra sức ca ngợi.

Tần Giang Hầu cũng không vì có công mà có ý kiêu ngạo, “Thần không có công lao gì, đều nhờ hồng phúc của bệ hạ.”

Hoàng đế cực kỳ vui mừng.

Hắn mỉm cười nói đến chuyện nhà với Tần Giang Hầu, “Ngoại tôn nữ của La khanh đã được kết làm Hoàng trưởng tử phi, khâm thiên giám đã chọn được ngày lành tháng tốt, tháng này nạp thái vãn danh, cuối tháng nạp chinh phát sách, sang tháng sau liền làm lễ thân nghinh, La khanh có thể ở kinh thành tĩnh dưỡng mấy tháng, tự mình đưa ngoại tôn nữ lấy chồng.”

Tần Giang Hầu quý xuống tạ ơn, “Đa tạ bệ hạ thương cảm, thần khắc sâu trong lòng.”

“Nhân chi thường tình mà thôi.” Hoàng đế cười nói.

Hoàng đế liếc mắt ra hiệu với Bàng Đắc Tín, Bàng Đắc Tín hiểu ý, vội đi qua đỡ Tần Giang Hầu lên.

Hoàng đế vô cùng tán thưởng Lâm Đàm: “La khanh, khanh có người ngoại tôn nữ tốt. Lần đầu tiên nàng đến Dưỡng Ninh cung bái kiến Thái hậu nương nương, trùng hợp tin tức lệnh lang lỡ tay giết nhầm một chủ sự hộ bộ truyền vào cung, ngay trước mặt Tần phi cả điện, nàng tiêu cô nương năm nay mới mười sáu tuổi không hề hoảng hốt chút nào, lớn mật đề nghị khám nghiệm tử thi với trẫm, lệnh lang mới rửa sạch oan khuất.”

Tần Giang Hầu sau khi biết chuyện La Giản giết người mới vội vàng bỏn ba hồi kinh, nhưng La Giản đã sớm không sao, tin tức này truyền đi rất nhanh, khi ông đang trên đường cũng đã biết, nhưng mà, lúc này nghe Hoàng đế nói đến tình hình lúc đó, vẫn cảm thấy giật mình trong lòng.

Ngày đó xảy ra huyết án, tin tức ngày đó liền truyền vào Dưỡng Ninh cung, hơn nữa còn dưới tình hình các Tần phi tụ tập, nếu như a Đàm hơi có ứng đối sai lầm, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, “Hải tử này lúc bốn năm tuổi đã rời khỏi kinh thành, theo cha mẹ nàng ra ngoài nhậm chức, thần đã hơn mười năm không thấy con bé.” Tần Giang Hầu thốt nhiên nói. Diễn đàn lee quỳ đôn

Hoàng đế mỉm cười, “La khanh đã bao năm không gặp trưởng nữ, con rể và ngoại tôn tử ngoại tôn nữ của mình, nhất định rất nhớ nhung, trẫm liền không lưu khanh.”

Tần Giang Hầu khấn đầu: “Thần cáo lui.”

Ông đang định đi, lại bị Hoàng đế gọi lại: “Tiểu ngoại tôn nữ của La khanh, lâm cảm quả này, Thái hậu nương nương rất yêu thích, để cho con bé thường vào trong cung chơi.”

Tần Giang Hầu cung kính đáp ứng, “Dạ, bệ hạ.”

Từ Từ Thần điện ra ngoài, Tần Giang Hầu bước nhanh đến cửa cung, ánh mắt hơi mờ mịt, “Lâm cảm quả này”? Có ý tứ gì?

Mãi ra đến khỏi cửa Từ Thần, Tần Giang Hầu mới nhớ tới tiểu ngoại tôn nữ của ông họ Lâm tên Thẩm, vậy đại khái chính là lâm cảm quả theo lời Hoàng đế bệ hạ rồi.

“Rất ngọt ngào sao?” Tần Giang Hầu ngẫm nghĩ nói.

Sau khi Tần Giang Hầu đi, Hoàng đế ở trước thư án lật xem tấu chương, Bàng Đắc Tín đứng bên cạnh mài mực, hắn vừa mài mực, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng đế, thấy dáng vẻ Hoàng đế giống như tâm tình cũng không tệ, liền lấy can đảm nỡ nộ cười theo nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, đại Hoàng tử sẽ nhanh chóng cưới Vương phi, khai chi tán diệp vì Hoàng thất. Đại Hoàng tử đã sắp cưới Vương phi rồi, nhị Hoàng tử còn có thể xa sao? Tam Hoàng tử từ Hoàng tử tuổi cũng đến, Hoàng thượng, tách trà năng đầu này ngài nhận tách này đến tách khác, cũng sắp uống không đủ rồi.”

Hoàng đế lật tấu chương, không chút để ý hỏi, “Người tới làm thuyết khách vì Phùng Quý phi đi? Nói đi, nàng ta cho người chỗ tốt gì.”

Bàng Đắc Tín vội vàng quý xuống, đôi tay trình lên một phần khế đất: “Hoàng thượng, Quý phi nương nương thưởng cho nô tài một miếng ruộng nước thượng hạng, có chừng mười mấy mẫu đấy.” die nd da nl e q uo ydo n

Hoàng đế thoáng nhìn qua tay hắn, “Phùng Quý phi ra tay cũng quá hào phóng nhỉ, chỉ có ngần ấy chỗ tốt chuẩn bị cho người bên cạnh trẫm, nàng ta cũng không biết xấu hổ?”

Bàng Đắc Tín cười đến nịnh hót, “Đây còn chẳng phải nô tài nhất gan, lẽ quá lớn không dám thu chứ sao?”

Hoàng đế tung chân đá hắn một cước, cười mắng: “Thì ra nếu người gan lớn, liền có thể thu lễ trọng rồi hả?”

Bàng Đắc Tín nhìn thấy Hoàng đế nở nụ cười liền biết ngài không phải thật sự tức giận, hơn nữa ngài cũng không phải thật sự dùng chân đạp, không hề dùng hơi sức, biết chuyện này của mình cũng không chọc giận ngài, cực kỳ yên tâm.

“Hoàng thượng, nô tài hầu hạ bên cạnh ngài, nếu chút xíu chỗ tốt cũng không thể, đó ư phải là canh chừng tòa núi bảo bối lại tay không mà về sao? Quả thật phí của trời mà.” Bàng Đắc Tín nở nụ cười.

“Người còn lý luận.” Hoàng đế cười nói, “Phùng gia thật sự phú quý, nếu Phùng Quý phi thưởng cho người, người cứ cầm đi. Về phần hôn sự của Khang Vương...” Hoàng đế trầm ngâm không nói.

Lòng Bàng Đắc Tín cũng treo lên rồi.

Khang Vương có cần cưới Vương phi hay không cũng không liên quan gì đến hắn, nhưng mà nếu như hắn đã thu chỗ tốt của Phùng Quý phi, luôn hy vọng làm thành chuyện này. Còn nữa nói rồi, hắn nhìn chung quanh, nhìn đằng trước nhìn đằng sau, thật sự không nhìn ra Khang Vương cưới hay không cưới Vương phi, có chỗ nào khác nhau đối với Hoàng đế. Nhi tử trưởng thành muốn cưới nàng dâu, đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

“Cưới đi, chuyện sớm hay muộn.” Hoàng đế lạnh nhạt nói.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Bàng Đắc Tín mừng rỡ, quỳ rạp trên mặt đất dập đầu.

Hoàng đế cười nhìn mặt hắn, “Bàng Đắc Tín, các nhi tử của trẫm muốn cưới Vương phi, nhìn dáng dấp của người còn có thể rơi xuống không ít vốn riêng đấy.”

Bàng Đắc Tín vội nói: “Sẽ không đâu, Hoàng thượng, nô tài còn phải tặng quà nữa, còn phải tiêu phí đấy.”

Hoàng đế cười ha ha.

Bàng Đắc Tín được sủng mà kinh sợ, “Có thể chọc cười Hoàng thượng, công lao ngày hôm nay của nô tài quá lớn đấy.”

Hoàng đế nghe hắn nói chân thành, nụ cười trên mặt càng nồng.

Hoàng đế mở tủ chương ra nhìn, thuận miệng hỏi: “Bàng Đắc Tín, người nói trong hai đứa nhi tử La Giản và La Châm này, Tấn Giang Hầu sẽ thiên vị ai đây?”

Bàng Đắc Tín mài mực, thận trọng nói: “La Thế từ ngày trước quá không hăng hái, nô tài xem chừng La Hầu gia chắc không thích hắn lắm. Nhị gia La gia thế mà lại có khả năng hơn nhiều.”

Hoàng đế mỉm cười lắc đầu, “Chưa chắc.”

“Hoàng thượng dạy cho nô tài đi.” Bàng Đắc Tín khiêm tốn thỉnh giáo.

Trên mặt Hoàng đế hiện lên vẻ thần thờ, “Nam nhân yêu nữ nhân nào thật nhiều, sẽ thiên vị với con trai con gái nàng ấy sinh nhiều hơn chút, người cùng tâm tình, tâm tình giống nhau dễ thông cảm với nhau.”

Bàng Đắc Tín làm bộ như nghe rõ liên tiếp gật đầu, nhưng trong lòng thầm nói: “Không phải chứ? Ngài cũng rất ân cần với Hoài Viễn Vương, nhưng chỗ nể phi Hoài Viễn Vương, hai tháng ba tháng cũng không thấy ngài đi tới một chuyến.”

Không biết Hoàng đế nhìn thấy tủ chương gì, vẻ mặt trở nên nặng nề, Bàng Đắc Tín chậm rãi mài mực, không dám phát ra một tiếng động.

Tấn Giang Hầu ra khỏi cửa cung, đã sớm có hộ vệ dắt một con ngựa to lớn chờ ở bên ngoài, thấy ông đi ra, vội tiến lên đón, cung kính đưa dây cương cho ông, “Hầu gia, bây giờ ngài về phủ sao?”

Tấn Giang Hầu lạnh nhạt nói: “Đi phủ Thuận Thiên.”

Hộ vệ đáp ứng, “Dạ, Hầu gia!” Bản thân cũng nhảy lên ngựa, đi theo sau lưng Tấn Giang Hầu, chạy thẳng tới nha môn phủ Thuận Thiên.

Tấn Giang Hầu đích thân tới, phủ Thuận Thiên vẫn rất xem trọng, phủ doãn Khuất Bình tự mình ra ngoài tiếp đón, mở miệng một tiếng La Hầu gia, vừa cung kính lại thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58-2

Tấn Giang Hầu không nói nhiều, hỏi đến chuyện đạo tặc La Giản đưa tới, “Thầm vấn những người này như thế nào? Khuất đại nhân, chuyện này có liên quan đến khuyến tử đã sớm mất mẹ đẻ, bổn hầu rất quan tâm.”

Khuất Bình khổ sở nâng mặt, “Haizzz, tháng này quý phủ lại có không ít dính dáng đến phủ Thuận Thiên, đầu tiên là vị lệnh lang thứ hai vì đánh bị thương tôn trưởng mà vào đền, sau đó là án lỗi tay giết người của La Thế tử, rồi sau đó chính là án đạo tặc cướp giết binh dân. La Hầu gia, không nói dối ngài, chuyện này cực kỳ khó giải quyết, tất cả những kẻ này đều là đạo tặc cường đạo, xương cốt thật sự cứng rắn, dùng không ít đại hình, chết sống cũng nhận.”

Tấn Giang Hầu nghe được “Vị lệnh lang thứ hai vì đánh bị thương tôn trưởng mà vào đến”, chân mày nhảy lên, chuyện này ông vẫn lần đầu tiên nghe nói.

Khuất phủ doãn tỏ vẻ khó xử, rất có ánh mắt khích lệ La Giản, “La Hầu gia, không phải ta làm thuyết khách nói nhảm trước mặt ngài, La Thế tử thật sự anh dũng có khả năng, một vị Thế tử gia sống trong nhung lụa, bản thân hẳn lại bắt được ít nhất năm tên đạo tặc! Đây thật sự khủng khiếp, không nghe nói Thế tử gia trong phủ Công Hầu bá nào trong Kinh thành giỏi giang như vậy đâu.”

Tấn Giang Hầu vẫn không biến sắc, nghe được Khuất phủ doãn dốc sức khích lệ La Giản, trên mặt dải gió dầm sương thế mà lại lộ ra vẻ vui mừng.

“Đại nhân, không xong!” Một nha dịch kinh hoàng thất sắc báo lại, “Tần Đại Pháo Trượng không biết ăn cái gì, miệng sùi bọt mép, mắt thấy sẽ không xong!”

“Cái gì?” Khuất phủ doãn bỗng nhiên đứng bật dậy, sắc mặt tái xanh, “Tần Đại Pháo Trượng này là kẻ đứng đầu nhóm đạo tặc, không có hắn, vụ án này bản phủ phải thẩm tra như thế nào? Một phương giá áo túi cơm, ngay cả một phạm nhân cũng canh chừng không được!”

Nha dịch tỏ vẻ đau khổ cuống quýt dập đầu: “Đại nhân, chúng tiểu nhân đã vô cùng cẩn thận rồi, ai ngờ kẻ cướp quá giáo hoạt, khó lòng đề phòng...”

Khuất phủ doãn phát tác xong mới ý thức được mình luống cuống, vội vàng xoay người lại nhận thất lễ với Tấn Giang Hầu, “La Hầu gia, hạ quan thất lễ. Ngài không biết chứ, đám đạo tặc này là do Thế tử gia tự mình dẫn tới, hạ quan hết sức cẩn thận đề ý, trông coi hết sức nghiêm mật không nói, ngay cả lai lịch những người này cũng nghiêm cấm giữ bí mật, kể cả mấy người La Thế tử, La nhị gia cũng không dám báo cho, ai ngờ cuối cùng vẫn là... Haizzz, hạ quan thất lễ, thất lễ.”

Tấn Giang Hầu khoát tay, “Nào có, Khuất đại nhân đã có công vụ phải bận rộn, bản Hầu không tiện quấy rầy, cáo từ.”

Khuất phủ doãn tự đưa đến cửa, “La Hầu gia đi thông thả, hạ quan thất lễ, thất lễ.” Nói xong mấy câu bồi tội, vội đích thân đi nhà giam, nhìn tên trùm thổ phỉ.

Thật ra thì phạm nhân vì chịu hình hoặc vì những nguyên nhân khác chết ở trong tù cũng là chuyện thường xảy ra, cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức làm cho phủ doãn luống cuống tay chân. Nhưng mà, giặc cướp này là do La Giản giống trống khua chiêng đưa đến phủ Thuận Thiên, quả thật là người cả kinh thành đều biết rõ chuyện, nếu như cuối cùng cái gì cũng thẩm tra không ra được, còn khiến trùm thổ phỉ không giải thích được mà chết đi, đây là không ổn thật lớn đối với Khuất phủ doãn, sẽ ảnh hưởng đến danh quan của hắn.

Tấn Giang Hầu từ phủ Thuận Thiên ra ngoài, sắc mặt âm trầm, “Trở về phủ!”

Hộ vệ thấy sắc mặt ông không đúng, phần lớn người đi theo phía sau ông, sai hai người thuật cưỡi ngựa tốt, đi tắt chạy thẳng tới phủ Tấn Giang Hầu, tới trước kêu cửa. Chờ Tấn Giang Hầu đến trước cửa phủ, cửa chính đã rộng mở ra, nhưng mà, đám người Tiêu thị và La Giản, La Châm còn không nhận được tin tức, không ra đón.

Tấn Giang Hầu đến trước cửa phủ không hề xuống ngựa, trực tiếp cưỡi ngựa vượt qua bậc cửa, dọc theo giữa đường bay nhanh.

Vĩnh An đường là một viện từ cửa chính thông thẳng trên đường trục chính, Tấn Giang Hầu một hơi đến trước Vĩnh An đường, mới phi thân xuống ngựa, bước nhanh đi vào.

Thị nữ vú già nhìn thấy Hầu gia giống như từ trên trời giáng xuống đều lộ vẻ mặt kinh nghi, nom nớp lo sợ quỳ gối bên đường, sợ phát run.

Trên người Tấn Giang Hầu có sát khí giống như từ trong núi thây biển máu xung phong liều chết ra ngoài, làm cho bọn nữ tử sống trong nội trạch vừa thấy liền sinh lòng e sợ.

Mặt Tấn Giang Hầu trầm như nước, cầm roi ngựa trong tay, đá văng cửa chính của chính phòng Vĩnh An đường.

Tiêu thị đang bí mật thì thầm gì đó với La Châm, bỗng nhiên cửa phòng mở ra, thấy Tấn Giang Hầu giống như thiên thần đứng đó, đều sợ ngây người.

“Phụ thân, ngài, ngài sao lại trở về rồi?” Thật lâu, La Châm mới lấy lại tinh thần, vừa vui mừng vừa sợ hãi đi tới thỉnh an chào hỏi.

Tấn Giang Hầu một phát túm lấy cổ áo của La Châm, trầm giọng hỏi: “Châm nhi, Tần Đại Pháo Trượng chết, có phải do ngươi làm không?”

La Châm hồn bay phách tán, “Không phải là con làm, phụ thân, thật sự không phải con!”

Trên tay Tấn Giang Hầu dùng sức, “Phòng giam của phủ Thuận Thiên canh phòng nghiêm ngặt, ngươi ra tay như thế nào?”

Nước mắt và nước mũi của La Châm đan xen, “Phụ thân, ngài cũng biết phòng giam của phủ Thuận Thiên canh phòng nghiêm ngặt, hài nhi nào có bản lĩnh tới giết người?”

Tiêu thị và La Châm đang mưu đồ chuyện bí mật không thấy được ánh mặt trời, lại đột nhiên bị đá văng cửa phòng, bà bị kinh sợ, sắc mặt rất mất tự nhiên, trái tim cũng thỉnh thoảng nhảy loạn. Thấy Tấn Giang Hầu giống như thẩm vấn phạm nhân ép hỏi La Châm, bà không nhịn được bước nhanh tới, khóc nói: “Hầu gia ba năm không về nhà, vừa mới vào cửa liền muốn làm gì Châm nhi? Ngài trước bóp chết ta đi...” Vừa khóc, vừa đưa cánh tay mảnh khảnh ra định cạy tay Tấn Giang Hầu ra, nhưng bà có khí lực bao lớn, Tấn Giang Hầu lại là quân nhân, bà nào cạy ra được.

“Có phải hắn giết Tần Đại Pháo Trượng không?” Sắc mặt Tấn Giang Hầu lạnh lẽo, “Ta hỏi hai mẹ con các ngươi một lần cuối cùng, có phải La Châm giết

Tần Đại Pháo Trương không?”

Dưới tay dùng sức, La Châm khó chịu ho hai tiếng, “Phụ thân, thật sự không phải, thật... Không phải...”

Tiêu thị sắp phát điên, “Hắn là nhi tử ruột của ông!” Há mồm hung hăng cắn một cái trên tay Tần Giang Hầu!

Trên tay Tần Giang Hầu đau đớn bứt rứt, nhưng trên mặt lại dâng lên nụ cười kỳ quái: “Tiêu thị, Châm nhi, hai người nghe được tên của Tần Đại Pháo Trương, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ quái sao? Tần Đại Pháo Trương là ai, hai người biết như thế nào?”

La Châm ngậy người.

Tiêu thị mắt hồng lui về phía sau mấy bước, che mặt mà khóc.

Đúng vậy, Tần Đại Pháo Trương đó là thủ lĩnh đạo tặc, nhưng vấn đề là, phủ Thuận Thiên không công khai thân phận của những người này, La Châm cũng không đến phủ doanh Thuận Thiên thăm hỏi tình tiết vụ án, sao hắn lại biết được trên đời này có người Tần Đại Pháo Trương này? Khi hắn nghe đến tên Tần Đại Pháo Trương, phải nên thật chẳng hiểu ra làm sao.

Tần Giang Hầu buông La Châm ra, La Châm lùi về sau mấy bước, đặt mông ngồi trên đất.

Hắn ngồi trên đất trong chốc lát, rồi cả lẩn lẩn bò đến bên cạnh Tần Giang Hầu, ôm bắp đùi Tần Giang Hầu đau khổ cầu xin, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, “Phụ thân, con là nhi tử ruột của ngài, ngài tha cho con, tha cho con... Con và đại ca tức giận mới có thể nhất thời hồ đồ... Con mới vừa xăm hói với nương, nương hung hăng mắng con, nương còn định thay con chịu phạt bổ cứu, nương là nương ruột của con... Phụ thân, ngài cũng là cha ruột của con...”

Tần Giang Hầu nghe hắn khóc lóc kể lể, giống như một bụi cây cổ thụ trăm năm, đứng vững vàng không động.

Hồi lâu sau, ông vẫy vẫy tay với Tiêu thị.

Tiêu thị kiềm chế sợ hãi trong lòng, từng bước chậm rãi đi tới, nhỏ giọng kêu: “Hầu gia.”

Ánh mắt Tần Giang Hầu rơi vào trên khuôn mặt vẫn còn phong vận của bà, ánh mắt không buồn không vui, nhìn không ra cảm xúc gì, “Vụ án cướp này, ta biết là ai làm. Còn năm đó? Tiêu thị, năm đó một nhà a Thụ gặp tai kiếp, có phải là bút tích của ngươi không?”

Giọng ông thật bình tĩnh, nhưng giọng của ông càng bình tĩnh, Tiêu thị càng cảm thấy sợ nổi cả da gà.

“Đương nhiên không phải là ta.” Tiêu thị liều mạng kiềm chế mình, không để cho hàm răng trên và hàm răng dưới của mình đánh nhau, “Hầu gia không phải đã tra được hung thủ, hơn nữa không phải đã đưa đầu trảm thủ phi đến trước mặt ngài ta rồi sao? Ngài ta vì thế mà bị bệnh nặng một trận, Hầu gia cũng biết.”

Tần Giang Hầu đưa mắt nhìn bà hồi lâu, chậm rãi nói: “Được, ta lại tin tưởng bà một lần.”

Trong lòng Tiêu thị vui vẻ.

Nhưng lời nói ngay sau đó của Tần Giang Hầu, lại khiến cho toàn thân bà lạnh lẽo, “Tiêu Lan, về sau La Giản và La Thụ, cùng với người nhà của hai đứa, nếu như có một người gặp phải chuyện ngoài ý muốn, ta liền ân đoạn nghĩa tuyệt với bà, không còn tình phụ thê.”

Tiêu thị giống như giữa mùa đông rơi xuống kẻ nứt băng tuyết, máu trên người cũng sắp kết thành băng rồi.

“Tại sao?” Bà nhìn thẳng vào Tần Giang Hầu, vẻ mặt bi thương, “Nếu La Giản và La Thụ có kẻ thù khác thì sao? Nếu như bị người âm toán thì sao? Đều muốn tính trên đầu ta sao?”

“Đúng, toàn bộ tính trên đầu bà.” Tần Giang Hầu lạnh lùng nói.

Tiêu thị giống như không thể tin nhìn Tần Giang Hầu, lấy tay che ngực, mềm nhũn ngã trên ghế, phun ra một ngụm máu tươi.

“Nương, nương người như thế nào rồi?” La Châm kinh hoàng nhào tới.

“Châm nhi, con liền đi dọn dẹp hành trang.” Tần Giang Hầu làm như không nghe thấy tiếng La Châm kêu khóc, làm như không nhìn thấy Tiêu thị và La Châm mẹ con tình thâm, giọng thông thả, lại không cho làm trái, “Con đến cứ đi Tây Bắc đi, thủ vệ biên cương, cống hiến sức lực vì nước.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59-1

“Cái gì, đến cứ điểm Tây Bắc?” Tiêu thị nghe lời Tần Giang Hầu nói, giống như ngũ lôi oanh đỉnh.

“Phụ thân, con không đi, con không đi.” La Châm lập tức luống cuống, hoảng loạn năn nỉ, “Phụ thân, con từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, đến biên thành Tây Bắc kia chịu sao nổi?” Nghĩ đến mình là nhi gia phủ Tần Giang Hầu sống trong nhung lụa phải trở thành một gã quan quân ở biên thành Tây Bắc, cả ngày làm bạn với phong sương và quân sĩ, lòng muốn chết cũng có.

Tiêu thị không ngờ Tần Giang Hầu tuyệt tình như vậy, cả người đều ngây dại.

Phụ thân không câu nệ là tính tình gì, tóm lại đều yêu hài tử, vì nguyên nhân như vậy, cho nên mới vừa rồi khi La Châm chuyện gì cũng ôm vào trên người mình thì Tiêu thị không lên tiếng giải thích thay cho hắn. Khi đó bà còn trông cậy vào Tần Giang Hầu người làm cha này khi đối mặt với nhi tử ruột sẽ mềm lòng, sẽ không nở ra tay phạt nặng, nhưng bây giờ, Tần Giang Hầu lại muốn La Châm đến biên thành Tây Bắc...

Tiêu thị từng bước một đi tới bên cạnh Tần Giang Hầu, ánh mắt vô cùng lo lắng và khổ sở, trên mặt mang theo vẻ điên cuồng, “Hầu gia, mặc dù Châm nhi hồ đồ nhất thời làm sai chuyện, nhưng hãn dù sao cũng là nhi tử ruột của ông! Ông có biết không, bởi vì a Thụ mới vừa hồi kinh đã đập cửa chính phủ Tần Giang Hầu, lại dẫn mấy vị lão thái thái trong tộc tới gây chuyện, đánh Văn Uy, Châm nhi và thê tử hãn nhất thời tức không nhịn nổi, lý luận với cửu lão phu nhân, cửu lão phu nhân ăn vạ tự đánh mình, Châm nhi lại bị đưa đến phủ Thuận Thiên! Hãn là hài tử tốt bao nhiêu, từ nhỏ đến lớn đều chưa từng khiến trưởng bối lo lắng đau lòng, bây giờ có nhi tử có nữ nhi, nhưng bởi vì a Thụ mà bị quan phủ mang đi! Hầu gia, hãn chính là mặt mũi bị tổn thương, trong lòng tức giận, vì vậy mới muốn lấy mấy hạ nhân ra trút giận mà thôi...”

“Lấy mạng người tới trút giận sao?” Tần Giang Hầu cắt đứt lời bà.

“Con không muốn giết người, không muốn giết người.” La Châm nhào tới ôm bắp đùi Tần Giang Hầu khóc lóc nức nở, “Phụ thân, con thật sự chưa từng nghĩ tới muốn giết người, con chỉ muốn hù dọa bọn họ một chút, thật...”

Tần Giang Hầu một cước đá văng hắn ra.

Trong mắt Tiêu thị như muốn tóe lửa, cắn răng nói: “Dù là mạng người, nhưng cũng chỉ là mạng của mấy hạ nhân mà thôi! Châm nhi thân phận tôn quý, hãn giết tổn thương mấy người hạ tiện, là chuyện lớn gì?”

Tần Giang Hầu nhìn Tiêu thị, hồi lâu không lên tiếng.

Ánh mắt của ông tĩnh như nước sâu, nhưng sau lắng lặng như nước sâu này, lại ẩn núp bao nhiêu gợn sóng đầy.

Mặc dù Tiêu thị đã giận không kiềm chế được, nhưng cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

“Mạng người, trong mắt bà chính là hèn hạ như vậy sao?” Tần Giang Hầu chậm rãi nói.

Tiêu thị vì bảo vệ nhi tử ruột, cũng không lựa lời mà nói rồi, cười lạnh liên tục, “Chẳng lẽ Hầu gia biết coi trọng mạng người sao? Ông ở sa trường không biết chặt xuống bao nhiêu đầu người, đôi tay dính đầy máu tanh! Lúc này Hầu gia giả bộ nhân từ gì đâu, giả bộ cũng giả bộ không giống!”

La Châm nghĩ tới mình phải đi Tây Bắc thật sự cảm thấy quá khổ, không để ý tới sắc mặt khó coi của Tần Giang Hầu, lại tinh thần bất khuất nhào tới, “Phụ thân, phụ thân, con biết rõ sai rồi, ngài đừng ném con tới Tây Bắc, con sửa, con nhất định sửa, con ở kinh thành sửa đổi những sai lầm trước kia...”

Tần Giang Hầu lại giơ chân lên định đá, tim Tiêu thị như bị đao cắt, bất chấp tất cả nhào lên ngăn cản ông, “Ông không thể như vậy, hãn là hài nhi ruột thịt của chúng ta!”

Tần Giang Hầu nào chịu để ý đến bà, một cước đá văng La Châm ra, ngay cả Tiêu thị cũng vô tình đẩy sang bên.

Tiêu thị đứng không vững, giống như La Châm nhếch nhác ngã nhào trên đất.

Bà cảm hận ngẩng đầu, đau buồn nhìn Tần Giang Hầu: “Ta biết rõ, Hầu gia sò dĩ để ý, tức giận những chuyện này như vậy, đơn giản là bởi vì những hạ nhân kia do đường muội lưu lại, đúng không?”

Tần Giang Hầu yên lặng đứng trước mặt hai mẹ con Tiêu thị, giống như nham thạch bên vách núi cứng rắn, cô độc, cao ngạo, tịch mịch.

“Hiện giờ liền đi dọn dẹp hành lý, giờ Thìn ngày mai lên đường, phút chốc cũng không được trì hoãn!” Ông lạnh giọng căn dặn.

Nhìn chằm chằm La Châm một cái, Tần Giang Hầu vô tình quay người đi.

La Châm ngồi sững trên đất.

Tiêu thị si ngốc nhìn theo bóng lưng cao lớn của Tần Giang Hầu, nước mắt im hơi lặng tiếng chảy đầy mặt.

Lâm Thâm hoan hô chạy ra khỏi vườn hoa, Cao Nguyên Dục đuổi theo sau mông nàng, Lương Luân kéo cừu Công chúa cũng đuổi tới rồi.

“A Thâm, ngươi chậm một chút.” Cừu Công chúa thở hồng hộc.

“A Thâm, ngươi chờ một chút.” Lương Luân kêu lên.

Lâm Thâm trong lúc cấp bách còn cười híp mắt quay đầu lại dặn dò một tiếng, “Ta đi trước nha, hôm nào trở lại chơi!” Vẫy tay một cái với mọi người, hào hứng bùng bùng chạy.

Khổng Dương và tiểu Uyển ở phía sau liều mạng già đuổi theo, cuối cùng đuổi theo kịp nàng, cùng nàng trở lại chính điện.

La Thư cũng biết tin tức Tấn Giang Hầu trở về, đang xin tha thứ với Trương Dương trưởng Công chúa, “Nhị tiểu thư nhà thần phụ đã nhớ nhưng ông ngoại con bé từ lâu, vừa nghe nói ông ngoại trở lại, sợ rằng nửa khắc đồng hồ cũng không đợi được, vội vã lần lo lắng liền muốn trở về.”

Trương Dương trưởng Công chúa cười nói: “Hài tử chính là như vậy, không có tính nhẫn nại, đợi không được. Để tùy thời.”

Thấy Lâm Thâm mặt mồ hôi hột chạy vào, hai người đều cười, “Quê của chúng ta quá chuẩn rồi, Lâm Thâm tiểu cô nương quả nhiên không đợi được.”

Lâm Thâm cười say sưa: “Ông ngoại, hi hi, ông ngoại.”

Ở trong chính điện của Trương Dương trưởng Công chúa còn mấy vị khách, cũng cười nói: “Chưa bao giờ gặp mặt ông ngoại ruột, đừng nói tiểu hài tử thật tâm, chính là người lớn lạnh tâm chỉ sợ cũng nóng lòng không đợi được đấy.”

Cười nói, La Thư mang theo Lâm Thâm cáo biệt Trương Dương trưởng Công chúa, đi ra.

Trương Dương trưởng Công chúa lệnh cho nữ quan đưa hai mẹ con các nàng ra ngoài.

Mấy người Cao Nguyên Dục, Lương Luân, cừu Công chúa cũng mới chạy tới, mỗi người đều mệt đến ngất ngư. Nhất là cừu Công chúa, sắp thở không nổi rồi.

“A Thâm, ngươi, ngươi chạy thật nhanh nha.” Nàng ai oán nói.

“Lâm Thâm sao ngươi lại chạy nhanh như vậy.” Cao Nguyên Dục rất bất mãn.

Lương Luân mỉm cười, “A Thâm, nếu không phải ca còn kéo a Vi, liền có thể đuổi theo muội. Muội gấp gấp về gặp ông ngoại sao? Vậy Luân ca ca liền không lưu muội, bếp nhỏ nồi nhỏ trong vườn hoa đều giữ lại cho muội, lần tới chúng ta chơi tiếp.”

“Được đó được đó.” Lâm Thâm sung sướng gật đầu, “Ngày khác trở lại chơi.”

“Ta cũng là ngoại tôn nữ.” Thâm Minh Châu kéo tay Phó Bảo đã tới, nói giống như khoe công.

Lâm Thâm liếc nhìn nàng ta, “Về nhà nhìn ông ngoại con đi! Có vài người đừng tới giành với ta!” Kéo La Thư, vênh đầu nhỏ, nghênh ngang rời đi.

Thâm Minh Châu uất ức mím cái miệng nhỏ nhắn, “Ta cũng là ngoại tôn nữ chứ sao.”

Phó Bảo nhẫn nại chơi với Thâm Minh Châu một lúc như vậy, sớm phiền không chịu nổi, vào lúc này thấy Lương Luân và Cao Nguyên Dục liền quần lấy không chịu buông, “Luân ca ca, Dục ca ca, muội và các ca chơi chôn nồi nấu cơm được không? Muội biết nấu cơm.”

Cao Nguyên Dục khinh thường, “Sau khi chôn nồi nấu cơm chúng ta còn phải lãnh binh đánh giặc, ngươi biết sao?”

Cừu Công chúa nhỏ giọng cho ý kiến, “Nhiều người chơi mới vui chứ, tại sao không cho nàng ấy chơi.”

Cao Nguyên Dục tức giận đánh cừu Công chúa, cừu Công chúa liền không dám lên tiếng nữa.

Thâm Minh Châu cũng thích chơi cùng ca ca, liếc nhìn Lương Luân, ngó nghiêng Cao Nguyên Dục, cười lấy lòng, “Ca ca, muội cũng là ngoại tôn nữ.”

Cao Nguyên Dục giật giật Lương Luân, “Biểu ca, ca nói nha đầu này có phải ngu không, chỉ biết một câu này.”

Lương Luân không khỏi cười, “Cũng không phải, nàng ta còn quá nhỏ.”

Cao Nguyên Dục không đồng ý, “Lâm Thâm cũng nhỏ, có thể nói nhiều.”

Trong mắt Lương Luân thoáng qua ý cười, “A Thâm không giống vậy, nàng quá thông minh hơn người rồi.”

Bởi vì Phó Bảo là cháu gái nhà mẹ phu nhân Trần Quốc Công, Lương Luân không tiện quá mức lạnh nhạt nàng ta, liền dẫn nàng ta cùng đi chôn nồi nấu cơm. Thâm Minh Châu chơi cùng Phó Bảo, có thêm một nàng cũng không nhiều, liền cùng dẫn đi theo.

Đưa bé chơi đùa trong hoa viên, từ bốn biển thành năm, Nguyên soái đổi thành do Lương Luân đảm nhiệm, Cao Nguyên Dục không phục lắm, Lương Luân liền để cho hắn làm phó Nguyên soái.

Cao Nguyên Dục vẫn luôn không có tâm tình.

Lương Luân cười kéo hắn, “A Dục, nếu không biểu ca để cho đệ làm Nguyên soái nha.”

Cao Nguyên Dục buồn bực lắc đầu một cái, đi nhóm lửa.

Thẩm Minh Châu nhặt cành cây nhỏ, giống như hiến vật quý diên khùng chạy tới đưa cho hắn, Cao Nguyên Dục nhận lấy xem xét, “Xấu như vậy, không thích đốt.” Liền ném

Thẩm Minh Châu nước mắt lưng tròng.

Thẩm gia có thị nữ tới đón Thẩm Minh Châu.

Tấn Giang Hào trở lại, La Anh cũng muốn mang các nữ nhi về phủ thăm.

Thẩm Minh Châu một bước ba lần quay đầu, lưu luyến đi theo thị nữ Thẩm gia.

Lâm Thâm đi theo mẫu thân, đại ca trở lại Lâm Lang hiên, vừa xuống xe liền thấy La Giản đang mặt ủ mày ê lẩn lút ở trước cửa, không khỏi kỳ quái, “Cậu, cậu ở đây làm gì vậy?”

La Giản “Haizzz” một tiếng, ngồi xổm người xuống, sắc mặt như đưa đám, “A Thâm, cha cậu trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59-2

Lâm Thâm cười hi hi, “Cháu biết rõ nha, cha cậu cũng là cha của mẹ cháu, còn là ông ngoại cháu, cháu có ông ngoại rồi, hi hi.” Kéo tay La Giản, hào hứng bùng bùng nói: “Nhanh lên, cậu, chúng ta đi gặp ông ngoại.”

La Giản lè mề không chịu cắt bước chân, “A Thâm, ông ngoại cháu rất hung dữ, rất đáng sợ.”

“Gạt người.” Lâm Thâm không tin.

“Thật đó.” La Giản khổ sở thờ dài, “A Thâm, cậu không lừa cháu.”

La Thư hừ một tiếng, “Ông ấy hung dữ thì hung dữ, ta không sợ ông ấy!”

Năm đó nàng còn là thiếu nữ tuổi xuân được nuông chiều trong khuê các, liền dám giờ roi ngựa lên vọt tới trước mặt Tấn Giang Hào, hiện giờ nàng đã là người trung niên, việc đời thấy cũng nhiều, từng trải phong phú nhiều lắm, tự nhiên khuyến khích càng đủ, càng thêm không sợ hãi rồi.

Mất to của Lâm Thâm đảo lòng vòng, “Nuông cũng nói như vậy, vậy ông thật sự hung dữ?”

“Rất hung dữ.” La Giản trịnh trọng gật đầu, “A Thâm, ông và Hoài Viễn Vương đều cao lớn giống nhau, rất có khí thế, cực kỳ uy nghiêm.”

Vừa nói chuyện, La Giản ôm lấy Lâm Thâm, đoàn người đi vào Lâm Lang hiên, Lâm Đàm vừa sắp xếp việc nhà xong, đang cầm sách lẳng lặng lật xem, đại ca, muội muội đều trở về, cậu cũng đi cùng, liền để sách xuống đi qua chào hỏi.

“Tỷ tỷ, ông ngoại rất hung dữ.” Lâm Thâm cười lấy lòng với nàng.

Lâm Đàm biết đây là muội muội hoang mang trong lòng, tìm mình làm tỷ tỷ đòi chú ý, sờ sờ đầu nhỏ của muội muội, dịu dàng nói: “A Thâm đi theo tỷ tỷ có được không? Tỷ tỷ sẽ bảo vệ muội.”

“Không được đâu.” Lâm Thâm cười nịnh hót hơn.

La Thư và Lâm Khai, Lâm Đàm đồng thời buồn bực, “Không được sao?” A Thâm dám nói đi theo tỷ tỷ không được, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng thấy rồi, nàng nhất định thích tỷ tỷ, cũng rất tin tưởng tỷ tỷ.

“Vậy chuyện này như thế nào cho phải đây?” Lâm Đàm dịu dàng hỏi muội muội.

Lâm Thấm thường có chút ý tường ly kỳ cổ quái, ngoài dự đoán của mọi người, lại vô cùng thú vị, Lâm Đàm rất bằng lòng nghe tiếng lòng của muội muội.

Lâm Thấm cười cười, “Muốn tỷ phu cùng với muội, hi hi, tỷ phu thân cao, lợi hại, không sợ ông ngoại.”

Mẫu thân, ca ca tỷ tỷ và cậu của nàng không khỏi đồng thời cười, a Thấm, thì ra ngoại cũng biết ông ngoại dọa người, cho nên phải gọi tỷ phu lợi hại của ngoại, để cho hấn cho ngoại thêm can đảm.

Lâm Đàm vừa đỏ mặt, vừa cười.

La Giản tấm tắc lấy làm kỳ, “A Thấm, cháu thật dám nghĩ, tỷ tỷ còn chưa lấy chồng, đã chỉ điểm cho tỷ phu đến đây.” Tỷ phu của ngoại hấn cũng không phải người bình thường đâu, Hoàng trưởng tử, Hoài Viễn Vương, giống như sát thần, người lạ chớ tới gần.

Lâm Khai cười ôm lấy muội muội, “A Thấm, lúc này chúng ta không tiện làm phiền Hoài Viễn Vương Điện hạ, tương lai rồi nói. Đại ca đi cùng muội gặp ông ngoại, có được không? A Thấm yên tâm, công phu của đại ca cũng rất tốt.”

Lâm Thấm tỏ vẻ thành thật, “Đại ca cũng vô cùng tốt, giống như tỷ tỷ vậy, nhưng đại ca không cao bằng tỷ phu. Muội muốn một người cao giống ông ngoại.”

“A Khai con không đủ cao, không đạt tới yêu cầu của nhị tiểu thư chúng ta, bị con bé chê.” La Thư cười đến không thể đè nén.

Lâm Khai mỉm cười, “Buồn cười, a Thấm, mặc dù bề ngoài đại ca vẫn nhợt nhạt, nhưng cũng không trở thành khiến cho muội cảm thấy không thể nhờ vả như vậy chứ.”

Lâm Khai ôm cổ hấn hôn một cái, giọng điệu giống như dụ dỗ tiểu hài tử, “Đại ca ngoan, muội không ghét bỏ ca, muội chỉ muốn một người cao bằng ông ngoại thôi.”

Mọi người càng cảm thấy buồn cười.

Nhắc tới cũng khéo, Lâm Thấm đang tính toán cần Hoài Viễn Vương cùng nàng, cho nàng thêm can đảm, Hoài Viễn Vương thật sự tới rồi.

La Thư nghe được thị nữ bẩm báo nói Hoài Viễn Vương Điện hạ đến thăm, cười đến không khép miệng được, “Nhị tiểu thư của chúng ta đây là tâm tưởng sự thành, trong đầu của con bé vừa nghĩ tới người này, người này liền đến.” Vừa nói chuyện, vừa cố ý liếc nhìn Lâm Đàm, mặt Lâm Đàm ửng đỏ, cúi đầu lui ra ngoài.

Hoài Viễn Vương muốn tới, nàng chỉ có thể tránh đi, vị hôn phu vị hôn thê, không được gặp mặt.

Thấy Hoài Viễn Vương tiến vào, mọi người không khỏi đều vẻ mặt tươi cười.

Hoài Viễn Vương bị cười đến không giải thích được.

Lâm Thấm ân cần chạy về phía hấn, giơ cánh tay nhỏ bé với hấn, Hoài Viễn Vương khom lưng ôm lấy nàng, Lâm Thấm đánh giá hấn, lại nhìn chung quanh phía dưới, cực kỳ hài lòng, “Rất cao nha.” Được Hoài Viễn Vương thân hình cao lớn ôm, nàng cảm thấy mình đã đủ cao, có thể đối mặt với ông ngoại rất hùng dũng dọa người rất uy nghiêm rồi.

“Điện hạ đặc biệt tới đây, là có chuyện gì quan trọng sao?” La Thư tươi cười rạng rỡ hỏi.

Hoài Viễn Vương ngược ngược: “Hậu điện Vương phủ phải tu sửa một lần, nhạc mẫu gặp nhiều biết nhiều, muốn thỉnh giáo ngài tu sửa như thế nào mới thỏa đáng.”

La Thư mở cờ trong bụng.

Vương phủ của Hoài Viễn Vương sửa chữa như thế nào có gì liên quan với nàng đâu, đây chẳng qua là tìm cớ, Hoài Viễn Vương muốn nghe một chút ý tứ của Lâm Đàm mà thôi. Con rể tốt với nữ nhi như vậy, trên đời này không có cha mẹ vợ nào không vui.

“Còn nữa, biết La Hầu gia trở về phủ, định đến bái kiến.” Hoài Viễn Vương lại nói.

Mắt Lâm Thấm sáng rực lên, ân cần mời, “Diệu ca ca, cùng đi, cùng đi.” Muốn cùng đi với Hoài Viễn Vương.

Lâm Khai cười nói tính toán nhỏ nhặt của Lâm Thấm ra, khéo miệng của Hoài Viễn Vương không khỏi vênh lên, “Rất tốt, a Thấm, tỷ phu cho muội thêm can đảm.” Hấn lần đầu tiên tự xưng “Tỷ phu”, nói ra hai chữ này, hai gò má tuần tú đã ửng đỏ.

“Hoàng trưởng tử ngây thơ cỡ nào.” La Giản thấy rất ly kỳ.

La Thư cũng trong lòng cực kỳ thoải mái.

Lâm Phong cũng trở lại rồi, thấy mọi người, hắn cười nói: “Chư vị, hạ quan cũng không phải chênh mảng chức vụ, là bệ hạ cho ta nghỉ.” Hắn đang nhậm chức ở Hàn lâm viện, thuộc cận thị thiên tử, Hoàng đế nghĩ rất chu đáo, bởi vì Tần Giang Hầu hồi kinh nên cho hắn nghỉ gần nửa ngày, hắn liền rời nha môn về phủ trước, tiện bài kiến nhạc phụ.

La Thư mừng rỡ, gọi cả Lâm Hàn đang chăm chỉ một mình ở thư phòng tới, người một nhà qua cửa nguyệt lượng, đi tới phủ Tần Giang Hầu.

“A Thắm, muội gặp ông ngoại phải quy củ giữ lễ, không được nói chuyện lung tung.” Lâm Hàn căn dặn muội muội.

Lâm Thắm non nớt nói: “Muội chưa bao giờ nói lung tung nha, lời của muội đều rất nghiêm chỉnh.”

Mọi người đều tươi sáng.

Xuyên qua vườn hoa đến trước nghi môn, La Văn Nhân mang theo hai thị nữ đến từ phía đối diện, nói cho bọn họ biết, “Ông nội đột nhiên trở về, mọi người đều vội vàng không chuẩn bị kịp, lão nhân gia ông trở về phủ sau đó liền trực tiếp đi Vinh An đường, cũng không biết nói gì với phu nhân, sau đó liền trở về thư phòng của ông, không ai dám quấy nhiễu.”

“Vậy liền đến thư phòng đi.” La Thư thân nhiên nói.

Đoàn người đến trước thư phòng của Tần Giang Hầu, thư phòng của Tần Giang Hầu được đặt tên là viện Triều Huy, viện này lớn lắm, không có hoa, chỉ trồng đại thụ che trời, tĩnh mịch thâm trầm.

La Anh mang theo nữ nhi của nàng ta đi từ đối diện tới.

La Thư, La Anh thấy đối phương, đều không có sắc mặt tốt.

Thấy đoàn người La Thư, La Giản sắp đến cửa viện Triều Huy, La Anh tức giận đi nhanh mấy bước, đồng thời đi tới trước cửa với La Thư

“Ta tới trước, ta vào trước!” La Anh tranh cường háo thắng nói.

“La Anh, ngươi thật quá đáng!” La Giản đứng ra trách cứ nàng ta, “Đại ca đại tỷ đều ở đây, đến lượt ngươi đi vào trước? Còn có tôn ti trên dưới không hả?”

La Anh cứng cổ, “Đại ca đại tỷ cũng đơn giản là ngang hàng mà thôi, phân tôn ti trên dưới cái gì? Chúng ta đều là nhi tử nữ nhi của phụ thân, các ngươi chẳng qua chỉ ra đời trước ta mấy năm mà thôi, chẳng lẽ liền cao quý hơn ta sao? Lên, ai tới trước người đó liền đi vào trước!”

La Thư híp mắt, vẻ mặt căm giận.

La Anh vẫn như vậy, cái gì cũng muốn tranh, cái gì cũng muốn giành, cho dù là tranh cái gì giành cái gì nàng ta đều lẽ thẳng khí hùng như vậy, giống như tất cả phủ Tần Giang Hầu đều phải là của nàng ta.

Lâm Thắm tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vung cánh tay nhỏ về phía La Anh, “Đánh, đánh!” Muốn đánh La Anh.

Mấy người Thảm Minh Họa, Thảm Minh Châu cũng đến.

Thảm Minh Châu ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Lâm Thắm được Hoài Viễn Vương ôm, vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ.

Hoài Viễn Vương chậm rãi đi đến trước mặt La Anh, “Thảm đại thiếu phu nhân, thật uy phong.”

La Anh thấy Hoài Viễn Vương, sắc mặt không khỏi thay đổi. Nàng có thể nói ẩu tả với La Giản và La Thư, nói ta và ngươi ngang hàng, là giống nhau, nhưng đối với Hoài Viễn Vương, nàng nào dám nói lời như vậy. Cho dù Hoài Viễn Vương bị biếm làm Quận Vương rồi, vẫn là vị Vương gia, nàng gặp mặt chỉ có phần quỳ xuống bái kiến.

“Bái kiến Hoài Viễn Vương Điện hạ.” La Anh im hơi lặng tiếng quỳ xuống.

Thảm Minh Họa kéo Thảm Minh Châu cũng quỳ xuống.

Hoài Viễn Vương lạnh nhạt nói: “Đại thiếu phu nhân, ngươi quỳ không đúng chỗ, mời nhường đường lại.”

La Anh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xê dịch sang bên.

Hoài Viễn Vương một tay ôm Lâm Thắm, một tay làm tư thế mời, “Nhạc phụ, nhạc mẫu, cậu, mời.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59-3

Mình giải thích một chút về quan hệ anh chị em họ ở Trung Quốc, đây là theo ý hiểu của mình thông qua các bộ truyện đã đọc thôi nha, còn cụ thể thì tác giả viết sao mình edit ra như vậy.

Quan hệ anh chị em họ ở Trung Quốc cả cổ đại và hiện đại đều chia ra:

- Thứ nhất là "Đường" + ca, tỷ, muội, đệ = anh chị em họ cùng họ nội
- Thứ hai là "Biểu" + ca, tỷ, muội, đệ = anh chị em họ cùng họ ngoại, họ nhà mẹ, ví dụ như con của cậu và con của dì, khi xưng hô sẽ gọi là "Biểu" + ca (tỷ, muội, đệ).

Cho nên trong bối cảnh của bộ truyện này, Khang Vương và Việt Tú Huyện chủ là đường ca đường muội (bên mình gọi là con chú con bác) - quan hệ anh em họ rất gần, tính ra chỉ cách hai đời thôi.

Còn trong các bộ truyện khác thấy tình huống anh chị em họ kết hôn với nhau đa phần đều có quan hệ biểu ca biểu muội, thân càng thêm thân, vì bên đó quan niệm gả con gái như hắt nước đi, con của con gái (tức cháu ngoại của mình) là con nhà người ta. Còn quan hệ đường ca đường muội cưới nhau, đa phần đều cách đời rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

La Thư mừng rỡ, dẫn đầu nghênh ngang đi vào, vừa đi vừa cười nói: “Nhị muội, đa tạ đa tạ.” Thần thái vô cùng hài lòng.

Lâm Phong nhìn thấy dáng vẻ trẻ con này của La Thư, dung túng cười cười.

Đám người La Giản, Lâm Khai, Lâm Hàn, La Văn Nhân nói đuổi mà vào.

Thẩm Minh Châu còn nhỏ tuổi, được tỷ tỷ kéo quỳ xuống, lại thấy Lâm Thâm thoải mái dễ chịu được Hoài Viễn Vương ôm, đầu môi định khóc, “Ta cũng là ngoại tôn nữ...”

Lâm Thâm nghe được nàng ta nói lời này, lập tức coi nàng ta như kẻ địch muốn cướp ông ngoại của mình, đưa tay ôm cổ Hoài Viễn Vương, tỏ vẻ khoe khoang, “Tỷ phu của ta!” Người có thể giành ông ngoại với ta, nhưng người có thể giành tỷ phu với ta sao?

Hoài Viễn Vương vốn ánh mắt tĩnh mịch, phong cách trầm ổn, nghe được Lâm Thâm gọi tỷ phu, gò má tuấn mỹ trong lúc bất giác lại ửng đỏ.

“Đại thiếu phu nhân không cần đa lễ.” Hoài Viễn Vương lạnh nhạt nói.

Nói xong, Hoài Viễn Vương ôm Lâm Thâm rời đi, lưu lại mẹ con La Anh, Thẩm Minh Họa cô lẻ quỳ gối ngoài viện Triều Huy.

La Anh từ nhỏ được Tiêu thị che chở, sau khi lớn lên lại gả vào Tướng phủ, nào chịu nổi khó chịu như vậy? Nàng cảm phần không dứt, cảm hận nói với Thẩm Minh Họa: “Họa nhi, con phải nhớ kỹ hôm nay nương bị sỉ nhục, tương lai có một ngày con được gả vào Hoàng gia làm Vương phi, phải thay nương xuất ra một ngụm tức này!”

Thẩm Minh Họa nhìn theo bóng lưng Hoài Viễn Vương, suy nghĩ dao động.

Thẩm Minh Châu thút tha thút thít muốn khóc.

“Họa nhi, con có nghe được lời của nương không?” La Anh ngay cả tiểu nữ nhi thường ngày yêu thương cũng không khuyên bảo, lạnh giọng nói.

Thẩm Minh Họa làm như không nghe thấy câu hỏi của nàng, ánh mắt si ngốc, “Trước kia luôn nghe nói đại Điện hạ là một kẻ vũ phu, tính tình tàn bạo, giết người như ngóe, không biết lễ nghi, hôm nay gặp mặt lại phát hiện, thì ra vốn không phải như vậy. Hoài Viễn Vương rõ ràng là một vị nam tử cao lớn vững vàng, nhân phẩm đoan trang tài đức thâm hậu, đối xử với nhạc gia mình...” Tốt như vậy, sẵn sàng như vậy.

La Anh chợt túm lấy tay Thẩm Minh Họa, vẻ mặt nghiêm nghị, “Họa nhi, con đang nghĩ cái gì?”

Thẩm Minh Họa bỗng nhiên tỉnh táo, trên mặt dâng lên đỏ ửng nhàn nhạt, “Không có gì, thì ra Hoài Viễn Vương Điện hạ khác biệt lời đồn đại rất lớn, hẳn tuyệt đối không phải là một kẻ vũ phu. Nương, mới vừa rồi người nói gì? Phải nói về sau thay người ra một ngụm tức này đúng không? Chuyện này sợ rằng hơi khó khăn.”

“Con có ý gì?” Thái độ La Anh hung dữ.

Thẩm Minh Họa kéo Thẩm Minh Châu dịu dàng dụ dỗ nàng, chậm rãi nói: “Ý tứ người nói không phải là để cho con có một ngày cũng đối xử như vậy với di ca sao, nhưng người không nghĩ tới sao, chỉ cần Hoài Viễn Vương còn là Hoài Viễn Vương, chuyện này không có khả năng. Lâm Đàm sẽ trước con một bước gả vào Hoàng thất, trở thành Hoàng trưởng tử phi, về công về tư, con đều không thể làm khó đi cả. Làm khó đi ấy, chẳng phải tương đương với ngay mặt tuyên chiến với Hoàng trưởng tử phi sao? Quá không thận trọng.”

“Nàng ta sao có thể làm khó dễ ta?” La Anh cực kỳ giận dữ.

“Lúc này người chỉ là đại thiếu phu nhân Thẩm phủ, hoàn toàn không có liên quan với Hoàng gia.” Thẩm Minh Họa nhỏ giọng nói ra.

La Anh cảm thấy trong bụng quặn đau một trận, “Không được, nương sắp bị tức chết. Họa nhi, đời này của nương cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy, bị thua thiệt như vậy, trước kia La Thụ luôn là bại tướng dưới tay nương. Tính tình nàng ta nóng nảy dễ kích động, nương liền dễ dàng có thể chọc giận nàng ta, cãi lộn, hiện giờ nàng ta sắp đề lên trên đầu nương.”

Giọng Thẩm Minh Họa mềm mại, đỡ La Anh, thay nàng phui bụi đất trên đầu gối, “Nương, trước kia người có bà ngoại giúp một tay, muốn thắng di ca dĩ nhiên dễ dàng. Hiện giờ, nàng ta có một nữ nhi sắp làm Hoàng tử phi, có một vị hôn phu làm cận thị của Thiên tử, người muốn thắng nàng ta dĩ nhiên không dễ dàng. Chuyện này cũng không có gì không tốt, nương, chúng ta chờ ở bên ngoài là được.” Ánh mắt của nàng khẽ híp lại, sắc mặt giáo hoạt, “Ông ngoại đang nổi nóng, chúng ta không vào được cũng tốt, ở đây chờ xem náo nhiệt.”

“Xem náo nhiệt.” Thẩm Minh Châu nói giống như vẹt.

“Cũng tốt, chúng ta ở bên ngoài chờ.” La Anh há hê cười cười, “Tính khí kia của ông ngoại các con, ai đụng vào ông ấy cũng không có cách nào, để một nhà La Thụ đi trước đụng vào cái đình cũng tốt, chúng ta ở bên ngoài xem kịch vui. Hừ, La Thụ nhiều năm không qua lại với ông cụ, để ông cụ hung hăng giáo huấn nàng ta một trận, nàng ta mới biết là nổi được làm từ sắt, sinh lòng kính sợ, lại không dám tùy tiện tiện như vậy nữa.”

Thẩm Minh Họa dịu dàng cười cười.

Dung nhan của nàng thanh lệ động lòng người, khi dịu dàng cười lên càng thêm tươi đẹp, làm cho tim người ta đập thành thịch.

Trên mặt La Anh lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Có Thẩm Minh Họa nữ nhi như vậy, nàng còn buồn lo cái gì? Có gia thế có dung mạo, lại có tâm kế có thủ đoạn, Thẩm Minh Họa nhất định tiền đồ không giới hạn.

Hoài Viễn Vương ôm Lâm Thấm đến cửa thư phòng, Lâm Thấm và Hoài Viễn Vương thương lượng, “Diệu ca ca, nương và cậu đều nói ông ngoại rất hung dữ, chúng ta ở bên ngoài xem trước một chút có được không?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Nếu a Thấm muốn liếc mắt nhìn, tự nhiên cũng có thể. Nhưng mà, có tỷ phu ở đây, muội không cần phải sợ.”

Lâm Thấm ngọt ngào cười cười, “Ừm, muội biết rõ, tỷ phu thân cao, cao giống như ông ngoại.”

Hoài Viễn Vương chỉ cảm thấy giọng gọi tỷ phu này của Lâm Thấm thật sự nghe quá cảm động rồi, liền theo nàng, đứng ở trước cửa, thay nàng vén màn cửa lên.

Lâm Thấm thò đầu nhỏ vào, quan sát cẩn thận.

Trong phòng có một vị lão già sắc mặt tang thương đang đứng, vóc người xác thực như La Giản nói rất cao lớn, khí thế cũng quả thật giống như La Giản nói, uy vũ trang nghiêm, làm người ta sợ.

“Ông ngoại ta thật oai phong, hi hi.” Lâm Thấm tiểu cô nương vô cùng hài lòng với ông ngoại như vậy.

Tần Giang Hầu đang khiển trách La Giản, La Giản cúi đầu trước mặt ông, sợ không dám thờ ơ mạnh.

“Cậu thật đáng thương nha.” Lâm Thấm tiểu cô nương thấy cậu như vậy, trong tâm linh nhỏ bé rất đồng tình.

Nàng đã coi cậu thành người mình.

Sắc mặt Tần Giang Hầu nghiêm nghị, đầu La Giản cúi xuống càng thấp, cam như hén.

Lâm Thấm càng nhìn càng tức giận, “Diệu ca ca, chúng ta mau vào đi, cứu cậu muội!”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Được, chúng ta đi vào trong.” Vén màn cửa lên, không chút hoang mang ôm Lâm Thấm đi vào.

Sau khi đi vào hần còn chưa kịp mở miệng, mấy người Lâm Phong và La Thụ cũng chưa kịp nói chuyện, Lâm Thấm đã tức giận nói với Tần Giang Hầu: “Cậu để cháu nói. Ông ngoại, ông không thể bao biện làm thay!”

Tất cả mọi người trong phòng ngẩn ngơ.

Quả thật Lâm Thấm ở nhà thường như vậy, nhưng bây giờ ở trong thư phòng của Tấn Giang Hầu, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp được ông ngoại.

Ánh mắt Tấn Giang Hầu rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Lâm Thấm, khẽ nhíu chân mày.

“Đại Điện hạ.” Ông kính cẩn chào hỏi Hoài Viễn Vương.

“Ông ngoại không cần đa lễ.” Hoài Viễn Vương giơ tay lên ngăn ông lại.

Câu nói “Ông ngoại” này của Hoài Viễn Vương khiến Tấn Giang Hầu ngây ngốc. Mặc dù ý chỉ gả của Hoàng đế đã xuống, nhưng Hoài Viễn Vương gọi ông là ông ngoại, ông thật sự vẫn không quen được...

“Điều ca ca, muội muốn cao.” Lâm Thấm thở hổn hển, “Muội muốn cao hơn ông ngoại.”

Hoài Viễn Vương rất dung túng nàng, quả nhiên không ôm nàng nữa, mà kiệu nàng lên trên cổ. Cứ như vậy, Lâm Thấm lập tức trở thành người đứng cao nhất nhìn xa nhất trong phòng này, từ trên cao nhìn xuống, bề ngể tất cả, vô cùng tỏ vẻ.

Nàng cao hơn Tấn Giang Hầu, khuyến khích lập tức liền đủ, giọng nói vừa thanh thúy lại vang dội, “Ông ngoại, cậu hai tuổi liền không ai quản, cháu năm nay bốn tuổi rồi, cho nên cậu để cháu nói!”

Tấn Giang Hầu nghe không hiểu ra sao.

“Cậu hai tuổi liền không ai quản” những lời này ông đại khái có thể suy nghĩ ra là bởi vì La Giản hai tuổi liền không có mẹ đẻ, nhưng lời tiếp theo, ông hoàn toàn nghe không hiểu, suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông là có ý gì.

Một tay Lâm Thấm ôm cổ Hoài Viễn Vương, một tay giơ lên cao cao, tuyên bố quyền sở hữu của mình, “Ông ngoại, về sau ông không thể tùy tiện nói cậu, ông muốn nói cậu, trước tiên cần phải hỏi cháu một chút!”

Lâm Phong và La Thụ có lẽ là người hiểu tính tình Lâm Thấm nhất trên cõi đời này, nhưng khi nhìn nữ nhi bảo bối cười trên cổ Hoài Viễn Vương giống như tiểu anh hùng ở trước mắt, bọn họ cũng ghen ghét nhìn trân trối.

La Giản và La Văn Nhân đều nhìn đến ngây ngốc.

Còn có một người dám như vậy ở trước mặt Tấn Giang Hầu, hai cha con nàng coi như đã mở rộng tầm mắt.

Lâm Hàn kéo kéo tay Lâm Khai, ai oán nói: “Đệ đã dặn dò kêu a Thấm không được ăn nói lung tung, kết quả muội ấy vẫn như vậy. Đại ca, đệ quả thật hết cách với muội ấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60-2

Lâm Khai cười khẽ, “A Hàn, đây không phải là do muội ấy cười lên cổ Hoài Viễn Vương sao, liền tỏ vẻ lên. Nếu không có Hoài Viễn Vương, khí thế của muội ấy đoán chừng không lớn như vậy, nói chuyện cũng sẽ không lớn tiếng như vậy.”

Lâm Hàn kinh ngạc tròn to hai mắt.

Tấn Giang Hầu hỏi Lâm Phong, “Hiện tế, phu thê các ngươi chính là nuôi dạy nữ nhi như vậy, nuông chiều a Thấm thành đáng về như thế?”

La Thụ sùng mặt lên rất không vui mừng, Lâm Phong âm thầm nhéo nàng một cái, ý bảo nàng đừng lên tiếng, cung kính nói với Tấn Giang Hầu: “Nhạc phụ đại nhân, a Thấm bình thường do tỷ tỷ quản, con bé rất không nghe lời cha nương, chỉ phục tỷ tỷ. Nhưng mà, hiện giờ có tỷ phu, lại cực kỳ dính tỷ phu.” Ngụ ý, kêu Tấn Giang Hầu có gì bất mãn thì tìm Hoài Viễn Vương đi.

“Cha ngài cũng thật biết chơi xấu.” Khóe miệng Lâm Khai giật giật, thâm nghĩ.

Tấn Giang Hầu cũng không nói được gì một lúc lâu.

Lâm Thấm bực phát thần khí rồi, ngẩng đầu ưỡn ngực, vô cùng hài lòng.

“A Thắm, ông ngoại dạy nhi tử của mình, trước tiên cần phải hỏi cháu một chút?” Tấn Giang Hầu chậm rãi hỏi.

Hoài Viễn Vương kéo kéo Lâm Thắm, ý bảo nàng cúi đầu.

Lâm Thắm vội dấn đầu nhỏ tới, chỉ chốc lát sau nàng ngẩng đầu lên, vui sướng hỏi ngược lại: “Ông ngoại, ngài dạy nhiều năm như vậy, cũng không dạy được cậu, có đúng không?”

Tấn Giang Hầu ngây ngốc, thật sự bị nàng hỏi khó.

Đúng vậy, dạy nhi tử mấy chục năm, chung quy vẫn dạy không được.

Lâm Thắm hỏi khó ông ngoại xong, càng thêm vui sướng, thừa thắng xông lên, “Nếu như vậy, cậu vẫn để cháu nói thôi. Cháu có thể dạy được.” Sau khi nàng nói ra những lời này, ý thức được mình thật có khả năng thật sự có bản lĩnh, mặt mày cong cong, tâm tình vui vẻ đến cực điểm.

Đám người Lâm Phong, La Thư thấy tiểu Lâm Thắm lại hỏi khó ông ngoại, đều cười trộm trong bụng. Tiểu a Thắm nguoi được đó, ông ngoại nguoi nhiều năm qua đại khái cũng chưa từng gặp tiểu ngoại tôn nữ như nguoi, ngay cả lão nhân gia ông cũng không có cách nào với nguoi.

Lâm Thắm một khi vui mừng, liền lộ ra nguyên hình, đầy nhiệt tình chìa cánh tay nhỏ về phía Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, ôm.”

Ngay sau đó Hoài Viễn Vương liền đi tới bên cạnh Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, vậy a Thắm giao cho ngài.” Ý là để cho ông nhận lấy Lâm Thắm.

Tấn Giang Hầu tỏ vẻ khó xử, “Đại Điện hạ, thần sẽ không ôm hài tử.”

Ông nói ngược lại là lời nói thật, ông quả thật không ôm hài tử, chưa từng làm chuyện này.

“Kiệu cháu cũng được nha.” Lâm Thắm một chút cũng không xoi mói, rất hiền hòa hi hi nói.

“Cũng sẽ không.” Tấn Giang Hầu vẫn cự tuyệt.

Trên cổ mang theo hài tử mềm nhũn, chuyện này ông nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có gì không đúng.

Lâm Thắm dùng ánh mắt trách cứ nhìn ông, “Ông ngoại, cháu không có ông nội, không có bà nội, không có bà ngoại, chỉ có một mình ngài.”

Lâm Khai cười cười đi tới phiên dịch thay muội muội, “Ông ngoại, a Thắm có ý tứ là muội ấy chỉ có ngài một người thân cách đời, ngài không thân thiết với muội ấy, muội ấy sẽ rất thất vọng.”

“Ừm, sẽ rất thất vọng.” Lâm Thắm liền tiếp gật đầu nhỏ.

Nàng còn là tiểu hài tử rất thông minh, vì tăng cường lực thuyết phục, không chỉ biết phân rõ phải trái, còn có thể giả bộ đáng thương, “Cháu chỉ có một bà nội, còn là do tiểu mập mạp cho cháu mượn đó.”

Tấn Giang Hầu nghe không hiểu.

Lúc này đổi lại Hoài Viễn Vương giải thích cho ông, “Tiểu mập mạp a Thắm nói là thập tứ đệ của bốn Vương.”

Khóe mắt Tấn Giang Hầu giật giật. Mượn bà nội với thập tứ Hoàng tử, cũng chính là Thái hậu nương nương rồi, haizz, tiểu hài tử này thật đúng là... Không giống với người khác.

“Ông ngoại chỉ không quen chung đụng với tiểu hài tử.” Dưới con mắt của mọi người, Tấn Giang Hầu trầm giọng nói cho Lâm Thắm, “A Thắm, ông ngoại hằng năm ở biên quan, mỗi tháng đều phải đánh giặc, đã cứng rắn giống như sắt vậy.”

“Không sao, không sao.” Lâm Thắm cười lấy lòng, nhiệt tình nói, “Cha cháu nương cháu còn có ca ca tỷ tỷ cháu thường nói nhìn thấy cháu liền hòa tan, ông ngoại, cháu cũng sẽ hòa tan ông.”

Nàng vô cùng tin tưởng năng lượng của mình, lời này nói ra đúng là không chút do dự.

Mấy người Lâm Phong và La Thư cực kỳ cảm động, Tấn Giang Hầu lại hóa đá tại chỗ.

Lâm Thắm cười hi hi, không khách khí leo lên trên cổ Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, ông không biết thương yêu tiểu hài tử, cháu dạy cho ông nha.”

Trên cổ Tấn Giang Hầu tăng thêm một tiểu tôn nữ mềm mại, đừng nói tới có bao nhiêu không quen, cau mày nói: “Không thích học.” Thế mà lại cũng rất tính hài tử.

Lâm Thắm tức giận, cạy mạnh ôm sát cổ ông, “Không được! Ông ngoại không thương tiểu hài tử, thật quá đáng rồi, phải sửa lại!”

“Phải sửa lại, phụt...” Ngay cả Lâm Phong là người chừng chạc như vậy cũng không nhịn được, quay lưng cười trộm.

La Giản và La Thư càng không cần phải nói, cúi thấp đầu, cũng cười đến không xong.

Lâm Hàn cảm thấy muối muối rất vô lý, rất không biết quy củ, nhưng mà, khóe miệng hắn cũng vênh lên.

Tần Giang Hầu cũng tức giận, đánh tay nhỏ bé của Lâm Thâm một cái, “Là ai nuông chiều cháu thành như vậy? Vốn nên đánh cháu, nhưng cháu quá nhỏ, không tiện đánh, ông ngoại liền gọi người phụ trách nuôi dạy cháu tới, đánh cho một trận!”

Lâm Thâm chớp mắt to, “Dạy không được liền bị đánh sao? Ông ngoại, ông không dạy được cháu...”

“Phụt...” Lần này ngay cả Hoài Viễn Vương cũng không nhịn được, bật cười to.

Gương mặt Tần Giang Hầu co rút, lại co rút, hồi lâu không nói ra lời.

Buổi tối ngày đầu tiên Tần Giang Hầu trở về phủ, đám người Tiêu thị, Nhưong thị và Toàn thị tỉ mỉ chuẩn bị tiệc đón gió.

Tiêu thị vẫn còn không chết tâm, định trên tiệc đón gió tạo một không khí rất tốt, đến lúc đó khiến La Văn Lễ, La Văn Úy cùng mấy tôn tử tôn nữ cầu cạnh, tiện lưu La Châm lại.

Bà bố trí tiệc đón gió trong phòng khách nhỏ ở nội viện, phòng khách nhỏ này bố trí trang nhã, lại gần núi trước nước, phong cảnh tuyệt đẹp, dùng để cử hành gia yến, thích hợp hơn hết.

Tất cả món ăn, rượu ngon, Tiêu thị cũng đều xem từng thứ, cần phải chọn thứ Tần Giang Hầu thích, trông cậy vào hầu hạ tốt cho ông ấy, một khi ông ấy vui mừng, có thể tha cho La Châm lần này.

Vừa chuẩn bị tiệc đón gió, Tiêu thị vừa sai người kêu mẹ con La Anh trở về.

Lúc La Anh trở lại mặt mũi tràn đầy không vui, “Nurong, con ở ngoài viện Triều Huy xem náo nhiệt một trận không được sao? Tại sao cứ ba lần bốn lượt sai người gọi con?”

Tiêu thị trù mến sửa sang lại áo cho nàng, “Anh nhi, nếu như La Thư đã đi vào, chúng ta liền tỏ vẻ, không tranh giành với nàng ta. Trên tiệc đón gió còn có rất nhiều cơ hội.”

La Anh dẫu môi, “Được rồi, con nghe người.”

Thẩm Minh Họa tỏ vẻ u sầu, không lanh lợi giống như bình thường.

Tiêu thị coi trọng nhất là ngoại tôn nữ này, thấy thế liền vô cùng ân cần, “Họa nhi, cháu có tâm sự gì sao?”

Thẩm Minh Họa nói: “Không có gì, bà ngoại, chỉ vì hôm nay cháu gặp được Hoài Viễn Vương, phát giác hắn không hề vô dụng, không chịu nổi một kích giống như trong lời đồn.”

Tiêu thị khẽ cười cười, “Sau lưng Khang Vương không chỉ có Phùng gia, còn có Trịnh gia, Thẩm gia, La gia ủng hộ, Hoài Viễn Vương làm sao có thể so sánh?”

Thẩm Minh Họa như có điều suy nghĩ, “Bà ngoại nói đúng lắm, mẫu phi hắn thật sự xuất thân thấp hèn, ở trong cung quả thật không có ai biết nàng ta, cũng không có ai để ý đến nàng ta.”

Thẩm Minh Châu vội kéo vạt áo Tiêu thị tố cáo, “Bà ngoại, có người bắt nạt cháu.”

Tiêu thị hỏi vội, “Châu nhi, ai bắt nạt cháu? Mau nói cho bà ngoại.”

Thẩm Minh Châu lại nói không ra.

Nàng tuổi còn quá nhỏ, nói không rõ ràng cũng bình thường, Tiêu thị liền không để trong lòng, lại căn dặn La Anh: “Châu nhi còn nhỏ, người theo con bé phải lựa chọn tốt, chính là nha đầu làm việc nặng, cũng không thể lơ là sơ suất.”

Ý định của La Anh không nằm ở đây, không chút để ý liền đồng ý.

Đám người Nhưong thị, Toàn thị vì chuẩn bị tiệc đón gió, đều loay hoay xoay quanh.

Đến khi đèn hoa vừa lên, tiệc đón gió của phủ Tần Giang Hầu cuối cùng chuẩn bị chỉnh tề.

Tiêu thị tự mình nhìn qua từng thứ, hài lòng, mới sai người đến thư phòng mời Tần Giang Hầu, “Hầu gia, phu nhân làm tiệc đón gió tầy trần cho ngài, người cả nhà đều đang chờ ngài, còn có nhị cô phu nhân và hai vị biểu tiểu thư.”

“Tiệc đón gió sao, cháu muốn đi!” Lâm Thâm ôm cổ ông ngoại nàng cười hì hì, tích cực yêu cầu đi dự tiệc.

“Cháu đi xuống, ông ngoại liền dẫn cháu đi.” Tấn Giang Hầu ra điều kiện với nàng.

“Còn lâu mới xuống.” Lâm Thâm cảnh giác, ôm sát cổ ông.

Tấn Giang Hầu không khỏi nhúc nhủ, “A Thâm, để cho người khác thấy còn ra thể thống gì.”

Tấn Giang Hầu uy phong lẫm liệt, đại Nguyên soái bình mã tây lộ, trên cổ cười một tiểu hài tử, giống đáng về gì chứ.

“Sẽ không.” Lâm Thâm rất cố chấp.

“Ngày mai ông ngoại cho cháu cười.” Tấn Giang Hầu không có cách nào với Lâm Thâm tiểu vô lại này, không thể làm gì khác hơn là âm giọng dụ dỗ nàng.

“Không cần.” Lâm Thâm nói thầm nho nhỏ, “Cháu và ông ngoại không quen, không biết ông ngoại nói có giữ lời không...”

Tấn Giang Hầu ngây ngốc, quay đầu nhìn Lâm Phong, “Hiền tể, sau tiệc đón gió, con đến thư phòng ta một chuyến.”

Lâm Phong cung kính đồng ý, “Dạ, nhạc phụ.”

“Làm gì? Làm gì?” Lâm Thâm lập tức ngồi thẳng lên, luôn miệng chất vấn.

“Không có gì.” Tấn Giang Hầu bắt đầu vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng, “Yên tâm, ông ngoại không đánh hấn.”

Lúc này Lâm Thâm mới yên tâm, lại ngồi vào trên cổ Tấn Giang Hầu.

Trong phòng khách nhỏ đốt mấy chục cây nến, ánh nến sáng ngời, chiếu rọi giống như ban ngày.

Người từ trên xuống dưới phủ Tấn Giang Hầu đều đến đông đủ, chỉ chờ vị chủ nhân Tấn Giang Hầu này đại giá quang lâm.

Cửa phòng khách mở ra, mọi người cùng nhau đứng lên nghênh đón, lại thấy trên vai Tấn Giang Hầu kiệu Lâm Thâm cười hi hi tiến vào, không khỏi toàn thể kinh ngạc đến ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Ở trong mắt người đời hình tượng của Tấn Giang Hầu từ trước đến giờ là con người rắn rỏi, ở trong mắt con cháu của ông xem ra càng thêm không cận nhân tình lại cố chấp không thể thúc giục, lúc nào mà thấy được có tiểu nữ hài nhi cười trên bà vai ông? Thật đúng là chuyện lạ việc lạ nằm mộng cũng không nghĩ đến.

Thế nhưng chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy thật sự xảy ra, Tấn Giang Hầu vẫn như thường ngày trầm mặc ít nói, sâu như đầm nước vững như núi cao, nhưng trên vai ông cười một tiểu cô nương như đoá hoa, còn cười hi hi rất sung sướng...

Tình cảnh này, thật giống như gốc cây cổ thụ ngàn năm trên mỏm đá mới mọc ra một mầm nhánh non mềm, rất kỳ quái, rất có sinh mệnh lực, có một vẻ đẹp chấn động lòng người.

Tiêu thị dụi mắt một cái, quả thật không thể tin nổi tất cả bản thân đang nhìn thấy.

“Ta đang nằm mơ, ta đang nằm mơ sao?” Ánh nến chiếu rọi xuống, bà e sợ cho rằng mình bị hoa mắt, lại dụi dụi mắt.

Không sai, Lâm Thâm thật sự cười trên cổ Tấn Giang Hầu, nở nụ cười như hoa.

Khô sở, chua cay, đau đớn, ghen tỵ, đủ loại cảm xúc gào thét mà đến, kích động trong lòng Tiêu thị, khiến cho bà thật sự cực kỳ khổ sở, “La Khởi, ông cũng có lúc như vậy sao? Ta còn tưởng rằng ông là một tảng băng ngàn năm không đổi, một cục sắt cực kỳ cứng rắn, đời này vĩnh viễn không có lúc nhu tình mật ý đó. Những năm này ta đã phí hết tâm tư như thế nào, lấy ra tất cả vốn liếng tới lấy lòng ông, ông lại chưa từng cho tôi sắc mặt, ông đối với nhi tử, nữ nhi ta, tôn tử tôn nữ cũng chưa từng như vậy.” Tiêu thị nghĩ đến Tấn Giang Hầu cho tới nay đối xử với bà như thế nào, giận đến quả thật muốn nổi điên.

Nếu như Tấn Giang Hầu thật sự trầm mặc như núi với bất kỳ ai, đó cũng thôi đi, nhưng ông lại để cho Lâm Thâm cười lên cổ ông, nói rõ ông cũng có lúc

nuông chiều hài tử, cũng sẽ có lúc mềm lòng!

Làm người sợ nhất so sánh, hơn nữa Tiêu thị vốn là trưởng nữ gia chủ Tiêu gia thẳm Tiêu Huỳnh là thê tử nguyên phối của Tấn Giang Hầu, bà ngoại của Lâm Thâm xa xa. Nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, bà vốn là thiên chi kiều nữ lại không thể không uất ức ứ ứ gả cho chồng đường muội mình, thành điển phòng kẻ thất, bà càng thêm không nhận được so sánh với Tiêu Huỳnh, muốn khắp mọi nơi đều thẳm Tiêu Huỳnh, trong lòng mới thoáng bình yên chút. Ngày trước còn may, mặc dù nhi tử ruột của Tiêu Huỳnh là Thế tử, nhưng La Giản là một người ai cũng biết chính là hoàn khổ, một ngày nào đó sẽ bị đoạt mất vị trí Thế tử chạy về nông thôn ẩn cư, phủ Tấn Giang Hầu này tương lai là của La Châm. Còn nữ nhi mà Tiêu Huỳnh liều mạng sinh hạ tính tình táo bạo, không ai không biết, sau khi lớn lên không ai dám cưới, không thể làm gì khác hơn là gả cho một kẻ cô nhi không cha không mẹ, so sánh với La Anh gả vào Tước phủ, quả thật là một kẻ trên trời, một người dưới đất. Tiêu thị thường so sánh nhi tử nữ nhi của mình với nhi tử nữ nhi của Tiêu Huỳnh nhiều lần, đặc chí vừa lòng, khí thế dương dương tự đắc, thỏa thuê nể nể. Nhưng những ngày này chuyện phát sinh từng chút một phá hủy khổ tâm tính toán nhiều năm của bà, La Giản bắt đầu có tiền đồ rồi, bắt đầu được người tán tụng rồi, La Châm lại năm lần bảy lượt mắc sai lầm, đầu tiên vào phủ Thuận Thiên, tiếp đó lại bị Tấn Giang Hầu cách chức đến biên thành Tây Bắc chịu khổ chịu tội, không biết đến khi nào mới có thể trở lại kinh thành! Còn La Thụ, La Thụ mà cho đến bây giờ bà vẫn không hề để vào trong mắt, lại gả cho cô nhi rất có tiền, cô nhi rất có tâm kế, lại sinh được Lâm Đàm và Lâm Thâm nữ nhi như vậy, một sắp trở thành Hoàng trưởng tử phi, một lần đầu tiên gặp mặt ông ngoại, liền thuận lợi trôi chảy cười lên trên cổ ông. . .

(*) điển phòng: chỉ vợ trước chết, lại cưới vợ khác được xưng là “Điển phòng”. Làm điển phòng thường là quả phụ tuổi còn trẻ hoặc cô nương lớn tuổi, hoặc có quan hệ chung đụng thân thiết với nhà vợ, sau khi trưởng nữ xuất giá qua đời, thứ nữ tiếp tục kết duyên.

Trong ngực Tiêu thị hoàn toàn lạnh lẽo.

La Châm nghe xong lời Tiêu thị nói, hiện giờ đã điều chỉnh xong thân phận phi thường của mình, muốn lên tinh thần, khuyên Tấn Giang Hầu giữ hân lại Kinh thành. Hân nhìn thấy Lâm Thâm cười trên cổ Tấn Giang Hầu đi vào, cũng sợ run một lúc thật lâu, nhưng hân quan tâm vấn đề trọng đại rồi cuộc là mình đi hay ở lại, hân ngẩng đầu đi liền bước nhanh về phía trước cung kính nghênh đón: “Phụ thân, ngài đã tới.”

Nhi tử của hân La Văn Lễ, La Văn Tích cũng hồi hồn, theo sát tới. Những người La gia còn lại, cũng liền đi tới nghênh đón.

“Phụ thân, xin lên ghế trên để các tôn nhi bái kiến.” La Châm ân cần nói.

Tấn Giang Hầu yên lặng không nói gì, nhìn vòng quanh mọi người, ánh mắt của ông rơi vào trên người người nào, người đó liền lạnh cả tim, không nhận được run rẩy một cái.

Ông hàng năm lãnh binh đánh giặc, không chỉ riêng bản lĩnh thẳm trận, tính tình cũng vô cùng kiên cường, ánh mắt sắc bén như cương đao, rất có lực xuyên thấu, người bình thường không chịu nổi.

Tấn Giang Hầu quan sát toàn bộ các tôn nhi của ông một lần, bước nhanh đi tới ghế Thái sư trong phòng khách.

Đó là chỗ ngồi của ông.

“A Thâm, cháu xuống trước.” Tấn Giang Hầu thương lượng với Lâm Thâm.

Ông vừa về đến nhà, các tôn nhi đương nhiên phải bái kiến ông, lúc này trên vai ông kiêu một tiểu ngoại tôn nữ, nhìn thành chuyện gì.

“Cứ không.” Lâm Thâm ôm sát cổ của ông.

Tấn Giang Hầu chỉ cần dùng lực, đương nhiên có thể xách Lâm Thâm xuống, nhưng tay của ông vừa đụng vào thân thể nhỏ bé của Lâm Thâm, cảm thấy mềm nhũn, thật sự không đành lòng.

“Cháu thích cao.” Lâm Thâm cười hi hi.

Tấn Giang Hầu bị Lâm Thâm chinh hết cách rồi, chợt nghĩ đến Hoài Viễn Vương cũng ở đây, trong lòng khẽ động, “A Thâm, tỷ phu của cháu cũng cao, để cho hân kiêu cháu có được không?”

Tròng mắt Lâm Thâm đảo vòng, ngọt ngào cười, “Cháu thích ông ngoại.” Cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, hôn một cái lên gương mặt Tấn Giang Hầu.

Đáng thương thay cho ông ngoại kiên cường của nàng, chưa từng trải qua trường hợp như vậy, thân thể nhất thời cứng đờ.

Tính khí kia, đáng về đó, ngày trước nào có tiểu hài tử nào dám hôn ông. Cổ tình Lâm Thâm, lần đầu tiên gặp mặt chính là cười trên cổ Hoài Viễn Vương, không hề thấp hơn ông, thậm chí còn cao hơn ông, liền không sợ ông. Sau khi cười lên trên cổ ông, càng thêm không sợ ông.

Tấn Giang Hầu đến trước ghế Thái sư, sâu sắc cảm thấy trên bả vai có một tiểu hài tử quả thật không có cách nào ngồi xuống, liền thiện ý thương lượng với Lâm Thâm: “A Thâm, ông ngoại ôm cháu có được không?”

Lâm Thâm cười hi hi: “Thật ra thì cháu thích cao hơn, nhưng mà, ông ngoại muốn ôm cháu, vậy liền ôm là được.” Rất hiền hòa đồng ý.

Tấn Giang Hầu thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài trong lòng, chìa cánh tay ra, ôm Lâm Thâm trên bả vai vào trong ngực, ngồi xuống.

Ông thật sự không biết ôm hài tử, tư thế ôm Lâm Thâm không khác cầm đao và kiếm lắm. Cũng may Lâm Thâm không khách khí, rất biết chiều cổ bản

thân, dòi tới dòi lui trong ngực Tấn Giang Hầu, còn bận chỉ huy, “Ông ngoại, cánh tay ngài hơi cong xuống có được không? Lại hơi cong nữa, lại khề cong nữa, đúng đúng đúng, chính là như vậy.” Bận rộn một lúc, cuối cùng dạy Tấn Giang Hầu được khá hơn một chút, nàng liền thoải mái mái dựa vào trong ngực ông ngoại, cười tí mắt nhìn mọi người La gia trước mắt.

Lâm Khai cười khẽ, “Cha, ngài xem tiểu a Thắm của chúng ta, ông ngoại không có biện pháp nào với muội ấy.”

Sắc mặt Lâm Phong vui vẻ, “A Thắm là một tiểu hài tử rất biết tự mình thoải mái vui vẻ.”

Biểu hiện hôm nay của Lâm Thắm thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người, chỉ có điều, hẳn cực kỳ hài lòng, vô cùng vui vẻ.

Khi La Châm mang theo mọi người La gia bái kiến Tấn Giang Hầu, Lâm Thắm yên yên ổn ổn ngồi trong ngực ông ngoại nàng, không hề quấy rối.

Đám người La Văn Úy tức giận không chịu nổi. Bái kiến Tấn Giang Hầu, dập đầu cho Tấn Giang Hầu, đó là cần phải làm, nhưng trong ngực lão nhân gia ông còn ôm một tiểu nha đầu, tính toán chuyện gì?

Nếu không phải Tấn Giang Hầu xây dựng ảnh hưởng rất nặng, mọi người La gia đều sợ ông, sợ rằng La Văn Úy đã sớm đứng ra lớn tiếng chất vấn.

Sau khi những người này dập đầu xong, Hoài Viễn Vương và La Giản mới không nhanh không chậm đi vào.

Lâm Thắm thấy Hoài Viễn Vương liền vui sướng gọi “Diệu ca ca”, gơ hai cánh tay nhỏ về phía hắn, Hoài Viễn Vương thoải mái bế nàng.

Những người La gia này không thiếu được phải bái kiến Hoài Viễn Vương, giống như lại dập đầu về phía Lâm Thắm, sắp tức đến bở phôi rồi.

Càng khiến cho người ta tức giận chính là, bọn họ vừa mới bái kiến Hoài Viễn Vương xong, mới dập đầu xong, Lâm Thắm liền cười hi hi gọi La Giản “Cậu”, muốn cậu ôm Hoài Viễn Vương liền giao nàng cho La Giản.

La Châm thật sự giận sôi lên, tiểu nha đầu này mới vừa rồi sao không cần cậu, lại đợi đến lúc này mới cần?

Tiêu thị từ trước đến giờ tự cho là đại gia khuê tú có hàm đường, mệnh phụ Hầu phủ, vào lúc này đã sắc mặt tái xanh.

La Thụ kéo tay Lâm Phong, “Uất ức vài năm ta đây phải chịu, giống như lập tức ra khỏi toàn bộ. A Thắm giúp ta hả giận rồi.”

Giọng Lâm Phong dịu dàng, “Về sau sẽ càng thêm hân diện.” Kịch hay vẫn còn ở phía sau, chẳng lẽ uất ức, lần áp mấy chục năm cứ đi qua như vậy hay sao?

La Thụ tin phục gật đầu.

Lâm Thắm túm chặt lấy mặt của La Giản đang nhiệt liệt nói gì đó, La Giản tỏ vẻ cung chiêu, “Thật sao? Tiểu a Thắm của chúng ta thật lợi hại nha.”

Tiêu thị sắp tức đến không xong, đưa tay che ngực, mặt trắng bệch, “Đại Bạch là một con ngỗng, tiểu Hôi là một đầu lừa, so cậu với con lừa.” Giọng nói thất hồn lạc phách của La Giản giống như vọng về bên tai bà, ha ha, đây thật sự là ngoại sinh nữ của hắn, cho dù lấy hắn so sánh với một con ngỗng, một đầu lừa, hắn cũng vui vẻ chịu đựng!

La Giản thế mà lại thích tiểu nữ nhi của La Thụ, La Giản thế mà lại hòa hảo với La Thụ rồi... Đây là đã kích quá lớn đối với Tiêu thị mà nói, trái tim ác độc tàn nhẫn của bà bị thương nặng, đã đang chảy máu.

Con tức của La Châm qua đi, vẫn quan tâm tới chuyện của chính hắn hơn, lấy can đảm ở bên cạnh Tấn Giang Hầu lấy lòng.

Hắn muốn khiến Tấn Giang Hầu mềm lòng, đổi chủ ý, để cho hắn ở lại Kinh thành, đừng đi biên cảnh Tây Bắc chịu khổ nữa.

Tâm tư của hắn rõ ràng, Tấn Giang Hầu thương hại liếc nhìn hắn.

Tấn Giang Hầu hắng giọng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61-2

Lập tức, cả tiểu hoa sảnh yên tĩnh lại, trừ Lâm Thắm vẫn còn thì thầm nói chuyện với La Giản ra, những người khác không lên tiếng.

Chính là Lâm Thắm cũng cảm thấy có gì không đúng, dừng lại xem xét, nàng lè lưỡi với La Giản, “Cậu, cháu đi tìm ông ngoại.”

Giống như con khỉ nhỏ từ trong ngực La Giản trượt xuống, như một làn khói chạy đến trước mặt Tấn Giang Hầu, dùng cả tay chân, lưu loát lanh lẹ leo lên trên đùi ông, toàn bộ động tác cực kỳ thành thạo, như nước chảy mây trôi.

Đối với người Lâm gia mà nói, đây là hành động hằng ngày của Lâm Thâm, nhưng người của La gia nhìn vào trong mắt, kinh hãi đến trông mắt sắp rớt ra ngoài.

“Ông ngoại ông nói, cháu nghe được.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm tràn đầy vẻ ân cần.

Tấn Giang Hầu cúi đầu nhìn qua, thấy nàng không yên ổn nhích tới nhích lui, liền đưa cánh tay ra khóa chặt nàng, tránh cho nàng sợ một chút sẽ ngã xuống.

“Bữa tiệc hôm nay có ba ý tứ quan trọng.” Tấn Giang Hầu khóa chặt Lâm Thâm, chậm rãi mở miệng, giọng nói già nua lại trầm thấp, “Thứ nhất là tiệc đón gió cho ta, thứ hai là tiệc đón gió cho một nhà Lâm cô gia, thứ ba là...” Giọng của ông vốn chậm chạp, tới đây càng chậm rãi, nhìn chằm chằm La Châm một cái, nói, “Là tiệc tiễn biệt lão nhị, ngày mai hẳn phải lên đường đến Tây Bắc, trấn thủ biên cương vì đất nước.”

“Hà?” Mọi người La gia há to miệng.

“Choang” một tiếng, La Châm vốn đang cầm ly rượu mời rượu cho Tấn Giang Hầu, lúc này ly rượu trượt tay rơi xuống đất, phát ra một tiếng vỡ chới tai.

Hắn còn mưu đồ muốn khiến Tấn Giang Hầu đổi ý đấy...

“Năm huynh đệ La gia, lão ngũ theo văn, tự mình thi khoa cử, hiện giờ kinh lịch ở Thành Đô; lão tam và lão tứ những năm gần đây vẫn theo ta ở biên quan, quanh năm suốt tháng không được đoàn tụ với thế nhĩ, nhưng cũng lập được không ít chiến công, làm vẻ vang vì tổ tông, kiếm được phong cáo cho thế nhĩ.” Hôm nay lời của Tấn Giang Hầu còn rất nhiều, bình tĩnh hòa nhã nói: “Sau này lão đại sẽ kế thừa phủ Tấn Giang Hầu, tiền đồ của lão nhị còn cần chính hắn tự chạy, vì vậy hắn quyết định nhập ngũ, thứ nhất ra sức vì nước, thứ hai đánh lấy đặc quyền cho thế nhĩ.”

“Văn Lễ, Văn Tích, Văn Tường, đi mời rượu cho phụ thân các người, chúc hắn sớm ngày giết địch lập công, khai hoàn trở về.” Tấn Giang Hầu ra lệnh.

Trong lòng La Văn Lễ, La Văn Tích một ngàn lần không vui, một vạn lần không vui, nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh của Tấn Giang Hầu, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tới trước mời rượu: “Phụ thân, chúc ngài đại sát tứ phương, danh dương tứ hải.”

Nhi tử thứ xuất La Văn Tường của La Châm cũng run run rẩy rẩy đi qua: “Phụ thân, hải nhĩ mời rượu.”

Tấn Giang Hầu lại ra lệnh cho La Văn Tà, La Văn Y, La Văn Chỉ mấy người cũng tới mời rượu.

Mất thấy một ly lại một ly rượu tiễn biệt phải uống, La Châm không đi cũng không thành rồi.

Tiêu thị cực kỳ tức giận, nhi tử ruột phải rời khỏi Kinh thành, rời khỏi khổ sở của bà, hơn nữa La Giản lừa gạt bà, tất cả đều khiến bà mất đi lý trí, tự tay mở ra một tầng khăn che mặt kia của chính mình, “Hầu gia, La Giản và La Châm là huynh đệ ruột, tại sao La Châm phải đi Tây Bắc trấn thủ biên cương, La Giản lại có thể ở lại Kinh thành sống an nhàn sung sướng, không có việc gì?”

Bà đóng vai mẹ kế tốt nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên lộ ra bộ mặt thật trước mặt mọi người.

“Đúng vậy, tại sao đại bá phụ có thể?” La Văn Úy cũng tức giận bắt bình la ầm lên.

Nàng đã nhìn lâu rồi, muốn nói và không dám nói, Tiêu thị vừa mở miệng, nàng liền lên tinh thần, đi theo phất cờ hò reo.

Lâm Thâm tự tại tại rúc vào trong ngực Tấn Giang Hầu, tò mò nhìn Tiêu thị, khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ.

La Thư định đi ra ngoài nói chuyện vì đại ca, lại bị Lâm Phong kéo lại, “Phụ nhân, chuyện nhà La gia, chúng ta người Lâm gia không tiện mở miệng. Ý bảo La Thư đừng cứng rắn ra mặt.

La Thư biết Lâm Phong lo việc còn chu đáo hơn mình, xử sự thỏa đáng hơn mình, nghe hắn luôn không sai, liền tạm thời nhịn con tức này, không nói một lời.

Lâm Phong ngoắc ngoắc tay với Lâm Thâm.

Lâm Thâm cười cười, “Phụ thân gọi ta đấy.” Tay nhỏ bé dùng sức đẩy Tấn Giang Hầu ra, “Cha cháu gọi cháu.”

Từ trên người Tấn Giang Hầu trượt xuống, vui sướng chạy về phía Lâm Phong, Lâm Phong ngồi xổm người xuống kéo nàng qua, nhỏ giọng nói mấy câu với nàng, Lâm Thâm liền tiếp gặt đầu nhỏ, “Được, con đi dụ dỗ cậu.”

Rời khỏi phụ thân, đến bên cạnh La Giản, kéo kéo chéo áo của hắn, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười rất ngọt ngào với hắn.

La Giản vốn về mặt âm thầm, thấy khuôn mặt tươi cười của Lâm Thâm, lại cảm thấy trong lòng ảm áp, đưa tay bế Lâm Thâm lên. Lâm Thâm ôm cổ của hắn hôn hắn một cái, an ủi nói: “Cậu đừng đau lòng, có cháu đây, cháu nói cậu, cháu quán cậu.” Rõ ràng là lời nói ngây thơ của tiểu hài tử, lại có dáng vẻ hiểu chuyện rõ rệt, La Giản cảm động không xong.

Ánh mắt của Tấn Giang Hầu như điện, mặc dù Tiêu thị đang nổi nóng, cũng bị ông nhìn đến trong lòng run lên.

“Trưởng tử và thứ tử luôn không giống nhau như vậy.” Tấn Giang Hầu nhàn nhạt nói ra.

“Trưởng tử và thứ tử, không phải đều là thân sinh của Hầu gia sao?” Tiêu thị buồn bã.

“Lão tam lão tứ cũng là thân sinh của ta, đã ở biên quan khổ chiến nhiều năm.” Tấn Giang Hầu một chút cũng không động dẩy.

Tấn Giang Hầu có ba nhi tử thứ xuất, lão tam La Lạp, lão tứ La Dịch, lão ngũ La Cung, La Cung tử nhỏ không hề có hứng thú chút nào với đao thương binh pháp, thích ngâm thơ làm phú, liền đi theo con đường khoa cử, sau khi đậu Tiến sĩ được đưa ra ngoài làm quan văn, La Lạp và La Dịch kể từ mười hai mười ba tuổi liền đi theo Tấn Giang Hầu đi biên quan, hiện giờ một là Phán Uy tướng quân, một là Chấn Uy tướng quân.

Chuyên nhà phủ Tấn Giang Hầu cũng coi như không giống người khác. Bởi vì thái phu nhân và Tiêu thị cung chiều, La Giản và La Châm hai con vợ cả đều không có việc gì, kẻ vô tích sự, ngược lại ba thứ xuất bởi vì tử nhỏ không người thương không ai cung chiều, biết mọi việc đều phải dựa vào mình, cũng liền cần rắng vui đầu gian khổ làm ra, không chờ trời sập rồi.

“Châm nhi và lão tam lão tứ có thể giống nhau sao?” Tiêu thị giận đến giọng nói cũng run.

Mẹ đẻ của La Lạp và La Dịch có xuất thân không cao, bắt bà đối đãi với nhi tử ruột và nhi tử thứ xuất giống nhau, Tiêu thị giận không kiềm chế được.

“Lão nhị và lão đại có thể giống nhau sao?” Tấn Giang Hầu một bước cũng không ngừng.

Tiêu thị cảm giác mình sắp điên rồi. Cái gì? Nhi tử của ta không thể so với nhi tử của Tiêu Huỳnh? Ta mới là cô nương tôn quý nhất Tiêu gia, Tiêu Huỳnh xách gậy cho ta cũng không xứng. . .

La Châm và La Anh thấy ánh mắt bà hoảng hốt, thần thái không đúng, cuống quýt đi tới đỡ nàng.

La Châm sợ Tấn Giang Hầu, chỉ dám an ủi Tiêu thị, không dám chỉ trích cái gì, La Anh lại ý vào mình là con dâu Tướng phủ, lại là nhạc mẫu tương lai của Khang Vương, cảm giác mình ở trước mặt Tấn Giang Hầu lời nói vẫn có trọng lượng, rót nước mắt nói: “Phụ thân, những năm này mẫu thân vì ngài sinh con dưỡng cái, làm nội trợ, không công lao cũng có khổ lao, ngay ở trước mặt tôn nhi cả sảnh đường, sao ngài có thể hạ thể diện của mẫu thân? Như vậy làm cho mẫu thân lui về sau còn có thể chủ trì việc trong nhà Hầu phủ như thế nào.” Thấy sắc mặt Tiêu thị giống như tờ giấy, đau lòng không thôi “Ngài nhìn xem, mẫu thân đã tức giận thành dạng gì? Phụ thân nhiều năm, chẳng lẽ ngài không có chút tình cảm nào với mẫu thân sao?”

La Anh cho rằng mình đang nói chuyện thay Tiêu thị, lại không biết rằng lời của nàng giống như lưỡi dao sắc bén, đâm vào Tiêu thị thương tích đầy mình.

Tiêu thị tự cao tự đại, vào lúc tuổi lớn gả cho Tấn Giang Hầu làm kế thất, đây đối với bà mà nói đã là một chuyện rất xấu hổ. Bà mỹ nhân tuyệt thế, tài nữ như vậy lại không chiếm được ái mộ, không muốn xa rời của Tấn Giang Hầu, Tấn Giang Hầu làm phu thê với bà mười mấy năm, lại không có tình nghĩa phu thê với bà, điều này khiến cho bà làm sao chịu nổi đây.

Đường muội Tiêu Huỳnh ở nhà bà chỉ làm nền cho bà, sau khi bà gả tới lại không thể xóa đi một dấu vết một trí nhớ của Tiêu Huỳnh, khiến Tấn Giang Hầu chỉ toàn tâm toàn ý thích bà, quẳng Tiêu Huỳnh và con trai con gái Tiêu Huỳnh lưu lại ra sau đầu, thật sự quá thất bại.

Tiêu thị chỉ cảm thấy con giận trào lên, nếu như không phải trước mặt mọi người, vào lúc này sợ rằng bà sẽ phun ra ngoài một ngụm máu tươi.

La Châm, La Anh cùng với đám người La Văn Lễ, La Văn Úy bọn họ vì Tiêu thị ôm lấy bất bình.

Mặt Tấn Giang Hầu trầm như nước.

Thẩm Minh Châu cũng rất sợ Tấn Giang Hầu, mặc dù rất hâm mộ dáng vẻ thoải mái tự tại của Lâm Thâm ở trong ngực Tấn Giang Hầu, nàng cũng chỉ dám đứng xa xa nhìn, chỉ dám một mình thì thầm nhỏ nhỏ, “Ta cũng là ngoại tôn nữ nha.” Cũng không dám thật sự đi nói với Tấn Giang Hầu.

Thẩm Minh Họa đoán chừng, bước sen khoan thai đi tới, dịu dàng nói: “Ông ngoại, bà ngoại chỉ có nhị cữu cữu một nhi tử ruột, lập tức phải đi xa Tây Bắc, lão nhân gia bà sao có thể chịu nổi đây? Họa nhi cả gan, có thể cầu xin ông ngoại rộng rãi kéo dài mấy ngày không, để nhị cữu cữu mấy ngày nữa lại khởi hành không?”

Nàng thông minh hơn đám người La Châm nhiều, không hề nói không đi Tây Bắc, chỉ nói vì an ủi Tiêu thị, muốn cho La Châm đi trễ mấy ngày.

Yêu cầu này rất uyển chuyển, hơn nữa nghe tương đối hợp lý.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng lên, ngây thơ đáng yêu: “Mấy ngày nữa? Rốt cuộc là mấy ngày vậy.”

Thẩm Minh Họa không khỏi âm thầm cắn răng.

Tấn Giang Hầu nhìn thẳng vào La Châm, ánh mắt như đao, “Không trì hoãn thời gian cho ta, giờ Thìn ngày mai ngời lên đường, chốc lát cũng không cho trì hoãn. Nếu dám tùy ý kéo dài. . .” Ông giơ tay lên, lấy chưởng làm đao, cứng rắn chém xuống một góc bàn xuống “Liền giống như nó!”

Chân La Châm mềm nhũn, quỳ xuống, “Dạ, phụ thân.”

Mặt đám người Tiêu thị như màu đất.

Đám người La Chân, La Anh đỡ Tiêu thị, rung rung lui ra.

Tiệc đón gió tan rã trong không vui.

Tấn Giang Hầu ngồi một mình trên ghế Thái sư, bóng dáng khá lạnh lẽo.

Kiên cường hơn nữa, ông cũng có lúc tịch mịch, cũng có lúc khổ sở.

La Giản lặng lẽ ngồi xỏm người xuống, thả Lâm Thâm xuống, “A Thâm, ông ngoại cháu đang đau lòng...”

Lâm Thâm hiểu chuyện gật đầu, “Cháu biết rõ nha.” Chạy tới leo lên trên người Tấn Giang Hầu, một tay ôm cổ ông, một tay vỗ nhẹ ông, giọng nói giống khi La Thư dụ dỗ nàng như đúc, “Ngoan, ông ngoại ngoan.”

Tấn Giang Hầu chậm rãi ôm lấy Lâm Thâm.

Tiểu nha đầu này mặc dù phiền người, nhưng cũng rất tri kỷ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

"Ông ngoại, con thương người." Lâm Thâm nhu thuận nói.

Lời này vốn có chút rối rắm, giọng nói tiểu nữ hài ngọt ngào ngây thơ dù nói gì cũng đáng yêu, Tấn Giang hầu nghe xong chỉ yên lặng không nói gì sờ sờ đầu Lâm Thâm, cũng không tức giận hay mất hứng.

Ông ngoại cao lớn cùng ngoại tôn nữ xinh xắn non nớt ở cùng một chỗ, nhìn qua làm người ta vui mừng, lại làm nhân tâm chua xót.

La Thư quay lưng lại, xoa xoa ánh mắt.

Tính tình nàng tuy nhiên không tốt, nhưng tâm địa rất thiện lương.

Lâm Phong cầm tay nàng, trấn an vỗ vỗ.

La Thư thấp giọng nói: "Đáng tiếc A Đàm chúng ta lúc này không có ở đây, không gặp được ông ngoại của nó. Nếu thấy A Đàm, phụ thân chắc sẽ rất thích." Lâm Phong mỉm cười, "Kia còn phải nói sao? Phụ nhân, nhạc phụ nhất định sẽ rất thích A Đàm, A Đàm của chúng ta là cô nương tốt cỡ nào chứ." Nói đến Lâm Đàm, phụ thê hai người rất kiêu ngạo.

Lâm Đàm cô nương cố ý muốn thay Lâm Khai gánh vác Lâm gia là đứa con trưởng có trách nhiệm, cho tới giờ chưa bao giờ để phụ mẫu nàng thất vọng.

Tiêu thị cùng nữ nhân, tôn tử tôn nữ của nàng ra khỏi bữa tiệc trước tiên, Nhung thị nhìn La Giản, lại nhìn bóng lưng đám người Tiêu thị, không biết đi theo ai. Nàng luôn luôn theo Tiêu thị, vâng lệnh nghe theo Tiêu thị, đúng là Tấn Giang Hầu phủ nhiều như vậy năm cũng chưa từng xuất hiện tình hình như hôm nay, một bên là Tấn Giang Hầu, La Giản, một bên là Tiêu thị, Nhung thị không biết mình nên dựa vào bên nào.

Sắc mặt nàng lo sợ nghi hoặc, đứng ngồi không yên, không biết làm sao.

Tề thị thê tử La Lạp, cùng Lý thị thê tử La Dịch tiễn đưa Tiêu thị, vẫn hầu hạ ở tiểu hoa sảnh như cũ. Tề thị rất có mắt, thấy Tấn Giang Hầu bị Lâm Thâm dụ dỗ sắc mặt dần dần sáng sủa, nhân cơ hội mang theo con trai La Văn Xuân, La Văn Y cùng con gái La Văn Quân đến trước mặt Tấn Giang Hầu, "Phụ thân, mấy đứa bé mỗi ngày đều ở chỗ tổ phụ cùng phụ thân chúng, hôm nay nhìn thấy người trở về, bọn nhỏ đều rất vui."

La Văn Xuân mười ba tuổi, La Văn Y mười một tuổi, hai thiếu niên đều cao lớn hơn bạn cùng tuổi, mặt to mày rậm rất có tinh thần. Tấn Giang Hầu nhìn thấy tôn tử, sắc mặt uy nghiêm mà già nua trở nên nhu hòa, âm giọng nói: "Phụ thân của các người cũng rất nhớ các người, nhờ tổ phụ mang theo rất nhiều đặc sản biên thành trở về. Xuân Nhi, Y Nhi, chăm đọc sách tập võ, đến sang năm có thể đoàn tụ với người một nhà rồi."

La Lạp cùng La Dịch năm nay sẽ trở lại kinh thành mừng năm mới.

La Văn Xuân và La Văn Y biết chưa đến nửa năm nữa là có thể gặp phụ thân, vui đến đỏ cả mặt.

Tuổi của La Văn Quân nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, năm nay tám tuổi, nàng là hài tử nhỏ nhất của Tề thị, cũng là nữ nhi duy nhất, đáng yêu, tính tình cũng rất hoạt bát. Quy củ chào hỏi Tấn Giang Hầu xong, nàng cười chào hỏi Lâm Thâm, "Tiểu biểu muội, muội xuống chơi với chúng ta, được không?"

"Cảm ơn biểu tỷ, không cần." Lâm Thâm nhìn nàng một cái, rồi cự tuyệt.

Tề thị cười khanh khách hỏi: "A Thâm, chơi với biểu tỷ không vui sao?" Lâm Thâm cho Tề thị một gương mặt cười xán lạn, "Không cần, tam cữu mẫu, biểu tỷ lớn quá, ta còn nhỏ." Tề thị lúc này mới hiểu được, thì ra nàng là ghét bỏ La Văn Quân lớn tuổi, không chơi cùng nàng, không khỏi hé miệng cười, "Cũng đúng, Văn Quân biểu tỷ tám tuổi, cháu mới ba bốn tuổi, cũng kém một chút."

Lâm Thâm lễ phép cười cười, không nói tiếp nữa.

La Văn Xuân, La Văn Y cùng La Văn Quân ít nhiều vẫn hơi sợ Tấn Giang Hầu, không dám thả lỏng nói chuyện. Tề thị dẫn bọn hắn tới trước mặt Tấn Giang hầu xong, cũng về chỗ ngồi. Đợi các nàng đi rồi, Lâm Thâm mới mở tay che tai Tấn Giang Hầu ra, "Con không thích nhất là người tám tuổi người, hừ, tám tuổi có thể nói con sao!"

Tấn Giang Hầu nghe như lọt vào trong sương mù, không hiểu. Hắn coi như là người kiến thức rộng rãi, đối với lời nói của Lâm Thâm lại khiến hắn có cảm giác vô lực, không rõ, thật sự không rõ.

"Hiền tể, nguoi tới đây một chút." Tấn Giang Hầu gọi Lâm Phong.

Lâm Phong theo tiếng tới, "Nhạc phụ đại nhân có gì phân phó?" Giọng Tấn giang Hầu không lớn, "Nguoi xem A Thâm nói cái gì tám tuổi, bốn tuổi, hai tuổi, giải thích rõ ràng cho ta." Lâm Phong vui vẻ nói, "Nhạc phụ đại nhân, chuyện là như vậy..." Một ngày một tháng một năm kia Lâm Đàm nói Lâm Hân, Lâm Hân nói Lâm Thâm, Lâm Thâm xoay người phát hiện ra chính mình không còn ai có thể nói, "... Cứ như vậy, vốn là Hoài Viễn Vương muốn tìm cho nàng con lừa nhỏ, A Thư càng làm hai tuổi thất mẫu cữu huyệh cũng cho vào, A Thâm liền có người có thể nói. Nhưng, trừ bỏ ca ca tỷ tỷ của nàng, nàng không thích người khác nói nàng, mặc kệ là mười sáu tuổi, hay là tám tuổi."

Tấn Giang Hầu lúc này mới hiểu được chuyện gì xảy ra, không biết nên khóc hay cười.

Lý thị cũng mang con trai của nàng La Văn Chi, La Văn Trinh cùng con gái La Văn Tĩnh, lại thêm một con gái thứ xuất La Văn Mẫn tới bồi Tấn Giang Hầu mấy câu. Lý thị là nữ quan văn, phụ thân nàng là một vị chủ sự Lễ bộ, là người tính tình chính trực, khuê nữ theo phụ thân, Lý thị cũng là bộ dáng nghiêm trang, giáo dưỡng tất cả con cái đều theo quy củ nghiêm chỉnh. Tấn Giang Hầu là Thống soái trong quân, đối đãi người La Văn Chi, La Văn Trinh càng hải lòng, khích lệ Lý thị một câu, "Con dạy bọn nhỏ rất tốt."

Tuy chỉ là một câu nhân nhạh, đối với Tấn Giang Hầu mà nói, cũng là rất khó có được rồi.

Tấn Giang Hầu nhìn một nhà con thứ ba, nhìn một nhà Tử nhi tử, thần sắc cực kỳ vui mừng, sau đó ánh mắt rơi trên người La Giản, đã có chút sầu lo. La Giản chỉ có một nữ nhi thứ xuất, còn không có nhi tử... Ánh mắt Tấn Giang hầu từ trên người La Giản chuyển qua trên người Nương thị, Nương thị không khỏi run lẩy bẩy.

Nàng sợ Tiêu thị, cũng sợ người cha chồng uy nghiêm trầm mặc rất ít gặp mặt này.

Trên bàn tiệc, Tấn Giang Hầu cùng Hoài Viễn Vương ngồi trên hai phía, Lâm Thâm tiểu cô nương lúc ở một bên Tấn Giang Hầu cười vui, lúc lại chạy đến bên người tỷ phụ chơi đùa, trong phòng khách, nàng là thoải mái nhất, tự tại nhất. La Thư lo lắng, "A Thâm chạy tới chạy lui, ông ngoại cùng tỷ phụ đều không biết chăm sóc hài tử, thiếp sợ con không ăn được gì." Lâm Phong mỉm cười, "Phụ nhân, ta thấy, mới vừa rồi A Thâm ở chỗ nhạc phụ ăn vào một chén cháo nhỏ, trong ngực Viễn Vương ăn hai khối bánh, nhưng rau xanh nàng quả thật là không nhiều." La Thư nhú mày, "A Thâm không thích ăn rau xanh, từ trước đến nay là có thể trốn thì đều trốn, đây cũng là khó trách." Gọi Không Dương đến, sai nàng qua giúp Lâm Thâm ăn cơm. Tuy Không Dương là nha đầu ôn trọng, nhưng nhìn Hoài Viễn Vương và Tấn Giang Hầu thì trong lòng khiếp sợ, nhưng nàng cũng biết Lâm Thâm không thích ăn rau, đành phải kiên trì đi qua.

"Nhị tiểu thư, phụ nhân sai nô tỳ tới hầu hạ người dùng chút rau xanh." Không Dương cười nói.

Lâm Thâm ghét bỏ nhăn cái mũi nhỏ, "Không thích ăn."

Tấn Giang Hầu không nhanh không chậm nói: "Con ép ông ngoại học yêu hài tử, ông ngoại vẫn chưa học, không phải cũng học rồi?" Gấp mấy cọng rau xanh cho Lâm Thâm, "Mau ăn."

Lâm Thâm xoay vòng mắt to, không biết lại có chủ ý quỷ quái gì.

Qua một lúc lâu sau, thừa dịp Tấn Giang Hầu không để ý, lặng lẽ trượt đến chỗ Hoài Viễn Vương ngồi.

"Tỷ phụ, muội tới trốn rau xanh." Về mặt thần bí nói cho Hoài Viễn Vương.

Không Dương rất làm tròn công việc đi tới, "Nhị tiểu thư, tiểu hài tử không ăn rau xanh là không được, phụ nhân đặc biệt phân phó nô tỳ tới giúp người ăn chút rau xanh." Lâm Thâm cười hi hi, "Không Dương tỷ tỷ, hôm nay không ăn, chỉ một ngày hôm nay." Cùng Không Dương cò kè mặc cả, là không muốn ăn rau xanh.

Hoài Viễn Vương nghe Lâm Thâm cùng Không Dương mềm giọng thương lượng, chỉ vì ăn ít rau xanh, trong lòng không khỏi một mồi chua xót.

Tiểu muội muội của hắn khi còn sống cũng như vậy, thường thường vì muốn ăn ít mấy miếng rau dưa mà tìm mọi cách ăn vạ.

"A Thâm, ăn những thứ rau xanh này, tóc sẽ rất đẹp." Hoài Viễn Vương sờ đầu Lâm Thâm, ôn nhu nói cho nàng.

"Thật sự sao? Thật sự sao?" Lâm Thâm vươn tay sờ lên tóc, luôn miệng hỏi: "Tóc thật sự sẽ đẹp sao?"

"Thật sự." Hoài Viễn Vương chắc chắn gật đầu.

Lâm Thâm nghiêng đầu nghĩ, "Rau xanh rất khó ăn, nhưng tóc sẽ đẹp nha." Hi hi cười cười, mở miệng, Không Dương mừng rỡ, vội vàng đưa hồng gấc đến miệng nàng, "Nhị tiểu thư ngoan, ăn hồng gấc, tóc sẽ rất đẹp rất đẹp!" Lâm Thâm ăn một miếng, sờ sờ đầu của nàng, lại ăn một miếng, sờ sờ đầu của nàng, trong miệng niệm "Tóc sẽ đẹp, tóc sẽ đẹp", liền tiếp ăn mấy miếng.

Trong lòng Không Dương vui đến nở hoa.

"A Thâm, trong miệng muội vẫn niệm, là sợ chính mình quên sao?" Hoài Viễn Vương hỏi.

Tiểu đại nhân Lâm Thâm tựa như thở dài, "Điều ca ca, hồng gấc thật sự rất khó ăn, ta không niệm, thật sự ăn không trôi nha."

Hoài Viễn Vương mỉm cười.

"Qua bên kia, để ông ngoại nhìn xem." Lâm Thâm chạy đến chỗ Tấn Giang Hầu ngồi.

Không Dương cũng đi theo.

Lâm Thâm vừa ăn rau xanh, vừa liếc mắt nhìn ông ngoại của nàng, "Con ăn nha." Không Dương hé miệng cười, "Hầu gia, Nhị tiểu thư đây là muốn khoe thành tích với người, nói nàng ăn rau, là đứa bé ngoan." Tấn Giang Hầu ngồi vững vàng, "Lúc này ông ngoại nói, con lại trốn tránh, giờ lại trở lại, không khen con." Lâm Thâm trừng mắt nhìn ông, tay lại sờ đầu mình, trong miệng niệm niệm thần chú, "Không lạ gì ông khen ngoại con, con là vì tóc đẹp, con là vì tóc xinh đẹp."

Bộ dáng nhỏ nghịch ngợm đáng yêu, trêu chọc Tấn Giang Hầu khẽ mỉm cười.

Sau yến tiệc, Lâm Thâm lưu luyến không rời tiễn Hoài Viễn Vương, nhưng nói cái gì cũng rời ông ngoại, gắng phải đi theo bên người Tấn Giang Hầu. Tấn Giang Hầu còn có chút chuyện quan trọng cần xử lý, nhưng Lâm Thâm tiểu vô lại này cũng không có biện pháp gì, đành phải mang nàng đi thư phòng. Tấn Giang Hầu mở từng kiện từng kiện quần áo ra xem, phê duyệt, Lâm Thâm ở một bên chạy tới chạy lui chơi đùa.

Vẫn là Lâm Phong có biện pháp. Không lâu sau khi hắn đến chỗ thư phòng, ôm lấy Lâm Thâm vỗ rất có tiết tấu, ở trong phòng bước từ từ thong thả, một lát sau Lâm Thâm đã ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt Lâm Thâm ngủ say nhỏ nhắn tựa như cành bích bà quả đỏ au, thơm ngọt ngào.

Thật cẩn thận thả Lâm Thâm lên giường, Lâm Phong cùng Tấn Giang Hầu mới có cơ hội nói chuyện.

Hai người ngồi xuống mặt đối mặt, Lâm Phong sai người hầu lấy trà cụ ra, tự mình pha một ấm Quân Sơn ngân châm.

"Sao lại làm A Thâm quen thành cái dạng này?" Tấn Giang Hầu hỏi.

Lâm Phong cầm ấm trà dừng lại, ấm giọng nói: "A Thâm là tiểu phúc tinh, là đứa bé cực kỳ có phúc khí trong bốn đứa con và A Thụ. A Khai chịu quá nhiều thương tổn, A Đàm chịu quá nhiều kinh sợ, lúc A Hân sinh ra hắn cùng A Thụ mẫu từ hai người ở trước quý môn quan quay vòng, trước ba đứa bé đều trải qua một phen gian nguy, A Thâm lại quá may mắn. Lúc nàng sinh ra, thương thế A Khai đã chuyển biến tốt đẹp, A Đàm đã không còn bị ác mộng, người người Lâm gia vui vẻ, đối A Thâm bất tri bất giác cũng rất được cưng chiều, cực kỳ dung túng."

Tấn Giang Hầu im lặng thật lâu sau.

Lâm Phong rót cốc trà đưa tới trong tay hắn, Tấn Giang Hầu cảm lấy nhấp một ngụm, lá trà Quân Sơn non mềm giống như Liêm Tâm, hương khí thanh cao, vị thuần cam ngọt, trong miệng Tấn Giang Hầu, lại cảm thấy được ngoài trừ chua sót, vẫn là chua sót.

"Nhạc phụ, năm đó người không cho ta tra cứu, bây giờ người vẫn vậy sao?" Lâm Phong hỏi.

Tấn Giang Hầu thưởng thức cốc trà trong tay, nói: "Ta trong đêm dẫn binh ra khỏi thành, bốn ba mấy trăm dặm, huyết tẩy cả sơn trại, chặt đầu ba tên thù lĩnh đạo tặc, cho vào thùng gỗ, đưa cho một đôi vợ chồng..."

"Là người nào?" Lâm Phong ngồi thẳng người.

Tấn Giang Hầu bất vì sở động, thần nhiên nói: "Gia chủ kia vô cùng kinh ngạc, bà chủ bị kinh sợ rất lớn, bệnh nặng một hồi."

Lâm Phong từ từ ngồi trở về, nhẹ giọng cười, "Cho nên, nhạc phụ cảm thấy chuyện này đã đủ rồi, đúng không? A Khai suýt nữa mất mạng, A Đàm

hàng đêm tỉnh lại từ trong ác mộng, con cùng A Thụ ngày đêm lo lắng, vài năm không ngủ được một giấc an ổn, tất cả những thứ này, chỉ là vì gia phụ kia bệnh nặng một trận, liền có thể xóa bỏ sao?"

Ngữ khí Tấn Giang Hầu hòa hoãn, "Nếu thực lực ta cách xa địch nhân, thà rằng tạm thời không đánh."

Tay Lâm Phong cầm ấm trà, nước trà vàng óng ánh sánh nước rót vào cốc trà, nước trà Quân Sơn ngân châm như đoàn mắng khai quật, lại giống ngân đao đứng thẳng, "Con đã đoán được là một nhà kia, nhạc phụ yên tâm, ta có thể từ, có con cái, hành sự sẽ thận trọng, sẽ không lỗ mắng đi kích thích."

Trong miệng Tấn Giang Hầu càng cảm giác chua xót.

Lâm Phong đứng dậy cáo từ, "Nhạc phụ, sắc trời không còn sớm, tiểu tể không quấy rầy nữa." Từ trên giường cẩn thận ôm lấy Lâm Thâm, dùng áo choàng bao bọc, "A Thâm từ nhỏ vô ưu vô lự, thiên chân khả ái, chỉ là có ít người thân, vì vậy đặc biệt quán người. Nhạc phụ không cần phiền chán." Cúi đầu nhìn tiểu nữ nhĩ ngủ say, trong mắt đọng đầy yêu thương.

Tấn Giang Hầu nói ngắn gọn: "A Thâm muốn đến thi đến, đừng cản nàg."

Lâm Phong nói: "Vâng, nhạc phụ." diendannlequydon

Lâm Phong ôm Lâm Thâm đi ra ngoài, Tấn Giang hầu ra bên ngoài tiễn vài bước, "Sao A Đàm lại gả cho Hoài Viễn Vương?" Lâm Phong mỉm cười, "Chuyện này sao, nói ra vẫn là công lao của A Thâm. Hoài Viễn Vương thấy A Thâm, nghĩ tới hơn mười năm trước hân gặp A Đàm ở trong núi sâu, tiểu cô nương bởi vì đói bụng đã ăn vụng một cái chân gà mà tóc bị cạo hết..."

Tấn Giang Hầu nghe được "Bị cạo hết tóc", chân mày nhảy lên, diện mạo ảm đạm tức giận.

Lâm Phong thấp giọng nói: "Nhạc phụ tập kích đạo tặc, thiêu hủy am ni cô, ta và A Thụ nhớ rõ, cũng cực kỳ có trách nhiệm. Nhạc phụ, A Đàm và Hoài Viễn Vương này có một đoạn duyên phận, Hoàng thượng cũng nói là thiên ý, ta cùng A Thụ làm phụ mẫu này còn có thể nói gì chứ? Bệ hạ có chỉ, chúng ta chỉ có thể vui vẻ tuân mệnh thôi."

Tấn Giang Hầu yên lặng không nói gì.

Lâm Phong ôm Lâm Thâm, người hầu thay hân đốt đèn lồng, phụ tử hai người từ từ đi xa.

Tấn Giang Hầu ngồi ở trước bàn thật lâu, trong miệng chua xót, lan đến trong lòng, lan đến toàn thân.

Lâm Đàm cùng Hoài Viễn Vương là duyên phận, là thiên ý, Thâm Minh Họa cùng Khang vương cũng là chuyện sớm hay muộn, Phùng Quý Phi đã không chỉ một lần ra ám hiệu với Thâm Gia Minh, Thâm gia từ trên xuống dưới, đối với hôn sự này đều vui mừng.

Hai người đều là cháu gái của hân, một gả cho Anh Minh Thần Võ Đại hoàng tử, một gả cho Nhị hoàng tử đã tâm bưng bưng, Lâm Đàm cùng Thâm Minh Họa là biểu tỷ muội, một ngày nào đó sẽ đánh nhau sinh tử. Mà hai đứa con trai của hân, La Giản cùng La Châm, không hề nghi ngờ đều sẽ giúp đỡ con gái của mình.

Tâm tình Tấn Giang Hầu bi thương.

Hai người con trai của hân, một ngày nào đó sẽ trở thành địch nhân;

Hai cháu ngoại của hân, một ngày nào đó sẽ xung đột.

Tấn Giang Hầu nâng hai tay lên, lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, đao cắt đến đâu cũng là đau đứt gan ruột.

Hân ngồi thật lâu, đứng dậy đi đến nội thất, đề xuống cơ quan trên tường.

Trước mặt hân xuất hiện một bức một bức họa kích cỡ lớn như người thật, trên bức họa là một dung mạo mỹ lệ, nữ tử dịu dàng, đôi mắt ảm tình, tựa hồ đang nhìn hân cười.

"Nếu nàg còn sống thì thật tốt biết bao." Tấn Giang Hầu thì thào.

Hân vuốt ve khuôn mặt người trong bức tranh kia, vô cùng mềm nhẹ, giống như sợ kinh sợ đến người trong tranh, "Nếu nàg còn sống, tất cả những thứ phiền não này, toàn bộ đều không còn rồi."

Tấn Giang Hầu si ngốc rất lâu trước bức họa, mới đề xuống cơ quan, bức họa liền biến mất không thấy nữa. diendannlequydon

Hân sai người gọi La Giản tới.

Sắc mặt La Giản hồ thẹn, "Phụ thân, người giáo huấn đều đúng, không dối gạt người, con đang định nỗ lực làm cho nước mạnh. Thật sự, ta không phải lừa gạt người, là thật..."

Tấn Giang Hầu gior tay ngăn hân, "Con đã lớn tuổi, tự xem làm đi. Nhi tử, phụ thân gọi con tới không phải vì cái này."

"Vậy là vì cái gì?" La Giản vội hỏi.

Tấn Giang Hầu hòa hoãn nói: "Nhi tử, vài ngày trước ở sa trường phụ thân cứu tính mạng Nhung tướng quân cùng con của hần..."

La Giản vừa nghe Tấn Giang Hầu nhắc tới phụ thân và huynh trưởng Nhung Thị, liền tức giận, nhất thời không nể mặt, "Cứu bọn họ để làm gì?" Hần cùng Nhung thị từ trước đến nay không vừa mắt, vừa không yêu thế tử, mà đối với người Nhạc gia cũng không có hứng thú, nhắc đến một nhà Nhung tướng quân hần sẽ tức giận, nhắc đến cũng rất phiền.

Tấn Giang Hầu thâm sâu nhìn hần, "Chẳng lẽ con không biết, nếu Nhung tướng quân và con hần đều chết, con vĩnh viễn cũng không thể hưu thế sao?"

Nam nhân có thể hưu thế, nhưng hưu thế cũng có "Ba không đi", trong đó điều thứ nhất liền là "Có chỗ lấy không có chỗ về" – lúc cưới nàng nàng có nhà mẹ đẻ, lúc hưu thế cha mẹ nàng đã qua đời, huynh trưởng cũng mất, không nhà để về, đó là không thể. Bây giờ Tấn Giang Hầu cứu Nhung tướng quân cùng con hần, Nhung thị là có phụ thân, có huynh trưởng, nếu La, Nhung hai nhà thương hảo tốt, Nhung thị có thể quay về.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

La Giản vừa mừng vừa sợ, cao hứng đến nỗi âm thanh run lên, lời muốn nói đều không nói, "Phụ thân, con, con, con có thể hưu thế?"

Tấn Giang Hầu trầm giọng nói: "Con đã sắp bốn mươi rồi, còn chưa có nhi tử. Con là thế tử, tương lai Hầu phủ này để phụ thân truyền cho ai?"

La Giản xoa tay đi tới đi lui, trong miệng thì thảo, "Ta thật sự có thể hưu thế? Ta thật sự có thể hưu thế?" Xem ra hần đối với cái vị trí thế tử hay thế tử Hầu phủ đều không đề ở trong lòng, chỉ quan tâm chuyện có thể hưu Nhung thị.

"Vì sao không thể hưu thế?" Tấn Giang Hầu bảo hần ngồi xuống nói chuyện, "Không có con, lẽ nào không phải là lý do hưu thế."

Tước vị Tấn Giang Hầu phủ là thừa kế, là từng đời từng đời truyền xuống. Thế nhưng, nếu không có con trai trưởng, hoặc là con trai trưởng không có đạo đức, thất đức bại hành, triều đình sẽ đoạt tước vị này đi. La Giản không có con trai trưởng, thậm chí căn bản không có nhi tử, điều này khiến Tấn Giang Hầu sao có thể không lo lắng.

La Giản vẫn không thể tin được những lời này là thật, lo sợ ngồi xuống đối diện Tấn Giang Hầu, áp ứng nói: "Tổ mẫu đã nói, phu thê là chuyện đại sự, đời này con đừng mong hưu thế, La gia không cho phép hưu thế."

Hôn nhân tốt nhất là trai tài gái sắc, phu thê tình thâm, cá nước hài hòa, yến oanh thành đôi, cầm sắt tương điều, đầu bạc đến già. Nếu ở giữa không may có sai lầm, muốn hòa ly cũng được, muốn hưu thế cũng được, đối với nữ tử tất nhiên là thương tổn rất lớn thậm chí là một kích trí mệnh, đối với nam tử mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Cho dù là gia tộc Khổng Thánh Nhân như vậy, ba đời hưu thế, đều bị lên án.

Nam nhân hưu thế, không chỉ là đơn giản muốn chặt đứt cùng tình cảm thế tử, càng có ý nghĩa là đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc thế tử, hàm ý thừa nhận thất bại hôn nhân của bản thân, không may cưới nhầm hần thế - - giả sử hôn nhân thất bại hần có thể đổ toàn bộ trách nhiệm cho thế tử, nhưng mặt ngoài cũng không về vang gì.

Tấn Giang Hầu nhíu mày, "Thái phu nhân nói La gia không được hưu thế?"

La Giản tâm sự nặng nề gật đầu, "Vâng. Thái phu nhân còn nói, 'Bấy giờ Sĩ đại phu có người hưu thế, chúng nhưng lại phi, cho rằng không có đức hạnh', đây là Tư Mã Ôn Công nói trong《Huấn tử tôn văn》, có thể thấy được nam nhân hưu thế cũng bị chỉ trích, ảnh hưởng đến danh dự La gia. Bà còn nói, 'Thà phá mười ngôi miếu, không hủy một việc hôn'."

Tấn Giang Hầu không nói gì nhìn La Giản một lúc lâu, gọi người hầu tới, ra lệnh bảo hần nhanh chóng tìm《Huấn tử tôn văn》- Tư Mã Ôn Công tới.

Sau khi người hầu cung kính trình sách lên, Tấn Giang Hầu ném cho La Giản, "Tự con xem đi."

La Giản vội vàng vàng lật tới lật lui, ở trong sách tìm đoạn như lời Thái phu nhân nói. Hần là hoa hoa công tử không thích đọc sách, không hề quen thuộc với sách vở, càng sót ruột lại càng không thấy, trán toát mồ hôi lấm tấm. Tấn Giang Hầu không nhìn được, sai người hầu thay hần tìm kiếm, người hầu này ở thư phòng hầu hạ lâu, bình thường nhàn rỗi không có việc gì thì tự tìm sách xem, học vấn so với La Giản giỏi hơn nhiều, dễ dàng tìm được đoạn Tấn Giang Hầu muốn tìm.

La Giản nhìn từng chữ từng chữ, nhất thời u mê.

"Bấy giờ Sĩ đại phu có người hưu thế, chúng nhưng lại phi, cho rằng vô hành" câu sau nói là "Quê cũ Sĩ đại phu khó khăn. Án lẽ có thất xuất, cổ cho

nên ra, đừng chuyện gì lỗi tại! Ví như thê thực phạm lễ mà ra, nãi nghĩa vậy. Tích Không thị tam thê ra này thê, còn lại hiền sĩ lấy nghĩa xuất thê giả chúng rồi, hề thiết thời ở tại hành tại? Cầu thả thất cố hân thê mà không ra, nhưng lại gia đạo khi nào mà ninh hồ?"

Cái này không phải không được hưu thê.

Tấn Giang Hầu nhìn bộ dáng hân ngốc ngây ngốc ngốc, hừ một tiếng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Không tập võ, cũng không đọc sách, La Giản người đồ hồn dân không học vấn không tiền đồ." La Giản bỗng nhiên bị mắng, nổi giận ùng ùng đem sách ném đến trên mặt đất, hét lên: "Tiểu A Thâm nói rất đúng, là phụ thân không dạy con tốt! Không dạy con, là lỗi của phụ thân, người cũng đừng tưởng mình tốt đẹp, phụ thân, nếu người dạy con tốt, con làm sao lại như vậy!" Ánh mắt Tấn Giang Hầu lạnh thấu xương, đột nhiên đứng lên, bàn tay mở rộng giơ lên, La Giản cảm thấy trước mặt mình cuộn cuộn nổi lên một dòng khí mạnh mẽ, dự cảm thấy sắp xảy ra một trận đánh, bị dọa cũng không dám nói gì nữa.

Tấn Giang Hầu giơ tay lên cao, nhưng vẫn không hạ xuống.

Ánh mắt hân phức tạp nhìn La Giản, có phần nộ, thống khổ, lại có thương tiếc, mến yêu.

Bàn tay xuống đến người người La Giản, La thân thật khóc lên, lệ rơi đầy mặt bỏ nhào xuống dưới chân Tấn Giang Hầu, ôm của hân đòi cầu xin, "Phụ thân, con không tốt, con đáng chết, người muốn đánh thì đánh con một trận hả giận đi. Nhưng, người nhất định phải để con hưu Nhương thị, nhất định phải hưu! Con nhìn nàng ta đã thấy chán, có nàng ta ở đây, con đều không muốn về nhà..."

Tấn Giang Hầu đứng yên lặng, người đã đến trung niên như La Giản quỳ gối dưới chân hân thất thanh khóc rống, giống như một hài tử bất lực.

Thật lâu sau, bàn tay thô to của Tấn Giang Hầu chậm rãi hạ xuống, sờ sờ đầu La Giản, âm giọng nói: "Con trai, không phải lúc trước con chính mình nguyện ý cưới Nhương thị sao, tại sao lại chán ghét đến mức muốn hưu này?" La Giản ngẩng đầu, vừa thẹn vừa tức, "Ai vừa ý muốn cưới nàng ta chứ? Con xem trọng... Là vị cô nương bên người nàng ta kia..."

Năm đó ở một góc cây Ngọc Lan mỹ lệ song sắc, hân dưới tàng cây nhìn thấy hai vị cô nương, trong đó một vị cô nương trông hăng còn trẻ con, bộ dáng chỉ có mười ba mười bốn tuổi, nhưng nàng cực kỳ đẹp, khí chất lại thanh thuần, La Giản chỉ nhìn thoáng qua, liền thấy tim đập thình thịch. Cho nên, lúc Thái phu nhân cùng Tiêu thị hỏi ý tứ của hân, hân đỏ mặt gật đầu.

Ai ngờ sau khi cưới về nhà, lại là một người khác.

Hân ý vào chính mình được Thái phu nhân sủng ái, cũng náo loạn một trận. Đúng là Thái phu nhân nói, vợ chồng là căn nguyên của quan hệ con người, nếu đã thành thân, đó là có tâm tư gì khác cũng chỉ có thể thu lại, cùng thê tử sống cho tốt, về sau thấy La Giản thật sự không thích Nhương thị, liền an ủi hân nói: "Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, tổ mẫu giúp người tìm mấy phòng mỹ thiếp là được. La Giản không chịu. Hân thích cô nương đứng đắn, cô nương đứng đắn nhà ai có thể đưa cho người ta làm thiếp chứ?"

Sau khi La Giản náo loạn, Thái phu nhân cũng nóng nảy, ba ngày không ăn không uống, "Con lại nháo nữa, trước lấy dây thừng siết ta chết đi!" La Giản quỳ khổ sở cầu xin trước giường bà, đồng ý không nói chuyện hưu thê nữa, cùng Nhương thị sống cho tốt, Thái phu nhân mới xem như hồi tâm chuyển ý -- từ nay về sau, La Giản hết hy vọng, chuyện hưu thê, nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Tấn Giang Hầu nghe La Giản nói xong chuyện cũ, sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, "Con trai, cha và Nhương tướng quân từng nói qua chuyện không có cháu ruột, lo lắng không người kế tục, tuy Nhương tướng quân cũng rất khó xử, nhưng vẫn lại là thâm minh đại nghĩa, hân đồng ý nếu đến cuối năm nay Nhương thị không có tui vui, thì lúc năm mới hân sẽ đưa Nhương thị về nhà mẹ đẻ, sau đó sẽ không trở lại."

"Thật ư?" Hai mắt La Giản phát sáng, kích động không thôi.

Tấn Giang Hầu mang chút thương hại, "Thật sự."

La Giản vui buồn lẫn lộn, ôm lấy chân cha mình khóc lớn.

Tấn Giang Hầu lúc này cũng kiên nhẫn, không mắng La Giản không tiền đồ, mà tùy ý hân khóc rống một hồi.

Đưa con trai này thật không có tiền đồ. Nhưng, con trai như thế thì có tiền đồ làm gì chứ? Tấn Giang Hầu uy danh hiển hách, đúng là hân quanh năm cùng người nhà phân li, không hưởng thụ niềm vui của gia đình, không muốn La Giản rong ruổi sa trường giống mình, áo bào nhiễm máu, tình nguyện làm một người bình thường.

Hân đánh đánh giết giết hơn nửa đời người, thật sự không muốn để cho con trai duy nhất của người vợ đã mất đến sa trường liều mạng.

La Giản khóc một hồi, ngượng ngừng trở lại ngồi đối diện, lấy khăn lau khô nước mắt, cúi đầu không nói gì.

Tấn Giang Hầu ôn hòa nói cho hân biết, "Sau khi Nhương thị rời khỏi, con tự khắc dễ cưới người mới. Nhi tử, tuy con có địa vị thế tử, phủ Tấn Giang Hầu sớm muộn gì là của con, dù con đã lớn tuổi, năng lực cũng không cao, có thể lấy được dạng cô nương nào? Nếu con muốn cưới một thực nữ vào cửa, tốt đẹp sống qua ngày, nên hãy hái hướng về phía trước rồi."

La Giản xấu hổ xoa xoa tay, "Ngày mai con sẽ đến Lâm Lang hiền, nhân lúc A Đàm chưa đi, thảo luận chuyện này với nàng."

"Con rất tin tưởng A Đàm?" Tấn Giang Hầu hỏi.

La Giản gật đầu, "Vâng, A Đàm rất giỏi, không giống như La Thư sinh ra. Phụ thân, La Thư gốc như vậy..."

Ánh mắt Tấn Giang Hầu như có điện, La Giản không dám nhiều lời nữa.

"Cha đừng nhìn con như vậy, bây giờ con với La Thư cũng rất tốt." La Giản than thở, "Chúng ta không tốt cũng không được, Tiểu A Thấm không vui."

Lâm Thấm là một giám sát nhỏ cực kỳ có trách nhiệm, mỗi lần gặp huynh muội La Giản cùng La Thư, nàng chạy tới ngồi giữa hai người, như hồ rình mồi, tùy thời mà động, mỗi khi La Giản hoặc La Thư nói chuyện không để ý, lập tức trợn ra khuôn mặt nhỏ nhắn, "Nurong, người nói vậy không đúng, nói lại." "Cậu, người quá hung dữ, nói lại." La Giản với La Thư không thể tức giận với Lâm Thấm, đành phải ngoan ngoãn nói lại một lần, đương nhiên, giọng điệu tất phải sửa lại, không thể là loại cãi nhau được.

"Con đã mấy chục tuổi rồi, để cho đứa bé quản các con." Tấn Giang Hầu hừ một tiếng.

"Cha cũng không phải để cho đứa bé quản sao." La Giản không sợ chết nói thảm một câu nhỏ nhỏ.

Tấn Giang Hầu trừng mắt nhìn hấn, La Giản từ trên ghế trượt xuống, nở nụ cười, "Phụ thân, sắc trời không còn sớm, người nghỉ ngơi sớm đi, nghỉ ngơi sớm đi." Rồi lùi lại mấy bước, xoay người, chạy vội ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63-2

Sáng sớm hôm sau, La Châm dậy rất sớm, tới trước Vinh An Đường bái biệt Tiêu thị, rồi đến thư phòng bái biệt Tấn Giang hầu, khởi hành đi Tây Bắc.

Tiêu thị một đêm không ngủ, sắc mặt tiêu tụy, ôm La Châm khóc một hồi, như sinh ly tử biệt. Về mặt Tấn Giang bình tĩnh, "Châm nhi, con ở kinh thành không chỉ gây bất lợi cho mình, đối với phủ Tấn Giang hầu cũng không lợi, đến Biên thành rèn luyện vài năm, đối với con là trăm lợi mà không hại." Trong lòng La Châm cười khổ, cái gì mà trăm lợi không hại chứ, mình thấy toàn chỗ hại, một chút ưu điểm cũng không thấy.

Về mặt hấn đau khổ nói: "Phụ thân, thật sự con không muốn rời kinh thành, chỉ muốn tận hiếu trước góa mẩu thân..."

Ngữ khí Tấn Giang hầu cực kỳ hòa nhã, "Phụ thân là vì tốt cho con. Châm nhi, nếu như muốn tiếp tục ở kinh thành, sợ là lại phải đến Thuận Thiên phủ một lần nữa rồi."

Trên mặt La Châm hiện ra vẻ sợ hãi.

Hấn sợ chịu khổ, đúng là hấn cũng biết, nếu hấn lại đi Thuận Thiên phủ một lần nữa, tuyệt đối sẽ không thuận lợi ra ngoài giống lần trước. Mà một khi tội danh chứng thực, cả đời hấn liền kết thúc.

Không dám nói thêm cái gì nữa, La Châm đầy bụng oán khí lên đường.

Sau khi hấn đi, Tiêu thị đưa năm sáu xe ngựa vật thường dùng sai người đi theo tặng qua, cái gì cần có đều có, La Châm ở Biên thành cũng có thể làm một tiểu gia thoải mái rồi. Sau khi Tấn Giang hầu biết, không khỏi lắc đầu, "Mẹ hiền con hư."

Sau khi La Châm rời khỏi kinh thành, Tấn Giang hầu bày tỏ không truy cứu, La Giản không sao cả, vụ án đạo tặc cướp giết thị tì kính hiếu phu nhân tạm thời để qua một bên. Tuy rằng vụ án tạm thời để qua một bên, Thuận Thiên phủ đoán lại vẫn chưa thể thở phào nhẹ nhõm: Còn vụ án Sài chủ sự trúng độc không tin tức, hoàng đế năm ngày ba bữa sẽ gặp hỏi tiến triển vụ án, Hình bộ, Thuận Thiên phủ đều không dám lười biếng.

Vụ án Phương Đức Sơn tri châu Túc Châu tham ô trái lại càng ngày càng rõ ràng, không có nghi vấn gì. Phương Đức Sơn không chỉ tham ô, mà còn tham ô số lượng rất lớn, rất nhiều người có liên quan đến vụ án, sợ là Túc Châu sắp đẩy lên một hồi phong ba.

Quan viên Lễ bộ trái lại may mắn cực kỳ. La Thư cùng La Anh tranh cãi không biết sao lại truyền ra ngoài, cho quan viên Lễ bộ một gợi ý rất lớn, "Đúng vậy, chiếu chỉ trong tay bệ hạ là Hoàng Trường Từ phi, không phải là Hoài Viễn vương phi, cái đó và Quận vương Thân vương không có quan hệ, chúng ta nghĩ ra một lễ nạp Hoàng Trường Từ phi là được". Ý nghĩa một khi rõ ràng, công tác cụ thể cũng thuận buồm xuôi gió, Lễ bộ từ trên xuống dưới đồng tâm hiệp lực, nghĩ một lễ nạp Hoàng Trường Từ phi hoàn thiện trình báo hoàng đế. Hoàng đế ngự bút phê. "Được", Lễ Bộ Thượng Thư thờ dài nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Ngày Hoàng trưởng tử phi nạp thái vãn danh đã định, 28 tháng này.

Lâm Phong và La Thư sắp phải gả con gái, bận rộn rất nhiều chuyện. Huống hồ sau khi bọn họ hồi kinh tạm thời ở tại phủ Tấn Giang hầu, trong tòa nhà Lâm gia còn đang tại tu sửa, một bên vội vàng hôn sự, một bên vẫn còn tăng cường tu sửa tòa nhà Lâm gia, càng vội đến mức chân không chạm

đất.

La Thư vô cùng đắc ý, "May mà thiệp đã sớm chuẩn bị đồ cưới, mới không quá chật vật. Sao, thiệp tính được không?"

Lâm Phong khen tặng nàng vài câu, "Phu nhân nhìn xa hiểu rộng, vì phu vô cùng bội phục. Nhớ ngày đó Hoài Viễn Vương mới vừa cầu hôn, phu nhân liền tính toán chuyện đồ cưới, vì phu vẫn oán thầm vài câu, cảm thấy phu nhân nghĩ quá xa, bây giờ xem ra, vẫn lại phu nhân nhìn xa trông rộng."

"Đúng thế." La Thư mừng thầm.

La Thư bận việc này, có chút không quan tâm đến Tiểu Lâm Thâm, "Không thể để cho Nhị Tiểu Thư chúng ta cảm thấy bởi vì tỷ tỷ xuất giá, nàng liền bị lạnh nhạt." Sau khi thương lượng với Lâm Phong, đặc biệt chọn cho Lâm Thâm mấy bạn chơi.

La Giản "Cứu" mấy nhà thị tì trở về kia, lão Cát cùng lão Lỗ nguyên là quản gia thôn trang, khi đó Thụ Hòa Ngôn Tùng giỏi về buôn bán, nguyên lai là trong chương quỹ cửa hàng. Sau khi trở lại phủ Tấn Giang hầu, Lâm Đàm giúp La Giản nhìn qua bốn người này, dựa theo năng lực sở trường, phân công việc cho mỗi người, đãi ngộ theo năng lực. Trong nhà Lão Cát có tiểu tôn nữ Tú Miêu mới ba tuổi, khi đó Thụ gia có tiểu tôn tử Thịnh nhi bốn tuổi, hai đứa trẻ đều ở thôn trang lớn lên, cả ngày chạy tới chạy lui chơi đùa, phơi nắng đen xì, có vẻ chất phác, không đủ cơ trí. Nhưng lúc đưa hai đứa trẻ này cho Lâm Thâm xem, nàng trái lại không bắt bẻ, cẩn thận đánh giá qua, nghiêm túc nói: "Tú Miêu nhìn rất ngoan, về sau khẳng định rất nghe lời con; vóc dáng Thịnh Nhi cao, có thể giúp con đánh nhau. Hai người con đều lấy hết."

Đám người Lâm Đàm cùng La Thư, La Giản cùng cảm thấy choáng váng.

A Thâm, Lâm gia Nhị Tiểu Thư, vốn định đi đánh nhau cùng ai đây?

Stịnh Nhi hơn bốn tuổi, lại lớn lên ở quê, thân thể khỏe mạnh, cao hơn Lâm Thâm.

Lâm Thâm đi đến trước mặt hân so sánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra thần sắc không vui.

Nàng ngoắc gọi Tú Miêu tới, lại so sánh với Tú Miêu, phát giác mình cao hơn Tú Miêu không ít, thỏa mãn gật đầu."Con thích Tú Miêu hơn."

Trêu chọc làm tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Kỳ thật La Thư hoàn toàn không cần lo lắng không ai quản Lâm Thâm, bị lạnh nhạt, mỗi ngày nàng đều vui vẻ sung sướng. Nàng phải nói với Đại Bạch, phải nói với Tiểu Hôi, còn nói với cậu, muốn cải tạo ngoại tổ phụ, quả thực là một ngày kiếm bạc tỷ, bận rộn cực kỳ.

Lâm Thâm đã từng một tay nắm Đại Bạch, một tay nắm Tiểu Hôi, đi qua thư phòng Tấn Giang hầu, Đại Bạch kêu "Dát, dát", bước chân ngạo mạn thong thả bước đi trong thư phòng, Tiểu Hôi cực kỳ ngoan, "Ừ ừ ừ - Ừ ừ ừ --", giống tiểu hài tử nghe lời. Trong thư phòng Tấn Giang Hầu vô cùng sạch sẽ xuất hiện một tiểu cô nương, một con ngựa, một đầu lừa, không khí nhất thời thay đổi, vô cùng náo nhiệt.

Tấn Giang Hầu nhìn ngán ngẹn ngang ngổ nghiêng, lừa ngoan ngoãn ngổ nghếch, sau một lúc lâu không nói gì.

Lâm Thâm khoe với ông ngoại, "Kêu La, đây là Đại Bạch, có phải nó rất ngạo mạn, rất có dáng vẻ không?" Tấn Giang Hầu lúc ấy còn vài kiện công vụ chờ xử lý, tiện tùy nói "A..." một tiếng, Lâm Thâm không hài lòng, kéo vạt áo Tấn Giang hầu, "Tỷ tỷ của con nói, yêu ông là rất nhã. Ngoại Tổ Phụ, rất nhã nha." Tấn Giang hầu lúc này mới ý thức được mình chỉ "A" một tiếng là không được, trầm ngâm nhìn ngổng trắng lớn kia, mọi gan móc bụng khen ngợi vài câu, "A Thâm, Đại Bạch này... Thật trắng... Man Thần tức giận..." Đến chỗ Tiểu Hôi, Tấn Giang Hầu lại càng sâu, một con lừa có gì tốt mà khen? Miễn cưỡng gật đầu, "Tiểu Hôi ngoan ngoãn, khẳng định rất nghe lời."

"Đúng thế, Tiểu Hôi rất nghe lời, mặc kệ con nói cái gì, nó đều là ừ ừ ừ." Lâm Thâm vui vẻ phấn chấn.

Lâm Thâm mang theo Đại Bạch và Tiểu Hôi dạo qua thư phòng một vòng, đầu Tấn Giang Hầu xoay chuyển đến mức muốn hôn mê.

Ngày hôm sau nàng tới một mình, vẫn làm cho Tấn Giang Hầu choáng váng.

Lúc Tấn Giang Hầu xử lý công vụ, nàng bảo gã sai vặt di chuyển cái ghế thay nàng, mình bò đến trên ghế dựa trước, từ ghế dựa leo lên trên bàn, nhìn rất nguy hiểm. Sau khi leo lên trên bàn, nàng nằm úp sấp trong tay Tấn Giang hầu, ân thưởng lượng với hân, "Ngoại Tổ Phụ, đồ mặt dày Tiểu Mập Mập nói hân có bốn Ngoại Tổ Phụ, ta dẫn người đi để cho Tiểu Mập Mập mở rộng tầm mắt, có được không? Ngoại Tổ Phụ của hân nhất định không có uy phong như người, vóc dáng người rất cao nha."

A Thâm lại so sánh vóc dáng của Ngoại Tổ Phụ với Bách Đại Học Sĩ... Tấn Giang Hầu không biết nên nói gì cho tốt.

Cao Nguyên Dục ông ngoại Bách Minh Huy là mỹ nam tử nổi danh, dáng người bậc trung, lịch sự nho nhã, dáng vẻ đẹp đẽ, khi đó đám đương Công Bộ Thị Lang, Đại Học Sĩ Hoán Chương các, để Tấn Giang hầu cùng quan văn như vậy đi so vóc dáng, không khỏi quá vớ vẩn rồi.

"Lần sau rồi nói." Tấn Giang Hầu ôm Lâm Thâm xuống đất, để tự nàng đi chơi.

"Cứ quyết định như vậy định nhé." Lâm Thâm toét miệng cười, vui vẻ chạy đi.

"Quyết định cái gì hả?" Tấn Giang hầu quay đầu lại hỏi.

Nhìn bóng lưng Lâm Thấm nhỏ nhỏ, thần sắc Tấn Giang hầu bất tri bất giác liền dịu dàng.

Đưa bé ngây thơ.

Lúc Lâm gia chuyển đi, Lâm Thấm rất buồn bực, "Ồ rất tốt, vì sao lại đi?" Lâm Phong cười nói cho nàng, "A Thấm, chúng ta họ Lâm, là ở Lâm gia, nơi này là phủ Tấn Giang hầu, là Ngoại Tô Phụ con, họ La." Lâm Thấm không hiểu, "Mẫu thân cũng họ La nha." Nàng không rõ vì sao mẫu thân họ La, nàng lại không thể ở La gia. Lâm Phong kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe, "A Thấm, phụ thân họ Lâm..."

"Vậy con theo họ mẹ cũng tốt." Lâm Thấm quyết định thật nhanh.

Lâm Phong bỏ ra rất nhiều sức lực giải thích với nàng, "Trẻ con đều là cùng họ với phụ thân, không thể đi theo nương. A Thấm, con họ Lâm tên Thấm, đây là chuyện không sửa đổi được." Về mặt Lâm Thấm thiên chân hồn nhiên, "Vì sao ạ? Phụ thân, nếu không như vậy đi, bây giờ con họ La, ngày nào đó tới, con lại họ Lâm."

Lâm Phong cùng La Thụ đều dở khóc dở cười.

Vẫn lại là Lâm Đàm thông tuệ, hiểu tâm tư tiểu muội muội, ôn nhu nói cho nàng, "A Thấm, trở lại Lâm gia chúng ta vẫn là tòa nhà rất lớn, rường cột chạm trổ, hoa viên rất lớn rất đẹp, Đại Bạch và Tiểu Hôi đều mang theo, Tú Miêu và Thịnh Nhi cũng tiếp tục ở cùng muội, không có gì thay đổi hết."

"Như vậy sao?" Lâm Thấm xoay xoay đôi mắt, dường như không còn cố chấp nữa rồi.

Lâm Phong cùng La Thụ đang muốn thở ra, lại nghe nàng nói: "Thật sự cái gì cũng sẽ không thay đổi sao, trừ việc mang Đại Bạch cùng Tiểu Hôi, Tú Miêu cùng Thịnh Nhi, con sẽ mang cậu và Ngoại Tô Phụ cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Editor: Nguyễn2

Lâm Thấm đang cùng cha mẹ, ca ca tỷ tỷ của nàng hồ nháo, đúng lúc La Giản đến đây.

La Thụ vừa thấy hấn ánh mắt liền sáng lên, mừng rỡ gọi, "Chạy nhanh đi, A Thấm muốn dẫn huynh đi đó." Lại ra lệnh cho Thanh Trúc, "Đi, lấy một cái túi vải to tới đây, để nhị tiểu thư mang cậu tới Lâm phủ đi." Thanh Trúc hé miệng cười, "Vâng, phu nhân." Vẫn cực kỳ nghe lời cầm cái túi vải Tùng Giang to ở trên bàn, "Cửu gia, mời người đi."

Lâm Phong thấy La Thụ vui vẻ trêu đùa ca ca như vậy, không khỏi mỉm cười.

La Giản đầy hi vọng nhìn nàng, cười ha ha, "Mang ta đi? Được, chỉ cần chứa được, xách được, vậy thì mang đi." Để chân lên trên ghế, ngồi xếp bằng, "Tiểu A Thấm, mang đi, mang cậu đi." Lâm Thấm vui vẻ cười khanh khách không ngừng, "Mang cậu, mang cậu!" Để Lâm Khai ôm nàng lên bàn, tay chân luống cuống cầm lấy vải Tùng Giang muốn bọc kín cậu nàng.

La Giản cố ý lắc vai bên trái, lắc đầu bên phải, Lâm Thấm làm sao cũng không quấn được hấn.

Rối loạn một lúc, Lâm Thấm bỏ nhào vào trong lòng La Giản, vui vẻ cười rộ lên.

La Giản cũng cười ha ha.

Cậu cháu hai người đùa giỡn rất vui vẻ.

Lâm Phong lặng lẽ kéo La Thụ, "Phu nhân, xem cửu huynh như vậy, ta rất muốn dẫn hấn đi. Hấn cùng tiểu A Thấm chúng ta chơi đùa rất hợp." La Thụ tròn mắt nhìn hấn, "Đi đi đi, ca ca ta đường đường là thế tử phủ Tấn Giang Hầu, rường cột nước nhà, là để chơi đùa với con gái chàng sao?" Lúc nói chuyện, chính nàng cũng không nhịn được cười rộ lên.

"A Thụ khi nào lại thay ca ca nói chuyện vậy." Lâm Phong thấy thê tử cùng không giống lúc trước, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót. La Giản cùng La Thụ là huynh muội cùng mẹ, nhưng từ nhỏ đến lớn vẫn thủy hỏa bất dung chán ghét lẫn nhau, mãi đến trung niên mới dần dần tốt lên, khiến người ta buồn thương.

Lâm Đàm liếc mắt ra hiệu cho Lâm Khai.

Hai người bọn họ là song bào thai, so với huynh muội bình thường càng hiểu ý nhau, chỉ cần một ánh mắt, một ám hiệu liền biết đối phương suy nghĩ gì, muốn làm gì. Lâm Khai hiểu ý, cười nói với La Giản: "Cậu, vị nhị tiểu thư này nhà ta đang làm ả tử, không chỉ muốn mang Đại Bạch và Tiểu Hôi đi, còn muốn mang Tú Miêu cùng Thịnh Nhi nữa..."

"Mang đi mang đi." La Giản khẳng khái phát tay, "Không chỉ hai từ hai nhà lão Cát, mặc kệ là nhà ai, chỉ cần Tiểu A Thắm chúng ta muốn, hết thấy đều mang đi."

Lâm Khai nín cười, "Nàng vẫn còn muốn mang ông ngoại cùng người đi, làm sao bây giờ?"

La Giản vò đầu.

Bọn người Lâm Phong, La Thụ, Lâm Đàm cười khanh khách nhìn hấn.

Lâm Thắm được cậu ôm trong lòng, cười thật ngọt ngào, "Cậu, con phải cùng phụ thân mẫu thân rời đi, không nỡ xa người."

La Giản cảm động cực kỳ, "Tiểu A Thắm, cậu cũng không nỡ rời xa con." Hấn ôm Lâm Thắm chặt một chút, nhờ giọng cùng Lâm Thắm thương lượng, "A Thắm, trước kia cậu quần là áo lượt, về sau muốn làm một anh hùng..." Còn chưa biểu hiện quyết tâm, Lâm Thắm mở to hai mắt, cực kì tò mò, "Cậu, vì sao lại gọi là quần là áo lượt?" La Giản không khỏi ngẩn ngơ.

Đúng vậy, vì sao lại gọi là quần là áo lượt?

Hấn kiên nhẫn nói cho Lâm Thắm nghe, "Tiểu A Thắm, quần là áo lượt chỉ quần áo hoa mỹ của con cái nhà giàu, bình thường cũng dùng để chỉ con cái nhà giàu rồi. Cái từ này không tốt, biết không? Ý tứ đại khái là một người giống cậu, trong nhà phú quý có tiền, chính mình lại không làm gì, cả ngày chỉ dạo chơi không làm việc đàng hoàng..."

"Mới không phải." Lâm Thắm ngồi thẳng lên, xoay người đỡ La Giản, ngồi xếp bằng xuống đối diện La Giản, trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cực kì nghiêm túc, "Cậu mới không phải như vậy, cậu là anh hùng! Có thể cứu người, anh hùng! Cậu, người không cần như vậy..."

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thật sự không biết nói cái từ kia như thế nào, chợt dạ cười với Lâm Đàm, "Tỷ tỷ, tỷ đã dạy muội, muội lại quên, nghĩ không ra..."

Lâm Đàm nói, "Tự coi nhẹ mình, người không cần tự coi nhẹ mình như vậy." Cẩn thận nói cái từ tự coi nhẹ mình này cho Lâm Thắm, "... Cái này có trong《 Xuất Sư Biểu 》 Gia Cát Vũ Hầu, ý tứ là không cần khinh thường chính mình. A Thắm, muội không cần cảm thấy được xấu hổ, muội nhỏ như vậy, tỷ tỷ nói với muội một từ, muội không nhớ rõ ràng, đây là chuyện rất hiển nhiên, muội có thể nhớ rõ tỷ tỷ đã từng nói qua, đã tốt hơn nhiều so với hài tử bình thường rồi."

Lâm Thắm nghe xong, cười tạ ơn tỷ tỷ, quay đầu, nghiêm trang nói với La Giản, "Cậu, người không cần tự coi nhẹ mình."

La Giản lệ nóng trông trông, luôn miệng nói: "Được, được được, cậu không tự coi nhẹ mình. Tiểu A Thắm, cậu phải làm một anh hùng, để sau này con có thể lấy cậu làm vinh dự, có thể lấy cậu ra khoe khoang."

"Tốt, tốt, tốt, khoe khoang." Lâm Thắm nâng bàn tay nhỏ cười ha ha, "Ta thích khoe khoang nhất, hi hi."

Lâm Đàm nhân cơ hội thương lượng cùng muội muội, "A Thắm, cậu ở lại Tấn Giang Hầu phủ cố gắng làm anh hùng, A Thắm về Lâm gia làm bé ngoan, có được không? Cậu cùng ông ngoại vốn là là thân thích của chúng ta, thân thích là dù không ở cùng một chỗ, nhưng vẫn thường xuyên qua lại, thường xuyên gặp mặt." Lâm Thắm khẳng khái đáp ứng, "Được, muội về làm bé ngoan, không quấy rầy. Đợi cậu thành anh hùng, muội lấy cậu ra khoe."

Đám người Lâm Phong cùng La Thụ đều vui sướng, "Nhị tiểu thư chúng ta thật thông minh lanh lợi, những đạo lý này một nói lần đã hiểu hết." Khen ngợi Lâm Thắm một hồi. Lâm Thắm được khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, cực kỳ vui vẻ.

Việc chuyển nhà thương lượng cùng Lâm Thắm xong, người một nhà Lâm Phong thuận lợi từ Lâm Lang Hiên chuyển đến Lâm phủ ở phố Trường Anh.

Lúc chuyển nhà tưởng rằng Lâm Thắm không có việc gì làm, nhưng trên thực tế nàng lại bận nhất. Một tay dắt Đại Bạch, một tay dắt Tiểu Hôi, Tú Miêu và Thịnh Nhi theo sau, "Ông ngoại và cậu có đến tiễn ta không?" Phụ tử Tấn Giang Hầu và La Giản thật sự đến tiễn nàng, nhưng Tấn Giang Hầu nhìn thấy Đại Bạch và Tiểu Hôi liền tức giận, La Giản cũng không thích con ngỗ ngược, con lừa này, nói với Lâm Thắm, "A Thắm, kỹ thuật cưỡi ngựa của ông ngoại rất tốt, để ông ngoại mang con đi cưỡi ngựa nhé?" Lâm Thắm nhìn ông ngoại cười con ngựa cao to thì cực kỳ hâm mộ, vội vàng gật đầu, "Được được, cùng ông ngoại cưỡi ngựa." La Giản bảo thị nữ mang Đại Bạch và Tiểu Hôi đi, giao Lâm Thắm cho Tấn Giang Hầu.

Cuối cùng cũng không nhìn thấy Đại Bạch và Tiểu Hôi nữa, trong lòng phụ tử Tấn Giang Hầu và La Giản thả lỏng.

Tấn Giang Hầu cưỡi ngựa ổn định, trong lòng ôm Lâm Thắm mà vẫn đi đầu. Lâm Thắm cảm thấy mình giống đang như đang vịn giá vũ, vù vù cười ha ha, "Rất vui, rất tốt, ông ngoại của Tiểu Mập Mập nhất định kém hơn, hi hi." Cực kỳ hài lòng với ông ngoại của mình.

Chương 64-2

Editor: Nguyễn2

Lâm Phong xưa nay không thích Trương Dương, tòa nhà này là không lâu sau khi thu hồi gia sản tùy tiện mua, đằng trước là sân, sau chia làm ba đường trung, đông, tây, mặt sau tòa nhà là một hoa viên, Sơn Thủy viên lấy phong cách Đường Tống thoải mái mà thiết kế, nước chảy, cầu nhỏ, cỏ thụ, hoa và cây cảnh, thanh nhả hoạt bát mà lại thú vị. Lâm Thâm đến đây đi dạo chung quanh, dạo xong vui mừng như rồng mây, "Nơi này rất tốt! Ta thích!"

Nàng thấy mình là Lâm gia Nhị Tiểu Thư, là đại hài tử, mà còn vừa mới chuyển đến tân gia lớn như vậy, hoàn toàn có thể có một cái sân của chính mình, đứng lý hợp tình nói ra yêu cầu với Lâm Phong cùng La Thư, "Đại ca đại tỷ cùng nhị ca đều có sân của mình, của con đâu? Ở nơi nào?" La Thư ôn nhu nói, "A Thâm còn nhỏ, tự mình ở riêng sao? Vẫn lại ở cùng cha mẹ, có được không?" Lâm Phong mỉm cười, "Vạn nhất ngày nào đó có sấm sét, phụ thân còn có thể ôm con, bảo vệ con, đúng không Tiểu A Thâm?" Lâm Thâm rất sợ sét đánh, vừa gặp sét liền muốn chui vào lòng phụ thân, nghe Lâm Phong nói như vậy, nàng cũng không kiên trì nữa, "Được, con ở cùng cha mẹ."

Tuy không cho Lâm Thâm sân, nhưng Lâm Phong cùng Lâm Khai, Lâm Đàm ở trong hoa viên chọn một núi giả nước chảy trong suốt làm thành vườn xinh xắn, đặt là "Thâm viên", "A Thâm, đây là của con, con xem nó nhỏ nhắn xinh xắn, trong sáng hoạt bát, xinh đẹp khả ái, lại lộ như trẻ con khỏe đại, giống con không?"

"Thâm Viên." Lâm Thâm toét miệng cười, lảng lảng.

Từ nay về sau, Thâm Viên trở thành chỗ Lâm Thâm tiểu cô nương thích chơi đùa nhất.

Không lâu sau Lâm gia di chuyển đến phố Trường Anh, ngày lành nọ thái vắn danh đã đến.

Nghi thức nạp thái vắn danh cực kỳ long trọng, nhưng chỉ cần Lâm Phong ra mặt là có thể, không cần đám người La Thư cùng Lâm Khai, Lâm Đàm làm gì. Lâm Thâm đối với cái gì cũng tò mò, hôn sự tỷ tỷ càng không cần phải nói, nên chuyện nàng quản là không nên quản hỏi, "Nạp thái là cái gì, vắn danh là cái gì? Con nên làm gì mới thích hợp?" Nghe nói chỉ cần phụ thân ra mặt, còn lại mọi người không cần phải làm gì, Lâm Thâm cực kỳ thất vọng, "Là con gả tỷ tỷ, con không cần làm gì sao?" Đám người Lâm Phong nghe xong, đều cười không nhìn được.

Tiểu A Thâm, rõ ràng là cha mẹ gả con gái, sao có thể thành người gả tỷ tỷ?

"Ta muốn nói với Diệu ca ca, như vậy là không được." Lâm Thâm nho nhỏ nói thầm.

Lâm Phong cười nói cho nàng, "A Thâm, nói cho Diệu ca ca người cũng vô dụng. Đây là Lễ bộ dựa theo hôn lễ hoàng tử nghĩ ra, bệ hạ đã ngự bút phê chuẩn, hôn lễ Diệu ca ca cùng tỷ tỷ phải làm như vậy, không sửa đổi được."

Lâm Thâm mở to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vui buồn lẫn lộn.

"Bệ hạ là Kim Khẩu Ngọc Ngôn, Nhất Ngôn Cứu Đình, hiểu chưa?" Lâm Hàn phụng phịu dạy cho muội muội, "Bệ hạ đã ban chỉ, Lễ bộ chỉ có thể chiếu theo mà làm, không thể tùy ý sửa đổi."

"Lời bệ hạ có tác dụng như vậy sao?" Lâm Thâm ngọt ngào ngây thơ hỏi.

"Tất nhiên rồi." Lâm Hàn cảm thấy muội muội thật ngốc.

Lâm Thâm buông hàng lông mi thật dài xuống, cũng không biết đang suy nghĩ vấn đề trọng đại gì.

Phụ mẫu nàng, ca ca tỷ tỷ thấy bộ dáng này của nàng, đều đã cảm thấy được rất thú vị. A Thâm, trong đầu lại suy nghĩ cái gì đây?

"Lần sau lúc con nhìn thấy bệ hạ, muốn nói một điều, lời bệ hạ nói rất có tác dụng." Lâm Thâm nghĩ một lát rồi nói.

"Phốc..." Phụ mẫu nàng, ca ca tỷ tỷ đều đã cười vang lên. Nhị Tiểu Thư Lâm gia chúng ta, A Thâm tiểu cô nương, thật sự chính là... Tâm Công danh lợi lộc thật mạnh.

Ra ngoài, Lâm Phong cùng La Thư dự kiến, đến ngày nạp thái vắn danh ngày, trong triều theo lệ thường phải chính đang sử, phó sử, Trương Dương trưởng công chúa cũng lấy thân phận bà mối tự mình đến cửa.

Trương Dương trưởng công chúa ăn mặc giống như thần tiên phi tử, rất nhiều cung nữ nội thị vây quanh, như chúng tinh phụng nguyệt - sao quanh trăng sáng. Nàng không phải tới một mình, bên người có hai tiểu hài nhi đi theo, một là Lương Luân, một cái là Cao Nguyên Dục.

"Trường công chúa đích thân tới, làm người ta sợ hãi." La Thư mang Lâm Đàm cùng Lâm Thâm ra nghênh đón, vô cùng khách khí.

Tương Dương trưởng công chúa cười mỉm, "La phu nhân, ta mạo muội tới, người đừng trách tội. Ta cũng là không biện pháp, tiểu tử Cao Nguyên Diệu kia không biết từ nơi này nghe được, nói dân gian lúc nạp thái không chỉ có nam mới, còn có nữ mới, hoàng trưởng tử hẳn chẳng lẽ còn kém tiểu tử dân gian sao? Xin thái hậu bỏ tức nghi thức cho hắn, không bỏ sót chỗ nào. La Phu nhân, hôm nay lễ nạp thái có một đôi chim nhận bạch sắc, là do chính hắn săn."

Về mặt Lâm Đàm then thùng, cúi đầu.

Chim nhận thuận âm dương, Bất Nhị ngẫu, hôn lễ thường dùng chim nhận làm lễ. Hoài Viễn Vương là hoàng tử, tự mình vì nàng sẵn nhận, tất nhiên là để cho nàng thấy ý trung tình của hắn, để nàng cảm động.

Hai mắt Lâm Thâm phát sáng, "Chim nhận ư, là sống sao?"

Tương Dương trưởng công chúa khom lưng xoa khuôn mặt mềm nhũn nhỏ nhắn của nàng, "Đương nhiên là sống. A Thâm, sống mới may mắn."

Cao Nguyên Dục vội vàng đã chạy tới, "Lâm Thâm, chúng ta đi nhìn chim nhận!" Lâm Thâm liếc hắn một cái, "Người kích động gì? Cũng không phải người bắt." Cao Nguyên Dục uất ức, "Đó là đại ca của ta bắt nha." Lương Luân cười đi tới, "A Dục, A Thâm, không chỉ có chim nhận sống, chỉ lẽ còn có vật sống đặc biệt, chim cảnh, hươu trắng, voi nhỏ, đều rất thú vị."

"Đi xem, đi xem!" Cao Nguyên Dục cùng Lâm Thâm đều rất hưng phấn.

Lương Luân một tay kéo Lâm Thâm, một tay kéo Cao Nguyên Dục, "Chúng ta vụng trộm đi qua, A Dục, A Thâm, hai người đừng lớn tiếng la hét ầm ĩ." Lâm Thâm cùng Cao Nguyên Dục một lòng muốn xem đồ hiếm lạ, đáp ứng, "Ừ, nhất định không nói lớn."

Ba đứa bé ra ngoài xem chim nhận, gà cảnh, hươu trắng, voi nhỏ sống, La Thụ cùng Lâm Đàm mời Tương Dương trưởng công chúa ngồi trên ghế, còn mình thì ngồi ở dưới.

Tương Dương trưởng công chúa ngạc nhiên nói: "Tần Giang Hầu phủ không có khách nhân tới sao?" Lễ ra ngày lành nạp thái vẫn danh, thân thích như vậy, Tần Giang Hầu phủ hẳn là phải tới mừng.

La Thụ cười cười, "Đi ta thân thể không tốt, nhóm người chị dâu, chất nữ đều ngày đêm ở Vinh An Đường hầu hạ."

Lúc La Thụ chuyển nhà, Tiêu thị lấy cớ đau đầu không thoải mái, bắt bọn người Nhưong thị, Toàn thị, Tề thị, Lý thị hầu hạ ở bên người nàng, cả đám người La Văn Úy, La Văn Nhân cũng không thể sống yên ổn, bởi vậy, nữ quyền Tần Giang Hầu phủ đúng là không có ai đến tiền La Thụ. Nếu là trước kia, La Thụ có thể tức giận đến nhảy dựng lên, nhưng bây giờ chỉ cười, "Tiêu Lan vẫn là Tiêu Lan trước đây, nhưng ta cũng không phải ta trước kia nữa rồi." Bây giờ La Thụ có trọng phụ sản sóc, không hề thua kém ai, sao còn có thể so với trước đây cùng Tiêu thị tranh ưu khuyết điểm nhất thời? Huống chi Lâm Đàm sắp gả vào hoàng thất, thân là mẫu thân hoàng trưởng tử phi, La Thụ không thể nói không suy nghĩ làm việc quá mức, để cho con gái mình khó làm người, đó là trước mặt Tương Dương trưởng công chúa, La Thụ cũng chỉ nói ra một câu thôi, lúc sau rất nhanh bắt động thanh sắc chuyển chủ đề tới trên người Hoài Viễn Vương. "Đại diện hạ cũng thật chu đáo, xin trưởng công chúa cảm tạ hắn." Tương Dương trưởng công chúa không khỏi vui lên, "Ta hẳn làm cái gì? Xú tiểu tử Cao Nguyên Diệu này bây giờ đang mong chờ cưới vợ, lúc vương phi xuất giá, người thành nhạc mẫu rồi."

Nói Hoài Viễn Vương si tình, La Thụ cùng Tương Dương trưởng công chúa đều cười.

Càng là người có tuổi, càng biết người trẻ tuổi ngày thơ khó có được cỡ nào, đáng quý, đáng quý trọng.

Tương Dương trưởng công chúa hé miệng cười, "La Phu nhân, Hoài Viễn Vương diện hạ chúng ta không chỉ yêu cầu các hạng mục lễ nghi không thể thiếu, lại vẫn sầu lo vương phi của hắn vẫn theo ở ngoài Lâm Hầu, ở kinh thành cũng không giao lưu với ạ, đặc biệt nghĩ cách điều nhiệm Hàng Châu Tri Phủ Cố đại nhân làm quan ở kinh thành, lại dốc hết sức làm mai, vì thị vệ của hắn cầu hôn một vị thực nữ của An Định Châu..."

"Thật sao?" La Thụ vừa mừng vừa sợ.

Son Gia Hủy là hứa cho phụ thân nàng một vị hảo hữu chí giao, Hàng Châu Cố Tri phủ đưa con cả Cố Tấn Minh, nếu như điều nhiệm Cố Tri phủ làm quan ở kinh thành, Cố Tấn Minh kia tất nhiên cũng theo hầu ở bên, Son Gia Hủy sẽ gả đến kinh thành rồi. Mà thị vệ Hoài Viễn Vương cầu hôn vị thực nữ kia, La Thụ đoán là Hường Hình Ninh rồi. Dù sao Hường Hình Ninh xuất thân võ học thế gia, thuở nhỏ yêu thích kiếm khách, võ lâm cao thủ, có thể làm thị vệ Hoài Viễn Vương tất nhiên không phải người bình thường, cùng Hường Hình Ninh đúng là trời sinh một đôi.

"Là thật." Tương Dương trưởng công chúa tấm tắc lấy làm kỳ lạ, "La Phu nhân, không gạt người, ta cảm thấy rất kỳ. Tiểu tử Cao Nguyên Diệu này ta quen hắn cũng hai mươi mấy năm, cũng không biết khi nào thì hắn bắt đầu lo việc chu đáo như vậy. Đúng rồi, thị vệ kia của hắn họ Đường, là nhi tử nhỏ nhất của Oanh Dương Hầu, là bảo bối ở Đường gia đó."

"Đường gia Oanh Dương Hầu, ít nhiều cũng vang danh trong cao thủ ngoại kiếm thuật." La Thụ rất mong chờ.

Nàng cũng là con gái tướng môn, vừa nghe là đệ tử Đường gia, lập tức rất có hảo cảm.

Tương Dương trưởng công chúa rảnh rang uống trà, "Oanh Dương hầu phủ cùng Giang Hạ Hầu phủ coi như là thế giao, hài tử Đường gia kia lại quen biết hai vị công tử Hường gia, hiểu biết lẫn nhau, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, việc hôn sự này Đường gia cùng Hường gia đều hài lòng."

La Thụ mừng rỡ, hai người càng nói càng hợp ý.

Chương 65

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai người đều có tính tình coi mở thẳng thắn, không thích che che giấu giấu, nghĩ một đằng nói một nẻo, Trương Dương trưởng công chúa lập tức nói cho La Thư, “Thái hậu đã ép bệ hạ đến mấy lần, để cho bệ hạ thẳng tước vị của Cao Nguyên Diệu lên thành Thân Vương, đừng để cho hán cưới thê tử rồi mà vẫn xếp ở phía sau mấy đệ đệ. Thái hậu một lòng yêu cháu, bệ hạ làm chủ một nước, lấy quốc sự làm đầu, nói Cao Nguyên Diệu chỉ có lập được chiến công cực lớn, mới có thể bỏ tức lỗi lầm trước đó của hán. La phu nhân, sợ rằng lệnh ái phải chịu một chút uất ức rồi.”

La Thư liếc nhìn sang bên người, thấy Lâm Đàm không biết đã sớm lặng lẽ rời đi từ lúc nào, không thấy được người.

Nàng chỉ chỉ lên chiếc ghế trống bên cạnh mình, vẻ mặt kiêu ngạo, “Không phải thần phụ nói khoác, lòng dạ khí độ của đại nữ nhi của thần phụ đây, thật sự hơn xa rất nhiều danh môn khuê tú. Nếu con bé ngay cả uất ức nhất thời cũng không thể nhịn được, nào còn là con bé nữa chứ.”

Nghĩ tới Lâm Đàm hiểu chuyện, biết lễ, vừa cảm thấy vui mừng lại cảm thấy chua xót. Vui mừng vì khuê nữ xuất sắc như thế, chua xót cũng vì khuê nữ quá hiểu chuyện, thật ra thì con bé cũng chỉ mới mười sáu xuân xanh, nếu chưa từng trải qua khó khăn khốn khổ thì vẫn còn là một cô nương ngây thơ hồn nhiên, không buồn không lo thời.

Trương Dương trưởng công chúa cười nói: “Nhìn ta xem, nói chuyện luôn không diễn đạt hết ý, cái gì gọi là phải bị uất ức chứ, La phu nhân, thật ra ý của ta là trương lai lệnh ái vị hoàng trưởng tử phi này đại khái sẽ bởi vì Hoài Viễn Vương mà nhận đến ít nhiều khó dễ, kêu nàng đừng lưu tâm thì hơn.”

La Thư nói lời sáng khoái, “Trưởng công chúa yên tâm, sẽ không đâu.”

Hai người bọn họ ở trong phòng khách nói chuyện, Lương Luân đã sớm mang theo Cao Nguyên Dục, Lâm Thâm chạy trốn vô ảnh vô tung.

Bọn họ đến phía đông viện, trên đất trống trong viện bày mấy con vật sống chim nhạn màu trắng, gà cánh nhiều màu, sơn dương màu trắng, cừu màu đen, nai con màu trắng, voi con màu trắng, đều thành đôi thành cặp.

“Đây chính là chim nhạn nha.” Lâm Thâm chọc ngón tay mập mập vào trong lồng tre màu trắng chỉ con chim mập mập, “Thật thần khí nha. Luân ca ca, a Dục, nó có cánh, là bay trên bầu trời, Diệu ca ca bắt được nó như thế nào vậy?”

“Ta biết rõ ta biết rõ nha.” Cao Nguyên Dục sợ bị người đoạt đi, nhiệt tình nói cho nàng biết, “Là đại ca ta bắn tên đó!”

Nói đến “Đại ca ta bắn tên đó”, Cao Nguyên Dục thật vinh quang, đầu không khỏi vênh lên thật cao.

Lâm Thâm ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thanh thủy nói: “Là cho tỷ ta nha!”

Là đại ca người bắn thì sao, còn không phải ân cần đưa tới cho tỷ tỷ ta đó sao.

Lương Luân thấy hai người kia dường như lại định gây gổ, cười làm người hòa giải cho hai người, “Hôm nay là ngày rất tốt, không được cãi nhau. A Dục, a Thâm, biểu ca không chỉ tặng chim nhạn, còn có nai con và voi con, hai người có muốn nhìn xem không?”

Nói đến nai con và voi con, ánh mắt Lâm Thâm lập tức sáng lên, luôn miệng hỏi, “Ở đâu vậy ở đâu vậy? Muội còn chưa từng nhìn thấy đó.” Cực kỳ phấn khởi đi theo sau lưng Lương Luân, đi xem nai con và voi con.

Cao Nguyên Dục giận dữ, “Ta đi xem con cừu con!” Chạy đến bên cạnh một con cừu con màu đen, quan sát trái phải trên dưới nó một phen, cảm thấy thật sự không có gì đẹp mắt, lập tức lật người cười lên trên lưng con cừu. Đứng nhìn vóc người hán hơi đầy đặn, thân thủ rất nhanh nhẹn, lập tức đã cười lên rồi.

“Giá, giá!” Sau khi cười lên, Cao Nguyên Dục hưng phấn, thúc giục cừu đen chạy nhanh. Nhưng đây là cừu chứ không phải ngựa, nào chịu nghe lời hán? Cừu đen chưa từng bị người cười, vô tội “Be - be -”, cực kỳ kinh hoàng.

“Luân ca ca, muội cũng muốn cười cừu!” Lâm Thâm nhìn thấy Cao Nguyên Dục cười lên trên lưng cừu, kể cả nai con và voi con đều không thèm nhìn, kiên trì muốn cười cừu.

“Ngăn thập tứ điện hạ lại.” Lương Luân cau mày, ra lệnh cho thị nữ đi theo bên cạnh.

Lòng thị nữ đã sớm treo cao rồi, ước gì nghe thấy một tiếng như thế, vội vàng đồng ý một tiếng rồi tùm năm tùm ba xông về phía Cao Nguyên Dục cười trên lưng cừu, “Thập tứ điện hạ, cừu không cười được, ngài nhanh xuống đây, nhanh xuống đây.”

Cao Nguyên Dục nào chịu nghe? Học người lớn dáng vẻ cười ngửa, khom mình, một tay giả bộ như vung roi ngựa, “Giá, giá!” Thúc cừu đen chạy mau.

Cừu nhát gan đã bị hấn dọa sợ choáng váng.

Có một thị nữ rất cơ trí, thấy Cao Nguyên Dục không nghe lời khuyên của mọi người, không chịu xuống khỏi lưng cừu, nàng lập tức đi ra ngoài gọi thị vệ.

Thị vệ có khí lực lớn hơn bọn họ, muốn đưa Cao Nguyên Dục từ trên lưng cừu xuống cũng không phải việc khó gì.

Mặc dù đáng ghét con cừu này rất ôn thuận, nhưng lỡ như bị kinh sợ hù dọa nổi điên chạy đi thì sao? Nếu Cao Nguyên Dục té xuống, tất cả những thị nữ này đều không dám đương nổi.

Thị nữ ra khỏi đông viện, lại thấy một lão tướng quân cao lớn uy nghiêm đi từ đối diện tới, ma ma giữ cửa tươi cười gọi hắn “Hầu gia” thì biết rõ đây là ông ngoại của hoàng trưởng tử phi Tần Giang Hầu La Hầu gia rồi, mừng rỡ, vội vàng nghênh đón khom gối hành lễ, “Hầu gia, thập tứ điện hạ đang muốn cười cừu, chúng nô tỳ không khuyên nổi, còn cầu xin Hầu gia giúp đỡ!”

Bước chân của Tần Giang Hầu không dừng, “Cười cừu?”

Thị nữ đi như chạy theo sát hắn, “Đứng đứng đứng, cười cừu, hiện giờ thập tứ điện hạ đang cười trên lưng cừu!”

“Vậy còn tiểu ngoại tôn nữ của ta đâu?” Tần Giang Hầu hỏi.

Bước chân của hắn càng lớn hơn, thị nữ phải chạy rất nhanh mới có thể đuổi kịp hắn, thở hồng hộc, “Lâm nhị tiểu thư, Lâm nhị tiểu thư cũng muốn cười...”

Tần Giang Hầu giống như một trận gió tiến vào trong viện.

Con cừu đen đáng thương kia bị Cao Nguyên Dục thúc lại đầm đá, đã hoàn toàn không biết làm sao rồi, “Be --” một tiếng, nâng vó chạy nhanh, lại định nhào qua tường viện đấy!

“A Dục!” Lương Luân cả kinh thất sắc.

Nếu cừu đen đụng vào tường, Cao Nguyên Dục nhất định té ngã từ trên lưng cừu xuống, nói không chừng sẽ bị thương!

Nói thì chậm thời gian thì nhanh, một bóng người màu đen chợt lóe lên, cừu đen và Cao Nguyên Dục đồng thời được cứu.

Trong nháy mắt khi cừu đen đáng thương định nhào về phía tường viện, Tần Giang Hầu kịp thời chạy tới, một tay nhẹ nhàng linh hoạt đẩy con cừu đen sang bên, một tay dễ dàng ôm lấy Cao Nguyên Dục từ trên lưng cừu xuống, làm liền một mạch, như nước chảy mây trôi, không hề có cảm giác trở ngại vấp vấp.

“Ông ngoại!” Lâm Thâm nhìn thấy Tần Giang Hầu, reo hò chạy tới, “Ông ngoại là anh hùng!”

Trên diện mạo cứng rắn như nham thạch của Tần Giang Hầu lộ ra nụ cười, ngồi xổm người thả Cao Nguyên Dục xuống, “Thập tứ điện hạ, ngài không sao chứ?” Mang tính trọng trung an ủi Cao Nguyên Dục xong, giang hai tay ra, ôm lấy Lâm Thâm đang cực kỳ kích động vào trong ngực.

“Ông ngoại là anh hùng!” Lâm Thâm nhảy nhót ở trong lòng hắn, vừa hoan hô.

“La Hầu gia anh đừng vô địch, cứu người từ trên lưng cừu!” Lương Luân cũng đi tới, cười nói.

Vừa khen tặng Tần Giang Hầu, vừa kéo Cao Nguyên Dục lên đánh giá từ trên xuống dưới, “A Dục, đệ không bị hù sợ chứ?”

Cao Nguyên Dục dửng dưng cảm lắc lắc đầu, “Không có! Đệ gan lớn, không sợ!” Trong miệng nói không sợ, thật ra thì sắc mặt hắn vẫn trắng bệch, vẫn chưa hết sợ hãi.

“Không biết mắc cỡ gì cả.” Lâm Thâm dùng ngón tay út nhéo mũi rồi ném ra, tỏ vẻ khinh bỉ Cao Nguyên Dục, “Đã như vậy rồi còn nói không sợ, không biết xấu hổ.”

“Chính là không sợ.” Cao Nguyên Dục oai phong hùng dũng khí thế bừng bừng đi tới trước mặt nàng, lớn tiếng tuyên bố, “Ta là nam tử hán đại trượng phu, chính là không sợ!”

Lâm Thâm làm mặt quỷ với hắn, “Xí --”

“Ông ngoại ta cứu người!” Lâm Thâm xoay người ôm cổ Tần Giang Hầu, trên gương mặt nhỏ bé tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Cao Nguyên Dục hơi do dự, cũng lại gần trước mặt Tần Giang Hầu, “Ông ngoại, cảm ơn ông.”

“Đi đi đi.” Lâm Thâm nóng nảy, “Đi đi, đây là ông ngoại ta.” Ôm cổ Tần Giang Hầu càng chặt hơn.

Cao Nguyên Dục chưa từ bỏ ý định, “Lâm Thâm, ta đòi một người với người, ta có bốn ông ngoại nha, ta lấy...” Hân ngẫm nghĩ, cảm thấy ông ngoại ba của mình thích cười nhất, dễ bắt nạt nhất, nên thiện ý nói với Lâm Thâm, “... Ta lấy ông ngoại ba đòi với người, ông ấy dễ nói chuyện, thật đó.”

“Đi đi, ông ngoại ta ngàn vàng không đổi.” Lâm Thâm tức giận đẩy hân một cái.

Tấn Giang Hân nghe được “Ông ngoại ta ngàn vàng không đổi”, trong mắt ngậm cười, thoải mái trong lòng.

Lương Luân ủng hộ Lâm Thâm, “A Thâm còn nhỏ tuổi, ngàn vàng không đổi từ này dùng thật hay, cực kỳ thỏa đáng!”

Lâm Thâm rất hài lòng, “Đương nhiên rồi.”

“Không đổi, vậy cho ta mượn dùng một chút.” Cao Nguyên Dục lẩm bẩm trong miệng, dùng sức kéo cánh tay Tấn Giang Hân ra, mình cũng chen vào.

Hân là con út, con yêu của hoàng đế, Tấn Giang Hân không tiện không thuận theo hân, nên mặc kệ hân luôn.

“Đi đi.” Lâm Thâm thấy Cao Nguyên Dục muốn giành ông ngoại với nàng, trừng mắt, tức giận đánh Cao Nguyên Dục một cái.

“Tổ mẫu ta cũng cho người mượn rồi mà.” Cao Nguyên Dục không phục hét lên.

“Đó là ta cướp!” Lâm Thâm lại đánh hân một cái.

Cao Nguyên Dục thở hân hân, “Hẹp hòi chết đi! Lâm Thâm, ta mượn dùng một lúc, chốc lát nữa sẽ trả cho người.” Cũng đi ôm cổ Tấn Giang Hân.

Tấn Giang Hân đáng thương uổng công bản lĩnh một thân, lại không có biện pháp gì với hai đứa bé mềm mại trong lòng, không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ từng đứa, “A Thâm, không được náo loạn.”

“Thập tứ điện hạ, đừng giành, đừng giành.”

Lương Luân đi qua can ngăn hai người, “A Dục, đệ mượn xong rồi cũng nên trả đi. Cái gì, đòi ông ngoại? Không có cách nào đòi được đâu. A Dục nghe lời, đừng giành với a Thâm, nàng chỉ có một ông ngoại.”

Đang âm ỉ, bên cạnh có một thị nữ cơ trí cười nói: “Mới vừa rồi không phải Lâm nhị tiểu thư muốn cười cừ sao? Hiện giờ có La Hân gia ở đây, đừng nói muốn cười cừ, kể cả cười voi con cũng có thể đấy.”

Hai mắt Lâm Thâm tỏa sáng, “Cười voi con, cười voi con!” Chỉ vào voi con màu trắng, “Ông ngoại, cháu muốn cười nó.”

“Ông ngoại, cháu cũng muốn cười.” Cao Nguyên Dục không cam chịu rút lại phía sau.

Tấn Giang Hân thả hai đứa xuống, đánh giá vóc dáng, “A Thâm nhỏ hơn, để cho nàng cười trước, được không?” Khách khí thương lượng với Cao Nguyên Dục.

Lương Luân vỗ vai Cao Nguyên Dục, thân thiết nói: “A Dục, hai chúng ta là ca ca, phải nhường a Thâm, có đúng không?”

Cao Nguyên Dục dùng ánh mắt lưu luyến quan sát voi con, “Trên lưng nó có thể ngồi hai người đấy...”

Lâm Thâm mất hứng, “Ta mới không muốn ngồi chung với người!” Kéo kéo Tấn Giang Hân, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười đến rất nịnh hót, “Ông ngoại, cười nó.”

Tấn Giang Hân khẽ cười cười, ôm nàng lên, đặt nàng lên trên lưng voi con.

“Có ông ngoại ở đây, a Thâm yên tâm cười, voi con sẽ không chạy loạn.” Tấn Giang Hân nói với Lâm Thâm.

Lâm Thâm yên ổn ngồi trên lưng voi con, cười đến không khép được cái miệng nhỏ nhắn lại.

Tấn Giang Hân thay nàng dắt voi con, đi hai vòng trong sân rộng.

Cao Nguyên Dục hân mộ đến mắt thành màu xanh lá.

Sau khi Lâm Thâm đi xuống, Cao Nguyên Dục cũng lên ngồi đi một vòng.

Tấn Giang Hân lại để cho cả Lương Luân đi lên, Lương Luân tao nhã lễ độ, “Ông ngoại, có mệt mỏi đến ngài không vậy? Nếu không hôm nay cháu không cười nữa, hôm nào khác cười cũng vậy.”

Tấn Giang Hân không khỏi nhìn Lương Luân nhiều thêm, thấy hài tử này thông minh tuấn tú, gương mặt như ngọc, tính xảo tuyệt luân, trong lòng sinh ấn tượng tốt, mỉm cười nói: “Không sao, ta cũng không mệt.” Cúi người ôm Lương Luân ngồi lên lưng voi con, cũng để cho hân cười một vòng.

Cười xong voi con, Lâm Thâm nhìn nai con màu trắng rất đáng yêu, “Ông ngoại, còn muốn cười nai con. Cười nai con nhất định chơi rất vui, hi hi.”

Tần Giang Hầu thật sự rất dung túng nàng, kiên nhẫn để cho nàng cười lên nai con màu trắng.

Lâm Thấm tiểu cô nương mờ cò trong bụng.

Tương Dương trưởng công chúa và La Thụ nhận được thị nữ báo lại, cũng cảm thấy ngạc nhiên không thôi, “Hầu gia cho mấy đứa bé cười voi con, cười nai con ý hả, thật sự không ngờ nha.”

Tương Dương trưởng công chúa ngạc nhiên, “La phu nhân, lệnh tôn rất thích hài tử hả?”

La Thụ cười cười không hiền hậu, “Trước khi nhìn thấy a Thấm nhà thân phụ, gia phụ không hề thích hài tử. Sau khi nhìn thấy nhị tiểu thư nhà thân phụ, thích hay chưa thích lại không phải do lão nhân gia ông ấy nữa.”

Tương Dương trưởng công chúa lập tức biết rõ tiểu nha đầu linh tinh cổ quái Lâm Thấm này cũng chế trụ được cả ông ngoại nàng, nhoen miệng cười.

Lâm Phong tiếp đãi chánh sứ, phó sứ trong triều, tặng lễ vật đáp lễ, đưa biểu tấu lại cho bọn họ mang về, lễ nạp thái vãn danh hoàn thành thuận lợi, chánh phó sứ quay về triều phụng mệnh, Lâm Phong cũng đến đông viện chơi với Lâm Thấm.

Lâm Thấm cười voi con, nai con xong, khoe khoang đến Thấm viên của nàng, cùng với đại Bạch và tiểu Hôi nuôi dưỡng trong Thấm viên, tự mình dẫn theo Lương Luân và Cao Nguyên Dục đi xem.

“Yêu ngỗng rất nhả nha, biết không? Vương Hi Chi yêu ngỗng, lừa con rất nghe lời.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đã thấy ngỗng nhiều, ngược lại không hiếm lạ gì, nhưng lừa con vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, vây quanh tiểu Hôi nhìn qua xem lại, “Đây là con lừa sao? Thật nhỏ, còn không cao hơn người đó nha.”

Lâm Thấm hã hê lại khoe khoang, “Điều ca ca biết ta còn nhỏ, đặc biệt tìm đầu lừa con này cho ta. Cha ta nương ta còn có ca ca tỷ tỷ ta đều nói cho ta biết, nói con lừa bình thường đều sẽ không nhỏ như vậy.”

“Như vậy sao.” Lương Luân và Cao Nguyên Dục mở rộng tầm mắt.

Hài tử vẫn rất thích vật sống nhỏ bé, Cao Nguyên Dục nhìn con lừa con màu xám tro rất hâm mộ, “Trở về ta lại kêu đại ca cũng kiếm cho ta một con, người là màu xám tro, ta sẽ muốn màu trắng đi, màu đen cũng được.”

Lâm Thấm xì mũi coi thường, “Điều ca ca nói rồi, con lừa nhỏ như vậy rất khó tìm, chỉ có một con thôi nha.”

Cao Nguyên Dục không phục, “Sao lại không có chứ? Để nương của con lừa nhỏ này lại sinh một con không được sao?”

Hai người náo loạn một trận.

Lương Luân rất tán thưởng thiết kế của Thấm viên, “A Thấm, tâm tư của lệnh tôn lệnh đường quá tài tình đi, làm cho người ta thán phục. Sau khi ta về phủ công chúa cũng van cầu nương ta, để cho nương làm cho ta một Luân viên. Ta lớn hơn muội, cho nên Luân viên của ta phải lớn hơn Thấm viên một chút, nuôi nhốt vài con chim thú như không tước, đến lúc đó muội có thể tới chơi.”

“Được đó, được đó.” Lâm Thấm nghe thật vui mừng.

“Đệ cũng muốn làm một Dục viên.” Cao Nguyên Dục lớn tiếng tuyên bố.

Lâm Thấm không chỉ dẫn hai người đi thăm Thấm viên, còn dẫn bọn họ đi dạo một vòng trong hậu hoa viên Lâm gia, “Đây là tả ý sơn thủy viên, hiểu không? Ta cũng không hiểu lắm đâu, cha ta nói đây là biểu hiện tình thơ ý họa.”

Cao Nguyên Dục vẫn u mê, Lương Luân biết sơ một chút, “Để vườn hoa trông giống như một bức tranh sơn thủy thoải mái, có đúng không? Rất đẹp.”

Cơm trưa La Thụ dứt khoát bày ở Thấm viên cho bọn họ, để Lâm Thấm làm tiểu chủ nhân.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lâm Thấm bày rượu mời khách ở trong “Viên” của mình, lằng lằng không biết như thế nào cho phải, quá mức nhiệt tình với hai vị khách, “Luân ca ca, a Dục, ăn đi, ăn nhiều một chút.” Vô cùng ân cần chu đáo.

Hai vị khách cực kỳ hài lòng.

Ba hài tử chơi sáng khoái ở trong vườn, cho đến giờ Thân, Lương Luân và Cao Nguyên Dục mới lưu luyến không rời đi theo Tương Dương trưởng công chúa cáo từ. Trước khi chia tay ba người còn ước hẹn về sau cùng nhau dạo chơi Luân viên, Dục viên, vô cùng vui sướng.

“Tiểu hài tử cần chơi đùa cùng với tiểu hài tử.” Lâm Phong và La Thụ thấy Lâm Thấm hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, cũng cười nói.

“Đúng vậy nha.” Lâm Thấm hào hứng, vô cùng đồng ý.

“Vậy có còn muốn chơi đùa với ông ngoại không đây?” Tần Giang Hầu nhàn nhạt hỏi.

Lâm Phong nghe ra được trong lời nói của Tấn Giang Hầu có chút mùi vị ghen tỵ, không khỏi quay lưng lại cười trộm.

“Vậy có còn muốn chơi đùa với cậu không hả?” La Giản cũng cười đi tới.

“Cậu!” Lâm Thâm nhìn thấy hán hai mắt lập tức sáng lên nhào tới, La Giản ôm lấy nàng, hai cậu cháu thân thiết giống như tám trăm năm chưa được gặp mặt -- thật ra thì hai người chỉ mới chia ra một hai ngày mà thôi.

Tấn Giang Hầu lệnh cho cả nhà ngồi xuống, kêu người lấy bốn rương trang sức bằng gỗ từ đàn lá nhỏ.

(*) Gỗ từ đàn lá nhỏ hay gỗ đàn hương lá nhỏ, là sản phẩm tốt nhất trong gỗ đàn hương đỏ.

“Gi vậy.” Lâm Thâm không có tính tự giác nhất, nằm úp sấp trên bàn nhìn xem, mặt tràn đầy tò mò.

Tấn Giang Hầu vuốt ve đầu nhỏ của nàng, vẻ mặt lại hơi rối rắm, “Đây là đồ trang sức bà ngoại cháu lưu lại. Ông ngoại để lại vài món bà ấy thường đeo, còn dư lại chia làm hai phần, một phần này cho cậu cháu, một phần cho mẫu thân cháu. Những thứ cho mẫu thân cháu, ông ngoại lại chia làm bốn phần, cháu và đại ca, tỷ tỷ, nhị ca của cháu, mỗi đứa một phần.”

Mọi người đều lộ vẻ xúc động.

Lộ vẻ xúc động không phải vì Tấn Giang Hầu chia đồ trang sức mà thê tử đã chết lưu lại cho một trai một gái của nàng, mà vì câu nói “Ông ngoại để lại vài món bà ấy thường đeo” của Tấn Giang Hầu. Đây là ý tứ muốn lưu làm kỷ niệm đi? Nghĩ đến Tấn Giang Hầu con người sắt đá như vậy cũng có nhu tình, trong lòng đều ề ảm.

“Cháu không muốn, cho tỷ tỷ.” Lâm Thâm hiểu trong bốn rương này có một cái của nàng, ân cần đẩy sang phía Lâm Đàm, cười rất ngọt, “Muội phải gả tỷ tỷ, muội cho tỷ.”

“Đệ cũng cho tỷ tỷ.” Lâm Hàn cũng nghiêm trang nói.

Lâm Khai cười nhẹ, “A Hàn và A Thâm đều muốn cho tỷ tỷ, ca vốn hẹp hòi không định cho, lại thành không hay rồi. A Đàm, đại ca cũng cho muội, tương lai muội có nhiều chỗ cần đến tiền bạc đó.”

Lâm hoàng trưởng tử phi cần ứng phó với cục diện vốn khác biệt với nhà người bình thường, phải lôi kéo lòng người, xã giao tôn thất, chuẩn bị trên dưới trong cung, chỗ nào mà không cần dùng tiền chứ.

Tất cả người đang ngồi đây đều là người mình, mặc dù Lâm Đàm mặc cỡ đồ mặt, nhưng vẫn tự nhiên thanh thản, “A Thâm, muội thật sự muốn cho tỷ tỷ sao, sẽ không hối hận chứ? Muội có còn nhớ không, vào lễ mừng năm mới muội gửi tiền mừng tuổi ở chỗ tỷ tỷ, tổng cộng có sáu mươi quả vàng nhỏ, sáu mươi thỏi bạc, nhưng muội đã lấy đi hai trăm quả vàng nhỏ rồi, còn nói chưa lấy hết...”

“Phụt...” Mọi người vốn đang cảm động, vào lúc này tất cả đều phì cười.

Trên mặt Tấn Giang Hầu cũng mờ hồ hiện lên nụ cười.

Lâm Thâm ngượng ngừng đan hai bàn tay nhỏ bé, “Cái đó, thật sự cho tỷ tỷ rồi, sẽ không ăn vạ, sẽ không ăn vạ đâu.”

Dáng vẻ ngượng ngừng trêu chọc mọi người đều cười.

Lâm Phong và La Thư chia bốn cái rương ra giao cho Lâm Khai, Lâm Đàm, Lâm Hàn, Lâm Thâm, Lâm Thâm còn nhỏ, không cầm được, nên tạm thời để lên bàn cho nàng, “Nếu là ông ngoại cho các con, vậy cứ cầm đi. Yên tâm, đồ cưới của đại tiểu thư chúng ta nhất định sẽ rất phong phú, bảo đảm vương phi nào cũng đều không hơn được.”

Lâm Phong là một đại tài chủ, La Thư cũng là người có tiền, đồ cưới của Lâm Đàm vốn không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm cười rất ngọt với Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, mở ra đi.”

Tấn Giang Hầu thật sự cầm lấy cái rương từ đàn thuộc về nàng, thay nàng mở ra.

“Chà, cha chúng ta thế mà dễ dụ như vậy.” La Giản kéo kéo La Thư, khề khàng nói.

La Thư tò về đắc ý, “Cha chúng ta dễ nói chuyện khi nào chứ? Cha chính là gặp phải tiểu a Thắm nhà muối, không có cách nào.”

La Giản cười vui, “Đúng, tiểu a Thắm là làm cảm quả cũng là khai tâm quả, vừa ngọt ngào lại chọc vui, kể cả cha chúng ta đều không chống chọi được nổi.”

Tần Giang Hầu mở rương ra cho Lâm Thắm, Lâm Thắm lập tức thò đầu nhỏ tới, “Là cái gì vậy? Ah, nhiều tảng đá như vậy sao, thật đẹp mắt.”

Trong rương có hồng bảo thạch đỏ đến như nhỏ máu, kích cỡ tương đương trứng bồ câu, đỏ rực đáng yêu, cũng có bảo thạch ngọc lục bảo màu xanh rất đẹp mắt giống như lá non, trong xanh lá mang một ít vàng, lại giống như mang một chút lam, tản mát ra ánh sáng nhu hòa và diễm lệ, nhìn thật vui tai vui mắt, đẹp không sao tả xiết.

Trong đó còn có hai viên bảo thạch màu vàng xanh, lóng lánh trong suốt, linh hoạt trong trẻo, hiện lên màu vàng mật, Lâm Thắm tò mò cầm trong tay nhìn xem, “Giống như mắt mèo vậy, hi hi, chơi thật hay.”

“Đây chính là đá mắt mèo đó.” Tần Giang Hầu nói cho nàng biết.

“Rất quý giá.” Lâm Phong cười nói.

Lâm Thắm cầm đá mắt mèo ân cần hỏi cha nàng, “Phụ thân, quý giá bao nhiêu vậy? Cầm cái này đổi kẹo có thể đổi được bao nhiêu?”

Hỏi ra mà khiến tất cả mọi người bật cười. Cầm đá mắt mèo đổi kẹo, cũng chỉ có hài tử nhỏ như vậy mới có thể nghĩ vậy. Hơi lớn hơn một chút nữa sẽ không thể nào ngây thơ như thế.

Tần Giang Hầu ôn hòa sờ đầu nàng, “A Thắm, để cho mẫu thân cháu bảo quản cho cháu, chờ cháu trưởng thành lại giao cho cháu nhé.”

Giá trị của một rương bảo thạch này đã không vừa, tương lai để dùng thêm đồ cưới cho Lâm Thắm, thích hợp hơn hết.

Mắt to đen nhánh linh động của Lâm Thắm lóe sáng lên, “Nương, bảo thạch gửi ở chỗ nương, có thể lấy kẹo không?”

La Thư nín cười giờ một đầu ngón út, “Một viên nhỏ, mỗi ngày một viên nhỏ.”

Lâm Thắm hơi thất vọng, “Mới được có một viên nhỏ như vậy thôi nha.” Suy nghĩ một chút vẫn đẩy cái rương qua, “Nương cất giữ thay con đi, tảng đá lại không thể ăn, cũng không thể chơi.” Mặc dù cảm thấy kẹo ít nữa, nhưng vẫn nguyện ý cất giữ rương châu báu này.

“Tiểu a Thắm là một người có đại trí tuệ.” Lâm Phong người làm cha này rất biết khen nữ nhi, cười híp mắt nói: “Hán Cảnh đế từng nói ‘Hoàng kim châu ngọc, đói không thể ăn, lạnh không thể mặc’, mặc dù tiểu a Thắm chưa từng đọc những lời này, nhưng lại giống với Hán Cảnh đế như đúc đấy.”

Lâm Thắm được phụ thân khen ngợi thật vui mừng, “Con giống như Hán Cảnh đế sao?” Mặc dù không biết Hán Cảnh đế là ai, nhưng cũng biết phụ thân đặc biệt nhắc tới người này, khẳng định không tệ, cười hi hi.

Tần Giang Hầu thấy Lâm Phong so sánh tiểu nữ hài nhi với Hán Cảnh đế vị đế vương như vậy, có vài phần kinh ngạc. Con rể hẳn dạy hài tử như thế, hẳn vẫn thật sự không nghĩ tới.

“Tương lai ta có tiểu khuê nữ, cũng sẽ dạy con bé giống như tiểu a Thắm.” La Giản tươi cười rạng rỡ nói.

Tần Giang Hầu quay đầu nhìn La Giản, phát hiện nhi tử không chịu thua kém của hắn đang tươi cười rạng rỡ, thần thái sáng láng, có khác biệt rất lớn so với ngày trước.

Lâm Phong và La Thư đồng thời ngẩn ngơ, La Thư không nhận được hỏi: “Huynh định khi nào sinh tiểu khuê nữ?”

Qua nhiều năm như vậy La Giản chỉ có một nữ thứ xuất La Văn Nhân, La Thư vừa nghĩ cũng thấy gấp đến sợ thay hắn, không có nhi tử dòng chính thì thôi, kể cả thứ xuất cũng không có, làm một cậu ấm cả ngày chơi bồi lêu lổng, tình hình như thế thật sự không thể tưởng tượng.

Nụ cười của La Giản vẫn như cũ, “Sang năm đi, đoán chừng sang năm không sai biệt lắm.”

Chỉ có Tần Giang Hầu biết được La Giản định đợi đến lễ mừng năm mới để Nhượng tướng quân đón Nhượng thị về nhà mẹ, mùa xuân sang năm La Giản lại cưới người mới, sinh trai sinh gái, người khác nghe đều ngây ngốc u mê, không hiểu vì sao năm nay La Giản không thể sinh nữ nhi, nhất định phải chờ đến sang năm mới được.

La Thư hoài nghi liếc nhìn La Giản, trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tiện hỏi nhiều gì.

Tần Giang Hầu giao phó rõ ràng đồ trang sức của người thê tử đã chết lưu lại, định đi, “Ta trở về.” Lại đặc biệt nói với Lâm Thắm, “A Thắm, hôm nào ông ngoại lại tới thăm cháu nhé.”

Lâm Thắm rất không vui nói thầm nhỏ nhỏ, “Đi gì chứ? Ông ở nhà cháu không được sao?”

Lâm Đàm mỉm cười nói cho nàng biết, “Thân thích chính là như vậy, không thể ở cùng với nhau. A Thắm, thân thích có thể thường xuyên qua lại đã vô cùng tốt rồi, ông ngoại là gia chủ của phủ Tấn Giang Hầu, cần phải ở lại phủ Tấn Giang Hầu.”

Lâm Thắm nhu thuận gật đầu, “Ừm, muội nghe tỷ tỷ.” Ân cần nói từ biệt với Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, ông đi đường chậm một chút, rảnh rồi tới thăm cháu nha, ngàn vạn lần đừng quên đó.”

Lâm Đàm đứng bên cạnh Lâm Thắm, vóc người thon dài, trang phục đơn giản, trên đầu vẫn búi tóc song hoàn đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhưng dáng dấp của nàng thật sự quá tốt rồi, mặc dù chỉ yên lặng đứng đó, nhưng dáng vẻ thanh tao lịch sự, duyên dáng yêu kiều, sáng sủa xinh đẹp, sáng chói người.

Ánh mắt Tấn Giang Hầu xẹt qua khuôn mặt đẹp đẽ trẻ tuổi của Lâm Đàm, tỏ vẻ buồn vô cớ.

“A Giản, về thôi.” Hần gọi La Giản, hai cha con cùng nhau ra cửa.

Lâm Thắm dong dài căn dặn, “Ông ngoại, rảnh rồi tới thăm cháu nha. Cậu cũng thế đó, chuyện làm anh hùng không nóng này, cháu có thể lấy chuyện trước kia mà tiếp tục khoe khoang, cậu rảnh rồi phải đến thăm cháu đấy...”

Trong mắt Tấn Giang Hầu mang cười lên ngựa, La Giản bị Lâm Thắm nói cũng không muốn rời đi đâu. Nhưng mà ở trong cái nhìn chăm chú của Tấn Giang Hầu, hần vẫn bắt đặc dĩ cất bước chân đi.

“A Thắm, không có chuyện gì cậu sẽ tới thăm cháu.” La Giản trịnh trọng cam kết.

“Được đó.” Lâm Thắm cười hi hi.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh nắng chiều như lửa, Lâm Thắm tiểu cô nương đắm chìm trong ánh nắng chiều cười giống như đóa hoa, xinh đẹp như bức họa.

--

“Hầu gia chuyển đi vài buồng trang sức từ trong kho phòng? Là trang sức gì?” Trong Vinh An đường, Tiêu thị đang “Đường bệnh” chọt ngồi bật dậy, lạnh giọng chất vấn con dâu của nàng Toàn thị.

Trên mặt Tiêu thị không bình thường, màu trắng dọa người, Toàn thị bị nàng dọa sợ nhảy dựng lên, cúi đầu, “Thưa nương, là thật, Hầu gia lấy toàn bộ trang sức Kính Hiếu phu nhân lưu lại trong nhà kho đi...”

“Hắn thế mà lại...” Tiêu thị cắn răng, cầm hận dùng tay nắm giường, vang lên bình bạch, “Hắn thế mà lại... không nói một tiếng, cứ cầm toàn bộ đồ trang sức Tiêu Huỳnh lưu lại đi! Năm đó khi ta vào cửa, hần lập tức sai người đăng ký tất cả của cải Tiêu Huỳnh lưu lại vào sổ, từng món một kiểm tra kỹ càng đưa vào kho phòng, thật giống như ta là cô nương tiểu gia, sẽ mơ ước những món đồ cưới này vậy!”

Toàn thị thấy nàng tức giận tới mức phát run, ánh mắt điên cuồng, trong lòng rất sợ, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Dù sao là của tiền phu nhân lưu lại, không hề liên quan gì tới chúng ta, Hầu gia muốn lấy thì lấy đi...”

“Người thì biết cái gì?” Tiêu thị gầm lên một tiếng, “Trong lòng vị nhị thẩm tốt kia của ta chỉ có nữ nhi bảo bối của nàng ta, và lại sau trăm tuổi không người tổng chung, nhưng chết sống vẫn không chịu nhận nhi tử làm con thừa tự. Gia sản của chi thứ hai Tiêu gia thật sự bị nàng ta ngoài sáng đưa trong tối cho phần lớn đưa cho Tiêu Huỳnh!”

Toàn thị run rẩy, không dám nói thêm nữa.

Trước đây Toàn thị sợ hãi Tiêu thị từ trong đáy lòng, kể từ khi La Châm bị đuổi đi tây bắc, kính sợ của nàng đối với Tiêu thị đã phai nhạt rất nhiều, cảm giác mẹ chồng mình không gì không làm được chẳng qua cũng chỉ như thế, đến trước mặt cha chồng Tấn Giang Hầu vẫn mềm nhũn, mặc cho nhào nặn cầm nhéo. Nhưng mà, khi thật sự đối mặt với Tiêu thị, nàng vẫn hết sức lo sợ, thận trọng.

“Trong đồ trang sức của Tiêu Huỳnh có rất nhiều kỳ trân dị bảo, nữ tử kia của nàng ta nào xứng để mang? Chỉ có mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành giống như Minh Họa mới xứng mang thôi.” Tiêu thị oán hận nói.

Tiêu thị ở đây hận ý tràn đầy oán trách, Toàn thị xuôi tay đứng hầu bên cạnh lại trong lòng căm giận. Tiêu thị vô cùng coi trọng cháu ngoại Thẩm Minh Họa, nhưng lại không hề như vậy đối với cháu nội La Văn Uy, Toàn thị làm mẹ bắt mắt đã lâu rồi.

“Úy nhi cũng là một mỹ nhân đó.” Toàn thị lấy can đảm nói.

Nếu đổi lại là trước kia Toàn thị vốn không dám nói, nhưng bây giờ cuối cùng không giống như trước kia.

Tiêu thị chán ghét liếc nhìn Toàn thị. Bao nhiêu đại sự trước mắt, người con dâu Toàn thị này lại không hề làm được chút việc lớn, lại vẫn còn tranh chút ích lợi nhỏ lớn bằng hạt mè này, đến hiện giờ vẫn còn bất bình thay La Văn Uy, Tiêu thị rất bức mình.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa cẩn thận rồi lại dồn dập.

Bởi vì Toàn thị muốn bảo cho Tiêu thị chuyện Tấn Giang Hầu chuyển đồ trang sức từ trong kho phòng đi, cho nên đóng cửa, trong phòng chỉ có hai người nàng và Tiêu thị. Nghe được tiếng gõ cửa liền xin phép Tiêu thị, “Con dâu đi mở cửa.”

Tiêu thị mệt mỏi gật đầu, “Đi đi.”

Toàn thị đi tới cửa phòng, đưa tay mở cửa phòng ra, thấy Nhưong thị sắc mặt kinh hoàng đứng ở bên ngoài, không khỏi cau mày, “Đại tẩu có chuyện gì?”

Toàn thị không tôn kính nổi vị đại tẩu Nhưong thị này, từ trước đến giờ đều không nhìn vào trong mắt.

Nhưong thị vội nói, “Nhị đệ muội, ta có việc gấp muốn gặp phu nhân!”

Toàn thị bắt đầu đi, “Đại tẩu xin chờ trong chốc lát.”

Một lần nữa đóng cửa phòng lại, quay về xin phép Tiêu thị.

Nhưong thị chờ ở bên ngoài, hoang mang lo sợ, tâm tư rối loạn.

Một lát sau, Toàn thị lần nữa mở cửa phòng ra, “Phu nhân kêu đại tẩu vào đi.”

Nhưong thị không nghe được một tiếng này, gấp gấp tiến vào, đại khái trong lòng thật sự không thanh tịnh, lúc qua thềm cửa thế mà lại lao đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Tẩu đây là gặp phải chuyện gì?” Toàn thị không khỏi buồn bực, “Gặp phải chuyện gì rồi mà hoảng sợ thành dáng vẻ này vậy?”

Nhưong thị không kịp nhiều lời với nàng, vội vàng tiến vào.

Toàn thị xoay người đóng cửa lại, canh giữ ở ngoài phòng, tâm tình phiền muộn.

La Chân đi, La Văn Úy không được tổ mẫu coi trọng, Tiêu thị càng ngày càng khó hầu hạ hơn, từng chuyện này đã khiến cho nàng tâm thần không yên, đứng ngồi không yên.

Nhưong thị đi vào phòng, thấy Tiêu thị lập tức giống như thấy cứu tinh, phịch một tiếng quỳ gối trước giường, cầu khẩn nói: “Phu nhân cứu con! Cha đẻ con gửi thư từ biên quan tới, nói nếu như con còn không có thai, không có năng lực sinh con dưỡng cái cho La gia sẽ đón con về nhà mẹ đẻ! Phu nhân cũng biết con rồi, con... con nào có thể sinh dưỡng? Chẳng lẽ cứ bị đón về nhà mẹ như vậy sao, nửa đời sau này của con phải sống như thế nào đây.” Vừa nói chuyện, lấy khăn che mặt, buồn bã bật khóc lên.

Chân mày Tiêu thị nhảy lên, nhỏ giọng quát: “Khóc cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói rõ cho ta!”

Thân thể Nhưong thị run rẩy, vội để khăn che mặt xuống, nói cho Tiêu thị, “Cha của con phụng mệnh đánh kỵ binh tứ chi, bị cướp mất đường lui, mất thấy sẽ phải toàn quân bị diệt, may nhờ Hầu gia kịp thời chạy tới mới cứu được tính mạng cha con. Đêm đó cha con và Hầu gia uống một chén, Hầu gia luôn miệng nói nếu như đời này không thấy được thế tôn ra đời, hẳn chính là chết cũng không nhắm mắt, cha con tự nhiên nghe ra được Hầu gia ghét bỏ con không sinh hạ cháu ruột cho La gia, không còn cách nào, đành phải đáp ứng Hầu gia, nói nếu như đến lễ mừng năm mới con còn không có tin tức sẽ đón con về nhà mẹ đẻ, không bao giờ đưa về đây nữa. Phu nhân ngài biết con rồi đây, con... con không thể nào có thai...”

(*) Tứ chi: có thể là xưng hô đối với người Khương (người Tạng hay người Tây Tạng khu tự trị Tây Tạng ở Thanh Hải ngày nay) ở một khúc Hoàng Hà.

Tiêu thị giận đến gân mạch giật giật, cầm lấy một ống nhỏ bằng sứ đặt bên giường, hung ác ném xuống đất!

“Choang --” một tiếng vang thật lớn, ống nhỏ theo tiếng mà vỡ, mảnh sứ vỡ rơi vãi đầy trên đất.

Nhưong thị bị sợ đến nước mắt đều thu về.

Gương mặt vốn vẫn còn hấp dẫn của Tiêu thị dữ tợn đến biến hình, “Hắn đây là muốn La Giản bỏ vợ cưới khác! Hắn đây là định để La Giản cưới người khác, sinh hạ cháu ruột cho hắn! La Giản đồ không nên thân như vậy, Chân nhi xuất sắc như thế, hắn vẫn còn định như vậy, còn định như vậy!”

Nhưong thị chưa từng nhìn thấy dáng vẻ giận dữ như thế của Tiêu thị, lòng tràn đầy sợ hãi, lui về phía sau rút cổ lại.

“Vậy, con nên làm như thế nào?” Một hồi lâu, Nhưong thị e sợ hỏi.

Tiêu thị lạnh lùng liếc nhìn nàng, nhìn mà khiến Nhưong thị lạnh cả sống lưng.

“Còn có thể làm sao.” Tiêu thị tỏ vẻ chán ghét, “Người ngay cả chuyện này cũng không nghĩ ra được sao? Cha người vừa để cho người gửi thư này cho người, chính là không muốn đón người về Nhưong gia, để cho người tự mình nghĩ cách mang thai hài tử trước lễ mừng năm mới. Nếu như người không muốn bị lưu về, vẫn tiếp tục làm thế từ phu nhân của phủ Tấn Giang Hầu, vậy mang thai hài tử đi!”

“Con, con nào có thể mang thai được?” Ánh mắt Nhưong thị lóe lên, “Chuyện của con, phu nhân ngài cũng biết. Lại nói, lại nói thế từ hắn cũng không chịu đến trong phòng con mà.”

Tiêu thị khinh bỉ hừ một tiếng, “Nữ nhân có thể trở thành giống như ngươi, cũng thật ly kỳ hiếm thấy đi. Hắn không chịu đến trong phòng ngươi, chẳng lẽ ngươi sẽ không nghĩ ra cách sao? Không phải La Giản còn có một nữ nhi bảo bồi dưỡng dưới gối ngươi sao, có La Văn Nhân, ngươi còn lo không thể mời La Giản đến trong phòng ngươi? Sau khi đến trong phòng ngươi, ngươi không chuốc say được hắn, không hạ nổi hắn sao? Về phần có hài tử, ha ha, ngươi thật sự không có bản lĩnh mang thai thật, còn mang thai giả thì sao, ngươi có không?”

Nhưong thị hiểu ra, “Đúng vậy, có La Văn Nhân ở đây, con còn lo không mời được La Giản sao? Sau khi hắn đến con chuốc say hắn, làm thành chuyện tốt với hắn, sau đó lại mua chuộc đại phu, nói con mang thai... Sau này con nói sẩy thai cũng được, hoặc cứ ôm lấy hài tử coi như thân sinh cũng được, không phải tất cả đều tùy theo con sao?” Nàng rất cảm kích, phục trên đất dập đầu mấy cái cho Tiêu thị, “Đa tạ phu nhân chỉ điểm! Phu nhân chính là ân nhân cứu mạng của con rồi!”

Tiêu thị vừa chán ghét lại khinh miệt, “Thân thể ta không thoải mái, ngươi đi ra ngoài đi.”

“Dạ, phu nhân.” Nhưong thị lại dập đầu, thiên ân vạn tạ rồi mới lui ra ngoài.

“Trên đời này lại có nữ nhân xấu xa như vậy.” Tiêu thị nhìn theo bóng lưng Nhưong thị, lắc mạnh đầu, “Để cho mắt ta xem trọng đó.”

Toàn thị một mực cung kính đi tới, vẫn hầu hạ bên cạnh Tiêu thị.

Hầu hạ Tiêu thị vị mẹ chồng này là chức trách của Toàn thị con dâu ruột thịt, nàng trốn không được.

Tiêu thị nhớ tới một chuyện, tức giận cắn răng, “Nhưong thị thật ngốc, đoán chừng cái gì đều không nghĩ ra. Ngươi đi nói cho nàng ta biết, nếu như muốn lưng lạc La Giản, vậy nàng ta nên đến phủ Trường Anh một chuyến, thêm trang cho Lâm Đàm. Nếu ngay cả chuyện mặt mũi như vậy mà không làm được, La Giản chịu để ý đến nàng ta mới là lạ đấy.”

Toàn thị vội vàng đáp ứng, đi ra ngoài truyền lời.

Nhưong thị thật nghe lời, ngày hôm sau đã mang theo hai món đồ trang trí tinh xảo, đi tới Lâm phủ phủ Trường Anh, thêm trang cho Lâm Đàm.

Lâm Thâm vốn đang ngồi trong sảnh với La Thụ và Lâm Đàm, nghe nói Nhưong thị tới, nàng lập tức cơ trí nhảy khỏi ghế ngồi, “Con đi đây, đi chơi một lúc.”

La Thụ thờ dãi, “A Thâm không thích nàng ta, có đúng không?”

Lâm Thâm nheo cái mũi nhỏ, “Nàng ta nhìn là lạ, con không thích nhìn thấy nàng ta.” Kêu Tú Miêu, Thịnh nhi đi theo nàng đến trong vườn đi dạo chơi đùa.

Lâm Đàm cũng đứng lên, “Nương chiều đãi nàng ta đi, con cũng có chút chuyện.”

La Thụ không khỏi buồn bực, “Nàng ta quả thật không khiến người ta thích, nhưng mà con và a Thâm đều ghét nàng ta đến mức độ này sao?”

Lâm Đàm mỉm cười, “Nương, sau này ngài sẽ hiểu.” Bước chân nhẹ nhàng, vòng qua bình phong, đi ra ngoài từ cửa sau.

“Hài tử này.” La Thụ cung chiều cười cười.

Đợi đến khi Nhưong thị đi vào, nụ cười trên mặt La Thụ đã thu lại.

Nhưong thị vừa vào cửa đã tranh thủ thời gian giải thích, “Vẫn luôn nghĩ tới chuyện này, trước không phải các ngươi vẫn ở Lâm Lang hiền sao? Sợ đưa qua, lúc các ngươi dọn nhà cũng phiền toái, vì vậy hôm nay mới đến. Muội muội đừng trách ta tới chậm.”

La Thụ cười như không cười, “Chỉ cần tới trước ngày nữ nhi ta lấy chồng, ngày nào mà chẳng giống nhau. Nếu như ngươi đợi đến khi cháu ngoại của ta ra đời mới đến đưa, vậy ta thật sự sẽ ngại trẻ.”

“Sao có thể, sao có thể.” Nhưong thị ngượng ngùng cười.

Thanh Trúc đi tới, nhẹ nhàng khom gối, “Phu nhân, Phương đại phu tới kiểm tra mạch bình an cho ngài đã tới. Phu nhân ngài xem, có cần mời Phương đại phu vào lúc này không, dù sao nàng là nữ đại phu, chính là thế tử phu nhân ở đây cũng không trở ngại.” Vừa nói, nàng vừa nháy mắt với La Thụ, trong tay áo còn âm thầm giơ ngón tay cái lên.

La Thụ vốn ngờ ngác, thấy Thanh Trúc nháy mắt với nàng, còn lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, mới biết được đây là ý tứ của Lâm Đàm, nên cười nói: “Nhìn trí nhớ của ta đây, lại quên cách mỗi mười ngày ta sẽ phải làm phiền Phương đại phu một chuyến. Phương đại phu người ta cực bận rộn, người chờ nàng chẩn mạch không biết bao nhiêu, chậm trễ không được, nhanh mời tiến vào đi.”

Nhưong thị nghe được hai chữ đại phu lập tức có phản không được tự tại, nhưng La Thụ nói kiểm tra mạch bình an, còn nói vị đại phu này là người cực bận rộn, lại thêm là vị nữ đại phu, nàng cũng không tiện nói gì, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi, chờ vị nữ đại phu này đi vào.

Đợi đến khi vị gọi là Phương đại phu này đi vào, La Thụ không khỏi âm thầm vui trong lòng. Cái gì gọi là Phương đại phu chứ, đây không phải là thê tử của Tô sư gia sao?

Tò sù gia vốn định hồi hương thăm người thân, sau khi bị thương tự nhiên không quay lại được, thê tử hần Phuong thị rất nhớ nhưng nên đến kinh thành chiếu cố hần. Vào ngày hôm trước Phuong thị mới đến kinh thành, không hề lộ mặt ở Lâm Lang hiên, tất cả người của phủ Tấn Giang Hầu tự nhiên đều không nhận ra nàng.

Phuong đại phu cười làm lễ ra mắt với La Thụ, Nương thị, không nói nhằm gì, đã thông thạo bắt mạch cho La Thụ, “Phu nhân, những ngày qua chẳng lẽ mệt nhọc quá rồi?”

La Thụ vội nói: “Còn không phải như vậy sao? Những ngày qua đầu tiên phải dọn nhà, tiếp theo đó là lễ vấn danh của tiểu nữ, rất bận rộn.”

Phuong đại phu gật đầu như thật, “Không trách được mạch tượng của phu nhân sẽ như vậy. Phu nhân, ta kê đơn thuốc cho phu nhân đi, nhưng mà vẫn nên lấy nghỉ ngơi làm chủ.”

Thanh Trúc lấy giấy mực ra, Phuong đại phu thoăn thoắt như rồng bay phượng múa viết ra một đơn thuốc.

La Thụ cảm ơn một tiếng, Thanh Trúc lập tức cầm lấy đơn thuốc ra ngoài đi hốt thuốc.

Phuong đại phu kiểm tra mạch bình an cho La Thụ xong, cũng không lập tức rời đi, trong ánh mắt mang theo ý sầu lo nặng nề, quan sát ở trên người, trên mặt Nương thị: “Nhìn khí sắc Nương phu nhân thật không tốt, có thể để ta kiểm tra một chút không?”

Đây vốn là một câu nói rất bình thường, Nương thị nghe xong lại thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cả kinh thất sắc, “Không, không cần! Ta rất tốt, thân thể ta rất tốt!”

Phuong đại phu và La Thụ đều rất kinh ngạc.

Cho dù thân thể rất tốt, không muốn xem bệnh cũng không nên có dáng vẻ như vậy chứ?

Nếu Nương thị không muốn để Phuong đại phu chẩn bệnh, Phuong đại phu cũng không cưỡng cầu, ngồi một lúc, nhấp ngụm trà, nói đôi câu chuyện phiếm rồi rời đi.

Nương thị đứng ngồi không yên, không ngồi được bao lâu cũng đứng dậy cáo từ.

“Nàng ta có gì rất không đúng.” Lâm Đàm đi từ sau bức bình phong ra, như có điều suy nghĩ, “Nương, con đã sớm cảm thấy nàng ta không được bình thường, hôm nay thử xem, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

La Thụ nghe rất kinh hãi, hỏi vội: “A Đàm, ý của con là...?”

Lâm Đàm nhú mày, “Nàng ta là thê tử của cậu, vốn không phải người cùng một đường với Tiêu thị và Toàn thị, nhưng nàng ta lại tuân theo mệnh lệnh của Tiêu thị, không hề suy nghĩ thay cậu chút nào, vậy quá khả nghi rồi. Khí sắc, vẻ mặt của nàng ta lại luôn quái dị rõ ràng, mười mấy năm qua không hề sinh được, nhưng cậu đã có Văn Nhân.”

Sẵn có La Văn Nhân, đã nói rõ La Giản không có vấn đề, vấn đề xuất hiện ở trên người Nương thị.

La Thụ lo lắng không thôi, “Haizz, nương nghĩ đến cậu con đã trung niên rồi mà còn chưa có nhi tử, thật sự buồn sợ thay cho cậu con. A Đàm, nếu như cậu con vẫn không có nhi tử, không nói đến không có ai dưỡng lão tổng chung, Tấn Giang Hầu phủ cũng phải chấp tay nhường cho người khác!”

Lâm Đàm cười nhạt, “Sợ rằng có vài người có mục đích chính là như thế. Nương, chuyện này ngài đừng quản, giao cho con là được.”

Ánh mắt La Thụ tối sầm, khẽ vuốt ve tóc mai của Lâm Đàm, “A Đàm, những chuyện này vốn nên do nương tới lo liệu, lại để cho con một nữ hài nhi chưa lấy chồng quan tâm...”

Lâm Đàm cười híp mắt dè tay nương mình lại, nũng nịu nói: “Nương, nương cũng có đại sự phải làm mà, nương phải trông coi ăn uống cuộc sống thường ngày của cha và bốn người huynh muội chúng con, hơn nữa a Hân và a Thẩm còn nhỏ, toàn bộ trông cậy vào nương đó.”

La Thư tươi cười rạng rỡ, “Còn không phải như vậy sao, a Hàn và a Thắm hai đứa bé này đứa nào cũng đều bướng bỉnh, nương không quản hai đứa nó thật sự không được.”

Lâm Đàm cười duyên, vợ nói: “Nương trông chừng hai đứa nhỏ đi, chuyện của cậu, con thương lượng với đại ca rồi làm, bảo đảm làm thỏa đáng.”

La Thư cười một tiếng, “Được, a Khai và con làm việc, nương yên tâm.”

Hiện giờ Lâm Khai đã vào quốc tử giám học, Lâm Hàn cũng làm đệ tử một vị đại nho học thức uyên bác ở Hương Hà viên cách quốc tử giám một con đường. Lâm Hàn còn nhỏ, Lâm Khai luôn đưa hắn đi lúc đi học, sau khi tan học mới đi đón hắn, hai huynh đệ cùng vào cùng ra, đi sớm về trễ.

Ngày này sau khi Lâm Khai về nhà, Lâm Đàm liền kéo hắn đến thư phòng, “Ca, ca viết lá thư đi.”

Lâm Khai thuận miệng đồng ý, “Được, viết thư.”

Thấy trên bàn có sẵn giấy, bút, mài mực sẵn, nên cầm bút chấm mực chuẩn bị viết, “A Đàm, viết cái gì thế? Viết thư cho ai vậy?”

Trên gò má trắng nõn như ngọc của Lâm Đàm bay lên từng rặng mây đỏ, “Ca cứ viết muốn mượn hắn một tên đại phu, tốt nhất là nữ đại phu...”

Trong tay Lâm Khai nâng bút lên, cố ý chậm rì rì hỏi, “A Đàm, hắn là ai nhỉ?”

Lâm Đàm giận đánh hắn một cái, “Biết rõ còn hỏi.”

Lâm Khai giễu cợt muội muội đôi câu, nâng bút viết thư, “Cần nữ đại phu làm gì?”

Lâm Đàm thở dài sâu kín, “Còn không phải vì cậu sao. Haizzz, đáng tiếc Hàn đại phu không ở đây, nếu như có nàng, tất cả vấn đề khó khăn đều giải quyết dễ dàng.”

Lâm Khai nhanh chóng viết xong thư, lại cẩn thận nhìn xem một lần, cảm thấy không thành vấn đề nên đặt lên trên bàn chờ mực khô, cười nói: “Hàn đại phu sợ muội rồi, người ta là danh y lừng lẫy thiên hạ, đến trước mặt muội lại thường xuyên bị muội sửa trị không còn cách nào. A Đàm, Hàn đại phu thấy muội quả thật giống như ông ngoại thấy a Thắm vậy, bản lĩnh cả người đều không sử dụng được, chỉ có cúi đầu nghe lệnh.”

Năm tám tuổi Lâm Đàm có thể thuyết phục Hàn đại phu từ trước đến giờ không giao thiệp với quan phủ đồ đệ vì Lâm Hàn, sau có thể giữ Hàn đại phu ở lại Lâm gia chữa bệnh cho Lâm Khai -- Hàn đại phu vẫn vân du thiên hạ hành y khắp nơi, muốn nàng ở lại Lâm gia mấy năm nào phải chuyện dễ.

“Hết cách rồi, khi đó đại tiểu thư Lâm gia thật sự rất đáng yêu, kể cả Hàn đại phu cũng vì vậy mà động lòng.” Hai tay Lâm Đàm chống cằm, tự khen nói.

Lâm Khai và Lâm Đàm liếc nhìn nhau, đồng thời cười to.

Vết mực đã khô, Lâm Khai tự mình niêm phong thư, lệnh cho gã sai vặt đưa đến phủ Hoài Viễn Vương.

“Ca đoán Hoài Viễn Vương khẳng định coi là rất quan trọng, cho dù bên cạnh hắn không có nữ đại phu, lên trời xuống đất cũng nhất định phải tìm cho ra một người.” Lâm Khai thật hăng hái nói giỡn với muội muội.

Lâm Đàm thuận tay đánh hắn một cái, “Không được nói lung tung, trong cung có nữ đại phu mà, nếu trong vương phủ của hắn không có, đến trong cung cũng có thể tìm được một người.”

Trên đời này tuy rằng nhiều đại phu, nhưng đại phu tốt lại ít, nữ đại phu tốt lại càng thiếu nữa. Trừ Hàn đại phu ra, Lâm Đàm thật sự không biết nữ đại phu nào xuất sắc lại có thể tin tưởng được, không thể làm gì khác hơn là xin nhờ sự giúp đỡ của Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm nói sơ qua chuyện hôm nay cố ý thử Nhung thị cho Lâm Khai, Lâm Khai hừ lạnh một tiếng, “Mặc dù không biết năm đó cậu cưới Nhung thị ra sao, chỉ thoáng suy nghĩ cách thức làm việc của Tiêu Lan, nàng ta có thể để cho cậu cưới một vị thực nữ tốt đẹp sống qua ngày sao? Dĩ nhiên sẽ không. Còn không biết Tiêu thị dùng quỷ kế gì cố gắng nhét Nhung thị cho cậu đấy.” Nói đến Tiêu thị mưu đồ ác độc, rất chán ghét.

Trong lúc hai huynh muội Lâm Khai và Lâm Đàm còn ở trong thư phòng nói chuyện, gã sai vặt đã nhanh chóng đưa thư đến phủ Hoài Viễn Vương. Trùng hợp lúc này Hoài Viễn Vương đang ở trong phủ, nghe nói Lâm gia có thư, lập tức mở ra nhìn, sau khi xem xong, sai người chuẩn bị ngựa, “Bỏ vương muốn vào cung bái kiến bệ hạ.”

Người hầu không dám chậm trễ, vội chuẩn bị ngựa tốt cho hắn, Hoài Viễn Vương nhảy tót lên ngựa, chỉ dẫn theo hơn mười thị vệ, chạy thẳng tới Tử Cẩm thành.

Trong thiên điện chỗ Tử Thần điện, hoàng đế ngồi trước sập lát xem tấu chương, thập tứ hoàng tử Cao Nguyên Dục ngồi trước án ký trong góc tường đọc sách. Ở độ tuổi của hắn làm sao có thể tĩnh tâm đọc sách gì được chứ, ngộ ngộ tới lui, không tập trung tư tưởng, không đọc được bao lâu đã cảm lấy một tờ giấy viết về lung tung.

Thấy Hoài Viễn Vương bước nhanh đi vào điện, mắt Cao Nguyên Dục rực sáng lên, ném quyển sách rồi lập tức vội vàng chạy tới, lớn tiếng kêu la, “Đại ca, để nương con lừa lại sinh thêm một con!”

Hoàng đế và Hoài Viễn Vương nghe được câu nói điên khùng của hắn, đều không giải thích được.

Cao Nguyên Dục ôm lấy bắp đùi Hoài Viễn Vương chấp nhất yêu cầu, “Đề nương con lừa lại sinh một con đi! Đại ca, đề muốn con lừa con giống con của Lâm Thẩm như đực, cũng muốn nhỏ như vậy, không cao hơn đề, rất nghe lời.”

Có vậy Hoài Viễn Vương mới hiểu được ý tứ của hắn là đề nương của tiểu Hôi lại sinh thêm một con lừa con nữa cho hắn, nên nói ra: “Tiểu Hôi còn nhỏ hơn con lừa bình thường nhiều, rất khó gặp được. A Dục, đại ca kêu người đề ý, nếu có lập tức lấy cho đề.”

Hoàng đế khẽ cười, “Tại sao lại so kè một con lừa rồi chứ? Còn nói cái gì mà nương con lừa, sinh một con, thật đúng là lời hài tử.” Lại ra lệnh cho Bàng Đắc Tín, “Người mang tiểu thập tứ ra ngoài chơi đi.”

Bàng Đắc Tín biết đây là hoàng đế và Hoài Viễn Vương có lời muốn nói, vội khom mình cười nói với Cao Nguyên Dục, “Thập tứ điện hạ, ngày hôm nay hình như nô tài mới nhìn thấy một con lừa nhỏ ở cung hậu uyển, rất nhỏ, vừa lóe lên đã không thấy nữa...”

Cao Nguyên Dục mừng rỡ, “Người thật sự nhìn thấy lừa con sao, nó nhỏ bao nhiêu? Không cao hơn ta chứ?”

Bàng Đắc Tín cười nịnh hót, “Thưa điện hạ, nô tài chính là hình như thấy được, lại không thấy rõ ràng, giờ phải đến cung hậu uyển tìm thử xem, mới biết được đó.”

Cao Nguyên Dục tỏ vẻ kích động, “Vậy còn chờ cái gì? Đi nhanh đi.” Đi theo Bàng Đắc Tín tìm con lừa.

Hoài Viễn Vương yên lặng bái lạy, quỳ ngồi ở đối diện hoàng đế.

“Án tham ô Túc Châu liên lụy quá rộng, trẫm đã lệnh cho Hình bộ chấm dứt ở đây, chỉ truy cứu Phương Đức Sơn và vài người đã lộ ra khỏi mặt nước.” Giọng hoàng đế nhàn nhạt.

Hoài Viễn Vương chậm rãi nói: “Quan viên tham ô, lại định dung túng như thế sao?”

Hoàng đế nhìn hắn thật sâu, “Trung lai con sẽ biết ngay, làm hoàng đế cũng có thật nhiều chỗ bất đắc dĩ, cũng không thể muốn làm gì thì làm.”

Hoài Viễn Vương trầm mặc hồi lâu, cúi người dập đầu, “Dạ, bệ hạ.”

Hoàng đế âm giọng nói: “Con sắp lấy vợ, sự vụ trong triều tạm thời không cần để ý tới nhiều, yên tâm làm hôn sự của con quan trọng hơn. Sau khi lấy vợ thành gia, sẽ phải thay đổi đáng về rồi.”

Trong diện mạo lạnh lùng của Hoài Viễn Vương có vẻ nhu hòa, “Con tới muốn xin ngài nữ danh y. Phụ hoàng, trong cung chắc có nữ đại phu nhỉ?”

Hoàng đế không khỏi tò mò, “Nếu như con đã cưới Vương phi về nhà rồi, muốn nữ y còn có thể hiểu được. Vào lúc này con chính là người độc thân, muốn nữ y làm gì?”

Hoài Viễn Vương hơi có vẻ thẹn thùng, “Là anh vợ của con muốn.”

Mặc dù bình thường hắn thờ ơ, lạnh lùng, nhưng khi thẹn thùng lại không khác gì nam tử trẻ tuổi tầm thường khác, hoàng đế im lặng nhìn hắn một lúc lâu, “Nữ y thì con nên đi hỏi chỗ Thái hậu, chẳng lẽ chỗ của trẫm sẽ có nữ y sao?”

Bên cạnh một đại nam nhân cần nữ y làm gì, có gì cần thiết.

Hoài Viễn Vương như từ trong mộng mới tỉnh, “Dạ, đi chỗ Thái hậu xin, giờ con đi Dưỡng Ninh cung luôn.”

Không hề dừng lại thêm, cáo từ hoàng đế rồi chạy đi Dưỡng Ninh cung tìm Chu Thái hậu.

Chu Thái hậu nghe nói hắn muốn nữ y, cảm thấy rất hứng thú, liên tục hỏi han, “Diệu Linh, cháu thân nam nhân muốn nữ y làm gì? Có phải bên cạnh cháu có tiểu cung nữ nào... cái gì kia rồi...?”

Hoài Viễn Vương quýnh lên, vội vàng nói: “Cháu là người tùy tiện như vậy sao? Tổ mẫu đừng đoán bậy, đây là anh vợ cháu muốn.”

Chu Thái hậu nghe rất vui vẻ, “Chẳng lẽ anh vợ cháu gây ra tai họa gì sao? Haizzz, người trẻ tuổi mà, đây là khó tránh khỏi, ai mà lúc tuổi trẻ không nợ vài nét bút phong lưu chứ.”

Hoài Viễn Vương bị nàng nói dở khóc dở cười.

Cũng may Chu Thái hậu trêu ghẹo thì trêu ghẹo, nhưng cho người cũng rất hào phóng, không hề giấu giếm, “Chư nữ quan của Dưỡng Ninh cung tinh thông dược lý, hơn nữa tinh thông phụ khoa, còn có thể đỡ đẻ, miệng lại rất kín đáo, ai cũng đừng mong hỏi thăm được chuyện riêng tư của ta từ miệng của nàng. Diệu Linh, tổ mẫu cho cháu Chư nữ quan nhé, về sau ở lại vương phủ của cháu mà sử dụng. Cháu ấy, sớm muộn gì cũng phải dùng đến Chư nữ quan.” Chu Thái hậu vừa nói vừa cười, cười rất ý vị sâu xa.

Mặt Hoài Viễn Vương bắt tri bắt giác đỏ lên.

Chu Thái hậu càng hăng hái hơn, cười ngặt nghẽo, “Diệu Linh à, sang năm tổ mẫu có thể ôm cháu rồi chứ?”

“Không nói chuyện với ngài nữa.” Hoài Viễn Vương không ở lại được nữa, xoay người rời đi.

“Xì, tên tiểu tử thối Cao Nguyên Diệu này, không đến thì thôi, đến rồi chỉ muốn người, được người rồi đã đi luôn!” Chu Thái hậu rất bất mãn, quở trách sau lưng Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương chỉ coi như không nghe thấy, chạy trốn chết.

Chu Thái hậu mắng Hoài Viễn Vương một trận xong rồi lệnh cho Chư nữ quan lập tức đi theo Hoài Viễn Vương xuất cung, “Về sau người đi theo đại điện hạ, sau khi hoàng trưởng tử phi vào cửa, ăn uống cuộc sống thường ngày của nàng, người phải chú ý nhiều hơn. Về sau người dưỡng lão ở Vương phủ đi, mọi việc phải tận tâm tận lực.

Chư nữ quan là nữ tử trung niên vẻ mặt nghiêm túc, biết mình có thể rời khỏi hoàng cung, ngược lại vô cùng tinh nguyện, cung kính đồng ý, bái biệt Thái hậu, đơn giản thu dọn hành lý rồi xuất cung đi tới phủ Hoài Viễn Vương.

Đêm đó Hoài Viễn Vương đã sai người đưa nàng đến Lâm gia.

“Chư nữ quan có y thuật không tệ, hơn nữa miệng rất kín.” Thị vệ phủ Hoài Viễn Vương gặp mặt Lâm Khai, cung kính nói: “Đại công tử, Vương gia nhà ta đặc biệt cần dặn tiểu nhân, cần phải chuyển lời lại cho đại công tử, còn nói nếu như đại công tử có chuyện gì, không cần khách khí, chỉ cần mở miệng là được.”

Lâm Khai vì vậy mà chê cười muội muội một phen, “A Đàm, chuyện hôm nào xong hôm đó, muội này vị hoàng trưởng tử phi còn chưa gả đi, nói chuyện đã có tác dụng như vậy.”

Về mặt Lâm Đàm ứng hồng, hờn dỗi liếc xéo ca ca, “Còn nói bậy sẽ không đề ý đến ca nữa!”

Lâm Khai sờ mũi, “Không nói bậy, muội muội, ca ca sai rồi.”

Mặt Lâm Đàm càng đỏ hơn.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!” Trong miệng Lâm Thâm gọi tỷ tỷ, đã đẩy cửa đi vào, cười sung sướng, “Tỷ tỷ mau nhìn xem, muội hái đóa hoa này có đẹp không?”

Hài tử bé nhỏ, cầm đóa hồng trong tay giơ lên, sắc hoa đỏ tươi, mang theo ánh nắng, cao hứng quẩn bên, dáng hoa vô cùng xinh đẹp.

“Cẩn thận có gai đấy.” Lâm Đàm thấy muội muội cầm là hoa hồng, vội lo lắng đi xem.

“Nhị ca vót gai đi cho muội rồi, còn bọc cái này nè.” Lâm Thâm cao hứng giơ cho tỷ tỷ xem, trên cành hoa nàng cầm trong tay được tí mị bọc khăn lụa, sẽ không đâm vào bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

“Như vậy tốt rồi.” Lâm Đàm cũng yên lòng.

Lâm Thâm giơ hoa hồng cho tỷ tỷ nhìn, thấy sắc mặt tỷ tỷ ứng đỏ, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tỷ tỷ, sao mặt tỷ tỷ lại còn đỏ hơn hoa vậy?” Ngoạ đầu nhỏ quan sát Lâm Đàm, đánh giá tinh thông, “Nhưng mà, sắc mặt đỏ lên như vậy, càng đẹp mất rồi.”

Lâm Đàm xấu hổ khó nén.

Lâm Khai cười nhận lấy đóa hoa trong tay muội muội, “A Thâm, muội đối xử với đóa hoa này thật không tốt nha.”

“Hả?” Lâm Thâm nhìn ca ca, mặt cười lấy lòng, nàng chưa rõ Lâm Khai có ý gì.

“Tỷ tỷ của muội có dáng dấp bệ nguyệt tu hoa, muội lại cố ý cầm đóa hoa này tới cho tỷ tỷ muội nhìn, rõ ràng muốn thẹn thùng đóa hoa này. A Thâm, muội đối xử với đóa hoa này thật không tốt.” Lâm Khai cố ra vẻ thâm trầm.

Lâm Thâm nghe hiểu đại ca đang nói giỡn với nàng, vui mừng toét cái miệng nhỏ nhắn, “Muội đối xử không tốt với đóa hoa này, khiến tỷ tỷ thẹn thùng nó.” Kéo tay Lâm Khai, để cho hắn đưa đóa hoa tới trước mặt Lâm Đàm.

Lâm Đàm tỏ vẻ thẹn thùng, đỏ tươi ướm át.

--

Từ lúc dời đến phủ Trường Anh, sau khi nhận lễ nạp thái vấn danh xong đã có gia quyến quan viên trong kinh lục tục tới chúc mừng và thêm trang cho hoàng trưởng tử phi, những người này đều do La Thư tiếp đãi, Lâm Đàm mặc kệ. Nàng có chuyện khác đứng đắn phải làm.

La Giản gần như ngày ngày đến thăm Lâm Thâm, chơi với Lâm Thâm một lúc. Trừ chơi đùa với Lâm Thâm ra, hắn cũng thỉnh thoảng nói một chút chuyện nhà với La Thư, nói chuyện phiếm với Lâm Đàm.

“A Đàm, cháu nói nam nhân hư thê có phải thật không tốt? Rất vô tình không?” Hắn giả bộ như không hề để ý hỏi.

Lâm Đàm cười nhạt, “Cổ nhân gọi phu thê ly dị là ‘Ly duyên’, nếu như không có duyên phận, chia ra vẫn tốt hơn. Cậu, cháu đọc thư phóng thê Đường triều cho cậu nghe nha, ‘Nếu kết duyên không hợp, chắc kiếp trước có oán thù. Xích xích sinh oán, từ đó đối lập. Thê một lời lảm miệng, phu xích xích ghét bỏ. Giống như mèo chuột ghét nhau, giống như sói dê cùng chỗ.’ ‘Đã hai lòng khác nhau, khó quy về một ý, vui vẻ sẽ thành thân thích, lấy cầu từ biệt, tìm kiếm sách xưa, tất cả đều có ngọn nguồn.’”

La Giản nghe cực kỳ tập trung.

“A Đàm, đến lễ mừng năm mới có lẽ cậu sẽ có thể... có thể một lần nữa có cuộc sống mới đó.” La Giản xoa xoa tay, vừa hưng phấn vừa ngượng ngùng nói: “Ông ngoại cháu cứu Nhung tướng quân, bởi vì nữ nhi của Nhung tướng quân chưa từng sinh hạ đích tôn cho La gia, áy náy, nói qua năm nếu còn không có tin tức sẽ đón nữ nhi về nhà mẹ đẻ, không hề đưa lại nữa.”

Cuối cùng lấy được dũng khí nói chuyện nhà mình với Lâm Đàm tiểu bối này, cả người La Giản nhẹ nhõm.

Hắn thương lượng với La Thụ muội muội nôn nóng này không ra được cái gì, lại không tiện nói chuyện riêng tư như vậy với người khác, còn với a Đàm, hắn đến mấy lần định mở miệng, nhưng a Đàm còn chưa lấy chồng đâu, hắn cũng cảm thấy không thích hợp để nói ra, nhìn mây ngày trời, cuối cùng vẫn không nhìn nói.

“Một lần nữa có cuộc sống mới.” Lâm Đàm nghe vào trong tai, trong lòng chua xót.

Đều nói La Giản là một hoa hoa công tử, ăn chơi trác táng, nhưng những năm qua hắn ở Tấn Giang Hầu phủ đã gặp phải chuyện gì, liệu có ai biết được chứ? Hai tuổi đã rơi vào trong tay mẹ kế tâm cơ sâu nặng, hải đồng nho nhỏ, cũng không biết bị Tiêu thị tính toán bao nhiêu rồi.

“Cần gì phải đợi đến tết chứ?” Lâm Đàm bình tĩnh hòa nhã nói: “Cậu, bây giờ cách lễ mừng năm mới còn có hơn mấy tháng, năm tháng khiến người già đi, thời gian không đợi ta, có thể làm xong chuyện vào hôm nay thì đừng đợi đến ngày mai.”

“A Đàm, ý của cháu là...?” Trái tim La Giản nhảy thình thịch, trong lòng mơ hồ hiểu ra điều gì nhưng thật ra vẫn còn ngây ngốc, không khỏi kích động hỏi.

“Cậu, ý của cháu là...” Lâm Đàm cười cười, lại gần La Giản, nhỏ giọng nói với hắn mấy câu.

Sắc mặt La Giản xanh mét rồi lại đỏ, đỏ rồi lại xanh, thẹn quá thành giận, “Nàng ta lại dám lừa gạt ta sao? Ta... ta nhất định không thể bỏ qua cho nàng ta!”

Lâm Đàm trấn an nói, “Cậu, bình tĩnh không thiếu thu lương thực, phần nợ tức giận chuyện cũ vô bổ, chuyện sau này vô ích, chúng ta còn cần trù tính cẩn thận mới được.”

La Giản gật đầu, “A Đàm nói rất đúng.”

Sau khi cẩn thận thương lượng với Lâm Đàm xong mới trở về phủ Tấn Giang Hầu.

Nhung thị lệnh cho thị nữ đi mời La Giản, La Giản đẩy hai phen, không chịu gặp mặt Nhung thị.

Đến lần thứ ba, Nhung thị lệnh cho thị nữ tâm phúc tới đây, nói dối có người cầu hôn La Văn Nhân, cần thương nghị với La Giản.

La Giản nghe là hôn sự của La Văn Nhân, làm khó hồi lâu mới miễn cưỡng đồng ý.

Thị nữ trở về báo lại, Nhung thị mừng rỡ, sai người chuẩn bị rượu ngon món ngon, lại lấy ra một bầu rượu bằng đồng trắng, tự tay rót rượu ngon lâu năm vào, cũng không mượn tay thị nữ nào khác.

Nhìn qua bầu rượu bằng đồng trắng này không có gì khác lạ, nhưng mà bên trong trang bị cơ quan, có thể đồng thời đựng hai loại rượu, Nhung thị hạ thuốc mê ở trong bầu, chỉ chờ La Giản tới sẽ nhấn cơ quan rót rượu cho hắn, gây mê hắn.

Nhung thị chờ rồi chờ, vẫn chờ người đến đúng thời gian, La Giản mới chậm rãi thông dong đi đến, kể cả một đầy tớ đều không mang, một mình đi vào rồi.

Nhung thị thấy La Giản mừng rỡ, ân cần tới nói vạn phúc, hầu hạ La Giản ngồi lên ghế bành ở chính giữa, “Thế tử gia thích ngồi dựa lưng, cái ghế này do thiếp đặc biệt chuẩn bị vì gia.”

La Giản vốn rất không chào đón nàng, vào lúc này thấy nàng càng thêm lòng tràn đầy hoài nghi, vốn không thích chạm vào nàng, mặt chán ghét hắt nàng ra, “Người làm ơn tránh xa ta chút.”

Trên mặt Nhung thị trắng bệch thoáng qua vẻ xấu hổ tức giận, nhưng chớp lát sau nàng đã thay bằng vẻ mặt tươi cười, tự tay cầm bầu rượu rót một ly rượu ngon, hai đầu gối quỳ xuống trước mặt La Giản, giơ ly rượu lên cao cao, “Thế tử gia khó có được nể mặt tới đây, thiếp kính gia một ly, gia nể tình phu thê, ngàn vạn lần xin thưởng cho thiếp mặt mừng này...”

Biết La Giản da mặt mỏng thiện tâm, không nhìn được người ta đau khổ cầu khẩn nên cố ý khuất phục nịnh hót, giả bộ điềm đạm đáng yêu, ăn nói khép nép thiếu tự trọng, muốn La Giản thương tiếc nàng, uống hết ly rượu trong tay nàng.

La Giản quả nhiên nhận lấy ly rượu trong tay nàng.

Trong lòng Nhưong thị hân hoan vui sướng.

Nàng sẽ được như ý nguyện.

La Giản chợt đề ly rượu lên trên bàn, giờ chân đá Nhưong thị ngã trên mặt đất, “Độc phụ, trong ly rượu này có gì?”

Một cước này của hần rất không khách khí, Nhưong thị chỉ cảm thấy trước ngực đau đớn một trận, hoài nghi xương sườn cũng sắp gãy, vừa kinh vừa sợ, run giọng nói: “Trong cái ly này dĩ nhiên chẳng có gì cả, thế tử gia, thật sự không có gì cả...”

La Giản quát lên: “Vậy người uống nó!”

Nhưong thị hồn bay phách tán, “Không, không, ta không uống, ta không uống...”

La Giản nhìn dáng vẻ này của nàng, tức giận bốc lên trong lòng, hung ác từ gan sinh ra, chợt giờ tay túm lấy cằm của nàng, cầm ly rượu đổ xuống!

Nhưong thị liều mạng giãy giụa, nhưng mà hơi sức của nàng không lớn bằng La Giản, mặc dù bị rót ra không ít, nhưng vẫn bị chuốc vào nhiều hơn.

Nhưong thị không biết lấy được thuốc gây mê từ chỗ nào, hiệu quả vẫn còn rất lớn, uống vào không lâu, Nhưong thị đã mềm nhũn ngã liệt xuống dưới đất, bất tỉnh nhân sự.

“Phi, lại dám ám toán gia!” La Giản tức giận đứng đứng lại đạp nàng một cước.

Hần cũng lười chờ Nhưong thị dậy, cứ để cho nàng nằm trên mặt đất, đóng kín cửa, đi ra ngoài kêu người tới.

Bởi vì trong lòng Nhưong thị mang mưu mô nên đã sớm đuổi sạch sẽ thị nữ trong viện nàng đi rồi, đây cũng tiết kiệm cho La Giản không ít hơi sức, trên đường không có ai hỏi ai cản, không gặp trở ngại.

Chư nữ quan mang áo choàng đội nón lớn vào, mặt không chút thay đổi, “Mời La thế tử ra ngoài trước đi.”

La Giản thấy Chư nữ quan có dáng vẻ làm công việc, thật sự không dám nói nhảm nhiều gì với vị nữ quan này nên lập tức đi ra ngoài, canh giữ bên ngoài.

Chư nữ quan ngồi xổm người xuống cẩn thận chắn mạch cho Nhưong thị, lại cởi quần áo kiểm tra, không khỏi nhíu mày.

La Giản canh chừng bên ngoài, trong lòng hết sức khẩn trương.

Hần không biết Chư nữ quan kiểm tra xong sẽ nói cho hần biết cái gì...

Cửa “Két” một tiếng mở ra, La Giản cuống quýt quay đầu lại, trên mặt sẵn có chờ đợi, mong mỏi, lại có lo lắng, sợ hãi, “Thế nào rồi?” Hần thấp thòm nhỏ giọng hỏi.

Chư nữ quan đầu ra đẩy nói với hần mấy câu.

Đầu tiên La Giản kinh ngạc ngẩn người, sau đó giận dữ, vọt vào hành hung Nhưong thị đã hôn mê một trận, tự tay cầm dây thừng trói chặt lại, tiếp theo giống như một trận gió chạy đi tìm Tần Giang Hầu rồi.

Chư nữ quan thương hại lắc đầu, bước nhanh ra viện. Bên ngoài tự có người tiếp ứng nàng, sau khi nàng ra khỏi cửa viện đã ngồi lên một chiếc kiệu nhỏ màu xanh, dần dần đi xa trong màn đêm.

Vào nửa đêm, trên dưới Vinh An đường đều bị tiếng phá cửa bên ngoài làm thức tỉnh.

“Có chuyện gì?” Tiêu thị khoác áo ngồi dậy, cất giọng hỏi.

Thị nữ tỏ vẻ lo sợ nghi hoặc chạy vào, “Phu nhân, phải làm sao đây? Hầu gia và thế tử gia đang đập cửa ở ngoài, vào lúc này đã đá văng cửa chính, tiến vào rồi!”

“Cái gì?” Tiêu thị không thể tin.

“Phu nhân, ngài nhanh chóng tìm cách đi!” Thị nữ mang theo âm khóc nói.

Tiêu thị run rẩy ra lệnh, “Nhanh, thay ta mặc quần áo!”

Thị nữ vừa lau nước mắt vừa hầu hạ Tiêu thị mặc quần áo.

Từ trước đến giờ Tiêu thị chú trọng dáng vẻ, nhưng lúc này nàng lại không hề để ý tới, mặc áo xong, tóc đơn giản vấn lên đã vội vàng vàng ra khỏi phòng trong.

Trong đại sảnh, đèn đuốc sáng rõ.

Tấn Giang Hầu khoác áo choàng màu đen đứng trong sảnh, giống như sát thần lộ hung hãn ra ngoài. Ánh mắt sắc sảo bén nhọn giống như chim ưng kia quét qua khuôn mặt Tiêu thị, Tiêu thị không khỏi sợ run một trận.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trên người Tấn Giang Hầu vốn có khí tức sát phạt chinh chiến rất nặng, lúc này hần lại tức giận ẩn hiện, nín nhịn mà không phát ra, giống như cung mạnh nỏ khòe tự thể chờ phát mạnh mẽ sắc bén, khiến cho người ta nhìn mà sợ.

Đối mặt với Tấn Giang Hầu như vậy, Tiêu thị không hề có chút dũng khí nào tiến lên hành lễ vấn an hần, giống như bị thuật định thân đứng ngậy ra đó ngơ ngác, sợ hãi cuốn lấy toàn thân nàng.

La Giản đứng dưới tay Tấn Giang Hầu, thấy Tiêu thị ra ngoài, kể cả mẫu thân đều không gọi, giận đùng đùng nhìn chằm chằm vào nàng, lửa giận vạn trượng, đám ngực nghiêng rặng.

Thị nữ hầu hạ trực đêm ở trong phòng Tiêu thị có hơn chục người, lúc này toàn bộ hết buồn ngủ, từng người một nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất run rẩy không thôi, ánh mắt lạnh lạnh của Tấn Giang Hầu xẹt qua từng thị nữ, nạt nhỏ: “Cút!”

Các thị nữ mất hồn mất vía, hoang mang lo sợ, vội vàng khẩu đầu: “Dạ, Hầu gia!” Hốt hoảng mà nhéch nhác chạy về cửa sảnh, tan tác như chim muông.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Tấn Giang Hầu, La Giản và Tiêu thị.

Tiêu thị giống như đánh hơi được trong yên tĩnh trầm lặng có một chút khí tức quý dị kiểu như trước khi giông bão kéo đến, kinh hãi và rung động trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, nửa người đã chết lặng.

“Gió thổi giông bão sắp đến”, trong đầu nàng mơ hồ nghĩ tới câu thơ này.

Tấn Giang Hầu mặt trầm như nước đứng trước bàn được chế thành từ gỗ trầm hương nam ngàn năm, dáng người to lớn cao ngạo cứng rắn, giống như một pho tượng sắt cao lớn.

“Dẫn tới!” Hần trầm giọng quát lên.

“Dạ, Hầu gia!” Bên ngoài có hộ vệ hắng giọng đáp, áp tải một nữ nhân bị trói gô đi vào, để nàng quỳ gối trong sảnh.

Tấn Giang Hầu phát tay một cái, hộ vệ khom người lui ra ngoài, ngay sau đó đóng cửa sảnh lại, đóng chặt kín.

Nữ nhân quỳ dưới đất này không chỉ người bị trói gô, miệng cũng bị nhét cục kỳ chặt chẽ, vốn không thể nói chuyện, chỉ có thể liên tiếp đập đầu với Tấn Giang Hầu và La Giản, không tiếng động năn nỉ, trong mắt chảy xuống nước mắt buồn bã.

Dưới ánh đèn sáng choang, ánh mắt Tiêu thị chậm rãi chuyển qua trên mặt nữ nhân kia, nhất thời giống như rơi xuống hầm băng, máu cả người đều muốn đông lại.

Là Nhưong thị, là thê tử của La Giản, thê tử phu nhân của phủ Tấn Giang Hầu, Nhưong thị.

“Nữ nhân ngọc này, ta kêu nàng đi quyến rũ La Giản, nghĩ cách giả bộ mang thai, không phải để cho nàng ta đi bại lộ bản thân, không phải kêu nàng ta đi chịu chết. Phỉ, nàng nữ nhân xấu xa này chết không có gì đáng tiếc, nhưng đừng liên lụy đến ta chứ!” Tiêu thị sắp phát điên, tuyệt vọng thâm nghĩ.

“Tiêu thị, quỳ xuống!” Tấn Giang Hầu lạnh giọng quát lên.

Trong lòng Tiêu thị cực kỳ sợ hãi, nhưng cũng biết lúc này không thể tự loạn trận cước, tự nhận có tội, nên ngẩng đầu lên thật cao, dùng hết hơi sức toàn thân tỏ vẻ đoan trang bất khả xâm phạm, “Hầu gia, ta là Hầu phu nhân phủ Tấn Giang Hầu này, xuất thân danh môn, hiền thực rộng lượng, từ khi gả vào phủ Tấn Giang Hầu tới nay hiếu kính mẹ chồng, chủ trì việc bếp núc, nuôi dưỡng trai gái, quản lý việc nhà, mặc dù không thể nói thập toàn thập mỹ, nhưng cũng dốc hết khả năng, cúc cung tận tụy, tới chết mới thôi! Mặc dù thê tử không phải là con ruột của ta, nhưng ta đối xử còn tốt hơn cả con ruột, ta không thẹn với lương tâm! Hôm nay Hầu gia không hề cho ta mặt mũi ở trước mặt con trai con dâu, không biết nguyên nhân là gì? Kính xin Hầu gia chỉ rõ!”

La Giản thật sự không nhịn được, chỉ vào Nhưong thị cắn giận nói: “Ngươi còn nói mình không thẹn với lương tâm, ngươi nhìn nữ nhân này xem, ngươi đưa nữ nhân như vậy cho ta, làm thê tử của ta, còn có mặt mũi nói không thẹn với lương tâm!”

Nhưong thị liên tiếp dập đầu, Tiêu thị lại uốn thẳng eo, “Nhưong thị như thế nào? Mặc dù những năm này nàng không sinh được, nhưng mà nàng coi như cung kính hiếu thuận, khi còn sống thái phu nhân rất trúng ý nàng, cháu dâu này cũng do thái phu nhân chủ trương cưới vào cửa, ở trước mặt thái phu nhân ta cũng chỉ là vãn bối, chỉ có phần nghe lệnh mà thôi. Hơn nữa không chỉ thái phu nhân rất vừa ý con dâu này, năm đó không phải thê tử cũng tự mình gặt đầu sao? Ta đây làm mẹ kế cũng không dám cãi lời mẹ chồng, cũng không nỡ khiến cho ngươi trưởng tử Hầu phủ này thất vọng khổ sở, cho nên ngươi muốn cưới ai thì ta sẽ tán thành người đó.”

La Giản thấy Tiêu thị tự phải sạch, trong mắt thật sự muốn phun lửa, tức giận tới mức run rẩy.

Tần Giang Hầu lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành gấp hờ từ trong ngực ném tới trước mặt Tiêu thị, “Tự ngươi nhìn.”

Tiêu thị nhắm mắt nhặt từ trên mặt đất lên, lấy can đảm nhìn từng chữ một, trong lồng ngực như có một mặt trống bị gõ vang nặng nề, “Thùng, thùng, thùng”, tiếng tim đập từng tiếng trầm trọng.

Nhìn thấy trên giấy viết rất rõ ràng, “... Âm hộ nhỏ như sợi gân, chỉ có thể lọt, khó giao hợp, tên là thạch nữ...”

Trong đầu Tiêu thị vang lên ong ong, không ngừng kêu khổ.

Sự việc đã bại lộ rồi.

“Thân là mẹ kế, cưới thê tử như vậy vào cửa cho con riêng, mười mấy năm mà không biết, ngươi dám nói mình không có trách nhiệm sao?” Tần Giang Hầu trầm giọng chất vấn.

Trong lòng Tiêu thị nhanh chóng tính toán, giả bộ đau thương muốn chết, run giọng chỉ trích, “Nhưong thị, thái phu nhân chính là coi trọng ngươi, đối với ngươi ân trọng như núi, sao ngươi lại nhẫn tâm lừa gạt nàng lão nhân gia chứ? Ngươi... ngươi còn có lương tâm không?”

Miệng Nhưong thị bị bịt, nói không ra lời, nhanh chóng lắc đầu liên tục, trong miệng kêu lên ô ô, nhưng ai cũng không nghe rõ nàng đang nói cái gì.

Tiêu thị trách cứ xong Nhưong thị, rồi lại nói: “Mặc dù việc hôn sự này là do thái phu nhân làm chủ, là thê tử năm đó tự mình gặt đầu đồng ý, nhưng ta vừa là mẹ kế vừa là di, thê tử cưới thê tử như vậy mà ta không hề phát hiện ra, ta... ta thất trách, ta có tội...”

Nàng từng bước đi tới giữa sảnh, quỳ xuống cung kính dập đầu, “Thiếp thật sự mất chức, không lời nào để nói, cầu xin Hầu gia trách phạt.” Dập đầu xong, nàng quỳ thẳng người, tạo thành đối lập rõ ràng với Nhưong thị cũng quỳ rồi đây mặt nhưng ừ ừ cúi đầu.

Nàng thừa nhận mình làm mẹ kế, làm di thất trách, nhưng nàng cũng đẩy toàn bộ trách nhiệm chủ yếu lên trên đầu thái phu nhân đã qua đời, hơn nữa còn nói là tự La Giản gặt đầu đồng ý việc hôn sự này.

La Giản là tên hoàn khổ, nhưng lòng dạ không xấu, bình thường không gặp người hung ác ngoan độc nham hiểm gì, vào lúc này đã bị Tiêu thị chọc giận đến đầu choáng váng, “Ngươi còn có mặt mũi nói ta tự mình gặt đầu? Ngươi... ngươi rõ ràng cố tình để cho Nhưong thị và biểu muội của nàng ta đứng chung một chỗ để cho ta xem, ta gặt đầu thật, nhưng ta gặt đầu không phải là Nhưong thị, là vị tiểu cô nương dung nhan thanh lệ, siêu phẩm thoát tục kia!”

“Thê tử cũng nói, nàng là một tiểu cô nương.” Tiêu thị quỳ thẳng, giọng nói nhàn nhạt, “Nàng lúc ấy mới chỉ mười ba mười bốn tuổi, nếu định nàng ít nhất còn phải chờ thêm hai năm, thái phu nhân vội vã bỗng cháu, sao định ra nàng được. Thê tử, lấy trí thông minh của ngươi và hiểu biết rõ ràng của ngươi đối với thái phu nhân, ta nghĩ ngươi cũng biết chuyện này không thể nào.”

“Ngươi... ngươi...” La Giản bị nàng chọc tức quá mức.

Tiêu thị lừa gạt La Giản có lẽ có lỗi, ánh mắt Tần Giang Hầu lạnh lùng vô tình quét tới, trên lưng nàng lạnh run, cực kỳ sợ hãi.

Tần Giang Hầu giờ tay vén áo choàng hoa văn hồ chìm màu đen trên người lên, ở bên cạnh hần cuộn cuộn nổi lên một luồng khí lưu cường đại.

Tiêu thị sợ hãi trong lòng.

Bàn tay to lớn của Tần Giang Hầu đề lên chuôi dao hần văn tùy thân đeo bên hông, đột nhiên rút ra trường đao sáng như tuyết!

Tiêu thị theo bản năng định đứng dậy chạy trốn, nhưng lại cảm thấy không chỗ nào có thể trốn, trong lòng pha trộn tuyệt vọng, hoảng hốt, sợ hãi, gấp gáp đủ loại cảm xúc, tự bản thân đã sắp hù dọa mình phát điên rồi.

Trường đao sáng như tuyết của Tần Giang Hầu được giơ đến trước mặt Tiêu thị, dùng mũi đao nâng cằm nàng lên, ánh mắt bạo ngược mà máu lạnh, “Nhìn vào ánh mắt của bản hầu, không cho tránh né. Tiêu thị, bản hầu hỏi lại ngươi một lần cuối cùng, ngươi thật sự không biết lai lịch của Nhưong thị sao?”

Tiêu thị cảm thấy huyết dịch cả người đều muốn đông lại, hàm răng run lấy bầy, cố gắng nói, “Không biết, ta thật sự không biết.”

Liều tính mạng nói ra những lời này, Tiêu thị đã ở bên bờ chuẩn bị sụp đổ. Nếu Tần Giang Hầu lại truy hỏi nàng mấy câu nữa, đại khái nàng sẽ té xỉu tại

chỗ, bất tỉnh nhân sự.

Tấn Giang Hầu không tiếp tục hỏi nàng, chỉ lạnh lùng, chán nản nhìn nàng.

Tiêu thị quý thẳng lưng, bị Tấn Giang Hầu dùng mũi đao ép buộc, nhìn thẳng vào hắn, vào giờ phút này Tiêu thị hận không thể mọc ra được một đôi mắt biết nói chuyện, nói cho Tấn Giang Hầu: Ta vô tội, ta vô tội, ta vô tội...

Tấn Giang Hầu và Tiêu thị nhìn thẳng vào mắt hồi lâu, chậm rãi thu hồi trường đao.

Tiêu thị vui buồn lẫn lộn, toàn thân không hề còn chút sức lực nào, mềm nhũn ngã liệt xuống trên đất.

Vào lúc này nàng nào còn chú ý đến được đáng về.

“Cha, con không tin nàng ta không biết.” La Giản ở bên cạnh thờ hồn hèn nói.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy trước mắt lóe lên một đường sáng trắng, trường đao trong tay Tấn Giang Hầu lấy một khí thế bén nhọn vô địch đến trước mặt Nhưong thị, gọn gàng đánh rơi miệng vải bịt miệng nàng lên trên đất!

Nhưong thị bị bịt hồi lâu, vào lúc này cuối cùng có thể nói một tiếng rồi, lớn tiếng ho khan vài tiếng, như trút được gánh nặng.

Trường đao của Tấn Giang Hầu chỉ tới trước mặt Nhưong thị, giọng nói lạnh lẽo, giống như nện ra từ trong kẽ răng, “Ngươi và Tiêu thị rốt cuộc có cầu kết hay không, nói! Nếu dám có nửa câu nói láo, bốn hầu sẽ lập tức bỏ dưới đao!”

Nhưong thị hồn bay lên trời, vội nói: “Ta nói, ta nói, ta nói tất cả! Hầu gia, ta không dám có nửa câu giấu giếm!”

“Khi ta làm cô nương, không hề phát hiện mình có chỗ nào không ổn, chỉ có điều mỗi tháng... khi nguyệt sự đến bụng sẽ đau đớn, khi đó cũng chỉ cho rằng thân thể yếu đuối mà thôi, không hề để vào trong lòng. Sau đó, khi ta làm khách ở Tiêu gia trong lúc vô tình gặp được một vị công tử họ Đỗ, Đỗ công tử này phong lưu phóng khoáng, lại... lại có ý với ta, sai nha đầu truyền tin, hẹn ta đến giả sơn động trong hậu hoa viên gặp mặt, ta còn trẻ ngu ngốc, nhất thời hồ đồ, nên đồng ý, lúc dự tiệc lấy cơ thay quần áo rồi đi, đến trong giả sơn động gặp gỡ Đỗ công tử. Sau khi gặp mặt Đỗ công tử chính là vô cùng ôn tồn, ai ngờ lúc hắn cởi quần áo của ta ra sau đó lại đổi sắc mặt, mặc quần áo vào, ném ta lại mà chạy! Đến lúc đó ta mới biết được thì ra ta... ta không giống với người bình thường. Ta ngây ngốc ngờ ngác trong giả sơn động hồi lâu, phát hiện có người đi vào ta mới vội vàng hấp tấp mặc quần áo. Người tiến vào này là...” Nàng sợ hãi liếc nhìn Tiêu thị, cúi đầu, ấp úng nói: “Là phu nhân...”

“Ngươi còn nói ngươi không biết!” La Giản tức sùi bọt mép.

Mặt Tiêu thị trắng nhợt, lạnh lùng nói: “Nhưong thị ngươi vu hãm ta! Ta đây lập tức tự vận để chứng minh, nhưng mà, cho dù ta đến âm gian làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nhưong thị sợ run rẩy, ánh mắt tránh né, “... Là, là một vị biểu tỳ của phu nhân... là biểu tỳ...”

Trong mắt Tiêu thị lóe lên mừng rỡ như điên, tức giận mắng Nhưong thị mấy tiếng, nhưng không còn đáng vẻ lời nói mau lẹ như mới vừa rồi.

Tấn Giang Hầu lạnh lùng nhìn hai nữ nhân quý dưới đất, trên khuôn mặt tang thương không hề tỏ vẻ gì.

Nhưong thị tỏ vẻ hổ thẹn, dập đầu mấy cái liên tiếp, “Biểu tỳ phu nhân có tính tình hiền hòa, không hề hỏi nhiều cái gì, ta lập tức lấy cơ thân thể không thoải mái rồi đi trước, về sau đến mấy tháng không ra khỏi cửa. Chỉ có một lần, là biểu cô phụ (cô phụ = vợ, chồng của cô) ở Chương Châu vào kinh báo cáo công tác, dẫn theo nữ nhi của hắn, tiểu biểu muội của ta cùng đi, tiểu biểu muội tính tình hoạt bát, không ngại ngùng ở nhà được, ta bị ép với bất đắc dĩ, đi cùng nàng dự tiệc mấy nhà. Ai ngờ sau một bữa tiệc nào đó, người làm mai đã tới cửa, xin cưới cho thể tử gia. Thế tử gia trẻ tuổi anh tuấn, lại là thể tử Hầu gia, ta... ta chính là định từ chối mối hôn sự này, nhưng ta không tìm ra cơ, ta cũng đã nói từ chối rồi, nhưng gia mẫu nóng nảy, nói người như thể còn không muốn gả, vậy định gả cho ai, thần tiên trên trời sao? Hỏi ta á khẩu không trả lời được. Chuyện hôn nhân nên nghe theo mệnh lệnh phụ mẫu, gia phụ gia mẫu đã gặt đầu, ta cũng không dám trái lời...”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ngươi không dám không tuân theo cha nương mình, không biết xấu hổ gạt người!” La Giản vô cùng tức giận, hung hăng mắng nàng một tiếng.

Nghĩ đến thể tử mình lại là người như vậy, mà mình nhiều năm qua thế mà lại bởi vì không thân cận với nàng nên không hề phát hiện ra, La Giản cảm giác mình quả thật cực kỳ uất ức. Nếu sớm biết nàng như thế, thái phu nhân nói gì cũng không thể ngăn cản mình hưu thế mà, như vậy, mình cũng không cần

phải sống vô tri vô giác, như cái xác không hồn nhiều năm như thế.

“Người đến La gia, lửa gạt nhi tử ta, cùng với trên dưới La gia như thế nào.” Tấn Giang Hầu nhàn nhạt hỏi.

Tuy rằng giọng điệu của hắn lạnh nhạt, nhưng Tiêu thị lại biết lấy tính tình của hắn, lúc này càng không biến sắc, chính là có ý tứ tâm ý đã quyết, không thể cứu vãn, không khỏi sợ hãi.

Nhưong thị ô ô a a, La Giản đỏ mặt cả giận nói: “Ngài không cần hỏi nàng ta, chuyện này con nhớ được! Ngày tân hôn đó không biết ai có ý quấy rối, con mới vừa lật khăn voan, còn chưa kịp liếc nhìn cô dâu đã bị một nhóm người cố tình kéo ra ngoài mời rượu! Buổi tối bị rót say khướt trở lại, bất tỉnh nhân sự, ngày hôm sau sau khi tỉnh lại...” Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, hắn che mặt thở dài, “Cha, con đã bị hủy như vậy, con nào loạn với thái phu nhân muốn hưu thê, thái phu nhân lại lấy cái chết uy hiếp, không đồng ý!”

Sắc mặt của Tấn Giang Hầu âm trầm đến có thể nhỏ nước.

Nhưong thị không có gì có thể tranh luận cho mình, vẫn dập đầu cầu xin tha thứ, “Ta cũng không hy vọng xa vời gì, chỉ ngóng trông cuộc sống tốt đẹp nhiều thêm một ngày chính là một ngày, nếu như đến một ngày kia sự việc bại lộ, đó cũng là số mệnh của ta, là số mệnh của ta...”

Tiêu thị thừa nhận mình sơ xuất, thất trách, nhưng kiên quyết không chịu thừa nhận bản thân đã biết trước sự tình, luôn miệng chắc chắn chuyện hôn sự này do thái phu nhân chủ trương, nàng người làm con dâu này cũng chỉ phụng mệnh làm việc, không thể làm gì.

Tấn Giang Hầu trầm mặc hồi lâu, ra lệnh, “Tối nay Nhưong thị tạm nhốt vào phòng giam, ngày mai đưa nàng bao gồm tất cả đồ cưới cùng về Nhưong gia. Ta sẽ tự mình viết thư cho Nhưong tướng quân, chắc rằng khi hắn thấy giấy chân đoan của đại phu này sẽ không có mặt mũi cãi cò gì.”

Mặc dù Nhưong thị ngàn lần vạn lần không muốn trở về nhà mẹ đẻ, nhưng nàng biết sau khi nhà nào biết được chân tướng đều sẽ không nguyên ý muốn con dâu như nàng, chỉ có thể che mặt mà khóc, oán bản thân mệnh khổ rồi. Nàng cũng không có mặt mũi năn nỉ cái gì, sau khi chuyện xảy ra còn có thể nhặt một cái mạng trở về từ phủ Tấn Giang Hầu, nàng đã rất vui mừng.

“Lợi cho nàng ta quá rồi.” La Giản cắn hận.

Nghĩ đến mình tinh thần sa sút nhiều năm như vậy, sống uống tuổi thanh xuân nhiều năm như vậy, sao hắn có thể không hận Nhưong thị chứ.

“Về phần người...” Ánh mắt của Tấn Giang Hầu chuyển lên trên mặt Tiêu thị, tỏ vẻ trầm ngâm.

Tiêu thị quỳ thẳng lưng, ngừng hô hấp.

Mặc dù sau đó Nhưong thị kéo nàng ra, nhưng nếu như Tấn Giang Hầu định tính toán với nàng, nàng sẽ rất nhếch nhác...

“Người dù sao cũng là mẫu thân của Châm nhi và Anh nhi, phạt người không khỏi dả thương mặt mũi của đám con cháu, tự giải quyết cho tốt đi.” Tấn Giang Hầu nói.

Tiêu thị quả thật không thể tin được vào tai của mình.

Ngơ ngác nhìn Tấn Giang Hầu thật lâu, nàng mới hồi phục tinh thần lại, cầm khăn tay lau nước mắt, “Ân tình Hầu gia đối đãi với thiếp, thiếp suốt đời khó quên, ghi khắc cả đời.”

Tấn Giang Hầu âm trầm liếc nhìn nàng, “A Giản, đi.”

Thấy phụ thân bước nhanh rời đi, La Giản vội vàng đi theo phía sau, cũng rời đi.

Rất nhanh có hộ vệ đi vào túm lấy Nhưong thị, giam nàng vào phòng giam, đặc biệt trông coi.

Tiêu thị ngồi ngầy trên đất, hoảng hốt nhìn chung quanh, chỉ cảm thấy cả phòng lạnh lẽo, không khỏi cười thầm, “Ta lại rơi xuống tình trạng này sao? Đường muội, Huỳnh Huỳnh, ta chỉ biết trượng phu của người quyền cao chức trọng, phú quý bức người, nhưng không biết hắn thế mà lại vô tình như vậy. Ta thay hắn lo liệu cho cái nhà này mấy chục năm, chỉ vì chút chuyện nhỏ này, hắn... hắn thế mà lại đối xử với ta như thế, làm nhục ta như thế...”

--

Tấn Giang Hầu bước đi nhanh như gió, La Giản dọc đường không ngừng đẩy nhanh tốc độ cũng không đuổi kịp được.

Tấn Giang Hầu đã ngồi yên trong thư phòng, La Giản mới thở dốc phì phò tiến vào, đứng ở trước mặt Tấn Giang Hầu thờ ơ lạnh nhạt, “Cha, con không phục, không phục! Nhưong thị thì thôi đi, nàng ta đáng ghét, con cũng ngu ngốc, con là đại ngốc tử! Nếu như con khôn khéo hơn một chút thì đã sớm túm nàng ta ra rồi! Được rồi, chuyện Nhưong thị này con cũng có lỗi, hơn nữa nếu như lộ ra sẽ không hay đối với danh tiếng của phủ Tấn Giang Hầu ta, chỉ có thể ngầm bỏ hờn này, hưu nàng ta về nhà mẹ đẻ thôi. Chuyện này con hiểu, con thật sự hiểu.”

Tấn Giang Hầu ngẩng đầu, “Con ngu, chẳng lẽ cha không ngu sao? Vài năm nay con không có nhi tử, sao cha lại ngờ tới... haizzz, thái phu nhân rõ ràng chính miệng nói với cha rằng thân thể Nhưong thị không thành vấn đề, lại kiên nhẫn chờ thêm mấy năm nữa là được rồi.” Nghĩ đến người mẹ ruột đã qua đời của mình, trong lòng thật sự ngũ vị tạp trần. Ruột thịt đó, mẹ ruột, con ruột, cháu trai ruột, bà lại đối xử với a Giản như vậy, rốt cuộc là tại sao?

“Nhưng mà, còn Tiêu Lan?” La Giản hét lên với Tấn Giang Hầu: “Tiêu Lan nói không biết, gạt quý hạ. Rõ ràng là nàng ta cố ý gài bẫy con, đồng thời để cho con xem mặt hai cô nương, sau đó nhét thứ đồ như vậy cho con. Cha, ngài cứ dễ dàng bỏ qua cho nàng ta như vậy, con không phục!”

“Không phục thì nhịn đi!” Tấn Giang Hầu hừ lạnh.

“Ngài không thể đối xử với con như vậy.” La Giản vốn rất sợ Tấn Giang Hầu, những ngày qua hắn chơi cùng Lâm Thâm, Tấn Giang Hầu cũng chơi cùng Lâm Thâm, dần dần hắn không còn sợ như vậy nữa, kéo áo Tấn Giang Hầu không chịu thuận theo, “Cha, ngài như vậy khiến lòng con nguội lạnh.”

“Lòng nguội lạnh cái rắm ấy.” Tấn Giang Hầu rất phiền não, nói tục, “A Giản, tôi na con trở về hãy suy nghĩ kỹ lại, nếu thật sự không nghĩ ra nguyên nhân, ngày mai con đi tìm a Đàm, kêu a Đàm nói cho con nghe.”

La Giản ngẩn ngơ, “Tìm a Đàm? Cha, chuyện mất mặt như vậy, sao con có thể đi tìm cháu gái nói ra chứ, làm cậu thật không có mặt mũi.”

Tấn Giang Hầu không để ý đến hắn, ngồi một lúc rồi đứng dậy cởi quần áo, chuẩn bị đi ngủ.

La Giản xoay quanh hắn, muốn giảng đạo lý với hắn, “Cha, cháu ngoại con còn chưa lấy chồng đâu, tiểu cô nương như đoá hoa, để cho con bé nghe mấy chuyện bản thủ này, chẳng phải làm bản lỗ tai con bé rồi sao? Đánh chết con cũng không nói.”

“Không có mặt mũi vậy tự mình nghĩ.” Tấn Giang Hầu không nhịn được, túm lấy La Giản ném hắn ra ngoài.

La Giản đứng ngơ ngác bên ngoài một lúc, “Nói ném là ném, con là con trai của cha hay là một đồng giấy vụn vô dụng đây.” Lộ vẻ tức giận rồi đi.

Hắn nghĩ một đêm cũng không ra đầu mối, đến ngày hôm sau, không thể làm gì khác hơn là đi đến Lâm phủ.

Lâm Thâm đang ở Thâm viên chơi đùa vui vẻ, La Thụ định sai người đi gọi nàng, La Giản lại nói không cần, “Cái đó, ta nói mấy câu với a Đàm trước, rồi lại đi chơi với tiểu a Thâm.”

La Thụ có mấy phần kỳ quái, “Ca đã đến đây rồi lại không lập tức đi tìm a Thâm chơi, đây đúng là hiếm thấy. Có chuyện muốn nói với a Đàm hả? Vậy hai cậu cháu từ từ nói chuyện đi.” Tự mình đi xử lý chuyện nhà.

La Giản và a Đàm ngồi đối diện nhau, về mặt gương mặt, thật sự không mở miệng được.

“Cậu, cháu biết cả rồi.” Lâm Đàm tỏ vẻ bình tĩnh, giống như đang nói một câu chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn, “Chư nữ quan đã nói hết cho cháu.”

La Giản đỏ bừng cả khuôn mặt.

Lâm Đàm lạnh nhạt nói: “Mặc dù chuyện này rất không tốt, nhưng mà, cậu lại tiết kiệm được thời gian mấy tháng. Cậu, hiện giờ tuổi của cậu chính là tác vàng tác thời gian, rất quý báu đấy.”

“Cũng đúng, cậu tránh khỏi đợi thêm mấy tháng.” La Giản gật đầu, “A Đàm, cậu chính là không phục một chuyện, cháu nói xem sao ông ngoại cháu lại nhẹ nhàng bỏ qua cho Tiêu Lan chứ? Cậu không tin nàng ta thật sự không biết lai lịch của Nhương thị, nàng ta rõ ràng cố ý bẫy cậu mà.”

Lâm Đàm khẽ cười, “Ông ngoại làm rất đúng, đổi lại là cháu cũng sẽ làm như vậy.”

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của La Giản, Lâm Đàm giải thích tường tận thêm, “Cậu thử suy nghĩ xem, Tấn Giang Hầu phủ có thể không biết xấu hổ trắng trợn tuyên dương nguyên nhân Nhương thị bị hưu sao? Chẳng hay ho gì đi. Có thể nói chuyện này tất nhiên là gièm pha đối với Nhương thị, nhưng chẳng lẽ chính là chuyện tốt đối với La gia sao? Không nói đến chuyện bị nhét một nữ nhân như vậy làm thế tử phu nhân, vài chục năm lại không hề phát hiện ra, chuyện này nói ra đều là trò cười, thật sự không nên lộ ra.”

“Là không thể để cho người khác biết được.” La Giản rất đồng ý.

Nếu để người đời biết được, La Giản thật sự xấu mặt không thôi. Làm phu thê mười mấy năm với Nhương thị người như vậy, mặc dù chỉ là phu thê trên danh nghĩa, hắn cũng cảm thấy mình thật sự quá ngu rồi.

Lâm Đàm tiếp tục nói: “Bởi vì Nhương thị nhiều năm không sinh được, vì vậy nàng ta bị hưu về nhà mẹ đẻ coi như là về tỉnh có thể tha thứ. Nhưng nếu như Tiêu thị cũng cùng bị hưu, cậu nói người khắp cả kinh thành này sẽ đối đãi với phủ Tấn Giang Hầu như thế nào? Có phải nghe cũng có phần dọa người không? Cậu, sau khi cậu hưu Nhương thị rồi thì phải tái giá, một khi Tấn Giang Hầu phủ liền tiếp hưu cả thế tử phu nhân và Hầu phu nhân, cậu nói có còn người trong sạch nào nguyện ý gả nữ nhi tới không?”

“Cũng có đạo lý.” La Giản gật đầu liên tiếp.

“Còn nữa, nếu hưu Tiêu thị, sự vụ bên trong Tấn Giang Hầu phủ có thể giao cho ai đây? Cậu, nếu cậu có vị nội trợ hiền, vậy dĩ nhiên tất cả đều vui vẻ, nhưng bây giờ không phải cậu vẫn còn chưa có sao? Cho nên đối phó với Tiêu thị như thế nào không quan trọng, dù sao ông ngoại mới là chủ nhân chân chính của phủ Tấn Giang Hầu, nếu như ông ngoại muốn không chế Tiêu thị, Tiêu thị sẽ nửa bước khó đi. Trước mắt việc cấp bách là cậu nhanh chóng cưới vị thực nữ vào cửa.” Lâm Đàm cười nói.

“Cưới vị thực nữ vào cửa.” La Giản tim đập thình thịch.

“Đây đều là các cô nương chưa lấy chồng của tất cả danh môn thế gia.” Lâm Đàm đẩy một tập tranh tới trước mặt La Giản, “Cậu xem trước xem, nếu có ai hợp mắt, cháu sẽ nghĩ cách chu toàn.”

La Giản cảm lấy thuận tay lật lật, nói lảm bảm: “A Đàm, sao cháu lại có thứ này vậy? Thật sự đầy đủ hết.”

Mặt Lâm Đàm bất tri bất giác đỏ ửng.

Lúc này La Giản mới nghĩ ra, “Đây vốn cho Hoài Viễn Vương, để cho hắn lựa chọn vương phi đúng không?”

Lâm Đàm chỉ cười cười, không nói lời nào.

La Giản tám tấc lấy làm kỳ, “Cậu sớm nghe nói tính tình Hoài Viễn Vương thô bạo, tàn khốc thích giết chóc, ai biết hắn thế mà lại như vậy. Có thể thấy được lời đồn đại không thể tin, lời đồn đại không thể tin.”

Lâm Đàm giận trách, “Cậu, mau nhìn xem có ai hợp mắt không?”

La Giản đóng tập tranh lại, gãi gãi đầu, “A Đàm à, trên này đều là cô nương gia mười mấy tuổi, cũng không lớn hơn Văn Nhân bao nhiêu. Cháu nói cậu đã là người trung niên rồi, lại còn cưới tiểu cô nương làm vợ, không lớn hơn khuê nữ của cậu bao nhiêu, giống kiểu gì chứ?”

“Hả?” Lúc này đến lượt Lâm Đàm ngẩn người.

Không muốn kết hôn với tiểu cô nương, vậy ngài muốn kết hôn với ai đây? Chẳng lẽ là... cũng từng thành hôn giống như ngài?

“Ý của cậu là...?” Lâm Đàm thận trọng hỏi.

La Giản xoa xoa tay, rất ngượng ngùng, “Cái đó, a Đàm, cậu cưới nương của Văn Nhân về, cháu xem có được không?”

Nương của Văn Nhân, nương của Văn Nhân... Lâm Đàm nghe La Giản nói xong, vô lực nằm úp sấp trên bàn.

Cậu à, cậu thật sự sẽ đặt ra vấn đề khó khăn cho người ta mà.

“Cậu, cậu à!” Ngoài cửa vang lên giọng nói vui sướng, thần thái phấn khởi của Lâm Thâm.

Cửa bị đẩy ra, Lâm Thâm tiểu cô nương nhảy nhót chạy vào, tươi cười rạng rỡ, “Cậu đã đến rồi, tại sao không đi Thâm viên tìm cháu vậy?” Hết sức thành tạo leo lên trên đầu gối La Giản ngồi xuống, hỏi hắn tại sao không đi Thâm viên.

La Giản ngượng ngùng cười cười, “Cái đó, cậu có chút việc, có chút việc.” Nhờ giúp đỡ liếc nhìn Lâm Đàm.

Lâm Đàm chột lóe lên ý tưởng, “Cậu, chuyện mới vừa rồi mà cậu nói, người khác không giúp được gì, nhưng có lẽ a Thâm có thể.”

“Cái gì?” La Giản ngạc nhiên.

“Cái gì vậy, cái gì thế.” Lâm Thâm ôm cổ La Giản, hào hứng hỏi: “Có chuyện gì cần phiền đến đại giá cháu sao? Mau nói mau nói.”

Lâm Đàm hé miệng cười, “Cậu, nếu như một mình cậu đi, thật sự sẽ bị đuổi ra ngoài. Nếu như mời người đi làm mai thì sẽ bị ném ra. Nếu như để cho Văn Nhân ra mặt ngược lại cực tốt, nhưng chuyện không thành, cậu lại không muốn để cho Văn Nhân biết, uống công chộc muối ấy không vui. Như thế chỉ có a Thâm mới có thể giúp được cậu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm tiểu cô nương nghe được tý tý nói “Chỉ có a Thâm mới có thể giúp được cậu rồi”, say mê nhắm hai mắt lại, “Muội đây quan trọng như vậy nha, hi hi.”

Thật ra thì chưa chắc nàng đã nghe hiểu được hết lời Lâm Đàm nói, nhưng mà khi người lớn nói chuyện nàng sẽ nghe không hiểu là chuyện bình thường, cũng không thêm để ý đến, chỉ biết bản thân vị nhị tiểu thư Lâm gia này rất quan trọng, quá quan trọng.

Nàng mới vừa chơi đùa từ Thẩm viên về, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại ửng đỏ cực kỳ đáng yêu, lúc này cặp mắt khép hờ, dáng vẻ say mê đắm đuối, thật sự tươi đẹp linh động, quá khiến người ta yêu thích rồi.

Lâm Đàm cảm thấy tay ngứa ngáy, không nhìn được đưa tay nhéo gương mặt tròn bóng mềm mại của muội muội, “Đó là đương nhiên, tiểu a Thẩm nhà ta rất quan trọng, nếu chuyện cậu cần làm rời khỏi tiểu a Thẩm, vậy không được rồi.”

Lâm Thẩm cực kỳ sung sướng, ân cần nói với La Giản, “Cậu để cháu giúp cậu. Cậu, hai chúng ta phải làm gì vậy.”

La Giản vốn ngược ngùng, Lâm Thẩm vừa hỏi, hần càng thêm áp a áp ứng, “Cái đó, cái đó, cậu phải đi... phải đi...”

Do dự thật lâu, cũng không biết nên nói như thế nào, hần cũng không thể trực tiếp nói cho cháu gái nhỏ rằng cậu muốn cưới nương của biểu tỷ cháu về đó chứ?

Lâm Đàm mỉm cười, “Nếu như cậu nói cả nguyên nhân hậu quả cho a Thẩm, tâm linh nhỏ bé của muội ấy còn chưa rõ ràng gì, sẽ cảm thấy lẩn lộn. Chỉ cần nói cho muội ấy biết phải làm cái gì là được, đạo lý ở trong đó, về sau từ từ nói cho muội ấy nghe.”

La Giản gật đầu liên tục.

Vừa mới đầu Lâm Thẩm rất không vui, thờ phỉ phò nói: “Muội là đại hài tử nha, cái gì muội cũng hiểu!” Sau đó lại thấy Lâm Đàm cười nhẹ dịu dàng nhìn nàng, dùng lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng, lại vui mừng rồi, “Tỷ tỷ nói luôn đúng, muội nghe tỷ tỷ.”

Trong lòng La Giản còn có băn khoăn, nhỏ giọng hỏi Lâm Đàm, “A Đàm, như vậy thật sự có hiệu quả sao?”

Lâm Đàm cười, “Cậu, cậu mang a Thẩm đi, ít nhất sẽ không bị vô tình đánh bay ra ngoài, còn có chỗ trống nói ra.”

La Giản nhìn đứa nhỏ cười hi hi trong ngực mình, hết sức chấp nhận, “Đúng, mặc dù cậu khó ưa, nhưng mà cậu lại mang theo hài tử đáng yêu như vậy, nàng còn có thể đuổi cậu ra ngoài sao? Không thể nào.”

La Giản đầy đủ lòng tin, năn nỉ Lâm Đàm nói: “A Đàm cháu nhìn hoàng lịch hộ cậu xem, nhìn xem ngày nào là ngày hoàng đạo, cậu tiện mang theo a Thẩm đi.”

Lâm Đàm nói: “Hôm nào không bằng hôm nay, cậu, chính là hôm nay đi.”

La Giản hết sức kiên trì, “Vẫn chọn ngày thật tốt đi, a Đàm, đây là chuyện lớn mà.”

Lâm Đàm cười duyên, “Được rồi, cậu, cháu sẽ nhìn hoàng lịch thay cậu đi.”

Lệnh cho thị nữ cầm hoàng lịch đến xem, chỉ cho La Giản nhìn, “Cậu xem, hôm nay chính là hoàng đạo, hợp xuất hành, hợp kết hôn.”

Lúc này La Giản mới hạ quyết tâm, “Vậy chính là hôm nay đi.”

Lâm Thẩm biết hôm nay sẽ phải đi theo cậu làm chuyện lớn, khá lảng lảng, ngẩng đầu nhỏ lên, “Toàn dựa vào ta!”

Trượt khỏi trong ngực La Giản, đầu tiên chấp tay nhỏ bé đi hai vòng trên mặt đất, khoe khoang đủ với La Giản và Lâm Đàm, sau đó lại đi tới khoe khoang trước mặt La Thụ một lần. Đáng tiếc ba cha con Lâm Phong, Lâm Khai và Lâm Hân người lên nha môn thì ở trên nha môn, người đi học vẫn đi học, Lâm Thẩm tiểu cô nương không cách nào khoe khoang với bọn họ, không khỏi không đủ tâm nguyện, nên đến Thẩm viên, khoe khoang khoác lác một phen với đại Bạch và tiểu Hôi, “Nhị tiểu thư Lâm gia phải đi làm chuyện lớn rồi, đại sự này nhất định phải phiên đến đại giá ta, ta là nhân vật rất quan trọng rất quan trọng, có hiểu không?”

Tiểu Hôi biết điều “Úm bee --” mấy tiếng, khiến cho Lâm Thẩm cực kỳ hài lòng, đại Bạch lại vẫn còn ngạo mạn bất cần nhân tình, Lâm Thẩm cứ việc khoe khoang, còn nó cứ mãi ngênh ngang không để ý đến người khác, Lâm Thẩm liếc nhìn nó, thanh thúy nói: “Người ghen tỵ ta như vậy cũng vô dụng, ta chính là quan trọng!” Xoay người, cất bước chân, ngang nhiên rời đi.

Trở về đổi xiêm áo ra cửa, La Thụ và Lâm Đàm nhiệt tình bày mưu tính kế, thay nàng ăn mặc xong rồi, đưa nàng và La Giản ra cửa.

La Giản và Lâm Thẩm ngồi xe ngựa, Lương Đồng và hộ vệ phủ Tân Giang Hầu cười ngựa, còn dẫn theo hai tiểu nha đầu hầu hạ trà nước, một đoàn người rầm rộ ra khỏi phố Trường An.

“Cậu, chúng ta đi đâu vậy?” Lâm Thẩm dựa vào trên người La Giản, hơi hăng hái hỏi.

“Chúng ta lên núi.” Trên diện mạo La Giản bao phủ vẻ ảo mộng không tương xứng với tuổi tác của hần, dịu dàng nói cho Lâm Thẩm, “A Thẩm, Tây Sơn có trường tư học, tên là Tuệ Linh nữ học, do vị nữ tiên sinh mở ra. Cậu đang dẫn cháu đến đó.”

“Cháu phải đi học sao?” Lâm Thẩm trở mình bò dậy, cao hứng bưng bưng hỏi.

La Giản nhìn vào đôi mắt to trong suốt của nàng, thật sự không đành lòng khiến nàng thất vọng, ấp úng nói: “A Thắm muốn đi học sao? Vậy cậu đi hỏi thăm trường học cho cháu đi. Tuệ Linh nữ học... thu học sinh phải từ sáu tuổi trở lên... A Thắm, tuổi của cháu còn chưa đủ đó nha.”

Lâm Thắm hiểu ý tứ của cậu nàng, không khỏi rất tức giận, ưỡn bộ ngực nhỏ lên. “Hừ, tuổi nhỏ thì sao chứ, có chí không ở lớn tuổi! Gặp được tiên sinh, cháu cần phải nói đạo lý với tiên sinh!”

La Giản ngẩn ngơ, “A Thắm, cháu ngay cả có chí không ở lớn tuổi cũng có thể nói sao.”

“Đó là đương nhiên.” Lâm Thắm vui mừng khắp người, “Khi nhị ca nói cháu quá nhỏ không hiểu chuyện, cha cháu nương cháu còn có đại ca và tỷ tỷ cháu sẽ giúp đỡ cháu cãi lộn với nhị ca, có chí không ở lớn tuổi đấy, hi hi.”

La Giản sờ lỗ mũi.

Thì ra Lâm Hàn vị nhị ca này nói tiểu a Thắm, bên người nàng sẽ có mấy người dạy nàng cãi lộn, do đó tuy nàng còn nhỏ tuổi nhưng đã học xong được có chí không ở lớn tuổi rồi.

Càng đi ra ngoài thành, phong cảnh càng tươi đẹp, Lâm Thắm nhìn ra ngoài theo cửa sổ xe, say sưa ngon lành, “Cậu xem kìa, trong sông có con ngỗng, mỏ màu vàng.”

La Giản theo ánh mắt của nàng nhìn sang, cười, “Tiểu a Thắm, đó là con vịt đó, không phải con ngỗng đâu.”

Lâm Thắm nhận lầm vật sống, cảm thấy thật mất mặt, nói thảm nho nhỏ, “Là con vịt sao, vì sao có dáng vẻ giống đại Bạch vậy? Cái này không trách cháu được.”

La Giản nhin cười, “Đúng đúng đúng, không trách tiểu a Thắm của chúng ta được, chỉ trách đáng đáp của con vịt này, đáng đáp không giống con vịt, lại giống như con ngỗng.” Đỗ Lâm Thắm một lúc lâu, đỏ mặt lại cao hứng lại rồi.

Đến dưới chân Tây Sơn, bắt đầu phải lên núi rồi.

Đường núi không dễ đi, xe ngựa đi rất chậm, còn hơi lắc lư, La Giản kêu Lâm Thắm, “Tiểu a Thắm, tới đây cậu ôm cháu.”

Lâm Thắm cũng cảm thấy lắc lư sợ, cười hi hi nói: “Được đó được đó, tránh khỏi lắc lư đến cái mông nhỏ của cháu.” Ngồi vào trong lòng La Giản, thoải mái cũng không lắc lư đến nàng, lên đến giữa sườn núi.

La Giản ôm Lâm Thắm xuống xe ngựa. Cảnh núi rất đẹp, Lâm Thắm ngược đầu nhỏ nhìn chung quanh, nhìn đến si mê, “Cậu, đi học ở đây rất tốt nha. Vừa đi học, vừa ngắm phong cảnh.”

La Giản nhìn bốn chữ lớn “Tuệ Linh nữ học” thanh nhã xinh đẹp tròn trịa cách đó không xa, tìm đập thành thịch, Lâm Thắm nói cái gì, hẳn chắc không nghe thấy.

Lâm Thắm thấy cậu không trả lời nàng, rất không hài lòng, gờ hai cánh tay nhỏ ra sức xoay mặt của La Giản lại, “Cậu, cháu đang nói chuyện với cậu đây.”

Lúc này La Giản mới như vừa từ trong mộng mới tỉnh, “Tiểu a Thắm, cháu đang nói gì với cậu vậy? Xin lỗi xin lỗi, cậu không nghe thấy.”

Lâm Thắm dùng ánh mắt trách cứ nhìn hấn: “Cậu, cậu thất thần.”

Ánh mắt, giọng nói giống như đúc với Lâm Hàn khi phát hiện nàng phân tâm, không tập trung nghe giảng lúc dạy nàng học.

La Giản cười ha ha, “Ha ha, là cậu không tốt, cậu không tốt. Mới vừa rồi tiểu a Thắm cháu nói gì vậy, làm phiền cháu lặp lại lần nữa, có được không?”

Lâm Thắm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, “Cháu cũng không nghĩ ra, hi hi, cháu quên rồi.”

Tuy La Giản đầy bụng tâm sự, cũng không nhịn được cười nhe răng.

La Giản định bế Lâm Thắm đi vào, Lâm Thắm lại cố ý muốn xuống, “Cậu, cháu tới ghi danh đi học, còn để cho cậu ôm thật kỳ cục đi. Cháu là học sinh nhỏ đó nha.”

La Giản suy nghĩ một chút, cảm thấy cháu ngoại nhỏ nói cũng có đạo lý, nên ngồi xổm người xuống đặt nàng lên trên mặt đất, căn dặn: “Tiểu a Thắm, đây là trên núi, đường không dễ đi, không cho phép cháu chạy loạn, không cho phép chạy quá nhanh, biết không?”

Lâm Thắm khéo léo gật đầu, “Biết rồi nha.” Vừa đáp ứng, vừa xoay người, vui sướng, giống như một lần khỏi chạy đi.

“Đưa nhỏ này.” La Giản vội nâng chân đuổi theo.

Tuệ Linh nữ học này có người gác cổng giữ cửa, nhưng mà nữ học nằm ở trên núi, vô cùng thanh tĩnh, có lẽ người gác cổng lười biếng trốn đi ra ngoài, Lâm Thắm chạy lon ton vào trong nữ học viện, cũng không có ai ngăn cản nàng.

Hai bên đại môn nữ học này có phiến son ảnh bích, làm nổi bật lên đại môn càng sâu sắc, rộng lớn. Tiến vào trong viện, chỉ thấy viện sáng sủa rộng rãi, trồng hoa bày đá, trồng cây hải đường, cây thạch lựu các loại, còn có lu lớn nuôi cá vàng, thanh lịch nhã nhặn, sức sống bừng bừng.

(*) phiến son ảnh bích: hay bát tự ảnh bích, là vách tường dùng để chắn tầm mắt trong kiến trúc Trung Quốc truyền thống. Vì xây dựng ở hai bên đại môn hoặc kiến trúc, trên mặt phẳng hiện lên hình chữ bát (八).

“Ta thích chỗ này.” Lâm Thâm thường thức phong cảnh chung quanh, toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười.

Trong sương phòng truyền đến tiếng đọc sách vang vang, Lâm Thâm rất cơ trí, biết đó chính là chỗ đi học, cất bước chân chạy tới.

Cửa mở ra, tay nàng vịn tường, đầu nhỏ thò vào, tò mò nhìn quanh.

Đây là trong phòng học, phía trên bày bàn dài, ghế thái sư, phía dưới là vài hàng bàn nhỏ, ghế nhỏ, trên mỗi ghế nhỏ có một nữ đồng đang ngồi, đang lớn tiếng đọc sách. Một vị nữ tiên sinh chậm rãi đi qua giữa các nữ đồng, khi đi ngang qua trước mặt từng học sinh đều sẽ cho các nữ đồng một ánh mắt cổ vũ.

Nữ tiên sinh ăn mặc rất đơn giản, trên người không hề có tơ lụa gì, nhưng chân mày nàng như núi xa, mắt như nước mùa thu, thật sự quá đẹp mắt, chính là trầm gỗ quần vải cũng không giấu được vẻ quốc sắc.

Phát hiện bên ngoài phòng học có một cái đầu nhỏ thò vào, nàng kinh ngạc nhướn mày.

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù nàng kinh ngạc nhướn mày cũng cực đẹp.

“Ta thích nàng.” Lâm Thâm hít mắt.

Nàng mới nhìn thấy nữ tiên sinh này lần đầu tiên, đã quyết định thích nữ tiên sinh này rồi.

Các nữ đồng cũng đều nhìn thấy Lâm Thâm, sách không buồn đọc, vừa ngạc nhiên lại vừa mới lạ nhìn về phía ngưỡng cửa.

Nữ tiên sinh ý bảo bọn họ tiếp tục đọc sách, đừng dừng lại, bản thân chậm rãi đi tới cửa, mỉm cười nhìn Lâm Thâm, “Tiểu cô nương, con tới đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm ngira khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười còn ngọt hơn mật, “Tiên sinh, con tới ghi danh đi học đó.”

Nữ tiên sinh thấy Lâm Thâm một hài tử bé tí tẹo như vậy lại không hề sợ người lạ chút nào, vừa khờ khạo lại đáng yêu, nụ cười trên khóe miệng càng sâu, dịu dàng hỏi: “Hài tử, là ai dẫn con tới?”

Tiểu oa nhi mới tí xíu như vậy, không thể nào không có trường bồi đưa đi đã tự mình tới trên núi được.

Lâm Thâm cười lấy lòng, giọng nhỏ bé kéo vấy của nàng, “Tiên sinh, ngài đi ra ngoài một chút được không?”

Nữ tiên sinh không tự chủ được đi theo nàng ra khỏi phòng học, “Được, ta đi ra. Tiểu cô nương, rốt cuộc là ai đưa con tới?”

La Giản đã đuổi kịp theo Lâm Thâm, đứng ở trên đường gạch đá xanh có thể nhìn thấy Lâm Thâm. Lâm Thâm quay đầu chỉ chỉ hắn, ngọt ngào nói: “Tiên sinh, là cậu con dẫn con tới.”

Nữ tiên sinh mặt mỉm cười nhìn sang, thấy tiểu oa nhi này chỉ người chính là La Giản, nhất thời má đào tức giận, trên mặt mang hờn, nghiêm mặt lên.

La Giản sợ đến trốn sau lưng một gốc cây hải đường, không dám lộ mặt.

“Ah, sao cậu lại không tới đây vậy? Đang chơi trốn tìm với mình sao?” Lâm Thâm thò người nhìn chung quanh, cực kỳ buồn bực.

Nàng cười vô cùng nịnh hót với nữ tiên sinh, “Tiên sinh, không thấy cậu đâu, con rất sợ, tiên sinh có thể đi theo con tìm cậu được không?”

Mặc dù nữ tiên sinh rất tức giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của tiểu oa nhi cuối cùng không tiện phát tác, thấy Lâm Thâm lộ ra vẻ bất lực, lo lắng cho hài tử nhỏ như vậy đột nhiên không thấy được người thân sẽ sợ hãi khổ sở, nên ngồi xổm người xuống dịu dàng nói cho nàng biết, “Tiểu cô

nuong, cậu của con núp ở sau gốc cây kìa, không có chuyện gì đâu. Đừng lo lắng.” Giơ tay chỉ gốc cây hải đường mà La Giản đang núp, “Gọi đi, chính là ở đó.”

“Tiên sinh, con sợ á, tiên sinh đi với con qua đó đi.” Lâm Thâm tội nghiệp năn nỉ.

Nữ tiên sinh cũng không nguyên đi cùng với Lâm Thâm qua tìm La Giản, lại không đành lòng cự tuyệt Lâm Thâm hải tử nhỏ như vậy, đáng yêu như thế, tình thế khó xử, không khỏi ai oán nói: “Sao con lại đi theo hần ra cửa vậy? Hần có thể chăm sóc được hải tử sao?”

Lâm Thâm tròn to hai mắt, ánh mắt trong suốt đến giống như có thể chiếu ra được bóng người, gương mặt ngây thơ hồn nhiên, “Cậu con rất tốt nha, rất thương con đó, nghe lời giống như tiểu Hôi vậy.”

“Tiểu Hôi là ai?” Nữ tiên sinh thật sự không có hứng thú gì với La Giản, nhưng bất tri bất giác đã bị Lâm Thâm kéo đi rồi.

“Tiểu Hôi là con lừa con do Diệu ca ca tặng cho con.” Lâm Thâm cười ngọt ngào.

Nữ tiên sinh ngắt, La Giản lại bị đặt ngang hàng với một đầu lừa con, lại còn “Nghe lời” giống như lừa con vậy, thật không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Thâm giơ tay nhỏ bé kéo nữ tiên sinh đi, nữ tiên sinh chạm vào bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của nàng lòng liền mềm nhũn, mặc cho kéo đi, thuận miệng hỏi nàng, “Sao lừa con lại nghe lời.”

Lâm Thâm kéo nữ tiên sinh đi về phía trước, vừa đi vừa hào hứng bưng bưng giải thích, “Tiên sinh từng nghe thấy lừa con kêu chưa? Nó kêu lên giống như đứa bé đang ừm, cho dù con nói gì nó đều ừm...” Nàng nói đến mặt mày hớn hờ, nữ tiên sinh nghe hết sức tập trung, bất tri bất giác đã đi đến bên cạnh gốc cây hải đường.

La Giản kiềm chế tâm tình kích động, từ sau gốc cây đi ra, vãi một cái thật sâu, “Ngôn tiên sinh, nhiều năm không gặp, may mắn phong thái của nàng vẫn như cũ, tại hạ La Giản, bên này có lễ.”

“Cậu giống như đang diễn hí khúc vậy, hi hi.” Lâm Thâm tiểu cô nương nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, sung sướng cười lên.

La Giản đỏ bừng cả mặt.

Ngôn tiên sinh nhìn thấy hần lập tức đổi sắc mặt, định quay đầu bước đi, nhưng Lâm Thâm nắm lấy tay nàng không buông, đứa nhỏ mềm nhũn này thật ra có khí lực nhất, chấp nhất nhất, Ngôn tiên sinh không đành lòng hất tay ra, không thể làm gì khác hơn là quay mặt sang bên, không để ý đến La Giản, cũng không thích nhìn hần.

Lâm Thâm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười rất lấy lòng, “Tiên sinh, ngài họ Ngôn đúng không?”

Ngôn tiên sinh thật sự không muốn nói dù chỉ một câu ở trước mặt La Giản, nhưng trong tai nghe được giọng nói non nớt của Lâm Thâm, lại không tự chủ được dịu dàng đáp lại: “Tiểu cô nương thật thông minh, ta họ Ngôn, con có thể gọi ta Ngôn tiên sinh là được.”

“Tiên sinh, con họ Lâm, tên a Thâm.” Lâm Thâm rất tích cực giới thiệu bản thân.

Đây vốn là lời nói bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng mà, bởi vì Lâm Thâm còn quá nhỏ, hải tử nhỏ nói lời người lớn, lộ rõ ràng rất thú vị rồi.

“Con là Lâm gia a Thâm sao? Ta biết rồi.” Ngôn tiên sinh dịu dàng nói.

Nàng vốn là vị giai nhân tuyệt sắc, diện mạo dịu dàng càng lộ vẻ thánh khiết, hoàn mỹ, La Giản len lén liếc nhìn nàng, không khỏi ngây dại.

Ngôn tiên sinh cảm giác được có hai ánh mắt nóng rực rơi vào trên người mình, vừa thẹn vừa tức, lườm La Giản một cái.

Cái nhìn này thật sự rất hung dữ, nhưng nàng thật đẹp, La Giản chỉ cảm thấy sóng mắt tinh xảo của nàng, quyến rũ uyển chuyển, nửa người đều mềm nhũn, không thể động, cũng không thể nói nên lời, giống như ngây dại.

Lâm Thâm vẫn còn đang đông dài, vô cùng chi tiết giới thiệu bản thân, “... Thâm, không phải là cầm trong lâm cầm quả, là thâm trong thâm vào lòng người... Ở trong nhà con cũng có vườn, tên là Thâm viên, cha con đề chữ thay con, chữ viết thật đẹp! Cha con còn nói, con nuôi đại Bạch rất đúng, rất tốt, về sau thư pháp của con cũng sẽ rất tốt...”

Ngôn tiên sinh nghe tiểu cô nương ba bốn tuổi mà mồm miệng lanh lợi như vậy, nói chuyện có trật tự như thế, ngạc nhiên không thôi.

Đây là một hải tử thông minh sớm.

Nếu con bé thật sự tới Tuệ Linh nữ học báo danh, Ngôn tiên sinh thật đúng là muốn nhận. Thông minh sáng sủa như thế, hiếm thấy trên đời.

“A Thâm, con thật sự muốn đến Tuệ Linh nữ học đi học sao?” Ngôn tiên sinh ngồi xổm người xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Lâm Thâm, dịu dàng hỏi.

Lâm Thâm cười ngọt như mật đường, “Tiên sinh, con muốn tới đi học, có thể mang đại Bạch không? Có thể mang tiểu Hôi không? Có thể mang theo ca

ca tỷ tỷ con không? Có thể mang theo cậu không?”

Ngôn tiên sinh nghe được lời nói ngây thơ con nít không khỏi mỉm cười, nhưng chờ khi Lâm Thấm hỏi có thể mang theo cậu không, nụ cười đã dần dần thu lại.

“Cậu con rất tốt, thật đấy.” Giọng điệu của Lâm Thấm sôi nổi, “Tiên sinh, là thật đó, không tin tiên sinh nhìn xem một chút!”

Nàng buông Ngôn tiên sinh ra, như một làn khói chạy đến bên cạnh La Giản, “Cậu ôm.”

La Giản vội khom lưng ôm lấy nàng, “Được được được, cậu ôm.”

Lúc này không có Lâm Thấm túm lấy tay Ngôn tiên sinh rồi, Ngôn tiên sinh đã có thể rời đi, nhưng mà nghĩ đến Lâm Thấm nói “Không tin tiên sinh nhìn xem một chút”, Ngôn tiên sinh lại hơi tò mò, không biết tiểu oa nhi linh tinh cổ quái này rốt cuộc sẽ để cho nàng nhìn xem cái gì.

Lâm Thấm kêu La Giản ngồi xuống trên đất, nàng lúc thì nhảy tới nhảy lui trong ngực La Giản, khi lại leo lên trên đầu vai, trên đầu gối La Giản, vô cùng dóc sức, làm đến giống như diễn xiếc.

Ngôn tiên sinh nhìn đến ngây người.

Tiểu oa nhi này rốt cuộc định làm cái gì.

Lâm Thấm ra lệnh cho La Giản, “Cậu, cậu đổi chỗ.” “Cậu, cậu kéo cháu một cái.” “Cậu, cậu công kênh cháu lên trên vai cậu.”

Cho dù nàng nói gì, La Giản cười cung chiêu, tất cả đều làm theo.

Lâm Thấm cuối cùng diễn xiếc xong rồi, hài lòng cười trên cổ La Giản, niềm nở nhìn Ngôn tiên sinh, “Cậu con thương hài từ bao nhiêu, nghe lời bao nhiêu, tiên sinh nói có đúng không?”

Ngôn tiên sinh: ...

Nàng không biết nên nói cái gì.

La Giản công kênh Lâm Thấm trên vai, đầy cỏi lòng hy vọng đi tới bên cạnh Ngôn tiên sinh, lúc này Ngôn tiên sinh không tránh né hẳn.

“Gia phụ làm chủ, ta đã ly duyên với Nương thị.” Giọng La Giản nhẹ nhàng, thận trọng, “La Giản ta cuộc đời này không có chí hướng lớn, chỉ muốn đoàn tụ với vợ con, một nhà ba người sống tốt đẹp qua ngày. A Yên, từ nhỏ nàng đã không có mẹ ruột, ta cũng giống như vậy, chúng ta đều là hài tử số khổ, gả cho ta có được không? Để nữ nhi của chúng ta có cha, cũng có nương...”

Ngôn tiên sinh nước mắt tràn mi.

“Đừng khóc mà.” Lâm Thấm rướn người qua, gơ tay nhỏ bé định lau nước mắt cho nàng.

La Giản luống cuống, “Ta nói gì sai sao? A Yên, đừng khóc, đừng khóc, nếu như nàng thật sự không muốn gả, vậy thì không gả...”

“Phi, La Giản nguoi tên khốn kiếp!” Mới vừa rồi Ngôn tiên sinh còn hơi cảm động, nhưng bây giờ lại giận tím mặt, tức giận đánh La Giản một cái, che mặt chạy.

“A Yên, nàng đừng đi.” La Giản nhắc chân định đuổi theo, nhưng trên vai còn công kênh một tiểu hài tử, chạy nào nhanh được.

“Cậu, buông cháu xuống.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thấm đỏ lên, ra lệnh.

Thật sự buông Lâm Thấm xuống, hẳn cũng không đi được, Lâm Thấm lại nghiêm mặt ra lệnh, “Cậu, cậu ngồi xổm xuống.”

La Giản chưa từng thấy dáng vẻ này của Lâm Thấm đâu, ngần ngại, ngồi xổm người xuống, “Tiểu a Thấm, sao vậy?”

Lâm Thấm bắt mắt nhìn hẩn chằm chằm, giọng nói trong trẻo dễ nghe, “Cậu, cậu nói bậy nên tiên sinh mới chạy, đây cũng không phải do cháu vô năng.”

“Hả?” La Giản tròn mắt há hốc mồm.

Lâm Thấm thở hắt hắt.

Qua một hồi lâu, La Giản mới hiểu được vì sao Lâm Thấm tiểu cô nương lại tức giận: Nhị tiểu thư Lâm gia tự ra tay, lại không thuận lợi hoàn thành được nhiệm vụ, khiến Ngôn tiên sinh chạy mất, nhị tiểu thư rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Nhị tiểu thư cho rằng chuyện này bị thất bại không phải vì nàng không đủ đáng yêu, không đủ thông minh, đều bởi vì La Giản nói sai.

Biết rõ nguyên nhân Lâm Thấm tức giận, La Giản gãi gãi đầu, “Đúng, là cậu nói sai.”

Đúng vậy, Ngôn tiên sinh còn có một lần bị hẩn cảm động bật khóc đó, sau rồi mới tức giận chạy mất.

Nhất định là hắn nói câu nào sai rồi.

Lâm Thâm trợn mắt nhìn hắn một lúc lâu, buồn bực giang hai cánh tay nhỏ ra, “Cậu, ôm cháu lên xe trước đi, chúng ta về nhà.”

“Rời đi như vậy sao?” La Giản quay đầu lại nhìn, lưu luyến không thôi.

Lâm Thâm tức giận đánh hắn một cái, “Về nhà xin tỷ tỷ chú ý chứ sao, cậu, cậu lại không thông minh như tỷ tỷ cháu!”

“Đứng đứng đứng, tiểu a Thâm nói rất đúng.” La Giản như từ trong mộng mới tỉnh, “Chúng ta mau về nhà, tìm tỷ tỷ cháu nghĩ cách đi.”

Hai cậu cháu đi tới đại môn, hai nam đồng chặn cửa, không cho hai người đi ra ngoài.

Nam đồng hơi lớn hơn cao giọng chất vấn, “Vi sao cô cô ta lại khóc? Nói mau!”

Nam đồng hơi nhỏ hơn chút cũng to miệng kêu la, “Nói không rõ ràng không được đi!”

Nhất định muốn La Giản và Lâm Thâm cho một câu trả lời.

Lâm Thâm trượt khỏi ngực La Giản, chạy tới trước mặt hai nam đồng quan sát cẩn thận, thấy hai người đáng dấp như hoa như ngọc, rất xinh đẹp, trong lòng thỏa mãn, cười híp mắt.

“Đừng như vậy chứ.” Lâm Thâm toét cái miệng nhỏ nhắn, cười rất đáng yêu, “Về sau mọi người là thân thích, khách khí một chút đi, khách khí một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nam đồng hơi lớn hơn được sáu bảy tuổi rồi, mặt như mỡ đông, mắt như tô son, hung ác trợn mắt nhìn Lâm Thâm, “Ai là thân thích với người chứ?”

Một nam đồng khác thấp hơn hắn một chút, nhìn đáng dấp có vẻ còn nhỏ hơn hắn một hai tuổi, mắt vừa đen vừa sáng, cũng lớn tiếng nhao nhao theo ca ca, “Ai là thân thích với người chứ?”

Hai nam đồng đều định làm ra dáng vẻ hùng hổ tiện trấn áp đối phương, nhưng mà thấy Lâm Thâm là tiểu cô nương ngọc tuyết dễ thương, và lại đang mặt cười, hai người cũng không biết xấu hổ mà quá hung dữ.

“Trước mắt còn không phải, về sau sẽ là vậy nha.” Lâm Thâm cười hi hi, “À, ta đây họ Lâm, tên a Thâm, xin hỏi cao tính đại danh của hai vị?” Chắp bàn tay nhỏ bé về phía hai nam đồng.

Lâm Thâm nhỏ hơn hai người, lại có lễ phép như vậy, lời nam đồng nói ra có phần mềm mại, nam đồng lớn hơn nói: “Ta họ Ngôn, tên Khoa, còn nhỏ chưa có tên tự.”

Nam đồng nhỏ hơn nói theo giọng như vệt, “Ta cũng họ Ngôn, tên Trật, còn nhỏ chưa có tên tự.”

Lâm Thâm gọi ca ca giống như đã quen biết từ lâu, “Khoa ca ca, Trật ca ca, hai người gọi ta a Thâm là được.”

Ngôn Khoa và Ngôn Trật thấy Lâm Thâm cười tươi như hoa, không tự chủ được gật đầu, “Được đó, a Thâm.”

Vốn giang hai tay chặn cửa, vào lúc này lại không chặn nữa, ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với Lâm Thâm.

Nhưng mà, nhìn thấy La Giản chậm rãi tới gần, Ngôn Khoa lại trợn mắt nhìn, “Vi sao cô cô ta lại khóc? Nói mau!” Vừa quát hỏi, vừa lui về sau mấy bước, đầu gối trái hơi cong, đùi phải lùi về phía sau, gơ bàn tay lên, làm một bạch hạc lượng sĩ có hình có dạng, “Nói mau!”

(*) Bạch hạc lượng sĩ: thế võ Thái cực quyền, hạc trắng xòe cánh.

Ngôn Trật kẻ vai chiến đấu với hắn, cũng chạy ra sau mấy bước, giống như ca ca chân trái hơi cong đùi phải lùi về phía sau, bàn tay làm ra thế công bén nhọn, “Nói mau!”

Mặc dù nói chuyện khí thế ngất trời với Lâm Thấm, nhưng vẫn muốn bắt bình thay cô cô.

La Giản có thể nói gì với hai tiểu thí hài đây? Bất đắc dĩ vò đầu, “Ta nói với nàng ấy... ta nói với nàng ấy...” Thật sự không biết nên giải thích chuyện này như thế nào với một hài tử.

“Ta biết rõ ta biết rõ nha.” Lâm Thấm cười đến mặt mày cong cong, vui mừng khắp khỏi nói: “Cậu ta cầu Ngôn tiên sinh gả cho cậu, làm vợ ta nha.”

“Cái gì?” Ngôn Khoa và Ngôn Trật đồng thời quát hỏi.

Lâm Thấm chạy đến trước mặt hai người bọn họ, giọng nói rất sôi nổi, “Cậu ta rất thương hài tử, thật đó. Cậu biết ta không có vợ, cho nên muốn cưới một người vợ cho ta. Khoa ca ca, Trật ca ca, cậu ta cưới Ngôn tiên sinh, chúng ta chính là thân thích nè.” Nghĩ đến mình sẽ có một vị mỹ nữ làm vợ, còn có hai vị kim đồng lâm ca ca, vô cùng hài lòng.

“Cưới một người vợ cho người?” Toàn bộ trong đôi mắt của Ngôn Khoa và Ngôn Trật đều là nghi hoặc.

“Đúng vậy, cưới một người vợ cho ta.” Lâm Thấm ngược đầu nhỏ lên, giống như con khổng tước, cực kỳ kiêu ngạo.

Nàng có một người cậu thương hài tử như vậy, đặc biệt chạy đến trên núi cầu xin Ngôn tiên sinh, chính là vì cưới một người vợ cho nàng, điều này khiến cho nàng làm sao có thể không phở trung, có thể không tự mãn.

“Khoa nhi, Trật nhi.” Một nam tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi bước nhanh đi về phía bên này.

“Cha!” Hai nam đồng nhìn thấy hắn, lớn tiếng gọi cha, cùng nhau chạy về phía hắn.

La Giản thấy nam tử trẻ tuổi này, cực kỳ hoảng hốt, quay đầu giả bộ như thương thức cây lựu bên cạnh, không dám đối mặt với hắn.

Lâm Thấm lại ton ton đi theo sau lưng Ngôn Khoa và Ngôn Trật, sau khi gặp mặt giữa khuôn mặt nhỏ nhắn lên ngọt ngào gọi “Ngôn thúc thúc”, nam tử trẻ tuổi này là Ngôn Vĩ đệ đệ của Ngôn tiên sinh, cũng là phụ thân của Ngôn Khoa và Ngôn Trật, đột nhiên xuất hiện một tiểu cô nương tướng mạo ngọt ngào động lòng người gọi mình thúc thúc, nên mỉm cười lên tiếng chào Lâm Thấm, “Tiểu cô nương, xin chào.”

Ngôn Khoa và Ngôn Trật phía sau tiếp trước, “Cha, nàng là a Thấm.”

“Cha, nàng là muội muội con và ca ca mới vừa quen.”

Ngôn Vĩ càng như rơi vào trong mây mù, mờ mịt.

“Tiểu muội muội, xin hỏi lệnh tôn là ai vậy?” Ngôn Vĩ ảm giọng hỏi.

“Lệnh tôn của nàng không tới, là cậu của nàng dẫn nàng tới.” Ngôn Trật không đợi Lâm Thấm trả lời, đã vội vàng giơ tay chỉ La Giản, “Cha, đây là cậu của nàng đó.”

“Cậu của nàng muốn cưới cô cô về làm vợ cho a Thấm!” Ngôn Khoa hơi lớn hơn chút, nhớ được đầy đủ hơn đệ đệ, vội vàng bổ sung.

La Giản nhắm mắt xoay người, nặn ra mặt cười, “Ngôn công tử, La Giản mạo muội tới, xin thứ tội.”

Về mặt Ngôn Vĩ vốn rất ôn hòa, thấy La Giản, ngừng lại câu nói “Cậu của nàng muốn lấy cô cô về làm vợ cho a Thấm” theo lời Ngôn Khoa, đột nhiên biến sắc.

“Nếu như ta nhớ không lầm, La thế tử là nam nhân có phụ nhân rồi chứ?” Ngôn Vĩ như rồng mây hỏi.

Tỷ tỷ bị La Giản nam nhân như vậy dây dưa, có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ, tức giận của Ngôn Vĩ.

“Không phải, không phải.” La Giản xua tay lia lịa, “Người hiểu lầm, ta không phải là nam nhân đã có phụ nhân. Ta... ta đã... ta bây giờ là trong sạch, trong sạch...”

“Người thế mà lại có mặt mũi nói ra hai chữ trong sạch, ta thật sự thẹn thùng và mắc cỡ chết được thay người.” La Giản nói không tí mỉ, sao Ngôn Vĩ có thể biết được La Giản đã hưu Nhưong thị rồi chứ, cho rằng La Giản tới quấy nhiễu, trong lòng tức giận, lớn tiếng trách mắng.

“Không được nói cậu ta như vậy.” Mặc dù Lâm Thấm hồ đồ lờ mờ, nhưng nghe được Ngôn Vĩ đang chửi cậu nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, không bằng lòng, “Đó là cậu ta, sai lầm rồi cũng chỉ có thể do ta nói, hơn nữa cậu vốn không sai!”

Tuy Lâm Thấm còn nhỏ, giọng nói cũng non nớt, nhưng mồm miệng lại rất rõ ràng, nàng nói mấy câu đó, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

La Giản cảm động không thôi.

Ngôn Vĩ ngây ngốc, cúi đầu nhìn về phía Lâm Thấm, thấy tiểu cô nương này còn nhỏ hơn Ngôn Trật một chút, đáng vẻ rất non nớt, nhưng hết lần này tới lần khác lại nói ra lời có lý có tình, còn đầy đủ khí thế, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

“Sao hần lại không sai chứ...” Ngôn Vĩ lại tức giận nữa cũng không thể hung dữ với tiểu cô nương, nên bình tĩnh ôn hòa định phân rõ phải trái với Lâm Thâm.

Ai ngờ hần mới vừa mở miệng, Lâm Thâm đã thở phì phò cắt lời hần, “Ngài cao như vậy, ta đây thấp như thế, hai chúng ta gây gỗ, không công bằng!”

Trong mắt Ngôn Vĩ có ý cười, giọng nói khiêm tốn, không ngại học hỏi kẻ dưới, “Vậy theo ý tứ của tiểu cô nương, nên như thế nào đây?”

Lâm Thâm nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hoặc là ta đứng cao một chút, hoặc là ngài ngồi chồm hòm xuống đi.”

Ngôn Vĩ bật cười, thấy chung quanh không có chỗ nào cao thích hợp đặt Lâm Thâm lên, nên ngồi xổm người xuống, mỉm cười nói: “Tiểu cô nương, như vậy có thể rồi chứ?”

Lâm Thâm ngượng ngừng đan tay, cười rất ngọt ngào, rất lấy lòng, “Có thể rồi, như vậy vô cùng tốt, thật đấy.”

Ngôn Vĩ cười càng đậm.

Hần âm giọng nói cho Lâm Thâm, “Tiểu cô nương, cách làm của cậu cháu không đúng. Thứ nhất, hần là nam nhân có thể tử, sao có thể cầu hôn gia tỷ chứ? Thứ hai, mặc dù hần và thể tử phu nhân hòa ly, muốn tái giá, cầu hôn cũng cần để bà mai tới trước mặt gia phụ hỏi thăm, sao có thể tùy ý quấy rầy gia tỷ chứ?”

Ngôn Vĩ vốn rất tức giận, cảm thấy La Giản nam nhân có thể tử định đến cầu hôn tỷ tỷ hần thật sự buồn cười, nhưng mà La Giản không nói tí mĩ cái gọi là “Trong sạch”, hần cũng không nghĩ tới chuyện hòa ly, sau đó lại ngồi xổm người xuống nói chuyện với Lâm Thâm, trong lòng chợt nghĩ ra, “La Giản nhất định đã hòa ly với Nhương thị rồi, nếu định kim ốc tàng kiều, hần dám mang cháu ngoại tới đây càn quấy sao? Hần muốn cưới mợ cho cháu ngoại, đúng rồi, hần đã nói trong sạch, nhất định đã ly duyên với Nhương thị rồi.” Vừa nghĩ thông suốt, trong lòng hần bình ổn một chút, vẻ mặt càng thêm ôn hòa.

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đầy ý cười, nhưng mà cười rất chột dạ.

“Nghe không hiểu, hi hi.” Lâm Thâm nhăn nhó nói.

Ngôn Vĩ nhìn tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên, khóe miệng bất tri bất giác nhếch lên rồi.

Lâm Thâm kéo kéo ống tay áo của hần, có dáng có vẻ thờ dãi, “Nếu tỷ tỷ ta ở đây, nhất định có thể nói với ngài. Đáng tiếc sao, tỷ tỷ ta ở nhà...”

“Tỷ tỷ của ngươi là ai vậy?” Ngôn Trật dựa vào trên người phụ thân hần, tò mò hỏi.

“Tỷ tỷ ta thật lợi hại nha.” Lâm Thâm nhắc tới tỷ tỷ, chấp tay nhỏ bé lên, dương dương tự đắc, “Tỷ tỷ ta nói chuyện luôn luôn đúng, lợi hại khủng khiếp!”

“Khoác lác đi.” Ngôn Trật tỏ vẻ rất hoài nghi.

Lâm Thâm liếc xéo hần, dáng vẻ đắc ý ngạo mạn, “Đây cũng không phải là khoác lác nha, chính là ngay trước mặt hoàng đế bệ hạ ta cũng nói như vậy đó.”

Ngôn Khoa và Ngôn Trật hai tiểu ca nhi đồng thời hít sâu một hơi, tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Lâm Thâm hả hê hơn.

Ngôn Vĩ thoáng nghĩ qua đã biết rõ Lâm Thâm là ai, mỉm cười hỏi: “Lệnh tỷ chính là nữ nhi của Thị Giảng Lâm công Hàn Lâm viện, quý nhân tháng sau sắp gả làm hoàng trưởng tử phi sao?”

Lâm Phong cười hi hi, “Đúng vậy đó, tỷ tỷ ta sẽ phải gả cho Diệu ca ca rồi, Diệu ca ca rất uy phong, đối xử rất tốt với ta.”

Ngôn Vĩ tự nhiên biết trưởng tử hoàng đế tên Nguyên Diệu, nghe Lâm Thâm thân thiết gọi Diệu ca ca như vậy, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu hài tử sẽ không giả dối, hoàng trưởng tử nhất định cực kỳ thân mật với nhà vợ, tiểu cô nương này mới vừa mở miệng là gọi Diệu ca ca, giống như coi thành người một nhà vậy.”

Ngôn Vĩ quan sát La Giản mấy lần, sắc mặt trầm ngâm. Hần một ngàn lần một vạn lần chướng mắt La Giản, nhưng mắt thấy tỷ tỷ của mình nhất định không chịu thành thân lập gia đình, hiện giờ mỗi năm tuổi một lớn, hần làm đệ đệ vừa nghĩ đã lo lắng. Nếu La Giản thật sự đã ly duyên với Nhương thị... ngược lại cũng không phải không thể suy tính. Dù sao La Giản người này chỉ hơi hoàn khổ chút, cũng không hư hỏng.

“Nếu như La thể tử thật sự đã là một thân thanh bạch, lại có ý với gia tỷ, xin mời bà mai tới trước mặt gia phụ cầu hôn.” Giọng Ngôn Vĩ kiên quyết hơn.

Nói đến bốn chữ “Một thân thanh bạch”, khóe miệng Ngôn Vĩ vênh lên, cảm thấy có mấy phần nực cười.

La Giản không hề nghe ra có chỗ nào không đúng, đầy miệng đáp ứng, “Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên.” Lại cau mặt lại, tâm thần thấp thỏm nấn nỉ Ngôn Vĩ, “Ngôn công tử, ta viết lá thư, ngươi có thể chuyển giao cho lệnh tỷ không?”

Ngôn Vĩ định nói không thể, nhưng lời đã đến khóe miệng, nhớ tới tỷ tỷ đã ba mươi tuổi đầu rồi, bản thân mình là đệ đệ đã có hai nhi tử hoạt bát đáng yêu, tỷ tỷ lại vẫn một thân một mình, thờ dài, “Lê ra không thể. Nhưng mà, mấy năm gia phụ gặp rủi ro, gia tỷ sống ở quý phủ thời gian mấy năm, chắc đã gặp mặt thể tử. Như thế, xin thể tử viết thư đi, nhưng đừng dán kín, xin thứ cho đệ Ngôn Vĩ phải được xem qua trước, rồi mới chuyển giao.”

La Giản then đỏ mặt, “Ta nói đều là lời nói quang minh chính đại.”

Cùng Ngôn Vĩ đi tới chỗ gác cổng, đòi giấy và bút mực, cân nhắc câu từ viết một phong thư, giao cho Ngôn Vĩ.

Ngôn Vĩ thoáng nhìn, thấy trong thư thật sự không nói gì, chỉ nói đã hòa ly với Nhưong thị, hiện giờ hẳn chỉ có bản thân và nữ nhi Văn Nhân, năn nỉ Ngôn Yên gả cho hắn, cùng hắn và Văn Nhân một nhà ba người hòa thuận vui vẻ qua ngày, lời thể son sắt bảo đảm một đồng, đơn giản là hẳn nhất định tôn kính Ngôn Yên, ngưỡng mộ Ngôn Yên, còn nói phải nỗ lực mạnh lên, khiến Ngôn Yên và Văn Nhân trải qua ngày lành, lấy hắn làm vinh. Cuối thư La Giản còn tăng thêm một câu, “Thật sự sẽ cố gắng nỗ lực, ta đã đồng ý với tiểu a Thẩm phải làm một anh hùng, để nàng lấy cậu ra mà khoe khoang.”

Ngôn Vĩ nhìn đến đây, vừa tức giận, vừa buồn cười.

Nếu như Ngôn Yên là vị thiếu nữ trong khuê mười sáu tuổi, Ngôn Vĩ làm đệ đệ sẽ không thay nàng nhận lấy thư cầu hôn như vậy. Nhưng Ngôn Yên đã từng trải qua không giống với người bình thường, theo gia tộc lên lên xuống xuống, đã từng là dòng chính nữ nhà quan, đã từng bởi vì phụ thân vào ngục mà lưu lạc đầu đường, sau khi phụ thân khởi phục nàng lại thể không gả, hết lòng dạy học thành người, đã có chút danh tiếng trong kinh thành. Nàng không phải thiếu nữ khuê các bình thường, Ngôn Vĩ cũng không kiểu cách thay nàng, nhận lấy lá thư này của La Giản.

La Giản cáo từ Ngôn Vĩ, ôm lấy Lâm Thẩm, lưu luyến quay đầu lại nhìn xem, miễn cưỡng đi ra khỏi Tuệ Linh nữ học.

Ngôn Khoa và Ngôn Trật chơi đùa thật vui với Lâm Thẩm, vẫn tiễn nàng đến cạnh xe ngựa, “A Thẩm, sau này chúng ta còn có thể gặp mặt nhau không.”

Lâm Thẩm sung sướng cười hi hi, “Dĩ nhiên có thể gặp mặt, về sau chúng ta chính là thân thích mà.”

Lên xe, vẫy tay từ biệt, ba hài tử đều lưu luyến không rời.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Xe ngựa đã dần dần biến mất hẳn ở cuối đường núi, rẽ vào góc, đã không nhìn thấy rồi, Ngôn Trật vẫn còn vẫy tay nhỏ bé, “A Thẩm, gặp lại.”

Ngôn Vĩ giao thư của La Giản cho Ngôn tiên sinh, “Tỷ, tối nay tỷ về nhà với đệ một chuyến, phụ thân nhớ tỷ, muốn gặp mặt tỷ.”

Ngôn tiên sinh yên lặng nhận thư, một hồi lâu vẫn không mở ra, nhỏ giọng nói: “Được, tỷ về nhà với đệ, tỷ cũng nhớ phụ thân.”

Ngôn Vĩ thương tiếc nhìn tỷ tỷ, thờ dài, “Đệ ra ngoài chuẩn bị xe.” Rồi đi.

Ngôn tiên sinh chăm chú nhìn thư cầm trong tay hồi lâu mới chậm rãi mở ra.

Nhìn xem từng chữ, nước mắt của nàng bất tri bất giác chảy xuống, nước mắt nóng rục rơi lên trên bức thư, vết mực đã bị loang lổ rồi, trên giấy viết thư trắng tinh nhiễm ra một đóa hoa màu đen.

“Văn Nhân, Văn Nhân.” Ngôn tiên sinh lâm bầm trong miệng, nước mắt nóng bỏng bộc phát mãnh liệt.

Tuệ Linh nữ học do Ngôn tiên sinh chủ trì, nhưng không phải chỉ có một vị lão sư Ngôn tiên sinh giảng bài, còn có hai vị nữ tiên sinh khác, một vị họ Tần, một vị họ Ngũ, đều đã hơn bốn mươi tuổi, nữ tử trung niên lão luyện thành thục, Ngôn Vĩ vừa tới đón tỷ tỷ, Tần tiên sinh và Ngũ tiên sinh cũng cười nói: “Ngôn đại nhân nhất định nhớ nhưng ái nữ rồi. Yên tâm trở về đi, nơi này giao cho chúng ta là được.”

Ngôn tiên sinh biết tâm tư tình tứ của hai vị, làm việc ổn thỏa, liên tục cảm ơn, cảm ơn xong ra cửa lên xe, đi theo Ngôn Vĩ trở về Ngôn gia.

Ngôn Vĩ cười ngựa, nàng mang theo hai cháu nhỏ Ngôn Khoa, Ngôn Trật ngồi xe, mặc dù hai bé trai này cũng coi như văn tĩnh, nhưng chính là tuổi mê náo động, nào chịu ngồi yên được? Trên đường đi không phải leo trèo khắp nơi thì chính là quần lấy Ngôn tiên sinh muốn nghe chuyện cổ, Ngôn tiên sinh kiên nhẫn dụ dỗ hai tiểu hài tử này, hoi cảm thấy mệt mỏi.

Nam hài từ tuổi này rất không dễ quên.

Không biết vì sao, Ngôn tiên sinh chợt nhớ tới Lâm Thâm bò qua bò lại trên đầu vai, trên đầu gối La Giản biểu diễn xiếc, không khỏi dịu dàng cười.

Có kiên nhẫn với tiểu oa nhi như vậy, hẳn cũng không xấu đúng không?

Ngôn tiên sinh cảm thấy trên mặt nóng lên, cúi thấp đầu xuống.

--

Ngự sử Trung thừa Ngôn phủ nằm ở thiết y hạng tĩnh lặng, mặt trời đã lặn, một cổ kiệu dừng lại trước cửa Ngôn phủ, gã sai vặt vén màn kiệu lên, ân cần đỡ một vị trưởng giả tuổi chừng lục tuần xuống.

Đây chính là Ngự sử Trung thừa Ngôn Chí Cương Ngôn đại nhân rồi, tướng mạo hẳn rất dễ nhìn, người lại tao nhã lịch sự, nếu chỉ đơn thuần nhìn vẻ ngoài của hắn, đại khái không ngờ hắn sẽ cương trực công chính, không sợ quyền quý, bề tôi trung thành.

Ngôn phủ là phủ đệ ngự tứ, rộng rãi sáng ngời, khí thế to lớn, Ngôn đại nhân mới vừa vào cửa đã có thị nữ vội vã tới nghênh đón, “Đại nhân, nhị phu nhân Nhung gia tới, vẫn dây dưa không thôi với thiếu phu nhân, nói muội muội của hắn vô cớ bị Tấn Giang Hầu phủ lưu về, cầu xin đại nhân nể tình quan hệ thông gia, làm chủ cho Nhung gia, nói câu công đạo. Thiếu phu nhân đã lời ngon tiếng ngọt liên tục từ chối, nhưng nhị phu nhân Nhung gia này không chịu đi, roi lệ năn nỉ không dứt.”

Ngôn đại nhân cười khẩy, “Thì ra Nhung gia còn nhớ rõ là quan hệ thông gia với Ngôn gia sao? Đây thật khó có được.” Vừa nói chuyện, bước chân không ngừng, trở về phòng thay quần áo.

Gã sai vặt Tề Lộc của Ngôn đại nhân có quen biết thị nữ kia, nháy mắt ra hiệu với nàng, tuy rằng thị nữ đang sầu phiền, cũng không nhịn được bật cười một tiếng. Gã sai vặt ân cần nói: "Hương nhi tỷ tỷ, mấy ngày không gặp, tỷ càng xinh đẹp càng dễ nhìn hơn."

Hương nhi xấu hổ cười trách móc hắn một tiếng, “Phi, người đi chết đi, đây là ăn mật đúng không, miệng ngọt như thế.”

Nói đùa mấy câu, Tề Lộc liền hỏi: “Tỷ tỷ, ta đến Ngôn gia muộn, tỷ dạy cho ta, Nhung gia này là có chuyện gì? Thân thích cái gì? Sao ta lại chưa từng thấy chứ.”

Hương nhi thấy bốn bề vắng lặng, hé miệng cười nói: “Miệng người ngọt như vậy, ta sẽ dạy người ngoan ngoãn. Nguyên phối phu nhân của lão gia chúng ta là cô nương Nhung gia, biết không? Chính là vị phu nhân này mệnh khổ, ra đi sớm, lại không sinh con, một trai nửa gái đều không lưu lại cho lão gia. Sau khi nàng qua đời lão gia cưới thêm một vị, đó chính là mẹ ruột của cô nương và thiếu gia chúng ta đó. Nghe nói vị phu nhân này là vị tuyệt đại giai nhân, có thể làm thơ viết phú, vô cùng ân ái với lão gia. Haizzz, đáng tiếc không trường thọ, cô nương và thiếu gia còn nhỏ, nàng đã ra đi rồi. Lão gia không có cách nào, không thể làm gì khác hơn lại cưới thêm một vị, vị kia thật đúng là... haizzz, đừng nhắc tới nàng ta, nhắc tới nàng ta không biết lão gia sẽ tức thành như thế nào.

Tề Lộc nghe ngây người, “Vậy Ngôn gia hiện giờ cũng không có đương gia phu nhân gì cả sao, lão gia là quan cư...”

Hương nhi thở dài, “Lão gia sợ rồi, nào còn dám tái giá. Lão gia ấy, không có ý niệm gì khác nữa, chính là trông coi cô nương và thiếu gia một nam một nữ này. Cũng may bên người thiếu gia đã có tiểu thiếu gia, có người nối nghiệp, lão gia cũng vô cùng vui mừng.”

Tề Lộc rất muốn hỏi thê tử thứ ba của Ngôn đại nhân rốt cuộc đã làm những chuyện gì, nhưng mà liếc nhìn sắc mặt của Hương nhi, hắn rất sáng suốt quyết định không hỏi. Trong này nói không chừng có chuyện ô uế bẩn thỉu gì rồi, biết nhiều hơn chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Nhung gia này...” Tề Lộc bủ môi vào trong.

Hương nhi rất khinh bỉ, “Năm đó đại nhân bị vu hãm, lưu đầy, Nhung gia có quan hệ thông gia này có thể làm được chút gì chứ? Tránh còn không kịp, e sợ bị đại nhân liên lụy đến bọn họ. Hiện giờ đại nhân của chúng ta được rửa sạch oan ức, còn thăng lên làm trưởng quan Ngự sử đài, nhà bọn họ gặp chuyện, định bầu vúi lên cao rồi! Phi, cũng không nhìn xem mình có xứng hay không!”

Bên trong có người cất cao giọng gọi Hương nhi, Hương nhi lại không dám nhiều lời với Tề Lộc, vội vã bỏ lại một câu “Ta đi”, thản nhiên cười, trở về bên trong rồi.

Tề Lộc nhìn bóng lưng yếu điệu của Hương nhi, trong lòng rất không nỡ.

Ngôn đại nhân trở về phòng thay quần áo xong, ngồi một mình trong phòng sinh buồn bực. Cả đời hắn từng cưới tổng cộng ba thê tử, thê tử đầu tiên thành hôn theo lệnh của cha mẹ, mặc dù tình phu thê hơi phai nhạt chút, nhưng cũng được xưng tụng năng khay ngang mày; thê tử thứ hai là tình cảm chân thành cả đời hắn, đáng tiếc người quá mức xuất sắc nhưng đi quá sớm, lưu lại trai gái còn nhỏ không nơi nương tựa; đến thành thân lần thứ ba, hắn đã từng cưới hai lần rồi, lại có trai có gái, người môn đăng hộ đối không chịu gả con gái, nên cưới thấp cưới Lý thị nữ nhi một tiểu gia, ai ngờ vào lúc hắn bị vu hãm, sau đó lưu đầy, Lý thị phá hủy nhà của hắn, phá hủy nữ nhi của hắn...

Ngôn đại nhân nghĩ tới Lý thị tất nhiên hận ghen ghét, nghĩ tới Nhung gia cũng tức giận.

Chuyện Nhung gia làm cũng đủ thất đức.

Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng trong nhà Ngôn đại nhân bây giờ không có đương gia phu nhân, toàn dựa vào con dâu Vi thị chủ trì việc bếp núc. Vi thị là nữ nhi đồng liêu của Ngôn đại nhân, gia giáo hàm dưỡng cực tốt, nhưng nàng dù sao tuổi trẻ mặt mỏng, nếu ứng phó với nhị phu nhân Nhương gia nữ nhân có thể không kiêng nể cầu xin lại có thể chơi xấu khóc lóc om xòm này vẫn còn quá khó cho nàng. Ngôn đại nhân chỉ có một nữ nhi, một nhi tử, tự nhiên thương yêu nhi tử, liên đới cũng rất tốt với con dâu, không hề kém gì khuê nữ của mình, không đành lòng để Vi thị đối phó với nhị phu nhân Nhương gia người đàn bà chanh chua này, nên trầm mặt đi vào bên trong.

“Lão gia tới.” Thị nữ thấy Ngôn đại nhân tới, vội đi vào bẩm báo.

Nhị phu nhân Nhương gia nước mắt nước mũi tèm lem khóc lóc kể lể, năn nỉ với Vi thị, Vi thị là nữ tử đã hơn hai mươi tuổi rồi, ôn nhu hiền huệ, đang không biết làm sao với Nhương nhị phu nhân, nghe được Ngôn đại nhân trở lại, mừng rỡ, “Phụ thân trở về rồi.” Vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Nhương nhị phu nhân thấy Ngôn đại nhân mặt trầm như nước đi vào, ngăn người, che mặt khóc lớn, “Dượng, dượng phải làm chủ thay chúng ta, cha ta ở biên quan phía xa vì nước cống hiến, Nhương gia chúng ta bị người khi dễ, cô phu nhân vô duyên vô cớ bị hưu về nhà mẹ đẻ rồi...”

“Nếu vô duyên vô cớ bị hưu về nhà mẹ đẻ, vì sao không đi lý luận với phủ Tấn Giang Hầu?” Ngôn đại nhân không chút khách khí hỏi.

Hắn là người cương trực nổi danh, sở dĩ được Hoàng đế bổ nhiệm làm Ngự sử Trung thừa, thượng quan cao nhất của Ngự sử đài, chính bởi vì hắn chính trực ngay thẳng, quyền hào đẹp yên, tuân thủ hiến pháp, được bách liêu kính trọng. Hắn kể cả quyền quý trong triều đều không sợ phục, hưởng chỉ là vị nhị phu nhân Nhương gia này.

Ánh mắt Nhương nhị phu nhân lóe lên, “Cái đó, cái đó, cha chồng ta không ở nhà, trong nhà không có người chủ sự, đây không phải toàn dựa vào dượng làm chủ cho chúng ta sao? Dượng, ngài chính là đại thần trong triều, nói ra lời ai mà không sợ hãi ba phần? Ngài cần làm chủ vì Nhương gia.”

Ngôn đại nhân hừ lạnh một tiếng, “Nếu thế từ phủ Tấn Giang Hầu La Gián vô cớ hưu thê, bốn quan thân là người đứng đầu Ngự sử đài, tự nhiên sẽ vạch tội hắn! Nhưng mà, hắn vô cớ hưu thê sao?”

Nhương nhị phu nhân ấp a ấp úng, không dám nói thật ra.

Nàng tới Ngôn gia, chính là mong đợi Ngôn đại nhân có thể niệm tình nghĩa thông gia mà thay Nhương gia ra mặt, Ngôn đại nhân thật sự rất có danh vọng ở trong triều, quả thật là hóa thân của chính nghĩa, chỉ cần hắn ra mặt, nhất định có thể khiến dư luận oanh động. Nhương gia có thể dựa vào đó nghĩ cách khiến Nhương thị trở lại phủ Tấn Giang Hầu. Nhưng mà, nếu như chuyện này không giờ thủ đoạn, rõ ràng mở ra trên mặt bàn mà nói, Nhương gia nào có lý?

Ngôn đại nhân nói lời kháng khái, “Đừng nói Ngôn gia và Nhương gia là thông gia, chính là người đi đường chưa từng gặp mặt, chỉ cần Nhương gia thật sự bị oan uổng. Bốn quan chức trách ở đây, cũng nhất định sẽ ra mặt! Nhưng mà, bốn quan sẽ không tỏ vẻ khí thế nhất thời, không hỏi rõ chân tướng sự thật đã lung tung hạ kết luận, nếu như người thật sự muốn Ngự sử đài lên tiếng vì Nhương gia người, vậy lấy chứng cứ ra đi, nếu không thì không bàn nữa!”

Nhương nhị phu nhân mặt đỏ tới mang tai, nói không ra lời.

Ngôn đại nhân làm tư thế mời, “Mời trở về đi. Lần tới trở lại đây làm ơn cần phải mang theo chứng cứ, nếu không, Ngôn gia không tiện tiếp đãi.”

Nhương nhị phu nhân có thể là lối om sòm ăn vạ với Vi thị nàng dâu trẻ như vậy, nhưng khi đối mặt với Ngôn đại nhân, bị khí thế của hắn chấn nhiếp, lại không dám quấy nhiễu, mơ hồ cảm tạ mấy câu, hành lễ qua quýt rồi giống như chó nhà có tang xấu hổ rồi khỏi Ngôn phủ thiết y hạng.

“Cha, vẫn là ngài lợi hại, vài ba lời đã đuổi được nàng ta đi.” Vi thị đỏ mặt nói cảm ơn với Ngôn đại nhân: “Con dâu ở đây buồn bức đã lâu, cũng không biết nên khuyên nàng ta như thế nào mới được.”

Ngôn đại nhân than thở, “Con mới bao lớn chứ? Lại chưa trải qua chuyện gì, mặt mũi quá non nớt, con không nói ra lời khó nghe được.”

“Còn không phải như vậy sao.” Vi thị thật ngượng ngùng, “Cha Trật ca nhi đã nói con mấy lần, con chính là không đối được...”

“Nói thì dễ làm mới khó, chậm rãi thay đổi đi.” Ngôn đại nhân ôn tồn nói.

Ngôn đại nhân đuổi Nhương nhị phu nhân đi, đang định đi, thị nữ tỏ vẻ vui mừng đi vào bẩm báo, “Lão gia, thiếu phu nhân, cô nương và thiếu gia, hai vị tiểu thiếu gia trở lại!”

Vi thị nghe nói trọng phu và nhi tử đón được đại cô tỷ về rồi, cười nói: “Đại tỷ khó có được về nhà, may mà con có chuẩn bị, tất cả thức ăn tối nay đều là món đại tỷ thích ăn.”

Ngôn đại nhân vui mừng không thôi, “Có cháo cá không? Có thủy tinh cao không? Đại tỷ con thích ăn món này.”

Vi thị tươi cười đầy mặt, “Đều có, đều có, trước khi lên núi tướng công đã đặc biệt dặn dò con, con đã sớm phân phó phòng bếp rồi, đều làm cả.”

Khoảnh khắc, thấy tỷ đệ Ngôn Yên, Ngôn Vi hai người một người dắt Ngôn Khoa, một người dắt Ngôn Trật đi vào, Ngôn đại nhân vừa vui mừng vừa cảm khái, “Yên nhi, hiếm thấy có thể đón con về.”

Ngôn Yên đáng vẻ già nua của phụ thân, chua xót trong lòng, quỳ xuống dập đầu mấy cái, “Cha, nữ nhi bất hiếu.”

Ngôn đại nhân giờ tay đỡ nàng dậy, “Thật là một nha đầu ngốc.” Kéo nữ nhi nhìn từ trên xuống dưới quan sát cẩn thận, thấy sắc mặt nàng còn tốt, thoáng yên tâm.

Vì thị tự mình rửa tay cho hai hài tử, hai tỷ muội Ngôn Yên, Ngôn Vĩ cũng rửa đi phong trần dọc đường, ngồi xuống cùng dùng bữa tối.

Người một nhà phía sau tiếp trước gấp thức ăn cho Ngôn Yên, Ngôn Yên ảm áp trong lòng.

Sau bữa cơm tối, ngồi chung một chỗ nói chuyện nhà một lúc, Ngôn đại nhân gọi Ngôn Yên tới thư phòng.

“Yên nhi, trong mấy năm cha bị lưu phóng, cũng không biết Lý thị độc phụ kia hành hạ con như thế nào, không biết con gặp phải chuyện gì. Nhưng mà, hài tử ngoan, con không thể cả đời dạy học trên núi được, vẫn nên tìm một người trong sạch mà gả đi.”

Ngôn đại nhân lấy ra một bức họa từ trong ngăn kéo thư phòng, “Đây là tiểu nhi từ nhà Tô thị lang, mặc dù hấn từng cưới một lần, nhưng mà người trước chỉ lưu lại một nữ nhi, cũng coi như nhân khẩu đơn giản. Yên nhi, người này cha đã chính mắt nhìn rồi, nhân phẩm không có trở ngại, Yên nhi, Yên nhi...”

Vừa nói chuyện, Ngôn đại nhân mới phát hiện Ngôn Yên mắt hờn mắt vía, không biết đang suy nghĩ cái gì, nên vội vàng gọi hai tiếng.

Ngôn Yên hồi hồn lại, trong lòng do dự giãy giụa mấy phen, phịch một tiếng quỳ xuống trước mặt phụ thân, nhỏ giọng nói: “Phụ thân, xin lỗi ngài, con... con đã sinh một nữ nhi...”

“Cái gì?” Ngôn đại nhân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bức họa trong tay rơi xuống đất, giống như ngất ngốc ngồi trên ghế dựa sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngôn Yên cắn môi, dằn lòng nhỏ giọng nói: “Sau khi cha bị lưu phóng, Lý thị bắt đầu bán của cải phòng ở trong nhà và đồ dùng lớn, con nhìn thấy đáng về của nàng ta rất không đúng, nên lặng lẽ đưa đệ đệ đến Bạch Thạch thư viện, liên tục dọn đồ sơn trường, chỉ cần không phải con tự mình đến đón, cho dù là ai đều không thể đón đệ đệ đi. Thu xếp xong đệ đệ, con vốn không định về nhà, muốn tìm chỗ đặt chân, lại bị Lý thị phái người tìm được, nàng ta đánh con rồi nhốt vào phòng củi, còn muốn bán con đi... Bán đến chỗ bán thú, nàng ta tiện kiếm một khoản tiền đường lão. Cha, khi đó con bị nàng ta trói rất chặt, nằm trên đất ẩm ướt trong phòng chứa củi, trong lòng nghĩ như thế nào mới có thể chạy đi, nếu không thể trốn được, như thế nào mới có thể chết...”

“Độc phụ này, độc phụ thiên đao vạn quả này!” Ngôn đại nhân tức giận đến toàn thân phát run.

Nếu như hiện giờ Lý thị xuất hiện ở trước mặt hấn, hấn nhất định sẽ róc xương lóc thịt Lý thị, lăng trì xử tử cũng không thể giải nổi mối hận trong tim.

Ngôn Yên đỏ mắt, “Con vẫn không nói những chuyện này cho cha, chính là không muốn cha bị tức giận thân mình. Nhưng chuyện tới bây giờ, không nói cũng không được. Đến ngày hôm sau, khi Lý thị xách con ra ngoài phòng củi định giao cho má mị Thiêm Hương lâu, Nhưong thị phái người tới đây, muốn mua con. Cha, nếu theo tình hình khi đó mà nói, Nhưong thị coi như cứu con ra khỏi hố lửa, mà trong lòng con dâng lên rất nhiều nghi vấn. Nếu như nàng ta thật sự không có tình nghĩa tỷ muội, vậy cứu con làm chi? Nếu như nàng ta thật sự có chút tình nghĩa tỷ muội, vì sao cho đến lúc này mới tới cứu con, hơn nữa còn mua lại con? Nàng ta hoàn toàn có thể ném bạc đến trước mặt Lý thị quang minh chính đại dẫn con đi, mà không quan tâm đến khế ước bán thân của con. Con càng nghĩ càng cảm thấy Nhưong thị không có lòng tốt.”

Tuy Ngôn đại nhân như đầu trâu tức xì khói, nhưng vẫn trầm ngâm nghe từng câu từng chữ của nữ nhi, mỗi một chữ, e sợ bỏ sót nơi nào quan trọng.

Trong vòng mấy năm hấn bị lưu phóng, ái nữ lại đã sinh một hài tử, rung động do chuyện này mang đến cho hấn thật sự quá lớn, hấn phải biết, nữ nhi của hấn đã từng trải qua cái gì.

Ngôn Yên hồi tưởng lại chuyện cũ, vừa xấu hổ, mặt phẫn đỏ bừng, “Nhưong thị này quả nhiên không có lòng tốt gì, sau khi nàng ta mua con đến phủ Tân Giang Hầu cũng không để cho con làm chuyện nha hoàn nên làm, thậm chí vốn không dẫn con vào trong, lại bỏ con ở bên người La Giản trưởng phu của nàng ta, để cho con hầu hạ văn chương trong thư phòng của hấn. Nói là hầu hạ văn chương, nhưng thái độ của nàng ta cũng rất mập mờ, con mơ hồ đoán được giữa phu thê nàng ta và La Giản không hòa thuận, nàng ta mới có thể đặc biệt mua con đến lấy lòng La Giản, con là một món quà nàng ta tốn món tiền lớn mua về, nếu như nàng ta đưa con cho La Giản, nàng ta và La Giản sẽ hòa hảo rồi, nàng ta có thể tiếp tục đặt chân ở phủ Tân Giang Hầu, tiếp tục thuận lợi vui vẻ mà làm thê tử phu nhân của nàng ta... Con vẫn luôn trốn tránh La Giản, cho dù La Giản có lời nói điên cuồng gì con đều không hề để ý đến hấn, một nam nhân có thể từ tới lấy lòng con, chẳng lẽ con sẽ để trong lòng sao? Chính là hấn lời lôi kéo nói cái gì mà năm đó xem mặt vốn là con, muốn kết hôn vốn là con, lại tạo hóa trêu ngươi bị đổi thành Nhưong thị, con cũng chỉ coi là lời ngon tiếng ngọt của hấn muốn lừa gạt con mà thôi.”

“Con vẫn siêng năng cẩn trọng, không dám đi nhiều một bước đường, không dám nói nhiều một câu, nom nớp lo sợ, sống một ngày bằng một năm. Nhưng cho dù như vậy, con vẫn không thể tránh khỏi phụ phụ vô si này ám toán. Có một ngày Nhung thị tự mình đến thư phòng, mang theo chút bánh ngọt cho con ăn, con mấy lần từ chối, nàng ta cũng không miễn cưỡng con, con âm thầm thử phào nhẹ nhõm. Ai ngờ nàng ta không hạ gì trong bánh ngọt cả, mà hạ độc trong nước trà, sau khi nàng ta đi con dần dần không có tri giác, đợi đến ngày hôm sau tỉnh lại, con... con thấy được La Giản ở bên cạnh con...”

Hai tay Ngôn Yên che mặt, không nói được nữa.

Ngôn đại nhân nước mắt tuôn đầy mặt, “Yên nhi đáng thương của cha, bị người ám hại mà. Yên nhi, cả đời cha là người chính trực, làm quan thanh liêm, chỉ đến giờ phút này mới hối hận. Cha làm thanh quan, quan tốt làm gì, đắc tội quyền thần, bản thân bị lưu đầy chốn biên cương thì thôi đi, nhưng liên lụy nữ nhi của cha, ăn khổ sở này!”

Ngôn Yên gục trên đầu gối phụ thân, khóc ròng không dứt.

Ngôn đại nhân thu lại nước mắt, nói: “Yên nhi yên tâm, Nhung thị và La Giản đôi phụ thê ác độc này, cha không tha cho chúng, chắc chắn đưa chúng ra công lý, báo thù rửa hận cho con!”

Đôi mắt Ngôn Yên đầm lệ mờ mịt ngược đầu lên, vẻ mặt mê man, “Cha, con... con bị hạ thuốc, La Giản dường như... cũng bị hạ thuốc... Ánh mắt của hân không đúng, rất không đúng... Con khóc muốn tìm cái chết, hân quý gối trước mặt con khổ sở năn nỉ, nói rất nhiều lời ngọt, đơn giản chính là hân vốn trùng ý con, muốn đến chết không đổi cũng chính là con đây, cầu mong con đừng tìm chết, nói sẽ đưa con về nông thôn để cho con ẩn cư, cách xa Tân Giang Hầu phủ những thứ thị phi rắc rối này. Còn nói kêu con nghĩ đến phụ thân, nghĩ đến đệ đệ, nghĩ đến phụ thân và đệ đệ không có con sẽ đau lòng nhường nào, kêu con nhất định phải còn sống, đợi đến ngày gặp lại người nhà. Con... con đại khái cũng không phải thật sự muốn chết, cứ bị hân thuyết phục như vậy, đi nông thôn ẩn cư...”

“Hài tử ngốc, nói chết sống cái gì chứ. Con vừa không có lỗi, cũng chỉ bị người ám toán thôi, tại sao muốn chết!” Ngôn đại nhân lạnh giọng trách cứ.

Tuy rằng hân lạnh giọng trách cứ, Ngôn Yên nghe vào trong tai lại cảm giác nhiệt lưu trào lên nơi lồng ngực, cực kỳ cảm động.

Ngôn đại nhân tỉnh tỉnh ngay thẳng, Ngôn Yên cho rằng cha sẽ giống như đạo học gia lớn tiếng kêu “Đói chết là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn”, không ngờ cha lại có phản ứng như thế.

Ngôn Yên rơi lệ nói: “Ở nông thôn, con sinh hạ một tiểu nữ anh, chính là nhị cô nương La Văn Nhân của phủ Tân Giang Hầu. Nhung thị ngồi xe đến, khuyên con giao hài tử cho nàng ta trông nom, thề son sắt rằng bản thân nàng ta không có con, nhất định sẽ yêu thương Văn Nhân giống như con ruột. Con không chịu, nàng ta có nhân phẩm như vậy, sao con yên tâm giao hài tử cho nàng ta được chứ? Sau đấy thái phu nhân phủ Tân Giang Hầu cũng đến, phu nhân Tiêu thị cũng tới, đều khuyên con để hài tử cho Hầu phủ dưỡng dục. Lúc Văn Nhân sinh ra rất nhỏ yếu, con lần đầu sinh hài tử, không biết chăm sóc con bé, hưởng chi thân phận con không rõ ràng. Văn Nhân lại là cô nương gia, đi theo con có thể có tiền đồ gì? Con không có sữa, Văn Nhân đói bụng đến khóc mãi, không thể làm gì khác hơn là tro mắt nhìn thái phu nhân ôm hài tử đi...”

“Con bé ngốc, sau có thể để cho bọn họ ôm Văn Nhân đi!” Ngôn đại nhân gấp đến độ dậm chân.

Ngôn Yên lệ rơi đầy mặt: “Sau đó cha hỏi kinh rồi, Ngôn gia lại đi lên, cha còn nhớ rõ tình huống khi cha đến nông thôn đón con không? Nhìn thấy con gầy như giấy, cha đã nổi giận với Nhung gia, ‘Đây không phải là cứu nữ nhi ta, đây là hại nữ nhi ta’, đón con về Ngôn gia. Nhung thị đuối lý, không dám nhắc tới chuyện hài tử, con... con vừa không thể làm thiệp cho La Giản, lại không muốn khiến cha đau lòng hao tâm tốn sức, cũng không thể nói chuyện hài tử. Cha vẫn muốn để cho con lập gia đình, mà con đã không phải là cô nương gia, nếu con thật sự đã lập gia đình, vậy nên thẳng thắn nói với nhà chồng rằng con đã từng sinh hài tử sao? Kêu con mở miệng như thế nào? Đầu tiên con không muốn mở miệng nói ra những chuyện cũ khó chịu, thứ hai con cảm thấy thiếu nợ Văn Nhân đứa nhỏ này, nếu như con bé còn ở lại phủ Tân Giang Hầu làm thứ xuất, cô nương không có mẹ, con đây làm mẹ, sao có thể bỏ mặc con bé, lại đi gả cho người sinh con? Cha, nếu như con vẫn không lấy chồng, thật sự giống như con đang chịu khổ với Văn Nhân vậy, trong lòng con còn tốt một chút...”

“Con bé ngốc, con bé ngốc này.” Ngôn đại nhân lẩm bẩm.

Hân đã biết được những chuyện cũ này, cũng hiểu tại sao Ngôn Yên vẫn không chịu lập gia đình, cũng hiểu vì sao Ngôn Yên luôn ở lại trên núi, không chịu trở về nhà: Con bé khó giải bày những chuyện cũ này, lại không cách nào đối mặt với cha già vẫn luôn tha thiết hy vọng con bé sống hạnh phúc qua ngày, không thể làm gì khác hơn là vẫn núp ở trên núi. Con bé ở lại trên núi là vì tránh né.

Ngôn Yên lấy thư của La Giản từ trong ngực ra, lấy dừng khí nói: “Con vẫn vướng víu hài tử nhỏ nhọ đó, hài tử từ khi con trong tã lót đã bị ôm đi từ bên người con, hiện giờ La Giản và Nhung thị đã ly duyên, cầu xin con gả cho hân, cùng hân và Văn Nhân một nhà ba người cùng chung sống qua ngày. Tình hình giữa hân và Nhung thị khá quỷ dị, vì vậy con nghe nói hân và Nhung thị đã ly duyên cũng không cảm thấy giật mình. Cha, cha xem...”

“Không được!” Ngôn đại nhân hầm hầm, “La Giản thứ đồ vô si này không thể gả! Yên nhi, chính là vì hài tử, cũng không thể chấp nhận một nam nhân đạo đức bại hoại! Yên nhi con yên tâm, cõi đời này nam nhân tốt còn nhiều, cha sẽ chọn cho con một người phẩm hạnh xuất chúng. Còn có Văn Nhân, cha cũng sẽ đón con bé về, không thể để con bé bị khi dễ ở La gia!”

--

Lâm Thâm tiểu cô nương theo La Giản trở lại Lâm phủ phủ Trường Anh, phụ thân, ca ca của nàng đều đã trở về nhà, lúc này Lâm Thâm có người có thể khoe khoang rồi, khoác lác rồi khoe khoang chuyển đi Tây Sơn của mình và cậu, “... Cậu thương con bao nhiêu, biết con không có mợ, vì vậy cưới một

người cho con, đặc biệt lên núi! Tây Sơn cực xa, biết không?”

Lâm Phong, Lâm Khai và Lâm Hàn đều cười không thôi. Tiểu a Thắm, thì ra cậu cười mợ là vì người hả.

“Nhưng mà, cuối cùng Ngôn tiên sinh vẫn còn chưa đồng ý.” Lâm Thắm quay đầu nhìn La Giản, vẻ mặt ghét bỏ, “Không trách con được, đều do cậu nói sai!”

Lâm Thắm một mực chắc chắn là cậu nói sai, nhưng cha và ca ca nàng hỏi nàng, “Cậu nói sai câu nào rồi vậy.” Thì nàng lại không trả lời được.

“Cậu, cậu nói sai câu nào rồi.” Lâm Thắm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên thỉnh giáo La Giản.

La Giản vò đầu, “Cậu cũng không biết.” Hắn còn chưa biết rõ đâu, không biết vì sao trước đó Ngôn tiên sinh cảm động khóc, lúc sau đã tức giận bỏ chạy rồi.

“Xin hai vị thuật lại một lần từ đầu tới đuôi những lời đã nói, những chuyện đã làm ở trên núi có được không?” Lâm Đàm mỉm cười nói.

“Tỷ tỷ, muội cho tỷ biết.” Lâm Thắm vội vàng không ngừng chạy tới, “Muội cho tỷ biết nha, muội nhớ được rõ ràng, thật đó.”

Trí nhớ nhỏ bé này của nàng thật sự còn thật không tệ, nói rõ ràng mình lần mò tới cửa phòng học ra làm sao, dẫn Ngôn tiên sinh ra ngoài như thế nào. Đối thoại giữa La Giản và Ngôn tiên sinh sau đó, nàng lại không nói tí mĩ được rồi.

La Giản ngược lại nhớ được rõ ràng, nhưng ngược ngùng nói ra trước mặt nhiều người như vậy, gọi Lâm Đàm vào trong góc, nói cho riêng nàng biết.

Lâm Đàm im lặng nhìn hắn hồi lâu, “Cậu, cậu nói vậy cho dù là ai đều sẽ tức giận. Cậu cầu hôn chính là thật lòng thành ý cầu hôn, Ngôn tiên sinh không đồng ý cậu cứ tỉnh thần bất khuất tiếp tục năn nỉ, sao có thể nói nếu như Ngôn tiên sinh thật sự không muốn gả thì thôi quen đi được chứ.”

Có vậy La Giản mới biết mình sai ở chỗ nào, hối hận không thôi.

“A Đàm, cậu nên bỏ cứu như thế nào?” La Giản lo sợ bất an, xin Lâm Đàm chủ ý.

Lâm Đàm hơi nhíu mày, “Chỗ Ngôn tiên sinh cũng không có vấn đề gì, cậu, nghe như lời cậu nói, Ngôn tiên sinh đã động lòng rồi. Sau này nếu có thể gặp mặt, cậu nói nhiều thêm với Ngôn tiên sinh mình một mảnh chân tình, lại nói nhiều về Văn Nhân, Ngôn tiên sinh sẽ càng thêm chuyển ý. Cho dù Ngôn tiên sinh không có ý tứ với cậu, nhưng cũng không bỏ được Văn Nhân đúng không? Cậu, vấn đề không nằm ở chỗ Ngôn tiên sinh mà nằm ở chỗ Ngôn đại nhân.”

“Ngôn... Ngôn đại nhân?” La Giản lắp ba lắp bắp hỏi.

Thật ra hắn rất sợ Ngôn đại nhân, chưa bao giờ dám đối mặt với Ngôn đại nhân. Một là chột dạ, đuối lý, một nguyên nhân khác chính là vì Ngôn đại nhân có thanh danh cương trực vang dội, một thân chính khí, La Giản hoàn khổ này đến bên cạnh Ngôn đại nhân, tự ti mặc cảm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Đàm biết người cậu này của mình từ trước đến giờ không để ý đến chính sự trong triều, nên kiên nhẫn nói cho cậu biết: “Ngự sử đài phụ trách duy trì trật tự, vạch tội quan viên, giữ vững kỷ cương, vừa có thể nghe gió tấu lên, giám thẩm án lớn, quan trọng, quyền hạn vô cùng lớn. Quan trọng nhất là, Ngự sử đài dùng để giám sát bách quan, có thể trực tiếp tấu trình với hoàng đế bệ hạ, cũng không cần thông qua Thừa tướng, nói cách khác, Ngự sử đài độc lập, không bị quyền thần khống chế.”

La Giản giống như đã hiểu ra điều gì.

Lâm Đàm buồn mím mắt xuống, kín đáo than thở, “Lần này, chỉ sợ cháu liên lụy đến cậu rồi. Nếu như tương lai cháu không phải là hoàng trưởng tử phi, dù sớm hay muộn gì Ngôn đại nhân cũng sẽ bị cậu và Văn Nhân đá động, nhận lấy con rẻ, cháu ngoại. Nhưng mà, cháu sắp kết hôn, nếu như Ngôn đại nhân kết thân với phủ Tấn Giang Hầu, đại khái sẽ bị cho rằng đang đứng vào hàng các hoàng tử đi?”

“Đây cũng quá phức tạp.” La Giản choáng váng.

“Cậu, là cháu liên lụy đến cậu.” Lâm Đàm tỏ vẻ đau thương, xót xa nói.

Thật ra thì lòng La Giản rất mềm, vừa thấy Lâm Đàm như vậy đã không chịu nổi, vội an ủi nàng, “Đừng nghĩ như vậy, cháu đã giúp cậu rất nhiều việc rồi,

nếu không có cháu, vào lúc này cậu vẫn đang trong ngục đấy. A Đàm, người một nhà không nói lời hai nhà.”

Hắn đang moi ruột moi gan coi còn có lời nào có thể an ủi Lâm Đàm hay không, lại thấy Lâm Đàm nghịch ngợm nở nụ cười.

“Được đó, thì ra cháu cũng giống như tiểu a Thắm, nghịch ngợm như vậy!” La Giản thế mới biết Lâm Đàm đang chọc hắn chơi, không khỏi bật cười.

Lâm Đàm nhẹ giọng nói, “Cậu, cháu đây không phải định trêu chọc cậu vui vẻ đâu. Ngự sử đài vốn nên lấy Ngự sử đại phu cầm đầu, nhưng chức vụ Ngự sử đại phu ở bốn triều khi thì làm bài trí khi thì phế bỏ, nên thường thường bỏ trống, cho nên Ngự sử Trung thừa thật sự là trưởng quan của Ngự sử đài không thể nghi ngờ. Vị trí này của Ngôn đại nhân rất quan trọng đó, trong triều thần bất cứ phái nào đều muốn lôi kéo. Cháu và Ngôn đại nhân chưa từng tiếp xúc, cũng chẳng hiểu rõ tính tình của hắn, nhưng mà từ những gì mà hắn làm đến xem, nhất định là một vị quan viên rất chính trực và kiên định. Người như vậy, hoặc không tham dự vào chuyện tranh trừ, hoặc có chủ trương có đích lập đích, không đích lập trường.”

“Hoài Viễn vương là trưởng.” La Giản vui mừng.

“Đúng, hắn là hoàng trưởng tử.” Lâm Đàm mỉm cười.

Chỉ cần hoàng đế vẫn còn không lập hoàng hậu, Hoài Viễn vương liền có ưu thế hơn bọn đệ đệ của hắn.

Ít nhất trong suy nghĩ của quan viên bảo thủ kiên trì đích trưởng kế thừa, không có đích hoàng tử, hoàng trưởng tử chính là đối tượng hoàng tử tốt nhất.

“Vậy, Ngôn đại nhân sẽ không phản đối cậu?” La Giản hưng phấn xoa xoa tay, vừa vui mừng lại rất lo lắng.

“Cái này còn thật không dám chắc chắn.” Lâm Đàm có ý tốt nhắc nhở, “Cậu, cháu chỉ suy đoán thôi, còn phải xem rốt cuộc Ngôn đại nhân có tính tình như thế nào. Cậu có nghĩ tới không, Ngôn tiên sinh có thể ở trên núi thủ thân nhiều năm như vậy mà không bị người nhà bức bách, như thế, Ngôn đại nhân có khả năng là vị phụ thân cung chiều nữ nhi đó? Nếu quả thật là vậy, Ngôn đại nhân sẽ không phải quan tâm nhất là tranh giành trừ vị gì, mà là cuộc sống của Ngôn tiên sinh có hài lòng hay không. Nếu như ai muốn cưới nữ nhi của hắn, vậy khiến lão nhân gia hắn tin tưởng người đó thật lòng đối xử tốt với Ngôn tiên sinh đi.”

“Cậu rất thật lòng.” La Giản vội thổ lộ, “Cậu thật... cậu là thật tâm đối với Ngôn tiên sinh đó.”

“Cậu nói với cháu thì có ích lợi gì.” Lâm Đàm cười, “Cậu ngược lại tìm cách nói với Ngôn đại nhân đi, chỉ cần khiến hắn tin, cậu sẽ có thể như nguyện cưới được thê tử về, một nhà ba người đoàn tụ.”

“Thật lòng, thật lòng.” La Giản lẩm bẩm trong miệng.

Lâm Đàm cười cười, “Cậu thêm chút sức đi, chúng cháu đều chờ uống rượu mừng của cậu đấy.” Xoay người rời đi.

La Giản vẫn còn đang lẩm bẩm, “Thật lòng, thật lòng, khiến Ngôn đại nhân tin tưởng ta thật lòng.”

Lâm Thắm dò dáo sức sống đi qua, “Cậu, hiện giờ cậu đã biết nói câu nào sai rồi chứ?”

La Giản ôm Lâm Thắm lên án kỷ bên cạnh để cho nàng ngồi xuống, nghiêm túc thỉnh giáo nàng, “Tiểu a Thắm, nếu như cháu muốn khiến người khác tin tưởng cháu thật tâm, sẽ làm như thế nào?”

Vào lúc này hắn đã tẩu hỏa nhập ma, do đó, lôi kéo cháu ngoại nhỏ hỏi vấn đề cao thâm như vậy.

Lâm Thắm cực kỳ kinh ngạc, ánh mắt trong suốt thuần túy, “Nói chứ sao, nói cho người đó biết, còn có thể làm như thế nào chứ?”

Cậu là người lớn rồi, lại hỏi vấn đề ngốc như vậy, không đáng nhắc tới như vậy, Lâm Thắm tiểu cô nương tỏ vẻ khinh bỉ cậu, quyết định về sau phải cẩn thận nói cậu, thuyết phục cậu, còn tận tâm tận lực hơn đại Bạch và tiểu Hôi.

“Đơn giản như vậy?” La Giản kinh ngạc nhưng mảy.

“Vốn rất đơn giản mà.” Lâm Thắm cười hi hi, cơ trí nhảy xuống án kỷ, sôi nổi đi làm nũng với phụ thân, ca ca nàng.

Cậu thật sự quá ngốc, Lâm Thắm tiểu cô nương đã không có cách nào nhìn thẳng vào cậu được rồi.

La Giản ngờ ngác đứng ngây đó một lúc, “Muội muội, muội phụ, ta có việc đi trước. A Khai, a Đàm, a Hàn, a Thắm, hôm nào khác cậu lại tới tìm các cháu chơi.” Giống như một trận gió ra cửa.

“Cậu đây là đi làm gì vậy.” Lâm Hàn và Lâm Thắm đồng thời nhào tới cạnh cửa, vừa bám khung cửa, vừa kinh ngạc đưa mắt nhìn La Giản đi xa.

Lâm Khai chậm rãi thông thả bước tới đây, “Đi cưới mợ cho tiểu a Thắm chúng ta đó.”

“Thật sao.” Lâm Thắm cười thành một đóa hoa.

Lâm Hàn cảm thấy đáng về muội muội như vậy ngốc không thôi, mắt không đành lòng nhìn, đầy cõi lòng tịch liêu xoay người.

Lâm Đàm thương lượng với Lâm Phong, Lâm Khai, “Cha, ca ca, nếu như muốn chu toàn chuyện tốt cho cậu và Ngôn tiên sinh, để cho một nhà ba người bọn họ được đoàn tụ, vậy chúng ta phải tìm bậc thang cho Ngôn đại nhân bước xuống, hai người nghĩ sao?”

“Cha cũng nghĩ như vậy.” Lâm Phong cười gật đầu, “Nếu như đổi lại là cha, có một nữ nhi nuôi trong khuê phòng đến ba mươi tuổi mới thích người ta, hơn nữa còn là thế tử phủ Tấn Giang Hầu mới vừa ly duyên với vợ trước, nếu như gả con gái tôi, cha cũng cảm thấy thật mất mặt, sợ rằng chọc người chỉ trích, phải có cách nói hay nào đó mới được.”

Lâm Đàm tự phụ cười cười, nụ cười rất giảo hoạt.

Lâm Khai khẽ sờ cằm, “Một khi a Đàm cười như vậy, ca lại cảm thấy muội muốn làm chuyện xấu. A Đàm, sẽ không phải mượn chuyện này hung hăng cho Tiểu Lan một kích đó chứ.”

“Tại sao lại không chứ?” Lâm Đàm lễ thắng khí hùng, “Nhiều năm nay nàng ta đối xử với nương chúng ta như thế nào, lại gieo họa cho cậu ra làm sao, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng thôi sao? Hơn nữa, cho Ngôn đại nhân một bậc thềm thì phải ghê tởm Tiểu Lan, đây là chuyện không có cách nào.”

“A Đàm thật xấu.” Lâm Phong và Lâm Khai đều vui vẻ.

Cha con ba người mỗi người cầm một chiếc ghế ngồi chung một chỗ, thương lượng chi tiết.

“Nói gì thế, chúng con có thể nghe không vậy?” Lâm Thâm kéo tay Lâm Hàn tới tham gia náo nhiệt.

“Không thể.” Lâm Phong mỉm cười kéo tiểu nữ nhi qua, mở hai bàn tay nhỏ bé của nàng ra, “A Thâm, chờ con một năm lại một năm, đếm đủ mười đầu ngón tay rồi, đến lúc đó có lẽ mới có thể.”

Trên mặt Lâm Thâm đầy niềm nở tươi cười, “Chờ khi con mười tuổi?”

Lâm Phong cười lắc đầu, “Không phải, là qua thêm đúng mười năm.”

Lâm Thâm giờ hai bàn tay nhỏ bé lên nhìn qua xem lại, trên khuôn mặt nhỏ bé tràn đầy vẻ thất vọng, “Qua thêm mười năm nữa sao, thật lâu nha.”

Lâm Đàm nhìn dáng vẻ nhỏ bé ngây thơ đáng yêu của muội muội, không nhịn được cúi đầu hôn nàng một cái, “A Thâm, mười năm sẽ đi qua rất nhanh, thời gian qua mau, ngày tháng trôi đi.”

Lâm Thâm yêu kiều dựa sát bên người tỷ tỷ.

Ngày đó La Giản lấy hết dũng khí đến Ngôn phủ cầu hôn, Ngôn đại nhân ngược lại gặp mặt hần rồi, nhưng mà vừa gặp mặt đã nhắm đầu hần mà chửi rủa, nói đến chỗ tức còn thuận tay cầm chổi lông gà lên đánh hần mấy cái, đánh xong đuổi hần đi;

La Giản bất khuất, ngày hôm sau lại đi; ngày hôm sau vẫn bị mắng bị đánh, ngày thứ ba hần lại lấy sức, dũng cảm tiến tới, lại một người một ngựa đi. Kết quả vẫn giống như hai ngày hôm trước.

Tấn Giang Hầu bái phỏng Ngôn đại nhân, thay La Giản nói rõ ý cầu hôn: Ban đầu La Giản chọn trúng là vị cô nương này, những năm gần đây vẫn tâm tâm niệm niệm là cô nương này, hiện giờ La Giản hoàn khổ đệ tử này nguyện ý nỗ lực muốn mạnh lên vì cô nương này, tại sao Ngôn đại nhân lại không cho hần cơ hội chứ?

Thấy Ngôn đại nhân thờ phỉ phò định cự tuyệt, Tấn Giang Hầu giờ tay ngăn lại, lạnh nhạt nói: “Ngôn đại nhân, sao người biết vị cô nương kia không muốn cho hần cơ hội này chứ? Coi như vị cô nương kia không có ý tứ gì với La Giản, cũng sẽ thương yêu Văn Nhân.”

“Người còn có mặt mũi nói Văn Nhân.” Ngôn đại nhân hết sức tức giận, “Trả Văn Nhân lại cho ta!” Đòi cháu ngoại của hần từ chỗ Tấn Giang Hầu.

Tấn Giang Hầu tới vì muốn người, sao lại sẽ góp thêm một người vào được chứ? Dĩ nhiên không đồng ý.

Tấn Giang Hầu và Ngôn đại nhân lý luận tới lý luận đi, ai cũng không rõ có thể thuyết phục được ai; La Giản ngày ngày mặc gió mặc mưa đi tới Ngôn gia tỏ rõ quyết tâm, hần cũng không nói lời ngon tiếng ngọt gì, chính là lật tới lật lui mấy câu nói kia, “Ban đầu ta trúng ý chính là nàng, ta thích vẫn là nàng, ta muốn cưới nàng, cùng thế tử, nữ nhi một nhà đoàn tụ, về sau sống yên ổn qua ngày.” Nói đến Ngôn đại nhân đều thuộc lòng.

Trong lúc cha con Tấn Giang Hầu và Ngôn đại nhân thường xuyên đàm phán, trong kinh thành nổi lên lời đồn đại.

Bởi vì lời đồn đại này có liên quan đến hai vị mẹ kế ác độc, cũng có liên quan đến hoàng trưởng tử phi sắp lấy chồng, cho nên truyền lưu cực kỳ nhanh, quả thật được xưng là đường lớn biết ngõ hẻm nghe thấy.

Lời đồn đại như thế này: Có một nhà Hầu phủ, thế tử chính thức của Hầu gia qua đời, vị đường tỷ lớn tuổi chưa gả của nàng thay đường muội gả vào, làm phu nhân tái giá của Hầu gia. Vị phu nhân tái giá này ngoài mặt đối xử rất tốt với nhi tử của vợ cả, nhưng trên thực tế lại một mực âm thầm tính toán vị thế tử số khổ này. Sau khi thế tử trưởng thành, nàng cố ý an bài thế tử đến gặp mặt hai vị cô nương một nhà thân thích, một đôi biểu tỷ muội, biểu tỷ tư chất thường thường, còn có bệnh kín, biểu muội lại là một vị thực nữ thiên sinh lệ chất, dịu dàng thanh tao nhã nhặn. Nhưng đáng tiếc thay, vị thực nữ này và thế tử đều mệnh khổ giống nhau, đều mất mẹ khi còn tấm bé, ở dưới tay mẹ kế kiếm sống. Mẹ kế của thế tử không muốn để cho thế tử cưới được hiền thê, mẹ kế thực nữ không muốn để cho kẻ nữ gả vào Hầu phủ, hai người cùng nhau phá hư, khi nói hôn sự rõ ràng là biểu muội, khi hạ lễ đính

hôn cũng là biểu muội, biểu muội cho rằng chung thân của mình có chỗ dựa vào, đời này kiếp này đã là người của thế tử -- hạ lễ đính hôn, vốn chính là ý tứ hôn sự mọi chuyện đã định -- ai ngờ mẹ kế hai bên nổi lên ý xấu, thừa dịp phụ thân thực nữ ra ngoài làm quan, không ai làm chủ cho, khi dễ thế tử trẻ người non dạ, lại mạn thiên quá hải, đổi biểu muội thành biểu tỷ, đánh chia rẽ một đôi nhân duyên. Sau đó, thế tử luôn luôn cứng rắn bị mẹ kế cấm vào, bất hòa với thế tử có ám tật, buồn bức không vui, còn biểu muội càng thêm thê không lấy chồng, thủ thân như ngọc. Một đôi hài tử số khổ như vậy, thật sự khiến cho người ta thổn thức mà.

Lời đồn đại này truyền lưu vô cùng rộng, thậm chí kể cả hoàng đế trong cung đều biết.

Hoàng đế nghe nói chuyện La Giản, lắc mạnh đầu: “Nhuong thị có ám tật như vậy, hẳn phải mười mấy năm sau mới biết được, ngốc này ngốc đến tận nhà rồi, nhưng cũng nói rõ hẳn đã bao nhiêu năm cho tới nay đều chưa từng thân cận gì với Nhuong thị, rất đáng thương.”

Hoàng đế thương hại La Giản, càng thương hại Ngôn Yên hơn, triệu Tấn Giang Hầu và Ngôn Trung thừa đến, tự tay viết hai bộ chữ, ban thưởng cho mỗi người một bức.

Trên bức ban thưởng cho Tấn Giang Hầu viết “Mắt dê mới sửa chuồng, coi như không muộn”, trên bức cho Ngôn Trung thừa lại là “Người có tình sẽ thành thân thuộc”.

Tấn Giang Hầu và Ngôn Trung thừa không lời nào để nói, khấu đầu tạ ơn.

Từ Từ Thần điện ra ngoài, Tấn Giang Hầu hắng giọng một cái, “Ngôn đại nhân, vậy chúng ta làm hôn sự cho hai hài tử, được chứ? Văn Nhân cũng sắp cập kê rồi, nếu như lễ cập kê của con bé có thể do mẹ ruột đến chủ trì thì tốt biết bao. Khuyển tử và lệnh ái đã là hài tử số khổ, chúng ta không thể để cho Văn Nhân cứ vẫn đáng thương như vậy, đại nhân nói có đúng không?”

Ngôn Trung thừa thở dài: “Làm đi.”

Tấn Giang Hầu mừng rỡ, “Thân gia, thế quyết định như vậy rồi?”

Đối diện với ánh mắt mừng rỡ của Tấn Giang Hầu, trong mắt Ngôn Trung thừa cũng có nụ cười chớp động, “Quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dưới gối Ngôn Trung thừa cũng chỉ có đôi tỷ đệ Ngôn Yên và Ngôn Vĩ, hẳn yêu hai hài tử hơn cả tính mạng, Ngôn Yên vẫn núp trên núi không chịu về nhà, không chịu lập gia đình, trong lòng hẳn có thể không gấp gáp sao? Hiện giờ mỗi ngày La Giản đều đến Ngôn gia tỏ rõ quyết tâm, Tấn Giang Hầu tự mình thay con yêu cầu hôn, hơn nữa lời đồn đại trong kinh, hoàng đế ban thưởng chữ, hẳn có đầy đủ lý do để gạt đầu đồng ý.

La Giản mới vừa hòa ly Nhuong thị, nếu như Ngôn gia nhanh chóng hứa hôn, ở trong cái nhìn của người đời khó tránh khỏi có phần không hợp tình người, dễ dàng đưa tới chỉ trích. Nhưng có lời đồn đại trong kinh làm nền, mọi người đều biết được La Giản và Ngôn Yên mới là một đôi hôn phu hôn thê, chỉ vì gặp phải mẹ kế ác độc của hai bên mới có thể phí thời gian chậm trễ nhiều năm như vậy, biến thành đáng thương.

Lời đồn đại đã cho Ngôn Trung thừa bậc thêm bước xuống, hơn nữa hoàng đế ban thưởng chữ, vậy càng là một chuyện tốt mọi người ca tụng rồi. Gặp phải tình huống như thế này, Ngôn Trung thừa thật sự có thể thu hồi tất cả nỗi băn khoăn, thật vui mừng gả nữ nhi rồi.

Ngôn Trung thừa là gia trưởng nhà gái, vẫn tương đối căng thẳng. Nên Tấn Giang Hầu nhiệt tình hơn hẳn nhiều, lúc này đổi giọng gọi “Thân gia”, cũng khiêm tốn thỉnh giáo, “Thân gia, ta đã xem hoàng lịch, ngày mai chính là ngày hoàng đạo, ta xin người làm mai tới cửa xin, được chứ?”

Ngôn Trung thừa khẽ nhếch, “Hầu gia cần gì phải quá gấp gáp vậy.”

Trong lòng người làm cha này cũng rất kỳ quái, khi nữ nhi không muốn gả cho người Ngôn Trung thừa trông mong sốt ruột, lo lắng cho chung thân của nàng, hiện giờ nữ nhi sẽ phải gả đi, lại cảm giác không nỡ, chỉ muốn đẩy hôn sự về sau, ghét bỏ Tấn Giang Hầu quá mức gấp gáp.

Tấn Giang Hầu mỉm cười, “Thân gia, đâu có gì quá gấp gáp đâu, khuyển tử đã ở độ tuổi này rồi, chính là năm nay cưới thê, nhanh nhất cũng phải sang năm mới có thể sinh con được. Cho đến nay La gia còn không có thể tôn, ta có thể không gấp gáp sao?”

Sức tướng tượng của Ngôn Trung thừa rất phong phú, nghe lời Tấn Giang Hầu nói, trước mắt lập tức xuất hiện hai đứa trẻ nít trắng trẻo mập mạp, giống Ngôn Khoa, Ngôn Trật lúc vừa mới sinh ra như đúc, làm cho người ta yêu thương, hẳn không khỏi tìm đập thỉnh thịch, nói: “Vậy liền ngày mai đi.”

Nhanh chóng làm hôn sự, hẳn tiện ôm cháu ngoại.

Tấn Giang Hầu cười chấp tay, “Ngày mai mời bà mồi qua phủ.”

Sắc mặt của Ngôn Trung thừa cũng không quá tốt, “Đề cập tới chuyện hôn sự, đưa Văn Nhân đến Ngôn gia ở mấy ngày được không?”

Tuy rằng Ngôn Trung thừa nghiêm mặt, nhưng trong mắt lại mơ hồ ngấn lệ chớp động, Tấn Giang Hầu rầu rĩ trong lòng, gật đầu nói: “Văn Nhân vô cùng nên thân cận nhiều hơn với mẫu thân, qua ngày mai, ta sẽ lệnh cho khuyển tử đưa con bé đến Ngôn gia làm phiền mấy ngày.”

“Văn Nhân đáng thương.” Ngôn Trung thừa tỏ vẻ phiền muộn.

Tấn Giang Hầu lặng lẽ không nói gì.

La Văn Nhân đứng là vô cùng đáng thương. Mặc dù Ngôn Yên sẽ phải đến phủ Tấn Giang Hầu, nhưng trên danh nghĩa nàng vẫn chỉ có thể là mẹ cả của La Văn Nhân mà không phải là mẹ đẻ, La Văn Nhân vẫn có thân phận thứ nữ như trước, đây là không thể nào sửa đổi được -- thân thể của La Văn Nhân không thể truyền ra. Nếu như thân thể của La Văn Nhân bị người người đều biết, không sai biệt lắm cũng sẽ tương đương với danh dự Ngôn Yên bị mất hết rồi, đó là chuyện phủ Tấn Giang Hầu, Ngôn gia đều không thể tha thứ được.

Ngôn Trung thừa bước chân nặng nề ra khỏi Tử Thần điện.

Tấn Giang Hầu yên lặng đi theo phía sau hắn.

Mặc dù bây giờ coi như tất cả đều có kết cục vui vẻ, nhưng tổn thương trước kia thì sao? Vết rách trước kia thì sao? Rõ ràng còn tại đó, là vĩnh viễn không xóa đi được.

Tấn Giang Hầu ra cửa cung, chưa trở về phủ mà đi thẳng đến phủ Kiến Khang đại trưởng công chúa.

Kiến Khang đại trưởng công chúa là cô của đương kim hoàng đế, một vị công chúa trường thọ nhất trong hoàng thất, hiện giờ đã bảy mươi tuổi rồi. Năm mười sáu tuổi nàng gả thấp cho con út Định Quốc Công phủ Hình Thành, cùng với phò mã rất ân ái, bây giờ đã con cháu đầy đàn, cành lá rậm rạp. Trong kinh thành nếu như muốn tìm một vị làm mai phúc thọ song toàn, thân phận tôn quý, đại khái không có vị nào có thể so sánh được với Kiến Khang đại trưởng công chúa rồi.

Kiến Khang đại trưởng công chúa rất hiếm gặp khách, nhưng mà Tấn Giang Hầu trọng thần trong triều như vậy cầu kiến, nàng vẫn nguyện ý tự hạ thấp địa vị gặp mặt một lần.

Tấn Giang Hầu không nói nhảm lời khách sáo gì, gặp mặt hành lễ vấn an xong, nói thẳng ý đến.

Kiến Khang đại trưởng công chúa tóc bạc búi lỏng nghe được ý Tấn Giang Hầu tìm đến, rất cảm khái, “Tiểu tức phụ tên a Huỳnh trước đó của ngươi rất dịu dàng, thường thường theo lão bà từ ta đây ngồi dưới tàng cây uống trà, mặc dù có thể không nói lời nào, lại khiến cho cả người ta đây đều thoải mái. A Huỳnh đã mất đi nhiều năm như vậy, ta nghĩ đến nàng còn cảm thấy đáng tiếc. Là con trai duy nhất mà nàng lưu lại muốn cưới con dâu sao? Được, ta đây sẽ làm người mai, cũng coi như cho a Huỳnh ở dưới cửu tuyền một giao đãi đi.”

Tấn Giang Hầu liên tục bái tạ.

Có thể mời được Kiến Khang đại trưởng công chúa làm mai, La Giản và Ngôn Yên thật sự rất có mặt mũi rồi.

Tấn Giang Hầu không giỏi nói chuyện, nói xong chính sự đã nhanh chóng cáo từ.

Sau khi hắn rời đi, cháu dâu của Kiến Khang đại trưởng công chúa Cỗ thị mời bà cố ăn chè, Kiến Khang đại trưởng công chúa nhận lấy chén sứ nhỏ, nhũn nhũn mà hỏi: “Hai ngày nay ta đây dường như nghe nói La thế tử phủ Tấn Giang Hầu ăn thua thiệt gì chỗ mẹ kế, là xảy ra chuyện gì?”

Cỗ thị biết Kiến Khang đại trưởng công chúa rất thích người trẻ tuổi hoạt bát chút, cho nên cũng không câu nệ, tươi cười rạng rỡ nói: “Chuyện này loan truyền xôn xao trong kinh, nói La thế tử vốn nghị hôn chính là cô nương Ngôn gia, đáng tiếc hai nhà đều là mẹ kế, mẹ ruột của La thế tử mất sớm, mẹ ruột của Ngôn cô nương cũng đã qua đời, đều do mẹ kế tổ chức hôn sự. Còn gia chủ của hai nhà, gia trưởng Tấn Giang Hầu thường canh giữ biên cương, khi đó Ngôn đại nhân cũng công cán bên ngoài, La thế tử lại trẻ người non dạ, Ngôn cô nương nữ hài nhi gia trong khuê phòng, càng thêm do người định đoạt, sau lại không biết thế nào bị đổi thành cô nương Nhưong gia. Cô nương Nhưong gia này có ám tật, tuy rằng không biết rốt cuộc là ám tật gì, nhưng sau khi xảy ra chuyện phủ Tấn Giang Hầu lưu người về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ cũng không dám lên tiếng câu gì, có thể thấy được cực kỳ nghiêm trọng. Haizzz, cô nương sẵn có ám tật, lúc bàn luận hôn sự ngược lại không nói một tiếng, đây không phải là kẻ bịp bợm sao? La thế tử đã là người trung niên, kẻ cả một nhĩ tử còn không có, tương lai phủ Tấn Giang Hầu này sẽ giao cho ai? Không trách được Tấn Giang Hầu gia lại tìm tổ mẫu làm mai mối, xem chừng hấn sốt ruột rồi, tuổi lớn như thế còn chưa thấy thế tử sinh hạ cháu ruột cho hấn đó.”

Giọng nói của nàng rất trong trẻo, nói chuyện rất lưu loát, lúc nói mang cười, một câu chuyện thật dài nói ra từ trong miệng nàng thế mà lại rất rõ ràng.

Kiến Khang đại trưởng công chúa cười lạnh, “Mười mấy năm qua rồi, ám tật lại không bị phát hiện ra, có thể thấy được La thế tử và Nhưong thị có bao nhiêu xa cách. Hừ, làm hại một người vắng lạnh qua bao nhiêu năm như vậy, một người khác lại giữ gìn trong khuê, hai người làm mẹ kế này thật đúng là ác độc đấy.”

“Đúng vậy.” Cỗ thị phỏng đoán tâm tư Kiến Khang đại trưởng công chúa, phụ họa nói: “Tổ mẫu nói thử xem, mẹ kế của Ngôn cô nương này là nữ nhi tiểu hộ nhân gia, không lên mặt bàn không có kiến thức đã đành, Lan Lăng Tiêu thị cô nương lại cũng như vậy, không biết xấu hổ sao? Xuất thân danh môn, cách đối nhân xử thế luôn luôn cần hào phóng mới có đáng vẻ, dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy hại con riêng, rõ là... haizzz, làm cho người ta không

cách nào để nói nổi.”

Trên khuôn mặt tươi cười của Kiến Khang đại trưởng công chúa hiện ra nụ cười ý vị sâu xa, “Có vài người lòng cao hơn trời, mệnh bạc như giấy, đó là chuyện không có cách nào khác.”

Cổ thị thông minh, vội cảm lấy chùy mỹ nhân không nhẹ không nặng đâm chân cho Kiến Khang đại trưởng công chúa, ân cần cười nói: “Tổ mẫu chỉ bảo cháu dâu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì đi.”

Kiến Khang đại trưởng công chúa khẽ cười cười, “Người hài tử này ngược lại là một đứa thận trọng, nói cho người biết cũng chẳng sao cả. Năm đó cô nương nổi tiếng nhất Lan Lăng Tiêu thị chính là Tiêu Lan phu nhân hiện giờ của Tấn Giang Hầu đó, thê tử chính thức của hần Tiêu Huỳnh cũng không thu hút gì, là nữ nhi nhị lão gia Tiêu gia, nhị lão gia Tiêu gia qua đời sớm, Tiêu Huỳnh toàn do mẫu thân nuôi dưỡng đến lớn khôn, tính tình rất dịu dàng ngoan ngoãn. Tiêu Lan và Tiêu Huỳnh ra đời cùng năm, năm hai nàng cùng mười sáu tuổi ấy, Lễ Tông hoàng đế tuổi trẻ đăng cơ muốn chọn lựa hoàng hậu trong danh môn thực nữ ở toàn bộ kinh thành...”

“Hoàng hậu?” Cổ thị nghe mà mê mẩn.

Kiến Khang đại trưởng công chúa nheo hai mắt lại, khoan thai nói: “Lúc đó Lễ Tông hoàng đế có đôi tượng trưng ý, mẹ của hần Long Đức thái hậu cũng có đôi tượng trưng ý, bản thân đều kiên trì, dẫn tới đôi tượng hoàng hậu chậm chạp không định ra. Các khuê tú lòng mang chí lớn tận mây xanh không thể làm gì khác hơn là chờ đợi, rồi lại chờ đợi. Lúc ấy bao nhiêu tiểu thư danh môn thế gia mong đợi có thể được chọn làm hoàng hậu, ngồi xe mười sáu con ngựa kéo hào hoa, từ cửa chính Ngọ Môn tiến vào Tử Cấm thành, nhập chủ trung cung, mẫu nghi thiên hạ, sau cùng mà, ha ha.”

“Sau cùng như thế nào?” Cổ thị hỏi vội.

Kiến Khang đại trưởng công chúa lạnh nhạt nói: “Lễ Tông hoàng đế tại vị năm thứ ba, Tây Bình Quận vương Cao Lăng cầu kết với người Khương tạo phản, một đường cướp đốt giết hiếp, công phá kinh thành, dân chúng chạy tứ phía, kẻ cả các quan viên đều rời rít vứt bỏ chức quan không làm, chạy ra khỏi kinh thành bảo vệ tính mạng, Lễ Tông hoàng đế chết dưới tay cuồng đạo phản bội trong hoàng cung. Giấc mộng đẹp của các thiếu nữ kia tất cả đều bể nát.”

“Không trách được Tiêu phu nhân bây giờ rõ ràng là đường tử, cuối cùng ngược lại thành điển phòng cho đường muội.” Cổ thị bưng tỉnh hiểu ra.

Tiêu thị nhất định là một thành viên trong đám thiếu nữ mơ ước được Lễ Tông hoàng đế chiêu làm hoàng hậu, đường muội đã xuất giá rồi, nàng vẫn còn làm giấc mộng hoàng hậu. Bất hạnh thay Lễ Tông hoàng đế bị quân phản loạn giết chết, giấc mộng hoàng hậu của nàng cũng bể nát, không thể không tìm mối lương duyên khác.

Nhưng năm đó nàng nhất định đã từng cự tuyệt rất nhiều nhà cầu hôn, đợi đến sau khi Lễ Tông hoàng đế bị giết nàng còn muốn lập gia đình thì sẽ không chọn được tốt đẹp gì rồi. Có lẽ vừa gặp đường muội chết, nàng liền làm kẻ thất cho Tấn Giang Hầu. Mặc dù là kẻ thất, nhưng dù sao cũng là vị Hầu phu nhân hiển hách, hơn nữa khi Tấn Giang Hầu bình định phản tặc nhất định đã nhất chiến thành danh, lúc đó là tướng quân trẻ tuổi uy chấn bốn phương rồi. So sánh với gã thấp đến nhà người ta làm nguyên phối, lấy tính tình của Tiêu Lan, đại khái càng muốn gã cho Tấn Giang Hầu đi.

“Trong lòng vị Tiêu phu nhân này nhất định không phục lắm. Nàng là đường tử, lúc nàng làm cô nương là người xuất sắc nhất trong gia tộc, đường muội lại là nữ cô nhi, chỉ có mẫu thân có thể dựa vào, so sánh với nàng dĩ nhiên kém xa. Cổ tình tạo hóa trêu ngươi, đường muội làm nguyên phối, nàng thành vợ kẻ, đại khái suy nghĩ một chút sẽ tích tụ trong lòng đi.” Cổ thị suy đoán tâm lý của Tiêu thị phu nhân Tấn Giang Hầu.

Kiến Khang đại trưởng công chúa cười lạnh, “Không ai ngăn nàng làm nguyên phối vợ cả! Lúc đó trong triều nam tử thanh niên có địa vị thấp hơn Tấn Giang Hầu, gia thế thấp hơn Tấn Giang Hầu chẳng lẽ còn thiếu sao? Nếu như nàng muốn gã, chẳng lẽ còn không gã được sao? Là bản thân nàng ham vinh hoa phú quý, tình nguyện làm kẻ thất, sau khi gã đi lại mọi cách thiết kế con cái do nguyên phối lưu lại, rất bi ôi!”

“Còn không phải như vậy sao, lại không có ai ép nàng.” Cổ thị nghĩ mà sợ vỡ ngực, “Tổ mẫu, tôn tức mới vừa nghĩ đến một chuyện, bản thân đã bị hù chết trước. Ngài nói thử xem, nữ nhân này có thể trường thọ được không? Hài tử bị khi dễ như vậy.”

“Không riêng gì nữ nhân, nam nhân cũng giống vậy.” Kiến Khang đại trưởng công chúa than thở, “A Huỳnh, chính là vị chính thê kia của Tấn Giang Hầu, đáng đáp cực đẹp, cũng vô cùng thông minh, chỉ vì từ nhỏ không cha, ở Tiêu gia rất không được coi trọng, bị khinh bỉ khắp nơi.”

“Nhưng nàng gã tốt.” Cổ thị vội nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Kiến Khang đại trưởng công chúa lại không tán thành lắm đâu: “Gà tốt cái gì? Khi nàng gã đi Tấn Giang Hầu còn chưa thành danh, trong trận bình định

phản loạn kia Tấn Giang Hầu mới hiện lộ ra, lập kỳ công. Huống chi mẹ chồng nàng... haizzz, mẹ chồng nàng vốn đến Tiều gia cầu hôn chính là Tiều Lan, Tiều gia cho phép lại là Tiều Huỳnh, mẹ chồng Tiều Huỳnh thấy Tiều Huỳnh liên tục giận dễ sợ. A Huỳnh hài tử này thật đáng thương. Cho nên nói, không quan tâm là nam nhân hay nữ nhân, muốn trường thọ nhất định phải trường thọ, không thể bỏ hài tử của mình còn tấm bé lại, mặc cho người khi dễ. Cha a Huỳnh cũng là vị tài tử đó, nếu như còn sống, a Huỳnh nào đến mức ở nhà mẹ bị khinh bỉ, đến nhà chồng lại chịu con tức của mẹ chồng chứ.”

“Ngài nói đúng lắm” Cô thị nghe mà mê mẩn.

Kiến Khang đại trưởng công chúa tuổi tác đã cao, nàng phải ra khỏi cửa chính là đại sự, biết nàng lão nhân gia muốn làm người mai mối cho La thế tử phủ Tấn Giang Hầu và cô nương Ngôn Trung thừa, từ trên xuống dưới nhất thời bận rộn vội vàng, chuẩn bị hầu hạ Kiến Khang đại trưởng công chúa lên đường.

Sau khi Tấn Giang Hầu đi ra khỏi phủ Kiến Khang đại trưởng công chúa vẫn không trở về La gia mà ngược lại đi Lâm phủ phủ Trưởng Anh.

La Giản đang ngồi đối diện ăn điểm tâm với Lâm Thâm, La Giản có phần đưa đám, Lâm Thâm giờ tay cầm miếng bánh gạo nhỏ nhắn xinh xắn lên quan sát, cảm thấy đáng đáp miếng bánh gạo này rất hợp với tâm ý của nàng, nên cười hi hi bỏ vào trong miệng, ăn say sưa ngon lành.

La Giản kể khổ với nàng, “A Thâm, cháu nói làm thế nào giờ, phụ thân của Ngôn tiên sinh lại đánh cậu ra ngoài rồi.”

Lâm Thâm giờ tay nhỏ bé trấn an vỗ vỗ hân, “Cậu, không ngừng cố gắng nha, kẻ có chí chuyện mới thành.”

Tấn Giang Hầu tự cao tự đại đi vào, nghe được nàng còn bé xiu như vậy mà nói được cả hai câu thành ngữ, vui vẻ ẩn hiện trên mặt.

“Vậy ngày mai cậu vẫn đi tiếp. A Thâm, nếu như Ngôn đại nhân lại đánh cậu ra ngoài thì sao?” La Giản vừa ăn điểm tâm vừa hỏi Lâm Thâm.

Lâm Thâm ngây thơ hồn nhiên, “Bị đánh ra ngoài thì lại đi nữa, Ngôn tiên sinh có đáng đáp đẹp như thế, dù sao cháu muốn Ngôn tiên sinh làm mẹ cháu rồi, không cần người khác.” Ngồi chồm hồm trên ghế nhỏ, nâng tay nhỏ bé lên vỗ vai La Giản, ân cần khích lệ, “Cậu, cậu cũng đừng cô phụ kỳ vọng của cháu nha.”

“Được, cậu nhất định không cô phụ kỳ vọng của tiểu a Thâm!” La Giản nhiệt huyết sôi trào.

“Cậu thật nghe lời.” Lâm Thâm tươi cười rạng rỡ.

Khóc mặt Tấn Giang Hầu giật giật, sai bước đi tới bên cạnh bàn, “La Giản, tránh ra.”

La Giản ngược mắt thấy cha tới, vội đứng lên, “Cha sao cha lại tới rồi? Mời ngồi, mời ngồi.” Nói liên tục hai lần mời ngồi, cầm tay áo lau sơ cái ghế, mời Tấn Giang Hầu ngồi.

“Cậu đối với ông ngoại vô cùng...” Lâm Thâm ngồi không yên, chồm hồm trên ghế nhỏ, chống cằm, hứng chí nhìn hai cha con Tấn Giang Hầu, “Vô cùng... vô cùng nịnh hót nha.”

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra được từ mà nàng cho là rất thích hợp.

Tấn Giang Hầu hào sảng khí phái ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Kể từ khi tiểu a Thâm lo lắng muốn để cho hân cưới Ngôn tiên sinh về làm mẹ cho cháu, hân liền vô cùng nịnh hót ông ngoại.”

La Giản buông thõng tay đứng bên cạnh, ngượng ngùng cười.

“Cậu cũng vì cưới mẹ cho cháu.” Lâm Thâm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn La Giản, cảm động không thôi, “Cậu đối xử tốt với cháu như vậy mà.”

Tấn Giang Hầu: ... ..

Không biết nên nói gì mới được rồi.

La Giản cũng há hốc mồm cứng lưỡi.

Lâm Thâm đảo tròn mắt, cơ trí trèo xuống ghế, chạy đến trước mặt Tấn Giang Hầu, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười đến vô cùng lấy lòng, “Ông ngoại, vậy ông phải nghĩ biện pháp giúp cậu cưới mẹ về đi, ông có bản lĩnh lớn như vậy mà.”

La Giản đứng ở bên, giờ ngón tay cái với Lâm Thâm.

Tấn Giang Hầu tỏ vẻ nhàn nhạt, không có biểu cảm gì, “Ngôn đại nhân đã gạt đầu, ông ngoại mới vừa đi mời Kiến Khang đại trưởng công chúa làm bà mối, Kiến Khang đại trưởng công chúa cũng đã đồng ý, ngày mai sẽ đến Ngôn gia cầu hôn.”

La Giản bỗng ngồi thụp xuống, vừa kích động lại hưng phấn, không thể tin được vào tai của mình, luôn miệng hỏi, “Cha, cha nói là sự thật sao? Là thật sao? Ngôn đại nhân thật sự đồng ý vụ hôn nhân này rồi hả? Thật sự muốn gả nữ nhi cho con sao?”

Tấn Giang Hầu không thể nhìn nổi đáng về không có tiền đồ này của hân, hừ một tiếng, “Cha còn có thể gặt con sao.”

La Giản xoa xoa tay, vui mừng không biết làm sao mới được rồi, ngửa mặt lên nhìn Tấn Giang Hầu hồi lâu, nói ra một câu, “Ngài là cha ruột của con!”

“Ngài là cha ruột của con!” Lâm Thâm cũng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngây ngô giống như La Giản nhìn về phía Tấn Giang Hầu.

“Hài tử thật tốt, đều bị con mang ngục rồi.” Tấn Giang Hầu cau mày, “A Thâm rất thông minh, vào lúc này sao lại đi theo con gọi cha? Nhất định là con ngục, mang hài tử cũng ngục theo.”

“Cháu thà ngục.” Lâm Thâm lập tức xoay người ôm lấy cổ La Giản không buông, mặt cảnh giác nhìn Tấn Giang Hầu, giống như Tấn Giang Hầu sẽ cướp cậu của nàng đi vậy.

Tấn Giang Hầu chinh chiến nửa đời, uy danh hiển hách, đối mặt với Lâm Thâm hài tử như vậy thế mà lại không hề có một chút biện pháp nào.

Cha con ba người Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Hàn từ bên ngoài đi vào, thấy một màn trước mắt này đều cảm thấy buồn cười.

La Giản ôm Lâm Thâm, hơi ngượng ngùng nói: “Muội phu, ngày mai Kiến Khang đại trưởng công chúa sẽ đến Ngôn phủ xin cưới.”

Lâm Phong mừng rỡ, “Ngôn đại nhân đồng ý? Còn mời được Kiến Khang đại trưởng công chúa làm bà mối, đây thật sự quá tốt rồi, Kiến Khang đại trưởng công chúa không chỉ địa vị tôn quý, càng thêm phúc thọ song toàn.”

Lâm Khai và Lâm Hàn cũng chúc mừng La Giản, “Cậu, chúc mừng chúc mừng.” Lại nói lời vui mừng với Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, chúc mừng ông nhanh chóng có thể uống trà con dâu.”

Lâm Thâm ôm cổ La Giản, bím tóc sắp vênh lên trời, “Là cưới mợ cho cháu, biết không?”

Dáng vẻ nhỏ bé dương dương hã hê thật sự quá thú vị rồi, người cả nhà cười ầm lên.

Tấn Giang Hầu biết La Giản sẽ ở Lâm phủ, đặc biệt tới gọi La Giản cùng về nhà. Trêu chọc Lâm Thâm chơi một lúc, lại thương lượng vài chuyện với Lâm Phong, Tấn Giang Hầu lại phải đi.

Lâm Thâm đã tiếp nhận cách nói “Ông ngoại và cậu là thân thích, thân thích không thể ở chung một chỗ, thường xuyên qua lại đã rất tốt rồi”, cho nên Tấn Giang Hầu và La Giản phải đi, nàng không khóc không náo, cười híp mắt phất tay từ biệt ông ngoại và cậu, “Rảnh rồi tới thăm cháu nha, ngàn vạn lần không được quên cháu đó.”

“Không quên được, không quên được.” La Giản luôn miệng bảo đảm với nàng.

Hôm nay có lẽ Tấn Giang Hầu thật vui mừng, khó có được nói đùa, “Tiểu a Thâm, phải nhớ cháu dễ dàng, quên mất cháu cũng thật khó khăn.”

Lâm Thâm toét cái miệng nhỏ nhắn, cười vô cùng vui vẻ.

Tiền ông ngoại và cậu, nàng vui mừng thật lâu, lúc thì khoác lác, “Cậu phải cưới mợ cho con nha”, lúc lại khoe khoang, “Ông ngoại nói quên con rất khó nha, hi hi”, cuối cùng khoe khoang còn chưa đã ghiền, để Lâm Phong ôm nàng đi Thâm viên, bốc phét một lần với đại Bạch và tiểu Hôi.

Mặc dù hiện giờ Lâm gia có sẵn voi con và nai con, nhưng Lâm Thâm vẫn thích đại Bạch và tiểu Hôi nhất, có lời gì chỉ thích nói với hai con vật này.

Lâm Phong đang mang theo tiểu nữ nhi bảo bối chơi đùa ở Thâm viên, Lâm Khai mang tới một phong thư, “Lá thư này đặc biệt cho nhị tiểu thư Lâm gia, trên đó viết nhị tiểu thư tự mở. Nhị tiểu thư, ca ca có thể mở thay muội không?”

Lâm Thâm nhón chân lên tò mò liếc nhìn, “Do ai viết vậy? Phủ Tương Dương trưởng công chúa? Vậy chắc là Luân ca ca viết rồi.”

Biết mình không nhận được mấy chữ, cười ngọt ngào đẩy thư vào ngực Lâm Khai, “Đại ca, ca mở ra cho muội đi, đọc cho muội nghe.”

Lâm Khai cười khê, “Ừm, đại ca đọc cho muội nghe, nếu muội nghe không hiểu, còn có thể giảng giải cho muội một chút.”

Lâm Thâm cười hi hi.

Lâm Khai mở thư ra nhìn, “Thư này viết rất thông tục dễ hiểu, đại ca đọc một lần a Thâm muội sẽ hiểu. Lá thư này đúng là do Lương Luân viết, hần nói hôm nay hần đi theo Tương Dương trưởng công chúa thỉnh an thái hậu và hoàng thượng, hoàng thượng nghe nói nhị tiểu thư Lâm gia kiêu ngạo giống như con tiểu khổng tước, nên hứng thú ban thưởng một con tiểu khổng tước cho tiểu a Thâm chúng ta. Lương Luân xung phong nhận việc muốn đích thân mang con tiểu khổng tước này tới, đại khái giờ Tý ngày mai sẽ tới, xin Lâm nhị tiểu thư thu xếp công việc bớt chút thời giờ tiếp đãi.”

Mặc dù có vài từ Lâm Thâm còn không hiểu được hàm nghĩa cụ thể, nhưng nàng hiểu được ý tứ đại khái, vui mừng nhảy lên, “Muội sẽ có một con tiểu khổng tước rồi hả?”

Lâm Khai khom lưng nhéo lấy cái mũi nhỏ của nàng, lại cười nói: “Đúng, tiểu a Thâm sẽ có một con tiểu khổng tước, hơn nữa còn do hoàng đế bệ hạ ban cho, lai lịch rất lớn đấy.”

Lâm Phong giới khen nữ nhi nhất, kinh ngạc nhướng mày, “Tiểu a Thâm của chúng ta được bệ hạ ban cho vật sống rồi, đây là vinh dự bao lớn chứ, tiểu cô nương nào đều không thể so sánh được!”

Lâm Thấm có hình có dạng gật đầu, “Ừm, con cũng cảm thấy như vậy.”

Nàng ngẩng đầu nhỏ lên, chấp tay nhỏ bé, bước đi thong thả đến trước mặt đại Bạch, “Ta sẽ có thêm con tiểu khổng tước rồi, biết không? Nếu như người lại không nghe lời, ta sẽ thích tiểu khổng tước, không thích người.”

Đại Bạch “Két, két” kêu hai tiếng, cũng không biết nó có ý gì.

Lâm Thấm lại bước đi thong thả đến trước mặt tiểu Hôi, dẫn dắt từng bước, “Ta sẽ có thêm con tiểu khổng tước rồi, tiểu Hôi người nghe lời nhất, cũng phải dạy cho tiểu khổng tước nghe lời, biết không?”

Thấy tiểu Hôi phục tùng “Ừm bee --”, hài lòng gật đầu một cái.

Lâm Phong và Lâm Khai đều cười đến mềm nhũn.

Cho nên ngày hôm nay Lâm Thấm tiểu cô nương từ Thấm viên trở về, không phải do phụ thân ôm nàng, cũng không phải do ca ca ôm nàng, mà nàng tự đi bộ -- Lâm Phong và Lâm Khai cười không còn hơi sức rồi, không ôm được nàng.

Tấn Giang Hầu và La Giản trở lại Hầu phủ, đi thẳng đến Vinh An đường.

Tiêu thị mặt vàng vọt nằm nghiêng trên tháp, nhìn thấy Tấn Giang Hầu đi vào, nàng uất ức chảy nước mắt xuống, “Lời đồn đại trong kinh mấy ngày gần đây, Hầu gia có nghe nói không? Ta khổ sở vất vả lo liệu cho cái nhà này mười mấy năm, quay đầu lại lại rơi xuống danh tiếng mẹ kế ác độc. Cái gì mà La gia và Ngôn gia vốn định thân, cái gì mà sau đó ta lại cứng rắn thay đổi tân nương, thật sự là lời nói vô căn cứ. Hầu gia, đây vốn là lời bịa đặt từ không mà có.”

Lời đồn đại này thật sự oan uổng nàng mà. Nàng thật sự đổi Ngôn Yên mà La Giản trúng ý thành Nhưong thị, nhưng mà phủ Tấn Giang Hầu chưa hề nghị hôn với Ngôn gia, càng chưa hề hạ lễ cầu hôn, nàng chỉ thiết kế để La Giản đồng thời nhìn thấy Ngôn Yên và Nhưong thị, cho rằng muốn đón dâu sẽ là Ngôn Yên nên hờn đồng ý hôn sự mà thôi.

“Nếu là lời nói vô căn cứ, cần gì để ý đến.” Tấn Giang Hầu lạnh nhạt nói.

Tiêu thị thấy Tấn Giang Hầu nhẹ nhàng băng quơ như vậy, nước mắt càng thêm mãnh liệt, run rẩy hỏi, “Vậy còn thanh danh của ta đây? Hầu gia, ta có danh tiếng như vậy, lui về sau còn ra cửa gặp người như thế nào chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nàng vẫn luôn yêu quý bản thân, mặc dù là người đã năm mươi tuổi, nhưng được bảo dưỡng rất tốt, vẫn còn phong vận. Lúc này nước mắt chảy ròng ròng xuống, có lẽ son phấn trên mặt bị rửa sạch rồi, lại hiện ra vẻ già nua, lập tức xấu xí không ít.

Giọng Tấn Giang Hầu trầm thấp, “Năm đó danh tiếng a Thư thật sự cực kỳ kém, người của toàn kinh thành đều biết con bé ngang ngược càn rỡ, tùy hứng vô lễ, lòng dạ ác độc, không chịu gò bó, lúc đó ta cũng đã hỏi người như vậy, người trả lời ta như thế nào nhỉ?”

Ánh mắt Tấn Giang Hầu như điện, Tiêu thị không khỏi run mình.

Đúng, năm đó danh tiếng của La Thư thật sự không tốt, khi Tấn Giang Hầu hỏi kinh nghị ngại cũng đề cập đến vấn đề này, Tiêu thị lại nói, “Đề phòng miệng người, hơn hẳn phòng sông, khiến người ta có biện pháp gì chứ? Chính trực không sợ gian tà, kẻ bọn họ lên mặt đi, dù sao a Thư còn là đại tiểu thư phủ Tấn Giang Hầu, danh môn quý nữ trong kinh thành này, lại có ai có thể tôn quý thể diện hơn nàng?”

Biết rõ Tấn Giang Hầu hàng năm không ở trong kinh, càng không biết những thứ cong cong queo queo ở trong đó, nên dịu dàng mềm giọng lừa gạt hắn.

Lúc ấy Tấn Giang Hầu trầm mặc hồi lâu, không lên tiếng nữa, Tiêu thị vui vẻ trong lòng, cho rằng mình thuận lợi qua cửa, lại không nghĩ rằng, nhiều năm sau khi nàng oán trách với Tấn Giang Hầu, Tấn Giang Hầu sẽ nhắc lại chuyện xưa.

Đây thật đúng là phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây mà.

“Ta không làm mấy việc này...” Tiêu thị cảm thấy mình cực kỳ oan uổng.

“A Thụ cũng không phải lòng dạ độc ác.” Tấn Giang Hầu không chịu nhường dù một bước.

Tiêu thị nghe Tấn Giang Hầu một lần nữa nhắc tới “A Thụ”, mặc dù biết rõ lúc này không nên giận đối với Tấn Giang Hầu, nhưng vẫn khí huyết dâng trào, không nhịn được chất vấn: “A Thụ a Thụ, Hầu gia mở miệng một tiếng a Thụ, đối xử thật tốt với nữ nhi khác mẹ này đây nhỉ. Nàng ta vừa sinh ra đã khác chết đường muội ta, Hầu gia vẫn còn đối xử tốt với nàng ta như vậy, không phụ lòng đường muội ta sao? Hầu gia, năm đó người chọn cho a Thụ trạng nguyên Lâm Phong một cô nhi không cha không mẹ làm rể, có phải đã sớm biết Lâm Phong gia tài phong phú, phú khả địch quốc rồi không?”

Tấn Giang Hầu liếc xéo, “Thật là ý kiến phụ nhân, chẳng lẽ gả con gái là vì con rể có tiền sao? Bỏ Hầu nguyên gả a Thụ cho Lâm Phong là bởi vì hắn thông minh trí tuệ, có thể ân nhân, giỏi về chọn lựa thời cơ, gặp chuyện sẽ không sinh khí thế nhất thời. Nam tử như vậy mới có thể bảo vệ được a Thụ tính tình nhanh nhẹn.”

“Hóa ra là như vậy.” Tiêu thị giống như bị Tấn Giang Hầu nện vào đầu một đòn nghiêm trọng, ánh mắt tán loạn, sắc mặt xám xịt, “Hóa ra nữ nhi khác chết thê tử nguyên phối của người này, người lại quan tâm đến yêu như vậy.”

“Nữ nhi tóm lại là nữ nhi, không phải người đi ngoài đường.” Giọng Tấn Giang Hầu lạnh nhạt, không nghe ra vui buồn.

Tiêu thị cố ý nhắc đến “Khác chết thê tử nguyên phối của người”, chính là lòng mang ý khích bác, ai ngờ Tấn Giang Hầu vốn không rảnh để ý đến, đây khiến cho nàng không có cách nào.

“A Thụ là nữ nhi của người, chẳng lẽ Anh nhi không phải sao.” Tiêu thị ai oán nói: “Hầu gia người suy nghĩ vì Anh nhi một chút, nếu như để cho danh tiếng mẹ kế ác độc ta đây bị lan truyền ra, Anh nhi có thể diện gì? Lui về sau con bé còn đặt chân ở Thẩm gia như thế nào? Còn có Minh Họa, Minh Châu, nếu như có một bà ngoại danh tiếng xấu, nữ hài nhi gia sợ rằng kẻ cả làm mai đều khó mà làm được, người không suy nghĩ một chút cho bọn họ sao?” Nghĩ đến Thẩm Minh Họa đưa cháu ngoại mà nàng ký thác kỳ vọng, tương lai sẽ có một ngày là mẫu nghi thiên hạ lại bị nàng liên lụy, Tiêu thị thật sự tim như đao cắt, đau đoạn gan ruột.

“Châm nhi làm sao bây giờ? Còn có Văn Lễ, Văn Úy, Văn Tích mấy hài tử này, làm thế nào?” Tiêu thị che mặt mà khóc.

Nếu thật sự không nghĩ biện pháp dùng lời đồn đại này, trên mặt toàn bộ tôn tử của nàng đều không có ánh sáng, mặt mày xám tro, đây là chuyện Tiêu thị tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

“Thanh giả tự thanh.” Tấn Giang Hầu nói ngắn gọn.

Tiêu thị khóc lóc kể lể, Tấn Giang Hầu không hề động đậy.

“Ta gả cho hắn mấy chục năm, làm nội trợ cho hắn, sinh con dưỡng cái cho hắn, hắn lại đối xử với ta như vậy.” Tiêu thị giống như giữa mùa đông mà uống nước đá, trong lòng lạnh lẽo thê lương.

Giọng Tấn Giang Hầu trầm thấp hùng hậu, “Ta tới nói cho người biết, La gia đã thương nghị chuyện đính hôn với Ngôn gia, cũng mời Kiến Khang đại trưởng công chúa làm bà mối. Ngày mai Kiến Khang đại trưởng công chúa sẽ đến cửa Ngôn gia cầu hôn, người chuẩn bị một phần tạ lễ đưa qua, không thể chậm trễ. Còn nữa, thê tử muốn thành thân, đây là đại sự của phủ Tấn Giang Hầu, trong nhà cũng nên chuẩn bị rồi.”

“Cái gì?” Tiêu thị giận đến sắc mặt chột biến, giọng bén nhọn chửi tai kêu lên: “La gia và Ngôn gia thương nghị chuyện đính hôn? Ta đây làm mẹ lại một tiếng gió đều không nghe thấy, hôn sự đã quyết định sao?”

La Giản ở bên cạnh nhìn Tiêu thị giống như điên cuồng, đau lòng cúi đầu xuống.

Người đã từng coi là mẫu thân hóa ra gan ruột có khác, cho dù hắn đã nhận rõ sự thật này, cuối cùng vẫn bị thống khổ sở.

“Chuẩn bị hôn sự.” Tấn Giang Hầu dùng giọng điệu ra lệnh nói.

Tiêu thị thật sự giận đến sắp phát điên mất rồi, hắng giọng kêu lên: “Vụ hôn nhân này không có ai thương lượng với ta, ta mặc kệ, ta mặc kệ!”

“Rất tốt.” Tấn Giang Hầu vờn vàng nhìn Tiêu thị, ánh mắt tỉnh mạch, cũng không tức giận, “Người đã mặc kệ, bỏ Hầu sẽ tìm người khác tới thu xếp. Việc hôn sự này bệ hạ đã tự mình hỏi tới, hai hài tử lại bị làm trễ nải nhiều năm như vậy, đã lớn tuổi rồi, không nên phí thời gian nữa, sẽ hoàn thành xong trong tháng này.”

“Ta sẽ không ra uống trà con dâu, ta sẽ không thừa nhận nàng ta!” Tiêu thị đã không còn lý trí, đồ ngẫu cả mắt.

Tấn Giang Hầu nheo cặp mắt lại, “Bàn về lễ pháp triều đình, nàng sẽ có phong cáo thê tử phụ nhân; bàn về gia pháp, nàng có bỏ Hầu thừa nhận, sẽ tới từ đường bái lạy liệt tởn và mẹ chồng đã qua đời. Cần người thừa nhận làm gì.”

Bị ý khinh miệt không hề che giấu chút nào trong lời nói này của Tấn Giang Hầu đã kích, Tiêu thị ôm ngực, sắp thở không được rồi.

Tấn Giang Hầu sai người gọi tất cả mấy quản sự mà mà trong phủ tới.

“Mời tộc trưởng phụ nhân, chủ trì hôn sự cho thê tử.”

“Giao thẻ bài ra đây, trong lúc thế tử lập gia đình, tất cả sự vụ bên trong phủ Tấn Giang Hầu đều do tộc trưởng phu nhân làm chủ.”

“Thế tử sắp kết hôn, tất cả mọi người chăm chỉ chút, nếu có ai dám chậm trễ, tất cả quân pháp xử lý!”

Mấy quân sự ma ma đều là tâm phúc của Tiêu thị, nhưng Tấn Giang Hầu phân phó xuống, trong lòng bọn họ một ngàn cái không muốn một vạn cái không muốn cũng không dám ngay mặt phản kháng, quỳ xuống dập đầu, “Dạ, Hầu gia.” Ý theo phân phó của Tấn Giang Hầu, vội vàng đi làm việc của mình.

“Hầu gia vậy có còn coi ta... vậy có còn coi ta là phu nhân của ngươi không?” Tiêu thị thấy Tấn Giang Hầu thế mà lại vứt nàng Hầu phu nhân sang bên cạnh, trực tiếp quản chuyện trong phủ, không khỏi thân thể phát run, giọng nói cũng run rẩy.

Nam chủ ngoại nữ chủ nội, sự vụ bên trong phủ Tấn Giang Hầu do Hầu phu nhân định đoạt, lúc này Tấn Giang Hầu lại can thiệp vào chuyện trong phủ, thật sự không hợp lẽ thường. Tiêu thị rất khinh bỉ cách làm của Tấn Giang Hầu, nhưng phát hiện khinh bỉ thì khinh bỉ, nàng lại không có biện pháp gì với Tấn Giang Hầu, trong lòng lập tức luống cuống.

“Kể cả chuyện thế tử cưới vợ mà ngươi còn không thích quản như thế, có thể thấy được không nhận được như thế nào.” Tấn Giang Hầu lạnh lùng nói: “Nếu như ngươi không thích làm Hầu phu nhân này, có thể không làm.”

“Hầu gia ngươi --” Tiêu thị ngồi thẳng dậy từ trên tháp, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tấn Giang Hầu, không thể tin.

“Ngại thanh danh không tốt, không tiện ra cửa, vậy ngươi không cần ra khỏi cửa.” Tấn Giang Hầu tỏ vẻ lạnh lùng vô tình, “Ngươi lớn tuổi, thân thể lại không tốt, sau này cứ ở trong phòng nghỉ ngơi đi. Hôn sự tự có tộc trưởng phu nhân xử lý thay, sau khi thế tử lập gia đình...”

Hắn lạnh lùng nhìn Tiêu thị, sắc mặt lạnh buốt nghiêm trọng, nói từng chữ: “Sẽ do thế tử phu nhân chủ trì việc bếp núc, không làm phiền ngươi!”

Tiêu thị vừa tức giận vừa khiếp sợ, kịch liệt thở hổn hển, nói không ra một chữ, một câu.

Trong mắt Tấn Giang Hầu lóe lên vẻ chán ghét, kêu thị nữ lên phân phó, “Thân thể phu nhân không khỏe, chuyện thế tử đón dâu cũng không cách nào quản được, để cho nàng ở Vinh An đường yên tâm dưỡng bệnh, nếu như có bạn bè thân thích tới thăm hỏi, toàn bộ từ chối khéo.”

Thị nữ tê dại cả da đầu, dập đầu nói: “Dạ, Hầu gia.”

Đây là muốn giam lỏng ta sao? Tiêu thị hoảng sợ một phen.

“A Giản, chúng ta đi.” Tấn Giang Hầu trầm giọng ra lệnh.

“Dạ, phụ thân.” La Giản vội nói.

Tấn Giang Hầu bước mạnh chân rồi đi phía trước, La Giản y theo rạp khuôn đi theo phía sau hắn.

“Hầu gia --” Tay Tiêu thị chống mép giường cố gắng đứng lên, không biết là định tiếp tục lý luận với Tấn Giang Hầu hay định hết lời cầu khẩn với hắn.

Hai cha con Tấn Giang Hầu và La Giản đã đi xa, Tiêu thị chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của bọn họ.

Mặc dù Tấn Giang Hầu đã nhiều tuổi, nhưng bóng lưng lại cao lớn, tráng lệ lạ thường.

Tiêu thị nhìn bóng lưng hai cha con Tấn Giang Hầu và La Giản đi xa, mặt trắng bệch, trong miệng lầm bầm nói: “Hắn cứ đi như thế, hắn lại còn đối xử với ta như thế...”

Nàng chỉ cảm thấy trong cổ ngọt ngào, “Oe --” một tiếng, một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra.

Quần áo đất tiền, trên giường mỹ nhân chăn nệm gấm vóc bị nhiễm lên từng vết màu đỏ, giống như hoa hồng.

--

Ngày hôm sau, Kiến Khang đại trưởng công chúa đã bảy mươi tuổi tự mình đến Ngõn phủ thiết y hạng, thay thế từ Tấn Giang Hầu cầu hôn đại tiểu thư Ngõn gia, Ngõn Trung thừa hờn hờ đồng ý, thành tựu một đoạn giai thoại.

“Người có tình sẽ thành thân thuộc mà.” Tất cả mọi người rất cảm khái.

Một đôi người có tình bị mẹ kế ác độc tách ra mười mấy năm, cuối cùng sẽ hi kết lương duyên rồi, đây thật sự là chuyện tốt trên trời giáng xuống, sáng khoái lòng người.

Dĩ nhiên, cũng không phải ai cũng mang thái độ vui khi việc thành đối với chuyện hôn sự này. Khang Vương ngày ngày còn tới điện Phụng Tiên phạt quỹ tư quá sau khi nghe được chuyện này đã nhảy dựng lên, “Ngõn Trung thừa gả nữ nhi cho La Giản? Hắn là trưởng quan Ngự sử đài, phụ trách giám sát bách quan, chức trách trọng đại, nếu như hắn và phủ Tấn Giang Hầu kết hôn, lui về sau chẳng phải muốn ủng hộ Hoài Viễn Vương sao, chuyện này không được!” Tim cậu hán Phùng Quốc Thắng đến, nôn nóng sốt ruột muốn Phùng Quốc Thắng phá hư cửa hôn sự này.

Phùng Quốc Thẳng cau mày, “Vào lúc lời đồn đại nổi lên bốn phía đã nên tìm cách rồi, lúc này không phải đã chậm rồi sao? Hai nhà cũng đã thương lượng xong, bà mai đều mời, còn có biện pháp gì có thể nghĩ được.”

Khang Vương kiên trì, “Làm thành một mối hôn sự khó khăn, phá hư một mối hôn sự dễ dàng. Cậu, không thể để cho Ngôn gia và La gia kết thân, nếu như Ngôn Trung thừa ngược lại hướng về Cao Nguyên Diệu, chẳng phải lực lượng tăng mạnh sao. Vụ án Túc Châu tham ô chúng ta đã tổn thất khổng lồ, nếu tiếp tục như vậy nữa, Cao Nguyên Diệu sẽ càng ngày càng mạnh, mà chúng ta ngược lại sẽ càng ngày càng yếu.”

Phùng Quốc Thẳng rất không cho là đúng, “Cho tới bây giờ Hoài Viễn Vương cũng chỉ là Hoài Viễn Vương, trừ có ảnh hưởng trong quân đội ra, các quan văn có mấy người để hấn vào trong tầm mắt chứ? Coi như hiện giờ hấn là con rết của Lâm Phong, nhưng Lâm Phong chẳng qua chỉ là một Thị giảng tứ phẩm mà thôi, lại coi là gì đâu. Nếu muốn so sánh thế lực của hấn với điện hạ, còn kém xa lắm. Huống chi bệ hạ đã thả lời, vài ngày nữa chiếu thư tứ hôn cho cô nương Thẩm gia sẽ hạ xuống, đến lúc đó còn sợ Thẩm Tướng không toàn lực ứng phó giúp người sao? Lâm Phong cái gì, Ngôn Trung thừa cái gì, tất cả đều không đủ gây sợ.”

Phùng Quốc Thẳng đang kiên nhẫn phân tích những chuyện này cho Khang Vương, Khang Vương lại không biết nghĩ tới chuyện quan trọng gì, liên tiếp dậm chân, “Sớm biết là như thế này, ta... ta cần gì phải nhất định cưới Thẩm Minh Họa!”

“Điện hạ đây là có ý gì?” Phùng Quốc Thẳng tối mặt.

Vì Khang Vương người cháu ngoại này hấn cũng coi như quan tâm hết lòng. Những chuyện khác không nói, chỉ riêng chuyện bởi vì hôn sự giữa Khang Vương và Thẩm Minh Họa, hấn đã nhiều lần giao thiệp, trao đổi với Thẩm gia, cần phải khiến Khang Vương cưới được Thẩm Minh Họa vị hiền nội trợ này. Hiện giờ Khang Vương lại đột nhiên điên cuồng nói ra như vậy, sao không khiến cho hấn giận dữ chứ.

Khang Vương không hề để ý đến sắc mặt của Phùng Quốc Thẳng, mắt hờn mát vĩa nói: “Ta vốn vẫn cho rằng Tấn Giang Hầu sùng ái nhất là huynh muội La Châm, La Anh, không hề quan tâm đến La Gián và La Thụ hai hài tử do nguyên phối lưu lại này, ai ngờ vốn không phải. Nếu ta sớm biết Tấn Giang Hầu quan tâm mến yêu La Thụ, đều là cháu ngoại của hấn, ta cần gì phải kết hôn với Thẩm Minh Họa? Cho dù dung mạo hay trí tuệ mưu kế, Lâm Đàm đều thắng được Thẩm Minh Họa gấp mười lần, gấp trăm lần...” Nghĩ đến đã bỏ qua Lâm Đàm tuyệt đại giai nhân như vậy, hối tiếc không thôi.

“Điện hạ nói gì vậy.” Phùng Quốc Thẳng thần nhiên, “Tuy rằng đều là cháu ngoại của Tấn Giang Hầu, nhưng Thẩm gia là nhà như thế nào, sao Lâm gia có thể so sánh được? Thẩm Tướng quyền khuynh triều dã, môn đệ bạn cũ khắp thiên hạ, đâu phải Lâm Phong một quan tứ phẩm nho nhỏ ở kinh thành có thể so sánh được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Nhưng Lâm gia đang ngày càng tốt lên.” Khang Vương lưu luyến không rời, “Đầu tiên là Lâm Phong bình yên qua nguy hiểm, thăng quan tiến chức, sau đó La Gián lại tránh được một kiếp nạn, bây giờ còn chuẩn bị kết hôn với cô nương Ngôn gia. Haizzz, Ngôn Trung thừa người này rất ngay thẳng, ta từng nhiều mặt lời kéo, cũng chưa từng có hiệu quả đây.”

Phùng Quốc Thẳng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Khang Vương.

Hấn rất lo lắng thay người cháu ngoại này của hấn.

Dáng vẻ này của Khang Vương rõ ràng còn nhớ mãi không quên Lâm Đàm. Nhưng Lâm Đàm đã được Hoàng đế hạ chiếu kết làm hoàng trưởng tử phi, nhớ thương nữa, không quên được nữa còn có thể như thế nào?

“Chuyện đã như vậy, nghĩ nhiều vô ích.” Phùng Quốc Thẳng nhắc nhở Khang Vương.

Khang Vương buồn tẻ vô vị, không vui nói: “Được rồi, suy nghĩ nhiều vô ích, bốn vương sẽ không nghĩ nữa. Nhưng mà cậu, cậu phải nghĩ cách phá hư hôn sự của Ngôn gia và La gia mới được.”

Phùng Quốc Thẳng bắt đắc dĩ, “Điện hạ chớ vội, đợi thần suy nghĩ chút biện pháp.”

Tuy rằng ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng lại quyết định phải thương lượng với đám người Phùng quý phi, Thẩm Tướng trước, vạn lần không được tin tưởng lời Khang Vương trẻ người non dạ này, ra tay lung tung, tự loạn trận cước.

Ngôn gia và La gia đang tổ chức hôn sự, Khang Vương và Phùng Quốc Thẳng lo nghĩ quấy rối như thế nào, Lâm Thẩm tiểu cô nương lại không hề có chút tâm sự nào, đang thật vui mừng ở nhà chiêu đãi khách đầy.

Lương Luân đặc biệt vội tới đưa tiểu không tước hoàng đế ban thưởng cho nàng, Cao Nguyên Dục và cửu công chúa cũng không biết mè neho dây đưa

với hoàng đế như thế nào, đều xuất cung theo.

La Thư và Lâm Đàm mang theo tiểu Lâm Thâm ra cửa đón khách, thấy Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa vây quanh một con con tiểu khổng tước chậm rãi đến đây, cũng cảm thấy buồn cười.

Được rồi, vì đưa con tiểu khổng tước mà làm phiền đến ba vị khách đây.

Tiểu khổng tước mà hoàng đế cho Lâm Thâm rất đẹp, phần cổ màu xanh ngọc, phần đuôi phủ đầy màu xanh biếc, có nhiều màu vàng sáng bóng, màu lông vô cùng hoa lệ.

Lâm Thâm hào hứng chào hỏi mấy vị khách một tiếng rồi lượn quanh tiểu khổng tước, tấm tắc lấy làm kỳ, “Nó rất thần khí nha, thật đẹp mắt nha, ah, sao nó lại vừa đi vừa gật đầu vậy?”

Vui mừng hân hoan ngẩng đầu lên, “Nương, tỷ tỷ, tiểu khổng tước như vậy, con đều không cần phải nói nó, nó sẽ tự gật đầu, còn ngoan hơn tiểu Hôi đây.”

La Thư và Lâm Đàm đều cười toét miệng.

Lương Luân mỉm cười, “Hôm qua lúc ta tiến cung thỉnh an thái hậu và hoàng thượng, hoàng thượng nghe nói muội kiêu ngạo giống như con tiểu khổng tước, rất cao hứng, nên nói muốn tặng cho muội một con. A Thâm, con tiểu khổng tước này là do ta tự mình đến ngự điều viên chọn lấy, là một con xinh đẹp nhất, muội có thích không?”

“Thích chứ, thích chứ.” Lâm Thâm liên tục gật đầu.

“Này, Lâm Thâm” Cao Nguyên Dục đã chạy tới đẩy Lâm Thâm một cái, vồn vã chỉ cho Lâm Thâm, “Con tiểu khổng tước này đầu màu xanh, đuôi cũng màu xanh, ta đặc biệt kêu mẫu phi ta mặc cho ta áo màu xanh, a Vi là váy xanh.”

Lại nói, áo màu xanh ngọc trên người Cao Nguyên Dục thật sự rất giống với màu sắc trên cổ con tiểu khổng tước kia, mà áo xanh váy xanh trên người cửu công chúa đều là màu xanh biếc giống như trên đuôi con tiểu khổng tước, lấp lóe ánh sáng diễm lệ.

“Ta thật sự cực kỳ vui mừng, hôm nay a Dục đệ cuối cùng không phải tới gây gỗ với a Thâm” Lương Luân vỗ ngực.

Lâm Thâm hào hứng đẩy Cao Nguyên Dục một cái, “Làm gì mà không gây gỗ chứ, không gây gỗ rất không có ý tứ, người nói đúng không?”

“Gây thì gây, ai sợ ai.” Cao Nguyên Dục ngẩng đầu ưỡn ngực.

“Đừng gây gỗ nữa.” Cửu công chúa nhỏ giọng khuyên nhủ.

Lập tức tới ba người bạn chơi, Lâm Thâm rất sung sướng, khoe khoang Thâm viên của nàng, “Luân ca ca và a Dục đã thăm Thâm viên rồi, a Vi còn chưa từng xem đâu, đi đi, ta dẫn mọi người đi qua.”

Bốn hài tử cùng đi Thâm viên.

Cửu công chúa lần đầu nhìn thấy Thâm viên, vô cùng hâm mộ rồi, “A Thâm, người nhà người đối xử với người thật tốt nha.”

Lâm Thâm khó có được khiêm tốn một lần, cười hi hi nói, “Ta muốn một cái viên của mình kia, nhưng mà cha ta nương ta nói ta còn nhỏ, bản thân không thể ở một mình được, có lẽ sợ ta vì vậy mà mất hứng, mới cho ta Thâm viên.”

Cửu công chúa không giảm vẻ hâm mộ, “Cha người nương người đối xử với người thật tốt.”

Thâm viên có hòn non bộ, có nước chảy, là thiên hạ của Lâm Thâm, cũng là địa bàn của đại Bạch và tiểu Hôi.

Lâm Thâm dắt tiểu khổng tước vội tới giới thiệu đồng bạn mới cho đại Bạch và tiểu Hôi, “Đại Bạch, tiểu Hôi, đứng ngay ngắn đứng ngay ngắn nào, không cho nhảy loạn lộn xộn, đây là tiểu khổng tước hoàng đế bệ hạ tặng cho ta, nó rất đẹp đó, hai người nhìn thấy chưa? Có thích không? Về sau tiểu khổng tước này cũng ở Thâm viên, các người phải chung sống hòa thuận đó, không được gây lộn, cũng không cho phép cãi nhau, có nghe thấy không?”

Lương Luân nhìn thấy dáng vẻ trẻ con tròn vo tức giận của Lâm Thâm, không khỏi mỉm cười.

Cao Nguyên Dục rất nhiệt tình tới khiển trách giúp Lâm Thâm, “Không được gây lộn, càng không cho phép đánh nhau, có nghe thấy không?”

“Đi, đại Bạch và tiểu Hôi là của ta, không cần người dạy bảo.” Lâm Thâm mất hứng đẩy hân một cái.

“Ta đầy lòng tốt bụng.” Cao Nguyên Dục thở phì phò.

“Không cần người bao biện làm thay.” Lâm Thâm rất biết nói thành ngữ.

“Ta rõ ràng là can đảm nghĩa hiệp, lấy giúp người làm niềm vui.” Cao Nguyên Dục không phục kêu lên.

Cửu công chúa thấy Lâm Thâm và Cao Nguyên Dục gây gổ náo loạn khí thế ngất trời, khiếp sợ lui về phía sau hai bước.

Lá gan của nàng rất bé.

Lương Luân cười khuyên can hai người bọn họ, “A Thâm, a Dục, đừng tranh cãi nữa. Ôn Phi Khanh có câu thơ ‘Không tước miên cao các, anh đào phát đoán diêm’, chúng ta phải để không tước ngủ ở trên cao đúng không? Đúng rồi, a Thâm, muội còn chưa đặt tên cho tiểu không tước đó.”

(*) Ôn Đình Quân, tên chữ Ôn Phi Khanh, là nhà thơ và nhà làm từ trứ danh của cuối đời Đường Trung Quốc. Hai câu thơ trích trong “Ngẫu đề ” (Không tước ngủ trên gác cao, anh đào khê lướt qua mái hiên).

Lực chú ý của Lâm Thâm lập tức bị lời Lương Luân nói hấp dẫn tới, nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, “Đại Bạch màu trắng, tiểu Hôi màu tro, thật dễ đặt tên, tiểu không tước có xanh lam lại có xanh lục nha, lấy tên gì mới được đây? Gọi tiểu Lam, cái đuôi chắc không chịu, gọi tiểu Lục, cái cổ lại không cao hứng.”

Cho dù gọi là tiểu Lam hay tiểu Lục, nàng đều cảm thấy không đầy đủ hết. Tóm lại nếu chú ý được đến cái cổ lại không chú ý được đến cái đuôi, khó có thể song toàn.

“Vì sao bệ hạ lại không tặng ta chỉ một màu sắc chứ?” Buồn bực một lúc, nàng oán trách cả hoàng đế.

Lương Luân ho khan một tiếng, “A Thâm, tiểu không tước do ta chọn.”

Lâm Thâm ngượng ngùng, rất nhấn nhó, “Luân ca ca, tiểu không tước rất dễ nhìn, nhưng mà màu sắc không giống nhau...” Để cho ta lấy tên gì mới được đây?

“Gọi tiểu Lam!” Cao Nguyên Dục lớn tiếng yêu cầu, “Lâm Thâm, áo của ta màu xanh lam!”

“Gọi tiểu Lục đi.” Cửu công chúa lấy can đảm thì thầm, “Váy của ta màu xanh lục mà.”

Cao Nguyên Dục trợn mắt lườm cửu công chúa, cửu công chúa sợ hãi trốn ra sau lưng Lương Luân.

Lương Luân khuyên Lâm Thâm, “Mới vừa rồi không phải muội đã nói tiểu không tước thật biết điều sao, còn ngoan hơn cả tiểu Hôi? Tên cũng không nhất định có liên quan đến màu sắc đi, muội đặt tên cho nó là tiểu Quai cũng được.”

Lâm Thâm cao hứng trở lại, “Còn không phải như vậy sao? Tiểu không tước rất biết điều, muội không nói nó, nó cũng vẫn gật gật đầu. Ừm, muội muốn gọi nó là tiểu Quai.”

Mặc dù đồng ý gọi tiểu Quai rồi, nhưng trong lòng Lâm Thâm vẫn ngớ ngẩn, lại quyết định buổi sáng gọi tiểu không tước là tiểu Lam, buổi chiều gọi là tiểu Lục.

Tất cả đều vui vẻ.

Cao Nguyên Dục rút cuộc tranh thủ được cái tên tiểu Lam cho tiểu không tước, hơn nữa còn là buổi sáng, tỏ vẻ cực kỳ hài lòng; cửu công chúa thấy đủ là vui, mặc dù buổi chiều tiểu không tước mới được gọi là tiểu Lục, nàng cũng không ngại.

“Này, Lâm Thâm, ta đã đến nhà ngươi chơi hai lần rồi, ngươi mới đi qua nhà ta có một lần thôi đó.” Cao Nguyên Dục kéo kéo Lâm Thâm, “Ngươi đi nhà ta chơi đi, kể cả tổ mẫu ta cũng cho ngươi mượn đó thôi.”

“A Dục nói vậy lại đúng rồi.” Lương Luân cười nói: “A Thâm, hoàng thượng tặng muội tiểu không tước, muội phải ngay mặt nói cảm ơn với hoàng thượng, có đúng không? Lại nói thái hậu nương nương cũng nhớ muội đó, hôm qua còn nhắc đến muội này.”

“Muội cũng nhớ thái hậu nương nương rồi.” Lâm Thâm nghe thấy bản thân được coi trọng, mừng rỡ không thôi, “Được rồi, a Dục, ta tới nhà ngươi chơi.” Thật vui mừng đồng ý.

Phải ra mắt hoàng đế bệ hạ nói cảm ơn, còn phải đưa mình tiến cung để thái hậu nương nương nhìn coi, giải trừ xong nỗi khổ tương tư, nhị tiểu thư Lâm gia rất bận rộn.

“Luân ca ca, ca cũng đi cùng nha.” Lâm Thâm cười hí mắt mời mọc.

Lương Luân dịu dàng nói: “Đó là đương nhiên. A Thâm, ta thường vào cung thăm bà ngoại và cậu.”

Nhắc tới cậu, Lâm Thâm tiểu cô nương lại phấn chấn rồi, mặt mày hớn hờ, “À, Luân ca ca này, cậu muội rất thương muội đó, ca biết không? Cậu biết muội không có mẹ, vì cưới một người mẹ cho muội mà cậu thật hao tổn tâm sức đó nha.”

Lương Luân cười khẽ.

Cao Nguyên Dục lại gần Lâm Thâm so sánh, “Lâm Thâm, ta cũng có cậu nha, cậu ta cũng thương ta.”

“Ta cũng có, ta cũng có.” Cửu công chúa cũng khoe khoang theo.

Lâm Thâm tỏ vẻ đắc ý ngạo mạn, “Cậu ta muốn cưới vợ cho ta rồi, vợ ta rất đẹp mắt, giống như tiên nữ vậy!”

“Thật sao.” Cửu công chúa kêu lên.

“Mất thấy mới là thật.” Cao Nguyên Dục không tin, yêu cầu thấy tận mắt.

“Đừng tranh cãi nữa.” Lương Luân một tay kéo Lâm Thâm, một tay kéo Cao Nguyên Dục, cười nói: “Đến ngày phủ Tấn Giang Hầu làm chuyện vui, chúng ta đi nào động phòng là được, vậy sẽ có thể nhìn thấy tân nương tử rồi, chính là vợ của a Thâm.”

“Náo động phòng, náo động phòng.” Mấy tiểu thí hài mắt sáng rực lên, cùng kêu lên hoan hô.

--

Bốn hài tử chơi đến vui mừng hả hê ở Thâm viên, Lâm Đàm cũng đang chiêu đãi một vị khách đặc biệt.

Nữ nhi của La Giản và Ngôn Yên, La Văn Nhân.

Thuở nhỏ La Văn Nhân không sống cùng một chỗ với mẹ ruột, tính tình đã ít đi vài phần mềm mại, nhiều thêm vài phần kiên cường, luôn tỏ vẻ ngạo mạn khí phách. Vào lúc này ánh mắt nàng lại mờ mịt, vẻ mặt bất lực.

“Biểu tỳ, tổ phụ và phụ thân muốn đưa muội đến Ngôn gia ở vài ngày.” La Văn Nhân khô nào nói.

Tuy rằng trên danh nghĩa nàng là thứ nữ La gia, nhưng luôn luôn hiếu thắng. Nhưng thị cũng không thiếu áo com đồ dùng gì của nàng, thậm chí còn có phần dụng tưng nàng, cho nên nàng càng kiêu ngạo hơn đích nữ nhà bình thường một chút. Hiện giờ Tấn Giang Hầu và La Giản lệnh cho nàng đến Ngôn gia ở vài ngày, nhưng không nói nhiều gì, nàng đã suy đoán là để cho nàng chung đụng nhiều với mẹ cả tương lai, nghĩ tới phải gặp một người chưa bao giờ gặp mặt, về sau mình còn phải gọi là “Mẫu thân”, trong lòng rất không nắm chắc.

“Ông ngoại và cậu chỉ nói để cho muội đến Ngôn gia ở vài ngày, không nói nguyên nhân sao?” Lâm Đàm hỏi.

“Không có.” La Văn Nhân lắc đầu.

Lâm Đàm không khỏi cau mày.

Hai cha con Tấn Giang Hầu cũng thật tâm đủ lớn, cái gì cũng không nói cho La Văn Nhân đã để cho nàng một mình đi đến Ngôn gia. La Văn Nhân không suy nghĩ lung tung mới là lạ.

“Văn Nhân, tỳ kể cho muội nghe một câu chuyện cũ nhé?” Lâm Đàm dịu dàng nói: “Là một vị thế tử Hầu phủ số khổ và một vị đích nữ quan văn số khổ...”

Giọng Lâm Đàm êm ái khác thường, La Văn Nhân nghe là chẳng rời lệ.

“Cho nên, mẫu thân muội còn sống, chính là vị cô nương Ngôn gia kia, vậy sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Lâm Đàm đồng tình nhìn nàng, gật đầu.

Nước mắt của La Văn Nhân càng rơi thêm mãnh liệt.

“Muội, muội vừa muốn nhìn thấy nàng, lại sợ thấy nàng, muội có nằm mơ cũng chẳng ngờ sẽ là như vậy...” La Văn Nhân lắp bắp nói.

Thoáng cái nhảy ra một mẹ ruột, trong chốc lát nàng thật sự không tiếp thụ nổi sự thật như vậy.

“Nàng ấy cũng sẽ rất sợ.” Lâm Đàm thở dài nhẹ không thể nghe thấy, “Văn Nhân, mẫu thân của muội nàng ấy cũng sẽ rất sợ gặp muội, không biết nên đối mặt với muội như thế nào.”

La Văn Nhân càng thêm không biết làm sao.

Lâm Đàm dịu dàng sửa lại tóc mai cho nàng, “Nhưng mà, máu mủ tình thâm, huyết mạch thân tình là thứ cho dù như thế nào đều không ngăn cách đoạn tuyệt được. Mặc dù nhiều năm chưa từng gặp mặt, nhưng nàng ấy là người sinh ra muội, muội là thịt rớt từ trên người nàng ấy xuống, mẹ con chính là mẹ con, nàng ấy giống như cậu vậy, là người hiểu rõ muội nhất cõi đời này.”

La Văn Nhân tím lất vấy Lâm Đàm, như hài tử bất lực.

Nàng bình thường ngạo mạn, nhưng đối với một nữ hài nhi mười mấy tuổi, nuôi dưỡng ở thâm khuê mà nói, ngạo mạn đó của nàng cũng chỉ là tăng vũ trang mà thôi. Trong lòng của nàng thật ra yếu ớt giống như tiểu cô nương bình thường.

“Văn Nhân, cô đi cùng với cháu.” La Thư xuất hiện ở cửa.

“Cô.” La Văn Nhân bước nhanh mấy bước đến trước mặt La Thư, vùi đầu vào trong ngực nàng.

La Thư cười, “Văn Nhân, cháu phải gấp mẩu thân cháu, cô cũng muốn gấp mặt đại tẩu của cô. Đi, vậy chúng ta cùng đi Ngôn gia đi.”

La Văn Nhân lập tức như có người tâm phúc, tỏ vẻ tin cậy đi theo bên cạnh La Thư, “Dạ, cô.”

La Thư cười cười với Lâm Đà, mang theo La Văn Nhân ra cửa.

Lâm Đàm đi tới trước cửa, nhìn bóng lưng của mẩu thân và biểu muội, mắt bất tri bất giác ươn ướt.

Đúng vậy, người một nhà cậu cuối cùng có thể đoàn tụ, tất cả đều tốt đẹp rồi. nhưng mà, những người nắm đó một tay chế tạo nên những tai họa này, chẳng lẽ có thể dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

Không, người xấu nhất định phải nhận được quả báo trừng phạt.

Như vậy mới công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đầu số hàng đầu năm đó hại La Giản cười làm Nương thị, một là thái phu nhân, một là Tiêu thị. Thái phu nhân có thân phận đặc biệt, hơn nữa nàng đã thành người thiên cổ rồi, nhưng Tiêu thị vẫn còn sống, còn sống rất tốt. Tại sao nàng làm trẻ nãi thời gian vài chục năm quý giá của La Giản lại không phải nhận bất cứ trừng phạt gì chứ?

Nương thị biết rõ mình là dạng gì, nhưng vẫn cấu kết với Tiêu thị làm việc xấu lừa cưới, thật sự hãm hại La Giản khổ sở. Mặc dù Nương thị và Ngôn Yên là biểu tỷ muội không chung huyết thống, nhưng dù sao Ngôn, Nương hai nhà là thông gia, Ngôn Yên gặp khó khăn, Nương thị không chỉ không giúp Ngôn Yên, còn có dụng tâm khác đưa Ngôn Yên lên trên giường của La Giản, cuối cùng làm hại Ngôn Yên và La Văn Nhân mẹ con chia lìa, một mình trông phòng nhiều năm như vậy. Nữ tử ích kỷ tự lợi giống như Nương thị, tại sao lại có thể toàn thân mà lui khỏi phủ Tấn Giang Hầu, nhân nhả tự tại vượt qua nửa đời sau.

Bởi vì các nàng làm ác, khiến người vô tội chịu nhiều đau khổ, chẳng lẽ những khổ này phải ăn chừa sao? Đó cũng quá không có thiên lý đi.

Không thể luôn trông cậy vào ông trời đi thu những ác nhân này -- ông trời đại khái cũng rất bận, không phải mỗi một việc nhân gian lão nhân gia đều lo lắng được, nếu muốn trừng phạt cái ác nâng cao cái thiện, vẫn tự mình động thủ đi.

Lâm Đàm trầm ngâm suy tư trong chốc lát, cầm lấy một tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, dùng trăm hoa tiểu khai tinh tế viết gì đó.

Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa từ Thâm viên trở lại, vừa liếc mắt đã phát hiện không thấy La Thư, chạy đến trước mặt Lâm Đàm đòi người, “Tỷ tỷ, nương đi đâu rồi?”

Lâm Đàm bế nàng lên để cho nàng ngồi xuống ghế dựa, mỉm cười nói cho nàng biết, “Văn Nhân muốn đi Ngôn gia, nương đi theo biểu tỷ rồi.”

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, không hiểu nhiều lắm, “Biểu tỷ là đại cô nương nha.” Không hiểu tại sao La Văn Nhân đã lớn như vậy rồi, đi tới nhà thân thích còn cần La Thư đi cùng.

Lâm Đàm cười nhẹ nhàng, “Văn Nhân biểu tỷ của muội muốn đi gấp mẩu thân, mẩu thân chúng ta cũng muốn đi gấp đại tẩu, có đúng không?”

Có thể nói quan hệ thân thích này hơi phức tạp đối với Lâm Thâm tiểu cô nương, nàng nhúng mày lên dùng sức suy nghĩ, “Mẩu thân, đại tẩu, mẩu thân, đại tẩu...”

Lương Luân nở nụ cười nhàn nhạt, đi tới bên người nàng, “À Thâm, người mẹ mà cậu muội cưới về cho muội, chính là mẩu thân của biểu tỷ muội, cũng là đại tẩu của mẩu thân muội.”

“Như vậy hả.” Lâm Thâm tiểu cô nương bừng tỉnh hiểu ra.

Cửu công chúa và Lâm Thâm có độ tuổi không khác nhau lắm, tiểu tâm linh vẫn hỗn độn, cũng không rõ ràng hơn Lâm Thâm.

Cao Nguyên Dục lại tự phụ là ca ca, hiểu nhiều hơn Lâm Thâm, đã chạy tới lanh chanh nói: “Lâm Thâm, ta hiểu rõ ta biết rõ nha, mọi người chính mọi ta nha.”

“Phụt...” Lâm Đàm và Lương Luân không khỏi bật cười.

Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm, cửu công chúa đều ngây ngô nở nụ cười.

Chưa chắc đều hiểu vì sao lại cười, nhưng mà, hài tử chính là như vậy, quá dễ dàng đã cười vui rồi, vốn không cần lý do.

Hôm nay Lâm Thâm là tiểu chủ nhân, rất nhiệt tình chiêu đãi ba vị khách quý ngồi vào bàn tiệc, “Mời mời mời, chuẩn bị chút rượu nhạt, không thành kính ý.” Rõ ràng là tiểu oa nhi mềm mại mũm mĩm, nhưng lại giả vờ giống như người lớn.

Lâm Đàm nghe muội muội không cần thầy dạy cũng biết, thành thạo cố gắng người làm chủ như vậy, không khỏi hé miệng cười.

Nàng vẫn tự mình chăm sóc Lâm Thâm, rất quen thuộc tiểu hài tử, trước sai người lấy nước ấm rửa tay, rửa mặt cho bốn hài tử từng người một, sau khi rửa sạch sẽ mới để cho bọn họ ngồi xuống bàn tiệc -- bởi vì mấy hài tử còn nhỏ, không ngồi được ghế người lớn nên Lâm Đàm để cho người chuẩn bị bàn ăn thấp kiểu cổ xưa, phong cách Tiên Tần, trên đất trải chiếu chiếu, có thể ngồi tùy ý trên chiếu hoặc có thể chính tọa.

(*) Tiên Tần: giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống lĩnh.

Chính tọa: là một phương thức ngồi thời Hán cổ, ngồi quỳ trên chiếu, cũng chính là dáng ngồi của người Nhật Bản hiện giờ.

Lương Luân tuổi hơi lớn, đã từng học lễ nghi, chính tọa trên chiếu, cái mông đặt trên mắt cá chân, trên người thẳng tắp, đôi tay quy củ đặt trên đầu gối, phong cách đoan trang, mắt nhìn thẳng, mặc dù tư thế này rất cực khổ, nhưng lại vô cùng trình trọng, nghiêm túc.

Hắn vốn có dáng dấp tinh xảo tuyệt luân, ngồi xuống như vậy càng lộ vẻ người như mỹ ngọc, thanh tú xuất trần.

Cao Nguyên Dục và cửu công chúa, còn có Lâm Thâm thấy dáng vẻ này của Lương Luân đều rất hâm mộ, “Luân ca ca thật thần tức nha” “Dáng vẻ này thật đẹp mắt nha.” Rồi rít học theo.

Nhưng bọn họ được ba tuổi còn nhỏ, mới học Lương Luân ngồi một lát đã cảm thấy cả người không thoải mái, “Không ngồi được rồi, không ngồi được rồi.” Trong miệng la hét, rất tùy ý ngồi xếp bằng xuống trên chiếu.

Lâm Thâm thì kể cả ngồi xếp bằng cũng cảm thấy không thoải mái, cười hi hi với Lâm Đàm, “Tỷ tỷ, muội muốn cái ghế nhỏ.”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn.” Cao Nguyên Dục và cửu công chúa phía sau tiếp trước.

Lâm Đàm cười nói: “Được, vậy tỷ tỷ sai người cầm ghế nhỏ tới. A Thâm, bồng không ghép bàn ăn cho các muội lại với nhau nhé? Bốn người các muội chia ra ngồi bốn hướng, thần mặt cỡ nào.”

Nếu như ngồi trên chiếu ăn cơm, chính là chia ra; nếu như muốn ngồi trên ghế nhỏ, vậy vẫn ngồi chung lại với nhau cho náo nhiệt.

“Được đó được đó.” Lâm Thâm và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa tranh cướp giành giật gật đầu.

Lương Luân rất hiền hòa cũng đồng ý, “Ngồi ghế nhỏ cũng rất tốt.”

Bốn hài tử chuyển bàn ăn xong, thị nữ dâng lên mỗi một món đồ ăn, Lâm Thâm nhiệt tình kêu, “Luân ca ca, a Dục, a Vi, đừng khách khí nha, mời mời mời.” Lần lượt gấp thức ăn cho bọn họ, cực kỳ chu đáo.

“Lâm Thâm làm chủ nhân vô cùng tốt.” Cao Nguyên Dục nói thầm nhỏ nhỏ.

Mặc dù hắn và Lâm Thâm gặp mặt luôn gây gổ, nhưng hắn không thể không thừa nhận, Lâm Thâm chiêu đãi mọi người rất tốt, thật có dáng vẻ chủ nhân.

“A Thâm làm chủ nhân rất tốt, làm khách mời cũng rất tốt.” Lương Luân mỉm cười, “Không phải Lâm Thâm đã đến nhà ta một lần sao, sau đó mẫu thân ta lại một mực khen ngợi a Thâm đó, nói a Thâm thật đáng yêu.”

Tương Dương trưởng công chúa thích Lâm Đàm cháu dâu nàng, yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên đối xử với Lâm Thâm cũng không giống như với người khác.

“Mẫu thân đệ cũng nói a Thâm đáng yêu.” Cao Nguyên Dục không chịu rút lại phía sau.

“Mẫu thân muội cũng nói như vậy nha.” Cửu công chúa không yếu thế chút nào.

Thị nữ ở bên cạnh hầu hạ đều mỉm miệng cười. Thị nữ hoàng tử và công chúa cũng giống như hài tử bình thường vậy, hư vinh, thích so sánh, thích khoe khoang, bất cứ cái gì cũng lấy ra so sánh. Do đó, một người nói nhị tiểu thư đáng yêu, hai người khác lập tức giống như tranh giành vật gì tốt, cũng nói nhị tiểu thư đáng yêu.

Lâm Thâm buông chiếc đĩa trong tay, say mê chống cằm, “Luân ca ca, a Dục, a Vi, mọi người không cần nói nữa, ta rất đáng yêu, ta biết cái này, hi hi.”

Cao Nguyên Dục thò đầu ra cẩn thận quan sát nàng, “Lâm Thấm, đáng về này của nguoi rất dễ thương.”

“Rất dễ thương.” Cừu công chúa thành thạo gật đầu.

Lương Luân mỉm cười đưa chén canh nhỏ cho Lâm Thấm, “A Thấm, canh nguoi rồi ăn không ngon.” Nhắc nhở nàng nhanh chóng ăn canh.

Nhưng Lâm Thấm còn đang say mê trong mọi người khách lệ, nào có ý định ăn canh chứ.

Lâm Đàm sai người bày một cái ghế ở bên cạnh muối muối, nàng ngồi xuống ghế, “A Thấm, tỷ tỷ cho muối ăn com.” Biết muối muối phải say mê một lúc lâu rồi, nếu như bữa com này để cho muối muối tự ăn, vậy đại khái ăn không xong rồi, phải để người lớn bón.

Lâm Thấm cười hì hì, “Tỷ tỷ, muối đáng yêu nha.”

Lâm Đàm cười tươi, “Biết rồi, a Thấm nhà ta đáng yêu. Ăn muống com này đi, thì càng đáng yêu. Nào, há mồm, đúng rồi, chính là như vậy, a Thấm thật biết nghe lời.” Bón muối muối ăn từng muống com một, rất kiên nhẫn.

Lâm Đàm suy nghĩ tinh tế cẩn thận, thấy cừu công chúa hâm mộ len lén nhìn qua, hiểu được tâm tư nhỏ bé của nàng, lại bón cho nàng ăn hai miếng.

Cừu công chúa cực kỳ cao hứng.

“Còn có ta, còn có ta.” Cao Nguyên Dục cũng vội vàng gấp gáp nói.

Lâm Thấm không vui, đưa tay che chén nhỏ, “Tỷ tỷ ta!”

“Ta cũng gọi tỷ tỷ.” Cao Nguyên Dục không phục.

Hắn và Lương Luân, cừu công chúa giống nhau, cũng gọi Lâm Đàm là tỷ tỷ.

Lâm Thấm làm mặt quỷ với hắn, “Tỷ tỷ ruột của ta!”

Cao Nguyên Dục nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nguoi hẹp hòi chết đi, tổ mẫu ta cũng cho nguoi mượn, ông ngoại nguoi lại không chịu đổi, còn muốn độc chiếm tỷ tỷ.”

Hắn có đôi mắt to câu hồn nhiếp phách, vào lúc này có vẻ như hơi đưa đám, uất ức, nhìn thấy mà khiến cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Lâm Đàm dịu dàng thương lượng với muối muối, “A Thấm, muối là chủ nhân đúng không? Làm chủ nhân phải dốc hết khả năng của mình, khiến khách có cảm giác như đang ở nhà. A Dục là khách, tỷ tỷ bón cho hắn ăn có được không? Sẽ không tính toán chi li với khách, khiến khách thất vọng.”

Đôi mắt Lâm Thấm xoay tròn, liếc nhìn Cao Nguyên Dục, lại liếc nhìn Lâm Đàm, kháng khái gật đầu, “Được rồi.”

Lâm Đàm lại khen ngợi muối muối, “Tiểu a Thấm của chúng ta thật hiểu chuyện, nghe lời bao nhiêu, thật là một đứa bé ngoan.”

“Đúng đó.” Lâm Thấm cực kỳ hả hê rồi.

Lâm Đàm bón cho Cao Nguyên Dục ăn hai miếng, Cao Nguyên Dục cũng rất cao hứng. Nhưng mà khi Lâm Đàm lại muốn bón cho hắn ăn thì hắn lặng lẽ hỏi: “Tỷ tỷ, ta ăn nữa có thể bị mập không? Ta không muốn mập.”

Lâm Đàm quan sát hắn, có vài phần kinh ngạc, “A Dục đệ cũng không mập, hài tử quá gầy cũng không tốt đâu. Như vậy đi, nếu như đệ thật sợ mình mập thì lúc tối ăn ít đi một chút, một chút xíu là đủ rồi.” Lại bón cho Cao Nguyên Dục ăn hai miếng.

Cao Nguyên Dục lẳng lẳng, “Này, Lâm Thấm, tỷ tỷ nói ta không mập.”

Lâm Thấm đang phồng gò má nhỏ nhún lên ăn ngon lành, không để ý đến hắn.

Cao Nguyên Dục lại khoe khoang một lần.

Lâm Thấm liếc xéo hắn, ánh mắt đừng nhắc tới có bao nhiêu thú vị, “Nguoi và ta gây gỗ thì nguoi mập, nguoi không gây gỗ với ta thì nguoi sẽ không mập. Đã hiểu ra chưa?”

Gọi nguoi là tiểu Mập Mập vì nguoi cãi nhau với ta đó, điều này cũng không biết.

Cao Nguyên Dục tỏ vẻ hoang mang, “Thì ra không phải là ta mập... Lâm Thấm nguoi thật xấu...”

Lâm Thấm cười hì hì.

Lương Luân và cừu công chúa cũng giễu cợt Cao Nguyên Dục một phen.

Bữa cơm này mấy hài tử ăn vô cùng vui vẻ.

Ăn cơm xong, Lâm Thấm lại dẫn khách đến vườn hoa chơi một lúc, khoe khoang từng chỗ, “Này, nhìn xem có giống như một bức họa không? Đây gọi là tả ý sơn thủy đó.”

“Thật có văn hóa nha.” Cao Nguyên Dục và cửu công chúa kêu lên.

“Rất lịch sự tao nhã.” Lương Luân mỉm cười đánh giá.

Vẫn chơi đến qua trưa, người trong cung tới đón, phủ Tương Dương trưởng công chúa cũng sai người tới đón, những tiểu khách nhân mới lưu luyến không rời cáo từ.

Lâm Thấm cũng lưu luyến chia tay, còn đưa bọn họ đến cửa chính.

Lương Luân và cửu công chúa, Cao Nguyên Dục lên xe ngựa, còn từ trong cửa sổ xe ngựa phát tay với Lâm Thấm.

Xe ngựa đã đi xa, Lâm Thấm còn đứng ở cửa chính, không nỡ rời đi.

Lâm Đàm kéo tay nhỏ bé của muội muội, “A Thấm, muội có thân thích mới, không quên chứ? Khoa ca ca và Trật ca ca của muội. Còn có Trần Trần và Du Ninh cũng sẽ từ An Định đến đây. Người bạn nhỏ của muội sẽ càng ngày càng nhiều.”

Hai vị tiểu cô nương Sơn Trần Trần và Hường Du Ninh muốn theo mẫu thân đưa gả tỷ tỷ, không lâu sau sẽ tới kinh thành.

“Trần Trần và Du Ninh, Khoa ca ca và Trật ca ca.” Lâm Thấm lập tức vui mừng, mặt mày hớn hờ.

Nàng tò mò sung sướng đi theo tỷ tỷ vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi La Thư mang theo La Văn Nhân đến Ngôn phủ thiết y hạng, được hoan nghênh vô cùng long trọng, chân thành.

Mặc dù hai cha con Ngôn Trung thừa và Ngôn Vĩ không ở nhà, nhưng Vi thị biết hai cô cháu La Thư và La Văn Nhân tới cửa, kích động không biết nên làm thế nào cho phải, một tay dẫn Ngôn Khoa, một tay dẫn Ngôn Trật, sai người mở cửa chính, vẫn đón từ tận cửa chính.

Nhìn thấy La Văn Nhân đang tuổi sắp cập kê, xinh đẹp xuất chúng, đôi mắt Vi thị đỏ ửng, nắm lấy tay của nàng, nghẹn ngào không thốt được nên lời.

La Văn Nhân thấy Vi thị tình sâu ý nặng như vậy, cũng cúi đầu rơi lệ.

Hai tiểu ca nhi Ngôn Khoa và Ngôn Trật nhìn lên nhìn xuống quan sát La Văn Nhân, trong ánh mắt tràn đầy ý tò mò.

“Nuơng, tỷ tỷ này ở đâu ra vậy.” Ngôn Trật kéo váy Vi thị, non nớt hỏi.

“Đây là tỷ tỷ ruột của các con.” Vi thị vội lau nước mắt đi, kêu hai nhi tử, “Khoa nhi, Trật nhi, mau gọi tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ ruột của các con.”

Chữ biểu đó đã bị Vi thị giản lược.

Tuy rằng La Văn Nhân đầy bụng chua xót, lại rất mờ mịt, nhưng vẫn thấy rất cảm động.

La Thư thấy Vi thị như thế, cũng cảm thấy vui mừng sâu sắc, “Văn Nhân, mẹ cháu rất yêu thương cháu.”

“Tỷ tỷ, vào trong nhà ngồi.” Ngôn Khoa và Ngôn Trật khéo léo gọi tỷ tỷ, chạy tới mỗi đứa một bên kéo La Văn Nhân, muốn nàng vào nhà.

“Nhìn ta xem, cái gì đều quên.” Vi thị vội nói: “Có lời gì đi vào nói, đứng ở cửa làm gì chứ? Tuy rằng có bình phong ở cổng ngăn cản, nhưng trên đường vẫn người đến người đi.” Để cho La Thư và La Văn Nhân vào phòng khách trong nhà.

Vi thị và La Thư phân chủ khách ngồi xuống, Ngôn Khoa và Ngôn Trật hai ca nhi này ôm ghế con ra ngồi bên cạnh La Văn Nhân, tò mò hỏi đủ thứ, “Tỷ tỷ, sao trước giờ chưa từng thấy tỷ tỷ vậy.” “Tỷ tỷ, tỷ tên là gì thế, sao lại là tỷ tỷ ruột của đệ.”

“Tỷ tỷ, về sau tỷ cần phải thường tới nhà của đệ nha, đệ thích tỷ rồi đó.” Ngôn Trật kéo tay La Văn Nhân, ân cần nói.

La Văn Nhân rung rung gật đầu, “Ừm, sẽ thường lui tới.”

Tuy La Thư và Vi thị lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà hai người nói chuyện rất hợp ý nhau.

Đại khái đây chính là duyên phận đi.

La Văn Nhân ngồi trong phòng khách, Vi thị rõ ràng rất thân thiết, hiền hòa với nàng, Ngôn Khoa và Ngôn Trật càng đáng yêu lạ thường, nhưng trong lòng nàng lại càng ngày càng không nắm chắc.

Nàng bắt lực liếc nhìn La Thư.

La Thư thương hại trong lòng, nhỏ giọng hỏi Vi thị, “Ngôn tiên sinh có tiện gặp mặt Văn Nhân hài tử này một lần không? Đáng thương cho con bé đã sắp cập kê rồi, nhưng lại chưa từng gặp mẹ ruột.”

Hốc mắt Vi thị đỏ lên, giọng cũng thật thấp, “La phu nhân, không nói dối ngài, khi ngài và Văn Nhân mới vừa tới cửa ta đã thông báo cho đại tỷ rồi, nhưng đại tỷ nàng... Ngài nghĩ thử xem, đại tỷ cũng đã... mười mấy năm không gặp mặt rồi, không biết Văn Nhân có trách đại tỷ hay không...”

La Thư không khỏi thở dài, “Văn Nhân hài tử này cũng không dám tới, có ta người cô này đi cùng với con bé, cho con bé thêm can đảm, con bé mới lấy dũng khí ra cửa. Haizzz, mẹ con hai người này đều đáng thương mà.”

“Còn không phải như vậy sao.” Vi thị cầm khăn lau nước mắt.

La Thư là người tính tình ngay thẳng, nên nói với Vi thị: “Văn Nhân hài tử này qua đây là định ở lại Ngôn gia mấy ngày. Con bé và lệnh tỷ sớm muộn gì cũng gặp mặt, thừa dịp ta còn ở đây, có thể cho Văn Nhân hài tử này thêm can đảm, cứ để cho hai người gặp mặt một lần đi. Bằng không, ta cũng không yên lòng để Văn Nhân ở lại.”

Vi thị vội lau nước mắt: “Ngài nói rất đúng, ta đây lập tức đi vào khuyên nhủ tỷ tỷ. La phu nhân ngài chớ trách, vào lúc này đại tỷ của ta... haizzz, cũng không biết đã hốt hoảng thành dáng vẻ gì rồi.” Nói xin lỗi không tiếp chuyện được, vội vã đi vào trong.”

Trong nội thất thanh nhả sạch sẽ, Ngôn Yên ngồi bên cạnh cửa sổ, quay lưng về cửa, bóng lưng lộ ra mấy phần lạnh lẽo, nhìn từ phía sau nàng dường như cũng có thể cảm nhận được sự bối rối, vô dụng và không biết làm sao của nàng.

“Đại tỷ.” Vi thị khẽ gọi nhỏ.

Ngôn Yên giống như bị lửa thiêu run lấy bầy, một hồi lâu mới quay đầu lại, nhỏ giọng nói, “Đệ muội, ta không có mặt mũi gặp con bé, ta thật sự không có mặt mũi gặp con bé... Ta ném con bé ở phủ Tấn Giang Hầu, mười mấy năm không đi gặp con bé...”

Vi thị đau xót trong lòng, vội vàng tiến lên đỡ nàng, “Đại tỷ, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, có đúng không nào? Khi đó La thể tử đã có thể tử, cô nương Ngôn gia chúng ta lại không thể làm thiệp cho người ta, đây là chuyện không có cách nào khác mà. Muội gặp được Văn Nhân rồi, con bé là một hài tử ngoan, vừa nhìn chính là thông tình đạt lý, con bé sẽ không lung tung trách cứ tỷ, nhất định sẽ không đâu!”

Trong phòng khách, La Văn Nhân túm lấy vạt áo La Thư, hoang mang lo sợ, “Cô, nàng đang ghét bỏ cháu đúng không? Nàng nhất định không yêu thích cháu...”

La Thư nhỏ giọng trách mắng: “Nghĩ bậy bạ gì vậy? Sao nàng có thể ghét bỏ cháu chứ?”

Thấy La Văn Nhân rất lo sợ nghi hoặc, thờ dài, ôm nàng vào trong ngực, vỗ mấy cái giống như đang dụ dỗ Lâm Thâm, “Ngoan, không có việc gì.”

Ngôn Khoa và Ngôn Trật giống như cái đuôi nhỏ đi tới, “Tỷ tỷ.”

La Văn Nhân nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của hai hài tử, trong lòng cảm thấy đã tốt hơn chút, không sa sút giống như mới vừa rồi.

Vi thị từ phòng trong ra ngoài, nước mắt trên mặt còn chưa khô, cười mời La Thư và La Văn Nhân đi vào, “Thật không phải, thân thể gia tỷ không dễ chịu, ủy khuất làm phiền hai vị, vào phòng nói chuyện.”

La Văn Nhân nhất thời khản trương, thân thể căng cứng, không mở nổi miệng, cũng không bước chân ra được, La Thư thương tiếc trong lòng, đưa tay đỡ nàng, “Văn Nhân, có cô cùng với cháu.” Nửa ôm nửa đỡ La Văn Nhân đến cửa phòng trong.

“Cô đi vào với cháu nha.” La Văn Nhân nắm thật chặt tay La Thư, không dám một mình đi vào trong.

“Bé ngoan, cô chờ cháu ở ngoài cửa, sẽ không rời đi.” La Thư dịu dàng an ủi.

Lúc Ngôn Yên và La Văn Nhân mẹ con gặp lại, có La Thư ở bên cạnh, rất bất tiện.

“Cô ở đây chờ cháu, cháu có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào. Nếu như cháu thật sự không muốn ở lại chỗ này, cô sẽ dẫn cháu về nhà.” La Thư dịu dàng sửa lại tóc mai cho La Văn Nhân.

La Văn Nhân gạt đầu như hải tử, trong đôi mắt tràn đầy tin tưởng và lệ thuộc vào.

“Đi đi, hải tử.” La Thư khích lệ.

La Văn Nhân buông tay cô ra, giống như hạ quyết tâm, từng bước từng bước một, chậm rãi đi vào.

Nàng rất sợ, nhưng nàng nghĩ đến có một vị mẫu thân, quá muốn quá muốn rồi.

Nàng từng bước từng bước đi tới trước cửa sổ, đi tới sau lưng Ngôn Yên.

Ngôn Yên đang vui đầu thật sâu, nghe được tiếng bước chân sau lưng dần dần đến gần, trong lòng rất gấp gáp, cảm giác mình đã sắp hôn mê...

Nàng lấy dũng khí ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời ngẩn ngơ.

Đây là một gương mặt như thế nào nhỉ, xinh đẹp như vậy, lại... quen thuộc... như vậy...

Tay Ngôn Yên run run, nhẹ nhàng sờ lên trên mặt La Văn Nhân.

Trong lòng La Văn Nhân đã sinh ra cảm giác kỳ dị. Đây là nương của ta đó, là mẹ ruột của ta, ta cũng có nương rồi...

“Ta thật có lỗi với con.” Ngôn Yên trào nước mắt, “Văn Nhân, người ta có lỗi nhất chính là con, ta... ta không có mặt mũi nào gặp con...”

Trong mắt La Văn Nhân chớp qua tia sáng, vội vàng túm lấy tay Ngôn Yên, “Ngài có nghĩ đến ta không? Trong mười lăm năm này, ngài có từng nghĩ tới ta không, cho dù là chỉ một, hai lần?”

“Sao lại không nghĩ chứ.” Ngôn Yên buồn bã nói: “Ban ngày còn may, buổi tối một mình nghĩ tới, quả thật muốn nổi điên. Có bao nhiêu lần ta định lao xuống núi, liều mạng đi đón con về, cho dù ta mất hết khí tiết làm thiếp, ta cũng nguyện ý. Hải tử, nếu không phải ta suy nghĩ thay phụ thân ta đã lớn tuổi, không suy nghĩ vì danh dự của Ngôn gia, có lẽ ta đã sớm xuống núi rồi...”

Trong lòng La Văn Nhân dâng lên một bọt nước sung sướng, gương mặt xinh đẹp đổi thành sáng rọi khác thường, “Thì ra ngài có nghĩ đến ta.”

Trong lòng Ngôn Yên vô cùng chua xót, “Con là thịt rớt từ trên người ta xuống, sao có thể không nghĩ chứ? Ta... lúc trước ta nhìn thấy con, con mới chỉ lớn chừng này...” Giờ tay ước chừng hình dáng anh nhí, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

“Thì ra ngài có nghĩ đến ta.” La Văn Nhân vui sướng lắm lắm, quỳ gối trước mặt Ngôn Yên, vùi đầu vào đầu gối nàng.

Giờ khắc này là thời khắc sung sướng nhất kể từ khi La Văn Nhân chào đời cho tới nay.

Từng giọt nước mắt của Ngôn Yên rơi lên trên tóc, trên gương mặt La Văn Nhân, “Văn Nhân, ta cho rằng sống một mình ở trên núi, trong lòng sẽ tốt hơn một chút, giống như ta còn chưa vứt bỏ con, đang cùng khổ với con. Nhưng mà, gặp được con rồi ta mới biết, đó là không đủ, đó vốn không đủ, ta nên ở cùng với con, bảo vệ con mới đúng. Con còn nhỏ như vậy, năm đó lúc thái phu nhân ôm con đi, con còn nhỏ như vậy...”

“Ngài có nghĩ đến ta, ngài không ghét bỏ ta.” La Văn Nhân vui mừng mỉm cười ngọt ngào, lại đổi bên mặt, áp vào trên đầu gối Ngôn Yên.

Vì thị dắt theo Ngôn Khoa và Ngôn Trật, rón rén đi tới.

La Thư ở bên ngoài lau nước mắt.

Vì thị và La Thư cùng nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Ngôn Yên ngồi dựa lưng về cửa, La Văn Nhân gục trước gối nàng, mẹ con hai người lúc khóc lúc cười, hoặc thì thầm nói nhỏ.

Vì thị cũng khóc.

La Thư cầm khăn lau nước mắt, “Văn Nhân và đại tẩu mẹ con nhận nhau, ta cũng yên tâm rồi. Muội muội, nhà ta còn con nhỏ, không thể ở quý phủ lâu được, Văn Nhân làm phiền mọi người vậy.”

Vì thị vội nói: “Sao ngài lại nói vậy chứ, Văn Nhân có thể ở lại Ngôn gia vài ngày, chúng ta còn không biết vui mừng bao nhiêu đấy.”

La Thư kêu nha hoàn đi cùng La Văn Nhân đến căn dặn từng tí, lại giữ Thanh Cúc lão luyện ở lại chỗ này chăm sóc rồi mới cáo biệt Vì thị, trở về phố Trường An rồi.

Hôm nay Ngôn Trung thừa mới về đến nhà, vừa vào đến cửa, Ngôn Khoa và Ngôn Trật đã hưng phấn chào đón, “Tổ phụ, trong nhà có vị tỷ tỷ tới! Nương nói là tỷ tỷ ruột của chúng cháu!”

Bước chân Ngôn Trung thừa đều không vững vàng rồi, run rẩy hỏi: “Tỷ tỷ của các cháu ở đâu?”

Ngôn Khoa và Ngôn Trật hai tiểu ca nhi mỗi người nắm lấy một tay tổ phụ chạy như bay vào bên trong, “Đang ở chung một chỗ với cô đấy. Cô cũng không biết làm sao, cứ khóc hoài.”

Nhìn thấy La Văn Nhân yêu kiều như hoa, Ngôn Trung thừa lệ rơi đầy mặt.

“Sao tổ phụ cũng khóc vậy.” Ngôn Khoa và Ngôn Trật vừa đau lòng lại vừa ngạc nhiên.

Hai tiểu ca nhi còn chưa từng thấy tổ phụ khóc đấy.

Sau đó Ngôn Vi cũng trở về nhà, nhìn thấy La Văn Nhân, cũng chảy nước mắt kích động xuống.

“Hôm nay ai cũng là bao khóc nhỏ.” Ngôn Khoa nói với đệ đệ.

Ngôn Trật cảm thấy lẩn lộn, “Vì sao khóc chứ.”

Ngôn Khoa lắc đầu.

Hắn đều không biết vì sao tổ phụ và phụ thân, còn có cô lại khóc.

Ban ngày hai tiểu ca nhi này mơ hồ, đến buổi tối lại nhận thấy sự tình không đúng: Buổi tối bọn họ vốn có may mắn ngủ chung với cô, tối nay lại không được rồi, giường của cô bị tỷ tỷ mới tới hôm nay chiếm mất.

“Tại sao tỷ tỷ lại chiếm đoạt cô chứ.” Ngôn Khoa rất bất mãn.

“Muốn ngủ với cô.” Ngôn Khoa mãnh liệt yêu cầu.

Ngôn Trung thừa khom người xuống, cười cực kỳ hiền lành, “Khoa nhi, Trật nhi, tối nay ngủ chung với tổ phụ được không?”

Hai tiểu ca nhi chưa bao giờ được đãi ngộ giống vậy, đều sợ ngây người.

Sửng sốt một hồi lâu, mới gật đầu liên tục, “Được, tốt quá!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Phủ Tấn Giang Hầu, Vinh An đường.

Mặc dù đêm đã khuya rồi, Tiêu thị lại sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, thật lâu không thể nào đi vào giấc ngủ.

Toàn thị cực nhọc ngày đêm hầu hạ ở bên người nàng, sai người đốt lên linh hương thường ngày nàng yêu thích nhất trong lư hương, linh hương này là do một hương thảo màu xanh tím từ Tây Vực truyền đến tỉnh luyện ra, mùi thơm ngát thoang thoang rất thoải mái, nồng nặc dễ chịu, được Tiêu thị yêu thích nhất, còn có hiệu quả thôi miên.

Nhưng Tiêu thị thật sự tâm sự quá nặng, kể cả linh hương như vậy cũng không cách nào khiến nàng tiến vào mộng đẹp được rồi.

Đôi mắt của nàng mở thật to, chính là không ngủ được.

Trượng phu Toàn thị bị đày đến biên cương rồi, mẹ chồng lại làm khổ nàng từng ngày, cho dù ban ngày hay buổi tối đều muốn nàng hầu hạ bên cạnh, đã khổ không thể tả. Nếu như không phải ảnh hưởng mà Tiêu thị xây dựng vẫn còn, Toàn thị đại khái sẽ nghĩ cách lười biếng. Dù sao nàng cũng là thân thể máu thịt, từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, kêu nàng hầu hạ Tiêu thị như vậy, thật sự còn không chịu nổi.

Đã đến giờ Tý, con người đến thời điểm này suy cho cùng đều sẽ mệt mỏi rồi, Toàn thị dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Tiêu thị không cho nàng rời đi, nàng buồn ngủ đến mắt không mở ra được, nên ngồi lim dim ở trước giường.

“Trà.” Bên tai truyền đến giọng nói nhỏ, phiền não của Tiêu thị.

Toàn thị bưng tỉnh, hai nha hoàn khác trực đêm trong phòng cũng sợ hết hồn, lại không dám ngủ gật nữa, vội đi qua châm trà.

Nha đầu rót trà, Toàn thị nhận lấy trong tay thử xem, không quá nóng cũng không quá lạnh, ấm áp vừa phải, nên đi tới trước giường, cung kính đưa cho Tiêu thị, “Nương, trà đây.”

Tiêu thị nhận lấy nhấp một ngụm, tỏ vẻ chán ghét, “Kể cả chút nóng đều không có, định băng lạnh ta đây sao?”

Toàn thị nhẫn nhịn nhận lấy tách trà về, nở nụ cười, “VẬY con dâu đi đổi tách khác.”

Cũng không dám để nha hoàn động thủ, tự mình đi qua rót một tách, đi tới đôi tay dâng lên.

Lúc này Tiêu thị rất nề tính, nhấp hai ngụm, không bắt bẻ gì.

Uống trà xong, nàng lại một lần nữa nằm xuống, Toàn thị và nha hoàn trực đêm đồng thời âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Ngươi tuổi cũng lớn, ngày đêm hầu hạ ta, ngươi cũng không chịu nổi.” Tiêu thị mệt mỏi nói: “Ngày mai để cho Tề thị, Lý thị và các cô nương sắp xếp, thay phiên tới đây hầu hạ.”

Tiêu thị một mực luôn không muốn Tề thị, Lý thị hai con dâu thứ phòng này gần người hầu hạ, lúc này chợt sửa lại, Toàn thị không khỏi mừng rỡ.

Giống như vốn do một người gánh lấy gánh nặng, hiện giờ đột nhiên có người nói cho nàng biết, “Sẽ có hai người tới đây chia sẻ cùng ngươi.” Nàng lập tức tan mất hai phần ba sức nặng, suy nghĩ một chút đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

“Dạ, nương.” Toàn thị nở nụ cười, trông mắt sáng lên.

Tiêu thị chán nản nhắm hai mắt lại, “Ta rất thích Văn Nhân hài tử kia, sáng sớm ngày mai sắp xếp con bé đi. Tính tình Văn Úy nóng nảy, tuy rằng là trưởng tử, cũng xếp ra sau thôi.”

Mặc dù Tiêu thị đây rõ ràng nghiêng về cháu nội ruột của nàng La Văn Úy, nhưng nụ cười trên mặt Toàn thị dần dần biến mất, cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Văn Nhân... Văn Nhân không có trong phủ...”

La Văn Nhân đã đi đến Ngõn gia, vậy kêu Toàn thị đi đâu tìm người về được. Ngõn gia vốn không phải là nơi hiện giờ Toàn thị có thể đi, đừng nói đến về sau Ngõn Yên sẽ là thế tử phu nhân phủ Tấn Giang Hầu, sẽ đề lên trên đầu Toàn thị, chỉ bằng vào Ngõn Trung thừa cương trực không a dua, đã khiến cho Toàn thị tiểu nhân như vậy không dám đến gần.

“Văn Nhân đi đâu vậy?” Tiêu thị đột nhiên biến sắc.

Nàng vốn là vị mỹ nhân bệnh mệt mỏi, lập tức trở nên ác độc, thật giống như muốn ăn thịt người vậy.

Toàn thị rung mình, rụt rè nói: “Văn Nhân... Văn Nhân đến Ngõn gia rồi... Hầu gia nói, để cho nàng thân cận nhiều hơn với mẫu thân mới...”

Dáng vẻ đó của Tiêu thị vốn dọa người, giờ lại còn đang buổi tối khuya, Toàn thị bị dọa đến không xong, lời đều nói không lưu loát rồi.

“Cái gì?” Tiêu thị ngồi thẳng người, trong mắt như muốn phun lửa.

Toàn thị theo bản năng lui về phía sau hai bước, miễn cưỡng nở nụ cười, “Là Hầu gia để cho nàng đi...”

Tiêu thị thờ dốc một hơi, lạnh giọng hỏi, “Văn Nhân đi Ngõn gia khi nào? Ai đưa nó đi?”

Toàn thị đáp từng câu, “Buổi sáng đã ra cửa, con dâu sai người lặng lẽ đi theo nàng, thấy đầu tiên nàng đi phố Trường An, nửa canh giờ sau mới ra khỏi Lâm gia, La Thụ đi cùng nàng đến thiết y hạng. Sau khi nàng vào Ngõn gia đã không ra nữa, tối nay đã ngủ lại ở Ngõn gia rồi...”

“Vô si! Vô si!” Tiêu thị dùng sức đấm giường, cảm hận mắng.

Toàn thị và hai nha đầu trực đêm xuôi tay đứng hầu, đầu cúi thật thấp, trong lòng đều không giải thích được.

Cô nương Ngõn gia sẽ đến phủ Tấn Giang Hầu trở thành thế tử phu nhân, La Văn Nhân nữ hài nhi thứ xuất này hiện giờ đi thân cận với mẫu thân mới, mặc dù hơi có vẻ nịnh hót, nhưng cũng coi như thói thường của con người. Tiêu thị vì vậy mà nổi giận, thật sự khiến cho người ta không hiểu.

“Vô si hạ lưu!” Tiêu thị cắn răng nghiêng lợi.

Toàn thị và hai nha đầu nghe được nàng đã mắng cả “Vô si hạ lưu” ra khỏi miệng rồi, rất có thể muốn trở mặt, trong lòng hoảng sợ, chẳng dám thở mạnh.

Tiêu thị càng nghĩ càng giận, gờ tay cầm gối sứ trên giường, hung ác ném xuống!

“Choang --” một tiếng vang thật lớn, mảnh vụn đầy đất.

Nàng còn ngại không hả giận, lại gờ đôi tay thon dài đi dùng sức xé chăn mền trên giường, mặt mày dữ tợn, giống như điên rồi.

Toàn thị không khỏi rùng mình.

Tiêu thị như vậy thật sự quá dọa người.

Nàng vốn định tiến lên khuyên một lời, nhưng nàng rất sợ, vốn không bước ra được.

Hai nha hoàn trực đêm càng không dám đến gần Tiêu thị giống như nỗi con diên, nom nớp lo sợ, hết sức sợ hãi.

Tiêu thị phát điên một lúc lâu, tay chột dừng lại.

Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, chiếu lên trên khuôn mặt già nua trắng bệch của nàng, giống như có vài phần quỷ dị.

Trong lòng Tiêu thị hối hận không thôi, “Chính là định phát tiết, cũng nên để Toàn thị, nha đầu ra ngoài mới đúng. Luống cuống như thế ở trước mặt bọn họ, sau này còn lập uy như thế nào? Ai chịu phục ta? Haizzz, ta đây là do bị hai cha con La Khôi, La Giản này làm giận đến văng đầu mà.”

Sắc mặt nàng dần dần hòa hoãn xuống, hồi lâu sau, khóe miệng lại hiện lên ý cười.

“Hai người ra bên ngoài coi chừng.” Nàng tỏ vẻ ôn hòa phân phó hai nha hoàn, “Không gọi vào, không được tự tiện đi vào. Nơi này chỉ để lại nhị thiếu phu nhân hầu hạ là được.”

Hai nha hoàn như được đại xá, vội vàng đáp ứng, rón ra rón rén, vịn phần cẩn thận đi ra ngoài.

Toàn thị đáng thương vào lúc này thật sự còn không bằng nha hoàn, nha hoàn còn có thể rời khỏi Tiêu thị tạm nghỉ, nàng lại không sống yên ổn được.

Tiêu thị lệnh cho Toàn thị ngồi xuống bên giường, “Dù sao ta cũng không ngủ được, hai mẹ con ta trò chuyện cũng tốt.”

Toàn thị khóc không ra nước mắt, người không ngủ được, nhưng ta ngủ được mà, ta đây buồn ngủ muốn chết lại không thể nhắm mắt được, đầu cũng đau có được không vậy? Người không ngủ được, người không ngủ được thì sẽ phải giày vò ta à, ta thật sự mệnh khổ mà...

Toàn thị không dám cãi lệnh, ngồi xuống bên giường, vừa đắp chăn cho Tiêu thị vừa nói chuyện với nàng.

Mới đầu Tiêu thị chỉ nói việc nhà với nàng, sau lại nhỏ giọng, rõ ràng nói cho nàng biết, “Người kêu người đi truyền lời cho Nhưong thị, kêu nàng ta đừng nhin, cứ âm ỉ lớn lên, mọi việc đã có ta đây.”

Toàn thị rợn cả tóc gáy.

Tiêu thị hiện giờ đã tương đương với bị Tấn Giang Hầu giam lỏng, đừng nói bạn bè bình thường, kể cả người nhà mẹ đẻ tới an ủi đều bị Tấn Giang Hầu không cho gặp mặt. Đã đến tình trạng này rồi còn định nhảy lên đẩy Nhưong thị đi ra âm ỉ, nói mọi việc đều có mình ôm lấy, đây không phải đẩy người ta vào trong hồ lửa sao?

Mặc dù Toàn thị xem thường Nhưong thị, chưa từng coi Nhưong thị là quan trọng, nhưng nghe được Tiêu thị nói như vậy thì biết rõ mặc dù nàng và Nhưong thị làm mẹ chồng nàng dâu mười mấy năm, nhưng lại không hề có một chút thương hại Nhưong thị, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, không khỏi lạnh lẽo trong lòng.

Đúng vậy, nếu Nhưong thị quả thật có thể không nhin được, lấy thân phận nguyên phối ra ngoài âm ỉ với La Giản, âm ỉ với phủ Tấn Giang Hầu, nhưng kết quả là gì chứ? Nếu Tấn Giang Hầu có thể bỏ qua cho đó mới là ban ngày thấy quỷ.

“Nàng đây là mượn dao giết người, xúi giục Nhưong thị ra mặt âm ỉ với La Giản, cuối cùng Nhưong thị và La Giản hai bên tổn hại, nàng ngồi ngư ông đắc lợi.” Toàn thị mơ mơ hồ hồ trầm nghĩ.

Toàn thị là con dâu ruột thịt của Tiêu thị, vốn nên một lòng với Tiêu thị, nhưng đêm khuya yên tĩnh, Tiêu thị lại biểu diễn ra một màn ác độc nhất của mình, Toàn thị cực kỳ hoảng sợ.

“Đạ, ngày mai con dâu sẽ sai người đến Nhưong gia truyền lời.” Giọng Toàn thị thật thấp nói.

Tiêu thị mỉm cười hài lòng, nhắm hai mắt lại.

Nhưong thị làm thế tử phu nhân mười mấy năm ở phủ Tấn Giang Hầu, Tiêu thị không tin nàng ta sẽ cam tâm bị hưu về nhà mẹ đẻ.

“Vô si hạ lưu, thế mà lại để La Văn Nhân đến Ngõn gia.” Tiêu thị nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng nhếch lên nụ cười quỷ quyết, “Nha đầu Ngõn gia kia muốn đến La gia làm thế tử phu nhân, ta nhờ vào! Chưa cưới đã sinh nữ nhi, vô si hạ lưu, thế tử phu nhân này nàng ta xứng làm sao? Còn dám gọi La Văn Nhân vào Ngõn gia, mượn miệng Nhưong thị truyền tin chuyện cũ, nhìn xem nàng ta có mặt mũi gả tới hay không!”

Trong lòng Tiêu thị xoay chuyển đủ loại ý niệm ác độc, cuối cùng lại ngủ thiếp đi.

Toàn thị lại bị nàng chơi đùa khổ không thể tả.

Đến sáng hôm sau, Tiêu thị đã tỉnh từ sớm, thúc giục Toàn thị phái người ra ngoài.

Toàn thị không dám chậm trễ, chọn một thị tì tâm phúc nhất của mình đi đến Nhượng gia, cẩn thận giao phó, “... Những lời này phải gặp mặt Nhượng thị mới có thể, và lại chỉ có thể có Nhượng thị ở đó, không cho người khác dự thính, người nhớ không?”

Thị tì này rất cơ trí, nghe Toàn thị nói xong, bản thân lại bắt chước một phen, thấy Toàn thị gật đầu, nàng mới lên đường đi Nhượng gia, gặp được Nhượng thị lại truyền tới từng lời.

Nhượng thị lập tức cho lời đáp, “Ta hiểu ý tứ của phu nhân, không phải muốn làm hư hôn sự của hai nhà La, Ngôn sao. Ta cũng không phải không có ý định này, nhưng mà có Hầu gia ở đây, có Ngôn Trung thừa ở đây, ta yêu quý mạng nhỏ, không dám ra mặt. Kêu phu nhân mời cao minh khác đi.”

Không phải Nhượng thị không có tâm tư không đứng đắn, nhưng mà có Tấn Giang Hầu sát thân này ở kinh, kêu nàng ra mặt đi đối kháng với La Gián, Ngôn Yên thì nhất định không chịu. Tuy rằng nói bị hư về nhà mẹ đẻ rồi, cả ngày bị ca tấu oán giận, kể cả hạ nhân cũng dám chậm trễ nàng, cuộc sống rất khổ sở, nhưng chết vinh còn hơn sống nhục, nàng còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Đối kháng với La Gián, không phải chính diện đắc tội với Tấn Giang Hầu sao, nàng cũng không có lá gan đó. Hơn nữa, bởi vì thân thể nàng có ám tật nên mới bị hư về nhà mẹ đẻ, cho dù La Gián không lấy được Ngôn Yên cũng không thể đón nàng về rồi. Nàng mù quáng pha trộn vào đó làm gì chứ.

Tiêu thị nhận được lời đáp, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Có ta ở đây, nàng ta sợ cái gì, ta bảo đảm nàng ta không có chuyện gì!”

Toàn thị lại sai người đi truyền lời tiếp, Nhượng thị lại nói lời không dễ nghe rồi, “Nếu như phu nhân có bản lĩnh lớn như vậy, còn cần ta ra mặt làm gì. Ta cứ ngồi đây chờ phu nhân đại triển thần uy, đuổi Ngôn Yên đi, đón ta về phủ Tấn Giang Hầu.”

Tiêu thị tức giận đến chết đi sống lại.

Nàng định để Nhượng thị làm chim đầu đàn, bản thân ngồi ngư ông đắc lợi, nhưng Nhượng thị lại không chịu mắc mưu.

Tiêu thị căm hận, “Nhượng thị này lại học tinh ranh rồi!”

Nàng nào biết được, cũng không phải là Nhượng thị học tinh ranh mà là Tấn Giang Hầu đã lên tiếng, “Nếu như có nửa câu tiết lộ chuyện lúc trước, bốn Hầu sẽ diệt cả Nhượng gia, gà chó không tha.” Nhượng thị vốn đuối lý, lại có Tấn Giang Hầu sát thân này trấn giữ, cho nàng thêm lá gan cũng không dám lại lại gây chuyện.

Chỉ với công lao, thanh danh của Tấn Giang Hầu, nếu nàng lại dám bịa đặt sinh sự, Tấn Giang Hầu một đao bỏ nàng, cũng có thể như không có chuyện gì.

Nhượng thị cũng không muốn trở thành quỷ dưới đao Tấn Giang Hầu.

Sau khi Tiêu thị nhiều lần sai người đi tìm Nhượng thị, Nhượng thị lĩnh cơ nhất động, nảy sinh tâm tư nịnh bợ Tấn Giang Hầu, “Bây giờ nhị ca nhìn ta đã ánh mắt không phải ánh mắt lỗ mũi không phải lỗ mũi, nhưng không phải đại ca vẫn còn theo phụ thân ở biên quan sao? Nếu như ta thay cha và đại ca nịnh bợ được Hầu gia, tương lai phụ thân và đại ca đều sẽ không bạc đãi ta đâu đó, bản thân ta có thể yên ổn ở nhà mẹ ăn cơm uống trà, sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà.” Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định, tự tay viết thư sai người đưa cho Tấn Giang Hầu, mặt cáo Tiêu thị.

(*) Ánh mắt không phải ánh mắt lỗ mũi không phải lỗ mũi: hình dung người không cao hứng, tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tiêu thị rất thấy muốn để cho Nhượng thị làm chim đầu đàn không được rồi, cực kỳ tức giận, không nghĩ ra được kế gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn nghĩ cách tới nhà mẹ đẻ của nàng. Để Toàn thị tặng phần lễ vật dày cộm cho chị dâu nhà mẹ đẻ, đại phu nhân Tiêu gia, cầu xin đại phu nhân Tiêu gia cũng truyền một “Lời đồn đại” ở trong kinh.

“Đó gọi là gây ông đập lưng ông.” Tiêu thị tràn đầy ác ý.

Nghĩ đến Tấn Giang Hầu định để cho Ngôn Yên chủ trì quỹ chính sau khi qua cửa, Tiêu thị thật sự hận Ngôn Yên thấu xương, nhất định phải phá hủy Ngôn Yên.

Có người có thể dùng “Lời đồn đại” truyền nàng thành mẹ kế ác độc, nàng sẽ có thể dùng lời đồn đại truyền Ngôn Yên thành đạo đức bại hoại, không hề liêm sỉ, chưa cưới sinh nữ nhi, man thiên quá hải, lừa dối lấy tiếng, khiến Ngôn Yên thân bại danh liệt, không làm được thế tử phu nhân phủ Tấn Giang Hầu.

Đời này Tiêu thị đã nhiều lần làm chuyện xấu, nhưng nàng rất ít khi tự mình lộ diện đi làm, bình thường luôn mượn tay người khác. Lần này cũng không ngoại lệ, nàng để chị dâu nhà mẹ thay nàng truyền lời, cũng mượn giọng Nhưong thị, người nghe được chân tướng không rõ ràng này, giống như Nhưong thị đích thân nguyên phối này không cam lòng vô cớ bị hưu, bị Ngôn Yên tu hú chiếm tở, mới ra hạ sách này.

Tiêu thị đắc chí vừa lòng, chờ đợi lời đồn đại này truyền khắp kinh thành, chờ Ngôn gia và Ngôn Yên chán chường, cũng không có mặt mũi ra cửa gặp người nữa.

Đáng tiếc, đều là định truyền lời đồn đại, nếu như thực lực không đủ, hiệu quả kia chính là hoàn toàn khác biệt.

Lời đồn đại về Ngôn Yên mới vừa có chút manh nha ở trong kinh thành đã bị Kiến Khang đại trưởng công chúa biết được. Làm bà mai cho La gia và Ngôn gia, Kiến Khang đại trưởng công chúa giận tím mặt, “Ngôn Trung thừa cương trực thanh liêm cỡ nào, nữ nhi hần nuôi ra nhũ nhận ôn huệ, giữ nghiêm lễ nghĩa, thật sự là tấm gương cho thực nữ noi theo, lời đồn đại vu oan khốn kiếp cho nàng này từ nơi nào truyền ra? Mau bắt ra ngoài đánh chết toàn bộ!”

Được các con dâu, cháu dâu khuyên nhủ, con giận của Kiến Khang đại trưởng công chúa vẫn còn sót lại chưa hết, nói: “Nếu cô nương Ngôn gia không tốt, bản công chúa có thể làm mai cho nàng sao?”

Đối với chuyện này, Kiến Khang đại trưởng công chúa tuổi tác đã cao bàn luận rất viên vông một phen, “Không quan tâm là nam nhân hay nữ nhân, đều phải trường thọ không thể chết yểu, nếu không chính là lưu lại con cái còn tấm bé của mình mặc cho người ta khi dễ, rất đáng thương. Nữ sợ gả sai chồng, nam nhân cũng sợ cưới nhầm thê tử, cưới lầm một bát hần phụ nhân vào cửa, vậy chính là gia đình không yên, không sống yên ổn được. Haizz, cô nương Ngôn gia thật đáng thương, rõ ràng là nguyên phối đích thê, bị chèn ép ra thành như vậy không nói, hôm nay còn bị người dôi gạo nước đục như vậy.” Hết sức đồng tình với Ngôn Yên, tự mình mang theo mấy chị em dâu của mình đến thiết y hạng thêm trang cho Ngôn Yên.

(*) Bát hần phụ nhân: người đàn bà đánh đá chua ngoa ngang ngược.

Tương Dương trưởng công chúa chắc chắn, “Kiến Khang cô đây là như thế nào? Lại đối xử tốt với cô nương Ngôn gia như vậy. Cô nương Ngôn gia chính là vợ của tiểu tức phụ Cao Nguyên Diệu nhà ta, quanh co có thân thích với ta, ta không thể rơi lại phía sau Kiến Khang cô được, Cao Nguyên Diệu tiểu tử thú kia nhất định không bỏ qua cho ta.”

Vào cung ra rất thái hậu, “Ngài là thái hậu một nước, không thể bủn xỉn, cậu của tiểu tức phụ Cao Nguyên Diệu sắp cưới, ngài có nên thêm món gương lược cho tân nương tử, thêm chút hi khí không?”

Chu thái hậu hừ một tiếng, “Cao Nguyên Diệu tiểu tử thú này đã có bao nhiêu ngày chưa vào cung gặp lão thái bà ta rồi? Mất hứng, không thích đề ý đến hần.”

Tương Dương trưởng công chúa hé miệng cười, “Ngài được đó, thật đúng là gần gũi với hần.”

Chu thái hậu nói: “Cứ gần gũi thì như thế nào chứ? Hần không đến van cần ta, ta cứ giả bộ không biết, ta còn mừng rỡ thanh nhàn đó.”

Nói đến Tương Dương trưởng công chúa cười không ngừng.

“Để con kêu Cao Nguyên Diệu vợ tới thỉnh an ngài. Còn nữa, con mang cả a Thấm tiểu oa nhi kia vào cho ngài, hoàng đế ca ca tặng con bé một con tiểu không tước, con bé đang định vào cung tạ ơn đấy.” Tương Dương trưởng công chúa hứa hẹn.

Chu thái hậu mặt mày hớn hờ, “Diệu Linh thật sự muốn tới hả? Tiểu a Thấm cũng tới? Đây thật sự tốt quá.”

Nàng là thái hậu một nước, cũng là vị tổ mẫu bình thường đến không thể bình thường hơn. Nhìn thấy cháu trai cháu gái, nàng liền vui mừng.

Tương Dương trưởng công chúa quả nhiên không cô phụ kỳ vọng và tin tưởng của Chu thái hậu, gọi cả Hoài Viễn Vương và Lâm Thấm tiểu cô nương đến Dưỡng Ninh cung.

Khi Hoài Viễn Vương vợ tới thỉnh an Chu thái hậu, Dưỡng Ninh cung đang náo nhiệt, Lương Luân, Cao Nguyên Dục hai nam hài nhi mang theo Lâm Thấm và cửu công chúa hai tiểu nữ oa chạy loạn cả điện, chơi cực kỳ vui vẻ. Chu thái hậu và Tương Dương trưởng công chúa ngồi đối diện nhau nói chuyện, vẻ mặt tươi cười.

Nhưng mà, nhìn thấy Hoài Viễn Vương đi vào, Chu thái hậu biến sắc, “Tiểu tử thú, cháu lần lại đây nhanh lên cho ta!”

Hoài Viễn Vương quý xuống khấu đầu, “Tổ mẫu, tôn nhi thỉnh an lão nhân gia ngài.”

Thân thể Chu thái hậu nghiêng tới trước, nhanh nhẹn túm lấy lỗ tai Hoài Viễn Vương, cắn răng nói: “Cao Nguyên Diệu, cháu có nhìn hoàng lịch không? Cháu có biết đã bao nhiêu ngày không tới Dưỡng Ninh cung ta rồi không?”

Nàng xuống tay rất ác độc, Hoài Viễn Vương đau đến nhe răng nhếch miệng, “Tổ mẫu, sẽ rút xuống, nhẹ chút, nhẹ chút.”

Lương Luân, Cao Nguyên Dục và Lâm Thấm, cửu công chúa nhìn thấy Hoài Viễn Vương đi vào, lại không tiếp tục chạy loạn, hoan hô gọi ca ca.

Thấy Hoài Viễn Vương bị Chu thái hậu nhéo lỗ tai khiển trách, Lương Luân và Cao Nguyên Dục rất đồng tình.

Cửu công chúa sợ hãi trốn ra sau lưng Lương Luân.

Lâm Thấm tiểu cô nương lại cất bước chân nhỏ chạy đến trước mặt Chu thái hậu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên ngọt ngào cười, giống như mặt đường, “Tổ mẫu, ngài không thể nhéo lỗ tai của Diệu ca ca nha.”

Chu thái hậu và Trương Dương trưởng công chúa thấy dáng vẻ nhỏ bé này của nàng, trong lòng tê dại, ngứa ngáy, thật muốn ôm nàng lên hôn hai cái.

Chu thái hậu cố ý nghiêng mặt hỏi, “Vì sao?”

Lâm Thấm cười ngọt hơn rồi, “Đây thuộc về tỷ tỷ cháu nhéo mà.”

Lâm Thấm tiểu cô nương rất thuận theo, nhưng nàng không chịu được chính là bao biện làm thay. La Thụ muốn nói cậu thay nàng, Chu thái hậu muốn nhéo lỗ tai Hoài Viễn Vương thay tỷ tỷ nàng, ở trong tâm linh nhỏ bé của nàng đó đều là chuyện rất không đúng, cho nên đứng ra ngăn cản.

Trong điện yên lặng trong chốc lát.

Sau đó chính là cả nhà cười ầm.

Đây thuộc về tỷ tỷ cháu nhéo... Trời ơi, vị nhị tiểu thư Lâm gia này, tiểu nữ oa ngọt ngào này, thật sự quá chọc vui quá thú vị mà!

Tay Chu thái hậu túm lấy lỗ tai Hoài Viễn Vương sớm buông ra, cười thờ không ra hơi, “Đây thuộc về tỷ tỷ cháu nhéo... tiểu a Thấm, tổ mẫu buông tay, buông tay...”

Trương Dương trưởng công chúa cười tùm tùm cúi người hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thấm, “A Thấm, cháu thật đáng yêu.”

Lâm Thấm cười hì hì, “Cháu biết nha, cháu biết rõ nha.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Hoài Viễn Vương đã đỏ bừng.

Chu thái hậu giả vờ giả vịt liếc mắt nhìn, “Ừa, sao sau tai Diệu Linh lại đỏ vậy.”

Trương Dương trưởng công chúa và Chu thái hậu cùng nhìn Hoài Viễn Vương, cười sâu xa.

Hoài Viễn Vương nhỏ giọng nói: “Là tổ mẫu ngài nhéo...”

“Được đó, là tổ mẫu nhéo.” Chu thái hậu xảo trá nháy nháy mắt với hắn.

Mặt Hoài Viễn Vương càng đỏ hơn.

Cao Nguyên Dục đã chạy tới oán trách, “Lâm Thấm, ngươi thật bá đạo, không chỉ một mình chiếm cái này chiếm cái kia, còn chiếm thay cả cho tỷ tỷ ngươi nữa.”

“Đó sao gọi là chiếm chứ? Chính là của tỷ tỷ ta.” Lâm Thấm lễ thắng khí hùng.

“Đúng đúng đúng, Diệu ca ca của cháu chính là của tỷ tỷ cháu.” Chu thái hậu vô cùng vui vẻ.

Hoài Viễn Vương đỏ mặt khom lưng ôm lấy Lâm Thấm, “A Thấm, muội vào cung nói cảm ơn với bề hạ nhi, Diệu ca ca dẫn muội đi gặp bề hạ có được không?”

Lâm Thấm sung sướng cười, “Đúng vậy, muội đặc biệt tới nói cảm ơn, nhưng bề hạ rất bận rộn đó.”

Hoàng đế đang nghị sự với đại thần, Lương Luân và Cao Nguyên Dục mang Lâm Thấm đi Từ Thần điện, không gặp được người.

“A Luân, xảy ra chuyện gì?” Hoài Viễn Vương hỏi Lương Luân.

Hắn biết Lâm Thấm quá nhỏ, Cao Nguyên Dục cũng không lớn, mọi việc vẫn hỏi Lương Luân thì tốt hơn.

Lương Luân cười nói: “Mới vừa rồi cậu bận rộn, kêu tui đợi sau một canh giờ hẵng đi qua. Tính toán thời gian, hiện giờ cũng không xê xích gì nhiều rồi.”

“Diệu ca ca dẫn muội đi gặp bề hạ.” Hoài Viễn Vương nói với Lâm Thấm.

“Được đó.” Lâm Thấm khôn khéo gật đầu.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục muốn cùng đi, cửu công chúa vốn lá gan rất nhỏ, có Lương Luân và Cao Nguyên Dục, Lâm Thấm làm bạn, nàng lập tức tăng thêm can đảm, “Muội cũng muốn đi Từ Thần điện.”

Hoài Viễn Vương một người dẫn theo bốn hài tử, đi gặp hoàng đế.

Chu thái hậu không yên lòng dặn dò, “Diệu Linh, cháu phải trở lại, không thể cứ xuất cung như vậy, biết không?”

Tương Dương trưởng công chúa trêu ghẹo, “Trước mắt ngài có chuyện buộc được chân hấn mà, sao phải sợ hấn chạy chứ? Nếu hấn dám chạy, ngài sẽ không thêm trang cho cô nương Ngôn gia, cũng không cho hấn cưới vợ.”

Nói đến Chu thái hậu cười ha ha, mặt Hoài Viễn Vương càng đỏ.

Lâm Thâm thoải mái được Hoài Viễn Vương ôm, thấy cửu công chúa hâm mộ ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn, nên nhỏ giọng thương lượng với Hoài Viễn Vương, “Diệu ca ca, ca cũng ôm a Vi có được không?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Được.”

Một tay ôm ỏn Lâm Thâm, cúi người xuống, một tay khác cũng ôm cửu công chúa lên, cửu công chúa hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Đại ca thật tốt.”

Lương Luân rất có phong độ đi theo bên cạnh Hoài Viễn Vương, nói chuyện với Lâm Thâm và cửu công chúa.

Cao Nguyên Dục không phục nhìn Lâm Thâm vài lần, rất muốn giành ca ca với nàng. Nhưng mà nghĩ đến giành ca ca với nàng sẽ bị mạt, trong lòng lại băn khoăn “Thôi đi, ta cũng không muốn để cho nàng gọi ta là tiểu mập mập.”

Đến Từ Thần điện, hoàng đế đã nhận hạ rồi, Hoài Viễn Vương và bốn hài tử cũng được nhận tiếp kiến.

Lâm Thâm không khách khí nhất, leo lên trên đầu gối hoàng đế ngồi xuống, nói liên miên với hoàng đế, “Tiểu khổng tước mà ngài đưa ta rất xinh đẹp, ta rất thích. Ta rất bận rộn, phải nói đại Bạch, phải nói tiểu Hôi, còn phải nói tiểu khổng tước, còn phải nói cậu. Haizzz, đều cực kỳ bận rộn...”

“Vậy phải làm thế nào?” Hoàng đế nhìn tiểu oa nhi ngây thơ hồn nhiên trong ngực, không khỏi mỉm cười.

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, khổ não than thở: “Haizzz, người tài nhiều vất vả, không có biện pháp hay gì.”

Người tài nhiều vất vả...

Hoàng đế nhìn tiểu cô nương xinh đẹp như bé gái trong bức tranh tết, cười tươi sáng.

Chính vụ bận rộn, mới vừa thương nghị vài chuyện quan trọng khó giải quyết với các đại thần, lúc này lại nhìn khuôn mặt ngây thơ tươi cười của Lâm Thâm, toàn bộ sầu muộn tiêu tan.

Hoàng đế sai người lấy ra hai món đồ, đưa cho Lâm Thâm, “Cầm chơi đi.”

Hai món đồ này một là hoàng ngọc, một là hồng ngọc, tất cả đều đặc biệt do thợ khéo chế tác vì tiểu hài tử, Lâm Thâm cầm lấy trong tay nhỏ bé vuốt ve, “Chơi thật hay, hi hi.”

Ngẩng đầu nhìn thấy cửu công chúa cũng sắp chảy nước miếng, khăng khái đưa cho nàng một cái, “A Vi, ngươi một cái ta một cái, hai ta đổi qua chơi.”

Cửu công chúa cười lấy lòng, “Cho ta một cái hả.” Lon ta lon ton chạy tới, nhận lấy một cái từ trong tay Lâm Thâm, chơi thật hăng hái.

“Phụ vương, con cũng muốn.” Cao Nguyên Dục cũng chạy tới đòi đồ chỗ hoàng đế.

“Cậu, cháu cũng muốn.” Lương Luân tới bên cạnh hoàng đế, xem xét trên người hấn, chọn trúng một mảnh ngọc bội, “Ngọc bội kia khắc chính là cây trúc, ta có thể mang.” Gỡ từ trên người hoàng đế xuống, đeo lên trên người mình.

Cao Nguyên Dục nhìn tới nhìn lui trên án kỷ của hoàng đế, chọn trúng một món đồ trang trí xinh xắn bằng đá Thọ Sơn, óng ánh bóng loáng sáng long lanh, vừa nhìn không phải là đồ bình thường, “Cái này dễ nhìn, con muốn rồi.”

Mỗi người đánh cướp một món bảo bối của hoàng đế.

Hoàng đế cười cười.

Lúc từ Từ Thần điện đi ra, trong tay bốn hài tử ai cũng có một món đồ, chuyến đi này không tệ.

Trở lại Dưỡng Ninh cung, đều tranh cướp giành giật đưa cho Chu thái hậu nhìn.

Chu thái hậu được bốn hài tử vây quanh, Hoài Viễn Vương ở bên cạnh nàng thay nàng bóc quýt, thật sự mở cò trong bụng, cực kỳ hài lòng.

Ngay tiếp theo nàng lập tức gọi Ngôn Yên vào cung ban cho gương lược.

Chu thái hậu cụ thể ban thưởng cho cái gì không quan trọng, quan trọng là nàng đã tỏ rõ thái độ.

Còn lời đồn đại về Ngôn Yên vẫn chưa kịp truyền ra đã lặng im không tiếng động.

Tiếp theo các vương phi công chúa ở kinh thành rồi rí tới cửa thêm trang cho Ngôn Yên, trước cửa Ngôn phủ thiết y hạng thường thường đậu đầy bảo mã hương xa.

Chị dâu nhà mẹ đẻ Tiêu thị then quá thành giận, phái thị nữ tâm phúc tới oán trách Tiêu thị mấy câu, “Sắp bị muối hại chết rồi. Muối muối, mặc dù Hoài Viễn Vương không được bệ hạ yêu thích, nhưng thái hậu dù sao vẫn thương cháu trai, chúng ta không chọc nổi những hoàng thân quý trụ này, vẫn an phận chút cho thỏa đáng.”

Tiêu thị không lên nổi một hơi, thiếu chút nữa ngất đi.

Mất thấy Ngôn Yên không hề bị ảnh hưởng chút này, ít ngày nữa sẽ gả vào phủ Tấn Giang Hầu, Tiêu thị giận đến hàng đêm khó ngủ được, thân hình nhanh chóng gầy gò đi, tiểu tụy không chịu nổi.

“Tiêu Lan ta lại sẽ rơi vào hoàn cảnh này.” Tiêu thị suy nghĩ đến cảnh tượng trước kia của mình, lại nhìn cảnh thê lương hiện giờ của mình, quả thật không thể tin.

Nhưng mà nàng thật không ngờ, đó lại không phải là lúc nàng bị thảm nhất.

Đây chỉ là bắt đầu cực khổ, mà không phải kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôn kỳ của La Giản thế tử phủ Tấn Giang Hầu và nữ nhi Ngôn Trung thừa càng lúc càng gần.

Tiêu thị cho rằng nàng vị Hầu phu nhân này không ra mặt lo liệu, hôn sự của La Giản nhất định sẽ xảy ra sơ suất, làm không tốt, vẫn còn chờ trong Vinh An đường xem chế giễu đấy, ai ngờ sự tình lại hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

Tấn Giang Hầu ủy thác cho tộc trưởng phu nhân ra mặt chủ trì, do Tề thị, Lý thị hai người hỗ trợ tiến hành, hôn sự của La Giản vẫn ngay ngắn rõ ràng tiến hành, vô cùng chu đáo, thỏa đáng.

Tộc trưởng phu nhân là vị lão thái thái đã hơn sáu mươi, mặc dù rất thanh nhã chú trọng, vẻ mặt rất hiền hòa điềm tĩnh, vừa mới nhìn đã biết rõ nàng là một vị lão nhân gia cuộc sống đầy đủ, hạnh phúc.

Nhưng nàng cũng không phải là người dễ lừa gạt, lúc trước nhi tử của nàng trúng Tiến sĩ, bây giờ đã lên tới chức hữu xuân phùng hữu dụ đức, tuy rằng quan vị không cao, nhưng vô cùng thanh quý, tôn tử của nàng đang học ở Thái học, là bạn học của hoàng ngũ tử Trang Vương.

(*) Xuân phùng: cách gọi cung Thái tử (hay Đông cung), dụ đức: tên chức quan dưới chính tứ phẩm, nắm giữ việc dạy bảo khuyên răn đạo đức cho Thái tử.

Có thể dạy dỗ ra con cháu như vậy, tộc trưởng phu nhân nào phải người bình thường, nàng quản gia cực kỳ lợi hại, ngăn nắp thứ tự, không cho phép có lỗi, có công cần thưởng, có tội nhất định phạt.

Sau vài sự kiện, đám người quản sự nàng dâu, thị nữ từ trên xuống dưới phủ Tấn Giang Hầu đã được lãnh giáo sự lợi hại của tộc trưởng phu nhân, có nàng trấn thủ ở phủ Tấn Giang Hầu, không có ai dám can đảm không tận tâm tận lực làm việc, người người cẩn trọng.

Bình thường ở phủ Tấn Giang Hầu Tề thị và Lý thị cũng không quản sự, nhưng không phải vì hai người không có bản lĩnh này, không quản được, chỉ vì không có cơ hội mà thôi. Bởi vì năm đó con thứ ba La Lạp, con thứ tư La Dịch của Tấn Giang Hầu đều là tướng quân tuổi trẻ tài cao, cho nên mặc dù là thứ xuất, nhưng bản chuyện hôn sự cũng không có trở ngại, Tề thị, Lý thị đều là dòng chính nữ trong nhà quan viên, ở nhà mẹ đều đã từng học quản gia xử lý công việc. Hiện giờ Tấn Giang Hầu lên tiếng để cho hai chị em dâu các nàng hỗ trợ tộc trưởng phu nhân làm hôn sự, thứ nhất là Tấn Giang Hầu nói chuyện có uy lực, thứ hai là các nàng cũng đã sớm có ý định quản lý xử lý công việc, giờ giống như anh hùng có đất dụng võ, cho nên lên tinh thần, cẩn thận khắp nơi, lúc nào cũng lưu tâm, cần phải khiến hôn sự của La Giản và Ngôn Yên hoàn mỹ vô khuyết.

Có tộc trưởng phu nhân chủ trì đại cuộc, có Tề thị, Lý thị chạy trước chạy sau thu xếp, hôn sự của La Giản được lo liệu đầu vào đấy.

Tiêu thị cực kỳ thất vọng.

Chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn La Giản cưới Ngôn Yên vào cửa sao? Đến lúc đó hai phu thê bọn họ đồng lòng, lại có Ngôn Trung thừa hỗ trợ, đã quá khó

để đối phó. Định đoạt đi vị trí thế tử của La Giản, lại lập La Châm làm thế tử, quả thật không thể làm được -- trừ phi có một ngày Thẩm Minh Họa lên làm hoàng hậu, quyền khuyên triều dã mới có thể ra mặt thay cho cậu ruột của nàng La Châm. Nhưng mà, phải đợi đến ngày nào đây.

La Giản đến Ngôn gia đưa sính lễ về, thật vui mừng không biết làm thế nào cho phải, mặt mày cả người phơi phới.

La Văn Nhân vẫn còn đang ở Ngôn gia, một nhà La Thụ lại dọn đi rồi, vui mừng trong lòng hấn không biết nói cho ai đang kìm nén đến sợ nên hào hứng đi tìm cha hấn Tấn Giang Hầu, “Cha, con nói cho cha chuyện đưa sính lễ, có thú vị...”

Tấn Giang Hầu cảm lá thư trong tay, mặt trầm như nước, “A Giản, cùng cha đi Vinh An đường.”

“Hả?” La Giản há to miệng.

Đi Vinh An đường, đó chính là đi tìm Tiêu thị rồi.

La Giản liếc nhìn sắc mặt Tấn Giang Hầu, trong lòng lo sợ không yên, “Lại có chuyện gì vậy? Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì bản thiu vào lúc này đây, tất cả đợi đến sau khi ta cưới mẫu thân Văn Nhân vào cửa rồi nói đi.”

Tấn Giang Hầu đã đập mạnh trên mặt đất mà đi xa, “A Giản, theo kịp!”

“Dạ, cha.” La Giản vội đáp một tiếng, rào chân chạy, đuổi theo cha hấn.

Tấn Giang Hầu đi đường mang gió, đi qua nơi nào quét sạch nơi đó.

Thị nữ ma ma nhìn thấy dáng vẻ này của Tấn Giang Hầu đều bị hù đến chân nhũn ra, có thể chạy đều chạy hết, đang làm việc, thật sự không chạy được cũng nom nóp lo sợ, như đôi mắt với vực sâu, như dẫm trên băng mỏng.

Tiêu thị đang ở trong tiểu chính phòng phía đông đường bệnh, bởi vì sợ náo loạn, cho nên ban ngày vẫn đóng cửa.

Tấn Giang Hầu mang theo La Giản đi đến trước cửa, đều lười phản phó thị nữ mở cửa, giơ chân lên đá vắng cửa ra rồi.

Tiêu thị đang nằm trên giường suy nghĩ bản khoản nên đối phó với La Giản và Ngôn Yên như thế nào sợ hết hồn, quần chặt lấy chăn mền lên người.

“Ngươi làm chuyện tốt nhì!” Sắc mặt Tấn Giang Hầu âm trầm còn đáng sợ hơn cả bầu trời trước giông bão, ném một phong thư lên trên mặt Tiêu thị.

Tiêu thị mở to hai mắt nhìn Tấn Giang Hầu, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Tình cảnh lần trước Tấn Giang Hầu mang theo Nhưong thị tới chất vấn nàng vẫn còn sờ sờ ở trước mắt, nhưng lần trước ít ra Tấn Giang Hầu còn đuổi hết toàn bộ thị nữ trong phòng ra, không cho bọn họ nghe được một chút tiếng gió nào. Nhưng hiện giờ trong phòng lại còn có hai thị nữ đang quỳ trên mặt đất run lấy bầy, Tấn Giang Hầu lại không thèm liếc nhìn bọn họ. Đây là gì chứ? Là hấn quá mức tức giận, cho nên không chú ý tới những thị nữ này, hay bởi vì hấn định hoàn toàn vạch mặt rồi, cho nên bị thị nữ hạ nhân biết cũng không sao cả?

Hoảng sợ giống như sóng biển trong đại dương, từng đợt đánh úp về phía Tiêu thị.

“Hầu gia đây là có ý gì?” Tiêu thị ưỡn thẳng người, làm ra vẻ nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

Nàng là nữ nhi Tiêu gia, xuất thân tôn quý, không thể mặc cho Tấn Giang Hầu thô bạo vô lễ đối đãi với nàng như vậy được.

“Tự ngươi nhìn xem.” Giọng Tấn Giang Hầu âm trầm, giống như từng chữ được nặn từ trong kẽ răng ra.

La Giản vốn tính nôn nóng, thấy Tiêu thị và Tấn Giang Hầu như cứng đối cứng, hấn tiến lên vài bước cảm bức thư lên, “Ngươi không chịu xem, vậy để ta xem thay ngươi đi.” Tiệp tay bóc thư ra.

Tiêu thị đột nhiên khản trương, ngón tay nhỏ nhắn siết chặt, siết đến chần biến hình.

La Giản mở thư ra xem, không khỏi giận dữ, giống như Tấn Giang Hầu hung hăng ném thư lên trên mặt Tiêu thị!

“Mặc dù ta hoàn khổ không có tiền đồ, nhưng luôn luôn coi ngươi như mẹ ruột, tại sao lại tính toán ta như vậy, cho tới bây giờ vẫn không chịu bỏ qua cho ta?” La Giản tức giận kêu lên.

Thân thể Tiêu thị run lên, ánh mắt lấp lóe, nói: “A Giản, ta nói thế nào cũng là mẹ ngươi, sao ngươi có thể vô lễ như vậy chứ?”

Không hỏi hai cha con Tấn Giang Hầu, La Giản rút cuộc trên thư này viết cái gì mà khiến cho bọn họ tức giận thành như vậy, lại đây đưa La Giản vấn đề lễ phép.

Tấn Giang Hầu là ai chứ, nào chấp nhận được nàng tránh nặng tìm nhẹ, nói lảng sang chuyện khác được, “Ngươi kể cả lá thư này đều không dám xem, có thể thấy được bản thân ngươi rút cuộc đã làm ra chuyện gì, trong lòng biết rõ ràng. Tiêu Lan, ta muốn hưu ngươi.” Tấn Giang Hầu trầm giọng nói.

La Giản không khỏi ngây dại.

Hai thị nữ quỳ dưới đất trong phòng ngồi sững trên đất, bị sợ đến hồn bay phách tán. Hầu gia muốn hưu phu nhân, muốn hưu phu nhân...

“Tại sao? Tại sao người muốn hưu ta?” Tiêu thị luôn luôn tự cao tự đại, bây giờ nghe Tấn Giang Hầu trực tiếp ngay mặt nói muốn hưu nàng, thẹn quá thành giận, cao giọng chất vấn.

“Xem thư Nhưong thị coi, người có lời gì có thể nói.” Giọng Tấn Giang Hầu lạnh lùng.

Tiêu thị vốn không chịu xem thư, cười lạnh nói: “Nhưong thị một phụ nhân thất đức đã bị hưu về nhà mẹ đẻ, lời của nàng ta có thể nghe được sao? Hầu gia, người bởi vì nghe lời con dâu trước mà muốn hưu thế tử cùng chung hoạn nạn mấy chục năm, lời này nói ra chẳng phải một câu chuyện cười sao?”

“Người nói đây là câu chuyện cười.” Tấn Giang Hầu giận quá thành cười, “Người coi như đây là một câu chuyện cười, cũng tốt, vậy bốn Hầu đi thông báo Tiêu gia tới đón người.”

“Người... người... cũng quá vô tình...” Tiêu thị tức giận tới lắp bắp, đôi môi cũng trắng bệch rồi.

Một khi Tấn Giang Hầu thông báo đến Tiêu gia, cho dù cuối cùng không hưu thành công, nàng cũng thật sự không còn mặt mũi gì, ở nhà mẹ mất vẻ bề trên. Người mấy chục tuổi, có nhi tử có nữ nhi, kể cả cháu trai cháu gái đều đã có lại bị trượng phu vô tình nói muốn hưu, điều này làm cho nàng trưởng nữ Tiêu gia sao có thể chịu nổi chứ.

Tấn Giang Hầu chán ghét liếc nhìn nàng, “A Giản, chúng ta đi!”

“Dạ, phụ thân.” La Giản lên tiếng đáp.

Tấn Giang Hầu tự cao tự đại xoay người rồi đi, áo choàng màu đen khoác lên trên người được gió nhẹ thổi lên, giống như một con chim ưng bén nhọn mạnh mẽ đang bay lượn trên bầu trời, làm cho người ta sinh lòng kính sợ.

“La Khởi, người không thể đối xử với ta như vậy, ta từng thủ hiếu cho mẹ chồng, ta từng thủ hiếu cho mẹ chồng...” Tiêu thị leo từ trên giường xuống, lao đảo đến cửa, bám khung cửa thê lương cao giọng kêu to.

Tấn Giang Hầu vốn không quay đầu lại.

“Ta từng thủ hiếu cho mẹ chồng, người không hưu ta được...” Tiêu thị bám khung cửa, vô lực trượt chân trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm, “Người là người thô bị, không thích đi học, nhất định không biết cái gì là tam bất khử. ‘Tùng thủ tang ba năm’ chính là thuộc về tam bất khử, người hiếu không? Ta từng thủ hiếu cho thái phu nhân, người không hưu được ta đâu...”

(*) Tam bất khử: hay còn gọi là tam bất xuất, chỉ có một trong ba tình huống, người vợ có thể không phải rời khỏi nhà chồng, người chồng cũng không thể vô lý bỏ vợ. Cưới vợ lúc nghèo hèn sau đó trở nên giàu có, từng chịu tang (thủ hiếu) cho cha mẹ chồng ba năm, lúc lấy vợ người vợ còn người thân (có nơi để về) nhưng lúc bỏ không còn người thân (không có nơi để về).

Tiêu thị ngồi dưới đất, đau xót khóc rống lên.

Ngày hôm qua nàng còn tưởng rằng không ngăn cản được La Giản cưới Ngôn Yên làm vợ là thất bại lớn nhất trong đời nàng, là cái cúi đầu khó chịu nhất trong đời nàng, hôm nay mới biết thì ra không phải như vậy. Trong cuộc đời của nàng sẽ còn có ngăn cản và đá kích lớn hơn, khiến nàng không cách nào nhìn thẳng, mà nàng sẽ phải tiếp tục rơi xuống, không biết đến khi nào mới có thể chạm đất...

Tiêu thị sinh ra cảm giác “Đường tương lai bao xa, bên đó dừng nơi nào”, cảm thấy hoảng hốt, thê lương.

Tấn Giang Hầu không hề khách khí với nàng, thật sự sai người báo cho Tiêu gia, để Tiêu gia đón Tiêu Lan về.

Tiêu gia nhận được tin tức, rất hoảng sợ.

Phụ thân của Tiêu Lan đã qua đời, đại ca nàng Tiêu Hàm vẫn luôn giữ chức ở Lễ bộ, nghe được em rể muốn hưu muối muối về nhà mẹ đẻ, lúc ấy lập tức mặt như màu đất.

Chuyện này thật sự quá trọng đại, mặc dù thái phu nhân Tiêu gia đã từ lâu không để ý đến chuyện nhà, nhưng Tiêu Hàm vẫn nhắm mắt nói chuyện với nàng, “... Nương, em rể không giống như đang nói chơi, giờ phải làm sao mới được đây? A Lan ở La gia hơn ba mươi năm, sinh con đẻ cái, làm nội trợ, ôn nhu hiền huệ, ai mà không khen...”

“Được rồi, đừng nói những lời vô dụng này.” Tiêu thái phu nhân không nhìn được cát ngang lời hấn, “Chuẩn bị xe, ta muốn tự mình đi phủ Tấn Giang Hầu một chuyến.”

“Sao có thể làm phiền đến ngài chứ.” Tiêu Hàm bắn khoăn.

Tiêu thái phu nhân đã hơn bảy mươi tuổi rồi, tóc trắng phơ, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra thông minh tháo vát, nàng khinh thường nói: “Không phiền đến ta, chẳng lẽ con có thể làm thỏa đáng chuyện này rồi, để cho muối muối của con không bị hưu về sao?”

Nói đến Tiêu Hàm xấu hổ cúi đầu.

Hắn nào có bản lĩnh này.

Hắn là quan văn, Tấn Giang Hầu là võ tướng, hai người luôn rất không hợp ý. Lại nói, Tấn Giang Hầu người này có lẽ đánh trận rất nhiều, chắc giết rất nhiều người rồi, sát khí trên người rất nặng, uy phong凛冽, Tiêu Hàm thấy hắn ít nhiều gì cũng hơi sợ. Để cho hắn căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình với Tấn Giang Hầu, sợ rằng không xong.

Tiêu Hàm đích thân chuẩn bị xe ngựa, Tiêu thái phu nhân ngồi trước bàn trang điểm, để thị nữ vấn mái tóc bạc trắng của mình lên thành búi tròn, bôi nước bóng loáng, thân trên mặc áo ống tay rộng vạt xéo màu xanh đậm thêu hoa văn chữ thọ, dưới thân mặc váy mã diện màu đen thêu rải rác hoa song lan cao quý, cẩn thận tỉ mỉ, gọn gàng chỉnh tề, nghiêm mặt lên xe ngựa.

(*) váy mã diện: là loại váy xuất hiện từ thời Minh, có nếp gấp dọc theo thân váy.

Dù sao nàng là trưởng bối, Tiêu thái phu nhân đến phủ Tấn Giang Hầu, La Giản tự mình ra nghênh đón, nói hết cả tiền căn hậu quả cho nàng, “... Phụ thân ta tâm ý đã quyết, sợ rằng không khuyên được nữa rồi...”

Tiêu thái phu nhân tuổi tác đã cao, mắt cũng hơi vẫn đục rồi, nhưng lúc nhìn người vẫn có vẻ sắc bén nhạy cảm, ánh mắt nàng như đao liếc nhìn La Giản, vẻ ngoài thì cười nhưng trong không cười, “Đang nói gì vậy, sao phụ thân và mẫu thân ngươi đều đã già rồi, đều là hai lão nhân rồi mà vẫn nào loạn tính khí chứ. Cũng không phải là hài tử gia tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện nữa, lời hưu thê ly duyên này đâu phải nói lung tung ra được, mẫu thân ngươi vất vả khổ sở chủ trì nội trợ ở phủ Tấn Giang Hầu mấy chục năm, lại từng thủ hiếu cho tổ mẫu ngươi, đâu phải cứ nói hưu là hưu được đâu? Đây chẳng phải càn quấy sao.”

La Giản không kiêu ngạo không tự ti, “Nếu như La gia và Tiêu gia có thể thương lượng được, tự nhiên là tốt; nếu như thật sự không thương lượng được, không thể thiếu cân kinh động đến quan phủ, thậm chí đến tai triều đình. Phủ Tấn Giang Hầu dù sao cũng chiếm lý, cho dù đến tai nơi nào cũng đều không sợ.”

Tiêu thái phu nhân kinh ngạc nhướng mày.

Nàng luôn biết rõ La Giản là một hoàn khổ tử đệ không có tiền đồ, cho nên mới vừa rồi mới có thể làm ra dáng vẻ kia, muốn trước vui sau ép khí thế của La Giản xuống, sau đó mới dễ xử lý. Ai ngờ chỉ cách ba ngày đã phải nhìn với cặp mắt khác, La Giản bây giờ đã không còn là Ngô hạ a Mông nữa.

(*) Ngô hạ a Mông: chỉ những đứa bé vắt mũi chưa sạch, học thức còn thấp (điển tích cuối chương)

“Hài tử ngốc, cháu nói cái gì vậy.” Giọng điệu của Tiêu thái phu nhân lập tức ôn hòa lại, sắc mặt hiền hòa, giận trách: “Nói cái gì mà kinh động quan phủ đến tai triều đình, đều là người một nhà, cần phải như vậy sao?”

La Giản khẽ cười cười, không đáp lại một từ.

Tiêu thái phu nhân chưa từng thấy La Giản chắc chắn, đã có dự tính trước như vậy, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Nàng tự nhiên biết được Tiêu Lan cố tình dưỡng La Giản thành phế nhân như thế nào, La Giản bây giờ lại không phải là kẻ khiếm nhược giống như trước rồi, đây thật sự khiến cho người ta kinh ngạc. Là linh đan diệu dược gì, có thể cứu vãn một nam tử phế vật đã trung niên lại được đây? Không thể tưởng tượng nổi.

(*) Ngô hạ a Mông (cu Mông đất Ngõ): Lã Mông, tự Tử Minh, là người huyện Phú Pha, quận Nhữ Nam (Phụ Nam, An Huy ngày nay). Từ nhỏ Lã Mông thường theo anh rể Đặng Đương vượt sông. Đặng Đương làm bộ tướng cho Tôn Sách, khi Lã Mông mới 15-16 tuổi cũng theo quân xuất chinh. Sau khi Đặng Đương qua đời, Lã Mông lên thay lãnh quân, theo Tôn Quyền chinh chiến khắp nơi.

Khi tác chiến với bộ tướng của Lưu Biểu là Hoàng Tổ, Lã Mông làm tiên phong, xông ra trận chém được Trần Tự, được phong làm Hoành dã Trung lang tướng, được thưởng tiền ngàn vạn. Trong trận Xích Bích, Lã Mông với Chu Du và Trình Phổ đánh bại quân Tào, vây Tào Nhân ở Nam Quận. Tào Nhân thua chạy, Lã Mông tiến đóng chiếm cứ Nam Quận và được tấn phong làm Thiên tướng quân, sau làm huyện lệnh Tầm Dương.

Lã Mông ban đầu ít học, kiến thức nông cạn, bị mọi người chê cười, gọi là “Ngô hạ A Mông” (cu Mông đất Ngõ). Tôn Quyền đã khuyên dạy Lã Mông và một dũng tướng nữa là Trương Khâm rằng: “Các khanh nay đều là người giữ chức vụ trọng yếu, nắm giữ việc quốc gia, phải đọc sách nhiều, để bản thân không ngừng tiến bộ.”

Lã Mông thoái thác nói: “Trong quân doanh thường khổ nhọc với nhiều sự vụ, e rằng chẳng có thời gian nào mà đọc sách được”.

Tôn Quyền nhẫn nại chỉ bảo: “Lẽ nào ta bảo các khanh nghiên cứu dùi mài kinh thư, làm đại học sỹ? Chẳng qua bảo các khanh xem sách nhiều một chút, hiểu chuyện lịch sử xưa, tăng thêm kiến thức mà thôi. Các khanh nói xem, sự vụ ai nhiều bằng ta? Ta khi còn trẻ đã đọc Kinh Thi, Thượng Thư, Lễ Ký, Tả Truyện, Quốc Ngữ, chỉ là chưa có đọc Chu Dịch. Từ khi ta chấp chính đến nay, lại nghiên cứu tỉ mỉ ba bộ sử là Sử Ký, Hán Thư và Đông Quan Hán Ký, và sách binh pháp của các gia khác nhau, tự thấy thu được rất nhiều lợi ích.”

“Như hai khanh, tư tưởng khí chất thông minh đỉnh ngộ, học tập nhất định sẽ thu được nhiều lợi ích, sao có thể không đọc sách nhỉ? Trước tiên nên đọc Tôn Tử, Lục Thao, Tả Truyện, Quốc Ngữ và ba bộ sử.”

“Khổng Tử đã từng nói: ‘Cả ngày không ăn, cả đêm không ngủ, cũng chẳng có gì tốt cả, vẫn không bằng học tập’.”

“Quang Vũ Đế thời Đông Hán mang trọng trách chỉ huy chiến tranh, nhưng tay không lúc nào rời sách. Tào Tháo cũng nói rằng, mình già mà vẫn hiếu học. Vậy sao các khanh cứ mãi không khích lệ mình cố gắng?”

Từ đó Lã Mông bắt đầu chuyên tâm học tập cần mẫn, những thư tịch ông đã đọc thì nhiều Nho sĩ cao niên vẫn không sánh được.

Sau khi Chu Du qua đời, Lỗ Túc lên thay nắm quyền quân sự nước Ngô. Trên đường nhậm chức, Lỗ Túc đi qua nơi Lã Mông đồn trú. Lã Mông bày tiệc khoản đãi Lỗ Túc. Lỗ Túc vẫn coi Lã Mông như xưa, là viên tướng hữu dũng vô mưu. Nhưng trong tiệc rượu, khi hai người đàm luận chuyện thiên hạ, thấy Lã Mông có rất nhiều tri thức chân thực, kiến giải sáng suốt, khiến Lỗ Túc kinh ngạc vô cùng.

Sau bữa tiệc, Lỗ Túc cảm động than rằng: “Xưa nay ta vẫn xem lão đệ chỉ là võ tướng dũng mãnh. Đến hôm nay, kiến thức lão đệ quả là xuất chúng, thực sự chẳng còn là Ngô hạ A Mông (cu Mông đất Ngô) nữa.”

Lã Mông nói: “Sỹ biệt tam nhật, tức cánh quạt mục tương đài (kẻ sỹ từ biệt 3 ngày gặp lại thì nên nhìn nhận, đổi đài nhau bằng con mắt khác). Lão huynh ngày nay đã kế nhiệm chức thống soái, tài năng kiến thức không bằng Chu Công Cẩn (Chu Du), lại liền kề với Quan Vũ, thực sự rất khó khăn. Quan Vũ tuy đã cao tuổi nhưng hiếu học không mệt mỏi, đọc Tả Truyện vang vang, tính cách cương trực, khí khái anh hùng, nhưng lại quá tự phụ. Lão huynh ở liền kề với Quan Vũ, nên có kế sách hay đối phó.”

Con người ai cũng có nhiều tiềm năng và những tố chất thiên bẩm chưa khai phá. Thường đa số đều thuận theo quan niệm, coi bản thân không có khả năng đó, không có sở trường đó, tự mình đã phong bế tiềm năng của mình, mãi mãi vẫn là người không có thành tựu xuất sắc.

Khi có người khích lệ, hướng dẫn, hoặc có bậc minh sư dạy bảo chỉ dẫn, và dốc sức vào học hành, nghiên cứu miệt mài, thì các tiềm năng kia sẽ dần lộ diện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Hài tử ngoan, bà ngoại đi gặp mẫu thân cháu trước, cẩn thận khuyên nhủ nàng, cháu xem như thế nào? Chuyện hưu thê ly duyên này tất nhiên không phải là chuyện tốt đẹp gì đối với mẫu thân cháu, đối với phụ thân cháu cũng không tốt, được không? Phụ thân cháu mới hưu con dâu, giờ nếu như lại hưu thê tử, người ngoài sẽ nhìn phủ Tấn Giang Hầu như thế nào chứ? Người không biết còn cho rằng phủ Tấn Giang Hầu là nơi kỳ quái cỡ nào đấy. Haizzz, hãy để cho lão bà tử ta đây nói một câu, khuyên hai đứa nên hòa hợp lại, con cái đều đã lớn cả rồi, làm phụ mẫu lại vẫn còn giầy vò như vậy, kêu bọn nhỏ làm người như thế nào chứ.” Tiêu thái phu nhân than thở nói.

Nàng nói đi nói lại, chính là không thừa nhận Tiêu Lan đã làm sai chuyện, giống như đây là phu thê Tấn Giang Hầu và Tiêu Lan đang càn quấy, ai cũng có trách nhiệm.

Lửa giận của La Giản dần dần vọt lên tận trời.

Hắn cười cười, “Không có việc gì, ngại cứ việc đi vào, chậm rãi thương lượng với phu nhân đi. Người phủ Tấn Giang Hầu phái đi Nương gia tổng cộng có hai người, hiện giờ hai người kia đều bị gia phụ nhốt lại, trông chừng rất nghiêm ngặt, ngại cứ yên tâm đi.”

Chân mày Tiêu thái phu nhân giật giật.

La Giản bây giờ lại không dễ đối phó như vậy.

La Giản khom người xuống, khách khí nói: “Thái phu nhân, mời ngài.”

Tiêu thái phu nhân thân thiết cười cười, “Bà ngoại đi trò chuyện với mẫu thân cháu, cố gắng khuyên nhủ nàng.” Dẫn theo thị nữ, run rẩy đi tới Vinh An đường, phủ Tấn Giang Hầu tự có vú già dẫn đường phía trước.

Đến Vinh An đường, Tiêu thái phu nhân lập tức trầm mặt quát lên: “Toàn bộ rút ra ngoài!”

Các thị nữ, ma ma sợ tè ra quần, vội vàng lui ra.

“Nương!” Tiêu thị như nhìn thấy cứu tinh đến nhào ra, nước mắt tràn mi.

“Con ấy, con ấy.” Tiêu thái phu nhân một tay ôm lấy nàng, một tay oán giận chọc lên trán nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Con vốn tâm tư thông minh *, sao bây giờ lại hồ đồ như vậy? La Khởi vẫn còn ở kinh thành mà, ở ngay dưới mí mắt hắn mà con định hại nhi tử hắn, con có ngốc không vậy hả?”

(*) Nguyên gốc 水晶心肝玻璃人 (thủy tinh tâm can pha ly nhân): chỉ người thông minh hơn người, tâm tư tường tận, cho dù ý tứ của người khác biểu đạt vô cùng hàm súc, thậm chí còn chưa biểu đạt hết ra đã hiểu rõ trong lòng, cũng lập tức có lời nói và sách lược ứng phó.

“Con... con định mượn dao giết người...” Tiêu thị xấu hổ cúi đầu.

Nàng quả thật làm việc nóng nảy.

Tiêu thái phu nhân thờ dài: “Bây giờ nương già rồi, những chuyện này đều không biết không có ai báo cho hay, cho đến khi La Khởi nói muốn hưu con, đại ca con mới luống cuống, nói từ đầu đến đuôi chuyện đã xảy ra từ sau khi La Khởi hồi kinh. Haizzz, Lan nhi, từ nhỏ con vốn rất thông minh mà, nương cũng không biết tại sao con sẽ biến thành lóng ngóng, thiếu kiên nhẫn như vậy. Có lẽ mấy năm nay con sống quá thuận lợi đi, vì vậy, con khinh địch rồi.”

“Thứ nhất là quá khứ quá thuận lợi rồi, không khỏi khinh địch, thứ hai là đối thủ thật sự quá đáng ghét.” Tiêu thị roi lệ nói: “Nương, ngài không biết, La Thư vốn gả cho cô nhi, làm quan không lớn không nhỏ ở bên ngoài, con cũng không đặt nàng ta vào trong mắt. Ai ngờ nàng ta lại sinh ra một khuê nữ có bản lĩnh, người ở Định An lại câu được Hoài Viễn Vương! Nàng ta vừa mới tới kinh thành đã được kết làm hoàng trưởng tử phi rồi, từ đó về sau, con liên tục bị bại, không thắng nổi. Nương, con suy nghĩ lại, đều là do Lâm Đàm nha đầu lòng dạ ngoan độc này!”

Tiêu thái phu nhân không khỏi cười khổ, “La Giản không có tiền đồ, La Thư tính tình nóng nảy, giống như pháo đốt vậy, hai huynh muội này đều không đủ suy nghĩ, con năm này qua năm khác đã lại lười biếng, không xem ra gì rồi, ai ngờ La Thư sinh ra một khuê nữ giỏi, lập tức xoay chuyển cục diện lại rồi. Ha ha, đây thật là... đừng nói con, kể cả nương cũng nghĩ không ra đây.”

“Những chuyện này, từng chuyện đều do Lâm Đàm an bài tất!” Tiêu thị vội vàng kéo tay Tiêu thái phu nhân, “Nương, ngài dạy con đi, nên đối phó với Lâm Đàm này như thế nào! Nếu như không có nàng ta, La Khởi nào sẽ tuyệt tình như vậy.”

“Đối phó với Lâm Đàm, đó là chuyện của Minh Họa.” Tiêu thái phu nhân chậm rãi nói: “Chuyện cấp bách bây giờ là cứu con như thế nào. Lan nhi, lúc này La Khởi thật sự tức giận, sợ rằng không tiện cứu vãn. Nương sẽ tự bỏ ra cái mặt mo này chu toàn thay con, chính con cũng phải tự cảnh tỉnh đi, biết không? Bây giờ không phải là lúc dễ giận dỗi, con đừng cứng rắn với La Khởi, lấy ra công phu dịu dàng, khóc lóc kể lể kêu con cháu nhiều vào, hẳn đều sẽ mềm lòng. Hơn nữa, La Giản sẽ phải thành thân, lúc này nếu như La Khởi thật sự hưu thể, xem là chuyện gì chứ. Nói thì dễ mà nghe thì khó.”

“Ý của ngài là hẳn không hưu được con?” Trong mắt Tiêu thị có ánh sáng.

Tiêu thái phu nhân cười nhẹ, “Tuy rằng hẳn không hưu được con, con cũng không thể cậy mạnh bá đạo, cứng đối cứng với hẳn. Nam nhân giống như núi, nữ nhân giống như nước, nhu có thể khắc cương, nước có thể mòn đá, một mực mạnh mẽ là không được. Lan nhi, nương vốn tưởng rằng con cũng biết những đạo lý này.”

“Chuyện này... Có lẽ nói thì dễ làm mới khó đi.” Tiêu thị áp ứng nói.

Tiêu thái phu nhân than thở, “Cái gì mà nói dễ làm khó, con ấy, chính là những năm này quá thuận, chuyện gì đều ở trong lòng bàn tay con, nên tự cao tự đại, con mới không thông tuệ nhanh nhẹn như trước. Lan nhi, mắt dê mới sửa chuồng không bao giờ trễ, con điều chỉnh lại tâm tình, trọng chính mũi sông đi.”

“Dạ, nương.” Tiêu thị cúi đầu nghe lệnh.

Tiêu thái phu nhân khuyên nữ nhi mình xong, lại hạ thấp địa vị, đích thân đến cầu kiến Tấn Giang Hầu, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn hiện đầy ý cười: “Con rể à, Lan nhi làm việc cần cù, trong lòng con cảm tức, sao ta lại không biết. Tuy rằng cảm tức, nhưng nề tình thái phu nhân đã qua đời, nề tình mấy hài tử Châm nhi và Anh nhi, Văn Lễ, Văn Uy, Minh Họa, Minh Châu, con cũng không thể làm hết đường chuyện này, đúng không? Nếu như thật sự hưu Lan nhi, về sau cả đời sẽ bị người người xem thường, chẳng lẽ con không đau lòng sao?”

“Bị người xem thường dù sao cũng còn tốt hơn con ta không có mạng.” Tấn Giang Hầu lạnh lùng nói.

“Sao có thể chứ?” Tiêu thái phu nhân vội giải thích, “Lan nhi con bé cũng không phải có ý tứ xấu gì đối với a Giản, chỉ vì tâm tình quá chân thật, nghĩ tới cô nương Ngõn gia đã từng sinh hài tử, không còn sạch sẽ rồi, nào có tư cách làm thế tử phu nhân của phủ Tấn Giang Hầu đâu? Mặc dù suy nghĩ của con bé hơi ngốc nghếch chút, nhưng cũng suy nghĩ vì danh dự của La gia, con rể, con đừng trách lầm con bé.”

“Hay cho suy nghĩ vì danh dự của La gia.” Tấn Giang Hầu ngược mặt lên nói: “Suy nghĩ vì danh dự của La gia, chính là giấu giếm trượng phu tự mình cầu kết với người ngoài bại hoại khuê dự của cô dâu La gia sao?”

“Haizzz, con bé cũng là hồ đồ nhất thời thôi mà.” Tiêu thái phu nhân bất đắc dĩ nhận sai thay Tiêu thị, “Con bé thật sự đã làm sai. Con rể, nề tình mặt mũi lũ nhỏ, thứ cho con bé lần này đi. Lui về sau con bé nhất định không dám nữa.”

Tấn Giang Hầu từ chối cho ý kiến.

Tiêu thái phu nhân hạ mình nói không ít lời hữu ích, Tấn Giang Hầu từ đầu đến cuối đều không thả ra.

Tiêu thái phu nhân thấy Tấn Giang Hầu tỏ vẻ như vậy, biết chuyện này trong ngày một ngày hai đều không xong được, không thể làm gì khác hơn đành tạm thời đi về.

Sau đó đại ca đại tẩu của Tiêu Lan là Tiêu Hàm và Tiêu đại phu nhân đều tự mình tới cửa chịu tội, lại liên tục thay Tiêu thị bảo đảm, bảo đảm về sau

nàng sẽ không bao giờ làm ra chuyện hồ đồ như vậy nữa. Bản thân Tiêu thị cũng giống như con gà trống thua trận, cúi cái đầu cao quý của nàng xuống, hết lời cầu khẩn trước mặt Tấn Giang Hầu, “Ta sai rồi, ta vốn cho rằng Ngôn Yên đã không còn là cô nương, không xứng làm thê tử a Giản của chúng ta, nên muốn phá hủy thanh danh của nàng ta, để cho nàng ta không gả vào được, ta tiện chọn thực nữ khác thay a Giản. Hầu gia, chuyện này là ta không đúng, không thương lượng với ngài đã tự tiện làm ra. Về sau ta sẽ không làm nữa, thật sự, sẽ không làm nữa.”

Tiêu Hàm và Tiêu đại phu nhân tới cửa nhiều lần, hết lời ngon ngọt, khẩu khí của Tấn Giang Hầu mới thoáng thả lỏng, “Các người có thể bảo đảm về sau nàng ta không tái phạm sai lầm như thế nào đây.”

Tiêu Hàm và Tiêu đại phu nhân nghe thấy lời này của hắn, vừa vui mừng lại kinh hãi, vui chính là hắn cuối cùng không hề có ý hưu thê nữa, kinh hãi là hắn nhất định có điều kiện cực kỳ hà khắc, sợ rằng lần này Tiêu Lan không chiếm được tiện nghi gì.

Ai ngờ Tấn Giang Hầu vốn không chịu đưa ra điều kiện, ngược lại kêu Tiêu gia đưa ra một biện pháp bảo đảm Tiêu thị sẽ không tái phạm hồ đồ cho hắn.

“Khinh người quá đáng!” Tiêu Hàm lại một lần nữa thương lượng với Tấn Giang Hầu không có kết quả, tức giận trở về Tiêu gia.

Tiêu thái phu nhân tỏ vẻ phiền muộn, “La Khởi đây là chủ ý đòn cân sắt rồi. Haizzz, cũng không có cách nào, theo hắn đi.”

(*) chủ ý đòn cân sắt: hạ quyết tâm phải làm một chuyện gì đó hoặc không thay đổi một quyết định nào đó

“Nương, ý của ngài là...?” Tiêu Hàm rất không hiểu.

Tiêu thái phu nhân liếc hắn, cười khò, “La Khởi đây là để Tiêu gia chúng ta đào hầm cho Lan nhi nhảy vào. Hắn kêu chúng ta đưa ra biện pháp bảo đảm khiến Lan nhi sẽ không phạm phải hồ đồ nữa, rõ ràng chính là lấy hết quyền lực của Lan nhi, để con bé không quản gia được nữa, lại không được bày ra dáng vẻ mẹ chồng ở trước mặt cô dâu của La Giản. Haizzz, La Khởi thật đúng là một nam nhân ngoan tâm, Lan nhi gả cho hắn đã hơn ba mươi năm rồi, vì nhi tử vợ trước lưu lại mà hắn nỡ đẩy Lan nhi đến đường cùng. Lan nhi có tính tình như vậy, nếu thật sự không để cho con bé quản gia xử lý công việc, lại không cho con bé quản giáo con dâu, con bé sẽ khó chịu thành dạng gì chứ.”

“Vậy vẫn còn tốt hơn bị hưu về.” Tiêu Hàm lấy can đảm nhỏ giọng nói.

Tiêu thái phu nhân thần thờ hồi lâu, thờ dài một tiếng, “Đúng vậy, như thế vẫn còn mạnh hơn bị hưu về.”

Tấn Giang Hầu cứng rắn như thế, đúng lý không tha người, cuối cùng Tiêu gia không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn đành nhịn đau nói ra để Tiêu thị “Dưỡng bệnh” ở đông trạch viện Vinh An đường, bởi vì Tiêu thị bị bệnh quá nặng, vì vậy trừ số ít thị nữ ra, trong phòng cũng không cần người khác hầu hạ, dĩ nhiên con dâu, các cháu gái đều không cần phải đi. Kể cả thê tử phu nhân vào cửa cũng không cần đi bái kiến Tiêu thị.

Dù sao mẹ chồng nghiêm chỉnh của Tiêu thái phu nhân đã yên nghỉ dưới đất, nàng đến từ đường lạy bái vị của Tiêu Huỳnh là được rồi.

Tiêu gia đưa ra điều kiện như vậy, Tấn Giang Hầu mới miễn cưỡng không nhắc lại chuyện hưu thê nữa.

Tiêu thị cứ ở lại phủ Tấn Giang Hầu như vậy.

Mặc dù lưu lại, nhưng tổn thương đến nguyên khí nặng nề, mặt mũi hoàn toàn mất hết, không chỉ riêng nàng, kể cả ở Tiêu gia, kể cả nữ nhi nàng đã xuất giá như đám người La Anh trong đó đều trên mặt mũi không còn ánh sáng.

La Giản thật vui mừng cưới Ngôn Yên vào cửa, La Văn Nhân theo chân kiệu hoa của Ngôn Yên cùng trở về phủ Tấn Giang Hầu.

Bái thiên địa, đưa vào động phòng, La Giản và tân nương uống xong rượu giao bôi, mới cảm xứng cẩn thận vén khăn voan của cô dâu lên, đã bị rất nhiều phu nhân trong tông tộc La gia đánh ra ngoài, “Đi ra ngoài mời rượu đi, chỗ tân nương từ đã có chúng ta đây.”

La Giản nhanh chóng kêu to, “Áy, để ta nhìn thử phu nhân ta đã chứ.”

Tất cả mọi người cười ồm cả lên.

Hắn cuối cùng vẫn bị đuổi ra ngoài rồi.

La Văn Nhân đuổi theo sau lưng hắn ra ngoài, “Cha yên tâm, có con đây.”

La Giản đông đái cần dặn, “Kêu người lấy com nước cho nàng, đừng đói bụng, mệt mỏi cứ nằm, không cần chờ ta...”

La Văn Nhân cười tươi, “Được rồi, nghe ngài.”

La Giản bị nữ nhi cười đến ngượng ngùng, đi mời rượu.

Hắn vừa đến chỗ ngồi đã bị mấy hoàn khố thường ngày giao hảo quần lấy, ồn ào lộn xộn, nói xằng nói bậy, “Này, lão La, người có thể lại cưới một nàng dâu mới, sao không cưới thiếu nữ mười sáu xinh đẹp chứ?”

“Nghe nói cha vợ người rất nghiêm nghị, lão La, người thấy hắn bắt chân có bị rút gân không?”

Chỉ có thể từ phủ Lương Quốc công Tần Mật kéo La Giản, sắc mặt thần bí, nhỏ giọng nói: “Này, vị phu nhân của người nổi danh xinh đẹp, lúc trước ta lên núi đón cháu gái nhỏ đi học về từng nhìn từ xa, chỉ liếc mắt thôi ta đã mềm rồi...”

La Giản vô cùng tức giận, hung hăng đánh hấn một cái, “Nói gì thế?”

Tần Mật ôm đầu, “Sao người dùng sức mạnh vậy? Muốn mạng ta sao. Này, ta đã nói với người, ta thật sự mềm, nếu không phải Ngôn Trung thừa lợi hại, ta khẳng định mỗi ngày lên núi nhìn nàng...”

La Giản cầm một bầu rượu lên định đập Tần Mật, Tần Mật cười chạy ra.

“Nhi tử, đi mời rượu.” Tần Giang Hầu nhàn nhạt căn dặn.

La Giản rất nghe lời đi mời rượu.

Hôm nay khách tới rất nhiều, các trưởng bối, còn có khách mời thân phận tôn quý, hấn phải đi mời rượu.

La Giản mời rượu năm bàn phía trước, khách có thân phận đặc biệt đều đã mời xong rồi.

Tần Giang Hầu đứng lên, “Tất cả các đệ đệ của con đều ở biên cương xa xôi, muội phu lại là quan văn, sẽ không uống rượu. Nhi tử, rượu còn dư lại để cha thay con mời.” Để La Giản sớm trở về phòng.

Mọi người ngồi đây đều kính hãi.

“Cám ơn cha.” La Giản mừng rỡ.

Hấn còn đang ước gì về sớm một chút đấy.

La Giản lẳng lẳng trở về tân phòng, các nàng dâu trong tộc nghe nói Tần Giang Hầu tự mình thay La Giản mời rượu, đều hé miệng cười, “Hầu gia đây là vội vã bồng cháu đi.” Ngượng ngừng lưu lại tiếp, chân trước chân sau đều đi hết.

Trong phòng chỉ để lại ba người La Giản, Ngôn Yên và La Văn Nhân, cùng với mấy thị nữ tâm phúc.

“Đoàn viên rồi, ha ha, đoàn viên rồi.” La Giản một tay nắm tay thê tử, một tay nắm tay nữ nhi, cười ngây ngô.

Người khác đêm động phòng là cùng thê tử tân hôn khanh khanh ta ta, hấn động phòng hoàn toàn mới mẻ, là một nhà ba người đoàn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ngôn Yên và La Giản đã chia lìa mười mấy năm, cũng không quen thân mật như vậy với La Giản, huống chi lại có La Văn Nhân ở đây, ở trước mặt nữ nhi cảm thấy thật xấu hổ, giận trách: “Giống kiểu gì chứ, mau buông ra đi.” Muốn hất tay La Giản ra.

Ai ngờ La Giản lại chấp nhất, tỏ vẻ thành thật nói: “Ta không buông, ta muốn nắm tay nàng, về sau đều sẽ không buông ra nữa.”

Lời thề son sắt, rất có vẻ “Nắm tay cả đời, bên nhau đến già”.

Ngay trước mặt La Văn Nhân, hấn lại nói lời thề non hẹn biển.

La Văn Nhân che miệng cười, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng vui mừng. Có cha cũng có nương, cha cuối cùng lấy được nương về nhà, đối với nàng mà nói, cuộc sống vẫn thiếu trọn vẹn cuối cùng đã trọn vẹn rồi, vui vẻ vô hạn.

Ngôn Yên hờn dỗi, “Nói những gì đó?” Muốn lý luận một phen với La Giản, lại thấy hấn đang si ngốc nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ quyến luyến ái mộ, không khỏi trên mặt ửng đỏ, xấu hổ e thẹn.

Trong phòng đốt một cặp nến hi long phượng to bằng cánh tay trẻ con, dưới ánh nến da thịt Ngôn Yên trắng hơn tuyết, trên hai gò má thêm chút phấn son, càng lộ vẻ diễm sắc vô song.

La Giản nhìn đến ngây ngô, nói: “Đây là lời nói thật tâm, cũng không phải nói bừa. A Yên, về sau nàng dạy ta đi, nàng kêu ta nói gì, ta sẽ nói cái đó.”

Giọng nói rất dịu dàng, dịu dàng như nước.

La Văn Nhân mím miệng cười cười, lặng lẽ tránh thoát khỏi tay La Giản. Cũng may tất cả tâm tư của La Giản đều ở trên người Ngôn Yên rồi, không hề lưu ý đến.

La Văn Nhân phát tay ra hiệu mấy thị nữ, ý bảo bọn họ có thể lui xuống.

Bọn thị nữ cũng thấy đáng về thế tử và thế tử phu nhân, biết không cần lưu lại nữa, đều mỉm cười nhẹ nhàng khom gối, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Đôi tay La Giản cầm lấy tay Ngôn Yên bày tỏ tâm sự, Ngôn Yên tỏ vẻ thẹn thùng, hai người giống như không hề thấy tất cả bên cạnh, mắt điếc tai ngơ.

La Văn Nhân định rón rén ra ngoài, trong tai dường như lại nghe thấy tiếng tiểu hài tử cười đùa, không khỏi dừng bước, lắng tai nghe.

“Hi hi, hi hi.”

“Chơi thật vui, hi hi.”

Thật sự có tiếng cười đùa của tiểu hài tử.

Nghe giọng thật nhỏ, thật trầm, giống như truyền ra từ trong ngăn tủ nào đó.

La Văn Nhân liếc nhìn đôi tân nhân, chỉ thấy cha nàng gương mặt đăm chiêu đưa tình, mẹ nàng cũng thẹn thùng vô hạn. Liếc nhìn hàng ngăn tủ xa hơn trong tân phòng, chỉ thấy từng ngăn tủ đều đóng chặt chẽ, thật sự không đoán ra được hài tử nghịch ngợm này sẽ núp ở đâu.

Nếu mở từng ngăn tủ ra, không khỏi tiếng động quá lớn, quấy rầy đến đôi phu thê mới cưới.

Ánh mắt La Văn Nhân xẹt qua một hàng tủ treo quần áo thật cao, thấy phía trên tủ treo quần áo có một khe hở rất dài nhỏ, liền nghĩ đến nếu như núp trong ngăn tủ, từ nơi này nhìn ra có lẽ có thể thấy được một chút tình hình trong tân phòng, không khỏi rất lo lắng.

Cao như vậy, cũng không biết hài tử leo lên như thế nào. Nếu sợ ý một chút ngã xuống, hậu quả kia thật sự không tưởng tượng nổi.

Trong tủ treo quần áo, tay Lâm Thâm đẩy khe hở ra sức nhìn ra ngoài, “Hi hi, cậu buồn cười chết được, hi hi.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục một người bên trái một người bên phải nàng, cũng tỏ vẻ hiếu kỳ, “A Thâm, mọi người thật đẹp mắt đấy.”

Lâm Thâm hài lòng, “Đó là đương nhiên rồi. Ta là ai chứ, mọi người đẹp mắt, giống như tiên nữ vậy!”

La Văn Nhân đi tới trước khe hở tủ treo quần áo này nghiêng tai lắng nghe, nghe được giọng Lâm Thâm, trong lòng nhéo chặt.

Nơi cao như vậy, haizzz, nhất định phải cẩn thận.

Nàng định mở cửa tủ ra, lại sợ Lâm Thâm bị giật mình ngã xuống, rất chần chừ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa “Cốc, cốc”.

La Văn Nhân cau mày. Vào giờ này rồi, nếu như không có chuyện gì quan trọng, sẽ không có ai đến đây quấy rầy đôi tân nhân.

Nàng lo lắng liếc nhìn tủ treo quần áo, bước nhanh tới mở cửa.

Ngoài cửa là thị nữ phủ Tấn Giang Hầu Tuyên nhi, nàng thấy La Văn Nhân, vẻ mặt tươi cười, “Nhị tiểu thư, hai vị biểu thiếu gia Lâm gia không tìm được muội muội, đang nôn nóng, lệnh cho nô tỳ tới hỏi một tiếng, có thấy Lâm nhị tiểu thư không?”

Lâm Hàn vốn xung phong nhận việc trông chừng muội muội, nhưng mới vừa lơ đãng, nàng đã cùng mấy hài tử Lương Luân, Cao Nguyên Dục chạy vô ảnh vô tung. Vào lúc này tìm khắp nơi không thấy người, lòng như lửa đốt.

La Văn Nhân khá bất đắc dĩ, “Tuyên nhi, hai vị biểu thiếu gia Lâm gia không phải là người ngoài, em mời bọn họ tới đây đi. Đúng rồi, cũng mời cả cả cô phu nhân, cô gia Lâm gia nữa, phải nhanh, không cho trễ nãi.”

Tuyên nhi nghe La Văn Nhân nói “Phải nhanh, không cho trễ nãi”, sợ nhảy dựng lên, vội nói: “Dạ, nhị tiểu thư, nô tỳ lập tức đi qua.” Khom gối, vội vàng vâng rồi đi.

La Văn Nhân xoay người nhìn tủ quần áo thật cao đó, thật sự rầu rĩ.

A Thâm à, chỗ cao như vậy, muội đi lên như thế nào vậy.

“Này, Luân ca ca mau nhìn xem, cậu muội thú vị bao nhiêu kia.” Lâm Thâm xuyên qua khe hở tủ thấy La Giản tình ý liên tục nói lời ân ái với Ngôn Yên, mặt này hớn hớn, vui mừng khắp khối kéo Lương Luân.

“Ở đâu, ở đâu.” Lương Luân còn chưa kịp đáp lại, Cao Nguyên Dục đã hưng phấn sáp lại gần, “Lâm Thắm, ở đâu vậy.”

“Sao không tự nhìn xem.” Lâm Thắm thuận tay đánh hất một cái, “Lười như vậy.”

“Lâm Thắm nguoi ở giữa đó nha.” Cao Nguyên Dục uất ức, “Ta núp ở bên cạnh, sẽ không thấy rõ được nha.”

“Tất nhiên, ta đương nhiên phải ở giữa rồi.” Lâm Thắm cười sung sướng, “Là cậu và mợ ta, hi hi.”

Tay đẩy khe hở, mở to hai mắt nhìn ra ngoài, thấy La Giản nở nụ cười nói gì đó, Ngôn Yên đánh tay hất một cái, nụ cười trên mặt La Giản càng thêm lây lòng, ân cần, cảm thấy thật sự chơi rất vui, cười khanh khách ra tiếng.

“A Thắm, đừng thò ra xa quá, cửa bị đẩy ra chúng ta sẽ ngã xuống đó.” Lương Luân nhắc nhở.

“Biết rồi, biết rồi.” Lâm Thắm luôn miệng đáp ứng.

Đáp ứng thì đáp ứng, tay nhỏ bé của nàng vẫn bám vô cùng chặt, thò đầu nhỏ ra, nhìn say sưa ngon lành.

“Này, mọi người thấy cái gì vậy, ta không thấy được cái gì cả...” Phía dưới truyền đến tiếng kêu khiếp sợ, oán trách của cửu công chúa.

“Ai bảo muội nhất gan không dám lên chứ.” Cao Nguyên Dục tức giận dạy dỗ nàng một câu.

Cửu công chúa chu môi định khóc, nhưng nhìn mình bây giờ ở trong ngăn tủ, khóc cũng không có ai nhìn thấy, không ai dụ dỗ, nên không khóc nữa. Nàng nhìn xem chung quanh, thấy bên cạnh mình là hai cái chần, nên co rúc thân thể nhỏ bé, dựa vào trên chần, cũng không nghĩ tới chuyện nhìn lên tân nhân.

Dù sao đều không nhìn thấy chút gì.

Lâm Phong, La Thụ và Lâm Khai, Lâm Hàn vội vàng đi tới.

Một nhà bốn người đi vào tân phòng vừa nhìn, tuy rằng lo lắng cho Lâm Thắm, nhưng cũng thiếu chút bật cười ra.

La Giản đang kéo tay Ngôn Yên lấy lòng, trong tân phòng đã nhiều thêm bốn người Lâm Phong, La Thụ, Lâm Khai, Lâm Hàn, hẳn vốn không hề biết gì.

Lâm Phong mỉm cười, “Văn Nhân, cháu kéo rèm cho phụ mẫu cháu đi.”

Hiện giờ một đôi tân nhân đang ngồi trên giường, đây là giường kiểu sáu trụ có rèm che cực lớn, buông rèm xuống, La Giản càng không thấy được người và chuyện ở trong phòng, tránh khỏi quấy rầy đến bọn họ.

“Dạ, dượng.” La Văn Nhân đáp ứng, tự tay đi buông rèm xuống.

La Giản và Ngôn Yên như hai người đang đắm chìm trong ánh nắng ban mai, trên mặt là vẻ vui sướng không hề che giấu chút nào, trong lúc La Văn Nhân buông rèm xuống vô tình liếc nhìn, trong lòng cực kỳ cảm động.

Nàng cẩn thận dếm rèm xong, đi qua chỉ vào tủ treo quần áo thật to đó, “Dượng, cô, có thấy khe hở kia không? A Thắm đang ở trong đó, cháu nghe thấy giọng nói của muội ấy rồi.”

“Hài tử này.” Lâm Phong và La Thụ vừa nhìn thấy tủ treo quần áo cao như vậy, đều dậm chân.

“Thật nghịch ngợm.” Lâm Khai ngẩng đầu nhìn xem, cũng giật mình.

“A Thắm không ngoan.” Lâm Hàn nghiêm mặt, quyết định chờ sau khi muội muội yên ổn đi xuống, nhất định phải cẩn thận dạy dỗ một trận, để cho muội ấy về sau không được chạy loạn, không cho leo trèo nữa.

“Nhanh lên, trái cây tầng chần đệm trên mặt đất.” La Thụ đau lòng nữ nhi, sốt sắng kêu lên, “A Thắm rất thông minh, chắc sẽ không ngã xuống đâu, nhưng lỡ như con bé không cẩn thận thì sao? Vẫn trái chần đệm trên đất dày một chút.”

“Đứng, trái dày chút.” Lâm Phong đồng ý, “Mặt khác, phu nhân, chúng ta mời cả nhạc phụ và Hoài Viễn Vương qua đây đi, hai người bọn họ có bản lĩnh tốt nhất.”

Cho dù trái chần đệm thật dày lên trên đất, Lâm Phong vẫn không yên lòng, cảm thấy có Tân Giang Hầu và Hoài Viễn Vương cao thủ như vậy ở đây vẫn an toàn hơn.

Lâm Khai nói: “Ông ngoại uống nhiều rượu với khách rồi, vào lúc này sợ rằng đã say. Hoài Viễn Vương không uống bao nhiêu, hẳn tôi còn được. Cha, còn có con mà, mặc dù bản lĩnh của con so ra kém ông ngoại và Hoài Viễn Vương, nhưng đỡ hài tử vẫn có thể.”

Mấy người thương lượng, vừa sai đám người Tuyên nhi trái từng tầng chần đệm lên trên đất, vừa sai người đi mời Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương nhất định phải tới rồi, bên trong không chỉ có Lâm Thắm, còn có Lương Luân và Cao Nguyên Dục, một người là đệ đệ hất, một

người là biểu đệ hần.

Tuy rằng mấy tiểu thí hài ở bên trong nhỏ giọng nói chuyện, nhưng bên ngoài chăm chú lắng nghe vẫn có thể nghe thấy được.

“Ừa, không nhìn thấy cậu nữa rồi.”

“Vậy còn náo động phòng cái gì chứ.”

“Náo động phòng này không hay.”

“Đúng vậy, không hay.”

Nghe được mấy tiểu thí hài nhao nhao tỏ vẻ thất vọng, đám người Lâm Phong vừa tức giận vừa buồn cười, nhìn ngấn tù cao như vậy, trái tim lại treo lên cao rồi.

Tuyên nhi tìm được Hoài Viễn Vương trong bàn tiệc, nhỏ giọng nói chuyện trong tân phòng ra, Hoài Viễn Vương khẽ nhú mày, đứng dậy rồi chỗ.

Đến tân phòng, chỉ thấy Lâm Phong, La Thư đang gất gao nhìn chằm chằm lên tù treo quần áo thật cao, có khe hở, giống như sợ vừa dòi mắt đi, Lâm Thâm sẽ từ trên cao rơi xuống vậy.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu.” Hoài Viễn Vương cung kính gọi.

Lâm Phong lập tức túm lấy hần, “Điện hạ, võ công của ngài siêu quần đúng không? Được, có ngài ở đây, cửa này sẽ dám mở ra rồi. Haizzz, tù treo quần áo cao như vậy, nếu a Thâm hài tử này không cẩn thận... Haizzz, phải làm sao mới được đây.”

La Thư còn gấp gấp hơn hần, “Tiểu a Thâm, con trèo cao như vậy làm gì chứ?”

Hoài Viễn Vương an ủi Lâm Phong và La Thư, “Nhạc phụ nhạc mẫu đừng lo lắng, có con ở đây, đảm bảo a Thâm không có chuyện gì.”

Giọng hần hùng hậu trầm thấp mà có lực, Lâm Phong và La Thư đôi phụ mẫu đang lo lắng nặng nề nghe được, thật đúng là yên tâm không ít.

Lâm Khai gõ cửa tù treo quần áo, trong giọng nói mang theo ý cười, “Tiểu a Thâm, muội ở trong đó làm gì vậy? Tối rồi, cha và nương còn có ca ca đều phải về nhà, đại ca mở cửa ra, muội đừng sợ, ngoan ngoãn ngồi yên đó, có được không?”

Nếu như Lâm Thâm không hoảng hốt, không động loạn, cho dù cao hơn nữa cũng có thể đón nàng đi xuống được, chỉ sợ nàng luống cuống, cửa vừa mở ra nàng đã bỏ nhào xuống -- một khi nàng bỏ nhào xuống, Lương Luân và Cao Nguyên Dục cũng bỏ nhào theo, ba hài tử cùng ngã từ trên cao xuống, vậy toi công rồi.

“Không được.” Giọng Lâm Thâm thanh thúy trong trẻo, “Muội và Luân ca ca, a Dục muốn cùng náo động phòng đó, đại ca trở về trước đi, muội không về.”

“Đúng vậy, động phòng còn chưa bắt đầu náo mà.” Cao Nguyên Dục thêm mắm thêm muối.

“Chúng ta còn muốn nghe chân tường.” Lương Luân thông thả ung dung nói.

“Ta muốn đi ra ngoài.” Phía dưới tù treo quần áo truyền đến giọng nói rụt rè của cửu công chúa.

Đám người Lâm Phong và Hoài Viễn Vương không nói được gì.

Được rồi, chỉ một mình cửu công chúa muốn đi ra, còn dư lại ba đứa muốn náo động phòng tiếp. Náo cái gì chứ, trốn trong tù quần áo các người coi như đang náo động phòng sao.

“A Thâm, mau xuống đây.” Lâm Hàn nghiêm mặt ra lệnh, “Muội còn không nghe lời, về sau ca không dạy muội làm toán học toán thuật, không mang theo muội đi chơi nữa!”

“Xí --” Lâm Thâm ở trong tù treo quần áo làm mặt ngáo ộp, “Muội mới không tin đâu, ca là ca ca của muội đó, nữ không để ý đến muội sao?”

“Tiểu nha đầu quý linh tinh này, còn không lừa được con bé.” Trái tim Lâm Phong và La Thư vẫn còn treo cao, nhưng nghe được giọng nói non nớt của Lâm Thâm, khóe miệng bất tri bất giác nhếch lên rồi.

Hoài Viễn Vương dịu dàng nói: “A Thâm, náo động phòng không phải náo như vậy, Diệu ca ca mở cửa tù quần áo ôm muội xuống được không? Chờ muội xuống, Diệu ca ca dạy muội náo động phòng như thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Thật nha.” Lâm Thâm vui vẻ ra mặt.

“Thật nha.” Cao Nguyên Dục hưng phấn nhào tới bên cửa tủ quần áo, ánh mắt tha thiết, “Đại ca, cũng dạy đệ một chút được không?”

“Đệ đừng dùng sức đè lên như vậy, a Dục.” Lương Luân trách mắng: “Sẽ đẩy cửa ra đó, có hiểu không?”

Trái tim đám người Lâm Phong lại treo lên cao rồi.

Bên trong lại truyền ra giọng Lương Luân, “A Dục, ngồi yên, đứng rồi, chính là như vậy, ngồi xếp bằng xuống, không được bỏ nhào lên cửa.”

Người bên ngoài lại cảm thấy hơi yên tâm.

Lâm Thâm cười hi hi nói điều kiện với Hoài Viễn Vương, “Diệu ca ca, bây giờ ca dạy cho muội đi, muội nghe là được.”

“Đúng vậy, chúng đệ đang nghe này.” Cao Nguyên Dục liên tục không ngừng phụ họa.

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “A Thâm, chúng ta nói chuyện cách tủ quần áo rất không tiện, Diệu ca ca mở cửa ra có được không? Vậy sẽ sáng sủa rồi.”

“Được đó.” Lâm Thâm sung sướng đồng ý.

Đám người Hoài Viễn Vương và Lâm Khai liên tục căn dặn Lâm Thâm, Lương Luân, Cao Nguyên Dục ngồi yên, không được lộn xộn, mới chậm rãi căn thận mở cửa ra.

Phía dưới tủ treo quần áo này là chỗ treo quần áo, phía trên để chặn đệm, có tấm ngăn, tấm ngăn thật cao, may nhờ được làm rất dày, tấm ngăn là gỗ lim già vừa dày vừa nặng.

Trên tấm ngăn, ba hài tử ngồi xếp bằng, trên mặt mỗi đứa là nụ cười tươi, chính là Lâm Thâm, Lương Luân và Cao Nguyên Dục.

Hôm nay là ngày đại hi của La Giản, Lâm Thâm mặc áo màu đỏ chót, váy màu đỏ chót thêu sợi chỉ vàng, ngồi xếp bằng ở giữa tấm ngăn, mặt cười như hoa, vui mừng đẹp mắt giống như đứa trẻ nít trong bức tranh tết.

(*) Thêu sợi chỉ vàng: đây là kỹ thuật thêu dưới đời Đường được coi là đặc biệt phức tạp. Đầu tiên lấy những khối vàng quý hiếm ra chế tác thủ công, mài thành những miếng vàng mỏng, tránh cho miếng vàng không bị giòn vỡ nên các nghệ nhân phải dùng một lượng bạc nhỏ làm thành phần trong đó. Sau đó mài những miếng vàng thành những sợi vàng nhỏ, mỏng, đường kính chỉ có 0.06 mm.

Lương Luân người như mỹ ngọc, trên khuôn mặt trắng như tuyết của Cao Nguyên Dục khám đôi mắt to y hệt hắc bảo thạch, hai nam hài ngồi hai bên Lâm Thâm, rất xinh đẹp, rất đẹp mắt.

“Diệu ca ca, náo động phòng nên náo như thế nào vậy.” Lâm Thâm vui mừng hơn hờ hởi.

Hoài Viễn Vương và Lâm Khai đồng thời cười nói: “Xuống đây sẽ nói cho muội biết.” Đi tới gần, giơ cánh tay ra, định ôm Lâm Thâm xuống.

Ba hài tử trên tấm ngăn rất ấn ý đồng thời lui về sau, trong miệng Cao Nguyên Dục kêu lên, “Đại ca, ca nói trước đi là được, tụi đệ nghe hài lòng rồi lại xuống, đại ca, đại ca buông tay...” Hắn đang nói chuyện, chân đã bị Hoài Viễn Vương tóm lấy, lớn tiếng kêu lên.

“Ai đang nghịch ngợm gây sự đây.” Tần Giang Hầu đứng ở ngoài cửa thò đầu vào, ngẩng đầu lên trên nhìn.

“Ông ngoại.” Lâm Thâm cho hắn một khuôn mặt vô cùng tươi cười nịnh hót, tỏ vẻ ân cần, “Ông ngoại, cha, nương, đại ca, Diệu ca ca, nhị ca, chúng ta thương lượng chuyện này trước được không?”

“Chuyện gì.” Tần Giang Hầu thấy dáng vẻ này của nàng, không khỏi mỉm cười.

“Nhị tiểu thư mời nói.” Lâm Phong cười nói.

Vào lúc này hắn nhìn thấy tiểu nữ nhi bảo bối rồi, thấy nàng ngồi yên vững, vẻ sầu lo trong lòng đã giảm đi tám chín phần, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Tiểu a Thâm giờ còn bày trò nói điều kiện đây.” La Thụ và Lâm Khai đều hơi tức giận.

Lâm Thâm cười lấy lòng, chọc chọc Lương Luân, lại nheo Cao Nguyên Diệu, “Luân ca ca, a Dục, có chuyện mau nói.”

Lương Luân ngồi thẳng người, “Các vị, nếu hải tặc cướp binh, cũng phải dạy dỗ nhẹ nhàng dịu dàng, đúng không?”

Cao Nguyên Dục lại trực tiếp hơn hẳn, hét lên: “Đại ca, ca đưa đệ xuống, không thể đánh đệ, cũng không thể mắng đệ, càng không thể vào cung tố cáo!”

“Đúng, không thể đánh, không thể mắng, không thể tố cáo.” Lâm Thâm đảo mắt, “Còn nữa, còn nữa, về sau cũng không thể...”

Không biết lời tiếp theo nên nói như thế nào, ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ, tỏ vẻ khổ não.

“Không thể thu sau tính sổ.” Lâm Phong cười nói thay nàng.

“Đúng thế đúng thế, không thể thu sau tính sổ.” Mắt Lâm Thâm sáng rực lên, vui mừng rạo rực, “Đáp ứng trước, đáp ứng rồi chúng con xuống ngay!”

“Đúng vậy, đáp ứng rồi mới xuống!” Cao Nguyên Dục và Lương Luân phụ họa.

“Đáp ứng rồi.” Lâm Phong mỉm cười, đồng ý đầu tiên.

“Nuông chiều hải tặc như vậy.” Tần Giang Hài là người mang binh, không tán thành lắm đâu.

Hắn tự tay ôm lấy Lâm Thâm, Lâm Thâm ôm cổ hắn cười nói, “Ông ngoại, đáp ứng rồi nha.”

Tần Giang Hài tỏ vẻ nhu hòa, “Ừ, đáp ứng rồi.”

Hoài Viễn Vương và Lâm Khai cũng ôm Lương Luân, Cao Nguyên Dục xuống.

Cửu công chúa vẫn còn rúc trong học tủ, thấy các ca ca của nàng và Lâm Thâm đều xuống rồi, mím cái miệng nhỏ nhắn khóc, “Còn có ta, hu hu hu...”

Cao Nguyên Dục không nhịn được, “Muội nhắc chân cái là ra được, khóc cái gì chứ?”

Lương Luân rất có phong độ đi qua kéo nàng ra, “A Vi, không cao chút nào, muội nhắc chân là có thể đi ra ngoài nè.”

Cửu công chúa thút thít mấy tiếng, La Văn Nhân tốt bụng đỡ nàng mấy câu, nàng mới không còn khóc nữa.

Chờ ôm được mấy hải tặc xuống xong, đám người Lâm Phong không khỏi kỳ quái, “Cao như vậy, leo lên như thế nào?”

Lâm Hàn tức giận kéo muội muội một cái, “A Thâm, muội là tiểu cô nương đó, cũng không phải con khi nhỏ! Cao như vậy, muội đi lên như thế nào?”

Lâm Thâm vô tội chớp chớp mắt, thanh thúy nói: “Có cái thang mà.”

Mọi người đưa mắt nhìn lên, bất giác thấy tức cười, thì ra bởi vì tủ treo quần áo này quá cao, chính là người lớn lấy đồ cũng khó khăn, vì vậy trong tấm ngăn tủ treo quần áo có để một cái thang tình xảo xếp gọn.

“Mấy đứa cầm tinh con khi sao?” La Thụ không khỏi cười.

Vào lúc này Lâm Thâm đã yên ổn được Tần Giang Hài ôm lấy, cả người La Thụ nhẹ nhàng, tất cả sáu muội mới vừa rồi đều không còn rồi.

Mọi người đều cười.

Đang cười, chỉ thấy La Giản tỏ vẻ mơ hồ vén rèm giường lên thò đầu ra, “Sao tiếng động gì lớn vậy? Mọi người... sao mọi người lại ở đây vậy?”

Nhìn thấy bên ngoài thế mà lại có nhiều người vậy, kể cả Tần Giang Hài, Hoài Viễn Vương đều ở đây, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Hi hi, cậu thật ngốc.” Lâm Thâm tiểu cô nương cười tít mắt.

Mọi người cũng đều cười ầm lên.

La Giản gãi gãi đầu, càng thêm không hiểu.

Lâm Thâm giơ tay nhỏ bé kéo Hoài Viễn Vương, “Tiểu ca ca, nào động phòng như thế nào vậy.”

Mới vừa rồi Hoài Viễn Vương chỉ vì lừa nàng đi xuống, hẳn nào biết nào động phòng như thế nào đâu? Hắng giọng một cái, hắn trầm giọng nói: “Tiểu a Thâm, chuyện này hà...” Nhờ giúp đỡ liếc nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong hiểu ý, mỉm cười nói với tiểu nữ nhi vẫn còn bé bỏng, “A Thâm, nào động phòng có rất nhiều cách nào, nhưng mà, biện pháp tốt nhất chính là như vậy...” Tiến tới bên cạnh nữ nhi, nói với nàng mấy câu.

Lâm Thâm liên tiếp gật đầu nhỏ.

La Giản bị mọi người cười đến ngượng, “Xin lỗi không tiếp chuyện được, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Xoay người, giống như chạy trốn trở lại trong rèm giường.

Thị nữ dọn dẹp trong phòng gọn gàng ngăn nắp, mọi người dĩ nhiên không tiện ở lâu, nên đều định đứng dậy đi ra ngoài rồi.

Lâm Thấm giống như con khi nhô cơ trí trượt từ trong ngực ông ngoại xuống, bám lấy chân ông xuống dưới đất, giống như một làn khói chạy đến bên giường.

Đến trước giường, nàng giơ tay vén một góc rèm lên, thò đầu nhỏ vào, cười cực kỳ ngọt ngào, “Cậu, mợ tiên nữ, đầu bạc đến già, bách niên hòa hợp. Thời gian không còn sớm, cháu đi đây, hai người ngủ đi, ngủ đi.”

“Tiểu a Thấm...” La Giản đã không biết nên nói gì mới được rồi.

Ngôn Yên cúi thấp đầu ngồi bên giường, mặt ửng đỏ, tươi đẹp như hoa đào, càng tăng thêm nhan sắc hơn bình thường, đừng nói tới xinh đẹp bao nhiêu.

Lâm Thấm càng thêm ân cần, “Cậu, mợ, ngủ đi, ngủ đi.”

Cao Nguyên Dục và cửu công chúa cũng định tới đây tham gia náo nhiệt nhưng đã bị Hoài Viễn Vương mỗi tay ôm một đứa lên, bước nhanh rồi đi.

Lương Luân ngoan ngoãn đi theo sau lưng Hoài Viễn Vương.

Đám người Lâm Khai, Lâm Hàn cũng bước nhanh rồi đi.

La Thư kéo Lâm Thấm từ sau lưng, “A Thấm, đi thôi, thời gian không còn sớm, để cậu và mợ sớm nghỉ ngơi đi.”

Lâm Thấm mới chợt hiểu ra, “Ah, thì ra là sớm nghỉ ngơi nha, sao con lại nói thành ngủ đi, ngủ đi rồi?”

La Thư không đành lòng nghe tiếp, một phát ôm lấy Lâm Thấm, “A Thấm, lúc này thật sự không còn sớm, chúng ta nên đi.”

Lâm Thấm tiểu cô nương bị La Thư ôm đi.

Bên trong giường chỉ còn dư lại một đôi tân nhân vừa lúng túng vừa vui mừng...

Đêm nay Lâm Thấm ảm ỉ không chịu đi, Lương Luân và Cao Nguyên Dục cũng không chịu trở về phủ Tương Dương trưởng công chúa, cửu công chúa giống như cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng hai ca ca của nàng, cuối cùng không có cách nào, tất cả bốn hài tử đều đi theo Tấn Giang Hầu.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đi theo Tấn Giang Hầu ngủ trên giường lớn, Lâm Thấm và cửu công chúa được bảo mẫu ôm đến gian bên cạnh.

Trước giờ Tấn Giang Hầu chưa bao giờ trông hài tử nên đặc biệt nhọc lòng, không nói đến dặn dò bảo mẫu vô số lần, buổi tối còn dậy đến mấy lần, sang bên nhìn xem Lâm Thấm ngủ có ngon không.

Khuôn mặt Lâm Thấm đỏ ửng, ngủ ngon lành.

Mặc dù như vậy, Tấn Giang Hầu vẫn nhớ tới nàng lấy thang trèo lên trên vách ngăn, vẫn còn hơi sợ, đặc biệt sai người làm cho nàng cái giường nhỏ có lan can bốn phía, bảo đảm nàng tối ngủ sẽ không lăn xuống -- đây là nói sau.

Sáng sớm ngày hôm sau Lâm Thấm vừa tỉnh ngủ, trở mình một cái rồi bật dậy, “Mợ mới, mợ mới!” Nhớ kỹ phải đi nhìn xem mợ mới của nàng.

Cửu công chúa cũng tỉnh, dụi đôi mắt lim dim buồn ngủ, “A Thấm, sao ngươi dậy sớm như vậy chứ.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đi ngủ chung với Tấn Giang Hầu lại tương đối xui xẻo, sáng sớm đã bị Tấn Giang Hầu xách dậy rồi, “Ngủ nướng cái gì mà ngủ nướng, dậy đi, đi luyện công.”

Hai người mơ mơ màng màng rời giường theo Tấn Giang Hầu, sau khi rửa mặt, đi ra ngoài chạy bộ, luyện đao thương, chờ lúc Lâm Thấm và cửu công chúa nắm tay nhau đi ra, hai người bọn họ đã từ sân tập võ về, sáng khoái tinh thần.

“Lâm Thấm, ta luyện xong công phu rồi đó.” Cao Nguyên Dục thấy Lâm Thấm, lập tức khoe khoang.

“Đồ khoác lác.” Lâm Thấm liếc xéo hắn, xì mũi coi thường, “Ngươi luyện công phu gì hay, có thể sánh bằng ông ngoại ta sao, có thể vượt qua được Diệu ca ca của ta không?”

“Ta mới không phải đồ khoác lác.” Cao Nguyên Dục không phục lớn tiếng kêu la: “Ta... bây giờ ta còn nhỏ, chờ ta trưởng thành, còn mạnh hơn ông ngoại, còn mạnh hơn đại ca!”

“Khoác lác.” Lâm Thấm làm mặt quỷ với hắn.

Lương Luân khuyên can hai người bọn họ, “A Thấm, a Dục, đừng tranh cãi nữa.”

Cửu công chúa cũng chạy tới làm người giảng hòa, “Đừng tranh cãi nữa.”

Cao Nguyên Dục thờ phỉ phò, Lâm Thấm lại cười hi hi, “Không tranh cãi thì không tranh cãi.”

Lương Luân khẽ cười cười, hài lòng vron vai, “Đi luyện công cùng ông ngoại, thật sự cả người cũng thoải mái. Xem ra sau này phải thường xuyên thỉnh giáo ông ngoại.”

“Ông ngoại muội rất lợi hại!” Lâm Thấm không khỏi hài lòng.

Lần này đến lượt nàng nở.

Mặc dù Lâm Thấm nở vang trời, nhưng Tấn Giang Hầu lợi hại thật, Cao Nguyên Dục không phục cũng không có cách nào.

Hôm nay là ngày hôm sau ngày La Gián và Ngôn Yên tân hôn, vào miếu, lạy cao đường xong rồi đến nhận thân thích rồi, đám người Lâm Thấm làm sao có thể không tham gia náo nhiệt chứ? Lon ta lon ton cùng nhau chạy đi.

Ngôn Yên vốn là đại mỹ nữ khó gặp, sau ngày tân hôn ăn mặc hoa lệ càng thêm đẹp mắt đến khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng.

Lâm Thấm thấy mẹ mới như thế, cảm thấy thật sự cực kỳ hài lòng, hài lòng đến không thể hài lòng hơn nữa.

Đến lúc bái kiến mẹ, Lâm Thấm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười ngọt ngào, “Mẹ, về sau cậu để mẹ nói.”

Có ý gì? Hơn phân nửa người đang ngồi đây đều không nghe hiểu lời Lâm Thấm nói là có ý gì.

Ngôn Yên nhìn Lâm Thấm mỉm cười, nàng cũng rất không hiểu.

Lâm Thấm cười càng vui tươi hơn rồi, “Cậu vốn để cháu nói, người khác không thể bao biện làm thay. Mẹ, về sau cậu để mẹ nói.”

...

Tĩnh lặng ngắn ngủi, sau đó tất cả mọi người không khỏi bật cười.

Vị cháu ngoại gái nhỏ của La thế tử này, dáng dấp trắng trẻo đáng yêu như vậy, nói chuyện lại giống như tiểu đại nhân, thật sự thú vị mà.

Trên mặt Ngôn Yên lập tức đỏ bừng.

“Được, để mẹ nói.” Nàng tự nhiên thoải mái đáp ứng.

Tề thị ngồi xổm người xuống, cười khanh khách trêu ghẹo Lâm Thấm, “A Thấm, cậu vốn do cháu nói, giờ lại để cho mẹ nói, cháu không ghen tỵ sao?”

“Sẽ không đâu.” Lâm Thấm ngọt ngào nói.

“Tại sao vậy?” Tề thị cười hỏi.

“Mẹ đẹp mắt, cháu thích mẹ.” Lâm Thấm ngây thơ hồn nhiên nói.

Dáng vẻ nhỏ bé ngây thơ lại mềm mại, nhìn mà lòng người sắp bị tan chảy.

“Ồ, tân nương tử thật có phúc khí nha.” Mọi người ríu rít khích lệ Lâm Thấm, lại khen tân nương tử có phúc khí.

La Thư không khỏi vui mừng.

Nàng ôm lấy Lâm Thấm nhỏ giọng hỏi: “Nữ nhi ngoan, về sau cậu do mẹ nói rồi, con có tiếc không?”

Lâm Thấm tỏ vẻ khổ não, “Haizzz, không có cách nào, con không giúp được mà, con còn có đại Bạch, tiểu Hôi và tiểu không tước phải nói...”

La Thư cười không thể nhịn được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

La Giản chậm rãi thông thả đi đến.

Lâm Thấm nghiêm túc nói cho hẳn biết, “Cậu, cháu giao cậu cho mợ rồi, về sau cậu phải nghe lời mợ nói nha.”

La Giản nghe được “Về sau cậu phải nghe lời mợ nói nha”, trong lòng ngọt ngào, ngoài miệng lại cố ý phản đối, “Tiểu a Thấm, mới được mấy ngày, cháu đã ném cậu đi như ném bao quần áo, vậy không thể được.”

Lâm Thấm thở dài giống như tiểu đại nhân, dùng giọng điệu rất đáng tiếc, “Không có cách nào mà, cháu không giúp được, trọng trách trên vai cháu thật sự quá nặng.”

Trọng trách trên vai thật sự quá nặng..

La Giản nhìn cháu gái ngoại nhỏ giống như nắm tuyết của mình, khóe miệng giật giật, cứ thế không tiếp lời được.

La Thư nghe cũng ngây người.

Trọng trách trên vai quá nặng? Nhị tiểu thư, con thật đúng là... lời nói ra mà không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng mà.

Cao Nguyên Dục đi tới kéo áo La Giản, “Cậu, cậu cho nhiều bao lì xì nha, chúng cháu sẽ không nói chuyện đã nhìn thấy tối hôm qua ra ngoài.”

La Giản buồn bực cúi đầu, “Thập tứ điện hạ, ngài thấy được cái gì?” Tiểu tử thái độ mà lại định tìm ta đòi phí bịt miệng, nhưng vấn đề là ta rốt cuộc có chuyện gì ám muội để cho người nhìn thấy sao?

“Cháu thấy được cậu ngốc.” Cao Nguyên Dục nói.

La Giản im lặng nhìn Cao Nguyên Dục, tiểu tử thái độ, người mới ngốc đấy.

Nếu như Cao Nguyên Dục không phải là nhi tử của hoàng đế, vào lúc này La Giản muốn cho hắn xoi một cây dẽ rồi.

“Cậu, bao lì xì!” Lương Luân và cửu công chúa cũng đã tới, ồn ào lên giống như Cao Nguyên Dục, “Cậu, bao lì xì!”

“Bao lì xì ém miệng nha, cháu cũng muốn.” Lâm Thấm cười hì hì chia tay nhỏ bé, “Cậu, thu bao lì xì rồi, chúng cháu thật sự không nói gì cả.”

Ngôn Yên đỏ mặt đi tới, cho mỗi đứa một bao lì xì thật to.

“Vẫn là mợ tốt nhất.” Mấy hài tử ca tụng tân nương tử xinh đẹp.

“Mợ, chúng cháu thật sự sẽ không nói cái gì.” Lâm Thấm thề son sắt.

“Đúng vậy, sẽ không nói.” Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa cũng đồng loạt bảo đảm.

La Giản và Ngôn Yên bị mấy hài tử làm cho dở khóc dở cười. Được rồi, làm ra vẻ này, giống như tối hôm qua thật sự xảy ra chuyện gì vậy, đáng để đôi phu thê mới cưới phát bao lì xì to ra chặn miệng lũ nhỏ vậy.

Lâm Thấm thoải mái ngồi trên đầu gối La Thư, thì thầm nói nhỏ, “Nương, ngày hôm qua con ngủ chung với a Vi, a Vi ngủ thật ngoan, không đạp loạn không chạy loạn, buổi tối ngủ ở đâu, sáng dậy vẫn còn ở đó, thật quy củ.”

La Thư nghe lời nói con nít ngây thơ của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng.

Đang nói chuyện, Lâm Thấm chợt nghiêng đầu sang chỗ khác, rất tùy ý hỏi một tiếng, “Cậu, mợ, tối hôm qua hai người có ngủ không vậy?”

Mặc dù hỏi rất tùy ý, nhưng âm thanh vẫn còn rất thanh thúy vang dội.

Đám người Tề thị, Lý thị, La Văn Nhân nghe được đều làm bộ như không nghe thấy, kéo người bên cạnh mình nhiệt liệt khích lệ, “Chà, hôm nay người bôi phấn gì vậy? Màu rất thỏa đáng, rất dễ nhìn.”

“Cái áo này mới may đi? Màu sắc hoa văn thật đẹp, làm nổi bật lên màu da của người càng trắng hơn, dường như còn gầy đi..”

La Giản và Ngôn Yên đồng thời đỏ mặt.

Lâm Thấm thấy hai người không trả lời, rất kỳ quái, “Cậu, mợ, rốt cuộc có ngủ không vậy?”

La Thư âm thầm kêu khổ trong lòng, “Lâm Thấm tiểu cô nương, nhị tiểu thư của ta, người hiểu chuyện thì biết con đang nói tới chuyện tối hôm qua ngủ chung với cửu công chúa, không biết sao lại nghĩ tới chuyện cậu và mợ rồi. Người không hiểu vào lúc này nên nghĩ tới chỗ nào rồi đây.”

Lo lắng Lâm Thấm lại nói ra lời nói gì làm cho người ta dở khóc dở cười, vội ôm Lâm Thấm dậy, “Nhìn xem trí nhớ của ta đây, cha mới kêu người gọi a Thấm đi qua đây, ta lại quên mất. A Thấm, cũng không biết ông ngoại tìm con có chuyện gì quan trọng đó.”

Lâm Thấm tỉnh táo tinh thần, “Ông ngoại tìm con có chuyện quan trọng à? Vậy nhanh chạy qua, nhanh chạy qua.” Thúc giục La Thư đi mau.

La Thư mong sao một tiếng này, cho La Giản và Ngôn Yên một mặt cười, “Xin lỗi không tiếp chuyện được, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Ôm Lâm Thấm tiểu cô nương chạy trời chết.

“A Thấm, chờ ta một chút.” Cao Nguyên Dục cũng đuổi theo.

“A Thấm, cũng chờ ta một chút.” Cửu công chúa vội vàng chạy đi theo.

Lương Luân tự nhiên sẽ không rời khỏi biểu đệ biểu muội, không nhanh không chậm đi theo sau lưng bọn họ.

Lâm Thấm cũng không phải tiểu cô nương dễ gạt, nếu như La Thư nói Tấn Giang Hầu tìm nàng thì sẽ không thể bẻ nàng đi nơi khác, không thể làm gì khác hơn đành lệnh cho thị nữ gọi Lâm Phong đến, “Phiền đại giá chàng mang nhị tiểu thư của chúng ta đi gặp ông ngoại con bé đi.” Nhỏ giọng nói thoảng qua tình hình mới vừa rồi.

Lâm Phong hiểu ý, đón lấy Lâm Thấm từ trong ngực La Thư, “Biết rồi, nhạc phụ đương nhiên có chuyện quan trọng muốn tìm nhị tiểu thư của chúng ta đây.”

Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa cũng đuổi tới rồi.

Lâm Phong ôm một đứa, dẫn theo ba đứa trở lại bên chỗ Tấn Giang Hầu, “Nhạc phụ, lão nhân gia ngài có chuyện gì quan trọng tìm a Thấm vậy? Đây nè, a Thấm nghe nói ngài tìm con bé, trong chốc lát cũng không chịu chờ, đòi đi qua tìm ngài đây.”

Thấy Tấn Giang Hầu, Lâm Phong cười nói.

Lâm Thấm đã nhiệt tình giang cánh to nhỏ về phía Tấn Giang Hầu.

Tấn Giang Hầu giờ cánh tay có lực ra đón lấy cháu gái ngoại nhỏ, mỉm cười nói: “A Thấm, ông ngoại định sai người làm cái giường nhỏ có lan can, không biết cháu thích điêu khắc gì trên lan can đây? Là hoa cỏ hay là côn trùng chim cá?”

Lâm Thấm mặt mày hớn hở, “Thì ra là chuyện quan trọng này nha.”

Ông ngoại muốn tặng nàng giường nhỏ, giường nhỏ phải khắc hoa cỏ hay côn trùng chim cá, đây đúng là một chuyện lớn quan trọng mà, không trách được còn đặc biệt gọi nàng tới đây.

“Lâm Thấm, người khắc con chim ưng đi.” Cao Nguyên Dục kéo váy Lâm Thấm, “Chim ưng rất thần khí nha.”

“Hay khắc chim nhỏ đi.” Cửu công chúa nhiệt tình cho ra chủ ý, “Chim nhỏ đẹp mắt nha, hót cũng dễ nghe.”

Lương Luân cười, “A Thấm, nếu không muội khắc tất cả đại Bạch, tiểu Hôi và tiểu không tước lên đi, được chứ?”

Lâm Thấm hào hứng, “Ừm, khắc toàn bộ lên đi, không chỉ đại Bạch, tiểu Hôi, tiểu không tước, còn có chim ưng, chim nhỏ, ta muốn toàn bộ. Ta còn muốn hoa cỏ, muốn sơn thủy tả ý viên của ta, toàn bộ đều muốn.”

“Nhiều như vậy sao.” Cửu công chúa nghi ngờ chớp chớp mắt.

“Có thể không khắc hết được.” Lương Luân cười nói.

“Khắc nhỏ chút không được sao.” Cao Nguyên Dục tỏ vẻ tự cho là cao minh.

“Khắc được không vậy ông ngoại?” Lâm Thấm vội hỏi Tấn Giang Hầu.

Giọng Tấn Giang Hầu rất bình thản, “Nếu như khắc nhỏ lại không được, vậy làm giường lớn cho cháu; nếu như giường lớn khắc không đủ, vậy làm cho cháu hai cái. A Thấm, đến lúc đó cháu có thể đổi qua ngủ, hoa cỏ, sơn thủy, chim tước, côn trùng cá, thích cái nào thì ngủ trên cái đó.”

“Thật tốt.” Lâm Thấm tiểu cô nương cực kỳ hào hứng, cười híp mắt.

Mấy vị khách ở bên cạnh Tấn Giang Hầu kinh ngạc đến tròn mắt đều sắp rớt xuống.

Thì ra Hầu gia là vị lão nhân thương yêu cháu gái ngoại nhỏ như vậy sao? Vì sao trước kia chưa bao giờ phát hiện ra chứ?

“A Thấm, ông ngoại người thật tốt nha.” Cửu công chúa hâm mộ không thôi.

“Có gì chứ.” Cao Nguyên Dục nhỏ giọng lầm bầm, “Ta có bốn ông ngoại đó, mỗi người khắc cho ta một cái, ta sẽ có bốn cái!”

Lương Luân tỏ vẻ nghiêm túc đứng bên cạnh, cũng không tranh cườh hạo thắng giống như các biểu đệ biểu muội mình.

Hề nhắc tới ông ngoại, Lương Luân luôn không mở miệng. Ông ngoại hẳn chính là tiên đế, đã qua đời nhiều năm rồi, hẳn chỉ từng nhìn thấy bức họa ở điện Phụng Tiên và thái miếu.

Có mấy hài tử ở bên người rú rít, sắc mặt của Tần Giang Hầu không còn nghiêm trang như vậy nữa, thỉnh thoảng sẽ hiện lên nụ cười, không khí trong phòng cũng dung hòa nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lâm Phong nhìn tiểu nữ nhi bảo bối và ông ngoại, người bạn nhỏ nói khí thế ngất trời, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. A Thắm, nhị tiểu thư, sao con cứ nhìn chăm chăm vào cậu, mợ con mà hỏi người ta tối hôm qua có ngủ được hay không, mẫu thân con chắc bị làm khó bao nhiêu rồi. Hài tử ngọc, cậu và mợ con đã bị con chinh thắm rồi, vào lúc này nói không chừng còn đang đỏ bừng cả mặt đấy.

Lâm Phong mới tự an ủi một lúc, đã nghe thấy Lâm Thắm non nớt hỏi Tần Giang Hầu, “Ông ngoại, tối hôm qua cháu và a Vi ngủ rất ngon nha, ông có ngủ ngon không vậy?”

Tần Giang Hầu tỏ vẻ ôn hòa nói cho nàng biết, “A Thắm, ông ngoại ngủ vô cùng ngon.”

Thật ra thì tối hôm qua hẳn đã dậy đến mấy lần đi nhìn Lâm Thắm, không tính là ngủ rất yên ổn, dĩ nhiên hẳn sẽ không nói những chuyện này ra, chỉ biết nói rất ngon, rất ngon.

Lâm Thắm khe khẽ thở dài, “Haizzz, mới vừa rồi cháu hỏi cậu và mợ có ngủ ngon không, hai người bọn họ lại không chịu nói...”

Lâm Phong bị dọa sợ nhảy dựng lên, vội đi tới bên cạnh Tần Giang Hầu, “Nữ nhi ngoan, mẫu thân con có chuyện quan trọng muốn tìm con, bây giờ cha ôm con qua có được không?”

Lâm Thắm cực kỳ nghi ngờ, “Nương có chuyện quan trọng? Mới vừa rồi nương đưa con tới đây mà.”

Lâm Phong vội nói: “Có lẽ tỷ tỷ con ở nhà một mình, kêu người truyền lời cho mẫu thân con đi.”

Lâm Thắm vừa nghe thấy có thể là tỷ tỷ có chuyện muốn tìm nàng, khuôn mặt nhỏ bé lập tức có nụ cười, “Vậy còn chờ gì nữa? Cha, chúng ta mau đi thôi.”

Tần Giang Hầu nhẹ nhàng vỗ mông nàng một cái, “Hài tử không có lương tâm, tỷ tỷ tìm cháu, cháu lập tức không cần ông ngoại rồi.”

Lâm Thắm cười hi hi, cầu cứu nhìn Lâm Phong.

Lâm Phong biết rõ nàng không biết ứng đối ra sao, cười dạy nàng, “Chuyện có nặng nhẹ chậm gấp, ông ngoại, cháu đi một lát rồi trở lại với ông.”

Lâm Thắm học như vẹt, lặp lại từng chữ không sai, đọc từng chữ vô cùng rõ ràng, “Chuyện có nặng nhẹ chậm gấp, ông ngoại, cháu đi một lát rồi trở lại với ông.”

“Tiểu cô nương thật thông minh.” Những vị khách khác đều sợ hãi than.

Lâm Thắm cực kỳ hả hê rồi.

“Chuyện có nặng nhẹ chậm gấp, ông ngoại, lát nữa chúng cháu trở lại thỉnh an ngài.” Lương Luân nho nhã lễ độ nói.

“Chuyện có nặng nhẹ chậm gấp, ông ngoại, chúng cháu đi trước.” Cao Nguyên Dục có hình có dạng cung kính khom người.

“... Ông ngoại, chúng cháu đi trước.” Cửu công chúa không học được câu trước, chỉ biết nói về sau.

Mọi người nhìn bốn hài tử này, đều đầy miệng tán dương, “Hài tử thật thông minh.”

“Đúng, quá thông minh, suy một ra ba, nghe một hiểu mười.”

“Không hổ là thiên hoàng quý trụ, không giống bình thường, không giống bình thường.”

Trong ngực Lâm Phong ôm a Thắm, ba cái đuôi đi theo phía sau, sau khi đi ra lấy cớ đi lạc đường, vòng một vòng trong hoa viên, trong lòng rất rầu rĩ. A Thắm, nhị tiểu thư, kể cả cha cũng không dám dẫn con đi vào sảnh, thật sự không biết con sẽ nói cái gì, nếu không, cứ ôm con lượn vòng bên ngoài một lúc đi.

Lâm Thắm vẫn còn đang kỳ quái, “Phụ thân, không phải nương có chuyện quan trọng tìm con sao?”

Lâm Phong lấy cớ qua loa, “Nữ nhi ngoan, cha lạc đường.”

Lâm Thắm nghe nói lạc đường, vội vàng hiểu chuyện vỗ vỗ hẳn, “Phụ thân, không gấp gấp, chúng ta không gấp gấp.”

Lâm Phong cảm động không thôi.

Haizzz, người nói hài tử này con bé không hiểu chuyện đi, thật ra thì không phải vậy, con bé rất sẵn sàng phụ mẫu người thân. Nhưng người nói con bé hiểu chuyện đi, con bé lại thường làm cho người ta dở khóc dở cười. Haizzz, hài tử dù sao vẫn chỉ là hài tử mà.

Lâm Phong đang rầu rĩ, lại nghe thấy Lâm Thâm ân cần hỏi Lương Luân, “Luân ca ca, tối hôm qua ca ngủ có ngon không vậy?”

Lương Luân khách khí nói cho nàng biết, “Cảm ơn muội, a Thâm, ta ngủ vô cùng ngon. Hầu gia rất nhường nhịn chúng ta, lão nhân gia ông ngủ ở bên ngoài, ta và biểu đệ ngủ ở bên trong, nửa đêm ta và biểu đệ muốn đi tiểu đêm, ông còn giúp chúng ta gọi người đến nữa.”

Cao Nguyên Dục thì thâm nho nhỏ, “Ta cũng ngủ vô cùng ngon, nhưng mà mới sáng sớm đã bị ông ngoại túm dậy rồi, không cho ta ngủ nướng.”

Cửu công chúa tốt tính nói: “Ta cũng ngủ vô cùng ngon.”

Lâm Thâm vui mừng, “Đúng vậy nha, cả đêm người đều không nhúc nhích động đậy.” Nghĩ đến cửu công chúa ngủ yên ổn không quấy rầy người khác như vậy, cực kỳ hài lòng.

Ngày trước nàng đã từng ngủ chung với Sơn Trăn Trăn, Hướng Du Ninh rồi, Trăn Trăn còn may, Du Ninh buổi tối có thể đập người xuống đất luôn -- ngủ rất không yên ổn.

Hôm nay là ngày La Giản và Ngôn Yên nhận thân, người của La gia và thân thích, người trong tộc đều ở trong đại sảnh, trong vườn hoa không hề có ai. Lâm Phong mang theo bốn hài tử đi lòng vòng trong vườn hoa, kiên nhẫn nói cho chúng biết đây là hoa gì, cỏ gì, có công dụng gì, có truyền thuyết gì, bốn hài tử ngược lại nghe say sưa ngon lành.

Phía trước là con đường trục chính trong vườn hoa, Lâm Phong tai bén mắt nhạy, thấy đầu bên kia đường có quần áo của một nữ tử lướt qua.

Quần áo này lóe lên ánh sáng đẹp mắt dưới ánh mặt trời, có thể thấy được vật liệu may mặc cực kỳ đắt tiền. Như vậy, đây không phải là tên thị nữ nào mà là cô nương hoặc phu nhân nhà nào rồi.

“Ai sẽ đến hoa viên vào lúc này nhỉ?” Lâm Phong không khỏi âm thầm nghĩ ngợi.

Tiếp theo có trường bào nam tử màu xanh ngọc lóe lên ở đầu đường bên kia.

“Còn có nam có nữ, náo nhiệt như thế.” Trong lòng Lâm Phong không khỏi cười khế.

Trong ngày đại hi không ở lại trong sảnh, trái lại chạy đến trong vườn hoa, còn có nam tử, có nữ tử, thoạt nhìn sao không giống như là chuyện tốt.

“Ah, đó là ai?” Đôi mắt Lâm Thâm rất tinh, lại đã nhìn thấy.

Cao Nguyên Dục đi đến giữa đường, lớn tiếng hét lên: “Bản hoàng tử đã thấy người rồi, còn không mau rút ra ngoài! Người dám không ra, bản hoàng tử sẽ phái thị vệ đi tóm người, trị tội nặng!”

Lâm Phong nghe được hần nói xằng nói bậy như vậy, không khỏi khẽ cười cười. Thập tứ điện hạ, bản hoàng tử tính là tự xưng gì chứ, người cũng quá khô hài đi.

Lương Luân cao giọng nói: “Ứng Dương vệ mấy người nghe lệnh, bắt tên cuồng đồ phía trước! Bao vây hần, không cho hần chạy!”

Lâm Phong kinh ngạc nhướng mày.

Hần chỉ mang theo mấy hài tử ra ngoài đi lòng vòng, lại ở phủ Tấn Giang Hầu, không hề mang theo Ứng Dương vệ gì, đi theo chỉ có bảo mẫu cung nhân thôi. Lương Luân chẳng qua mới chỉ sáu bảy tuổi, đã hiểu được phô trương thanh thế, thắng ở đánh bất ngờ, thật đúng là vô cùng ra ngoài dự đoán của hần.

“Bao vây hần, không cho hần chạy!” Cao Nguyên Dục lớn tiếng kêu theo.

“Không cho hần chạy!”

“Không cho hần chạy!”

Lâm Thâm và cửu công chúa cũng ra sức hô to.

Hai vị tiểu cô nương thuần túy thuộc về đi theo quấy rối.

Ai ngờ hét lớn một trận như vậy, lại thật sự có hiệu quả.

Có một thiếu niên áo lam đi từ đầu đường bên kia ra, đi nhanh tới đây, trên mặt mang cười, “Thập tứ điện hạ, cửu công chúa, tại hạ La Văn Lễ bái kiến. Dượng, cháu bái kiến dượng.”

Thì ra là La Văn Lễ nhi tử của La Châm.

“Là nguoi à.” Mặc dù Cao Nguyên Dục không biết La Văn Lễ, nhưng nghe hấn gọi Lâm Phong là dưọng, nên làm bộ làm tịch gật đầu một cái.

“Là nguoi sao.” Lâm Thấm hơi thất vọng.

Nàng tuyệt đối không thích vị biểu ca này.

Lâm Phong ngẫm nghĩ, mỉm cười nói: “Văn Lễ, cháu và Văn Úy ở đây thương lượng chuyện gì vậy? Trong vườn gió lớn, cẩn thận bị lạnh.”

Trên mặt La Văn Lễ thoáng qua vẻ lúng túng, “Dưọng dạy dỗ đúng.”

Lâm Phong vốn chỉ định lừa hấn, ai ngờ hấn đến cùng vẫn còn nhỏ tuổi, chưa từng trải qua chuyện gì, lại thừa nhận người mới vừa rồi đúng là La Văn Úy.

“Lần tới nhìn thấy ta mà còn trốn tránh, sẽ kêu thị vệ bắt nguoi lại.” Cao Nguyên Dục thờ phì phò nói.

“Nguoi nào có thị vệ chứ.” Lâm Thấm cười hấn, “Thị vệ của nguoi ở đâu?”

Lúc này La Văn Lễ mới ý thức được mình bị lừa, tuy rằng hết sức nhẫn nhịn, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, sắc mặt rất không tự nhiên.

Thì ra cho dù hấn không ra, Cao Nguyên Dục cũng không bắt hấn được.

La Văn Lễ cúi đầu, nhanh chóng liếc nhìn Cao Nguyên Dục và Lương Luân.

Chính là hai hài tử còn chưa dứt sữa này lừa hấn lộ mặt ra, hai hài tử này thật ra không hề mang theo thị vệ, chỉ có mấy tên cung nhân bảo mẫu đi theo mà thôi.

“Này, nguoi lén lút lút ở đây làm gì vậy?” Cao Nguyên Dục không khách khí lớn tiếng hỏi.

“Không làm gì cả.” La Văn Lễ khó xử ấp úng, “Gia tỷ không thoải mái, định ra vườn hít thở, nên ta đi theo nàng.”

“Thật sao?” Cao Nguyên Dục trừng mắt liếc hấn, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi, hiển nhiên vốn không hề tin lời hấn nói.

Trong lòng La Văn Lễ thầm mắng Cao Nguyên Dục mấy tiếng, nhưng vị trước mắt này là tiểu nhi tử được hoàng đế sủng ái, cho dù trong lòng hấn hận cũng chỉ có thể đáp lại bằng mặt cười, “Thập tứ điện hạ, là thật.”

Cao Nguyên Dục vẫn còn nhìn hấn chăm chăm.

Lâm Thấm lại niềm nở cười cười, “Này, nguoi biết đường không vậy?” Thì ra nàng vẫn còn nhớ rõ chuyện Lâm Phong bị lạc đường đấy.

La Văn Lễ không hiểu ra làm sao, cười nói: “Tiểu biểu muội hỏi chuyện này làm gì vậy? Biểu ca dĩ nhiên biết đường.”

“Thật tốt.” Lâm Thấm cao hứng ôm cổ Lâm Phong, “Phụ thân, có người biết đường!”

Lâm Phong cũng chiều cười, “Phụ thân không quen địa hình nhà ông ngoại con, người lớn như vậy lại còn có thể lạc đường. May nhờ a Thấm nhà ta thông minh, thấy biểu ca đã nghĩ tới hỏi xem hấn có biết đường hay không.”

“Tất nhiên, con thông minh mà, hi hi.” Lâm Thấm được phụ thân khen ngợi, hả hê cười hi hi.

La Văn Lễ nhìn không biết nói gì.

La Văn Lễ chỉ đường cho Lâm Phong.

Lâm Phong mỉm cười nói cảm ơn, mang theo Lâm Thấm và ba hài tử khác đi dọc theo đường mòn, trở về phòng khách.

La Văn Lễ đứng yên trong gió nhẹ hồi lâu mới bước chân nặng nề rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Phong mang theo mấy hài tử ra khỏi vườn hoa, sắp đến phòng khách rồi.

Phía trước là một bức bình phong bằng gỗ tử đàn lớn khảm trên nền đá cẩm thạch, một nam tử hơn ba mươi tuổi đi vòng ra từ sau tấm bình phong, lững thững đi về phía này.

Hắn một thân một mình, dáng vẻ tao nhã lịch sự, sắc mặt lại mang theo vẻ buồn bực.

Lâm Phong nhìn thấy hắn, trong lòng hơi kinh ngạc, “Vì sao hắn lại tới đây? Hôm nay La Anh không đến đây mà.”

Nam tử kia cũng thấy Lâm Phong rồi, ánh mắt lóe lóe, khách khí vái chào, “Lâm Thị giảng, đã lâu không gặp.”

Lâm Phong mỉm cười, “Thẩm Thị lang, nhiều ngày không thấy.”

Thì ra người này là Thẩm Ung trượng phu của La Anh.

Thẩm Ung thiếu niên đặc chí, lên thẳng mây xanh, tuổi tác tương đương với Lâm Phong, bây giờ đã là Công bộ Thị lang rồi, quan viên tam phẩm.

Hôm nay là ngày La Giản và Ngôn Yên nhận thân, cả nhà La Anh vốn nên có mặt, nhưng hôm nay vẫn không nhìn thấy La Anh hay bóng dáng của bất cứ người Thẩm gia nào. Lâm Phong còn tưởng rằng bọn họ không tới chứ, hóa ra chỉ tới trễ mà thôi.

Lâm Thẩm thoải mái được phụ thân ôm, tò mò quan sát Thẩm Ung.

Nàng là tiểu cô nương tính lực rất dư thừa, cho dù là thấy sự vật mới mẻ hay nhìn thấy người không quen biết, bình thường sẽ luôn rất hứng thú.

Thẩm Ung thấy Lâm Phong vẫn ôm tiểu cô nương, mặc dù đang nói chuyện đều không đặt hài tử này xuống, không khỏi nhìn Lâm Thẩm nhiều thêm.

Khuôn mặt nhỏ bé như đoá hoa của Lâm Thẩm đập vào mắt, trái tim trung niên lộn xộn không chịu nổi của Thẩm Ung lại khẽ động.

Hài tử ngây thơ hồn nhiên cỡ nào chứ.

“Thẩm Ung, người quay lại đây cho ta!” Sau tấm bình phong truyền đến giọng nói cực kỳ tức giận của La Anh.

Vừa dứt lời, La Anh đã như một trận gió đi ra từ sau tấm bình phong, đến bên cạnh Thẩm Ung, “Người quay lại đây cho ta! Khó khăn lắm mới theo ta về nhà mẹ một chuyến, người không ở trong phòng với ta, định đi đâu?”

Trong miệng đang la hét, mắt đã nhìn thấy đám người Lâm Phong, Lâm Thẩm, Lương Luân, Cao Nguyên Dục, trong mắt lóe lên vẻ xấu hổ, không thể nói tiếp nữa.

Phu thê hai người gây gổ ở trước mặt người ngoài, giống dạng gì chứ.

Sắc mặt Thẩm Ung cũng hơi xấu hổ.

Cao Nguyên Dục hưng phấn, chột dạ Lương Luân, “Ca quay lại đây cho đệ! Ca không ở bên cạnh đệ, định đi đâu?”

Hắn rất dùng sức, Lương Luân bị hắn đẩy đứng không vững, cũng đẩy hắn một cái, “A Dục, ca không ở bên cạnh đệ khi nào? Bà ngoại không cho đệ xuất cung, cậu cũng không cho, còn không phải do ca thay đệ cầu tình sao?”

Cao Nguyên Dục nhảy nhót mắt với hắn, “Biểu ca, đệ học nàng ta.” Chỉ vào La Anh.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đều cười, cửu công chúa cũng ngơ ngơ cười theo, “Học nàng ta, hi hi.”

Lâm Thẩm ôm cổ phụ thân, cười híp mắt nhìn La Anh và Thẩm Ung, tỏ vẻ muốn xem náo nhiệt, e sợ sự tình huyền náo không lớn.

Lâm Phong tự nhiên không giống với mấy hài tử, mỉm cười nói: “Xin lỗi, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Ôm Lâm Thẩm đi ra sau tấm bình phong, trong miệng kêu, “Luân ca nhi, thập tứ điện hạ, cửu công chúa, mau đi theo.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục ngược lại rất nghe lời Lâm Phong, “Dạ, tới đây.”

Cửu công chúa theo đuôi hai ca ca, cũng lon ta lon ton, “Dạ, tới đây.” Chạy đi theo sau lưng Lương Luân và Cao Nguyên Dục, e sợ các ca ca bỏ rơi mình không quan tâm.

Thẩm Ung và La Anh xoay người quay đầu lại, đưa mắt nhìn Lâm Phong và mấy hài tử đi xa, vẻ mặt phức tạp.

“Phi, nữ nhi muốn gả cho một Quận Vương phong tước hiệu hoàng tử không nổi, đặc ý gì chứ, Lâm gia đây chính là leo lên thân thích tốt, chỉ bằng Lâm Phong một quan tứ phẩm, sau lưng lại có một vị hoàng tử, một vị công chúa, còn có một vị con của trưởng công chúa, cháu bên ngoại của đệ đi theo!” La Anh cảm hận nói.

Trong giọng nói của nàng vừa có căm hận, tức giận, lại xen lẫn hăm dọa, ghen tỵ, lộn xộn rối rắm giống như tâm tư của nàng.

Thẩm Ung không để ý đến nàng, cất bước đi về phía vườn hoa.

“Hai mẹ con đều là hồ ly tinh!” La Anh cắn răng, đầy ngập phần hận, “La Thụ quyền rũ Lâm Phong, Lâm Đàm quá đáng hơn, Hoài Viễn Vương chẳng qua ban sai đi ngang qua An Định châu, không biết như thế nào đã bị nàng ta câu hồn đi, không quan tâm gì nhất định phải cưới nàng ta. Bên ngoài còn có tình nói gì mà Lâm Khai cứu Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương muốn báo ơn, phi! Lời này định lừa gạt quý sao? Hoài Viễn Vương còn phải cần tới Lâm Khai đi cứu?”

Nàng vẫn ở đó oán độc mắng, Thẩm Ung đã đi tới cửa nguyệt lương cách đó không xa rồi.

“Người đứng lại đó cho ta!” La Anh phát giác Thẩm Ung đã đi xa, nóng nảy trong lòng, thở phì phò đuổi theo, “Thẩm Ung, sao người không theo ta quay lại, đã theo ta về, thì đừng bày sắc mặt!”

La Anh thở hổn hển đuổi theo Thẩm Ung, liên miệng không dứt.

Thẩm Ung nhìn khuôn mặt bát phụ trước mắt, trong lòng sinh chán ghét, hẳn vốn là người tính tình ôn hòa nho nhã, lúc này lại không nhịn được dùng sức đẩy La Anh ra, tức giận nói: “Đừng cho rằng ta không biết người đang đánh chủ ý gì, ta ở trong phòng làm gì? Nhìn người vờ ngờ ngẩn mắt mặt sao?”

(*) Bát phụ: Người đàn bà chanh chua, đánh đá.

La Anh thẹn quá thành giận, đỏ mặt lên, giọng vang dội, “Đúng, ta định cầu tha thứ cho nương ta ở trước mặt mọi người, vậy thì thế nào? Thẩm Ung, cho dù người không có tình phu thê với ta, cũng nên suy nghĩ vì Họa nhi một chút, đứng ở bên ta mới phải chứ!”

“Tại sao lại kéo đến Họa nhi chứ.” Thẩm Ung nhìn tức hỏi.

La Anh tròn đôi mắt, “Người đừng giả bộ ngốc! Họa nhi sẽ phải vào hoàng gia làm Vương phi đó, bà ngoại con bé lại như vậy, chẳng phải bị người nhạo báng sao?”

“Họa nhi họ Thẩm, La môn Tiêu thị nở mày nở mặt hay sa sút có liên quan gì đến con bé.” Thẩm Ung tỏ vẻ lạnh nhạt.

La Anh nghe được vẻ hết sức lạnh lùng, không hề quan tâm chút nào trong lời nói của hắn đối với Tiêu thị, lửa giận phùng phùng vọt lên, “Mẫu thân ta ngày thường đối xử với người ân cần cỡ nào, nói là con rể, thật ra coi người như nửa nhi tử mà nhìn. Người... trong miệng người gọi nhạc mẫu, nhưng thật ra trong lòng lại coi mẫu thân ta là người qua đường đi? Sống chết của mẫu thân ta, người vốn không để trong lòng!”

Nghĩ đến Thẩm Ung vô tình như thế, vừa hận, vừa tức, vừa chua xót, hốc mắt không khỏi đỏ lên.

Thẩm Ung cau mày, cố gắng bình tĩnh hòa nhã nói đạo lý với nàng, “Chuyện nương người là chuyện nhà của phủ Tấn Giang Hầu, ta đây người ngoài họ Thẩm sao tiện nhúng tay vào được? Không chỉ ta không tiện nhúng tay, kẻ cả người cũng đừng quản. Nhạc phụ đại nhân là nhân vật như thế nào, chuyện gia vụ nhà ông, sao có thể cho phép người khác vung tay múa chân.”

“Ta không phải là người khác, ta là nữ nhi ruột thịt của phụ thân!” La Anh cực kỳ căm tức.

“Nữ nhi gả đi rồi, chính là người khác họ.” Thẩm Ung hết sức cố chấp.

“Người... người quá bảo thủ cô hủ rồi, không thông nhân tình!” La Anh tranh cãi âm ỉ la hét với hắn.

Thẩm Ung không chịu nổi ồn ào, vừa định thoát thân rồi đi, La Anh lại không cho hắn đi, gắt gao kéo lấy hắn không buông.

Hai phu thê đang giằng co, Thẩm Minh Họa đã dẫn theo hai thị nữ thiếp thân vội vã tới đây, cười khuyên can hai người, nói vun vào, “Cha, nương đây là quan tâm quá hóa loạn, ngại tha thứ cho nương nhiều hơn; nương, sao cha có thể không quan tâm đến an nguy của bà ngoại chứ, cha cũng chỉ vì ngại tình thế, không tiện tùy ý ra tay thôi. Nương trước đừng gấp, chúng ta từ từ thương lượng có được không?”

La Anh tức giận, “Còn từ từ thương lượng cái gì, bà ngoại con đã rơi vào tình trạng gì rồi chứ? Hôm nay phủ Tấn Giang Hầu chính là lễ lớn cho thế tử phu nhân vào cửa nhận thân thích, bà ngoại con vị Hầu phu nhân này lại vốn không hề lộ mặt! Họa nhi, không phải nương cần rõ, nếu thật sự tiếp tục như vậy, chẳng những trên mặt nương không có ánh sáng, kẻ cả Họa nhi con cũng bị người cười nhạo xem thường.”

“Nương, Họa nhi biết.” Giọng Thẩm Minh Họa mềm mại.

Lời nói mềm mại này giống như gió xuân lướt qua nội tâm La Anh, khiến cho nàng thấy dễ chịu hơn.

“Họa nhi, nương may nhờ có con, bằng không, cuộc sống này cũng không biết tiếp tục sống như thế nào.” La Anh cũng không náo loạn với Thẩm Ung nữa, kéo tay Thẩm Minh Họa rơi lệ.

Tiêu thị rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, nàng cũng không phải chưa từng nghĩ cách, cũng hao tổn tâm cơ cứu giúp. Nhưng Tấn Giang Hầu chuyên quyền độc đoán, vốn không cho nàng nữ nhi đã xuất giá nói chuyện, nàng vừa nóng vừa giận, đêm không thể say giấc, chính là không thể có cách nào với Tấn Giang Hầu phu thân như vậy.

Năm đó La Thư còn dám vùng roi ngựa vọt tới trước mặt Tần Giang Hầu mà lý luận, La Anh lại không có gan này. Ở trước mặt Tần Giang Hầu nàng đều nói chuyện ôn tồn xuôi tai, không dám lỗ mãng, cho dù nàng định cao giọng chất vấn cái gì, chỉ cần sắc mặt Tần Giang Hầu trầm xuống, nàng đã bị hù đến tim đập thình thịch, lời muốn nói đều đã quên đến chín tầng mây xanh rồi.

Không riêng gì La Anh, tất cả đám người Toàn thị, La Văn Úy, La Văn Lễ đều như vậy, muốn nói chuyện, cầu cạnh dùm Tiêu thị, nhưng khi đến trước mặt Tần Giang Hầu đều đầu lưỡi bị cột, lời nói không mạch lạc, cung kính, nom nớp lo sợ.

Hôm nay La Anh vốn lấy dũng khí định mang theo Toàn thị và các nữ nhi đến trước mặt Tần Giang Hầu, ở ngay trước mặt đông đảo khách khứa cầu xin tha thứ thay cho Tiêu thị, còn muốn để Thẩm Ung ở bên cạnh thêm can đảm cho nàng -- nàng còn từng định để Thẩm Ung ra mặt nói chuyện thay Tiêu thị, nhưng sau khi phát hiện đây thuần túy là sĩ tâm vọng tưởng, hận một phen, mắng một trận, đành lùi lại mà cầu thứ yếu, không trông cậy vào Thẩm Ung ra mặt cứu Tiêu thị, chỉ ngóng trông khi nàng đấu tranh anh dũng, Thẩm Ung có thể ở bên cạnh đánh trống trợ uy cho nàng, ai ngờ đến chuyện này mà Thẩm Ung cũng không chịu, biết nàng định làm khó dễ ở trước mặt mọi người, sau khi đến phòng khách đã lặng lẽ chạy đi.

Điều này khiến La Anh làm sao có thể không nổi giận, có thể không buồn bực.

La Anh khóc kể: “Kể từ khi ta gả cho ngươi, có chuyện nào làm không đúng, có chuyện nào làm không tốt? Ta sinh con dưỡng cái cho ngươi, chủ trì chuyện bếp núc, thức khuya dậy sớm, cần cù chăm chỉ...”

Đầu Thẩm Ung lại đau rồi.

Mỗi khi hấn và La Anh có tranh chấp, đến cuối cùng La Anh đều không ngoại lệ mà khóc lóc kể lể như vậy một phen, đến mức Thẩm Ung còn quen đáng về này hơn cả La Anh, quả thật độc thuộc lâu.

Thẩm Ung nghe thấy mấy câu này liền thấy phiền não, chán ghét quay đầu đi.

“Họa nhi, trở về cùng mẫu thân con đi.” Hấn lạnh nhạt ra lệnh.

“Dạ, phụ thân.” Thẩm Minh Họa nhìn bóng lưng của hấn, nhỏ giọng đáp ứng.

“Ta không về, ta không về, hu hu hu...” La Anh vẫn còn đang khóc.

Thẩm Minh Họa dịu dàng lau nước mắt thay nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nương, bây giờ cha đang mệt mỏi, sắc mặt cũng không được tốt rồi. Nương đừng khóc nữa, con sợ có tác dụng ngược.”

La Anh càng thêm đau lòng, “Đồ không có lương tâm này, mười sáu tuổi ta đã gả cho hấn, toàn tâm toàn ý đối với hấn, hấn thế mà lại... không có lương tâm, đáng giết ngàn đao...”

Thẩm Minh Họa khẽ thở dài, “Nương, nam nhân có mấy người tình sâu như biển chứ? Đừng oán trách.”

La Anh dù sao là người làm mẹ, mặc dù bản thân đang đau lòng không thôi, nhưng nghe ra được giọng nói của Thẩm Minh Họa không đúng, vẫn rất cảnh giác, “Họa nhi, con tuổi còn nhỏ, không thể nghĩ như vậy được. Con không giống nương, cuộc sống về sau của con còn dài mà.”

Nghĩ đến Thẩm Minh Họa còn chưa lấy chồng, còn là thiếu nữ như đóa hoa trong khuê, tâm cảnh đã lại tang thương như thế, trong lòng rất lo sợ nghi hoặc.

Nam nhân có mấy người tình sâu như biển chứ? Đối với một thiếu nữ tuổi thanh xuân mà nói, lời này quá chán chường.

“Dạ, còn dài mà.” Thẩm Minh Họa nhẹ nhàng gạt đầu.

Trong lòng La Anh dễ chịu hơn một chút.

Thẩm Minh Họa đỡ La Anh, hai mẹ con dần dần đi xa.

Thẩm Ung ngồi xuống đối diện với một hồ nước xanh trong, thờ ra hai hơi.

Vô số chuyện cũ nổi lên trong lòng hấn, hấn không khỏi khổ sở cười.

Người người đều nói tỷ tỷ thuở nhỏ không có mẹ đẻ quân giáo, tùy hứng vô lễ, tàn bạo vô tình, muội muội lại do mẫu thân xuất từ danh môn nghiêm khắc thêm đốc thúc, đoan trang hiền thực, thanh tao lịch sự điềm tĩnh, và lại cảm kỳ thi họa đều thông, là vị tài nữ hiếm thấy. Có gia đình ngu xuẩn tin vào lời đồn đại này, thà rằng cưới muội muội, không chịu cưới tỷ tỷ, sau khi kết hôn mới biết...

Haizzz, thời cơ, số mạng, vận mệnh, vắn đã đóng thuyền, hối hận có ích lợi gì?

(*) Thì đã vận đã mệnh đã, phi ngộ chi sở năng đã (thì = thời cơ, vận = số mạng, mệnh = vận mệnh), thời cơ cũng vậy, số mạng cũng thế, vận mệnh cũng vậy, không phải con người có khả năng nắm giữ. (Xuất từ “Lữ Mông chính cách ngôn”)

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

Hắn tự nói với mình không nghĩ nữa, nhưng vẫn không tự chủ được mà nghĩ tới tình cảnh năm đó hắn và La Anh lại mặt sau ba ngày:

Một đôi tân nhân gặp một đôi tân khác mới vừa thành thân không bao lâu ở trong đình viện, muội muội khoe khoang với tỷ tỷ cửa nhà và phú quý của nhà chồng, tỷ tỷ cười sáng rỡ như xuân, “Từ nhỏ đến lớn người luôn thích cướp của ta, nhưng có thứ nào sau khi người cướp đi mà có thể chơi vừa lòng chơi vui chứ?”

Nụ cười hả hê trên mặt muội muội dần thu lại, tỷ tỷ cười càng vui vẻ hơn, “Ta để cho người cướp đi, tất cả đều là thứ ta vứt đi không cần, hiểu chưa?”

Một khắc kia nụ cười của tỷ tỷ cực kỳ xinh đẹp, thật chói lọi.

Tỷ tỷ thản nhiên cười, duỗi cánh tay ngọc nhỏ dài kéo nam nhân bên cạnh. Nam nhân kia vóc người cao lớn, có dung mạo cực tốt, hắn dung túng cười nhìn tỷ tỷ, nắm tay của nàng, kề vai thân thiết rồi đi.

Muội muội hận vô cùng, dậm chân nói: “Gã cho kẻ cô nhi không cha không mẹ, không nơi nương tựa, cũng không biết nàng ta tỏ vẻ gì chứ? Tương lai sẽ có lúc nàng ta phải hối hận! Nhìn xem nam nhân nàng ta gã cho là thứ gì chứ, một chút chính trực đều không có, cứ để mặc nàng ta tùy ý như vậy, không biết đại chấn phu cương, quân giáo nàng ta!”

(*) Đại chấn phu cương: chỉ chồng làm chủ, vợ phải tuân theo.

Muội muội rất tức giận, giận đến khuôn mặt cũng méo mó vẹo vọ khiến cho vị hôn phu tân hôn của nàng đột nhiên thấy được vẻ xấu xí thô tục của nàng, cảm thấy khó chịu thay nàng.

Ha ha, đây chính là tỷ tỷ tùy hứng vô lễ và muội muội có tri thức hiểu lễ nghĩa sao?

Trong lúc hắn suy nghĩ rối rắm, một thiếu nữ đáng người yếu điệu ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thẩm Ung quay đầu sang nhìn, là nữ nhi của hắn, Thẩm Minh Hòa.

Thấy nữ nhi, ánh mắt Thẩm Ung dịu dàng.

“Cha, con và nương tới chỗ mợ vấn tóc trang điểm lại, nương đã trở về phòng khách rồi.” Trong giọng nói mềm mại của Thẩm Minh Hòa lại mang theo một chút phiền muộn, “Không có cha cho nương thêm can đảm, có lẽ nương cũng không dám ngay mặt làm khó dễ với ông ngoại. Haizzz, thật ra thì con cũng đã khuyên nương rồi, thời cơ không đúng, kêu nương tạm thời nhẫn nhịn, nhưng nương vẫn luôn không chịu nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thẩm Ung trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi hỏi: “Hòa nhi, con nói thời cơ là chỉ sau khi ý chí tứ hôn hạ xuống sao?”

Hoàng đế đã thả ra, nói không chừng ngày nào đó ý chí tứ hôn sẽ đến Thẩm phủ. Nếu như Thẩm Minh Hòa được tứ hôn làm Khang Vương phi, vậy La Anh quả thật có thể đánh cờ hiệu Thẩm Minh Hòa, mượn có “Sợ tổn thương mặt mũi Khang Vương phi” mà cầu xin Tấn Giang Hầu rộng lượng với Tiêu thị.

Thẩm Minh Hòa tỏ vẻ chân thành, “Cha, con hiểu rõ ý của cha, nhưng nhốt ở trong Vinh An đường là bà ngoại ruột thịt của con. Con không cách nào ngồi yên không để ý đến, cha biết mà.”

Thẩm Ung im lặng, mắt nhìn mặt nước mênh mông.

Thẩm Minh Hòa thật hăng hái ra lệnh cho thị nữ lấy thức ăn cho cá đến, tiện tay vung xuống nước. nhìn cá trong nước phía sau tiếp trước vọt tới tranh nhau giành ăn, khỏe miệng Thẩm Minh Hòa hiện lên nụ cười nhẹ, “Quăng thức ăn vào, cá lập tức tới tranh đoạt. Haizzz, trước mặt ích lợi, ai sẽ chịu nhường cho ai chứ? Mọi người bằng bản lĩnh của mình đi.”

Thẩm Ung chấn động trong lòng.

Hắn chậm rãi quay đầu, “Hòa nhi, con quyết định chủ ý muốn tranh rồi, đúng không?”

Thẩm Minh Hòa đối diện với ánh mắt của hắn, cái nhìn trong trẻo, “Cha, chẳng lẽ không phải tổ phụ đã sớm quyết định chủ ý rồi sao?”

Thẩm Ung há miệng, lời đến khoe miệng rồi lại nuốt xuống.

Một hồi lâu sau, hần sâu xa nói: “Tổ phụ con cũng một lòng vì nước, muốn nâng đỡ vị thái tử anh minh mà thôi.”

Thẩm Minh Họa cười nhẹ, “Xuất thân, tính tình, tài năng của Khang Vương xác định tương lai hần sẽ không trở thành quân chủ anh minh, nhưng không phải là vị hoàng tử mà tổ phụ rất muốn nâng đỡ sao? Cha, nếu như Khang Vương cũng kiên định như núi, không thể lay động giống như Hoài Viễn Vương, cha nói tổ phụ có còn muốn nâng đỡ hần không?”

Thẩm Ung không ngờ nữ nhi mới độ tuổi cập kê của hần lại có thể nói ra một lời như vậy, nghe mà ngây người.

Thẩm Ung đang khiếp sợ vì sự bén nhạy không xứng với số tuổi của nữ nhi, lại không chú ý tới vẻ say mê, vẻ mong chờ trong mắt của Thẩm Minh Họa khi nói ra “Kiên định như núi, không thể lay động”.

Thẩm Minh Họa mỉm cười hỏi: “Cha, nếu như cha phải lựa chọn giữa Hoài Viễn Vương và Khang Vương, cha chọn ai đây?”

Thẩm Ung không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu, “Cha không trộn lẫn vào chuyện này.”

Thẩm Minh Họa giống như đã sớm nghĩ tới hần sẽ nói như vậy, không hề để vào trong lòng, lại cười quái dị, “Con một mực ở trong kinh, Lâm Đàm lại ở An Định xa xôi. Nhưng gặp được Hoài Viễn Vương trước lại là năng ta, đây thật sự là việc đời khó liệu.”

Thẩm Ung nghe ra được ý tứ trong lời nói của nàng, rợn cả tóc gáy, “Họa nhi, chẳng lẽ con đối với Hoài Viễn Vương...” Càng nghĩ càng không đúng, lạnh lùng nói: “Không, Họa nhi, con mau thu hồi tâm tư, Hoài Viễn Vương đã có Vương phi rồi, là biểu tỳ của con!”

Thẩm Minh Họa cười cười, dùng giọng an ủi: “Biết rồi, cha cứ yên tâm đi, con có đúng mực.”

Thẩm Ung thấy vẻ mặt nàng như thường, lo lắng, sợ hãi nghi hoặc trong lòng dần dần phai nhạt, gật đầu nói: “Như vậy mới tốt.”

Thẩm Minh Họa vẫy tay kêu thị nữ qua, lệnh cho nàng ta đến phòng khách xem tình hình, nhanh chóng tới hồi báo.

Thị nữ đáp ứng, qua hồi lâu sau trở lại bẩm: “Rất bình tĩnh hòa thuận, không có việc gì, với lại sắp mở tiệc.”

Ngày nhận thân này phủ Tấn Giang Hầu chuẩn bị tiệc rượu phong phú, lúc này bữa tiệc sẽ bắt đầu.

Hai cha con Thẩm Ung và Thẩm Minh Họa không tiện tiếp tục ở lâu trong vườn hoa, nên trước sau đi về.

Sau khi trở về Thẩm Ung ngồi cùng bàn với đám người Tấn Giang Hầu, Lâm Phong, La Giản, theo sát bên Lâm Phong.

Trong bữa tiệc có người nói chúc mừng với Tấn Giang Hầu, “Hôm nay có chuyện vui, tháng sau lại có chuyện vui, hoàng trưởng tử phi sẽ xuất giá rồi. Lại không lâu nữa, cháu ngoại lớn của ngài cũng nên cưới vợ đi? Ta nhớ cháu ngoại lớn của ngài và hoàng tử phi là huynh muội sinh đôi.”

Lâm Phong liền cười nói: “Chỉ sợ khuyến tử còn phải đợi mấy năm nữa. Năm nay nó mới mười sáu, cô nương mười sáu tuổi đã rất hiểu chuyện rồi, nhưng tiểu tử thì vẫn còn ư mê.”

Tấn Giang Hầu không vui nói: “Chậm chút cũng được, nhưng đừng quá chậm. Ta còn chờ ôm chắt ngoại đấy.”

“Đúng vậy, Hầu gia vẫn còn chờ ôm chắt ngoại đó.” Khách mời rồi rít phụ họa.

Tộc đệ của Tấn Giang Hầu La Toàn lòng mang hài hước, lúc này cười trêu ghẹo, “Ca ca, ca còn lo lắng cháu ngoại lớn của ca không cưới được nàng dâu sao? Hần có thể cứu được một em rể về, sao lại không thể cứu một nàng dâu về chứ?”

Mọi người biết rõ hần đang nói đến điển cố Lâm Khai cứu Hoài Viễn Vương, đều cười trảm trỏ khen ngợi, “Còn không phải như vậy sao, có thể cứu về một em rể, sao lại không thể cứu về một nàng dâu chứ?”

Thẩm Ung nghe mọi người nói nhiệt liệt, trong lòng ngũ vị tạp trần, mời rượu Lâm Phong, “Chúc mừng, lệnh ái được vị phu quân ngưỡng mộ nàng.”

Rõ ràng là Hoài Viễn Vương cứu Lâm Khai nhưng lại cứ nói thành Lâm Khai cứu Hoài Viễn Vương, cũng vì vậy mà thề, trừ bỏ Lâm Đàm, cả đời không cưới. Đây tự nhiên là bởi vì Hoài Viễn Vương tình sâu thắm thiết đối với Lâm Đàm rồi, không có giải thích nào khác.

“Đa tạ lời chúc lành.” Lâm Phong nói rất khách khí, “Tiểu nữ tâm địa thiện lương giống như mẫu thân con bé vậy, thông tuệ hơn người, chuyện hôn nhân chắc chắn cũng giống như mẫu thân con bé.”

Thẩm Ung ngửa đầu uống cạn rượu trong ly. Rõ ràng đang uống rượu, mùi vị lại giống như đắng, cực kỳ chua xót.

Hôm nay vận số của Thẩm Minh Họa rất không tốt, mới về đến phòng khách, Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa đang chạy tới chạy lui, cãi nhau âm ỉ với mấy hài tử trong tộc, Cao Nguyên Dục không biết tại sao chọc giận Lâm Thâm, Lâm Thâm đòi thị nữ một đĩa đồ ăn, hai mắt tỏa sáng định đập lên trên người Cao Nguyên Dục, lại sợ ý một chút, vừa đứng ném tới trên váy Thẩm Minh Họa!

“Keng” một tiếng, cái đĩa rơi xuống đất, phát ra âm thanh vang dội.

Ánh mắt của mọi người cũng bị hấp dẫn tới.

Trên váy thạch lựu xinh đẹp của Thẩm Minh Họa bị dính từng vết đồ ăn, vô cùng chật vật.

Nhiều người nhìn trừng trừng, nàng lại cảm thấy trên mặt không nhận được giận.

“A Thẩm, ngươi làm cái gì vậy hả?” Nàng tức giận hỏi.

Hai tay nhỏ bé của Lâm Thẩm đan vào nhau, hai mắt vụt sáng, “Cái gì chứ.”

Nếu là người quen thuộc với nàng nhìn thấy được thì sẽ biết rõ hiện giờ nàng đang ngượng ngùng đó, cho nên hai tay nhỏ bé mới có thể đan vào nhau, không ngừng xoắn tới xoắn lui.

Cao Nguyên Dục kéo cửu công chúa, “Nói là muội ném, nhanh!”

Cửu công chúa sắp khóc, “Rõ ràng không phải là muội mà.”

Cao Nguyên Dục tức giận, “Muội là công chúa, ném thì ném, có ai dám nói gì? Nếu như là Lâm Thẩm ném, nữ nhân xấu đó sẽ làm khó nàng, nhanh!”

Cửu công chúa bị Cao Nguyên Dục ép tới trước, nhỏ giọng nức nở, “Cái đó, là ta ném người, đừng trách a Thẩm...”

Lương Luân cách xa, vào lúc này cũng chạy tới, trầm giọng than thở, “Nhìn thử xem, hù dọa cửu công chúa thành dạng gì rồi hả?”

Cửu công chúa vì bị Cao Nguyên Dục uy hiếp đẩy ra ngoài cổng nội mà thấy ủy khuất, nghe được lời Lương Luân nói, xem như nhìn thấy cứu tinh rồi, rung rung gọi một tiếng biểu ca, túm chặt lấy tay Lương Luân không buông.

“Muội muội ta ném trúng người thì như thế nào? Muội ấy cũng không phải cố ý, lại nói muội ấy vẫn còn nhỏ như vậy!” Cao Nguyên Dục thở phì phò lớn tiếng kêu Thẩm Minh Họa, “Ta hồi cung sẽ nói cho phụ hoàng ta biết, nói người khi dễ cửu muội ta!”

Lương Luân an ủi cửu công chúa mấy câu, giống như đang thị uy nhìn Thẩm Minh Họa, vô cùng đau đớn.

“Đại tiểu thư Thẩm gia rõ ràng là người bị hại, bị mấy tiểu oa nhi này lấn qua lấn lại, trở thành giống như nàng đuối lý rồi.” Mọi người thấy cũng choáng.

La Thư vội sang đây nhìn nữ nhi, Lâm Thẩm yêu kiều dựa sát bên chân nàng, mắt to vòng tới vòng lui, tò mò nhìn một màn trước mắt này.

Thẩm Minh Họa là mỹ nữ, bình thường chú trọng nhất chính là dung nhan, bảo dưỡng, dáng vẻ, vào lúc này trên váy thạch lựu hoa mỹ vô song của nàng bị hất đồ ăn lên, dáng vẻ hoàn toàn không có, vô cùng nhếch nhác, trong lòng cảm tức không thôi.

Nhưng trước mắt nàng chính là con út của hoàng đế, còn có con yêu duy nhất của Trương Dương trưởng công chúa, nàng biết rõ không đắc tội nổi mấy tiểu oa nhi này, không thể làm gì khác hơn đành nhịn xuống một bụng tức, cố gắng nặn ra gương mặt tươi cười, “Xin lỗi, cửu công chúa, mới vừa rồi ta không thấy rõ ràng là người, đắc tội rồi. Cửu công chúa đừng khóc nữa, tỷ tỷ không trách người, thật sự không trách người.”

Ai ngờ cửu công chúa nhát gan, nhưng biết nhìn sắc mặt, thấy Thẩm Minh Họa mềm giọng, nàng lại cảm thấy mình hơi có lý, tiếng khóc càng lớn.

La Anh cũng tới trợ giúp, hai mẹ con phí hết thời gian hồi lâu, nói hết lời hữu ích, thêm vào hết mặt cười, dùng hết sức chín trâu hai hổ mới coi như dụ dỗ được cửu công chúa.

“Đều tại Lâm Thẩm tiểu nha đầu này giờ trò quý.” La Anh giận đùng đùng trợn mắt lườm Lâm Thẩm.

Lâm Thẩm dựa vào bên chân La Thư, cho nàng một khuôn mặt cười cực kỳ hả hê.

La Anh giận đến đau bao tử.

Thẩm Minh Họa kiểm chế tốt hơn La Anh nhiều, dịu dàng nói: “A Thẩm, xin lỗi, mới vừa rồi biểu tỷ còn tưởng rằng là người, hóa ra là cửu công chúa.”

Lâm Thẩm cười hi hi, “Ta và a Vi không khác nhau nhiều lắm mà, mặc cũng thật giống, hi hi.”

Cho dù Thẩm Minh Họa khôn ngoan, thấy Lâm Thẩm cười tùy ý như vậy, nhưng cũng giận dữ sợ.

“A Thẩm, ta còn muốn khóc.” Cửu công chúa giật giật váy a Thẩm, tội nghiệp nói.

Lâm Thẩm ôm nàng an ủi vỗ vỗ, cửu công chúa lại cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Lâm Thẩm buồn bực nói: “Người là công chúa nha, cũng không có ai dám nói người, người sợ cái gì?”

“Ta chính là sợ chứ sao.” Cửu công chúa thì thầm nhỏ nhỏ.

Lâm Thấm toét miệng nhỏ nhắn ra cười, say mê nhắm mắt lại, “Nếu ta là người nha, ta sẽ đi ngang đó.”

“Đi ngang.” Cao Nguyên Dục giang hai cánh tay ra, chân cũng dẹt ra rất rộng, làm dáng vẻ đi ngang.

“Đi ngang.” Mấy hài tử vui vẻ, đều học theo Cao Nguyên Dục.

“Ah, đây là mấy con của nhỏ từ đâu đến vậy?” La Thư cúi đầu, cười hỏi.

“Con của nhỏ, con của nhỏ.” Mấy hài tử cười hí hí, chơi hăng say hơn.

La Văn Nhân cười khanh khách đi tới, ngồi xổm người xuống, thân thiết nói với Lâm Thấm, “A Thấm, hoàng du đậu hũ sắp lên rồi, muối có muốn ăn không vậy.”

Hoàng du chính là phần gạch của tỉnh khiết rồi, không cho phép có một chút thịt của nào trong đó. Sau khi lấy gạch của xong lại thêm thịt mỡ vụn, tiếp đó dùng hành, gừng tạo mùi, lại dùng rượu Thiệu Hưng om ngâm, thêm nước canh gia vị, thành phẩm thơm ngào ngạt, đẹp để không gì sánh được.

Lâm Thấm nghe thấy có hoàng du đậu hũ, lập tức không chơi nữa, liền tiếp gặt đầu nhỏ, “Muốn ăn, muốn ăn.”

La Văn Nhân cười, “Tỷ tỷ dẫn muối đi rửa sạch tay nhỏ, mặt mũi, chờ chúng ta trở lại, hoàng du đậu hũ đã xong rồi.”

Lâm Thấm gặt đầu vâng lời, kêu mấy người bạn nhỏ cùng nhau rửa tay rửa mặt trở về.

Chờ bọn họ trở về, thức ăn Lâm Thấm thích nhất đã lên bàn, mấy hài tử vừa đứng đói bụng, từng đưa vùi đầu ăn cơm, không cần người dụ dỗ, cũng không cần ai bón.

La Thư giờ ngón tay cái với La Văn Nhân, “Văn Nhân, cháu rất biết đồ hài tử đó.”

La Văn Nhân cười ngọt ngào, “Cô, cháu muốn học đồ hài tử, đợi có đệ đệ muối muối, cháu tiện đồ.”

Hốc mắt La Thư nóng lên, khích lệ nói: “Thật là hài tử ngoan.”

La Văn Nhân cười đến ngọt ngào hơn rồi.

Thứ nữa chưa từng có mẹ lập tức biến thành cô nương có mẹ, La Văn Nhân cảm thấy mình thật sự quá hạnh phúc, thường sẽ vô duyên vô cớ bật cười.

Có một thị nữ vội vàng hấp tấp đi vào phòng khách.

La Văn Nhân vừa nhìn dáng vẻ nàng ta đã cảm thấy nàng ta rất không đúng.

Hôm nay là ngày đại hi, nhưng vẻ mặt nàng ta hoảng hốt, giống như đã xảy ra chuyện lớn không tốt, tai họa gì vậy!

La Văn Nhân rất quý trọng hạnh phúc đến không dễ này, đều vô cùng nhạy cảm đối với những người và chuyện muốn phá hư chuyện vui của cha nương nàng, nhìn thấy thị nữ này, nàng đã sinh ra cảm giác thật không tốt. Trực giác nói cho nàng biết, tên thị nữ này nhất định sẽ nói ra tin tức xấu, náo loạn tiệc nhận thân này.

Cũng chỉ trong nháy mắt, trong lòng La Văn Nhân đã hiện lên vô số ý niệm, vô số nghi vấn.

Trong lòng nàng nghĩ như vậy, dưới chân đã không ngừng, nhẹ nhàng lại nhanh nhẹn vọt tới.

Thị nữ đứng trong phòng, mới vừa mở miệng định kêu, “Việc lớn không tốt rồi...” La Văn Nhân đã đến trước mặt nàng ta, giờ tay bịt chặt miệng nàng ta lại, nửa ôm nửa kéo nàng ta ra ngoài.

“Văn Nhân thật sự là nữ nhi nhà tướng” La Thư rất muốn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi cháu gái mình.

Nàng cũng đi ra theo.

Thị nữ của La Văn Nhân cũng theo tới trợ giúp, giữ chặt lấy tên thị nữ xông tới phòng khách kia, mang nàng ta tới viện nhỏ yên lặng cách phòng khách không xa.

“Chuyện lớn gì không xong?” La Văn Nhân giờ tay nâng cằm thị nữ kia lên, sắc mặt lạnh lùng hỏi.

Thị nữ kia vốn vâng lệnh lớn tiếng nói ra trước mặt mọi người, lúc này lại bị dẫn tới nơi vắng vẻ, trong lòng rất sợ, ô ô a a nói: “Không có, không có gì...”

La Văn Nhân lạnh lùng nói: “Điều tra xem nàng ta là nha hoàn phòng nào, cha nương, ca tẩu là ai, bán cả nhà nàng ta ra! Người trong nhà chia ra bán về bốn phương tám hướng đông tây nam bắc, tất cả bán ra ngoài hai ngàn dặm, để cho nàng ta và người nhà vĩnh viễn không được đoàn tụ!”

Nàng mới vừa một nhà ba người đoàn tụ với La Giản, Ngôn Yên, hiện giờ đụng phải người vợ tới quấy rối lễ nhận thân, có thể không giận sao? Hận không thể khiến người trước mặt ruột thịt chia lìa, để cho nàng ta cũng ném thử một phần khổ này.

Thị nữ kia bị sợ đến hồn bay phách tán, “Phịch” một tiếng quỵ xuống, dập đầu mấy cái liên tiếp, “Nhị tiểu thư đừng mà, nô tỳ nói, nô tỳ nói hết! Là... là đại tiểu thư nhận được tin tức phía ngoài, kêu nô tỳ tới báo tin, đại tiểu thư nói... đại tiểu thư nói thế tử phu nhân trước đã đột nhiên chết rồi, Nhưng gia muốn tìm phủ Tấn Giang Hầu đền mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hai cô cháu La Thư và La Văn Nhân nghe được đều tức giận trong lòng.

La Văn Nhân cười lạnh, “Cái gì gọi là thế tử phu nhân trước? Đã thất đức bị hù, cáo mệnh triều đình cũng đã bị tước đoạt, còn xưng là thế tử phu nhân cái gì, thật nực cười!”

Liếc nhìn thị nữ này, khinh bỉ nói: “Người là kẻ hồ đồ, không hiểu đạo lý này thì thôi, nàng ta lại cũng không biết sao.”

Thị nữ mới vừa bị La Văn Nhân dọa sợ, lòng tràn đầy sợ hãi, hoảng hốt thút thít không thôi.

La Thư ngẫm nghĩ một chút, nói: “Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ rùm beng lên, không thể bởi vì người này mà quấy rối chuyện vui của đại ca đại tẩu ta. Văn Nhân, nha hoàn này giao cho người đặc biệt trông coi, cháu cứ trở về bình thường đi. Cô và dưỡng tử sẽ thương lượng xử lý, cháu không cần phải quản.”

La Văn Nhân không đồng ý, “Cô, sao có thể khiến cô và dưỡng vật và được, cháu làm tiểu bối ngược lại nhàn rồi sao?”

La Thư cười cười, “Hài tử ngọc, cháu không hiểu rồi. Hề là chuyện liên quan tới mạng người kiện cáo, vậy để dưỡng cháu quyết định là ổn thỏa nhất. Dưỡng cháu làm quan địa phương nhiều năm như vậy, cũng không phải làm không đâu.”

La Văn Nhân tin phục gật đầu, “Dạ, dưỡng tử án như thần, cháu đã sớm nghe nói rồi.”

La Thư không khỏi vui mừng, “Cái gì mà xử án như thần, cũng quá khích lệ hán đi. Hần người này không hồ đồ mới là thật.”

Hai cô cháu lập tức thương lượng xong, La Văn Nhân dẫn nha hoàn này đi trông coi, lại tặng thêm vài thị nữ, bà tử coi chừng ở cửa phòng khách, không cho phép ai có thể tùy ý ra vào, cần phải để cho tiệc nhận thân này kết thúc mỹ mãn, không thể bị người phá rối.

Còn La Thư sai người đi gọi Lâm Phong, nói từ đầu đến cuối cho hắn, “... Chẳng nói xem những người này xấu xa bao nhiêu, đại ca đại tẩu chia ra nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới thành thân, ở cùng một chỗ được, vào ngày đại hi bọn chúng còn vội tới ngọt ngào.”

Lâm Phong trầm ngâm, “Phu nhân, chuyện này vẫn đừng nên gạt nhạc phụ, để lão nhân gia ông ấy quyết định mới được.”

La Thư làm khó, “Ta đây không phải thấy cha hôm nay thật vui mừng sao, không đành lòng nói cho ông ấy biết.”

Lâm Phong cười, “Cả đời nhạc phụ đã trải qua bao nhiêu gió tanh mưa máu, chút chuyện nhỏ này tính là gì chứ? Hơn nữa, sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

La Thư suy nghĩ thấy cũng phải, thờ dài nói: “Đúng vậy, sớm muộn gì sẽ biết.”

Sau khi Lâm Phong trở lại bàn tiệc, đổi chỗ với La Giản, ngồi vào bên cạnh Tấn Giang Hầu, nhỏ giọng báo lại chuyện này cho hắn.

Tấn Giang Hầu không hề động chân mày, lạnh nhạt nói: “Đề cho người đề chuyện này xuống trước. Qua tiệc nhận thân, ta sẽ tự mình đi xử trí những người này.”

Lâm Phong mỉm cười, “Nếu ngài đi, chẳng phải có vẻ quá mức đề ý đến bọn họ rồi sao? Nhạc phụ, ngài bối phận cao, vẫn để con đi đi. Nếu như con thật sự có chỗ làm không ổn thỏa, đến lúc đó ngài tới vẹn tròn, cũng giống nhau.”

Tấn Giang Hầu vẫn ngồi yên không nhúc nhích, “Hiền tể, làm phiền con.”

Lâm Phong nói: “Đã nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới có một cơ hội nịnh bợ lấy lòng ngài, tiểu tể cũng không thể bỏ qua được.”

Vừa nói chuyện, Lâm Phong lấy có đi thay quần áo, rồi khỏi chỗ.

“Em về đi đâu vậy?” La Giản tò mò hỏi.

Tần Giang Hầu thân nhiên nhìn hấn, không nói gì.

Haizzz, người ngốc có phúc của người ngốc, không phục thật sự không được.

La Giản ngậy ngốc u mê nhiều năm như vậy, Tiêu thị chỉ dám nuôi thả hấn, không dám xuống tay hại hấn. Đợi đến khi thiếu kiên nhẫn định động thủ, đúng là lúc Lâm Phong, La Thư mang theo con cái vào kinh, đều không cần La Giản ra tay, tự sẽ giải quyết từng chuyện thay La Giản.

A Đàm lo chuyện rửa sạch oan khuất thay cho hấn, a Thắm tiêu oa nhi này sẽ lên núi cùng với hấn, cùng hấn thuyết phục Ngôn Yên, hiện giờ Nhưong gia gây chuyện, Lâm Phong lại không nói cho hấn biết, trực tiếp đi đàm phán với Nhưong gia thay hấn -- người ngốc có phúc của người ngốc mà, La Giản từ nhỏ đã có số mệnh không cần bận tâm.

Đề Lâm Hấn lại cho La Thư trông nom, Lâm Phong mang theo Lâm Khai ra khỏi phủ Tần Giang Hầu.

Lâm Phong vốn quen ngồi xe, hôm nay chuyện gấp nên cưỡi ngựa.

Đến con phố trước Nhưong gia, Lâm Phong và Lâm Khai không khỏi cười: Có vài con khoái mã khác đang chạy nhanh đến, vị kỵ sĩ trên lưng con ngựa đầu tiên rõ ràng chính là một Lâm Khai khác.

“Cha, đại ca.” Lâm Đàm ghim chặt dây cương ngựa, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hiên ngang mạnh mẽ.

“Sao cha lại có hai nhi tử rồi.” Lâm Phong cười.

Lâm Đàm le lưỡi, “Con quen thuộc chuyện này hơn đại ca, đại ca, nếu không ca trở về trước đi, muội đi cùng với cha là được rồi.

Những năm trước Lâm Khai vẫn đang dưỡng thương, đi theo bên cạnh Lâm Phong luôn là Lâm Đàm. Nếu nói đến từng trải qua án kiện mạng người, có thể nói Lâm Đàm tinh thông hơn Lâm Khai nhiều.

“Ta giả trang làm gã sai vặt là được.” Lâm Khai cười nhẹ, “Đổi thân xiêm y, cúi đầu, ta giả dạng làm gã sai vặt chắc được rồi.”

Lâm Phong thấy hấn thật hăng hái, cũng không gò bó hấn, “Theo con là được.”

Lâm Khai đi đến cửa tiệm quần áo ở ngõ phố bên cạnh mua một món xiêm áo cũ thay ra, công tử lập tức biến thành gã sai vặt. Hấn lại cố ý khom lưng, cúi thấp đầu, nhìn qua tuyệt đối không có tinh thần, ai có thể nghĩ đến hấn là đại công tử Lâm gia Lâm Khai chứ?

Đoàn người đến Nhưong gia.

Nhưong Tướng quân và nhi tử lớn nhất của hấn ở biên cương xa xôi, đương gia hiện giờ của Nhưong gia là Nhưong nhị gia.

Nhưong nhị gia là một người trung niên bị tửu sắc khoét sạch, ánh mắt vẫn đục, tầm thường xoàng xĩnh, sau khi cha con Lâm Phong đến, hấn liếc mắt, “Lâm Thị giảng là họ Lâm, không phải họ La, để người của phủ Tần Giang Hầu đến nói chuyện với ta đi! Muội muội đáng thương của ta bị phủ Tần Giang Hầu vô cớ hưu về nhà mẹ đẻ, mặc dù ta và thê từ mọi cách khuyên giải, muội ấy vẫn suy nghĩ không thông tự sát. Không chỉ tự sát, còn thả mồi lửa, đốt sạch sẽ khuê phòng của muội ấy. Haizzz, tâm như tro tàn, tâm như tro tàn mà, muội ấy đây là đang yên đang lành bị phủ Tần Giang Hầu bức chết mà! Lâm Thị giảng, người không phải là người La gia, ta và người không có gì để nói, ta ấy, đang định mang thi thể muội muội đến phủ Tần Giang Hầu đòi một lời giải thích, đòi cái công đạo!” Luôn miệng ra lệnh cho tôi tớ, “Nhanh lên, đặt thi thể cô nãi nãi lên, chúng ta đi đến phủ Tần Giang Hầu!”

Lâm Phong mắt lạnh nhìn vị Nhưong nhị gia này, thấy hấn mặc dù âm ỉ lợi hại, nhưng động tác lại lè mà lè mè, đã biết hấn cũng không phải thật lòng muốn mang thi thể đến phủ Tần Giang Hầu, mà mượn lý do này lừa gạt thôi đi.

Nếu như hiện giờ Tần Giang Hầu không ở kinh thành, vẫn ở biên cương xa xôi giống như Nhưong Tướng quân, có lẽ Nhưong nhị gia sẽ có lá gan đến La gia náo loạn. Nhưng có một vị sát thần ở đó canh chừng, hiện giờ nếu đi La gia làm âm ỉ chẳng phải tương đương với đi chịu chết sao? Nhưong nhị gia cũng không ngu như vậy.

“Mặc dù ta không phải là người La gia, nhưng có thể thay mặt La gia thương lượng hòa giải.” Giọng Lâm Phong hòa hoãn mà rõ ràng, “Nhưong nhị gia, nếu như người có lỗi gì trong lòng, không ngại nói ra, hạ quan sẽ chuyển đạt thay.”

Trong đôi mắt vẫn đục của Nhưong nhị gia lại có sáng rõ, “Xá muội vô cớ bị hưu, tự sát thân vong, thật sự đáng thương mà. Lâm Thị giảng, muội ấy cũng không tiện chôn ở nhà mẹ đẻ, La gia có thể để cho muội ấy chôn cất về tổ phần La gia được không? Haizzz, người chết thì chết rồi, cũng không thể để cho muội ấy thành cô hồn dã quỷ được.”

Lâm Phong cười lạnh trong lòng, “Thì ra Nhưong gia đánh chủ ý này.”

Nếu như Nhưong thị chôn cất về tổ phần La gia, đương nhiên lấy thân phận vợ cả của La Giản rồi. Ngôn Yên này thành kẻ thất, luôn luôn thấp hơn Nhưong thị một đầu, hơn nữa Nhưong gia và La gia vẫn còn là thân thích, quan hệ này không cắt đứt được.

Nếu như chuyện này đặt ở hương thôn xa xôi, Nhưong gia thật sự vẫn có thể như nguyện -- người chết lớn nhất, cô nãi nãi người ta đã hãm oan tự sát, nhà người lại kể cả cho nàng chôn cất về cũng không chịu, nhất định phải để cho nàng thành cô hồn dã quỷ, không tránh khỏi quá phát rồ mất trí đi -- nhưng đây không phải là hương thôn xa xôi nào đó mà đang ở kinh thành, ở dưới chân thiên tử nơi phồn hoa giàu có và đông đúc, nhân tài xuất hiện lộp

lóp. Nếu Nhung gia thật sự dựa vào thi thể Nhung thị mà dọa dẫm vợ vét, muốn làm gì thì làm, sợ rằng không thể.

“Lâm Khai” đề nghị muốn nhìn nơi Nhung thị bỏ mạng, Nhung nhị gia không cho, nghiêm mặt nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Có gì hay mà nhìn? Người đã chết rồi, còn không chịu bỏ qua cho người ta sao?”

Lâm Phong và “Lâm Khai” đều im lặng. Lúc này không phải là chúng ta không chịu bỏ qua cho nàng ta, rõ ràng là người không chịu, muốn mượn thi thể nàng ta gây chuyện đi.

Nhung nhị gia không chịu nói chuyện với Lâm phong, chỉ để cho hắn truyền một lời, “Đồng ý cho muội muội ta chôn cất vào tổ phần La gia là được, nếu không đồng ý, ta không thể làm gì khác hơn đánh mang theo thi thể tới trước đại môn La gia, để già trẻ lớn bé, phụ lão hương thân trong kinh thành phân xử thử! La gia thế lớn, Nhung gia chúng ta tiểu môn tiểu hộ, nhưng mà cũng không thể khi dễ chúng ta như vậy được!”

“Lâm Khai” quan sát cẩn thận sắc mặt Nhung nhị gia, như có điều suy nghĩ.

Đang nói chuyện, thị nữ vội vàng hấp tấp vào báo lại, nói người của phủ Thuận Thiên đến.

Nhung nhị gia nhảy dựng lên, vẻ mặt hoảng hốt, “Sao phủ Thuận Thiên lại sẽ... sao lại sẽ đến đây chứ? Ta không báo quan, ta không báo quan mà...”

Lâm Phong và “Lâm Khai” đều lắc đầu.

Đúng vậy, người chỉ định lừa gạt mà thôi, không báo quan, nhưng mạng người bằng trời, không phải người không báo quan thì quan phủ sẽ không thể truy cứu được.

Sau khi quan viên phủ Thuận Thiên đi vào, “Lâm Khai” vừa nhìn, thì ra đã từng gặp mặt, chính là vào ngày La Thụ mới vừa vào kinh, đập vỡ cửa chính phủ Tấn Giang Hầu, sau khi phu thê La Châm không nhận được động thủ với cửu lão phu nhân, hai vị Thôi quan đã kịp thời xuất hiện, đây là một vị trong đó, họ Đường, đáng vẻ vô cùng văn nhã.

Đường Thôi quan đi vào nhìn thấy Nhung nhị gia, đám người Lâm Phong, liền nói: “Thi thể ở đâu? Tự sát ở chỗ nào?”

Nhung nhị gia không vui, “Xá muội là thân cô nương, Đường Thôi quan muốn xem thi thể, sợ rằng không tiện đi?”

Đường Thôi quan vẫn văn nhã, chậm rãi nói: “Nếu Nhung nhị gia ghét bỏ tại hạ là nam tử, trong phủ Thuận Thiên có nữ ngục tốt canh chừng nữ lao, cũng có thể thay người tới.”

Nhung nhị gia hơi tức giận, “Chỉ là vô cớ bị hù, xấu hổ tự sát, người nhất định phải tra xét thi thể làm chi? Muội ấy uống thuốc tự sát, trước khi uống thuốc đã nuốt tất cả thị nữ ra, còn thả mỗi lửa, đốt sạch sẽ phòng ốc, người rốt cuộc định làm gì?”

Đường Thôi quan tâm bình khí hòa, “Chức trách hạ quan ở đây, kính xin Nhung nhị gia giúp đỡ.”

“Lâm Khai” đột nhiên nói: “Nếu Nhung nhị gia để ý như thế, chúng ta không nhìn xem thi thể cũng được. Chỉ mời dẫn chúng ta đến chỗ lệnh muội tự sát là được.”

Trên mặt Đường Thôi quan hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nhung nhị gia hơi do dự, “Đã cháy rụi rồi, người muốn nhìn cái gì chứ?”

Đúng lúc ấy, đầy tớ Nhung gia chạy vội lại báo, “Nhị gia, không xong...”

“Có biết nói chuyện không vậy? Cái gì gọi là nhị gia không xong?” Nhung nhị gia đang tức giận, tung một cước đá lên trên người tên đầy tớ kia, tên đầy tớ kia bất ngờ không kịp đề phòng, bị hất đá vào ngực, té ngã một cái.

Hắn đau đến nhe răng nhếch miệng, trở mình bật dậy từ trên đất, vội vàng nói: “Nhị gia, Hoài Viễn Vương điện hạ đến đây!”

“Cái gì?” Nhung nhị gia mắt choáng váng.

Hoài Viễn Vương đã được mười mấy tên thị vệ vây quanh khí thế hiên ngang tiến vào.

Nhung nhị gia thấy Hoài Viễn Vương, không biết trong lòng có quỷ hay là gan thật sự rất nhỏ, bị sợ đến lắp bắp, nói cũng không nói hết được.

Đây cũng khó trách, Hoài Viễn Vương vốn là nam tử khí vũ hiên ngang giống như núi to lớn tráng lệ, sau lưng lại có mười mấy tên thị vệ mặc áo giáp đen, mỗi một tên như lang như hổ, lộ ra hết về hung hãn, Nhung nhị gia người quanh năm suốt tháng đắm chìm trong tử sắc sao không sợ được.

Tất cả mọi người làm lễ với Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương đi nhanh mấy bước tới đỡ Lâm Phong, “Nhạc phụ đại nhân miễn lễ.” Lại đỡ “Lâm Khai” dậy, “Anh vợ miễn lễ.”

Trong mũi người thấy một mùi hương nhẹ dễ chịu, giống như lan mà không phải lan, như xạ hương lại không phải xạ hương, Hoài Viễn Vương không khỏi tâm thần rung động.

Tôi đúng rồi mà, biết phủ Tấn Giang Hầu có chuyện phiền toái lập tức dẫn người chạy tới, thật sự tôi đúng rồi...

“Lâm Khai” không chịu đựng nổi ánh mắt tham lam của hắn, mặt như hoa đào, quay đầu đi.

Gã sai vật bên cạnh “Lâm Khai” một mực khom mình nhanh chóng ngẩng đầu lên, tức giận liếc nhìn Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương vẫn luôn nhảy cảm, nhưng hôm nay hắn mất hồn mất vía, hoàn toàn không chú ý tới cái liếc mắt này.

Ngược lại Đặng Hợp bên người hắn tỉ mỉ nghiêm túc chăm chú quan sát gã sai vật kia một phen, phát hiện mặt mày gã sai vật kia lại rất giống với “Lâm Khai”, kinh ngạc như vậy. Đây không phải... Đây không phải là anh vợ Vương gia sao? Lại nhìn lại “Lâm Khai”, ánh mắt của Đặng Hợp đã không giống với trước.

Đường Thôi quan báo cáo vụ án ở đây cho Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương không tập trung tư tưởng, ánh mắt chỉ lưu luyến ở trên người “Lâm Khai”.

Lâm Phong không khỏi khẽ cười cười.

“Nhung nhị gia không tình nguyện cho nhìn thi thể muội muội hắn, mới vừa rồi khuyển tử nói đến xem chỗ tự sát là được rồi. Nhung nhị gia còn không đồng ý đây.” Lâm Phong cười nói.

Hoài Viễn Vương lập tức hỏi Nhung nhị gia, “Anh vợ bốn Vương đề nghị, vì sao ngươi không đồng ý?” Giọng nói vô cùng nghiêm nghị, uy vũ.

Nhung nhị gia nơm nớp lo sợ, “Không phải không đồng ý, không phải không đồng ý. Điện hạ, Lâm Thị giảng, Đường Thôi quan, Lâm đại công tử, mời.” Lập tức đồng ý rồi, ân cần muốn dẫn mọi người đi qua.

Sau khi mọi người đi qua phóng tầm mắt nhìn tới, quả nhiên thấy thảm mồi lửa, đốt không dư thừa cái gì.

“Lâm Khai” hỏi rõ vị trí thi thể Nhung thị nằm ở đâu, sai người quét dọn mặt đất sạch sẽ, sau đó cầm dấm gạo đậm đặc và rượu tới đây.

Tất cả mọi người không hiểu ra làm sao.

Cầm dấm gạo đậm đặc và rượu tới đây làm cái gì?

Nhung nhị gia lấy can dấm hỏi một tiếng, “Xin hỏi Lâm đại công tử, ngài đây định làm gì vậy?”

Hoài Viễn Vương trầm giọng nói: “Anh vợ bốn Vương làm việc tự nhiên có đạo lý, cần ngươi tới làm mồi sao?”

Nhung nhị gia co đầu rút cổ lại, không dám nói thêm nữa

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Lâm Khai” khẽ cười cười, sai người đầu tiên dội dấm gạo đậm đặc lên, sau đó dùng rượu tưới, trên mặt đất nhanh chóng phát hiện ra vết máu.

“Một người tự sát hay bị giết, quan kiểm nghiệm cẩn thận thăm dò đều sẽ chọc thủng được từng tầng sương mù, hiện ra chân tướng.”

“Lâm Khai” chỉ vào vết máu trên mặt đất, nói thẳng, “Nơi này vừa hiện ra vết máu, nói rõ Nhung thị bị người sát hại khi còn sống, sau đó mới thả mồi lửa. Nhung nhị gia, mặc dù ngươi không nguyện cho chúng ta nhìn xem thi thể, chỉ dựa vào hiện trường chúng ta cũng có thể kết luận đây không phải vô cớ bị hù, xấu hổ tự sát. Theo ta thấy, ngươi đừng nên suy nghĩ đến chuyện mang thi thể tới nhà ông ngoại ta lừa gạt đi, vẫn nhanh chóng nói ra sự thật với phủ Thuận Thiên, để phủ Thuận Thiên tra ra hung thủ thật sự giết chết lệnh muội mới là chính đạo!”

Đám người Đường Thôi quan nghe đều ngẩn người.

Nhung nhị gia vô lực mà co quắp té ngã xuống đất.

Hắn định lấy “Vô cớ bị hù, xấu hổ tự sát” đến lừa gạt La gia, sợ rằng không được rồi.

Nếu Nhung thị bị người sát hại, vậy cái chết của nàng có liên quan gì đến La gia đâu -- trừ phi có thể chứng minh do La gia giết, nhưng La gia đã hù

nàng ra, lại còn cưới người mới khác, cần gì phải đi giết nàng chứ?

Đường Thôi quan vội vàng sai người đi theo làm ghi chép cẩn kẽ.

“Lâm đại công tử ngài sao mà bác học.” Đường Thôi quan hết sức sùng bái “Lâm Khai”, “Lấy đám gạo đậm đặc và rượu dội lên mặt đất sẽ hiện ra vết máu của người bị hại, Lâm đại công tử học được từ đâu vậy?”

“Trong ‘Tây oan lục’ có ghi chép lại.” “Lâm Khai tự nhiên hào phóng đáp.

“Lâm đại công tử quá bác học, quá bác học rồi.” Đường Thôi quan kính nể không thôi.

Ánh mắt Hoài Viễn Vương một mực dừng lại trên mặt “Lâm Khai”, thân đi sát bên, ý ái mộ trong ánh mắt hiển lộ không thể nghi ngờ.

“Quá kiêu ngạo! Quá ghê tởm!” Lâm Khai ăn mặc kiêu gã sai vật cực kỳ tức giận trong lòng.

Chuyện Nhưong gia đã giải quyết trọn vẹn -- chỉ cần không phải “Vô cớ bị hưu, xấu hổ tự vẫn”, đổ thừa vào phủ Tấn Giang Hầu, vậy là được rồi. Nguyên nhân cái chết chân chính của Nhưong thị cứ để cho phủ Thuận Thiên đi điều tra đi --

Mọi người từ Nhưong gia đi ra, Hoài Viễn Vương cố ý muốn tiễn Lâm Phong, “Lâm Khai” về tận nhà, “Nhạc phụ đại nhân, nghe nói gần đây trong thành không yên ổn, vẫn nên để ta tự mình đưa ngài về nhà mới tương đối yên tâm”

Lâm Phong dĩ nhiên hiểu được tâm ý của hắn, mặc dù cảm thấy lúc này vị hôn phu vị hôn thê không nên gặp mặt, nhưng cũng không muốn kéo mặt mũi của Hoài Viễn Vương xuống, nên mỉm cười nói: “Như thế làm phiền điện hạ rồi.”

Lâm Khai ăn mặc kiêu gã sai vật gấp đến mức kéo áo Lâm Phong, Lâm Phong cười, chỉ coi như không thấy.

Hoài Viễn Vương tự có thị vệ cưỡi ngựa đến phủ Tấn Giang Hầu, bẩm báo từ đầu đến cuối chuyện Nhưong gia cho Tấn Giang Hầu. Bản thân hắn được như nguyện cùng Lâm Phong, “Lâm Khai” sánh vai đi bên nhau, chậm rãi trở về Lâm phủ phủ Trường Anh.

Thật sự là chậm rãi đi về, Hoài Viễn Vương vẫn siết dây cương, ngựa của hắn giống như đang đi tản bộ.

“Lâm Khai” cúi đầu xuống, không chịu liếc nhìn về phía Hoài Viễn Vương.

Đám người Đặng Hợp thị vệ ở phía sau cũng ghì cương ngựa không cho chạy nhanh, chậm rì rì lác lác theo Hoài Viễn Vương.

Đặng Hợp và Đường Hi, Tần Vũ Dương đi một hàng, hắn ở chính giữa, Đường Hi ở bên trái hắn, Tần Vũ Dương ở bên phải hắn, hắn quay đầu nháy nháy mắt với Đường Hi, nhỏ giọng nói: “Haizzz, sao ta cứ có cảm giác Vương gia của chúng ta kể cả bóng lưng đều lộ ra dào dạt sắc xuân đây nhỉ?”

Đường Hi nghiêm mặt, “Lão Đặng, không được nói bậy.”

Tần Vũ Dương đề thấp giọng, nhưng mà Đặng Hợp và Đường Hi vẫn có thể nghe thấy, “Lão Đặng người đồ ngọc này, Đường Hi tiểu tử này nhờ Vương gia làm mối cho hắn, sẽ nhanh chóng cưới thiếu nữ xinh đẹp vào cửa rồi. Hắn vì vậy mà cảm động Vương gia đến rơi nước mắt, người nói lời như vậy, hắn sẽ không vui.”

Đặng Hợp bùng tình hiểu ra, “Thì ra là như vậy, Đường lão đệ, Vương gia làm mối cho người tiểu tức phụ xinh xắn, người liền trung tâm như một với Vương gia luôn hả.”

Đường Hi nóng nảy, “Không phải như thế! Khi ta còn chưa đi theo Vương gia đã rất bội phục kiếm thuật với lòng can đảm của Vương gia rồi, không phải bởi vì làm mai mối cưới vợ...”

Đặng Hợp và Tần Vũ Dương điên cuồng cười thầm.

Con đường có lãng mạn nữa cũng có điểm cuối, bất tri bất giác, Lâm phủ đột nhiên ở trước mắt.

“Điện hạ, làm phiền ngài đưa tiễn suốt một đường, hạ quan vô cùng cảm kích. Lúc này rất không thuận tiện, hạ quan không thể mời ngài đi vào ngồi một lúc được.” Đến trước cửa Lâm phủ, Lâm Phong được gã sai vật đỡ xuống ngựa, ôn hòa nói với Hoài Viễn Vương.

Cuối tháng sẽ cưới gả, lúc này Hoài Viễn Vương đến Lâm phủ bái phỏng, rõ ràng không thích hợp.

Hoài Viễn Vương lưu luyến không rời nhìn theo “Lâm Khai”, thật sự muốn một đường đi vào cùng với nàng, ngồi một lúc với nàng, nhưng Lâm Phong đã mở miệng, hơn nữa Lâm Phong nói lời quang minh chính đại, hắn không thể không nghe.

“Dạ, nhạc phụ đại nhân.” Hoài Viễn Vương mềm giọng nói.

Bây giờ hắn thật sự nhu tình đầy cõi lòng, kể cả lúc nói chuyện với Lâm Phong trong giọng nói đều lộ ra vẻ quyến luyến, vô cùng triền miên.

Lâm Phong không khỏi mềm lòng.

Chà, thật đúng là người trẻ tuổi si tình mà...

Thấy Hoài Viễn Vương si ngốc nhìn “Lâm Khai”, biết rõ không ổn, nhưng lại không đành lòng, cuối cùng không mở miệng nói gì nữa.

Lâm Khai ngược lại định mở miệng, nhưng vào lúc này hần mặc trang phục gĩa sai vật, Hoài Viễn Vương còn có mười mấy thị vệ đi theo phía sau đó, nếu như hần đột ngột nói chuyện với Hoài Viễn Vương sẽ lộ về quai dị, không thể làm gì khác hơn đành giấu lời muốn nói vào trong bụng.

Có hai chiếc xe ngựa đang nhanh chóng chạy về phía Lâm phủ, trong xe ngựa là tiếng cười vang sảng như chuông bạc.

“A Thâm trở lại.” Hoài Viễn Vương phấn khởi tinh thần.

Trong lòng hần dấy lên hy vọng mới.

Lâm Hàn xuống xe ngựa trước, sau đó nghiêm mặt, giờ cánh tay đón lấy muội muội của hần.

Lâm Thâm mới vừa bước xuống đất đã liếc mắt nhìn thấy được cha nàng, ca ca, đám người Hoài Viễn Vương, trong miệng hoan hô nói: “Phụ thân, đại ca, Diêu ca ca!” Hấp ta hấp tấp chạy về phía bọn họ.

“A Thâm, chậm một chút.” Lâm Hàn theo sát phía sau mong nàng không dòi.

La Thư cũng xuống xe, không nhanh không chậm theo tới rồi, “A Hàn, a Thâm, đừng nóng vội vậy, cha con lại không chạy được... A, đại diện hạ cũng ở đây sao, đây chính là đúng dịp...”

Lâm Thâm như một làn khói chạy đến trước mặt Hoài Viễn Vương, “Diêu ca ca!”

Hoài Viễn Vương khom lưng ôm nàng lên, nàng quay đầu hứng chí khoe khoang với La Thư, “Nương, phụ thân không chạy được, nhưng Diêu ca ca biết đi đó, cho nên con vẫn chạy nhanh đến mới tương đối tốt.”

Nói mà tất cả mọi người đều cười.

“Diêu ca ca, sao ca lại tới đây vậy, là tới thăm muội sao?” Lâm Thâm vui mừng hỏi.

“Ừm.” Hoài Viễn Vương bị đôi mắt nhỏ tha thiết của nàng nhìn chăm chăm, nhắm mắt gật đầu.

Lâm Phong cười thầm trong bụng, Lâm Khai lại không hề khách khí lườm Hoài Viễn Vương một cái. Cái gì mà đến thăm a Thâm chứ, người rõ ràng đến nhìn a Đàm đây! Đuôi theo muội muội ta từ Nương gia trở lại Lâm gia, chậm như rùa suốt một đường, bây giờ còn đồ thừa không chịu đi!

Lâm Thâm cười hi hi nói mấy câu với Hoài Viễn Vương, chợt cảm thấy có gì không đúng, thò người ra nhìn về phía “Lâm Khai”, “Ah, không đúng rồi, đây không phải là đại ca, đây là...”

Hoài Viễn Vương vội ngăn nàng lại, “A Thâm, không được nói thẳng ra, phải giữ bí mật thay tỷ tỷ nha.”

Lâm Thâm liếc nhìn Hoài Viễn Vương, lại liếc nhìn “Lâm Khai”, thần khí ngẩng đầu nhỏ lên, “Yên tâm đi, muội hiểu!”

“Muội biết cái gì chứ.” Lâm Hàn đi tới quở trách nàng, “A Thâm, hôm nay ca nói muội mấy lần, muội luôn không chịu thừa nhận sai lầm của mình...”

“Lêu --” Lâm Thâm làm mặt quỷ với hần.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hoài Viễn Vương một tay ôm Lâm Thâm, một tay nắm tay Lâm Hàn, thoải mái đi về phía Lâm gia, “A Hàn, a Thâm, lại nói cho Diêu ca ca nghe thử xem”

Mặc dù Lâm Hàn bảo thủ, nhưng không hề biết đến tập tục cười hỏi hơi cổ xưa, không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nắm tay Hoài Viễn Vương đi vào trong, cáo trạng Lâm Thâm, “A Thâm làm chuyện xấu không chịu thừa nhận, Diêu ca ca, đệ cảm thấy giáo dục hài tử phải ngăn chặn sai lầm ngay từ đầu, không thể đều nuông theo tính tình của muội ấy, chiều con như giết con...”

“Nhị ca, vì sao lại gọi là ngăn chặn sai lầm ngay từ đầu vậy?” Lâm Thâm cúi người xuống, niềm nở hỏi.

“Ngăn chặn sai lầm ngay từ đầu là...” Lâm Hàn đang định nói cho muội muội biết câu thành ngữ này là có ý gì, chợt hồi hồn lại, lại sảng mặt lên, “A Thâm, muội đừng nói lằng sang chuyện khác.”

“Nói lằng sang chuyện khác là có ý gì?” Lâm Thâm vô tội chớp mắt.

“Nói lằng sang chuyện khác chính là... Không đúng, a Thâm, bây giờ không phải là lúc dạy muội thành ngữ...” Lâm Hàn thiếu chút nữa bị nàng kéo đi.

Lâm Thâm cười hi hi, lộ ra một hàm răng trắng đáng yêu.

Lâm Hàn thờ phì phò.

Mọi người đều bị đôi huynh muội này chọc cười.

Đến phòng khách, ngồi xuống, Lâm Hàn nghiêm mặt quở trách muội muội, “... Làm chuyện xấu đẩy lên trên thân người khác, để người khác chịu phạt thay muội, như vậy rất không tốt! A Thắm, ca sợ muội sẽ học cái xấu!”

Lâm Thắm thì thầm nho nhỏ, “Muội mới không học cái xấu đâu đấy.” Ôm chặt cổ Hoài Viễn Vương, giống như nhờ giúp đỡ nhìn hấn.

Hoài Viễn Vương trấn an vỗ nhẹ nhàng, “Không sợ, a Thắm, không có việc gì.”

Ánh mắt lại nhìn về phía “Lâm Khai”, hiển nhiên muốn nghe quan điểm của “Lâm Khai”.

“Lâm Khai” mỉm cười, “A Thắm, làm chuyện xấu cũng không nghiêm trọng như nhị ca muội nói vậy đâu, ‘Nhân chi sơ, tính bản ác’, một người ác bẩm sinh phải sau giáo hóa mới có thể sửa đổi được, cũng chưa chắc có thể thay đổi toàn bộ được...”

Lâm Thắm vồn vã nghiêng người về phía tỷ tỷ, Hoài Viễn Vương tự nhiên thuận thế mà làm, ôm nàng đi vài bước tới bên cạnh “Lâm Khai”.

Trong mũi lại ngửi thấy được mùi thơm như có như không ở trên thân người thương, Hoài Viễn Vương ngây ngất trong lòng.

Lâm Khai còn chưa thay trang phục gãi sai vật ở trên người, lập tức cảnh giác đứng ở giữa Hoài Viễn Vương và muội muội. Hiện giờ không có đông đảo thị vệ của Hoài Viễn Vương nhìn chăm chăm, Lâm Khai không còn cố kỵ gì, không giống như mới vừa rồi bó tay bó chân.

“Đại ca, ca tránh ra đi, muội đang nghe tỷ tỷ nói chuyện mà.” Lâm Thắm giờ tay nhỏ bé ra dùng sức đẩy Lâm Khai, “Đây là chuyện đứng đắn đó.”

Hoài Viễn Vương mở cờ trong bụng.

Lâm Khai không biết nên khóc hay cười.

A Thắm, sao muội lại “Lấy tay bắt cá” chứ?

Mặc dù Lâm Đàm hào phóng, nhưng trên gò má như ngọc trắng cũng bay lên từng rặng mây đỏ, rục rờ như gấm như ánh bình minh, xinh đẹp chói mắt.

“Tỷ tỷ, nói đi.” Lâm Thắm vội vã thúc giục nàng.

Hoài Viễn Vương cũng nhân cơ hội nhìn lên Lâm Đàm vài lần, thấy vẻ mặt ửng đỏ, rục rờ chói mắt của Lâm Đàm, không khỏi tim đập thình thịch.

“Hoài Viễn Vương này phải cảm tạ tiểu a Thắm của chúng ta thật nhiều đó.” La Thư kéo Lâm Phong, nhỏ giọng nói.

Lâm Phong không nhịn cười được, “Tất nhiên, không có tiểu a Thắm của chúng ta, hấn vốn không vào được cửa Lâm gia.”

“Nhị ca nói không thể làm chuyện xấu...” Lâm Thắm tội nghiệp nhìn tỷ tỷ, “Tỷ tỷ, nhị ca nói muội suốt dọc đường...”

Lâm Đàm đau lòng, dịu dàng nói: “A Thắm, vậy trước khi chúng ta làm việc thì phải phân định rõ ràng đâu là chuyện tốt đâu là chuyện xấu, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, có đúng không? Nhưng hiện giờ a Thắm còn quá nhỏ, có lúc tốt và xấu còn không phân được rõ ràng lắm, cho nên thứ a Thắm phải học vẫn còn rất nhiều nha, chậm rãi đi, muội còn nhỏ, không nóng nảy.”

“Vẫn là tỷ tỷ tốt.” Lâm Thắm cười hi hi.

“Ca đều vì tốt cho muội.” Lâm Hàn nghiêm mặt theo tới.

Hấn là ca ca rất cố chấp.

Lâm Đàm mỉm cười thương lượng với đệ đệ, “A Hàn, a Thắm chẳng qua mới được bốn tuổi thôi, đệ dạy đạo lý cao thâm quá muội ấy nghe sao hiểu được? Như vậy đi, đệ dạy a Thắm toán thuật có được không? Khi a Thắm học toán thuật cần rất tập trung mới được, như vậy muội ấy dần dần sẽ có dáng vẻ tiểu đại nhân, có lợi cho dưỡng thành tính tình tốt đẹp.”

“Được rồi.” Lâm Hàn gắng gượng đáp ứng.

“Học toán thuật thì học toán thuật.” Lâm Thắm phóng khoáng vẫy tay nhỏ bé.

Đáng vẻ nhỏ bé đáng yêu, mọi người nhìn mà trong lòng đều nóng hừng hực.

Hoài Viễn Vương thấy Lâm Đàm dạy đệ đệ muội muội như vậy, ái mộ kính trọng trong lòng lại sâu thêm một tầng.

Mới vừa rồi hấn không nói gì Lâm Thắm về chuyện ở phủ Tấn Giang Hầu, chính là muốn nghe quan điểm của Lâm Đàm trước. Bây giờ biết được thái độ của Lâm Đàm như vậy, trong lòng hấn cũng có tính toán.

“A Thắm, chuyện này Diệu ca ca có một biện pháp giải quyết, bảo đảm ai cũng hài lòng, kể cả nhị ca của muội cũng không nói được gì.” Hoài Viễn Vương mỉm cười nói cho Lâm Thắm.

Lâm Thấm lại hăng hái lên, “Diệu ca ca, gì vậy?”

Hoài Viễn Vương cười không nói.

“Đừng thừa nước đục thả câu nha.” Lâm Thấm thúc hấn.

“Đừng thừa nước đục thả câu.” Lâm Hàn cũng nói.

Hoài Viễn Vương mỉm cười nói với Lâm Phong và La Thụ: “Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, con muốn mang a Hàn và a Thấm đi Thăm Tướng phủ một chuyến.”

“Đi đi.” Lâm Phong đẩy miệng đồng ý.

“Đi đi.” La Thụ vốn định hỏi hấn định đi làm gì, nhưng nghe Lâm Phong đã đồng ý, nên không nói gì thêm.

Hoài Viễn Vương nhìn chằm chằm Lâm Đàm, cáo biệt mọi người, mang theo Lâm Hàn và Lâm Thấm ra cửa.

“Thăm Tướng phủ, hi hi, Thăm Tướng phủ.” Lâm Thấm cười hi hi, “Ta còn chưa đi qua bao giờ đây.”

Tuy rằng La Thụ và La Anh là tỷ muội khác mẹ, nhưng nàng và La Anh không vừa mắt nhau, sau khi hồi kinh cũng chưa hề bái phỏng cha mẹ chồng La Anh.

Lâm Khai không yên lòng, trở về phòng nhanh chóng thay đổi y phục, cũng chạy đuổi theo rồi.

Hoài Viễn Vương mang theo Lâm Hàn và Lâm Thấm đến Thăm Tướng phủ, lúc này sắc trời đã tối, Thăm Tướng đang ở nhà, nghe nói Hoài Viễn Vương đến đây, rất ngạc nhiên, “Đại diện hạ quang minh chính đại đi tới Thăm gia, sẽ có chuyện gì đây?”

Vội vàng mang theo con cháu của mình đích thân nghênh đón, mời Hoài Viễn Vương vào phòng khách lớn.

Hoài Viễn Vương vẫn ôm Lâm Thấm không buông xuống, một tay khác nắm tay Lâm Hàn, “Thăm Tướng, bốn Vương tới chịu tội. Muội muội của bốn Vương vô ý bắt đồ ăn lên trên quần áo của đại tiểu thư quý phủ, làm hại nàng bị bêu xấu trước mặt mọi người, chuyện này bốn Vương bày tỏ hối lỗi thật sâu, cũng dâng lên một trăm lượng vàng, dùng bồi thường quần áo đại tiểu thư quý phủ bị dơ bẩn. Chỉ có điều xá muội còn nhỏ, không hiểu chuyện, xin thứ cho bốn Vương không lệnh cho bản thân nàng tự mình nói xin lỗi được.”

“Đại diện hạ khách khí.” Lúc này Thăm Tướng mới biết rõ ý đến đây của Hoài Viễn Vương, khách khí từ chối, “Hài tử vô tâm mắc lỗi, điện hạ nói quá lời. Trăm lượng vàng này, kính xin điện hạ lấy lại...”

“Không cần.” Hoài Viễn Vương đưa tay ngăn hấn lại, “Bốn Vương đã đưa ra ngoài, thì sẽ không thu hồi lại. Thăm Tướng, bốn Vương đã nói xin lỗi, cũng đã đưa bồi thường lên, không quý rầy nữa.”

Nói xong, một tay ôm Lâm Thấm, một tay nắm tay Lâm Hàn, cáo từ.

Thăm Tướng lưu lại cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“A Hàn, có hài lòng không?” Hoài Viễn Vương hỏi Lâm Hàn.

Lâm Thấm vội vàng nhìn nhị ca, lông mi thật dài chớp chớp, xinh đẹp giống như hai cánh bướm xinh đẹp nhẹ nhàng xẹt qua khỏi mặt nước, “Nhị ca, ca có hài lòng không vậy?”

Lâm Hàn suy nghĩ một chút, miễn cưỡng đáp: “Diệu ca ca thay mặt a Thấm nói xin lỗi, hơn nữa còn bồi thường một trăm lượng vàng, nên xem như được rồi đi. Nhưng mà, a Thấm rõ ràng đến đây, lại không tự mở miệng nói xin lỗi...”

“Mới không cần.” Lâm Thấm liên tục lắc đầu nhỏ, non nớt nói: “Rất không có mặt mũi đó nha.”

Lâm Hàn không nói được gì.

Hoài Viễn Vương không khỏi mỉm cười.

Sao tiểu oa nhi này lại quý linh tinh như vậy chứ?

“A Thắm, muội như vậy là không đúng...” Lâm Hàn mặt như sương lạnh, còn định dạy muội muội.

Lâm Thắm đảo loạn mắt to, cười rất chột dạ.

Hoài Viễn Vương không đành lòng, dịu dàng nói cho Lâm Hàn, “A Hàn, muội muội còn nhỏ, nói quá độc ác sẽ dọa sợ nàng đó.”

“Là như vậy sao?” Lâm Hàn sợ hết hồn, lập tức sửa lại, “A Thắm ngoan, về nhà nhị ca dạy muội toán thuật, được không?”

“Không nói muội nha.” Lâm Thắm cực kỳ cao hứng.

Một lớn hai nhỏ ba người ra khỏi phủ Thảm Tướng, vừa đúng lúc Lâm Khai cũng chạy tới.

“Đại ca.” Lâm Thắm thấy Lâm Khai, cười như đóa hoa nhỏ, “Nhị ca hài lòng, không nói muội nữa.”

Lâm Khai rất đau lòng, đón lấy Lâm Thắm từ trong tay Hoài Viễn Vương, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, dịu dàng hỏi: “A Thắm bị nhị ca nói rồi, có tức giận không vậy?”

Lâm Thắm hào hứng bưng bưng, “Nhị ca nói muội, muội sẽ đi nói đại Bạch, tiểu Hôi còn có tiểu không tước nữa nha, nếu như nói bọn chúng xong mà muội còn chưa đã ghiền, lại đi nói cậu nữa!”

Lâm Khai cười toét miệng.

Hoài Viễn Vương và Lâm Hàn cũng cảm thấy buồn cười.

Lâm Khai ôm muội muội lên xe, trêu ghẹo nói: “Không phải cậu đã để cho mợ nói rồi sao? A Thắm lại nói, đây có phải càng bao biện làm thay rồi không.”

Lâm Thắm suy nghĩ một chút, vồn vã hỏi dò, “Vậy muội thương lượng với mợ trước được không? Mợ đồng ý thì muội mới nói.”

Lâm Hàn cũng lên xe, tốt bụng nhắc nhở nàng, “A Thắm, nếu như mợ không đồng ý, vậy muội không được nói rồi.”

Lâm Thắm cười hì hì, say mê sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Không đâu, mợ sẽ thích muội đó.”

Lâm Hàn không biết nên nói gì mới được rồi.

Trở lại Lâm phủ, Lâm Thắm tiểu cô nương gặp ai liền khoe khoang, “Nhị ca hài lòng, không nói ta.”

Khoe khoang xong, ngẩng đầu ưỡn ngực đến Thảm viên lần lượt dạy dỗ đại Bạch, tiểu Hôi, tiểu không tước một phen, mặc dù đại Bạch còn không có dáng vẻ phục tùng, nhưng tiểu Hôi “Úm bee --” vô cùng tốt, tiểu không tước thân nhiên chậm rãi đi trên thảm cỏ, không ngừng gật đầu, Lâm Thắm vẫn rất hài lòng.

“A Thắm, còn nói cậu không?” La Thụ nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của nữ nhi sinh lòng vui mừng, cười híp mắt hỏi nàng.

“Không nói.” Lâm Thắm ngửa đầu nhỏ lên, “Con quá bận rộn, nói không được!”

Dáng vẻ đắc ý ngạo mạn, trêu chọc tất cả mọi người cười.

Thảm Tướng đi theo sau lưng Hoài Viễn Vương tiến hẳn đến cửa chính, nhìn bóng lưng Hoài Viễn Vương và đoàn người Lâm Khai đi xa, tâm tư phức tạp.

“Phụ thân, trở về thôi.” Thảm Ung nhẹ giọng nói.

Thảm Tướng bước không nhanh không chậm đi về, lạnh nhạt nói: “Thật không nghĩ tới, Hoài Viễn Vương sẽ đến Thảm gia để làm chuyện như vậy.”

Thảm Ung không khỏi cười khỏ, “Phụ thân, Họa nhi đã oán trách với con, nói rằng rõ ràng là tiểu biểu muội a Thắm hắt con bé chứ không phải là cửu công chúa. Hoài Viễn Vương mới vừa nói ‘Muội muội của bốn Vương vô ý hắt thức ăn lên trên quần áo của đại tiểu thư quý phủ’, lời nói này thật mơ hồ, để người ngoài nghe được vốn không hiểu hẳn đang xin lỗi thay cửu công chúa hay xin lỗi thay a Thắm, dù sao cả hai đều là muội muội của hắn.”

Một là muội muội ruột, một là em vợ, em vợ có nhỏ nữa cũng coi là muội muội.

Ánh mắt Thảm Tướng lạnh lẽo, “Hoài Viễn Vương đối xử tốt với Lâm gia không hề che giấu chút nào đâu đấy. Bắt đầu từ trước mặt mọi người tỏ lộ không phải Lâm Đàm không cưới cho đến bây giờ, hề Lâm gia có gió thổi cỏ lay gì hẳn đều sẽ đi lấy lòng, kể cả chuyện có liên quan đến phủ Tấn Giang Hầu cũng cực kỳ tận tâm. Nghe nói vụ án Nhương gia này hẳn tự mình có mặt hả? Có thể thấy được ân cần cỡ nào.”

Thẩm Ung theo Thẩm Tướng trở lại thư phòng, hai cha con mới thương lượng chút chuyện, phụ tá của Thẩm Tướng Du Tiểu Chu mới từ phủ Thuận Thiên trở lại, bẩm báo rõ ràng chi tiết vụ án Nhương gia, "... Sau khi Lâm đại công tử chắc chắn như vậy, Đường Thôi quan liền cứng rắn, nhất định phải kiểm tra thi thể Nhương thị. Đúng là giết hại, Nhương nhị lão gia cũng không thể nói gì hơn, chỉ đành phải giao thi thể Nhương thị ra. Tuy rằng bị thiêu đến hoàn toàn thay đổi, nhưng trên người thật sự có vết đao..."

Thẩm Ung nghe rất nhập thần, không khỏi nói: "Ta không thể không bội phục Lâm huynh rồi, hẳn thật sự biết dạy hài tử. A Khai mới vừa mười sáu tuổi, phá án đã chu đáo như thế rồi." Rất tán thưởng "Lâm Khai".

Thẩm Tướng cười nhạt: "Những năm gần đây Lâm Phong đầu tiên nhậm chức huyện lệnh ở Lương Nguyên, lần qua lộn lại mới thăng lên Tri châu An Định châu, thế tử con cái vẫn đi theo hần tới chỗ nhậm chức, người một nhà chưa từng chia lìa. Sau khi cả nhà Lâm gia về kinh, ta đã từng sai người tìm hiểu hành tung mười năm tới nay của Lâm gia, Lâm Khai một mực dưỡng thương, vài năm gần đây thân thể mới dần dần chuyển biến tốt, nhưng một mực đi theo bên cạnh Lâm Phong bốn ba ra sức không phải là Lâm Khai mà là muội muội sinh đôi của hần Lâm Đàm."

Thẩm Ung cực kỳ kinh ngạc, hít sâu một hơi.

Du Tiểu Chu cũng thất thanh nói: "Chẳng lẽ Hoài Viễn Vương phi còn là một vị nữ anh hùng sao?"

Thẩm Tướng từ chối cho ý kiến, nói: "Lâm Phong người này giỏi ẩn nhẫn, không thể khinh thường, con cái của hần cũng rất xuất sắc, mỗi đứa đều không thể phớt lờ."

Thẩm Ung và Du Tiểu Chu cung kính đáp ứng, "Dạ, đại nhân."

Thẩm Tướng lại phân phó, "Vụ án Nhương gia này không nên nháo lớn, nhanh chóng chấm dứt."

Du Tiểu Chu gật đầu, "Dạ, đại nhân, học trò biết nên làm sao." Xin chỉ thị mấy chuyện rồi cáo từ đi ra ngoài.

Thẩm Ung còn chìm trong đủ loại cảm xúc khiếp sợ, hâm mộ, lẩm bẩm nói: "Ngay từ lúc trước sau khi nghe nói đến lời nói hành động của nàng trong Đường Ninh cung, con đã thấy vị cô nương này bất thường. Haizzz, Lâm huynh hẳn thật sự biết dạy dỗ hài tử."

Thẩm Tướng không tán thành liếc nhìn hần, lắc đầu, "Ung nhi, con lại coi nhẹ mình rồi, Lâm Đàm xuất sắc, chẳng lẽ Họa nhi không thể cang ở trên cao hơn nàng ta sao? Nữ hài nhi gia lấy thùy mị trinh tẫn làm chủ, đại gia khuê tú cũng không phải quan nhỏ địa phương, cần thẩm án phá án làm cái gì."

Thẩm Ung luôn kính sợ phụ thân, lúc này lại khó có được phản bác, "Nhưng mà, nếu như không có nàng ta, lúc này nói không chừng La Giản còn đang ở trong ngục đó, vào lúc này La gia cũng không thiếu nhân nhện tính tình chu toàn với Nhương gia. Bởi vì, nàng ta có khả năng, cho nên phủ Tấn Giang Hầu ít đi bao nhiêu phiền toái."

Thẩm Tướng trầm mặc trong chốc lát, nói: "Cũng đúng, nàng ta quả thật có công lao đối với cha con Tấn Giang Hầu."

Thẩm Ung tỏ vẻ buồn bã.

Thẩm Tướng đang suy nghĩ đại sự trong triều, thấy Thẩm Ung như vậy, hơi ngược mắt lên nói: "Ung nhi, chuyện đã qua đừng nghĩ tới nữa, nghĩ cũng vô ích."

Thẩm Ung đáp một tiếng thật khẽ.

Hai cha con trong thư phòng lại rơi vào yên lặng.

Thẩm Ung cuối cùng không cam lòng, về mặt phiên muộn nói: "Con chính là không hiểu, tại sao lại sớm tỏ vẻ buông lơi không cần trường nữ, cứng rắn ép con cưới thứ nữ qua cửa chứ?"

Thẩm Tướng hơi tức giận, chân mày giật giật, bất đắc dĩ nói: "Chuyện trong nhà do nương con chủ trì, cô nương tốt hay không tốt, cha nào biết được? Ung nhi, chuyện cũ đã qua rồi, suy nghĩ nhiều vô ích, con cứ dời mắt nhìn chuyện sau này đi. Bệ hạ đã hạ chỉ lệnh cho Tri chế cáo soạn chiếu thư, Họa nhi sắp thành Khang Vương phi rồi, về sau con và bệ hạ là thông gia, cần phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, cần thận lại không phân tâm."

(*) Tri chế cáo: tên chức quan, đầu đời Đường, Trung thư xá nhân chịu trách nhiệm soạn chiếu chỉ gọi là Tri chế cáo.

"Dạ, phụ thân." Thẩm Ung rồi bời nói.

Đã sắp kết thân với hoàng thất, con rể quý lại là Thân Vương, nhưng chuyện này cũng không khiến cho hần lộ ra thần sắc hân hoan vui sướng.

Nhìn đáng vẻ không hề có hứng thú của Thẩm Ung, Thẩm Tướng phiền não trong lòng, phất tay một cái với hần, "Ung nhi, con đi ra ngoài trước đi."

Thẩm Ung vốn buồn bực bức bối trong người, đang định ra ngoài đi dạo, nên thuận nước đẩy thuyền nói: "Dạ phụ thân." Chào Thẩm Tướng, đi ra ngoài.

Thẩm Tướng đưa mắt nhìn bóng lưng nho nhã tuấn tú của con yêu mình, trong ánh mắt có sẵn thương tiếc, lại có bất mãn. Haizzz, tính tình của nó thật sự không đủ quyết đoán sát phạt, vô cùng mềm yếu, lại coi trọng chuyện nhữ nữ tình trường, thiếu ánh mắt và khí phách dời mắt nhìn thiên hạ, tương lai Thẩm gia giao vào trong tay nó, tiền đồ đáng lo ngại...

Sau cơm tối, Lâm Hàn đang dạy Lâm Thấm toán thuật, Tấn Giang Hầu tới.

Dáng người của hắn cao lớn, sau khi đi vào nhà, dường như ánh sáng do cây nến mang tới cũng bị hắn che khuất.

“Ông ngoại.” Lâm Thấm nhìn thấy hắn lập tức nhảy khỏi ghế con, hào hứng chạy tới, “Ông ngoại sao lại có một mình ông tới thăm cháu vậy? Cậu đâu rồi, sao cậu lại không đến vậy?”

Tấn Giang Hầu khom lưng ôm lấy nàng, Lâm Thấm thuần thục ôm lấy cổ hắn, vui mừng hỏi lung tung, “Cậu có tốt không, mẹ có tốt không, biểu tỷ có tốt không, đúng rồi, cậu và mẹ...”

Lâm Phong bị sợ nhảy dựng lên, vội vàng cắt lời nữ nhi, “A Thấm, ba thêm chín bằng mấy?”

Lâm Thấm giơ hai tay nhỏ bé lên đếm, đếm được hơn phân nửa, bắt mắt nhìn Lâm Phong, nghiêm mặt nhỏ, “Phụ thân, mười đầu ngón tay không đủ!”

Lúc này Lâm Phong đã yên tâm, cười rất ôn hòa, mặt mũi hiền lành nói: “Không có việc gì, a Thấm, sau này con dùng que tính tới đếm là được, không gấp gáp, không gấp gáp.” Âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Đám người La Thụ đều buồn cười trong lòng.

Cám ơn trời đất, bị Lâm Phong quấy rầy một phen như vậy, Lâm Thấm tiểu cô nương cuối cùng không hỏi đến cậu và mẹ nàng nữa rồi.

Tấn Giang Hầu ôm Lâm Thấm ngồi lên ghế trên, đám người Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Hàn túm tụm bên cạnh hắn, nói chuyện với hắn.

La Thụ nữ nhi ruột thịt này lại không ngồi cạnh hắn, ngồi cách xa hắn nhất, cùng Thanh Trúc nói đến hiện giờ đang lưu hành hoa văn gì, định làm bộ đồ mới cho Lâm Đàm, Lâm Thấm, muốn để hai nữ nhi ăn mặc rực rỡ sắc màu.

Tấn Giang Hầu xử lý xong sự vụ trong phủ mới ra cửa, vào lúc này trong lòng không không lo nghĩ, tâm tư rất tốt, lần lượt kiểm tra bài tập của Lâm Khai, Lâm Hàn, giống như một vị ông ngoại hiền lành bình thường.

Lâm Thấm bị lạnh nhạt giơ hai tay nhỏ bé lên dùng sức xoa mặt ông ngoại qua, “Nhìn cháu nè, ông ngoại, mau nhìn cháu nè. Ông ngoại, hôm nay cháu học toán thuật đó, coi như đáp đúng vài đề...”

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng và gương mặt già nua tang thương của Tấn Giang Hầu tôn lên thú vị, đám người Lâm Phong thấy Lâm Thấm nhỏ nhỏ thế mà lại dùng hết sức lực xoa mặt ông ngoại qua, cuối cùng thành công xoa lại rồi, rồi rít sợ hãi than, “Sức a Thấm thật lớn!”

Lâm Thấm hã hê cười cười.

Tấn Giang Hầu trầm ngâm nghe nàng nói chuyện, còn ra mấy đề cho nàng tính, “Hai thêm tám bằng mấy”

“Bốn thêm bảy bằng mấy”

“Chín giảm một bằng mấy”

Lâm Thấm cuối cùng hài lòng, cười híp mắt dựa vào trong ngực ông ngoại, “Nói chuyện đi, nói chuyện thôi.” Kêu Tấn Giang Hầu tùy ý nói chuyện với phụ thân, ca ca tỷ tỷ nàng.

Tất cả mọi người không khỏi bật cười.

Nhị tiểu thư cuối cùng đã chịu thả người rồi.

Lâm Phong thuật lại chuyện ở Nhượng gia ban ngày cho Tấn Giang Hầu nghe, “... Nhạc phụ, con cũng coi như phá án nhiều năm, nhưng nếu như không có a Đàm, cũng phải phí nhiều công phu môi lưỡi với lão nhị Nhượng gia.”

Lâm Khai cũng hơi xấu hổ, “A Đàm đọc ‘Tây oan lục’, sao ca lại không đọc chứ?”

Lâm Đàm mỉm cười, “Muội cũng chỉ lâu lâu đọc xem thôi.”

Ánh mắt của Tấn Giang Hầu không tự chủ được rơi vào trên người Lâm Đàm, thấy nàng mặt mày như vẽ, thanh lệ xuất trần, trong lúc giơ tay nhắc chân lộ ra tao nhã và cao quý, không khỏi hốc mắt nóng lên. Thật giống nhau mà, xinh đẹp xuất chúng giống nhau, thông tuệ hơn người giống nhau...

“A Đàm, rất giống bà ngoại cháu.” Tấn Giang Hầu chậm rãi nói.

Đây là lần đầu tiên người trong Lâm gia kể cả La Thụ trong đó nghe được Tấn Giang Hầu nhắc đến thê tử đã qua đời của hắn, nhắc đến bà ngoại của bốn huynh muội Lâm Khai và Lâm Đàm, không khỏi đều rất tập trung, nghiêng tai lắng nghe.

Nhưng Tấn Giang Hầu lại không nói thêm gì nữa.

“Nói đi, ông ngoại.” Lâm Thâm thúc giục.

Tấn Giang Hầu ngồi yên ở đó, tĩnh lặng bất động, giống như núi nhỏ trầm mặc.

Một lát sau, đầu của hắn dựa sát vào đầu nhỏ của Lâm Thâm.

Lão nhân lớn tuổi, hài tử non nớt nhìn lại có vẻ hài hòa kỳ dị rồi lại khiến lòng người chua xót.

Lâm Thâm thông minh khác thường, mặc dù Tấn Giang Hầu không hề nói một câu, nhưng nàng lại cảm nhận được ông ngoại đang đau lòng, giờ cánh tay nhỏ vỗ vỗ ông, trong miệng dịu dàng khuyên bảo, “Ông ngoại ngoan nào.”

Lúc này Lâm Thâm vẫn non nớt, lại có vẻ rất hiểu chuyện, rất ngoan ngoãn.

La Thư che mặt đứng lên, trốn sau tấm bình phong khóc không ra tiếng, nước mắt chảy đầy mặt.

Lâm Phong cùng đi tới ôm nàng vào trong ngực, vỗ về nàng giống như dỗ tiểu hài nhi.

Lâm Đàm thấy ông ngoại như thế, rầu rĩ trong lòng, “Ông nhất định rất nhớ bà ngoại đi, cho nên mới như vậy.”

Hồi lâu sau, Tấn Giang Hầu mới ngẩng đầu lên, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thâm, nhỏ giọng nói: “Trời tối rồi, ông ngoại phải về. A Thâm ngoan ngoãn, đi ngủ sớm một chút, có được không?”

Lâm Thâm khôn khéo gạt đầu, “Được rồi, ông ngoại.”

Lâm Hàn ngày hôm nay cực kỳ có dáng vẻ làm ca ca, vỗ ngực bảo đảm, “Ông ngoại yên tâm đi, cháu ngủ chung với a Thâm, muỗi ấy sẽ không sợ.”

Tấn Giang Hầu ôn hòa sờ đầu cháu ngoại gái nhỏ, cháu ngoại trai nhỏ, “Ng Sloan.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Phong giao Lâm Hàn, Lâm Thâm cho La Thư, “A Thư, nàng dỗ hai đứa ngủ đi, có được không?”

La Thư yên lặng gạt đầu.

“Nurong.” Lâm Hàn và Lâm Thâm mỗi đứa ôm một chân La Thư, nũng nịu gọi.

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm tiễn Tấn Giang Hầu đi về.

Yên lặng đi lại trong màn đêm, bóng lưng của cha con Lâm Phong và Tấn Giang Hầu đều lộ ra vài phần lạnh lẽo.

Trên đường đi ra cửa, bên cạnh có một bồn hoa, trong bồn hoa trồng hoa cỏ huyền.

Mạnh Dao có bài thơ “Đu tử”: Cỏ huyền mọc khắp thềm nhà, lặng tử đi tận trời xa; mẹ già tựa cửa trông ngóng, không thấy cỏ huyền nở hoa.” Trong thơ lấy cảnh tả tình, miêu tả tình cảm thâm hậu hàm súc giữa mẹ con, khiến cho người ta phải xúc động.

Thấy hoa cỏ huyền sẽ khiến cho người ta nghĩ tới mẫu thân.

Lâm Đàm dừng bước chân trước bồn hoa.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên trên hai gò má trắng nõn như ngọc của nàng, có vẻ vô cùng thánh khiết, trang trọng.

“Ông ngoại, năm đó khi bà ngoại sinh mẫu thân cháu, ông cũng không có ở trong phủ, đúng không?” Giọng Lâm Đàm nhu hòa mà rõ ràng, “Ông từ biên quan lao nhanh về kinh, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy thê tử bình an vô sự, anh nhi đáng yêu hoạt bát, ai ngờ khi trở lại La gia, thê tử của ông đã hít vào một hơi, bên cạnh nằm một anh nhi khóc lóc không ngừng, ông ngây người, choáng váng, không nhận được nỗi khổ sở mất đi thê tử nên trút toàn bộ lửa giận lên trên người anh nhi, có đúng không?”

Lâm Phong và Lâm Khai nghe nàng hỏi bèn nhón như vậy, đều hơi lo lắng, không hẹn mà cùng đứng ở bên người nàng, thật giống như thay nàng ngăn cản lửa giận của Tần Giang Hầu vậy.

Tần Giang Hầu lại hoàn toàn ngây dại.

“Ông từ biên quan lao nhanh về kinh, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy thê tử bình an vô sự, anh nhi đáng yêu hoạt bát, ... Ông ngây người, choáng váng không nhận được nỗi khổ sở mất đi thê tử nên trút toàn bộ lửa giận lên trên người anh nhi, có đúng không?”

Không đành lòng hỏi tường lại một màn giống như lại xuất hiện ở trước mắt kia: Thê tử lương thiện dịu dàng ngã trong vũng máu, đôi mắt mờ thật to, đã không còn hô hấp, hân nhào qua lớn tiếng gọi nàng, liều mạng lay nàng, nhưng nàng không tỉnh lại, cũng không còn tỉnh lại nữa...

Hắn tuyệt vọng ngẩng đầu, đập vào mi mắt là một bọc tã lót đỏ ừng, anh nhi trong tã lót kêu khóc rung trời, giống như con bé bị bao nhiêu uất ức vậy...

Một khắc kia hắn thật sự rất hận, hận hận màu đỏ ừng này, màu sắc đỏ ừng giống như màu máu của thê tử hắn! Chính là hài tử này, vì hài tử này hắn mới đau khổ mất đi vợ yêu, a Giản mới không đến hai tuổi đã không còn mẹ ruột! Ánh mắt hắn đỏ như máu, đột nhiên giơ tay lên về phía bọc tã nhỏ màu đỏ đó...

Tần Giang Hầu nhắm mắt lại, không dám tiếp tục suy nghĩ nữa.

Lâm Phong thành khẩn nhìn hắn: “Nhạc phụ, khi sinh a Hàn, hai mẹ con bọn họ cũng đi một vòng trước quỷ môn quan, hết sức hung hiểm. Lúc ấy a Thụ đã sức cùng lực kiệt, cho rằng mình nhất định khó giữ được tính mạng, đặc biệt sai người gọi con vào, chảy nước mắt nói cho con biết, nói nếu như nàng đi thật, là vận mệnh của nàng như vậy, không phải vì hài tử mới ra đời đã khắc chết nàng, cầu xin con đối xử tốt với hài tử, đừng hận đứa bé. Nhạc phụ, a Thụ có kinh nghiệm đau đớn của chính mình nên mới có thể vào cửa ải sống chết lại vẫn còn bản khoân chuyệu này.”

Tần Giang Hầu trầm mặc đứng ở đó, một mình yên lặng, giống như cây đại thụ ở bên cạnh hắn vậy, giống như đã ăn sâu bén rễ trên mặt đất.

- Nương của cháu mới vừa ra đời đã lẻ loi bơ vơ, chẳng lẽ nương không đáng thương sao? Chẳng lẽ nương muốn như vậy sao?” Lâm Đàm rơi lệ.

“Ông ngoại, ông mất đi thê tử, nương của cháu cũng mất đi mẫu thân mà.” Lâm Khai cũng bắt bình thay La Thụ.

Một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống trên gò má già nua của Tần Giang Hầu.

Cha con ba người Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm đều sợ ngây người.

Tần Giang Hầu không phải làm từ sắt, cũng sẽ đau lòng rơi lệ sao?

Tần Giang Hầu không nói một lời xoay người, bước nhanh rời đi.

Gió đêm thổi áo khoác màu đen trên người hắn lên, giống như một con chim ưng lão luyện bay lượn chao liệng trong màn đêm, giương nanh múa vuốt, uy phong凛冽.

“Đường Hàm Dương nhánh lan gãy tiễn khách, trời có tình chắc trời cũng già đi.” Câu thơ của Lý Hạ đột nhiên nổi lên trong lòng, cảm giác hưng thịnh diệt vong, thân thể đau buồn làm cho người ta thổn thức không thôi.

(*) Bài thơ Kim đồng tiền nhân từ Hán ca tình tự của Lý Hạ

Lâm Thâm đã rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn và tay chân nhỏ bé, mềm mại rúc vào trong ngực La Thụ, ăn vạ không chịu ngủ.

La Thụ đang dỗ nàng, Lâm Hàn ở bên cạnh giúp một tay.

Nhìn thấy Lâm Phong, Lâm Khai, Lâm Đàm cùng nhau đi vào, Lâm Thâm vui mừng hân hoan ngồi thẳng người dậy, “Phụ thân, đại ca, tỷ tỷ.”

Lâm Đàm ngồi xuống bên người nàng, nhạo báng hỏi, “Đã trẻ thế này rồi, hài tử nghe lời đã sớm đi ngủ, để tỷ xem thử xem, tiểu đào khí bao (đào khí - bướng bình, tình nghịch) không chịu ngủ này là ai? Là tiểu muội muội a Thâm của tỷ sao?”

Lâm Thâm toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười vui, “Không phải tiểu đào khí bao, không phải tiểu đào khí bao nha.”

Lâm Đàm vỗ vỗ gương mặt của nàng, “Không phải tiểu đào khí bao thì nhanh chóng đi ngủ đi.”

Lâm Thâm cười hi hi, La Thụ nhân cơ hội ôm nàng lên giường.

Đã nằm yên trên giường rồi, Lâm Thâm lại vội vã thò đầu nhỏ ra, “Ông ngoại không sao, có đúng không?”

Nàng mới rửa mặt, khuôn mặt nhỏ bé mập mạp trắng như tuyết, hai đôi mắt to vụt sáng long lánh, vô cùng dễ thương.

Về đơn thuần và ngây thơ trên mặt, chỉ có hài tử mới có, nhìn mà lòng người đều hòa tan.

Lâm Đàm dịu dàng nói: “A Thắm thật nghe lời nha, ông ngoại đã không sao rồi, yên tâm đi.”

Lâm Thắm vui vẻ, “Muội biết ngay là vậy mà.”

“A Thắm thật hiểu chuyện.” Cha mẹ, ca ca tỷ tỷ nàng ríu rít khích lệ.

Ở trong tiếng ca ngợi của mẫu thân và ca ca tỷ tỷ nàng, Lâm Thắm ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, giống như trái táo nhỏ.

“Nương, con ngủ chung với nương.” Lâm Hàn không muốn rời đi, yêu cầu lưu lại.

La Thư mừng rỡ, “Con tiểu tử thú này, mấy năm trước đã tự xưng là đại hài tử, không chịu ngủ chung với nương nữa, sao hôm nay lại đổi chủ ý rồi hả?” Tự mình ôm hân lên giường.

“Con đã lớn như vậy rồi, tự đi lên được.” Mặt Lâm Hàn đỏ lên.

“Mặc kệ, cứ ôm con đây.” La Thư cười híp mắt.

Lâm Hàn tròn mắt nhìn mẫu thân mình vài lần, buồn bực xoay người nằm ngủ.

Ba người Lâm Phong vui mừng hóng hởi.

Sắp xếp xong cho hai hài tử, ba người Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Đàm ra ngoài cùng với La Thư, an ủi nàng hồi lâu, “Tình cảm của nhạc phụ đối với thế tử đã chết quá sâu, cho nên nhìn thấy nàng, sẽ nghĩ đến thế tử đã qua đời, vốn không chịu nổi. Nhưng mà, nhạc phụ vẫn còn rất thương nàng.”

La Thư trái lại đã nghĩ thoáng ra, “Mọi người đừng an ủi ta, ta chỉ cần nghĩ đến thì ra cha rất hoài niệm nương ta, nên cái gì cũng tha thứ.”

Nếu như Tấn Giang Hầu yêu mẫu thân đã qua đời của nàng, nàng còn có gì tiện để oán trách chứ? Nàng không sợ Tấn Giang Hầu hận nàng, nàng sợ Tấn Giang Hầu lạnh nhạt, thờ ơ với nàng.

Lâm Phong cảm thấy rất vui mừng, kéo Lâm Đàm đến trước mặt nàng, “Phu nhân, bây giờ đừng nghĩ tới quá khứ nữa, là phải mau chóng thân cận gần gũi với nữ nhi của chúng ta. A Đàm sắp lấy chồng rồi, sau này không biết bao lâu mới có thể gặp mặt được, thừa dịp con bé còn đang ở trong nhà, thương yêu con bé nhiều hơn đi.”

“Đúng vậy, thương con nhiều nhiều vào nha.” Lâm Đàm nghịch ngợm nháy nháy mắt với La Thư.

“Sao con lại giống như tiểu a Thắm vậy hả.” La Thư giận trách.

Tuy rằng trong miệng giận trách, nhưng tay đã chìa ra, ôm Lâm Đàm vào trong ngực rồi.

Mẹ con hai người gần bó kề cận bên nhau, vô cùng ấm áp tốt đẹp.

Lâm Phong thờ dãi nói: “Tình cảnh này, ta thấy hối hận rồi. Phu nhân nếu không chúng ta không gả nữ nhi, lưu a Đàm ở nhà, lại ở cùng chúng ta mấy năm nữa.”

“Ta thấy được đó.” La Thư rất đồng ý.

Lâm Khai cười, “Những lời này của cha rất hợp với ý con, được, chúng ta quyết định như vậy, không gả a Đàm nữa, lưu muội ấy lại mấy năm.”

Lâm Đàm hé miệng cười.

Mấy người bọn họ ở đây nói chuyện vui mừng, Cao Nguyên Diệu ở phủ Hoài Viễn Vương phía xa lại hắt xì hơi, hắt xì hơi thêm cái nữa, trong lòng sinh ra cảm giác không ổn.

Hôn kỳ của Lâm Đàm tới gần từng ngày.

Bạn bè thân mật của Lâm Thắm tiểu cô nương, Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh hai vị cô nương đã đi theo mẹ ruột và ca ca tỷ tỷ của các nàng vào kinh, đều sắp đến rồi.

“Con muốn đi đón Trăn Trăn và Du Ninh.” Lâm Thắm mặt mày hớn hờ, “Con còn muốn mang thêm mấy người đi đón Trăn Trăn và Du Ninh, để hai tiểu nha đầu này được mở rộng tầm mắt.”

La Thư và Lâm Đàm đều cười.

A Thắm, rốt cuộc ai là tiểu nha đầu đây.

Khi Lâm Thấm ra khỏi thành đi đón hai người bạn chơi nhỏ, đồng hành cùng với nàng còn có Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa, thêm cả Ngôn Khoa, Ngôn Trật Ngôn gia, thật sự thanh thế to lớn, số người đông đảo.

Hoài Viễn Vương phái thị vệ bảo vệ bọn họ dọc đường.

Lâm Thấm gặp mặt hai tiểu cô nương Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh, ba người hoan hô ôm nhau, đều cao hứng không thôi.

“Trăn Trăn, Du Ninh, mau tới đây mau tới đây, ta giới thiệu cho các người.” Lâm Thấm nhiệt tình kéo hai người bạn chơi nhỏ qua, giới thiệu từng người cho các nàng biết, “Đây là Luân ca ca, đây là Khoa ca ca, đây là Trật ca ca đây là a Dục, đây là a Vi.”

Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh kinh ngạc mở to hai mắt, “A Thấm, người lợi hại nhất, biết nhiều người như vậy!”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Thấm hài lòng.

Lương Luân, Cao Nguyên Dục và Ngôn Khoa, Ngôn Trật rất khách khí với Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh.

Cửu công chúa thấy hai nàng có số tuổi tương đương với mình, một phát đã chọn trúng, “Hai người bạn chơi nhỏ này của a Thấm thật tốt nha. Ta thích Trăn Trăn, diện mạo của nàng rất thanh tú, Du Ninh cũng không tồi, cười rất ngọt.”

Mấy hài tử giới thiệu bản thân lẫn nhau, chào hỏi, Lâm Thấm càng thêm như cái cối xay nhỏ xoay vòng tròn, bận rộn không thôi.

La Thư gặp mặt đám người tam phu nhân Sơn gia, Hường đại phu nhân, cười nói ăn ý.

Tam phu nhân rất ngưỡng mộ, “Khi ta ở An Định đã nghe nói đến chuyện về La thế tử và ngũ đệ...”

La Thư rộng rãi khoát tay, “Không phải đại ca ta bị người lợi dụng sao? Sơn ngũ gia cũng chưa hẳn có ý.”

Tam phu nhân than thở, “Chuyện này để hôm nào ta lại nói với người, tóm lại lần này là Sơn gia có lỗi với các người.”

La Thư lắc đầu, “Đừng nói như vậy.”

Hường đại phu nhân cười nói: “Ta đây không riêng gì gả con gái, sợ rằng phải ở lại kinh thành lâu dài rồi. Ông cụ nhà ta đã ở quen chỗ, không muốn rời khỏi An Định, nhưng ông cụ lại muốn các con cháu có tiền đồ, lão đại lão nhị nhà ta đều đã có thị vệ sai sử, ông cụ lệnh ta ở lại kinh thành chăm sóc bọn họ, không cần quay về nữa.”

Tam phu nhân cũng cười, “Lão gia nhà ta từ Tuần phủ Phúc Kiến điều chuyển thành Hộ bộ Thượng thư, về sau ta cũng không đi được nữa rồi.”

La Thư mừng rỡ, “Đây chính là tốt, về sau ta đã có bạn.”

Sắc mặt của tam phu nhân hơi lúng túng, “Chính là, mấy ngày gần đây thân thể ngũ đệ ta không được tốt, lão gia nhà ta lệnh cho hấn từ quan, sợ rằng sẽ phải trở về An Định.”

La Thư và Hường đại phu nhân đều khéo hiểu lòng người, nói: “Trong nhà còn có lão phu nhân mà, người đến kinh thành ở lâu dài rồi, ngũ gia và ngũ phu nhân trở về là chuyện nên làm, bên cạnh lão phu nhân có người hầu hạ.”

Sơn Gia Hỷ và Hường Hinh Ninh tới đây bái kiến, La Thư trêu ghẹo nói: “Hôm nay không đưa lễ gặp mặt nữa, đợi hôm qua đi qua thêm trang cho hai đứa, có được không?”

Nói đến hai cô nương đều đỏ mặt.

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân đều cười, “Chúng ta cũng muốn đi thêm trang cho hoàng trưởng tử phi đó.”

La Thư tươi cười đầy mặt.

Vừa nói chuyện, cần phải lên xe cùng nhau vào thành.

Lâm Thấm kéo Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh không buông, “Đi nhà ta đi, ta có Thấm viên, chơi cũng vui, thật đó.”

Tam phu nhân và Hường đại phu nhân mới đến kinh thành, trong nhà còn phải bận rộn một đống chuyện, thấy Lâm Thấm nhiệt tình mời, Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh cũng tỏ vẻ hứng thú, nên cười đồng ý, “Ồ chung một chỗ cứ việc chơi đi, không được bướng bỉnh đánh nhau.”

Ba tiểu cô nương đều đầy miệng đáp ứng.

Sau khi đoàn người trở về, tam phu nhân và Hường đại phu nhân trở về nhà mình, một đám con nít đều đi theo đến phố Trường An.

Sau khi đến Lâm phủ, náo nhiệt từng bừng chạy đi Thấm viên.

La Thư không yên lòng, sai vài ma ma, bảo mẫu lão thành đi theo, không cho bọn chúng chạy tới chỗ ít người đi lại, không cho chạy tới gần mép nước.

Lâm Đàm đổi thân xiêm áo nhẹ nhàng, “Nương, vẫn để con đi đi, ma ma lão thành nữa con cũng không yên lòng.”

La Thư biết nàng quan tâm muội muội, gật đầu nói: “Cũng được.”

Chờ Lâm Đàm đến Thẩm viên vừa nhìn, không khỏi hé miệng cười, “A Thẩm muội thật uy phong.”

Lâm Thẩm tiểu chủ nhân này làm cực kỳ tốt, cũng không mặc cho những khách nhân nhí chạy loạn khắp nơi, mà chia họ thành hai đội, Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa một đội, Ngôn Khoa, Ngôn Trật và Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh một đội, chia ra do Lương Luân và Ngôn Khoa dẫn dắt, “Tiểu hài tử phải nghe lời đại hài tử, đại hài tử phải quản tiểu hài tử.”

Chia ra như vậy sẽ không loạn, Lương Luân và Ngôn Khoa hơi lớn hơn một chút, quản các đệ đệ muội muội rất tốt, chăm sóc rất chu đáo.

“A Thẩm nhà chúng ta có tài nguyên soái.” Lâm Đàm cực kỳ hài lòng với muội muội.

Mấy hài tử chơi thật vui mừng hơn nửa ngày mới thoải mái mà về.

Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh ở lại Lâm gia không đi, đêm đó ngủ chung với Lâm Thẩm.

Trước khi ngủ, Lâm Thẩm liên tục khen ngợi cửu công chúa với Hường Du Ninh, “A Vi ngủ thật quy củ, buổi tối ngủ ở đâu, buổi sáng tỉnh lại vẫn ở đó.”

Hường Du Ninh hồ đồ lơ mờ, “Vậy vô cùng tốt nha.”

La Thư và Lâm Đàm nghe ra được tính toán trong lời nói của Lâm Thẩm, quay lưng lại cười hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

A Thẩm, con cho rằng con khen ngợi cửu công chúa nhiều với tiểu cô nương Du Ninh thì nàng sẽ ngủ yên ổn giống như cửu công chúa sao? Sao có thể chứ.

Lâm Thẩm và Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh ba người rửa mặt xong lên giường, nằm chung một chỗ thân mật thăm thiết nói chuyện hồi lâu mới ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Lâm Đàm đi qua nhìn xem, cũng may, cuối cùng ba đứa không ôm ấp nhau vào một chỗ mà chia ra ngủ.

“Chấn ừ ầm xong chưa?” Lâm Đàm hỏi.

“Ừ ầm cả rồi.” Thanh Trúc cười, “Ừ vừa ầm áp còn vừa thơm ngát.”

Lâm Đàm cẩn thận ôm Hường Du Ninh lên, đặt lên trên một chiếc giường khác, đắp chăn ầm áp thơm ngát lên.

Hường Du Ninh ngủ rất sâu, không hề bị đánh thức.

Khi trời sắp sáng, Lâm Đàm đã dậy từ sớm, lại đi qua ôm Hường Du Ninh đặt vào bên cạnh muội muội.

Ba tiểu cô nương đều mặt ửng đỏ, nằm dàn hàng cạnh nhau, đừng nói tới khiến người ta yêu thích bao nhiêu.

“A Thẩm.”

“Trăn Trăn.”

Lâm Thẩm và Sơn Trăn Trăn tỉnh dậy trước, thấy bạn tốt ngủ yên bên cạnh, cực kỳ cao hứng, cười tươi.

Hường Du Ninh cũng tỉnh, che cái miệng nhỏ nhắn ngáp, “Trăn Trăn, a Thẩm, chào buổi sáng.”

Lâm Thẩm hào hứng ôm lấy nàng, “Du Ninh, tối hôm qua ta không nói người vô ích nha, người không đập người nè!”

“Thật sao.” Hường Du Ninh há to miệng, giống như cảm thấy chuyện này thật thần kỳ.

“Thật đó.” Sơn Trần Trần vui vẻ cười, “Du Ninh, tối hôm qua người cũng không đập ta, ta ngủ cực ngon nha.”

Hương Du Ninh ngủ luôn không yên ổn, nghe nói trong một đêm mình lại có tiến bộ như vậy, quả thật không thể tin được.

Lâm Đàm và La Thư cùng với bọn thị nữ hầu hạ trong phòng đều cười đến sắp gãy lưng rồi.

Ba tiểu cô nương ngồi trên giường chơi một lúc rồi mới rời giường rửa mặt, ăn chung điểm tâm, cùng đi ra ngoài chơi, như hình với bóng.

Sơn Gia Hủy và Hương Hình Ninh đều theo nẫu thân của mình về chỗ ở dọn dẹp lại, nhớ thương muối muối, cũng rất lâu không gặp Lâm Đàm rồi, nên hẹn ước cùng đến phố Trường An bái phỏng.

Cổ nhân gặp nhau đương nhiên cực kỳ vui mừng, bái kiến La Thư xong, biết ba tiểu cô nương đang chơi vui vẻ như thế ở Thâm viên, Sơn Gia Hủy và Hương Hình Ninh liền đi theo Lâm Đàm đến trong phòng nàng, tâm sự tình hình của nhau sau khi ly biệt.

“Chắc, hoàng trưởng tử cũng quá săn sóc người đi.” Sơn Gia Hủy nhảy mắt với Lâm Đàm, “Ta đã nghe nương ta nói rồi, vì để cho người có bạn, đặc biệt làm mai cho con út của Oanh Dương hầu đó.” Vừa nói chuyện vừa chế nhạo liếc nhìn Hương Hình Ninh.

“Nói chuyện của a Đàm cứ nói a Đàm, sao lại kéo cả ta vào chứ.” Hương Hình Ninh cười, “Hoàng trưởng tử cũng không chỉ làm mai cho một người, không phải hẳn còn nghĩ cách điều chuyển Tri phủ chỗ nào đó đến đảm nhiệm chức quan ở kinh thành sao? Sao người lại không đề cập đến chuyện này chứ?”

Phụ thân của Cố Tấn Minh vị hôn phu của Sơn Gia Hủy chính là vị Tri phủ, hơn nữa gần đây điều chuyển làm quan ở kinh thành, vì vậy Sơn tam phu nhân mới có thể đưa nữ nhi đến kinh thành thành hôn.

Huỳnh Dương Hầu Đường gia khỏi phải nói, đã ở lại kinh thành trên trăm năm, lá rụng bến rẽ, hôn sự của Đường Hi và Hương Hình Ninh tự nhiên cũng cử hành ở chỗ này.

Trêu ghẹo lẫn nhau, ba thiếu nữ đang tuổi trẻ đều mặt phấn ngăm xuân.

Nói xong, Sơn Gia Hủy tò mò quan sát chung quanh, “A Đàm, trong cung thế mà lại không phải ma ma ra cho người sao? Ta nghe nói hễ được kết thân làm Vương phi, chắc chắn sẽ có nữ quan trong cung đến trong nhà dạy lễ nghi.”

Hương Hình Ninh cũng buồn bực, “Đúng vậy đó a Đàm, ta thấy người vẫn giống như hồi ở An Định, không hề bị thứ gì gò bó?”

Lâm Đàm vẫn rất tự nhiên thoải mái, “Trong cung đúng là có phải hai nữ quan tới đây dạy lễ nghi, nhưng mà hẳn đã gặp mặt hai nữ quan này trước, cũng không biết hẳn đe dọa hay lợi dụng hay gì khác, tóm lại hai nữ quan này không dong dài, thường ngày đều rất ít khi ra khỏi viện của họ.”

“Chắc, ‘Hắn’ ở trong miệng của người là chỉ ai vậy.” Sơn Gia Hủy biết rõ còn có tình hời.

“Đúng vậy, là ai ta.” Hương Hình Ninh cũng giả bộ hồ đồ.

Hai gò má của Lâm Đàm bay lên từng rặng mây đỏ, xinh đẹp động lòng người.

“Không để ý tới các người nữa, ai cũng xấu.” Nàng giận trách đánh Sơn Gia Hủy và Hương Hình Ninh

“Thử nhìn xem, người hào phóng như vậy cũng có lúc ngượng ngừng kia.” Sơn Gia Hủy và Hương Hình Ninh giễu cợt nàng.

Ba vị cô nương hi hi ha ha, cãi nhau ầm ĩ, rất vui vẻ.

Lâm Đàm sai người lấy ra vài món đồ trang trí bằng ngọc thạch, “Mấy món này là do ta cẩn thận lựa chọn, cho hai người thêm đồ cưới.”

Sơn Gia Hủy và Hương Hình Ninh không chịu nhận lấy, hai người trằm miệng một lời, “Chờ đến khi người làm hoàng trưởng tử phi lại đưa đi, như vậy chúng ta có nhiều thể diện.”

Lâm Đàm cố làm trấn định, “Kim sách hoàng trưởng tử phi đã ở chỗ ta rồi.” -- trong triều đã cử hành lễ nạp chính phát sách, sính lễ và kim sách của hoàng gia cũng đã đưa đến Lâm phủ.

(*) Nạp chính: tương đương với lễ ăn hỏi hay lễ đính hôn. Chiếu thư do hoàng đế phong tước danh hào cho phiên thuộc, chư hầu, dòng họ, phi tần với công thần đều được gọi là sách văn, gọi tắt là sách.

“Vậy không giống.” Sơn Gia Hủy và Hương Hình Ninh không chút suy nghĩ, “Vẫn chờ người gả đi, đến lúc đó đồ được tặng ra từ phủ Hoài Viễn Vương, chính là không giống nhau.

Trên mặt hai nàng tràn đầy vẻ hài hước còn Lâm Đàm càng nóng mặt thêm.

“Nghe nói tiểu nhi tử Huỳnh Dương Hầu là vị danh gia kiếm thuật đó.” Lâm Đàm mỉm cười nói.

Lúc này đến lượt Hường Hình Ninh đỏ mặt.

Son Gia Hủy “Phì” bật cười.

Hường Hình Ninh liếc xéo nàng, nói: “Nghe nói Cố đại thiếu gia là một vị tài tử đó, cảm kỳ thư họa không gì không biết.”

“Xí, ai thèm quan hấn có thông cảm kỳ thư họa khi gió gì hay không.” Mặt Son Gia Hủy đỏ như màu râu tôm.

Trong ba người, dễ xấu hổ nhất chính là nàng.

Nói đùa một lúc, Hường Hình Ninh hơi do dự, ân cần hỏi, “A Đàm, danh tiếng của Thẩm Minh Họa rất vang dội, kể cả trong thành An Định cũng nghe nói tới mỹ danh của nàng ta. Nghe nói nàng ta là Khang Vương phi tương lai, có đúng không? Người... sau này người phải cẩn thận nàng ta đó...”

“Đúng vậy, phải cẩn thận nàng ta.” Trong mắt Son Gia Hủy ẩn hiện lửa giận, “A Đàm, Hình Ninh, không phải ta đang nói chuyện, đùn đẩy trách nhiệm thay Son gia, chuyện La thể tử vô tình gặp được ngũ thúc ta ở tiệm rượu, ngũ thúc ta thật sự là... haizzz, ngũ thúc không hề có ác ý với La thể tử, chỉ vì bị tiểu nhân xúi giục cãi lộn vài câu với La thể tử, nào nghĩ đến sẽ xảy ra án mạng... Sau đó tổ mẫu ta cũng rất tức giận, cùng với mẫu thân ra thận trọng đặt câu hỏi với ngũ thẩm ta, ngũ thẩm ta nói...” Nàng cắn cắn môi, không biết nói lời tiếp theo như thế nào.

Lâm Đàm trấn an vỗ vỗ nàng, “Ta đoán cũng đoán được. Gia Hủy, Son ngũ phu nhân nhất định có lui tới với Thẩm đại thiếu phu nhân, Thẩm đại thiếu phu nhân bày mưu đặt kế để cho nàng ta có ý nói xấu mẫu thân ta đúng không? Son ngũ phu nhân đại khái cũng không nghĩ đến, sau đó sẽ dẫn đến án mạng đi.”

Son Gia Hủy đỏ mặt gật đầu.

Thật ra nàng rất không hài lòng với Son ngũ phu nhân người thím này, đây dù sao cũng là người trong nhà, vẫn nên lưu lại đường sống. Nhưng vô cùng cảm phẫn La Anh người đã xúi giục Son ngũ phu nhân xảy ra tranh cãi với La Thư. Một vị thiếu phu nhân Tướng phủ, thân phận tôn quý, hành vi cử chỉ phải tương xứng với tôn quý mới đúng, lại làm ra loại chuyện không hề phóng khoáng này, hèn hạ bỉ ổi, kêu người ta kính trọng mình như thế nào.

“Ta nghe nương ta nói rồi, ngũ thúc người sẽ từ quan về quê, phải không?” Lâm Đàm dịu dàng nói, “Dù sao hấn sẽ rời kinh thành nơi thị phi này, thành An Định thủy thổ nuôi người, có lẽ sau khi hấn về quê rồi sẽ không hề giống trước nữa đâu.”

Son Gia Hủy bắt đầu dĩ cười cười, “Vị ngũ thẩm kia của ta vẫn đang ở nhà kêu oan đó, nghe nói sau này ngũ thúc cũng sẽ trở về An Định, bị sợ đến xây xẩm mặt mày, khóc lóc thút thít cầu khẩn tổ mẫu ta, ý là nam hài phải đi học, nữ hài thì ở kinh thành mới dễ chọn đối tượng, ý là còn muốn ở lại kinh thành. Tổ mẫu ta tuổi tác đã cao, lòng dạ mềm nhất, đến mấy lần thiếu chút nữa đồng ý với nàng ta. Haizzz, ta lớn lên ở An Định từ nhỏ, rời khỏi nhà tổ thật sự rất không nỡ, nhưng nghĩ đến nhà tổ sẽ có nàng ta, ta lại ước gì sớm ngày rời đi.”

“Là nghĩ tới vị công tử họ Cố trẻ tuổi, cho nên mới không ở An Định được đi?” Hường Hình Ninh ra sức đùa giỡn nàng.

Son Gia Hủy vốn đang xấu hổ vì hành vi của Son ngũ gia, Son ngũ phu nhân, Hường Hình Ninh vừa trêu ghẹo như vậy, nàng nhất thời bỏ quên hai phu thê kia lên tận chín tầng mây xanh, xấu hổ nhào đánh Hường Hình Ninh, “Chỉ biết trêu ghẹo ta! Người có bản lĩnh đi chọc hoàng trưởng tử phi kia, ta sẽ phục người.”

Hường Hình Ninh nghiêm trang, “Ta nào dám trêu ghẹo hoàng trưởng tử phi chứ, ta ấy, chính là phải đi nịnh bợ lấy lòng hoàng trưởng tử phi chứ.”

Son Gia Hủy bừng tỉnh hiểu ra, “Đúng vậy, tiểu như tử Huỳnh Dương Hầu là thị vệ của đại điện hạ mà.”

Trên khuôn mặt thanh tú của Hường Hình Ninh bay lên từng rặng mây đỏ.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười hoạt bát của các tiểu cô nương, êm tai dễ nghe giống như chuông bạc.

“Trần Trần nhà ta hãy nhìn thấy a Thẩm và Du Ninh sẽ vui không thôi.” Son Gia Hủy cười nói.

Hường Hình Ninh nghe được tiếng cười của các tiểu cô nương, hơi buồn bực, “A Đàm, a Thẩm có xa được người không? Con bé và người bình thường thân thiết bao nhiêu.”

Lâm Đàm khẽ cười cười, “Tuy rằng a Thẩm nhà ta có lúc thông minh hơn người, nhưng suy cho cùng vẫn còn nhỏ, tâm tư còn ngốc nghếch, có rất nhiều chuyện con bé nào có hiểu đâu. Con bé cao hứng bưng bưng nói đến mấy lần muốn gả tỷ tỷ, rất vui vẻ, ta cảm thấy con bé còn chưa đủ lớn để hiểu được gả tỷ tỷ rốt cuộc là có ý gì đâu.”

Son Gia Hủy và Hường Hình Ninh bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra vẫn còn ngốc nghếch, vốn không hiểu được xảy ra chuyện gì. Được, chờ xem, đến lúc người lấy chồng thật, a Thẩm nên khóc rồi.”

“A Thẩm rất hiếm khi khóc lóc sụt sướt, đến lúc đó khóc thật, cũng không biết nên dụ dỗ con bé như thế nào.” Lâm Đàm nghĩ tới tiểu a Thẩm vẫn luôn không buồn không lo mà rầu rĩ. Đừng nhìn bây giờ con bé vui cười hơn hờ, đến ngày đó chợt phát hiện tỷ tỷ bị anh rể mang đi, không hề ở trong nhà nữa, lúc quay về chính là thân thích sẽ như thế nào đây.

“Ta phí hết công phu miệng lưỡi mới khiến cho con bé tin tưởng thân thích không ở chung một chỗ, thường xuyên qua lại là được. Mà nếu như ta nói cho con bé biết có một ngày người nhà sẽ thành thân thích, tỷ tỷ sẽ tách biệt với con bé, ta cảm thấy con bé sẽ khó tiếp nhận được.” Lâm Đàm thở dài nói.

“Ta cũng giống vậy đó.” Son Gia Hủy nói: “Đến lúc đó phải giải thích rõ chuyện tỷ lấy chồng với Trần Trần, đại khái sẽ là một chuyện không dễ dàng gì.”

Hương Hinh Ninh cầm một miếng trái cây bỏ vào trong miệng, “Hiện giờ Du Ninh nhà ta vẫn luôn đuổi ta đi, “Tỷ mau gả đi, mau gả đi”. Thật sự đến một ngày đó, con bé không khóc rụng trời mới là lạ đó.”

Lời vừa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng kêu kinh hoàng của thị nữ, “Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư chậm một chút...”

“Tiểu tình nghịch tới rồi.” Ba vị cô nương trong phòng đều cười.

Lâm Thâm từ bên ngoài tiến vào đầu tiên, vừa vào cửa đã ngọt ngào gọi tỷ tỷ, “Tỷ tỷ, Son tỷ tỷ, Hương tỷ tỷ.”

Son Trần Trần và Hương Du Ninh cũng theo sát đi vào rồi, khéo léo chào, Lâm Thâm giống như chủ nhân chỉ vào các thứ gia cụ bài trí trong phòng, “Nhìn xem, chính là như vậy, rất vui mừng, ta muốn gả tỷ tỷ đó.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Son Trần Trần và Hương Du Ninh hai tiểu cô nương nhìn theo ngón tay Lâm Thâm về phía vải che màu đỏ chót, rèm giường màu đỏ chót, lộ ra vẻ mặt hâm mộ, “Đúng vậy, rất vui mừng, phải gả tỷ tỷ rồi.”

Mấy người Lâm Đàm đều dờ khóc dờ cười.

Haizzz, còn bé không biết mùi vị sâu lo.

“A Thâm, cái gì gọi là gả tỷ tỷ vậy.” Hương Hinh Ninh cầm tay nhỏ bé của Lâm Thâm, cười híp mắt hỏi nàng.

Lâm Thâm cười hi hi, tỏ vẻ đắc ý, “Ta biết rõ nha, chính là Diệu ca ca sẽ thành tỷ phu của ta đó.”

“Còn gì nữa không?” Hương Hinh Ninh hỏi tới.

“Còn có cái gì nữa chứ?” Lâm Thâm kinh ngạc trợn to hai mắt.

Đôi mắt nàng sáng ngời đơn thuần khác thường, giống như bầu trời trong vắt, lại giống như nước suối trong.

Hương Hinh Ninh nhất thời cứng họng.

“Tỷ tỷ, còn có cái gì nữa vậy?” Lâm Thâm cất bước chân nhỏ chạy tới trước mặt Lâm Đàm, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười ngọt ngào.

“Còn có...” Lâm Đàm khẽ vuốt ve đầu nàng, cuối cùng không đành lòng nói cho muội muội, sau này mình sẽ phải rời con bé, không ở trong nhà nữa, dịu dàng nói: “Còn nữa, cha và nương sẽ thêm một người hiếu kính, đó chính là Diệu ca ca của muội đó.”

“Như vậy sao.” Lâm Thâm tiểu cô nương đã hiểu.

Đến ngày Lâm Đàm xuất giá, Lâm phủ phố Trường Anh giăng đèn kết hoa, vui mừng hân hoan, trong khuê phòng Lâm Đàm càng kín người, chen chúc tỷ muội, thân thích muốn đưa gả.

Lâm Thâm và Son Trần Trần, Hương Du Ninh, Ngôn Khoa, Ngôn Trật mấy bạn chơi nhỏ mặc áo váy đỏ thắm vui mừng chạy tới chạy lui nô đùa, không khí cực kỳ vui sướng.

“A Thâm, vui mừng như thế cơ à.” Tề thị thật hăng hái chặn Lâm Thâm lại, cười tùm tùm trêu chọc nàng.

“Đúng vậy, a Thâm, sao muội cao hứng vậy chứ.” Nữ nhi Tề thị La Văn Quân cũng tò mò hỏi một câu.

Lâm Thâm hùng hồn, “Muội phải gả tỷ tỷ mà.”

Phải gả tỷ tỷ, đó không phải là chuyện rất vui sao.

Tề thị nín cười, “A Thắm, cháu có biết gã tỷ tỷ là gì không, sẽ có chuyện gì không giống trước không?”

Lâm Thắm cực kỳ đặc ý, giống như học trò sau khi đến trường thi chợt phát hiện tất cả các đề thi đều đã từng làm, nắm chắc phần thắng, tính trước kỹ càng, sung sướng nói, “Cháu biết rõ nha, chính là nhà cháu sẽ nhiều thêm Diêu ca ca, rất náo nhiệt đấy!”

Tề thị nghe mà tròn mắt há hốc mồm, “Nhiều... nhiều thêm Diêu ca ca...?” A Thắm, người gã tỷ tỷ, nhà người còn có thể nhiều thêm người nữa sao?

La Văn Quân kéo Lâm Thắm, “Tiểu biểu muội, không phải như vậy đâu, nhà muội sẽ không thêm người nữa, là ít đi một người đó, biểu tỷ sẽ đến phủ Hoài Viễn Vương...”

“Không phải đâu.” Lâm Thắm ngây thơ cắt lời nàng, “Tỷ tỷ muội nói rồi, nhà muội sẽ thêm một người.”

Nếu như Lâm Đàm ở đây, đoán chừng sẽ ngắt mất. Nàng nói cho Lâm Thắm “Cha nương sẽ thêm một người hiểu kính, đó chính là Diêu ca ca của muội đó.”, Lâm Thắm lại hiểu thành “Nhà mình sẽ thêm Diêu ca ca, rất náo nhiệt đấy!”

“Không phải vậy đâu.” La Văn Quân chẳng qua chỉ là hài tử tám tuổi, vội nghiêm túc nói cho Lâm Thắm, “Tiểu biểu muội, trong nhà muội thật sự sẽ ít đi một người, biểu tỷ sẽ gã đi!”

“Không tin, muội đi hỏi tỷ tỷ!” Lâm Thắm thờ hờn hờn nói.

Nàng xoay người chạy đi tìm Lâm Đàm.

Nàng chạy rất nhanh, Tề thị và La Văn Quân khẩn trương đuổi theo cũng đuổi không kịp.

Lâm Thắm như một làn khói chạy đến trong phòng tỷ tỷ, lại phát hiện đã không thấy tỷ tỷ, không nhìn thấy bóng dáng của tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ ta đâu?” Nàng chặn một thị nữ lại hỏi.

Thị nữ kia vội nờ nọ cười, khom người xuống, “Nhị tiểu thư, đại tiểu thư... Không, hoàng trưởng tử phi đang làm lễ dâng rượu...”

Ngôn Khoa và Ngôn Trật hai tiểu ca nhi đã đuổi tới rồi, “A Thắm, muội chạy nhanh như vậy làm gì chứ? Không đuổi kịp được muội.”

Son Trần Trần và Hường Du Ninh cũng chạy tới, “A Thắm, đi chơi đi.”

Lâm Thắm lắc đầu, mặt buồn bực, “Ta phải đi tìm tỷ tỷ ta, hỏi tỷ một chuyện quan trọng.”

Mấy bạn chơi nhỏ thấy dáng vẻ rất trịnh trọng của nàng, đều gật đầu, “Được, tìm tỷ tỷ.”

Mấy hài tử định ra ngoài đi tìm Lâm Đàm.

Vào lúc này hai biểu huynh đệ Lương Luân và Cao Nguyên Dục đi tới.

Ngôn Khoa rất ngạc nhiên, “Hai người không phải thân thích nhà trai sao?” Hắn hơi lớn một chút, phân rõ được gia đình nhà trai, nhà gái, cũng biết Lương Luân là biểu đệ của tân lang, Cao Nguyên Dục là đệ đệ của tân lang, tất cả đều là người nhà trai. Còn biết khi lập gia đình thân thích nhà trai xuất hiện ở gia đình nhà gái thì hơi kỳ quái.

Lương Luân mỉm cười, “Hai chúng ta chơi một lúc trong phủ Hoài Viễn Vương, cảm thấy không có ý nghĩa, nên mới tới đây. Gia mẫu đang bế bọn không thể rời ra, cũng không để ý tới hai chúng ta.”

Tương Dương trưởng công chúa đang bận rộn mấy chuyện hôn lễ, tiệc mừng khách mời hôm nay thay Hoài Viễn Vương, nào quan tâm tới đồ hài tử chứ? Nghe nói hai huynh đệ tiểu tử này nhao nhao muốn ra ngoài đi dạo, cũng không hỏi đi đâu đã đồng ý rồi.

Cao Nguyên Dục chạy đến trước mặt Lâm Thắm, “Này, Lâm Thắm, ta dẫn người đi có được không? Chúng ta giống như lần trước vậy, náo động phòng.”

“Náo động phòng?” Hai tiểu ca nhi Ngôn gia và hai tiểu cô nương Son, Hường gia đều mắt sáng lên.

Náo động phòng, vừa nghe có chữ náo này, cũng biết nhất định chơi rất vui.

Lâm Thắm ngoẹo đầu nhỏ suy nghĩ một chút, “Náo động phòng sao, cũng được.”

Dù sao lần trước nàng còn chưa náo đủ, hiện giờ lại có chuyện vui, náo động phòng cũng rất thú vị.

Lương Luân và Ngôn Khoa cùng năm sinh, nhưng lại lớn hơn Ngôn Khoa hai tháng, là người lão luyện nhất trong mấy hài tử này. Hắn thương lượng với Lâm Thắm, “Nếu đưa muội đi, vậy mấy người bạn chơi nhỏ của muội cũng phải dẫn đi cùng, có đúng không? Chúng ta khẳng định không thể cứ thế đi được, cha và nương muội sẽ nóng nảy, cần phải xin phép trước đã rồi mới có thể đi được.”

Lâm Thắm toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, “Cha muội và nương muội nhất định sẽ đồng ý.”

Đại khái Lâm Phong và La Thư chưa hề nhấn tâm cự tuyệt nàng chuyện gì

Hài tử nhỏ nhất trong nhà chính là như vậy, ở nhà chiếm tiện nghi nhất.

Mấy hài tử ở đây thương lượng náo nhiệt, Lâm Phong và La Thư lại đang tự mình giao Lâm Đàm vào trong tay Hoài Viễn Vương, “Đại diện hạ, tiểu nữ trẻ người non dạ, con bé có chỗ nào không chu đáo, xin bao dung con bé nhiều hơn.”

Hoài Viễn Vương cuối cùng có thể ôm được mỹ nhân về, vào lúc này đã như lơ lửng trên mây, trịnh trọng cam kết, “Nhạc phụ, nhạc mẫu, con sẽ quý trọng a Đàm giống như quý trọng tính mạng mình vậy.”

Lâm Phong và La Thư vốn đầy cõi lòng chua xót, nghe được lời này của Hoài Viễn Vương, trong lòng lại ảm áp. Con rể ngưỡng mộ nữ nhi, vợ chồng son hòa thuận mỹ mãn, làm cha mẹ có gì không yên lòng nữa chứ?

Lâm Đàm mặc lễ phục hoa lệ, xanh đậm phối với đỏ thẫm, càng lộ rõ ra thân phận cao quý của nàng.

Lâm Đàm lúc này diễm lệ không gì sánh được.

Bái biệt phụ mẫu, Lâm Đàm nhẹ nhàng lên phượng kiệu.

Hoài Viễn Vương vẫn đắm đuối đưa tình nhìn nàng, lúc nàng lên kiệu, còn kim lòng không được đỡ nàng một phen.

Trên mặt Lâm Phong và La Thư mang cười, nhưng trong mắt lại chảy nước mắt kích động.

Lúc sinh hài tử chỉ bé tẹo bằng chừng vậy, bây giờ đã là thiếu nữ duyên dáng, còn gả cho người rồi..

Mình châu sáng chói trong nhà bị người hái đi rồi..

La Thư lau nước mắt, Lâm Phong theo nàng chậm rãi đi về sảnh chính, ảm giọng an ủi nàng, “Phu nhân, nàng cũng biết Hoài Viễn Vương có tình cảm như thế nào với a Đàm của chúng ta mà, có đúng không? Hắn sẽ quý trọng a Đàm giống như quý trọng tính mạng của hắn mà.”

La Thư nức nở, “Ta biết rõ Hoài Viễn Vương sẽ đối xử tốt với a Đàm của chúng ta, nhưng mà ta vẫn không nỡ.”

Lâm Phong không khỏi thở dài, “Phu nhân, hóa ra ta và nàng giống nhau cả.”

Lâm Thâm cười hì hì cùng mấy người bạn chơi chạy tới, La Thư vội lau nước mắt trên mặt đi.

“Cha, nương, Luân ca ca và a Dục tới đón con, chúng con cùng đi náo động phòng có được không?” Lâm Thâm tiến lên trước ôm lấy chân Lâm Phong và La Thư, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên mềm giọng năn nỉ.

“Náo động phòng?” Lâm Phong giật mình.

Lương Luân mỉm cười đi tới, hơi ngượng ngùng, “Bá phụ, bá mẫu, là như vậy, cháu sợ hôm nay tỷ tỷ xuất giá, a Thâm sẽ đau lòng, cho nên mới...”

Cao Nguyên Dục lại nhào qua giống như Lâm Thâm, ôm lấy bắp đùi Lâm Phong năn nỉ, “Chúng cháu đi náo động phòng, có được không?”

Son Trần Trần và Hướng Du Ninh thật sự quá quen thuộc với La Thư rồi, nhào qua ôm lấy La Thư, “Có được không, có được không?”

“Không nghe nói đến muội muội muốn náo động phòng tỷ tỷ.” Lâm Phong không khỏi dờ khóc dờ cười.

Lâm Thâm nhìn chung quanh, “Tỷ tỷ đâu rồi? Con có chuyện quan trọng muốn hỏi tỷ tỷ.”

“Có chuyện gì?” Lâm Phong hỏi vội.

Hắn giống như Lâm Đàm, đều lo lắng sau khi tỷ tỷ xuất giá, Lâm Thâm không nguyện ý, khóc thút thít ồ ào.

Lâm Thâm thở dài, giống như tiểu đại nhân, “Cha, nương, nhà chúng ta rất cuộc sẽ thêm người hay ít người đi vậy? Con nói gả tỷ tỷ sẽ thêm người, nhưng mẹ ba lại nói sẽ ít người đi.” Nhớ tới lời Tề thị và La Văn Quân nói, rất khổ não.

Lâm Phong không khỏi ngây người.

La Thư giật mình, quên luôn cả đau lòng, lộ ra mặt cười, “A Thâm à, con mới vừa nói cái gì vậy? Muốn đi náo động phòng đúng không? Đi đi đi đi, đi náo đi.”

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Hai tiểu ca nhi Ngôn gia và mấy hài tử đều cùng nhau hoan hô.

Lực chú ý của Lâm Thâm lập tức bị hấp dẫn tới, rạo rục vui vẻ nói: “Được đó, đi náo động phòng.”

Lâm Hàn không yên tâm nhất chính là muội muội nghịch ngợm phá phách, cho dù có bao nhiêu thị nữ, thị vệ đi theo đều không yên tâm, hẳn cũng đi cùng với Lâm Thấm.

Tuổi La Văn Quân xấp xỉ Lâm Hàn, nghe được náo động phòng cũng rất hứng thú, năn nỉ mẫu thân nàng Tề thị cho đi cùng, Tề thị bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành nói với La Thu.

La Thu lại không thêm đề ý, “Một con dê phải chẵn, hai con dê cũng phải chẵn, một đám con nít mà, Văn Quân muốn đi thì cứ đi đi.”

La Văn Quân thật vui mừng đi theo mọi người.

Đến phủ Hoài Viễn Vương, cửu công chúa chào đón giống như nhìn thấy người thân, “Sao không mang theo muội đi cùng chứ.” Chào hỏi đám người Lâm Thấm xong, sau đó giống như cái đuôi đi theo sau Lương Luân và Cao Nguyên Dục, không chịu rời đi nữa.

Tính cả Lâm Hàn và cửu công chúa trong đó có tổng cộng mười hai nữ, xúm lại nghĩ chủ ý, cuối cùng thừa dịp người lớn không chú ý, chui vào trong phòng tân hôn của đôi tân nhân.

Mười đứa bé lượn vòng khắp phòng, tìm tới tìm lui, cuối cùng vẫn cảm thấy tủ quần áo dễ trốn nhất, đều chui vào trong tủ treo quần áo. Trong này không hề có cái thang, mấy đứa không trèo lên được quá cao, ngồi hết bên dưới, thú vị mới mẻ chờ tân lang tân nương đi vào, tiện náo động phòng.

Lâm Hàn và Lâm Thấm ở chung một chỗ.

Hắn sẽ không để cho muội muội tiểu bướng bỉnh này rời khỏi tầm mắt của mình.

Lâm Thấm ngồi một lúc, cảm thấy hơi buồn bực, “Nhị ca, chúng ta ra ngoài đi, nơi này bí bách lại không nhìn được gì, không dễ chơi.”

Lâm Hàn oán trách, “A Thấm, nếu như bị tỷ tỷ và Diệu ca ca bắt được, hai chúng ta không ổn đâu.”

Lâm Thấm cười lấy lòng, “Vậy hai chúng ta thông minh một chút, không để bị bắt được chứ sao.”

Lâm Hàn không khỏi cau mày.

Hắn vẫn dùng hết hơi sức toàn thân đẩy cửa tủ treo quần áo ra, kéo muội muội đi ra ngoài.

Lâm Thấm đi dạo quanh một vòng trong tân phòng, cuối cùng chọn trúng bệ cửa sổ, “Nhị ca, chúng ta trèo lên cửa sổ, trốn ra sau rèm đi.”

Lâm Hàn gật đầu, lặng lẽ bê cái ghế đến trước bệ cửa sổ, trước đưa Lâm Thấm lên, sau đó mình cũng đi lên, ngồi xếp bằng trên bệ cửa sổ.

“Hi hi.” Lâm Thấm toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, cực kỳ sung sướng.

Lâm Hàn kiềm chế nhìn nàng.

Tương lai nhất định phải dạy muội muội toán thuật vào buổi tối mỗi ngày, tối luyện sức chịu đựng của nàng, dạy nàng chuyên tâm làm việc, còn phải dạy nàng thay đổi trong vô hình... Lâm Hàn suy nghĩ phập phồng, nghĩ rất nhiều rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Theo tiếng nhạc du dương mà tao nhã, hai đội nữ tử cung trang nhẹ nhàng duyên dáng đi tới, trong tay đội bên trái cầm đèn lồng, trong tay đội bên phải cầm giỏ hoa nhỏ, dáng người yếu điệu, bàn tay thon thon, cười xinh đẹp vùng cánh hoa thơm ngát tươi đẹp ra không trung.

Ánh sáng đèn lồng nhu hòa mà thấp thoáng, cánh hoa bay múa đầy trời, cực kỳ đẹp.

“Thật đẹp mắt nha.” Lâm Thấm vén một góc rèm cửa lên thò đầu ra ngoài nhìn, mi mắt cong cong.

Động phòng lần này không giống với lần trước!

“A Thấm, đừng phát ra tiếng động.” Lâm Hàn nhỏ giọng nhắc nhở.

Hắn sợ muội muội không cẩn thận té xuống nên ngồi sát cạnh Lâm Thâm. Lâm Thâm ngồi bên cửa sổ, vén một góc rèm lên sẽ có thể thấy được tình cảnh bên ngoài, nhưng hắn lại không thấy được -- thứ không cần nhìn, hắn cũng không muốn nhìn. Nếu không phải sợ vì tỷ tỷ xuất giá nên muội muội sẽ khóc, hắn cũng không thèm can quấy theo.

“Biết rồi.” Lâm Thâm cười hi hi gật đầu.

Lâm Hàn im lặng. A Thâm, ta kêu muội đừng phát ra tiếng động, muội gật đầu tỏ vẻ nghe rõ không được sao? Vì sao phải nói ra câu này chứ? Bây giờ không phải là lúc thao thao bất tuyệt, hôm nào ta phải dạy muội những đạo lý này.

Lâm Thâm nào biết sau này mình sẽ bị nhị ca dạy dỗ? Lộ ra nửa đầu nhỏ từ sau rèm cửa, ánh mắt sáng ngời chớp cũng không chớp, nhìn rất tập trung, rất chăm chú.

Tân lang và tân nương vai kề vai tiến vào, trên mặt cũng mang theo nụ cười ngọt ngào.

Trường bào của tân lang màu đỏ thắm, thêu rồng bốn móng trên đó, ngọc bội bên hông, ngọc khuê dài như khuê của miện phục, bên trên tô điểm hoa văn rồng vàng, trang phục của tân nương lại là màu xanh đậm phối với màu đỏ thắm, hoa văn chìm trĩu nhiều màu, trang sức xanh đỏ rực rỡ. Tân lang như ngọc thụ lâm phong, tân nương như tiên tử xuống trần, một đôi bích nhân đứng một chỗ, hài hòa đẹp mắt bao nhiêu.

(*) Miện phục: Mũ miện vào áo cổn của vua quan dùng trong dịp lễ; Khuê: là một món đồ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa (trên nhọn dưới vuông)

Khuôn mặt tân lang vốn lạnh lùng lúc này lại ánh mắt như mộng ảo, choáng váng, nhìn hơi ngây ngốc.

“Sao Diệu ca ca lại như vậy?” Lâm Thâm buồn bực.

Dưới chân tân nương là một con đường do hoa tươi trải thành, bước chân cực kỳ nhẹ nhàng, nụ cười mê say, xinh đẹp động lòng người.

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp.” Lâm Thâm vừa thích vừa hâm mộ.

Một đôi tân nhân được thị nữ vây quanh tới ngồi xuống giường, thị nữ bái lạy, tân nhân ban thưởng, các thị nữ mới biết điều nói đuôi đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại một đôi tiểu phu thê tân hôn ngồi trên giường cùng với mười hai nữ ghệch ngom núp trong bóng tối.

Tân lang tân nương vốn đều là tuyệt sắc nhân gian, lúc này gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, ở dưới ánh nến lung linh, càng thêm xinh đẹp như thi như họa.

“Tiên nhân này, tiên tử nha.” Lâm Thâm nhìn chiếc giường giống hệt thiên cung, nhìn đôi thần tiên quyến lữ trên giường này, cười hi hi ra tiếng.

Khiến Lâm Hàn cuống không thôi rồi, nhưng mà cũng may giọng Lâm Thâm rất nhỏ nhẹ, đôi tân nhân này chìm trong vui sướng, lại không hề phát hiện ra.

Tân lang và tân nương yên lặng ngồi, trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào và hơi thở thơm ngọt.

Một lát sau, tân lang giờ bàn tay thon dài mà có lực nắm lấy bàn tay mềm mại trắng nõn của tân nương, trầm thấp mà dịu dàng gọi: “A Đàm”

Cuối cùng có thể quang minh chính đại gọi lên hai chữ “A Đàm” ở trước mặt nàng, tân lang kích động tâm thần, vui mừng vô hạn.

Tân nương đỏ mặt, cúi đầu xuống, thẹn thùng không thôi.

Cổ dài vốn vô cùng trắng nõn của nàng, lúc này bởi vì xấu hổ mà trong trắng nõn như ngọc lộ ra vài phần ửng hồng, càng thêm động lòng người.

Tân lang tim đập thình thịch, khẽ thốt lên: “A Đàm!” Giọng tay nâng má phẫn của tân nương lên.

Tân nương và tân lang bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt sóng nước mênh mông, nhu tình phơi phới.

“Hi hi, hi hi.”

Tân lang chậm rãi cúi đầu, định hôn lên cánh môi anh đào mềm mọng của tân nương...

“Hi hi, hi hi.”

Trong tai tân nương giống như có tiên nhạc nổi lên, pháp phối bỗng bình, nhưng... sao trong tiên nhạc này lại như có tiếng cười của tiểu a Thâm vậy ta?

Nàng giờ tay, che trên môi tân lang.

Tân lang vốn khép hờ mắt lại, lúc này lại chậm rãi mở ra, “A Đàm...” Hắn trầm thấp gọi tên thê tử, trong ánh mắt tràn đầy cầu khẩn và nhu tình.

Tân nương nhẹ nhàng “Suyt” một tiếng, “Nhỏ giọng một chút đi, hình như trong phòng có người.”

“Hả?” Tuy rằng tân lang ý loạn tình mê, nhưng dù sao hắn là thống soái chinh chiến sa trường nhiều năm, đầu óc nhanh chóng tỉnh táo lại.

Hắn không biến sắc xem xét chung quanh.

Lâm Thấm thò nửa đầu nhỏ ra quan sát bên ngoài, nếu như Hoài Viễn Vương không mất hồn mất vía, sẽ không khó phát hiện ra nàng.

Khuôn mặt nhỏ bé trắng như tuyết này, mắt to đen nhánh linh động này, thật sự quá mức bắt mắt.

“Tiểu nha đầu này.” Hoài Viễn Vương không khỏi nhẹ giọng cười cười.

Lâm Đàm hơi khản trương, “Làm thế nào? A Thấm ngồi cao như vậy, ta sợ con bé sẽ té xuống...”

“Không sao đâu.” Hoài Viễn Vương dịu dàng nói, “Có ta ở đây, sẽ không có chuyện như vậy đâu.”

Giọng hắn trầm thấp có lực, rồi lại thâm tình khản thiết, Lâm Đàm yên tâm khó hiểu.

“Làm phiền chàng.” Lâm Đàm nhẹ giọng nói.

Trong giọng nói của nàng có mềm mại và quyến rũ hiếm thấy, Hoài Viễn Vương vốn tỉnh táo chút, lúc này tâm thần rung động.

“A Đàm, chúng ta giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì, đi tới cửa sổ được không?” Hoài Viễn Vương nhỏ giọng thương lượng với thê tử mới cưới.

“Được.” Lâm Đàm dịu dàng đồng ý.

Hoài Viễn Vương nắm tay thê tử mới cưới đi về phía cửa sổ, Lâm Thấm nhìn thấy tỷ tỷ và Diệu ca ca càng ngày càng rõ ràng, cực kỳ cao hứng, “Đẹp mắt, hi hi, hi hi.”

Nàng đang cao hứng, lại thấy tỷ tỷ và Diệu ca ca càng gần, càng gần hơn, sắp đến trước mặt...

“Nhị ca, làm sao bây giờ?” Lâm Thấm vội vàng thỉnh giáo nhị ca nàng.

“Làm sao cái gì.” Lâm Hàn không hề nhìn thấy cái gì, còn không hiểu ra làm sao đấy.

“A Thấm, đẹp mắt không?” Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của tỷ tỷ.

Hai tiểu huynh muội Lâm Hàn và Lâm Thấm giật nảy mình.

Ánh mắt của Hoài Viễn Vương nhảy cảm cỡ nào, sau khi đến gần đã thấy rõ ngoài cửa sổ không chỉ có một tiểu tướng binh Lâm Thấm, còn có một hài tử khác lớn hơn con bé một chút ngồi phía sau, nhìn thân hình giống như là Lâm Hàn, “A Thấm, a Hàn, hai đứa xuống đi.” Giống như tia chớp nhanh chóng ra tay, vén rèm cửa sổ lên, dùng tay trái ôm Lâm Thấm qua trước, lại dùng tay phải ôm lấy Lâm Hàn, động tác làm liền một mạch, không hề vấp vấp, lưu loát trôi chảy giống như nước chảy mây trôi, không câu chấp tự nhiên.

“Tỷ tỷ, Diệu ca ca.” Lâm Hàn cúi đầu xin lỗi.

Hắn rất xấu hổ, mặc dù hắn không nhìn gì cả, nhưng hắn vẫn theo muội muội càn quấy...

“Tỷ tỷ, tỷ phu.” Lâm Thấm cười hi hi, ngọt ngào gọi tỷ phu.

Lâm Đàm không khỏi bật cười. Tiểu a Thấm, muội quý linh tinh này, náo động phòng bị bất giác gấp muội lập tức đổi giọng gọi tỷ phu.

Mặc dù đêm tân hôn bị em trai, em gái vợ quấy rầy, nhưng Hoài Viễn Vương nghe được em gái vợ ngọt ngào gọi tỷ phu, lại giống như uống mật, rượu đào.

“A Hàn, a Thấm, sao hai đứa lại ở đây?” Hoài Viễn Vương mỉm cười hỏi.

Lâm Hàn ngại nói, Lâm Thấm lại sung sướng chỉ mấy tú treo quần áo, “Không chỉ có muội và nhị ca, còn có nhiều người!”

“Hả?” Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đồng thời kinh hãi trợn to hai mắt.

Còn có nhiều người? Đây là ý gì?

Lâm Thấm giống như con khỉ trượt khỏi từ trong ngực tỷ phu xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực, “Muội chỉ cho hai người thấy!”

Lâm Hàn cũng trượt xuống, ngượng ngùng đứng bên cạnh Lâm Đàm, “Tỷ tỷ...”

Lâm Đàm mỉm cười ôm lấy hắn, sờ đầu hắn, “Không có chuyện gì, a Hàn.”

“Tỷ tỷ quá nuông chiều chúng đệ...” Lâm Hàn nhỏ giọng lầm bầm.

Lâm Đàm dịu dàng, “Không phải nuông chiều đệ muội, lúc còn bé phạm sai lầm thật ra bản thân đã rất chột dạ, lúc này người lớn lại vội vàng đến quản giáo, sẽ dọa đến hài tử. A Hàn, ngày trước khi chúng ta ở Lương Nguyên, tỷ tỷ gặp phải một vị mẹ chồng tính tình nôn nóng lại cực kỳ tiết kiệm, người mẹ chồng này thường xuyên mắng mỏ cháu trai cháu gái mình, nhưng lại rất yêu quý đồ đạc, cho dù một mảnh giấy nhỏ đều không chịu tùy ý vứt bỏ. Nhưng nếu như cháu trai cháu gái của bà không cẩn thận làm vỡ chén, bà nhất định không mắng hài tử vào ngay lúc đó, đệ biết vì sao không? Bởi vì hài tử làm vỡ chén đã rất sợ rồi, lúc này mắng nữa, sẽ dọa sợ hài tử đến không còn linh hồn.”

Lâm Hàn hiểu chuyện gật đầu, “Biết rồi, tỷ tỷ. Khi đệ dạy a Thâm, sẽ rất kiên nhẫn, nhẹ nhàng, nhất định không nỡ hù dọa đến muội ấy.”

Lâm Đàm mỉm cười, “A Hàn là một ca ca rất tốt.”

Lâm Hàn đứng bên cạnh tỷ tỷ, rầu rĩ nhìn Lâm Thâm.

Lâm Thập chấp tay nhỏ bé, dương dương hã hê nhìn sang từng học tử, “Đây này.” “Đây này.” “Còn có đây nữa này.” Chỉ ra từng chỗ ẩn thân của từng người bạn chơi nhỏ.

Nàng chỉ chỗ nào, Hoài Viễn Vương sẽ mở cửa tủ chỗ đó.

Ba cửa tủ quần áo mở ra hết, Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa, La Văn Quân và Sơn Trăn Trăn, Hương Du Ninh, Ngôn Khoa và Ngôn Trật, tất cả đều lộ ra.

Cho dù nam hài hay nữ hài, đều cười lấy lòng với Hoài Viễn Vương.

Hôm nay tất cả hài tử đều mặc áo váy màu đỏ thẫm, nhìn vô cùng vui mừng.

“Đi ra đi, đi ra đi.” Lâm Thâm cười hi hi.

Sơn Trăn Trăn và Hương Du Ninh chui ra khỏi tủ quần áo đầu tiên chạy đến bên cạnh Lâm Thâm, Lương Luân và Ngôn Khoa cũng dẫn các đệ đệ muội muội đi ra, đáng yêu chấp tay với Hoài Viễn Vương, “Chúc mừng chúc mừng, bách niên hòa hợp, đầu bạc đến già.”

Giọng con nít thanh thúy nói lời cát tường, lại đầy mặt mang cười, khiến cho người ta nào nỡ đánh chúng.

Hoài Viễn Vương nhận nhặt liếc chúng, ra lệnh: “Nam hài đứng một hàng, nữ hài đứng một hàng.”

“Định làm gì vậy?” Mấy hài tử hai mặt nhìn nhau.

Cao Nguyên Dục ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hơi thấp thòm, “Đại ca, xếp thành hàng chờ đánh sao?”

Lâm Thâm lập tức giơ tay hai tay ra che mắt nhỏ của nàng, đôi mắt xoay tròn.

Lâm Đàm cười tươi.

Hoài Viễn Vương nghiêm mặt lại: “Đứng ngay ngắn sẽ biết rồi.”

Lương Luân và Ngôn Khoa biết mình ầu tả không chiếm lý, nên đốc thúc các đệ đệ muội muội đứng xếp hàng ngay ngắn, nam hài đứng một hàng, nữ hài đứng một hàng.

“A Thâm, ta sẽ bị đánh mông...” Cửu công chúa nước mắt lưng tròng.

Sơn Trăn Trăn và Hương Du Ninh đều sắp khóc, La Văn Quân vội vàng dụ dỗ chúng, “Cửu công chúa, không có chuyện gì. Trăn Trăn, Du Ninh, đừng sợ đừng sợ.” Nàng lớn tuổi hơn mấy đứa, còn hiểu chuyện nhiều hơn mấy tiểu oa nhi này, biết rõ kể cả hài tử nghịch ngợm gây sự vào dịp Tết còn không bị đánh bị mắng, huống chi là đêm tân hôn của hoàng trưởng tử và hoàng trưởng tử phi? Rất không may mắn.

Lâm Thâm tức giận đánh Hoài Viễn Vương, “Tỷ phu!”

Hoài Viễn Vương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, “Đều đứng xong chưa? Tới đây nhận bao lì xì.” Lần lượt phát bao lì xì ra, “Nhờ có các vị đại giá quang lâm đến náo động phòng, một chút lòng thành, không thành kính ý.”

“Bao lì xì, bao lì xì!” Mấy hài tử cầm bao lì xì đỏ chót trong tay, hoan hô lên.

Bao lì xì đỏ chót chính là vui mừng, cầm vào trong tay chính là vui vẻ.

Đám nhỏ giơ bao lì xì hoan hô xoay quanh trong phòng tân hôn, “Bao lì xì, bao lì xì, náo động phòng, náo động phòng!”

Lâm âm ỉ đến mức thị nữ trực đêm ở bên ngoài nghe thấy, kinh hãi không thôi, vội vàng đi báo quản sự cô cô.

Ngày đại hi của Vương gia và Vương phi, trong tân phòng lại có tiếng hài tử cười đùa, đây là sao.

Chuyện đêm tân hôn của hoàng trưởng tử và hoàng trưởng tử phi bị đám nhỏ náo động phòng, đầu tiên bị thị nữ biết, sau đó quân sự cô cô biết. Chờ quân sự cô cô vội vàng đến đây, gõ cửa phòng, thấy mười hài tử đang huyền não tung bừng lên tận trời trong tân phòng, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Khách mời đến dự tiệc ở phủ Hoài Viễn Vương rất nhiều, chuyện mới mẻ đêm đó nhanh chóng bị rất nhiều khách biết. Không chỉ những khách mời nghe thấy, còn truyền vào trong tai hoàng đế bệ hạ và thái hậu nương nương ở trong Tử Cấm thành.

“Có mấy hài tử? Năm nam hài, năm nữ hài, tổng cộng mười đứa? Rất tốt.” Hoàng đế hỏi rõ tình huống, không khỏi mỉm cười.

Hắn nhắc bút lên, chấm mực đậm, rồng bay phượng múa viết bốn chữ lớn “Thập toàn thập mỹ”, đặc biệt đưa cho Chu thái hậu nhìn, “Mẫu hậu, mấy chữ này viết không tệ chứ? Ban cho Diệu Linh được không.”

“Ban thưởng này rất tốt.” Chu thái hậu mặt mày hớn hở, “Đêm tân hôn mười tiểu oa nhi náo động phòng, đây chẳng phải nói về sau Diệu Linh sẽ con cháu đầy cả sảnh đường sao? Thập toàn thập mỹ, thật đúng là thập toàn thập mỹ, hoàng đế con viết mấy chữ này rất tốt, rất hợp ý ta, rất hợp ý ta.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hoàng đế thấy Chu thái hậu vui mừng như thế, thú vị nói: “Mẫu hậu, Vương phi của Diệu Linh và ca ca nàng là huynh muội sinh đôi đấy, long phượng thai này hiếm thấy nhất, nếu như sang năm Vương phi của hắn lại thêm một chất trai, một chất gái cho ngài, chẳng phải ngài sẽ hạnh phúc hồng rồi sao?”

Chu thái hậu cười đến mắt híp lại thành đường trăng, “Long phượng thai tốt, long phượng thai tốt, Diệu Linh nhất định trai gái song toàn rồi.”

Vui vẻ một lúc lâu, Chu thái hậu lại không yên tâm căn dặn hoàng đế, “Ngay trước mặt hai đứa bé đừng nói lời này, mới tân hôn, da mặt còn mỏng lắm.”

Hoàng đế vội nói: “Không đâu, sao lại nói lời này ngay trước mặt đứa bé chứ.”

Chu thái hậu vui mừng thật lâu, lúc này lại kêu nữ quan trông coi quần áo và đồ dùng hàng ngày trong Dưỡng Ninh cung tới, lệnh cho nàng bắt đầu tiến hành may quần áo hài tử, “Quần áo chăn màn hài nhi gì đó đều phải có, nam hài nữ hài mỗi đứa đều một phần.”

Nữ quan ghi nhớ từng việc, “Dạ, thái hậu nương nương, nam hài nữ hài mỗi đứa đều một phần.”

Hoàng đế không khỏi sờ lỗ mũi.

Hôm nay hai đứa bé mới thành thân, ngài đã sai người chuẩn bị quần áo chăn màn hài nhi rồi, đây thật đúng là đủ... gấp gấp mà.

Chu thái hậu cực kỳ thoải mái vui sướng, “Diệu Linh đứa nhỏ này vẫn luôn lễ mễ lễ mễ không chịu cưới Vương phi vào cửa, khiến ta buồn bực đến sắp không xong rồi. Nhưng một khi hắn cưới Vương phi, người xem xem, a Đám hài tử này có đáng đẹp không nói, lại còn thông minh hơn người, thêm nữa là long phượng thai với ca ca nàng! Đây quả thật là đứa bé ngoan thập toàn thập mỹ, quá khiến người ta như ý rồi!”

Cầm lấy tác phẩm thư pháp hoàng đế mới vừa viết xong nhìn qua nhìn lại, vẻ mặt tươi cười, hào hứng phấn khởi.

Hoàng đế là nhi tử hiếu thuận, thấy Chu thái hậu vui mừng như thế, hắn cũng hớn hở ra mặt rồi.

Hoàng đế và thái hậu nào biết hiện giờ tân lang quan Hoài Viễn Vương đang rầu rĩ, nhìn Lâm Thâm tiểu cô nương lý lẽ đương nhiên, không có kẻ sách gì, hết đường xoay xở.

Lâm Thâm một tay kéo Lâm Đàm, một tay kéo Hoài Viễn Vương, “Thành thân xong rồi, trời đã tối, chúng ta phải về nhà thôi. Tỷ tỷ, tỷ phụ, đi nhanh đi.”

Thúc giục đôi phu thê mới tân hôn cùng nàng trở về Lâm gia.

“Về nhà, về nhà!” Mấy tiểu oa nhi Cao Nguyên Dục ở bên cạnh nhảy nhót vỗ tay, hô hào trợ uy cho Lâm Thâm.

Lâm Hàn nghiêm mặt dạy bảo muội muội, “A Thâm, tỷ tỷ đã lấy chồng rồi, là hoàng trưởng tử phi, về sau tỷ phải ở lại phủ Hoài Viễn Vương.”

“Vậy sao được?” Lâm Thấm kinh ngạc mở to hai mắt.

“Sao lại không được chứ...” Lâm Hàn nhún nhin hỏi.

Lâm Thấm uất ức, “Tỷ tỷ đã nói rõ cho muội biết, nói trong nhà sẽ thêm Diệu ca ca, rất náo nhiệt đấy!”

Nàng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhờ giúp đỡ nhìn về phía Lâm Đàm.

Đôi mắt trông mong nhìn như vậy, Lâm Đàm không nhẫn tâm nổi rồi.

Lâm Đàm ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói cho muội muội, “A Thấm, về sau cha nương sẽ thêm Diệu ca ca của muội hiếu kính, a Hàn và muội cũng có tỷ phu thương yêu, nhưng mà tỷ tỷ phải ở phủ Hoài Viễn Vương, không trở về phủ Trường Anh nữa...”

“Vi sao?” Lâm Thấm mím miệng nhỏ nhắn, muốn khóc.

“Xuất giá rồi chính là như vậy.” Lâm Đàm đau lòng nhìn nàng, giọng êm dịu.

Lâm Thấm kéo tay Lâm Đàm, “Vậy muội không gả tỷ tỷ, không gả nữa.” Luôn miệng nói không gả nữa, nàng quay đầu nhìn Hoài Viễn Vương, trong đôi mắt tràn đầy đề phòng, ôm tỷ tỷ vào trong ngực mình.

Giống như nàng có thể ôm được Lâm Đàm rời khỏi Hoài Viễn Vương vậy.

Rất tính con nít, nhưng nhìn mà khiến lòng người mềm nhũn, hòa tan rồi.

Hoài Viễn Vương cũng ngồi xổm xuống giống như Lâm Đàm, dịu dàng dụ dỗ nàng, “A Thấm, tỷ tỷ và tỷ phu sẽ thường trở về thăm muội có được không? Muội cũng có thể đến phủ Hoài Viễn Vương chơi bất cứ lúc nào, coi như là nhà mình.”

Lâm Đàm sinh động như thật miêu tả tương lai tốt đẹp, “Tỷ tỷ chuẩn bị cho muội một gian phòng nhỏ, một chiếc giường nhỏ, muội có thể cùng a Hàn tới phủ Hoài Viễn Vương ở, buổi tối a Hàn dạy muội toán thuật, tỷ tỷ dạy muội học...”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Thấm có nụ cười, vui mừng bùng bùng, “Vậy còn cha và nương, còn có đại ca thì làm gì đây? Nếu không đại ca dạy muội học đi, tỷ tỷ ôm muội là được rồi.”

Lâm Đàm: ... ..

“A Thấm, cha và nương không tiện tới đây.” Lâm Đàm kiên nhẫn giải thích cho muội muội.

“Vi sao?” Lâm Thấm không hiểu, “Vậy nếu cha và nương không thể tới, tỷ tỷ và tỷ phu vẫn về nhà đi.” Lại định kéo Lâm Đàm đi.

Lâm Đàm nói cho muội muội, “A Thấm, nữ hài nhi lớn lên luôn phải gả ra...”

“Không gả nữa! Lâm Thấm khí phách vẫy tay nhỏ bé, “Muội không gả tỷ tỷ!”

Lâm Thấm tiểu cô nương cố chấp giữ lấy tỷ tỷ nàng, tỷ phu thật sự buồn bực không thôi.

“Điện hạ đi ra ngoài mời rượu trước được không?” Lâm Đàm dịu dàng nói: “Chờ điện hạ trở lại, a Thấm đã được dụ dỗ xong rồi.”

Hoài Viễn Vương không muốn rời đi, nhỏ giọng nói: “Ta không muốn đi. A Đàm, ta sợ ta đi ra ngoài mời rượu, nàng sẽ thật sự bị a Thấm kéo về phủ Trường Anh.”

Trong lời này của hần lộ ra vẻ ngốc nghếch, nhưng Lâm Đàm nghe vào trong tai, trong lòng lại ngọt ngào.

“Sẽ không đâu.” Khuôn mặt nàng ửng đỏ, giọng thật nhỏ nhẹ, “Nếu như không dụ dỗ được Lâm Thấm, vậy ta sẽ dỗ con bé ngủ. Ta sẽ không đi.”

“Được.” Toàn thân Hoài Viễn Vương đều cảm thấy thoải mái khôn kể, dịu dàng đồng ý.

Tuy rằng đồng ý, nhưng hần lại vẫn cứ nhìn chăm chăm vào Lâm Đàm, không chịu nhúc nhích.

“Đi đi.” Lâm Đàm bị hần nhìn đến mặt nóng lên, hờn dỗi thúc giục.

“Đi đi.” Lâm Thấm cũng mò mẫm quấy rối theo.

“Đi đi.” Mấy hài tử Cao Nguyên Dục, Hường Du Ninh ra sức dậm chân, trợ uy thay Lâm Thấm.

Hoài Viễn Vương lưu luyến không thôi đứng lên, “Ta đi ra ngoài mời rượu, sẽ nhanh chóng quay lại.”

“Điện hạ đi thông thả.” Giọng Lâm Đàm ôn nhu lạ thường.

“Đi đi.” Lâm Thấm vồn vã đuổi Hoài Viễn Vương đi ra, ra dấu tay rất giống thôi thủ trong Thái Cực quyền, “Đi đi.”

Hoài Viễn Vương cười cười đi ra ngoài.

Còn lại mấy hài tử chơi đùa sôi nổi trong sân phòng, Lâm Đàm ôm lấy Lâm Thấm, dạy nàng đọc một bài thơ: “Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa. Chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia. Đào chi yêu yêu, hữu phần kỳ thực. Chi tử vu quy, nghi kỳ gia thất. Đào chi yêu yêu, kỳ điệp trần trần. Chi tử vu quy, nghi kỳ gia nhân.”

“Đào yêu” là một bài thơ mừng cưới, trong thơ lấy hoa đào đỏ nhạt, trái đào to lớn, lá đào xanh dày thành bóng so sánh với hôn nhân mỹ mãn, đơn giản, chất phác, hát ra hy vọng và ước mơ đối với cuộc sống hôn nhân của nữ tử lúc xuất giá.

(*) Đào tươi mon mon, hoa còn đương xuân. Nàng đi lấy chồng, hòa thuận yên ấm. Đào tươi mon mon, kết trái no tròn. Nàng đi lấy chồng, yên bề gia thất. Đào tươi mon mon, cây lá um tùm. Nàng đi lấy chồng, thành con nhà người.”

Lâm Thấm rúc trong ngực tỷ tỷ nghe tỷ đọc thơ, trong lòng ấm áp yên tĩnh, rất thỏa mãn.

Tương Dương trưởng công chúa mang theo mấy thị nữ bước chân nhẹ nhàng đi vào, chưa nói đã cười, “Náo động phòng đúng không? Ta cũng tới náo.”

Lâm Đàm vội vàng đứng lên nghênh đón, Lâm Thấm đã ngọt ngào ngủ thiếp đi.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục vốn hề nhìn thấy Tương Dương trưởng công chúa đều sẽ nhào tới nũng nịu, hôm nay biết mình làm chuyện xấu, sợ sẽ bị mắng, đều trốn đi xa xa.

Cửu công chúa nhát gan hơn, nhìn thấy Tương Dương trưởng công chúa liền lo lắng cô cô sẽ mắng nàng, cùng với Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh trốn vào trong góc.

Tương Dương trưởng công chúa nhìn tiểu Lâm Thấm đã ngủ say, không khỏi hé miệng cười, “Ta mới gặp Diệu Linh, hấn đang lo lắng đến nhũ mầy khổ sở, không biết nên làm gì với a Thấm cô em vợ này đây. Bây giờ nhìn lại, không có chuyện gì rồi.”

Lâm Đàm ngượng ngùng, “Tối nay thì không sao, nhưng không biết sáng mai sẽ như thế nào đây.”

Tương Dương trưởng công chúa cười cười, “Như vậy giống như hài tử cai sữa, mới bắt đầu luôn luôn khóc mấy tiếng, dần dần quen là được rồi.”

Vừa nói chuyện, Tương Dương trưởng công chúa nói với Lâm Đàm, “La gia, Sơn gia, Hường gia, Ngôn gia đều có người tới đón hài tử về, Luân nhi và Dục nhi, a Vi đề ta dẫn đi, nếu không đề a Hân và a Thấm ở lại đây đi, tránh khỏi sáng sớm ngày mai a Thấm không thấy tỷ tỷ, sẽ không chịu.”

Lâm Đàm cười, “A Thấm không thấy tỷ tỷ không chịu, không thấy cha nương cũng không chịu, cứ muốn cha nương và ca ca tỷ tỷ tất cả ở chung một chỗ, thật sự làm khó người ta mà.”

Tương Dương trưởng công chúa trêu ghẹo, “Ta đã nghe nói rồi, a Thấm tiểu cô nương của chúng ta không chỉ muốn cha nương và ca ca tỷ tỷ tất cả ở chung một chỗ, còn muốn nhiều thêm một tỷ phụ kìa? Như vậy mới náo nhiệt, con bé mới cao hứng.”

Nói đến lời a Thấm hài tử này nói, Tương Dương trưởng công chúa và Lâm Đàm đều cười, Tương Dương trưởng công chúa càng nghĩ càng cao hứng, “Nếu như Lâm gia chịu cho Cao Nguyên Diệu con rể này tới ở rể, vậy được. Chúng ta không tiếc.”

Nói đến mặt Lâm Đàm đỏ bừng, thẹn thùng không thôi.

Tương Dương trưởng công chúa nhìn ngó xung quanh, ngoắc gọi Lương Luân và Cao Nguyên Dục, “Luân nhi, Dục nhi, tới đây.” Biết cửu công chúa nhát gan, không chịu được hù dọa nên không gọi nàng.

Cửu công chúa giờ tay vỗ ngực nhỏ, vẻ mặt sợ sệt.

Sơn Trăn Trăn rất tốt bụng, đồng tình vỗ vỗ nàng, “Là cô của người mà? Đừng sợ đừng sợ.”

Hường Du Ninh kỳ quái, “Cô ruột sao? Đừng sợ chứ, cô ruột sẽ không mắng đâu.”

Cửu công chúa nhăn mặt, sắp khóc, “Là cô ruột đó, cô không mắng, nhưng ta vẫn sợ...”

Sơn Trăn Trăn vẫn rất đồng tình, Hường Du Ninh lại bấu cái miệng nhỏ nhắn, “Bao khóc nhỏ.”

Nói đến khiến cửu công chúa ngại bật khóc.

Ngôn Khoa và Ngôn Trật đi tới an ủi mấy tiểu muội muội.

La Văn Quân cũng đi tới.

Mấy hài tử gây họa đoàn kết suôi ẩm.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục rẽ rã, một bước thành ba bước đi tới trước mặt Trương Dương trưởng công chúa.

Trương Dương trưởng công chúa cười tủm tỉm, một phát nheo lấy lỗ tai Lương Luân, “Luân nhi, con cũng thật biết chơi nhi, náo loạn đến cả động phòng của đại biểu ca con luôn.”

Lương Luân bị đau, “Nương, nhẹ chút, nhẹ chút.” Trong đầu chợt lóe, nghĩ tới Lâm Thâm từng náo ra chuyện cười, toét miệng nói: “Nương, nương không thể nheo lỗ tai con đâu nha, đây để cho thê từ con nheo.”

“Nói cái gì đó.” Trương Dương trưởng công chúa không nhìn được cười.

Lương Luân nghe rằng, “Nương, nương chưa nghe a Thâm nói sao? Lỗ tai biểu ca để tý tý muội ấy nheo, như vậy có phải lỗ tai con để cho thê từ con nheo không?”

Lâm Đàm đỏ mặt đến như muốn nhỏ ra máu, Trương Dương trưởng công chúa lại cười mắng, “Luân nhi, con giỏi nhi, ở ngay trước mặt biểu tâu con mà dám nói lời này.” Không hề nheo lỗ tai của hắn nữa, chuyển sang cho hắn mấy cái vỗ mông.

Cao Nguyên Dục lập tức gượng tay che mông.

“Che thì không đánh được sao? Mau tới đây.” Trương Dương trưởng công chúa cười nói.

Cao Nguyên Dục đảo tròn mắt to, ngoan ngoãn xoay người sang, vênh cái mông nhỏ lên thật cao, “Cô à, cô là cô ruột của cháu đó, cháu thích cô nhất.”

“Cao Nguyên Dục nguoi tên trứng thúi này, biết nói chuyện nhi, miệng lại ngọt nữa.” Trương Dương trưởng công chúa cười mắng mấy tiếng, vỗ nhẹ lên mông hắn mấy cái.

Cao Nguyên Dục mừng rỡ, “Cô thật đúng là cô ruột mà!” Đứng dậy ôm lấy Trương Dương trưởng công chúa hưng hăng hôn hai cái.

Trương Dương trưởng công chúa mở cờ trong bụng.

Dạy dỗ xong hai nam hài, Trương Dương trưởng công chúa lại gọi cửu công chúa đến, nhưng không nói nàng một lời, chỉ cười nói, “A Vi, sắc trời không còn sớm, theo cô trở về phủ đi. Sáng sớm ngày mai chúng ta vào cung, đến lúc đó có thể nhìn thấy đại ca đại tâu cháu rồi.”

Biết cửu công chúa là một tiểu cô nương thích khóc, nên không nói nàng, cũng không dỗ nàng -- tính tình đó của cửu công chúa, càng dỗ càng khóc gay gắt, vẫn cứ giả bộ như không biết chuyện gì cho bớt chuyện.

Cửu công chúa thở phào nhẹ nhõm, gật đầu liên tục, “Dạ được dạ được, cháu theo cô trở về phủ.”

Nàng không còn băn khoăn, lại hoạt bát trở lại, giờ bao lì xì lên hấp ta hấp tấp cho Trương Dương trưởng công chúa nhìn xem, “Cô, đại ca cho bao lì xì.”

Khiến Trương Dương trưởng công chúa vui, “Thì ra mấy tên trứng thúi các nguoi náo động phòng còn náo ra công lao nhi, đại ca mấy đứa còn phải đưa bao lì xì cho mấy đứa.” Cười híp mắt vỗ vỗ cửu công chúa, “Giữ đi, bao lì xì may mắn, có thể mang đến vận tốt cho cháu.”

Cửu công chúa toét miệng, cười mãi không thôi.

Ngôn gia, La gia, Sơn gia, Hướng gia đều sai người tới đón hải tử các nhà đi, Trương Dương trưởng công chúa biết ngày hôm nay Lâm Đàm nhất định một mối rồi, không hề nán lại lâu, cũng mang theo ba biểu huynh muội Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa từ biệt.

Trương Dương trưởng công chúa rời đi không lâu, Lâm Khai lặng lẽ đến Hoài Viễn Vương phủ, tới đón đệ đệ muội muội.

Lâm Đàm rất không yên tâm để hắn đón đi, “Đại ca, muội sợ a Thâm về nhà sẽ khóc náo.”

Lâm Khai cười, “Nếu thật sự náo quá, ngày mai đại ca sẽ mang tiểu vương bình này đến.” Ôm Lâm Thâm đã ngủ say, bao bọc cực kỳ chặt chẽ, cùng với Lâm Hàn rời đi rồi.

Sau khi Hoài Viễn Vương trở về phòng sẽ mừng rỡ cỡ nào, có thể nghĩ.

Đêm nay một đôi tân nhân nắm tay cùng vào màn lưới, cùng chấp cánh bay, vô cùng vui sướng.

Sáng sớm hôm sau đôi phu thê tân hôn rời giường rửa mặt chải đầu, dùng qua đồ ăn sáng rồi đi xe vào cung.

Bởi vì trong cung không có hoàng hậu, cho nên đôi phu thê tân hôn chỉ cần bái kiến Chu thái hậu và hoàng đế là được.

Trải qua đêm tân hôn, Hoài Viễn Vương nhiều thêm vài phần ôn tồn bình thản so với trước, Chu thái hậu và hoàng đế nhìn thấy đều rất vui mừng. Lâm Đàm vốn là mỹ nữ tuyệt sắc, hôm nay mặc lễ phục hoàng tử phi, trên vể chín con chim trĩ, đầu đội mũ phượng, chim phượng bay lượn giữa bảo hoa châu lá, hoa mỹ mà trang trọng, càng thêm xinh đẹp.

Chu thái hậu và hoàng đế cực kỳ hài lòng.

Chu thái hậu cười híp mắt hỏi chuyện náo động phòng, Hoài Viễn Vương mỉm cười nói sơ qua chuyện đêm qua, “... Còn không biết vào lúc này bên nhà nhạc phụ nhạc mẫu cháu đang dự đồ a Thấm thể nào đây, hài tử này thật sự khiến cho cháu bó tay hết cách.”

Chọc Chu thái hậu vui mừng, “Tiểu a Thấm đây không phải gà tỷ tỷ, con bé đang cười tỷ phu! Kêu con bé vào cung đi, để cho ta người không đứng đắn này giảng đạo lý đó cho con bé!”

Hoàng đế không hiểu “Người không đứng đắn” trong lời Chu thái hậu có ý gì, vội vàng hỏi, “Mẫu hậu, ngài đang có ý gì vậy?”

Chu thái hậu thở dài, “Diệu Linh thường mượn cớ không chịu gặp ta, nói hấn có chuyện đứng đắn. Ta chỉ nghĩ, vậy ta chắc là người không đứng đắn đi, bằng không sao nó không chịu gặp ta chứ?” Nói mà mọi người đều cười.

Hoài Viễn Vương ngượng ngùng, “Tổ mẫu, về sau cháu nhất định sẽ thường xuyên vào cung thăm ngài, nhất định.”

Chu thái hậu chắc chắn, “Có nghe thấy không? Vừa cười Vương phi xong chính là không giống trước. Ngày trước ta chưa từng nghe nó nói lời này.”

Tất cả mọi người đều làm chứng cho Chu thái hậu, “Quả thật không có.”

Hoài Viễn Vương càng thêm ngượng ngùng.

Hoàng đế thật hăng hái sai người cho Lâm Thấm không ít đồ chơi, “Những thứ này đều là thứ tiểu cô nương thích chơi, đưa cho nhị tiểu thư Lâm gia, coi như bồi thường cho nàng gà tỷ tỷ.”

Chu thái hậu cũng cho thêm không ít, “Nhị tiểu thư Lâm gia hơi sợ ý gà tỷ tỷ ra ngoài, vào lúc này nói không chừng đang khóc đó, phải cẩn thận đồ dành.”

Phân phó nội thị mang đồ chơi đi Lâm gia, “Nếu nhị tiểu thư đang khóc náo, cứ dẫn vào cung đi, để cho con bé đoàn tụ với tỷ tỷ.”

Hôm nay trong cung sẽ thiết yến khoản đãi phu thê tân hôn, đến giữa trưa phu thê tân hôn mới có thể ra khỏi cung, nếu Lâm Thấm muốn gặp tỷ tỷ, chỉ có thể vào trong cung.

Nội thị mang theo ban thưởng của hoàng đế và Chu thái hậu đến phủ Trường Anh.

Lúc bữa tiệc sắp bắt đầu, trong điện quần áo đẹp đẽ, phi tần tụ tập, Lâm Thấm tiểu cô nương đến.

Nàng nghiêm mặt, không giống như ngày thường.

Bình thường nàng luôn gặp người đã cười, vô cùng đáng yêu, vô cùng dễ thương.

Hôm nay nàng rõ ràng cho thấy không cao hứng.

Tất cả mọi người trong điện tò mò quan sát năn, “Không phải nhị tiểu thư Lâm gia rất thích cười sao, rất đáng yêu sao? Sao lại như vậy?”

Hoàng đế và Chu thái hậu thường nhìn thấy dáng vẻ cười hi hi của Lâm Thấm, lại cảm thấy nàng nghiêm mặt giả làm đại nhân cũng rất thú vị.

“Tiểu a Thấm, nhanh đến trước mặt tổ mẫu này.” Chu thái hậu cười híp mắt vẫy tay với Lâm Thấm.

Lâm Thấm lại bước bình, đầu nhỏ nâng lên thật cao, “Lui thôi lui thôi, ta không gà tỷ tỷ.”

Tương Dương trưởng công chúa đang ngồi bên cạnh Chu thái hậu, thấy Lâm Thấm như vậy, thiếu chút nữa cười sặc hông. Haizzz, không trách được tối hôm qua tiểu tử Cao Nguyên Diệu bị người chinh đến mặt ừ mây ê, a Thấm, đáng vẻ nhỏ bé này của người, quả thật khiến người sầu lo mà.

“Chuyện này... này cũng quá mức đi.” Không ít phi tần ở đây nghe được lời Lâm Thấm nói, trong lòng đều kinh hãi.

Đây là kết thân với hoàng gia, người... người muốn lui?

Chu thái hậu là vị lão nhân gia hiền lành, ngoắc gọi Lâm Thấm đến, hiền lành giảng đạo lý cho nàng, “A Thấm, đây là chuyện không có cách nào khác, cô nương lớn sẽ phải lập gia đình, gà cho người sẽ đến nhà chồng ờ, đều như vậy cả. Nói ví dụ như, mẫu thân cháu vốn ở phủ Tấn Giang Hầu, nhưng bây giờ không phải, có đúng không nào? Bây giờ mẫu thân cháu ở cùng phụ thân cháu, ca ca tỷ tỷ cháu, còn cả cháu nữa, có đúng không?”

“A Thấm, ván đã đóng thuyền, đừng nghĩ nữa.” Hoàng đế cũng mỉm cười khuyên nàng.

Lâm Thấm là một đứa bé hiểu đạo lý, Chu thái hậu kiên nhẫn tỉ mỉ nói nhiều lần cho nàng, hoàng đế cũng hát đệm phụ họa, cuối cùng nàng buồn bực nhìn Hoài Viễn Vương, “Được rồi, ta nhận.”

Ta nhận...

Khóe miệng hoàng đế giật giật.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có cảm giác như trút được gánh nặng. A Thắm cuối cùng không làm khó nữa.

Lâm Thắm kiểm chế nhìn Hoài Viễn Vương, “Điều ca ca, muội còn tưởng rằng ca là người tốt đó, ai biết ca lại muốn cướp tỷ tỷ của muội đi, hừ!”

Ánh mắt của nàng thật sự quá nghiêm túc quá căm phẫn, tuyệt đối không tương xứng với số tuổi của nàng, hoàng đế và Chu thái hậu thấy nàng như thế, đều lo lắng nàng sẽ không kiểm chế được mà bật khóc.

Rốt cuộc là một hài tử thành thật, nàng vẫn luyện tiết tỷ tỷ.

Lâm Đàm cũng lo lắng, thấp thòm nói: “A Thắm có thể tức khóc không?”

Hoài Viễn Vương cũng nghĩ giống như nàng, “Ta đi dỗ dành a Thắm”

Hắn đang định đi qua dỗ dành em vợ tức giận, lại nghe Lâm Thắm thở hổn hển nói: “Haizzz, muội gả tỷ tỷ cho ca, thật đúng là buôn bán lỗ vốn mà.”

Muội gả tỷ tỷ cho ca, thật đúng là buôn bán lỗ vốn...

Muội gả tỷ tỷ cho ca, thật đúng là buôn bán lỗ vốn...

Tất cả mọi người cười ngất.

Chu thái hậu thương yêu không thôi, ôm Lâm Thắm vào trong ngực mọi cách dụ dỗ nàng, “A Thắm, tương lai tỷ tỷ của cháu sẽ sinh cháu ngoại trai, cháu ngoại gái cho cháu, mềm nhũn, trắng trẻo nõn nà, thật đáng yêu! Vậy cháu suy nghĩ thử xem, không hề lỗ vốn, còn kiếm lời đó, có đúng không?”

Lâm Thắm nghiêm mặt rúc vào trong ngực Chu thái hậu, chăm chú suy nghĩ một chút.

“Cháu không lỗ vốn, còn kiếm lời?” Nàng hỏi Chu thái hậu.

“Rất kiếm lời.” Chu thái hậu nhiệt liệt nói: “Cháu không chỉ có tỷ tỷ, tỷ phu, còn có cháu ngoại trai nhỏ và cháu ngoại gái nhỏ nữa.”

Đôi huynh muội hoàng đế và Tương Dương trưởng công chúa cực kỳ bội phục Chu thái hậu, mẫu hậu à mẫu hậu, thì ra ngài dụ dỗ hài tử lợi hại đến như vậy, lau mắt mà nhìn, lau mắt mà nhìn.

Lâm Thắm suy tư hồi lâu, miễn cưỡng gật đầu nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Chu thái hậu dụ dỗ xong Lâm Thắm mà kể cả Hoài Viễn Vương đều bó tay chịu thua, vô cùng hài lòng ngoắc gọi Hoài Viễn Vương đến, cười híp mắt nói lại một lời vừa rồi, “... Điều Linh, cháu cưới tỷ tỷ của a Thắm đi khiến a Thắm lỗ vốn rồi, nên phải nhanh chóng sinh hạ cháu ngoại trai nhỏ, cháu ngoại gái nhỏ để a Thắm kiếm lời về.”

Gương mặt tuấn tú của Hoài Viễn Vương đỏ bừng.

Tương Dương trưởng công chúa vẫn rất nghiêng về cháu, bất bình thay Hoài Viễn Vương, “Mẫu hậu, hôm nay mới là ngày thứ hai Cao Nguyên Diệu tân hôn, da mặt còn mông lăm, sao ngài đã lại nói đến chuyện này rồi?”

Chu thái hậu tươi cười rạng rỡ, “Ta đây không phải vì bản thân ta, ta đây đang ra mặt thay tiểu a Thắm mà, tiểu a Thắm cháu nói có đúng không?” Cọ cọ lên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thắm, hôn rồi hỏi.

Lâm Thắm từ trước đến giờ không có người thân vai vế hàng tổ mẫu -- tổ mẫu ruột và bà ngoại ruột đã sớm qua đời rồi, nhũ mẫu của La Thư Lý ma ma ngược lại rất thân với các hài tử, nhưng Lý ma ma thích lái nhãi, tiểu Lâm Thắm thấy bà sẽ tránh -- lúc này ngồi bên cạnh Chu thái hậu cảm thấy rất thoải mái, nghe Chu thái hậu hỏi nàng, liền khờ khạo gật đầu, “Dạ, tổ mẫu.”

“Ngài còn rất quang minh chính đại.” Tương Dương trưởng công chúa không khỏi phì cười.

Hoài Viễn Vương hơi do dự cúi người xuống, “A Thắm, tỷ phu ôm muội đi tìm tỷ tỷ được không? Tỷ tỷ nhớ muội.”

Lâm Thắm u oán nhìn hắn một lúc lâu, gờ cánh tay nhỏ ra, “Haizzz, muội vốn rất giận ca, nhưng muội nhớ tỷ tỷ.”

Hoài Viễn Vương không ngờ Lâm Thấm có thể quay về tốt đẹp với hân nhanh như vậy, mừng rỡ, vội vàng đón lấy Lâm Thấm từ trong ngực Chu thái hậu, “A Thấm ngoan, vậy tỷ phụ dẫn muội đi tìm tỷ tỷ.”

Lâm Thấm yên ổn được Hoài Viễn Vương ôm lấy, rất hiểu chuyện nói với Chu thái hậu: “Tổ mẫu, cháu gặp tỷ tỷ nên phải đi nha. Cha cháu không cho cháu tới, cháu nói cháu nhớ tỷ tỷ, phụ thân thấy cháu đáng thương nên mới đồng ý.”

Lâm Phong biết hôm nay trong cung thiết yến, hoàng gia tụ hội, Lâm Thấm lại không thích hợp, nhưng nhìn tiểu nữ nhi lại cảm thấy đáng thương, nên đồng ý cho nàng đi, nhưng mà trước khi đi đã nhiều lần dặn dò nàng, phải đi sớm về sớm.

Trí nhớ của Lâm Thấm đặc biệt tốt, còn nhớ rõ lời của phụ thân, nhớ kỹ về sớm một chút đấy.

“Hài tử hiểu chuyện bao nhiêu.” Chu thái hậu than thở.

“Quý linh tinh.” Tương Dương trưởng công chúa nhìn Lâm Thấm hài tử như vậy đã quen mắt.

Đứa nhỏ này quá đáng yêu rồi.

Hoài Viễn Vương ôm Lâm Thấm đến bên tỷ tỷ, Lâm Thấm giờ hai cánh tay nhỏ về phía tỷ tỷ, uất ức dựa sát vào trong ngực tỷ tỷ.

Lâm Đàm trêu mếu ôm lấy nàng.

“A Thấm, ngày mai tỷ tỷ sẽ lại mặt rồi.” Lâm Đàm dịu dàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của muội muội, “Ngày mai a Thấm có thể nhìn thấy tỷ tỷ.”

Lâm Thấm khéo léo gạt đầu.

Lâm Thấm lúc này có vẻ đặc biệt nghe lời, đặc biệt thuận theo, vừa đáng yêu lại đáng thương.

Lâm nững với tỷ tỷ, Lâm Thấm đã tốt hơn nhiều.

Mặc dù Lâm Phong đã nói kêu nàng về sớm một chút, nhưng một khi nàng vào cung, Chu thái hậu nào dễ dàng thả người chứ? Kêu nội thị đi Lâm gia, “Nói cho Lâm Thị giảng, La phu nhân, chờ a Thấm chơi đã, để tỷ phụ dẫn con bé về.” Giữ Lâm Thấm lại bên người.

Hôm nay trong cung thịnh yến, mới vừa bắt đầu mấy đứa bé Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa còn rất quy củ ngồi trên chỗ ngồi riêng, đợi đến sau khi yến hội bắt đầu, không khí dần dần nóng lên rồi, Cao Nguyên Dục lập tức lạng lẽ chạy đến bên cạnh Chu thái hậu, trêu chọc Lâm Thấm, “Này, không gả tỷ tỷ, lui rồi?”

Lâm Thấm tròn tròn cặp mắt, “Ta lui người người bạn chơi này trước!”

Cao Nguyên Dục lập tức ỉu xiu, “Đừng mà, Lâm Thấm, ta đùa giỡn với người thôi, thật đó.”

Lâm Thấm cho hân một cái liếc mắt.

Lương Luân cũng thông dong đến rồi, “Tổ mẫu, cháu chơi một lúc với a Thấm được không?”

Chu thái hậu cười, “Có gì mà không được chứ? Hài tử vẫn nên có hài tử đi cùng mới chơi vui vẻ được. Luân nhi, Dục nhi, cùng đi chơi với a Thấm đi, cứ việc chơi, không được đánh nhau đó nha.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục đều nói: “Nhất định không đánh nhau đâu. Chúng cháu làm ca ca, không thể chấp nhặt với muội muội.”

Vừa nói chuyện, cửu công chúa cũng đã rụt rè chạy tới rồi, Lâm Thấm giờ tay nhỏ bé về phía nàng, “A Vi, cùng đi đi.”

Cửu công chúa hưng phấn đến gật đầu liên tục, “Ừ, ừm!” Liên tiếp ừm hai tiếng.

Lâm Thấm rút cuộc là hài tử, một khi chơi cùng bạn chơi nhỏ, về nhà sớm gì đó đã lập tức quên mất tận ngoài chín tầng mây luôn rồi.

Mấy hài tử chơi trong đại điện không thoải mái, chạy ra ngoài đùa bỡn.

Mấy người Chu thái hậu và Tương Dương trưởng công chúa, Bách phi vội vàng sai cung nhân và bảo mẫu đi theo, dặn dò họ nhất định phải trông coi cẩn thận mấy hài tử, không cho chạy loạn, càng không cho phép gây gỗ đánh nhau.

Trong bữa tiệc, Lâm Đàm bá kiến các phi tần tương đối quan trọng của hoàng đế.

Phùng quý phi vốn trông coi lục cung, nhân vật phong vân một cõi, tuy rằng không có cái danh hoàng hậu, nhưng lại là phó hoàng hậu chân thật, chỉ có điều sau ngày hoàng trưởng tử Hoài Viễn Vương này thành thân vào cung triều bá lại không đi An Nhạc cung của nàng mà khách khí hành lễ bá kiến với nàng ở trong bữa tiệc, giống như đám người Hiền phi, Lệ phi. Phùng quý phi đoan trang ngồi đó, chỉ cảm thấy tức giận xông lên, đầu nóng, nhưng mũi chân lại lạnh lẽo, cực kỳ khó chịu.

Bởi vì nàng có xuất thân cao quý, thêm nữa bởi vì hoàng đế lệnh cho nàng trông coi sự vụ lục cung, cho nên nàng vẫn tự cho mình siêu phàm, cho rằng mình không giống với các phi tần hậu cung khác. Nhưng cho tới hôm nay nàng mới phát hiện ra, cái gì khác với người khác chứ, đó vốn là chuyện không hề có, hoàng đế chỉ coi nàng như phi tử bình thường mà thôi, ở trong trường hợp quan trọng chính thức, sẽ không hề cho nàng đãi ngộ đặc biệt.

Phùng quý phi khí huyết cuộn cuộn trong lồng ngực, trên mặt lập tức hiện ra, sắc mặt lúc trắng, lúc xanh, lúc lại đỏ, rất đẹp mắt.

Lâm Đàm là người như thế nào? Chỉ coi như không nhìn thấy sắc mặt Phùng quý phi, một chữ cũng không nói, đáng về vẫn đoan trang tao nhã.

Trong phi tần của hoàng đế, trừ Phùng quý phi ra còn có Bách phi, Hiền phi, Đức phi, Thục phi, Lệ phi, Tang sung dung, Vu chiêu dung, Lâm Đàm đều làm lễ bái kiến với những người này.

Trong những người này cũng không có mẫu phi của Hoài Viễn Vương.

Từ lần đầu tiên gặp mặt Tang sung dung đã bắt đầu ghen tỵ với khuôn mặt đẹp của Lâm Đàm rồi, vào lúc này Lâm Đàm đã là hoàng trưởng tử phi, nàng nói chuyện vẫn chưa chút, “Lâm phi, người đi gặp Thôi sung viện chưa? Nàng ta chính là mẹ đẻ của Hoài Viễn Vương đó, cũng là mẹ chồng nghiêm chỉnh của người, nhưng vào hôm nay lại hoàn toàn không lộ diện đấy.” Vừa nói chuyện, nàng giờ ngón tay thon ngọc che miệng mà cười.

Lâm Đàm không hề so đo với Tang sung dung châm chọc rõ ràng, nho nhã lễ độ nói: “Sung viện nương nương ngọc thể bất an, vì vậy không tham dự yến tiệc hôm nay. Lát sau đại diện hạ sẽ dẫn ta đến Thanh Lan điện vấn an.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Tang sung dung tràn đầy hứng thú: “Thân thể không thoải mái bao nhiêu, Vương phi của nhi tử ruột mà nàng ta cũng không muốn gặp?”

Lâm Đàm cười nhẹ, “Bây giờ còn chưa biết, lát sau đại diện hạ dẫn ta đi vấn an xong, sẽ biết ngay rồi. Đến lúc đó nói lại cho sung dung nương nương.”

Cho dù Tang sung dung có giọng điệu châm chọc hay khiêu khích, nàng thùy chung không kiêu ngạo không nóng nảy, không hèn mọn không tự ti, bình tĩnh thong dong.

Bách phi ngồi rất gần Tang sung dung, đối thoại của hai người lọt vào trong tai không sót một chữ, trong lòng phiền não khó hiểu. Lâm Đàm này mới chỉ mười sáu tuổi thôi mà? Sao kiềm chế giỏi như vậy, vốn không tương xứng với số tuổi của nàng đâu.

Tang sung dung vừa trẻ đẹp lại được hoàng đế sủng ái, ở trước mặt Lâm Đàm nàng lại không chiếm được chỗ tốt, các tần phi nhìn vào trong mắt, không khỏi âm thầm bội phục Lâm Đàm. Vị hoàng trưởng tử phi có thân thể cũng không hiền hách này, xem ra rất khôn ngoan, rất có tu dưỡng.

Vu chiêu dung là mẹ đẻ của cửu công chúa, cũng nổi danh mỹ nhân trong cung. Lương Luân với Cao Nguyên Dục vốn không kiên nhẫn mang theo tiểu nữ hài chơi đùa, kể từ sau khi Lâm Thẩm xuất hiện, hiện giờ đã chịu mang theo cửu công chúa rồi, cửu công chúa hoạt bát hơn ngày trước, vui vẻ nhiều hơn, Vu chiêu dung người làm mẹ này nhìn vào trong mắt, vui mừng không thôi. Vì vậy hết sức khách khí, săn sóc Lâm Đàm.

Bái kiến xong các phi tần của hoàng đế, Lâm Đàm lại theo Hoài Viễn Vương cùng đi gặp mặt các hoàng tử, công chúa.

Trong các hoàng tử, Hoài Viễn Vương Cao Nguyên Diệu nhiều tuổi nhất, năm nay đã hai mươi có lẽ, sau là nhị hoàng tử Khang Vương Cao Nguyên Vĩ, tam hoàng tử Mục Vương Cao Nguyên Hoán, tứ hoàng tử Kỳ Vương Cao Nguyên Sĩ, ngũ hoàng tử Trang Vương Cao Nguyên Lăng, lục hoàng tử Tào Vương Cao Nguyên Diệp, năm người này đều khác mẹ, tuổi chênh lệch không lớn.

Mục Vương mặt trắng mập mạp, giữa chân mày có nốt ruồi, vô cùng phúc hậu; tứ hoàng tử Kỳ Vương có dáng vẻ hơi đầy đặn, nhưng luôn cười ha hả, có vẻ tính khí rất tốt; ngũ hoàng tử Trang Vương khi còn niên thiếu cười ngửa bị ngã thương tổn, chân phải ngắn hơn chân trái, cũng không hết sức rõ ràng, nhưng nhìn kỹ, lúc đi lại vẫn có thể nhìn ra một chút; lục hoàng tử Tào Vương tướng mạo vô cùng thanh tú lịch sự, nhưng mà quá đơn bạc, đáng đáp thân thể không được tốt, yếu đuối mong manh.

Khi Khang Vương hành lễ chào Lâm Đàm là “Đại tẩu”, vừa ảo não, vừa xấu hổ, lại ghen tỵ, trong lòng ngũ vị tạp trần, đau đớn cực kỳ khó chịu. “Sớm biết Tấn Giang Hầu thương trường nữ còn hơn thương thứ nữ, ta cần gì nhất định phải cưới Thẩm Minh Họa chứ? Ta cưới Lâm Đàm chẳng phải tốt hơn sao?”

Hắn đã có ý niệm này từ trước kia thật lâu, mấy ngày qua càng thêm nồng đậm, đã kích thích hắn đến mức thậm chí đi ngủ hắn cũng ngủ không yên. Lấy vợ là đại sự trong cuộc đời, đã biết được phong thái của Lâm Đàm, lại phải cưới Thẩm Minh Họa làm Vương phi, Khang Vương ăn năn hối hận, oán trách ông trời sao mà bất công với hắn.

Phùng Quốc Thắng cậu của Khang Vương vẫn luôn thúc hắn mau sớm cưới Thẩm Minh Họa qua cửa, tiện lấy được một phái Thẩm Tướng đốc hết sức ủng hộ. Thật ra Khang Vương cũng hết sức nóng lòng, nhưng gần đây lại không lên nổi tinh thần, nghĩ đến mình phải cưới Thẩm Minh Họa làm Vương phi lại cảm thấy cả người vô lực. Hắn từng nghĩ phải tìm cách hủy bỏ vụ hôn nhân này, nhưng lại không bỏ được thế lực trong triều của một phái Thẩm Tướng, không thể làm gì khác hơn đành kéo dài tiếp.

“Lâm Đàm cuối cùng vẫn thành đại tẩu của ta.” Trong lòng Khang Vương cực kỳ phiền muộn.

Lâm Đàm càng chói lọi, Khang Vương càng hối hận không thôi.

Đã từng có vị mỹ nhân xuất hiện trước mặt hắn, nhưng hắn bỏ lỡ, cơ hội tốt bị bỏ lỡ như vậy.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Hoài Viễn Vương xẹt qua trước mặt Khang Vương, Khang Vương không khỏi rung mình. Cao Nguyên Diệu này, hẳn thật sự là... quá không lịch sự, thật không có lễ nghi, quá không giống như vị hoàng tử ôn tồn nho nhã. Hung ác giống như mãnh hổ, bén nhọn giống như chim ưng!

Hoài Viễn Vương chỉ để Lâm Đàm làm lễ gặp mặt với đám người Khang Vương rồi dẫn nàng rời đi.

Các nhi tử còn lại của hoàng đế còn chưa lớn, chưa được phong vương, Lâm Đàm cũng gặp mặt từng người, chỉ ngoại trừ Cao Nguyên Dục nhỏ nhất -- Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm đã chạy ra ngoài chơi, sớm không thấy bóng dáng.

Hoài Viễn Vương lại giới thiệu từng muội muội của hắn.

Đến bát công chúa, sắc mặt Hoài Viễn Vương phức tạp, “Vương phi, bát muội muội và bốn vương cùng mẹ.”

Lâm Đàm biết rõ vị này chính là nữ nhi a Tông của Thôi sung viện, thấy nàng chỉ bốn năm tuổi, rất gầy, đôi mắt thật to, nhìn rất đáng thương, nên ôn hòa cười cười với nàng.

A Tông được sủng mà sợ, cũng sợ hãi cười cười.

Hoài Viễn Vương liền dẫn Lâm Đàm đến trước mặt hoàng đế, yêu cầu đến Thanh Lan điện thăm mẫu phi của hắn.

Hoàng đế tỏ vẻ lạnh nhạt, “Thân thể Thôi sung viện không được khỏe, thái y nói có khả năng sẽ lây cho người khác, các con không cần đi vào, chào bên ngoài cửa cung là được rồi.”

Hoài Viễn Vương hơi do dự, cung kính nói: “Dạ, phụ hoàng.”

Lâm Đàm tân nương này dĩ nhiên sẽ không nói gì, vâng dạ mà thôi.

Hoài Viễn Vương mang theo Lâm Đàm đến ngoài Thanh Lan điện làm lễ bái kiến rồi rời đi, cũng không có vẻ quyến luyến không thôi.

Mẹ con trong cung đình cũng không phải có thể thường xuyên gặp mặt, nếu mẫu phi không được sủng ái, không thường xuyên gặp mặt nhi tử thân sinh, tự nhiên không bồi dưỡng ra được tình cảm mẹ con thâm hậu. Dần dà, giữa mẹ con cũng dần lạnh nhạt.

Tất cả tình cảm đều bồi dưỡng mà ra, kể cả tình mẹ con cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Dường như tâm tình Hoài Viễn Vương không được tốt, sau khi ra khỏi Thanh Lan điện, lệnh cho nội thị, cung nữ đi theo sau từ xa, không cho đến gần.

Lâm Đàm yên lặng đi theo hắn một đoạn đường, lại cùng hắn đi lên một chiếc cầu cong bằng đá.

Cầu đá này có hình vòng cung, tạo hình đẹp đẽ, lan can do cẩm thạch chế tạo, trên đó khắc hai đội sư tử, rất sống động, đơn giản chân thành.

Đi tới giữa cầu, Hoài Viễn Vương dừng bước lại, ánh mắt nhìn xuống mặt nước mênh mông dập dờn.

Mặt nước rất trong, sóng nước lăn tăn, nước trong veo.

Lâm Đàm dịu dàng đứng bên cạnh hắn, không nói một lời, nhưng lại khiến người khác cảm thấy yên tâm.

Hoài Viễn Vương nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, giọng nói trầm thấp lưu luyến, “A Đàm, ta chỉ còn có nàng rồi.”

Lâm Đàm đón lấy ánh mắt triền miên của hắn, khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp, “Trừ chàng ra, ta còn có phụ thân, mẫu thân, đại ca, đệ đệ và muội muội. Chàng giống như bọn họ vậy, là người thân nhất thân nhất của ta.”

Hoài Viễn Vương ấm áp trong lòng, dịu dàng nói: “Người thân của nàng tự nhiên cũng là người thân của ta.”

Hắn sóng vai với Lâm Đàm đi xuống cầu, “Thật ra thì ta cũng có tổ mẫu, phụ thân và cô cô, đều rất cưng chiều ta...”

Hắn quay đầu lại liếc nhìn về phía Thanh Lan điện, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên tia sáng, phức tạp khó tả.

Lâm Đàm không hỏi cái gì, chỉ nắm chặt lấy tay hắn.

Hoài Viễn Vương cảm kích nhìn nàng.

Tiểu phu thê tân hôn trở lại đại điện, gia yến chính thức bắt đầu.

Nên tới tất cả đều tới, chỉ có Lâm Thấm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục mấy đứa còn đang chơi diên ở bên ngoài, không chịu đi vào ăn cơm.

Dù sao hài tử và người lớn thích ăn không giống nhau, Chu thái hậu cũng không thêm đề ý, “Bọn nhỏ thích chơi, cứ chơi nhiều một chút cũng được. Lệnh cho phòng bếp nhỏ chuẩn bị mấy thứ bọn nhỏ thích ăn, nếu không chơi nữa, có khẩu vị, lại để cho chúng ăn.”

Có lời này của Chu thái hậu, không ai dám gò bó đám người Lâm Thấm nữa, trong đại điện là gia yến hoàng gia, mấy đứa lại đuổi nhau đùa giỡn trong đình viện ngoài hành lang, chơi không chán.

Lâm Đàm nghĩ đến muối muối, chờ Lâm Thấm chơi đến khuôn mặt nhỏ bé ửng đỏ đi vào, trước lệnh cho thị nữ dẫn con bé đi rửa tay, rửa mặt, rửa xong rồi lại để muối muối ngồi xuống bên cạnh mình, trước đó cho con bé ăn hai miếng canh, lại dứt bánh ngọt tôm tươi, “A Thấm, ăn ngon không?”

Vào lúc này Lâm Thấm đã đói bụng, phòng gò má nhỏ lên ăn thật ngon lành, “Ừm, ăn ngon.”

Lâm Đàm mỉm cười, nhưng vẫn dứt cho con bé ăn từng miếng nhỏ một, không cho con bé ăn quá nhanh.

Hoài Viễn Vương nhìn mà thêm, nhỏ giọng nói: “A Đàm, về sau nàng dứt cho ta ăn như vậy đi?”

Lâm Đàm nghe được giọng nói trầm thấp mỉa mai của hắn, mặt bất tri bất giác đỏ lên, gắt giọng: “Nói cái gì đó.” Tuy rằng nàng phóng khoáng, cũng biết mới vừa rồi Hoài Viễn Vương rất nhỏ giọng, người khác không nghe thấy được, nhưng vẫn xấu hổ, gương mặt nóng lên.

Lâm Thấm cảnh giác nhìn Hoài Viễn Vương, giờ tay nhỏ bé che miệng chén sứ nhỏ của nàng, giống như sợ Hoài Viễn Vương sẽ cướp cơm của nàng vậy, “Tỷ phụ, ca lại định giành cái gì với muội vậy.”

Lâm Đàm nhìn vừa buồn cười lại đau lòng, dịu dàng nói: “Hắn không giành cái gì cả đâu, a Thấm ngoan, nào ăn miếng rau xanh này. A Thấm muội nhìn xem, nó xanh mon mơn giống như bích ngọc vậy, có phải rất đẹp mắt không?”

Lâm Thấm bị tỷ tỷ dụ dỗ, ăn rau rồi.

“A Đàm, về sau nàng cũng phải dụ dỗ ta như vậy.” Hoài Viễn Vương nhỏ giọng, nhưng Lâm Đàm nghe rất rõ.

Nàng không thêm đề ý đến Hoài Viễn Vương nữa, nhưng trong lòng ngọt ngào.

Lâm Thấm lại cảnh giác liếc nhìn Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương vội vàng thanh minh, “A Thấm, tỷ phụ không giành gì với muội cả, cái gì cũng không giành.”

Đỗ Lâm Thấm vài câu, nàng mới ngoan ngoãn ăn cơm.

Lâm Đàm kiên nhẫn tỉ mỉ dứt cơm cho muối muối, còn có vẻ đẹp mẫu tính động lòng người.

Hoài Viễn Vương ngửa ngáy trong lòng, không nhận được nói bên tai Lâm Đàm: “A Thấm là một bé ngọc, ta đã đoạt tỷ tỷ của muội ấy về nhà rồi.”

Lâm Đàm then thùng, sau tai đều đỏ ửng rồi.

Chu thái hậu vui vẻ nhìn hai đứa, cực kỳ hài lòng, nói với Trương Dương trưởng công chúa: “Con xem tiểu tức phụ của Diệu Linh biết chăm sóc hài tử chưa kia, vậy sau này con bé có hài tử của riêng mình, nhất định sẽ chăm sóc rất tốt, con nói có đúng không?”

Trương Dương trưởng công chúa mỉm cười nói, “Ngài vừa muốn tiểu tức phụ của Diệu Linh sinh long phượng thai cho, còn muốn nàng ấy chăm sóc tốt cho con, mẫu hậu, làm cháu dâu ngài thật sự không dễ dàng mà.”

Chu thái hậu lắc đầu, “Nào có, làm cháu dâu ta rất dễ dàng, chỉ cần cháu của ta hài lòng, ta đây làm tổ mẫu sẽ hài lòng.”

Trương Dương trưởng công chúa hiểu Chu thái hậu cưng chiều Hoài Viễn Vương, không khỏi bật cười.

Cao Nguyên Dục vốn đi chung với Bách phi, nhưng mắt thấy Lâm Đàm dứt Lâm Thấm ăn cơm, thêm khát vô cùng, vì thế thừa dịp Bách phi không chú ý, bụng chèn nhỏ của mình nhanh chóng chạy đến chỗ ngồi của Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm, cười đến rất nịnh hót với Lâm Đàm, “Đại tẩu, lại dứt để ăn được không?”

Lâm Thấm không chút suy nghĩ giờ tay nhỏ bé ra đánh hắn một cái, “Đi, không được giành với ta.”

Cao Nguyên Dục thì thầm nho nhỏ, “Lâm Thấm nguoi thật nhỏ mọn, tổ mẫu ta cũng cho nguoi mượn, tỷ tỷ của nguoi dứt ta ăn cơm cũng không chịu. A, không đúng, nàng cũng là đại tẩu của ta.”

Cửu công chúa đã sớm hâm mộ từ lâu, thấy Cao Nguyên Dục đi trước, nàng cũng lấy can đảm chạy tới, “Đại tẩu.” Ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười lấy lòng với Lâm Đàm.

Lương Luân cũng theo tới, cười tươi, “Còn có đệ, còn có đệ.”

Lâm Đàm rất biết dỗ hài tử, hòa giải tranh cãi cho chúng, “A Thắm, tỷ tỷ cho muội ăn hai miếng rồi mới cho mấy bạn mỗi người một miếng, có được không?”

Lâm Thắm đảo tròn mắt, cẩn thận suy nghĩ trước sau, giơ ba ngón tay lên, “Ba miếng.” Đút nàng ba miếng, mới được đút người khác ăn một miếng.

“Được, vậy theo a Thắm của chúng ta.” Lâm Đàm xinh đẹp cười nói.

Như vậy tất cả đều vui vẻ. Lâm Thắm tiểu cô nương cảm giác mình rất đặc biệt, Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa vốn chỉ tới cợt tỷ tỷ, có thể cợt được một miếng cũng đã rất thỏa mãn, ai nấy vui vẻ.

Bốn hài tử ngồi xung quanh Lâm Đàm, bốn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ tin cậy nhìn Lâm Đàm, thỉnh thoảng cười ngọt ngào với nàng.

“Vị hoàng trưởng tử phi này cũng thật biết lung lạc lòng người.” Không ít phi tần nhìn đỏ mắt.

Cao Nguyên Dục và cửu công chúa là tiểu nhi tử, tiểu nữ nhi của hoàng đế, bình thường hoàng đế sủng ái tự nhiên nhiều hơn một chút. Lương Luân là cháu ngoại ruột của hoàng đế, từ trước đến giờ hoàng đế đối xử rất thân thiết. Lâm Đàm vị hoàng trưởng tử phi này mới lần đầu tiên tham gia gia yến hoàng thất đã vững vàng hấp dẫn ba hài tử này tới bên người nàng, phần công lực này, thật sự không thể khinh thường.

Phùng quý phi vẫn tự nhận là danh môn thực viện, nhưng nhìn thấy hình ảnh Lâm Đàm thân thiết với bốn hài tử, lại sinh ra chán ghét và đố kỵ, “Mới vừa vào cửa đã thay Hoài Viễn Vương mọi cách lời kéo như vậy, thật là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết. Phi, thế mà lại đánh chủ ý lên đầu hài tử, thật không biết thẹn!”

Hôm nay nàng bị hoàng đế xem thường, tâm tình vốn không tốt, vào lúc này càng thêm tức giận đến mặt vàng vọt, cực kỳ khác ngày thường.

Thức ăn trên gia yến rất tinh mỹ, nhưng lại khiến Phùng quý phi ăn đau bao tử.

Sau khi bữa tiệc giải tán, hoàng đế không hề lưu lại, nhanh chóng rời đi, khiến cho những phi tần đã nhiều ngày không thấy hân u oán không thôi.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm ở Dưỡng Ninh cung tâm sự với Chu thái hậu, Chu thái hậu lại xưa nay chưa từng có đuôi Hoài Viễn Vương đi, “Điều Linh, trở về đi, hôm qua hai đứa vốn mệt nhọc, hôm nay lại dậy từ sớm tinh mơ, vào lúc này chắc đã mệt mỏi vô cùng rồi đi? Mau trở về đi, trở về đi, về sớm nghỉ ngơi một chút.”

Nói đến Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đồng loạt mất cớ đỏ mặt.

Thật ra thì những lời này của Chu thái hậu rất thuần khiết, không hề có ý tứ gì khác. Nàng nói “Hôm qua hai đứa vốn mệt nhọc”, ý tứ cũng không phải gì khác, là nghi thức hoàng trưởng tử cưới Vương phi rất nhiều hạn chế, hai tân nhân mới vì vậy mà mệt nhọc. Nhưng nghe vào trong tai người khác, đây tuyệt đối là ý vị sâu xa, có ám chỉ gì khác, vốn không phải là ý tứ trên mặt chữ.

Phu thê tân hôn mặt đỏ tim đập rộn, lại không dám ở lại nữa, cáo từ đám người Chu thái hậu, Trương Dương trưởng công chúa, dẫn theo bốn cái đuôi nhỏ rời đi -- Lâm Thắm đương nhiên muốn đi theo tỷ tỷ, tỷ phu, Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa cũng cố ý muốn cùng đại ca đại tẩu đến Vương phủ chơi, mặc dù tùy hứng bướng bỉnh chút, nhưng ngày đại hỉ, theo lễ thường không mắng hài tử, còn nuông chiều hơn bình thường, cho nên mặc kệ bọn họ.

Sau khi phu thê Hoài Viễn Vương rời đi cùng bốn hài tử, Trương Dương trưởng công chúa trêu ghẹo Chu thái hậu, “Ngài đây là vợ và ôm chất nội đi, xem xem, kể cả niềm vui thú khi Điều Linh nói chuyện với ngài cũng cam tâm tình nguyện bỏ qua, chính là vì để cho hai đứa về nhà bỏ công sức đi.”

Chu thái hậu kinh ngạc nhướn mày, “Ta có sao? Ta có sao?”

Trương Dương trưởng công chúa cũng nhướn mày, “Ngài không có sao?”

Hai mẹ con nhìn nhau cười.

Phu thê tân hôn mang theo bốn hài tử trở lại Vương phủ, bốn hài tử đã chấp tay ra ngoài chơi.

“Mệt mỏi không?” Hoài Viễn Vương nhẹ nhàng kéo vợ yêu qua.

“Không mệt.” Lâm Đàm dịu dàng lại mệt mỏi lắc đầu.

Trong miệng nói không mệt, nhưng qua một lúc, nàng đã dựa vào vòm ngực rộng của Hoài Viễn Vương mà ngủ thiếp đi, ngủ rất sâu.

“Còn nói không mệt.” Hoài Viễn Vương rất thương tiếc.

Hắn định ôm thê tử lên giường ngủ, nhưng lại sợ giầy vò như vậy sẽ đánh thức nàng, nên vẫn duy trì tư thế ngồi như vậy, để thê tử tiếp tục ngủ say.

Lâm Khai đến phủ Hoài Viễn Vương đón Lâm Thấm.

Khi hắn dẫn Lâm Thấm đi vào, thấy Hoài Viễn Vương không nhúc nhích ngồi đó, không khỏi hơi kinh ngạc. Chờ thấy Lâm Đàm ngủ say trong lòng Hoài Viễn Vương, hắn mới hiểu được là có chuyện gì.

“Ta không dám động, sợ đánh thức nàng.” Hoài Viễn Vương cười khẽ.

Lòng ngực Lâm Khai nóng lên.

Muội phu thật sự đối xử vô cùng tốt, rất quan tâm đến a Đàm...

Lâm Thấm tiểu cô nương một khi bướng bỉnh thì vô cùng bướng bỉnh, nhưng khi đã quan tâm hiểu chuyện thì lại vô cùng hiểu chuyện, nàng vốn tới chào từ biệt tỷ tỷ, thấy tỷ tỷ đã ngủ thiếp đi như vậy, tỷ phu sợ đánh thức tỷ tỷ còn không dám động, nên nhỏ giọng thì thầm với Hoài Viễn Vương, “Tỷ phu, muội về đây, ngày mai tỷ phu và tỷ tỷ về nhà sớm, được không?”

Vào lúc này nàng đã khôi phục lại thân thiết như trước kia với Hoài Viễn Vương rồi, Hoài Viễn Vương cảm động trong lòng, mỉm cười nói: “Được, tỷ phu sẽ dẫn tỷ tỷ về sớm một chút, nhất định không để cho tiểu a Thấm đợi.”

Lâm Thấm cười ngọt ngào.

Nàng đến gần bên Hoài Viễn Vương, nhón chân lên hôn lên mặt Lâm Đàm, non nớt nói: “Tỷ tỷ ngoan, ngủ ngon nhé, sáng ngày mai về sớm một chút đó.”

Trên mặt Hoài Viễn Vương lộ ra nụ cười vui mừng.

Lâm Khai sờ đầu nhỏ của muội muội, mỉm cười nói: “A Thấm, về nhà với đại ca nào.”

Lâm Thấm ngoan ngoãn gật đầu.

Hoài Viễn Vương nói: “Anh vợ, xin thứ cho ta không thể đứng dậy đưa tiễn.”

Lâm Khai cười nhìn hắn, “Không sao, không sao.” Ôm lấy muội muội, từ biệt Hoài Viễn Vương rồi nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa cũng đã chia ra được Tương Dương trưởng công chúa, người trong cung đón về rồi.

Lâm Khai mang theo tiểu muội muội trở về phủ Trường Anh, coi chuyện Hoài Viễn Vương chăm sóc Lâm Đàm thành tin đồn thú vị nói cho Lâm Phong và La Thụ nghe, “... Cha, nương, con thật sự hơi lo lắng cho hắn đó, chân của hắn sẽ không tê rần chứ?”

Lâm Phong nghe rất cảm động, thở dài nói: “Sao lại không tê dại chứ? Đó là nhất định sẽ tê dại, không nghi ngờ chút nào.”

Lâm Khai không khỏi sinh lòng nghi ngờ, “Cha, sao cha lại rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cha cũng từng... làm như vậy rồi?”

Lâm Phong và La Thụ không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Tuy là phu thê, nhưng hai người bọn họ đỏ mặt nhìn nhau, trong ánh mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Lâm Khai giật giật khóe mắt. Cha, nương, hai người tốt như vậy ở trước mặt con, không lo lắng con sẽ không quan tâm đến chuyện học hành, cũng muốn... sớm ngày thành thân cưới vợ sao.

Son tam phu nhân và Hường đại phu nhân nghe nói vì gã tỷ tỷ mà Lâm Thấm rất không vui, nên quan tâm đưa Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh qua, “Để Trăn Trăn và Du Ninh làm bạn với a Thấm, ba cô nương cùng nhau chơi đùa. A Thấm sẽ không rảnh để đau lòng.”

Lâm Phong và La Thụ vô cùng vui sướng, Lâm Phong tự tay viết thư cảm ơn, cảm tạ ý tốt của Sơn tam phu nhân và Hường đại phu nhân.

La Thụ rất cảm động, “Đến khi Gia Hỷ và Hinh Ninh xuất giá, a Thấm chúng ta cũng đến an ủi Trăn Trăn và Du Ninh đi.”

Lâm Phong đầy miệng đồng ý, “Đó là tự nhiên.”

Giữa người với người chính là như vậy, người giúp ta, ta giúp người, có qua có lại, người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Lâm Thấm tiểu cô nương thật sự có vẻ không vui, nhưng mà chơi đùa với Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh, lại cùng nhau đi dạy dỗ đại Bạch, tiểu Hôi và tiểu khổng tước, nàng lại vui hơn nhiều, lại cười hi hi rồi.

Khuôn mặt nhỏ bé lóng lánh trong sáng, nụ cười ngây thơ hồn nhiên, khiến cho người ta nhìn thấy, tâm linh giống như cũng được tinh lọc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi Lâm Hàn tiểu cô hủ này tan học đã đến Thẩm viên tìm muội muội, “A Thẩm về đi, nhị ca dạy muội toán thuật.”

Lâm Thẩm làm mặt quỷ với hắn, “Xi -- không muốn, muội muốn chơi.”

“Mê muội mất cả ý chí.” Lâm Hàn đau lòng.

“Mặc kệ, cứ muốn chơi.” Lâm Thẩm cười hì hì.

Đến buổi tối, người một nhà tụ tập lại, cộng thêm hai tiểu cô nương Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh, rất náo nhiệt. Lâm Hàn lại nhắc đến chuyện muốn dạy toán thuật, “A Thẩm, học toán thuật.”

Lâm Thẩm nghịch ngợm nhăn cái mũi nhỏ với hắn, ton ton chạy đến trước mặt Lâm Phong, “Phụ thân, nhị ca luôn đòi dạy con, con muốn nói nhị ca một câu, nên nói gì đây.”

Lâm Phong cười, “Nhị ca dạy con cũng vì tốt cho con, a Thẩm, một người muốn học cái gì đều không dễ dàng, nhưng mà dạy thứ gì lại càng khó hơn, hiểu không?”

Lâm Thẩm mềm nhũn nằm trên đùi hắn, “Biết rồi. Phụ thân, lời kia phải nói như thế nào?”

“Tiểu a Thẩm chủ ý chân chính, không dễ lừa đâu.” Lâm Phong và La Thụ, Lâm Khai chắc chắn than thở.

“Sẽ làm hư muội muội. Học toán thuật!” Lâm Hàn tức giận kéo muội muội.

Lâm Thẩm giãy giụa thân thể nhỏ bé không chịu đi, “Phụ thân, nên nói nhị ca cái gì đây.”

Lâm Phong cười dạy cho nàng, “Khiến người ta ghen ghét, thích lên mặt dạy đời”, a Thẩm có thể nói nhị ca con thích lên mặt dạy đời.”

Ti mi nói “Khiến người ta ghen ghét, thích lên mặt dạy đời” có ý gì cho nàng nghe, lại nói: “Nhưng mà, nhị ca của con thật sự vì tốt cho con, a Thẩm không nên cô phụ hắn.”

Lâm Thẩm mồm miệng rất lanh lợi, nhanh chóng đã học xong, cười cười với Lâm Hàn, “Nhị ca, thích lên mặt dạy đời.”

Lâm Hàn tỏ vẻ, “Mặc kệ muội nói cái gì, dù sao ca chính là muốn dạy muội. Ngồi xuống, cầm que tính, hôm nay bắt đầu học phép nhân rồi.”

“Phép nhân, phép nhân.” Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh hai người rất thích học, đã ôm ghế nhỏ tới ngồi xuống trước rồi, trơ mắt nhìn Lâm Hàn, chuẩn bị nghe hắn dạy học phép nhân.

Lâm Thẩm cười nhạo Lâm Hàn mấy câu, cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, “Học phép nhân thì học phép nhân.”

Lâm Hàn nghiêm túc dạy khẩu quyết, mới ban đầu Lâm Thẩm còn không hề để ý, dần dần tập trung rồi, phản ứng rất nhanh, thường Lâm Hàn mới vừa đưa ra đề mục, nàng đã thanh thúy nói ra đáp án, cầm que tính trong tay hài lòng đặt vào trước mặt Lâm Hàn.

Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh oán trách nàng tính nhanh như vậy, “A Thẩm, sao ngươi lại tính nhanh như vậy chứ.”

Lâm Thẩm có dáng có vẻ thờ dãi, “Haizz, Trăn Trăn, Du Ninh, ta không nhanh không được đâu, nếu ta tính không nhanh, nhị ca sẽ tỏ vẻ, thật giống như ta thiếu tiền của nhị ca vậy.”

Nói mà mọi người đều cười, kể cả trên mặt Lâm Hàn đều có vẻ cười.

Ba tiểu cô nương học tập rất chăm chú, đề mục đều biết làm rồi. Lâm Hàn lão sư tỏ vẻ rất hài lòng, cho các nàng tan học thật sớm.

Ba tiểu cô nương cùng đi rửa mặt, cùng nhau lên giường, nằm chung một chỗ thân mật thăm thiết nói đủ thứ chuyện, rồi xiêu xiêu vẹo vẹo ngủ thiếp đi.

La Thụ đặc biệt tới đây ôm Hường Du Ninh đi, đổi sang giường cách vách.

Từ trong chăn này bị đổi sang chăn khác ấm áp dễ chịu thơm ngát, Hường Du Ninh tiểu cô nương không hề cảm thấy gì, vẫn ngủ rất say sưa.

Buổi sáng ngày hôm sau, khi ba tiểu cô nương tỉnh lại đã lại nằm cùng trên một giường, vừa tỉnh lại đã riu rít nói chuyện, âm thanh êm tai dễ nghe giống như con chim hoàng oanh nhỏ.

Hôm nay là ngày tốt Lâm Đàm và Hoài Viễn Vương lại mặt, chờ ba tiểu cô nương ăn sáng xong, đến Thám viên chơi đùa quay lại, Lâm gia đã khách quý chật nhà rồi.

Lâm Thám thích náo nhiệt nhất, vừa vào cửa đã nhìn thấy ông ngoại ở đây, cậu cũng ở đây, các biểu ca biểu tử tất cả đều ở đây, nàng liền cười đến mặt mày cong cong, “Đều tới sao, tới thật sớm nha.”

Nhiệt tình bày tỏ hoan nghênh với mọi người, sau đó chạy thẳng tới trước mặt ông ngoại nàng Tần Giang Hầu, thuần thực leo lên trên đùi ông ngồi xuống, cười híp mắt hỏi, “Ông ngoại ông khỏe không? Nhớ cháu không? Ông ngoại tới hôm qua ông có ngủ không vậy, cháu và Trần Trần còn có Du Ninh cùng ngủ thật ngon đây.”

La Giản ngồi bên cạnh Tần Giang Hầu vốn nóng lòng muốn ôm nàng, nghe nàng hỏi câu này, giật thót người, sợ không dám dang rộng vòng tay rồi.

Một lát sau, Lâm Thám và ông ngoại trò chuyện nhiều rồi, lại chuyển sang phía La Giản.

La Giản lo lắng đề phòng, may mà Lâm Thám không hề hỏi hấn có ngủ ngon không, mà dong dài nói rất nhiều chuyện lý thú về đại Bạch, tiểu Hôi, tiểu không tước với hấn, “... Cậu à, mặc dù hiện giờ cháu không cần phải nói cậu, nhưng vẫn rất bận rộn đó. Đó được gọi là người tài nhiều vất vả.”

“Đúng, người tài nhiều vất vả, người tài nhiều vất vả.” La Giản như trút được gánh nặng, cả người nhẹ nhõm.

Lâm Thám và cậu nói chuyện thật lâu, chợt cảm thấy chỗ nào không đúng, ngoẹo đầu nhỏ quan sát La Giản hồi lâu.

La Giản lo sợ trong lòng, “A Thám, sao vậy?” Sợ cháu ngoại gái nhỏ này của mình lại nói ra lời gì khiến người ta lúng túng.

Ánh mắt Lâm Thám trong suốt, ngạc nhiên “Ah” một tiếng, “Ah, cậu, cậu này nở, càng ngày càng dễ nhìn nha.”

Năng lực bắt chước của hài tử mạnh nhất, nàng thường được người khác tỏ vẻ kinh ngạc khích lệ, “Ah, tiểu a Thám này nở, càng ngày càng dễ nhìn nha.” Vào lúc này nàng nhìn thấy La Giản rõ ràng không giống với ngày trước, nên nàng rất thuận miệng đã nói ra lời người khác khích lệ nàng, vô cùng tự nhiên.

Những vị khách nghe được Lâm Thám tiểu cô nương khích lệ cậu của nàng này nở, đều vô cùng buồn cười.

Kể cả Tần Giang Hầu tướng quân, thống soái thiết huyết uy nghiêm như vậy, trong đôi mắt đều chớp động lên ý cười.

Này nở, cậu này nở... La Giản sờ mũi, cười ha ha hai tiếng, nói lảng sang chuyện khác, “Tiểu a Thám, hôm nay tỷ tử và tỷ phu của cháu sẽ lại mặt, sẽ được gặp tỷ tử, a Thám có vui mừng không?”

Mắt Lâm Thám tỏa sáng, không chịu ở trong phòng nữa, nhỏ giọng thương lượng với La Giản, “Cậu, hai chúng ta ra ngoài đón tỷ tử, có được không? Cháu nhớ tỷ tử rồi.”

La Giản nào nhẫn tâm cự tuyệt nàng được, nên thật sự dẫn nàng đi ra cửa chính.

La Giản ôm Lâm Thám, có nhiều cái đuôi nhỏ đi theo phía sau, có Sơn Trần Trần, Hường Du Ninh, còn có hai tiểu ca nhi Ngôn gia, Lâm Hàn, La Văn Quân, tất cả lớn nhỏ sáu bảy hài tử.

Khi bọn họ đi đến cửa, đúng lúc Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đến đây, Hoài Viễn Vương không cười ngượng, ngồi cùng xe tới đây với Lâm Đàm. Hấn xuống xe trước, sau đó xoay người đỡ Lâm Đàm xuống.

Lâm Đàm thân nhiên cười với hấn, hai người bốn mắt nhìn nhau, tình cảm vô hạn.

“Đây đúng là phu thê tân hôn mà, người trẻ tuổi chính là như vậy.” La Giản cảm khái trong lòng.

Lại không nghĩ đến, khi hấn và Ngôn Yên tân hôn mặc dù không còn trẻ tuổi, nhưng tình hình cũng không sai biệt lắm, hấn không thể dính vào một chỗ, không muốn chia lìa.

La Giản nhỏ giọng dạy Lâm Thám mấy câu, Lâm Thám liền tiếp gật đầu nhỏ.

Hoài Viễn Vương càng ngày càng gần đoàn người Lâm Thám, Lâm Thám đôi hi chấp đôi tay nhỏ bé với đôi tân nhân, “Hoàng trưởng tử và hoàng trưởng tử phi đại giá quang lâm hấn xá, tề nhân cảm thấy vinh hạnh sâu sắc, cảm thấy vinh hạnh sâu sắc.”

“A Thám.” Hốc mắt Lâm Đàm nóng lên.

Mỗi lần thấy tiểu muội muội giả đáng vẻ lão thành nói lời người lớn, liền có vẻ cực kỳ đáng yêu, cực kỳ đáng yêu mà.

Lâm Đàm bước nhanh hơn.

Hoài Viễn Vương thủy chung đi bên cạnh nàng.

Lâm Đàm bước nhanh đến gần, “A Thắm, muội muội ngoan.”

Lâm Hàn cũng đi đến bên người nàng gọi tỷ tỷ, Lâm Đàm tỏ vẻ dịu dàng, “A Hàn, hơn một ngày không thấy đệ, tỷ tỷ rất nhớ nhưng.”

Lâm Thắm cười lấy lòng, “Tỷ tỷ.”

Lâm Hàn dựa vào trên người tỷ tỷ.

Một tay Lâm Đàm khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thắm, một tay kia ôm ái sờ đầu Lâm Hàn, trong mắt mơ hồ chớp động ngẩn lẹ.

La Giản cũng rất cảm động trong lòng, nhưng hắn là một người rất khô hài, nên kinh ngạc nhướn mày lên, “A Đàm, cậu nhìn đáng vẻ này của cháu, là ở nhà chồng bị uất ức đúng không? Bằng không sao mới vừa về nhà mẹ một lần đã muốn khóc rồi.”

Lâm Đàm không khỏi cười, trong mắt vẫn còn lấp lóe nước mắt, sáng trong, “Không có đâu, cậu, cháu không bị uất ức.”

La Giản cố ý lắc đầu, “Nói cái gì vậy? Nếu không bị uất ức sao cháu lại có thể như vậy chứ, cậu không tin. Cháu yên tâm, mặc dù công phu của cậu không tốt, không giáo huấn được đại diện hạ, nhưng còn ông ngoại cháu ở đây nữa mà, đánh thắng được hắn!”

Lâm Đàm cười đến gãy lưng rồi.

“Đánh thắng được hắn, đánh thắng được hắn!” Bọn nhỏ vừa hoan hô, vừa dậm chân, đều mừng như điên.

Hoài Viễn Vương bỗng lấy Lâm Thắm từ trong ngực La Giản, lại kéo tay Lâm Hàn, “Vậy ta phải cẩn thận nịnh bợ tặng bốc cậu em vợ, cô em vợ, tránh khỏi lát nữa bị đánh.”

La Giản nghe thấy hắn thế mà lại cũng sẽ nói chuyện cười, không khỏi chà chà tay, “Ta phải nhớ kỹ chuyện này, sau này ra cửa nói cho người ta nghe, đây là chuyện vui bao nhiêu.”

Lâm Đàm cười tươi, “Cậu, tinh thần cậu vô cùng tốt nhì.” Thấy La Giản tươi cười rạng rỡ, vui mừng bùng bùng, cũng rất cao hứng thay hắn.

La Giản lại thờ dài, “Vẫn là a Đàm biết nói chuyện, nào giống như tiểu a Thắm đó, vừa mở miệng chính là ‘Cậu này nờ, dễ nhìn’. Haizzz, làm cho cậu không ngồi yên nổi trong phòng được, không thể làm gì khác hơn đành mang theo con bé ra cửa tới đón vợ chồng son hai đứa.”

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đều mỉm cười.

Đoàn người cười cười nói nói đi vào trong.

Lâm Phong và Lâm Khai biết tân nhân đến, tự mình ra nghênh đón, lại có một phen náo nhiệt.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đi vào bái kiến La Thụ, La Thụ kéo Lâm Đàm nhìn đánh giá từ trên xuống dưới, thấy sắc mặt nữ nhi hồng hào tròn bóng, giữa chân mày có vẻ quyền rũ trước kia không có, nên biết được thời gian nữ nhi tân hôn tất nhiên cực kỳ vui vẻ, không khỏi vui mừng ra mặt.

La Thụ vốn trúng ý Hoài Viễn Vương người con rể này, bây giờ nhìn hắn càng thêm thuận mắt.

La Thụ thật sự vui mừng, kể cả La Anh mang theo hai tỷ muội Thẩm Minh Họa và Thẩm Minh Châu tới trễ, sau khi vào cửa vẫn nói lời chúc mừng âm dương quái khí đều không hề quét đi được hăng hái của nàng, vẫn cười đầy mặt, vui sướng bùng bùng.

La Thụ vẫn là một người tính tình ôn nóng, khi còn là cô nương ở phủ Tấn Giang Hầu, chỉ cần La Anh nói vài lời khích bác nàng sẽ bị mắc lừa, tranh chấp ồn ào một phen với La Anh, cuối cùng huyền não đến khiến thái phu nhân không thích, Hầu phu nhân làm khó.

Nhưng La Thụ bây giờ xưa đâu bằng nay, dưỡng dục bốn hài tử, trải qua một phen đau khổ nàng đã có khôn ngoan, có kiềm chế, La Anh còn định giống như năm đó chọc giận nàng, để cho nàng nói ra lời không suy nghĩ, làm việc quá mức ở trong trường hợp bạn bè thân thích tụ hội đã là không thể nào. Nàng coi như không suy nghĩ vì mình cũng nên suy nghĩ vì các hài tử của mình, nào sẽ giống như khi vẫn còn là thiếu nữ trong khuê chưa trải sự đời, mặc theo tính tình của mình mà làm bừa chứ.

La Anh không thể khích bác được nàng, không khỏi phần nộ.

“Nương.” Thẩm Minh Họa ở bên cạnh La Anh nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng.

La Anh cắn răng, “Họa nhi, về sau con nhất định phải thay nương ra con tức này, nhất định phải vượt trên Lâm Đàm, nhớ không?”

Đôi mắt sáng như minh châu của Thẩm Minh Họa xẹt qua trên người Lâm Đàm đang sáng đến chói người, liếc sang Hoài Viễn Vương uy nghi lẫm liệt, vẻ mặt âm trầm, nhỏ giọng nói: “Nương, Họa nhi nhớ.”

Thân là nữ nhi Thẩm gia, hưởng thụ vinh hoa phú quý mà người thường không hưởng thụ nổi, tự nhiên cũng phải gánh lấy trách nhiệm nặng nề như núi mà người thường không cần gánh lấy.

Nếu hoàng tử mà Thẩm Tướng chọn trúng là Khang Vương, như vậy, Thẩm Minh Họa cũng chỉ có thể chấp nhận, về sau cùng tiến cùng lùi với Khang Vương rồi.

Thân phận đại thiếu phu nhân Thẩm Tướng phủ này của La Anh khác với người khác, cho dù đến yến tiệc hộ nhân gia nào đều sẽ khách quý mà nữ chủ nhân tranh nhau lấy lòng. Nhưng đến phủ Trường Anh thì nàng lại khẳng định không được, La Thụ luôn tỏ vẻ ngoài cười nhưng trong không cười với nàng, đừng nói cho nàng lễ ngộ đặc biệt gì, vốn không thèm để ý đến nàng.

Nếu nữ chủ nhân đã như vậy, làm gì có vị khách không có ánh mắt nào thân cận với La Anh được chứ, cũng vô cùng xa cách.

La Anh cảm thấy mình bị lạnh nhạt trong bữa tiệc, cảm giận, không đợi được đến cuối tiệc, đã nói cáo từ trước.

Sau khi La Anh trở lại Thẩm gia, ước chừng tức giận mấy ngày.

Đúng lúc này, hoàng đế cuối cùng hạ ý chỉ xuống, cho nhị hoàng tử Khang Vương lấy trưởng nữ Thị lang Thẩm Ung làm phi.

La Anh mừng rỡ, cảm chiếu chỉ tứ hôn nhìn qua xem lại, tất cả phiền não đều không còn, sáng khoái tinh thần, khí thế tự đắc.

Nàng chạy xe đến phủ Trường Anh, ngay mặt khoe khoang với La Thụ, “Họa nhi nhà ta sắp thành Khang Vương phi rồi, con bé đây chính là Thân Vương phi đang hoàng, những nữ tử chỉ gả cho Quận Vương kia, vốn không thể giống với Họa nhi nhà ta.”

“Dĩ nhiên không thể so sánh nổi.” La Thụ khinh thường, “Chưa nghe nói tới cưới tức phụ trưởng tử và tức phụ thứ tử giống nhau.”

Mặt La Anh cứng đờ.

Trên mặt La Thụ hiện vẻ trào phúng, “La Anh, dường như năm đó ngươi vì được gả cho trưởng tử Thẩm gia mà ra vẻ không thôi đi? Sao rồi, hiện giờ ngươi gả con gái cho con thứ của bề hạ, ngược lại chánh đến quên mất dòng họ của mình là gì rồi sao?”

“Ngươi... ngươi đáng ghét!” La Anh giận đến sắc mặt đỏ bừng, lời nói không mạch lạc.

Nàng vì vui vẻ mà đến, mất hứng mà về, tức giận bùng bùng rồi khỏi Lâm gia.

La Thụ liếc nhìn bóng lưng cô vẻ rất xấu xí bởi vì cực kỳ tức giận của nàng ta, khinh bỉ “Phi” một tiếng.

Bởi vì trong ý chỉ lần này của bề hạ đã nói rất rõ ràng là Khang Vương phi, quan viên Lễ bộ cực kỳ nắm chắc trong lòng, sau khi nhận được chiếu chỉ của hoàng đế đã định ra một quy trình lễ nghi Thân Vương cưới Vương phi trình lên.

Nhắc đến thật đúng là vận khí của Khang Vương và Thẩm gia không được tốt, sau khi quy trình lễ nghi do Lễ bộ đưa lên, hoàng đế còn chưa phê chuẩn, chỗ Tần Châu ở tây bắc bị động đất đã dẫn đến rất nhiều dân chúng thương vong, tiền của tổn thất. Hoàng đế là quân chủ nhân từ anh minh, không đành lòng nhìn dân chúng Tần Châu chịu khổ, đã hạ chỉ cứu nạn thiên tai.

Thái Thượng tôn trữ tiền bạc lương thực có hạn, nếu phần lớn dùng để cứu giúp nạn thiên tai, hôn lễ của Khang Vương sẽ phải tiết kiệm chút ít.

Hoàng đế lần lượt triệu kiến Khang Vương, Phùng Quốc Thắng, Thẩm Tướng và Phùng quý phi đến hỏi, nói hấn bị làm khó, Khang Vương, Phùng gia, Thẩm gia cũng không có lời nào để nói, vui vẻ đồng ý làm hôn sự tiết kiệm, toàn lực giúp cứu nạn thiên tai.

La Anh vì vậy mà thiếu chút nữa giận đến ngất đi.

Sau khi La Thụ biết được, xì mũi coi thường, “Ngay cả ta đây cũng biết đây là cơ hội biểu hiện tuyệt đối cao, ngươi nói Khang Vương này đã có dã tâm, vào thời điểm này còn không đứng ra đồng đặc bày tỏ muốn đồng cam cộng khổ với dân chúng, cam nguyện giảm bớt áo com giảm bớt phụng dưỡng, cùng qua cửa ải khó sao? Nói không chừng còn có thể kiếm được mỹ danh lòng mang dân chúng, lòng mang thiên hạ đó, cơ sao lại không làm? Vì vậy mà tức giận, nàng ta ngu sao?”

“Nương, không phải nàng ta ngu, là nương quá thông minh.” Lâm Khai và Lâm Hàn cùng nhau nịnh hót.

“Nương quá thông minh!” Lâm Thẩm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, giọng nói vô cùng thiết tha, nhiệt tình, “Quá thông minh!”

La Thụ mở cờ trong bụng.

Khi còn bé nàng là hải tử không nương bị La Anh có nương chèn ép, nhưng đến hôm nay, nàng rốt cuộc được mở mày mở mặt!

Lâm Thẩm là hải tử rất thích náo nhiệt, nhưng hỏi có muốn đến phủ Thẩm Tướng đưa Thẩm Minh Họa xuất giá hay không, Lâm Thẩm tiểu cô nương quả quyết lắc đầu cự tuyệt rồi, “Không muốn, không thích.”

Lâm Phong và La Thụ kiên nhẫn tỉ mỉ hỏi nàng thật lâu, mới hiểu được nàng vừa không thích La Anh, lại không thích Thẩm Minh Châu muốn giành ông ngoại với nàng, cho nên chuyện vui đưa Thẩm Minh Họa xuất giá, nàng không muốn đi tham gia náo nhiệt.

Nàng không chỉ riêng mình không thích tiếp xúc với náo nhiệt này, còn nhân cơ hội lén lút thương lượng với ông ngoại Tần Giang Hầu của nàng, “Ông

ngoại, ông cũng đừng đi Thẩm gia, có được không?”

Trên khuôn mặt già nua của Tấn Giang Hầu hiện lên vẻ tang thương, “A Thẩm, ông ngoại phải đi phòng thủ biên cương rồi, không biết bao lâu nữa mới có thể trở về.”

Hắn quả thật không tham gia hôn lễ của Thẩm Minh Họa và Khang Vương được, hắn là thống lĩnh quân tây bắc, bởi vì phải đưa Lâm Đàm xuất giá nên đã lưu lại ở kinh thành tương đối lâu rồi, hiện giờ chiến cuộc ở tây bắc khẩn trương, hắn phải trở về trấn thủ.

“Ông ngoại phải đi sao.” Lâm Thẩm choáng váng mắt.

Nàng ôm cổ Tấn Giang Hầu, đau lòng khóc.

Tấn Giang Hầu cũng ê ẩm trong lòng, ôm lấy cháu ngoại gái nhỏ thông minh đáng yêu, thật lâu không muốn buông ra.

Hắn vẫn mặc khôi giáp, cưỡi chiến mã, xuất lĩnh tinh binh lên đường.

Lâm Thẩm cùng đám người phụ thân, ca ca, tỷ phụ đến ngoại ô đưa tiễn, lệ rơi từ biệt.

Bốn năm đầu tiên trong đời Lâm Thẩm tiểu cô nương thật ngọt ngào hạnh phúc, vui mừng phấn khởi, nhưng mà, vào năm nàng bốn tuổi đầu tiên gả tỷ tỷ đi, sau đó lại tiễn ông ngoại đi, nếm được mùi vị khổ sở của ly biệt.

--

“A Thẩm, học toán thuật.” Lâm Hàn người ca ca này vẫn rất nghiêm túc có trách nhiệm, mặc dù chiều nay đưa tiễn ông ngoại nhưng vẫn không thả lỏng, vẫn kêu Lâm Thẩm đi học toán thuật.

Dưới ánh nến sáng ngời, bộ que tính ngà voi nho nhỏ tron bóng nhẵn nhụi, ảm áp tròn trịa, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa đáng yêu của Lâm Thẩm tôn lên nhau rực rỡ.

Bộ que tính ngà voi này có tổng cộng hai trăm bảy mươi chín que, là do Tấn Giang Hầu biết được mỗi tối Lâm Thẩm đều phải theo Lâm Hàn học toán thuật, sau đó đặc biệt sai người chế tạo cho nàng, “Que tính ngà voi đẹp dễ, cho a Thẩm dùng. Hơn nữa, tiểu a Thẩm thích xinh đẹp, dùng que tính ngà voi sẽ khiến con bé thích học hơn một chút.”

Lâm Thẩm rất thích bộ que tính ngà voi này, kể từ sau khi ông ngoại cho nàng, vẫn một mực dùng.

Mỗi khi đi học toán thuật Lâm Thẩm thường đều rất tập trung, nhưng hôm nay lại rất không chuyên tâm.

“A Thẩm, sao vậy?” Lâm Hàn kiểm chế hỏi.

Lâm Thẩm thờ dãi, “Haizzz, ông ngoại đi rồi, muội nhìn thấy bộ que tính ông tặng cho muội, thấy vật nhớ người, học không vào...”

Thấy vật nhớ người, thấy vật nhớ người...

Lâm Phong và La Thụ, Lâm Khai nghe mà đều ngây ngẩn người.

Lâm Hàn cũng đã hóa đá.

Mọi tối Lâm Hàn vẫn luôn luôn nghiêm khắc quán giáo muội muội lại mở một mặt lưới, không ép buộc muội muội nhất định phải lên lớp.

Nhưng mà buổi tối ngày hôm sau lại khôi phục như thường rồi.

Ở Lâm gia phố Trường An, mỗi tối sau bữa cơm, Lâm Phong và La Thụ, Lâm Khai hoặc hạ cờ vây dưới ánh đèn, hoặc rảnh rỗi nói chuyện phiếm, còn Lâm Hàn lại mang theo Lâm Thẩm ra góc tây bắc phòng khách học toán thuật.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm.

Bất tri bất giác, đã bốn năm trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Phía tây hoàng thành có hai con phố thẳng tắp rộng rãi, phía đông gọi là phố Tư Học, phía tây gọi là phố Mẫn Học.

Cây tùng, cây bách khắp hai bên đường, cạnh đường đó là một trường học, tường đồ thấp thoáng dưới cây xanh, cổ kính xưa cũ.

Trên phố Tư Học có thư viện Văn Hiến, dạy nam sinh; trên phố Mẫn Học có thư viện Mộ Hiền, chỉ thu nữ sinh.

Từ cửa chính thư viện Mộ Hiền đi vào chính là đại viện có bức tường phù điêu, đây cũng chính là tiền viện rồi, tiền viện vuông vức thẳng tắp, lui về sau nữa chính là nhị môn, bên trong nhị môn là phòng học của các nữ hài nhi, lớp học lầu gác đình các đan xen hợp lý, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Nơi đây là nữ học nổi tiếng, quy củ rất nghiêm, nam gia trưởng đưa học sinh tới hay đón học sinh bình thường chỉ cho phép tới cửa, cho dù thân phận tôn quý chút, lớn tuổi chút cũng nhiều lắm đưa đến nhị môn, xa hơn vào trong vạn lần không được.

Có thể nói, nam nhân có thể đi vào trong thư viện Mộ Hiền nhất định có lai lịch, không phú thì quý, không giống bình thường.

Mỗi buổi chiều lúc sắp tan học, ngoài cửa lớn của thư viện Mộ Hiền nhất định đầy ắp người, xe, cỗ kiệu, kể cả tiền viện cũng thường sẽ có vài nam nhân có thân phận khác với người thường tới đón nữ nhi hoặc muội muội, thân thích, thỉnh thoảng lại còn xuất hiện vài vị thiếu niên phong độ nhanh nhẹn.

Có một ít nữ sinh của thư viện Mộ Hiền rất hứng thú với mấy nam tử này, sẽ núp ở phía sau tường hoa nhìn ra ngoài, tùy tiện bình phẩm. Dĩ nhiên làm như vậy phải giấu người khác, nếu như bị người nhìn thấy hoặc bị lão sư bắt được, là chuyện rất mất mặt mũi.

Học sinh của thư viện Mộ Hiền có số tuổi từ năm, sáu tuổi đến mười lăm mười sáu tuổi không giống nhau, nên trường học căn cứ theo số tuổi, học thức mà chia các năng thành sáu ban.

Năm sáu tuổi ấu học ban, bảy tám tuổi chính là tiểu học ban, chín mười tuổi là thiếu học ban, mười một mười hai tuổi là trung học ban, mười ba mười bốn tuổi là cao học ban, mười lăm mười sáu tuổi chính là đại học ban rồi.

Đến giờ tan lớp, cửa phòng học tiểu học ban mở ra, Đổ tiên sinh dạy học bước chân trang trọng đi ra đầu tiên, theo sau chính là các học sinh tiểu học ban tốp năm tốp ba, kết bè kết phái đi ra.

Những học sinh tiểu học ban này có chừng hai ba mươi người, bởi vì mộ danh mà đến cầu học có rất nhiều người, cho nên học sinh thư viện Mộ Hiền đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, những học sinh tiểu học ban này phần lớn đáng về gọn gàng sạch sẽ, cử chỉ lịch sự, tao nhã lễ độ.

Một tiểu cô nương trong đó cực kỳ khiến cho người ta chú ý.

Nàng có gương mặt tròn trịa, da rất trắng rất nhẵn mịn, sáng trong giống như bạch ngọc thượng hạng, mắt vừa đen vừa sáng, thật to, vô cùng tinh xảo, lóe ra ánh sáng thông minh. Cái mũi thanh tú mà thẳng tắp, nhìn qua vô cùng thuận mắt, cái miệng càng đẹp mắt, ngọt ngào tươi mới giống như cánh hoa hồng.

Nhìn dáng dấp nàng chừng bảy tám tuổi rồi, chính là độ tuổi thay răng, ở độ tuổi này tiểu cô nương bình thường sẽ không quá dễ coi, nàng lại không như vậy, trắng trẻo mũm mĩm, giống như một nụ hoa chớm nở.

Nàng và hai tiểu cô nương khác độ tuổi tương đương đi cùng nhau, nhìn dáng dấp ba người rất thân thiết.

“Tiền viện có mấy người đang chờ đón con, đi bên trái đi.” Nghiêm tiên sinh giám sát đi tới dẫn dắt các tiểu cô nương ra khỏi nhị môn, đi về đường mòn bên phải.

“Có người tới đây đón con sao?” Lâm Thâm cười híp mắt hỏi.

Độ tuổi đang thay răng, cho dù là nam hài hay nữ hài nhi, bởi vì có nhiều người sợ xấu xí mà không dám nói nhiều lại không dám cười, nhưng Lâm Thâm lại trời sinh tính tình lạc quan, luôn có dáng vẻ rất vui sướng. Do đó, mặc dù răng đã rụng mất hơn phân nửa, nhưng nàng vẫn cười đến vô cùng xán lạn.

“Biết rõ còn hỏi.” Nghiêm tiên sinh có tính tình nghiêm túc, nghiêm cẩn, nhìn thấy tính tình buông tuồng này của Lâm Thâm rất không thích, liếc nhìn nàng nói.

“Luân ca ca và a Dục lại tới đón ta.” Lâm Thâm sung sướng cười.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục học ở thư viện Văn Hiến cách một con đường, tan học đều sẽ tới đón Lâm Thâm.

Sau khi đón Lâm Thâm, ba người sẽ cùng nhau đến phủ Hoài Viễn Vương.

Lâm Đàm thành thân được một năm đã sinh hạ một đôi long phượng thai, hoàng đế vui mừng vô hạn, tự tay đặt tên cho đôi long phượng thai, nam hài nhi tên là a Hạo, nữ hài nhi tên là a Hân, hiện giờ đã được ba tuổi rồi.

A Hạo và a Hân là một đôi dờ hoi, Lâm Thâm làm di nhỏ này một ngày không gặp được hai đứa sẽ ngứa ngáy trong lòng, cho nên khi Lương Luân và Cao Nguyên Dục tới đón nàng luôn vô cùng vui mừng, hôn hờ đi tới.

Gặp cháu ngoại trai nhỏ và cháu ngoại gái nhỏ ở phủ Hoài Viễn Vương trước rồi mới sẽ lưu luyến không rời quay về phố Trường An.

Thứ nhất Sơn Trần Trần và Hường Du Ninh cách phủ Hoài Viễn Vương hơi xa, thứ hai có Lương Luân và Cao Nguyên Dục ở đây, đi chung rất không tiện, cho nên sau khi tan học không đi cùng một lối với Lâm Thâm.

Nghe nói Lương Luân và Cao Nguyên Dục lại tới đón Lâm Thâm rồi, Sơn Trần Trần hâm mộ, “Người có thể đi gặp cháu ngoại trai nhỏ và cháu ngoại gái nhỏ nữa rồi hả, thật tốt. Ta đã rất nhiều ngày không được gặp Hâm ca nhi rồi, thật nhớ thằng bé mà.”

Sau khi Sơn Gia Hỷ gả cho Cố Tấn Minh cũng sinh một nhi tử, nữ danh là a Hâm, năm nay đã hơn hai tuổi rồi, chính là lúc đáng yêu dễ chơi, Sơn Trần Trần rất thích nó. Nhưng mà đi nhỏ muốn gặp cháu ngoại cũng không phải ngày ngày có thể gặp, không có cách nào.

Hường Du Ninh lại cau mày, “Tiểu oa nhi có gì hay chứ? Giống như tiểu a Nam nhà tỷ tỷ ta, đang yên đang lành cứ khóc đến rung trời, cho dù là ai dỗ đều không nín, ta mới không nhớ nó đâu.”

Sau khi Hường Hinh Ninh gả cho Đường Hi cuộc sống cũng rất mỹ mãn, năm ngoái nàng cũng sinh một nhi tử, hiện giờ đứa nhỏ này còn chưa đến một tuổi, tính khí ngược lại rất lớn, rất thích khóc lớn náo loạn, mỗi một lần Hường Du Ninh nghe thấy nó khóc đều muốn che lỗ tai, bỏ trốn mất dạng.

“Tiểu a Nam lớn hơn một chút nữa sẽ rất dễ chơi.” Lâm Thâm rất có kinh nghiệm nói cho nàng biết.

“Thật đó, sau khi hài tử biết nói biết đi, rất thú vị.” Sơn Trần Trần rất tán thành lời Lâm Thâm nói, “Sau khi Hâm ca nhi biết nói chuyện rồi ta mới thích chọc nó chơi đó.”

Hường Du Ninh nhếch miệng mà cười, “VẬY đợi đến khi a Nam tiểu tử thúi kia lớn hơn một chút, biết nói, biết đi thôi.”

Ra khỏi nhị môn, ba tiểu cô nương chia tay nói lời từ biệt, Sơn Trần Trần và Hường Du Ninh đi theo Nghiêm tiên sinh đi về phía bên phải, Lâm Thâm lại dọc theo một đường mòn trái đá cuội ở bên trái viện.

“Luân ca ca, a Dục!” Thấy hai bóng người quen thuộc, Lâm Thâm hoan hô.

Lương Luân đã là thiếu niên cao ráo mười một mười hai tuổi, tuấn tú sáng sủa, giống như ngọc thụ lâm phong, một bộ áo bào màu xanh nhạt càng tôn lên khuôn mặt như mỹ ngọc của hắn, nhanh nhẹn văn nhã.

Cao Nguyên Dục và Lâm Thâm xấp xỉ tuổi nhau, nhưng dáng hắn rất cao, còn cao hơn Lâm Thâm không ít, hắn vốn hơi đầy đặn, sau khi cao lên vóc người lại thon dài rất nhiều, đôi mắt to càng thêm linh động đẹp mắt hơn khi còn bé, sáng chói chói mắt như mấy ngôi sao sáng ngời nhất trong bầu trời đêm.

“A Thâm” Thấy a Thâm tới đây, Lương Luân mỉm cười đi tới, thay nàng nhận lấy túi sách trong tay.

Thư viện Mộ Hiền không cho phép mang theo thị nữ vào lớp học, túi sách phải tự mình thu thập, tự mình mang.

“Này, Lâm Thâm” Cao Nguyên Dục hào hứng bùng bùng, “Hôm qua sau khi ta hồi cung nói chuyện cười do đôi long phượng thai gây ra cho tổ mẫu nghe, tổ mẫu cao hứng không thôi, thưởng cho ta vài món đồ chơi, ta chia cho người một nửa!”

“Tại sao phải chia cho ta chứ?” Lâm Thâm lắc đầu, “Vô công bất thụ lộc.”

“Tại sao có thể vô công bất thụ lộc chứ?” Cao Nguyên Dục không đồng ý, “Người trâu chọc đôi long phượng thai chơi đùa, hai đứa mới có thể bị cười, ta mới có thể nói cho tổ mẫu nghe, tổ mẫu mới có thể cười, ta mới có thể được ban thưởng...”

Lâm Thâm cười đến vui vẻ hơn.

Hết cách rồi, nàng quá thích cười, hề nghe thấy chuyện buồn cười gì đều sẽ cười đến ngửa tới ngửa lui.

Lương Luân thay nàng xách túi sách nhỏ, Cao Nguyên Dục một đường cười cười nói nói với nàng, ba người sóng vai đi ra ngoài. Sau khi đi ra, ba người lên cùng một chiếc xe, còn có hai chiếc xe không khác đi theo bên ngoài, vó ngựa nhẹ nhàng chạy thẳng tới phủ Hoài Viễn Vương.

Một màn Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục lên xe bị hai thiếu nữ ngồi trong chiếc xe ngựa khác nhìn thấy rõ ràng.

Hai người kia là đại học bạn, đều mười lăm mười sáu tuổi, một họ Hồ, tên Hồ Khiết Nghi, một người khác họ Chu, tên Chu Minh Huy.

Bởi vì trước sau cập kê thường sẽ có nữ học sinh định ra hôn sự, sau khi đính hôn sẽ không đi học nữa mà yên tâm ở trong nhà chờ gả, cho nên nữ sinh hiện giờ còn ở đại học ban tự nhiên đều chưa định thân.

Đến độ tuổi này, chuyện lớn cả đời còn chưa quyết, có một vài nữ hài nhi đều sẽ nóng nảy trong lòng, sẽ cực kỳ lưu ý đến nhà người khác có con cháu thanh niên ở trong kinh thành.

Hồ Khiết Nghi và Chu Minh Huy đều như thế, đều rõ như lòng bàn tay về các thanh niên tài俊 còn chưa định thân ở trong tất cả thế gia đại tộc, số tuổi tương mạo tính tình sở thích các thứ đều quá thật đọc thuộc lòng.

Thấy Lâm Thấm, Hồ Khiết Nghi khẽ cười cười, “Vị Lâm nhị tiểu thư này ngược lại vô cùng tốt số, còn nhỏ tuổi đã có con của một vị trưởng công chúa và một vị hoàng tử lấy lòng nàng rồi. Nàng ấy, trưởng thành có lẽ không lo gả ra.”

Chu Minh Huy nghe ra được trong lời nói của nàng có ý tứ ghen tỵ mơ hồ, không khỏi giận trách, “Nàng mới tí tuổi vậy, có liên quan gì đến chúng ta chứ?”

Lâm Thấm quá nhỏ, cho dù phải lập gia đình cũng phải đến bảy tám năm sau, khi đó Hồ Khiết Nghi và Chu Minh Huy đều đã cảnh lá thành bóng trái kết dây cảnh rồi. Lâm Thấm có gả được hay không, sẽ gả cho ai thì có liên quan gì đến bọn họ chứ.

Sắc mặt Hồ Khiết Nghi ửng đỏ, thờ dãi, “Ngươi đừng chê cười, ta cũng chỉ nhất thời cảm hoài mà thôi. Ngươi biết không? Hiện giờ sáu vị hoàng tử đầu tiên đã thành thân, phần lớn các Vương phi đều có xuất thân cao quý. Khang Vương phi là trưởng tôn nữ của Thẩm Tướng, Mục Vương phi là đích tiểu thư phủ Tề Quốc công, Kỳ Vương phi là muội muội ruột của Trần Nam Tướng quân, Trang Vương phi là thiên kim Bình Tây Hầu, Tào Vương phi là ái nữ An Dương trưởng công chúa, đều xuất thân danh gia vọng tộc, nhà mẹ rất có quyền thế. Chỉ có hoàng trưởng phi Lâm thị là ngoại lệ, cha nàng ta chỉ là tên quan tứ phẩm ở kinh thành mà thôi, gia tộc đã sớm suy tàn, không người nổi nghiệp, chỉ dựa vào hân một thân một mình chống đỡ. Lâm thị xuất thân như vậy đời nào có tư cách làm hoàng trưởng tử phi chứ? Nhưng vận khí của nàng ta thật tốt, ca ca sinh đôi của nàng ta cứu tính mạng hoàng trưởng tử, hoàng trưởng tử đã mối tình thất thiết với nàng ta rồi, không phải nàng ta không cưới. Haizzz, đều là nữ tử, tại sao chúng ta xui xẻo tồi tệ, Lâm thị ngược lại có mệnh tốt như vậy chứ? Không riêng gì nàng ta tốt số, tiểu muội muội của nàng ta cũng may mắn, còn nhỏ tuổi đã có quý nhân ton hót nịnh bợ lấy lòng. Thập tứ hoàng tử là con nhỏ tuổi nhất của bệ hạ, rất được sủng ái, hân vốn phải học trong cung, nhưng hân lại cố tình đến thư viện Văn Hiến, nghe nói bệ hạ đã đích thân mắng hân, nhưng không mắng hân tỉnh được...”

Chu Minh Huy ngơ ngác, “Ta vốn không nghĩ nhiều như vậy, nghe ngươi vừa nói, thật sự có chuyện như vậy. Haizzz, tại sao lại có người có vận số tốt như thế chứ, chúng ta cũng là...”

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều phiền muộn.

Hồ Khiết Nghi cắn giận, “Chúng ta không đẹp sao, không thông minh sao, kém Lâm thị cái gì sao? Dĩ nhiên không phải, chúng ta chỉ không có một người ca ca tốt trùng hợp cứu được Hoài Viễn Vương mà thôi.”

“Đúng vậy.” Chu Minh Huy lại xót xa chán nản.

Nữ hài nhi tốt thì như thế nào? Không có gia thế tốt, không có phụ thân tốt, không có ca ca tốt, như vậy sẽ không có người cao quý tới mai mối cầu hôn, sẽ không có tiền đồ sáng sủa.

Hai người cảm khái hồi lâu mới lên xe rời đi.

Sắc trời ngả về tây, ánh trời chiều cuối ngày chiếu lên cạnh cửa, bốn chữ lớn thư viện Mộ Hiến xinh đẹp hòa nhã, thanh tao lịch sự giống như sen hồng soi bóng nước, như mây lơ lửng trên đầm trong như ngọc, xa hoa lộng lẫy, rạng rỡ phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ba người Lâm Thấm ngồi xe ngựa đến trước cửa phủ Hoài Viễn Vương, xuống xe, đổi sang một chiếc xe lừa xinh xắn, đi thẳng đến hậu điện.

Chiếc xe lừa này là do Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đặc biệt chuẩn bị cho Lâm Thấm, vừa dễ nhìn lại chơi vui, kéo xe là con lừa xám, dáng dấp giống với tiểu Hôi của Lâm Thấm đến mấy phần. Lâm Thấm rất thích chiếc xe này, hễ đến phủ Hoài Viễn Vương đều luôn muốn ngồi một lúc.

“Nhị tiểu thư tới.”

“Lương thiếu gia tới.”

“Thập tứ điện hạ tới.”

Nhìn thấy ba người xuống xe trước cửa hậu điện, các thị nữ vội tới đây nghênh đón, cười chào hỏi.

Tiến vào cửa điện, đập vào mi mắt đầu tiên là một vị mỹ nữ tuyệt sắc mặc cung trang, da sáng trắng cả tuyết, thanh lệ vô cùng.

Thấy vị mỹ nữ này, Lâm Thấm mặt mày hớn hở gọi một tiếng “Tỷ tỷ” rồi định nhào về phía nàng!

Từ trước đến giờ Lâm Thấm ở phủ Hoài Viễn Vương không có gì khác ở nhà mình, người trong Vương phủ từ quản sự cô cô đến thị nữ bình thường

đều không dám làm trái nàng, hôm nay lại khác.

Lâm Thấm vừa định nhào vào trong ngực tỷ tỷ, một vị nữ quan vẻ mặt nghiêm túc ở bên cạnh lập tức nở nụ cười ngăn cản nàng trước, “Nhị tiểu thư, xin lỗi, thân thể hoàng trưởng tử phi không tiện, sợ rằng thời gian này không tiện thân cận nhiều với nhị tiểu thư.”

“Hà?” Lâm Thấm không khỏi ngây ngẩn cả người.

Không để cho nàng thân cận nhiều với tỷ tỷ... đây là có ý gì đây...

Lâm Đàm mỉm cười nhìn nàng, giữa chân mày có một vẻ ôn nhu không nói ra được, giống như tỷ tỷ, càng giống như mẫu thân, vô cùng ấm áp.

Lâm Thấm chấp tay, làm dáng vẻ thâm trầm dạo bước trong điện, “Chư nữ quan không để cho ta thân cận nhiều với tỷ tỷ, nói thân thể tỷ tỷ không tiện, nhưng thân thể tỷ tỷ rất khỏe, tuyệt đối không giống như bị bệnh...”

“Đúng vậy, thân thể tỷ tỷ rất khỏe.” Lương Luân và Cao Nguyên Dục đều không hẹn mà cùng nói.

Mặc dù hai người bọn họ một người phải gọi Lâm Đàm là “Biểu tẩu”, một người phải gọi Lâm Đàm là “Đại tẩu”, nhưng từ trước đến nay ở trong lòng bọn họ Lâm Đàm từ khi mới bắt đầu gặp đã giống như vị tỷ tỷ thân cận đáng kính, cho nên, trong âm thầm hai người vẫn gọi là tỷ tỷ. Chỉ đến khi cung đình tụ hội, tình huống chính thức trình trọng mới theo quy củ gọi là “Biểu tẩu” “Đại tẩu”.

Lâm Thấm hiện vẻ giao hoạt, “Chư nữ quan, có phải tỷ tỷ ta có việc mừng không?”

Chư nữ quan do Chu thái hậu ban thưởng cho phủ Hoài Viễn Vương, nàng tinh thông được lý, hơn nữa tinh thông phụ khoa, còn có thể đỡ đẻ, tính tình lại rất nghiêm cẩn, nhưng nàng làm người không hề linh hoạt biến báo, cũng không tinh thông thể thái nhân tình. Lâm Thấm vừa hỏi như vậy, nàng nhất thời bị làm khó, mềm giọng nói: “Cái này à, cái này à...” Áp a áp ứng không biết nên nói sao rồi.

“Lắc đầu không tính gật đầu tính, dứt khoát một chút đi!” Lâm Thấm thúc giục.

“Đúng vậy, lắc đầu không tính gật đầu tính, dứt khoát một chút!” Cao Nguyên Dục nhiều loạn thêm.

Lâm Đàm cười thân nhiên, “Được rồi, đừng làm khó Chư nữ quan nữa, nàng là người luôn đáng hoàng, nào chống lại được các đệ muội tiểu bướng bỉnh này từng bước áp sát.”

Lâm Thấm cười hi hi, đi tới trước mặt nàng, cẩn thận cầm lấy tay nàng, nũng nịu nói: “Tỷ tỷ, vậy tỷ nói cho muội biết đi, nói cho muội biết đi mà.”

Lâm Đàm hé miệng cười, “Thật ra thì nói cho mấy đứa cũng không có chuyện gì, mặc dù nhìn mấy đứa như hồ đồ, nhưng thật ra trong lòng đều hiểu rõ, không phải là hài tử hồ đồ.”

Nàng mỉm cười nhìn bụng mình, ánh mắt nhu hòa hơn, “A Thấm, sợ rằng tỷ tỷ sẽ phải cho muội thêm một cháu ngoại trai nhỏ hoặc cháu ngoại gái nhỏ rồi!”

Chư nữ quan ở bên cạnh không khỏi gấp gáp, “Vương phi, giờ còn chưa đủ ba tháng đâu...”

Theo tập tục xưa, mang thai chưa tới ba tháng, thai ngôi còn chưa vững vàng, không nên nói ra bên ngoài.

Lâm Đàm mỉm cười, “Không sao, tất cả ở đây đều là người mình.”

Chư nữ quan nhỏ giọng nói: “Dạ, Vương phi.” Tránh sang bên cạnh, không nói thêm nữa.

Lâm Thấm sung sướng xoay mấy vòng, “Lại có cục cưng gọi muội là dì nhỏ rồi!” nghĩ đến lại có trẻ nít đáng yêu mềm nhũn trắng trẻo ra đời, vui sướng nhưong mây.

Cao Nguyên Dục cũng tỏ vẻ rất hiểu chuyện, “Tỷ tỷ, đệ nhất định không nói cho ai cả, kể cả mẫu phi đệ cũng sẽ không nói. Nhưng mà...” Hắn do dự một chút, “Có thể nói cho tổ mẫu không?”

Lâm Đàm cười, dịu dàng nói cho hắn biết, “A Dục, đại ca đệ sẽ nói cho tổ mẫu, có lẽ bây giờ lão nhân gia ngài đã biết rồi đấy.”

“Thật sao.” Cao Nguyên Dục như trút được gánh nặng, “Vậy thì tốt quá.”

Lương Luân tỏ vẻ lạnh nhạt, “A Dục, ta và đệ không giống nhau rồi, ta có thể nói cho bà ngoại, cũng có thể nói cho nương ta biết.”

Tương Dương trưởng công chúa vẫn luôn luôn thân thiết với Hoài Viễn Vương đứa cháu này, nói là cô cô, nhưng không khác mẫu thân bao nhiêu. Chuyện có thể nói cho thái hậu thì có thể nói cho Tương Dương trưởng công chúa biết, đây không hề nghi ngờ.

Cao Nguyên Dục hơi mất hứng “Haizz” một tiếng.

Từ trước đến giờ quan hệ giữa Lương Luân và hắn vẫn rất tốt, thấy hắn như vậy, trấn an vỗ vỗ hắn, “A Dục, đừng suy nghĩ nhiều làm gì.”

Lâm Thấm đắm chìm trong vui sướng vì có nhiều thêm một tiểu hài tử gọi nàng là dì nhỏ, giống như không nghe thấy hai người đối thoại, vui mừng khắp khỏi nói: “A Hạo ở đâu? A Hân ở đâu? Vào lúc này đang chơi đùa ở thiên điện phải không, muội đi tìm hai đứa!” Thật vui mừng đi thiên điện.

Thiên điện là địa bàn của a Hạo và a Hân, Lâm Đàm người làm mẹ này rất tỉ mỉ, mặc dù có mấy người bảo mẫu hầu hạ bên cạnh, nhưng vẫn không yên lòng, trên nền trải thảm thật dày, tường cũng dán rất kỹ, kể cả cái bàn, cái ghế đều bọc góc lại, tránh khỏi lở như không cần thận đôi long phượng thai ngã xuống hay như thế nào sẽ dập đầu bị thương.

A Hạo và a Hân đang bận rộn đấy, ngồi đối diện nhau, mỗi đứa cầm cây bút, không biết đang viết, vẽ cái gì trên giấy.

Lâm Thấm thấy đôi long phượng thai này lòng tràn đầy vui mừng, ưỡn eo thon đứng trong điện, cười hi hi nói: “Dì nhỏ giá lâm, các con còn không mau tới trước nghênh đón!”

A Hạo ngẩng đầu lên bất mãn nhìn vị dì nhỏ này của mình, nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn lại, cúi đầu tiếp tục viết chữ.

A Hân nghe thấy giọng của Lâm Thấm lại vui mừng kích động, ném bút trong tay đi, vui vẻ chạy về phía Lâm Thấm, “Dì nhỏ, dì nhỏ!”

Lâm Thấm mở cờ trong bụng, ôm lấy a Hân hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, hài lòng khích lệ, “A Hân thật nghe lời!”

A Hân vốn vờ nắm lấy tay Lâm Thấm đi về trước, “Dì nhỏ, vẽ, vẽ!” Nói cho Lâm Thấm rằng nàng đang vẽ tranh đó.

Lâm Thấm đi qua nhìn, chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành vẽ ngang một đường, dọc một đường, xiên xiên vẹo vẹo, không ra là lối gì, rộng rãi cười cười, “A Hân vẽ thật đẹp đấy.”

A Hân vui mừng toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, “Thật đẹp nha, thật đẹp nha.”

A Hạo buồn bực nhìn a Hân.

Lâm Khai và Lâm Đàm đôi long phượng thai này có dáng dấp rất giống nhau, a Hạo và a Hân lại không như vậy.

A Hạo da trắng như ngọc thạch, tron mịn nhắn nhui, trắng như mỡ đông, trong cương thấy nhu, đôi mắt xéch đẹp uy nghiêm, vừa nhỏ vừa dài, trong khe ngoài vênh, nhắm mở có hồn quang bức người, uy nghi và cao quý này không nói cũng hiểu.

A Hân lại có màu da trắng như sứ, mềm mịn óng ánh, giống như đường trắng, khiến cho người ta vừa liếc mắt đã thấy ngọt ngào, đôi mắt hạnh vừa lớn vừa tròn, trong suốt rõ ràng, rất đẹp mắt, cũng rất đáng yêu.

Tính tình của hai huynh muội cũng không giống nhau. Giống như lúc Lâm Thấm đi vào vung cánh tay hô lên, “Dì nhỏ giá lâm, các con mau tới nghênh đón”, hai mắt a Hân lóe sáng như sao rồi đi nghênh đón dì nhỏ, nhưng a Hạo vẫn ngồi không nhúc nhích, biểu đạt bất mãn với lời dì nhỏ nói.

“A Hạo, mắt hứng sao?” Lâm Thấm cười híp mắt nhìn cháu ngoại trai nhỏ, “Là bởi vì cháu sắp có tiểu đệ đệ tới chia bớt cung chiều sao? Này, đừng như vậy chứ, trước khi có cháu và a Hân, tỷ tỷ hiểu dì nhất, dì còn không ghen tỵ với hai đứa. A Hạo, hào phóng chút đi.”

“Mới không phải ghen tỵ.” A Hạo nghiêm mặt, “Là dì nhỏ nói chuyện thiếu sót.”

“Thiếu sót.” A Hân học ca ca nói chuyện như vệt.

Đôi huynh muội sinh đôi, trước sau kém mấy canh giờ, a Hân ngây thơ đáng yêu, a Hạo lại ông cụ non hơn nhiều.

Lâm Thấm không khỏi vui mừng, “A Hạo, thường nói cháu ngoại giống cậu, lời này thật không sai mà, cháu và cậu hai của cháu thật giống nhau, đều nghiêm chỉnh đứng đắn như vậy.”

Về mặt nghiêm chỉnh này của a Hạo đúng là có vài phần giống với Lâm Hân. Lâm Thấm ngày ngày đi học với Lâm Hân, thật sự vô cùng quen thuộc với sắc mặt này.

“Ừm, cháu giống cậu hai.” A Hạo kiêu ngạo gật đầu.

“Cháu ngoại giống cậu chứ sao.” Lương Luân từ bên ngoài đi vào, cười nói: “Lúc trước ta gặp cậu, cậu còn nói ta giống cậu đó.”

“Cậu ta cũng nói ta giống cậu, nhưng mà ta cảm thấy ta dễ nhìn hơn cậu nhiều.” Cao Nguyên Dục chạy vào như một làn khói, ngồi ở bên cạnh Lâm Thấm, mặt mày hớn hơ, “Nhưng mà, lại nói cháu ngoại giống cậu, ta cảm thấy thú vị nhất vẫn là cậu La gia với cậu nhỏ của hân!”

“Phụt...” Lương Luân và Lâm Thấm không khỏi cùng bật cười.

Cậu La gia trong miệng Cao Nguyên Dục đương nhiên là La Giản thế tử phủ Tấn Giang Hầu rồi.

Kể từ sau khi La Giản cưới Ngôn Yên thật sự giống như biến thành một người khác, chịu tích cực tiến lên, cũng chịu chiếu cố tộc nhân rồi, hiện giờ nhậm chức thống lĩnh thị vệ trong cung, làm người hào sảng trượng nghĩa, rất có thể trấn áp được đám người ở dưới tay hân. Thanh niên có thể vào trong cung làm thị vệ bình thường đều có bối cảnh không đơn giản, La Giản có thể quản được bọn họ khiêm nhường phục tùng, đây cũng là bản lĩnh.

Khi Tấn Giang Hầu còn ở trong kinh, người Tiêu gia và Tiêu thị coi như đàn hoàng. Đợi đến sau khi Tấn Giang Hầu một lần nữa đi biên quan tây bắc, người Tiêu gia rục rịch góc đầu đây, định để Tiêu thị lật người, nhẹ nhõm thoải mái.

Đầu tiên Tiêu thái phu nhân sai tỷ đệ La Văn Úy, La Văn Lễ thử náo loạn ở phủ Tấn Giang Hầu, nghĩ tới La Giản lỗ mãng, Ngôn Yên mới vừa vào cửa không lâu, nhất định không đàn áp được, nói không chừng sẽ thả lỏng.

Ai ngờ Ngôn Yên mồm miệng lanh lợi, tính tình lại quả quyết, tỷ đệ hai người La Văn Úy mới vừa bắt đầu gây chuyện đã bị nàng dùng lời lẽ trấn áp, lại sai người mời tộc trưởng, tộc trưởng phu nhân đến, tỷ đệ La Văn Úy náo loạn đến mặt mày xám tro, không kiếm được một chút chỗ tốt nào.

Tiêu thái phu nhân nào chịu để yên như vậy? Nàng liền thả ra tiếng gió, nên lập người kế thừa kế thừa hương khói cho nhị gia, nhị phu nhân Tiêu gia. Lý do của nàng cũng rất đường hoàng, “Nhị đệ và nhị đệ muội không ai đáng trà cùng cơm, dưới cừu tuyến chắc cũng không yên ổn được. Khi còn sống nhị đệ muội nhất định không chịu nhận con thừa tự, ta cũng không đành lòng làm trái ý nàng. Nhưng nàng không muốn nhận con thừa tự, vẫn còn nhị đệ ta kia mà, mấy tối nay nhị đệ đều báo mộng cho ta, vừa tiêu tụy lại gầy gò, nói dưới lòng đất không có cơm ăn, đói sợ, các người nghĩ thử xem, nếu ta không nhận con thừa tự hương hỏa cho nhị đệ, tương lai ta chết, nào còn có thể diện đi gặp hân và đại ca hân chứ.”

Nàng nói lời có lý, ai cũng không nói được gì, vì vậy Tiêu gia bắt đầu chọn nhị tử kế thừa cho chi thứ hai của Tiêu gia rồi.

Chi thứ hai của Tiêu gia vốn có gia tài rất phong phú, nhưng khi nhị phu nhân còn sống đã lần lượt để phần lớn gia sản cho nữ nhi của nàng là Tiêu Huyền, còn dư lại cũng không có bao nhiêu. Nhưng mà vẫn là một phần gia sản rất không tệ, nếu có được nó, nguyện ý qua vẫn có rất nhiều người.

Tiêu gia là đại gia tộc, hễ là đại gia tộc chắc chắn sẽ có dòng thứ, không hẳn ai cũng giàu có xa xỉ, những bàng chi túng thiếu này nghe nói có chuyện tốt như vậy, ai cũng liếc nhìn luôn cúi muốn chen vào trong, làm con nối dòng cho Tiêu nhị gia, Tiêu nhị phu nhân đã qua đời, được đến một món tiền của.

Nhưng mà, Tiêu thái phu nhân nhắc đến người kế thừa tự nhiên có mục đích của nàng.

Nàng muốn tìm một người quang minh chính đại trở thành cậu của La Giản, có câu nương thân cữu đại, người làm cháu ngoại thấy cậu tự nhiên phải cung kính.

(*) Nương thân cữu đại: tương tự câu “Sầy cha còn chú, sầy mẹ bú dì”.

Có vị cậu như vậy, Tiêu thái phu nhân vừa đám vừa xoa, xuống tay từ chỗ La Giản.

Nàng sẵn có mục đích này, nào chịu dễ dàng nhận con thừa tự chứ? Đương nhiên đã có đối tượng rồi, đối tượng này chính là tiểu nhi tử ruột thịt Tiêu Trạch của nàng. Nếu có thể để Tiêu Trạch thành con thừa tự cho chi thứ hai, như vậy, Tiêu Trạch vừa có thể được gia sản của chi thứ hai, lại trở thành cậu thừa tự của La Giản, nói chuyện đã có thể không giống với ngày trước. Lời hân nói cho dù La Giản không thích nghe cũng phải nhịn lấy mà nghe.

Tiêu thái phu nhân đánh tính toán thật tốt, nhưng đáng tiếc La Giản lại không để cho nàng như nguyện.

La Giản ra tay trước chiếm lợi thế, tìm cho mình một cậu nhỏ.

Trong tộc Tiêu thị có một vị lão nhân tuổi đã hơn thất tuần, năm lão nhân này bảy mươi hai tuổi lại mua một mỹ tử, hơn nữa còn sinh một nhi tử với vị mỹ tử này. Bởi vì trong nhà xếp thứ bảy, lại do khi phụ thân hơn bảy mươi tuổi mới sinh ra, nên nhũ danh là Thất nhi. Thất nhi thông minh lanh lợi, rất được cha thương yêu, nhưng phụ thân hắn là lão nhân đã thất tuần, có thể sống được bao lâu đây? Vào năm hắn năm tuổi đã đi đời nhà ma rồi.

Thất nhi có sáu ca ca, sáu ca ca này đều đã thành thân, vốn có thể được một phần sáu gia sản nhưng hiện giờ phải phân cho tiểu đệ đệ một phần, bọn họ nào nguyện ý? Dù sao Thất nhi còn nhỏ, lại không có nhà ông bà ngoại làm chủ thay hắn, nên cố tình chia gia sản thành sáu phần, mỗi người một phần, chỉ không có phần của Thất nhi.

Không chỉ không có phần gia sản của Thất nhi, còn bán cả mẹ đẻ của Thất nhi đi, để Thất nhi đi cùng ăn cùng ở với gã sai vặt.

Thất nhi vốn ăn sung mặc sướng, nhưng sau khi phụ thân qua đời, hắn lại sống cuộc sống khổ cực.

Người cậu nhỏ mà La Giản tìm tới chính là Thất nhi này.

“Tiểu Thất à, dù sao người không còn cha, các ca ca lại ước gì không có người, người không ở lại Tiêu gia được, chỉ bằng theo ta đi. Ta đây đang cần một người cậu, người cậu này phải họ Tiêu, phải cùng một thế hệ với ông ngoại ta. Người đúng lúc vừa vặn, đi theo ta đi, về sau ta coi người như nhi tử mà nuôi.” La Giản nói với Thất nhi như vậy.

Thất nhi là hài tử thông minh, lập tức đồng ý.

Không đồng ý thì phải làm thế nào đây? Các ca ca khác mẹ của hắn đã bán mẹ đẻ hắn đi, để cho hắn cùng ăn cùng ở với hạ nhân, chờ thêm thời gian nữa nói không chừng cũng sẽ lạng lẹ bán hắn đi, hắn có chết cũng không ai biết.

Mặc dù La Giản và hắn vốn không quen biết, nhưng La Giản cả lơ phát phơ nói rằng “Ta đây đang cần một người cậu”, Thất nhi tin luôn.

Làm cậu cho La Giản dù sao cũng tốt hơn làm hạ nhân ở Tiêu gia.

Lúc Tiêu gia tập hợp đầy đủ tộc nhân để thương nghị chuyện lập người thừa kế cho chi thứ hai, La Giản mang theo Thất nhi đi, “Bà ngoại ta vẫn không

muốn lập người kế thừa là bởi vì bà cảm thấy không có hài tử nào có tư chất hơn người xứng đáng để phụng dưỡng bà và ông ngoại ta, nhưng Thất nhi lại khác, Thất nhi thông minh, ông ngoại bà ngoại ta nhất định rất thích.”

Đề tỏ vẻ mình không nói sai, hắn còn đặc biệt dẫn Thất nhi và mấy người khác cùng đi đến từ đường bái lạy ông ngoại và bà ngoại hắn, “Ông ngoại, bà ngoại, nếu như hai người thích ai làm nhi tử, lúc người đó đập đầu hai người tắt đèn đi, yên nghỉ dưới đất đi.”

Hắn để người thấp đèn trước linh vị, trong miệng lầm bầm khấn cầu.

Mấy người trong tộc Tiêu gia, kể cả Tiêu Trạch trong đó, khi đi lên đập đầu trước linh vị, đèn vẫn sáng.

Nhưng đến khi Thất nhi quỳ xuống đập đầu, đèn trước linh vị của Tiêu nhị gia và Tiêu nhị phu nhân lại đột nhiên tắt đi.

“Ông ngoại, bà ngoại, hai người cũng thích Thất nhi đúng không? Đã chọn trúng Thất nhi làm nhi tử đúng không?” La Giản lệ nóng lưng trông.

Lúc hắn kéo Thất nhi qua, lệnh cho Thất nhi gọi cha gọi nương về phía linh vị, Thất nhi thông minh cỡ nào, lập tức rất cung kính đập đầu, “Cha, nương, hài nhi bái kiến.”

Mấy người Tiêu thái phu nhân và Tiêu Trạch đều nao loạn, nhưng bắt đắc dĩ thay tuy rằng Thất nhi nhỏ, nhưng bồi phận lại đúng, bọn họ không có đầy đủ lý do để phản đối. Cuối cùng càng nao loạn càng lớn, đến sau cùng vẫn là La Giản thắng, lập Thất nhi làm con thừa tự.

Sau khi con thừa tự được lập, La Giản muốn mang Thất nhi đến phủ Tấn Giang Hầu nuôi, “Cậu nhỏ của ta còn nhỏ như vậy, thái phu nhân tuổi tác đã cao, sợ rằng không chiều cổ cậu được. Đây là đệ đệ của nương ta, vậy để ta mang đi đi.”

Tiêu thái phu nhân tất nhiên không thuận theo, “Người Tiêu gia, không có lý nào để La gia nuôi, Tiêu gia không nuôi nổi hài tử sao.”

La Giản tách ra một viện ở phủ Tấn Giang Hầu, đặt tên là Tiêu viên, mang theo mấy vị trưởng giả trong tộc Tiêu gia đến xem, “Cậu nhỏ của ta ở trong Tiêu viên, tất cả chi phí do Tiêu gia ra, ta và thê tử chỉ phí tâm thay cậu quan tâm đến ăn mặc ở đi lại mà thôi. Gia sản của cậu đành làm phiền các vị trưởng giả bảo quản thay, chờ sau khi cậu lớn rồi lại giao cho cậu, có được không?”

Các tộc lão nghe hắn nói có lý, và lại giao gia sản cho bọn họ quản lý, có thể thấy được trong lòng vô tư, thương nghị liên tục, cảm thấy đề nghị này của La Giản hợp với lẽ trời tình người, có trăm lợi mà không có một hại, nên đồng ý rồi.

Bởi vì chuyện này, Tiêu thái phu nhân thiếu chút nữa bị tức chết.

Sau khi La Giản nhận Thất nhi này làm cậu nhỏ, Tiêu gia còn định gây khó dễ cho hắn, đó là đường nhỏ cũng không có, hiện giờ Thất nhi lại còn tới ở phủ Tấn Giang Hầu, nếu như Tiêu thái phu nhân muốn làm chuyện xấu, vậy kêu nàng làm như thế nào mới được đây? Nếu như nàng không thể giờ trở với La Giản, vậy nàng nên nghĩ cách nào để cứu được Tiêu Lan nữ nhi bảo bối của nàng đây? Phải biết, Tiêu Lan có tính tình kiêu ngạo, luôn bị giam trong Vinh An đường viện nhỏ này đã sắp phát điên rồi.

Phong ba chuyện lập con thừa tự trôi qua, Tiêu thái phu nhân đã lớn tuổi bệnh nặng một trận, uể oải không chịu nổi.

Thất nhi đi theo La Giản đến ở phủ Tấn Giang Hầu, đổi tên thành Tiêu Kính Sinh, từ đó về sau cùng với La Giản như hình với bóng rồi.

Hắn và La Giản nhìn rất giống một đôi phụ tử, nhưng hắn gọi La Giản là “A Giản”, giống như trưởng bối gọi văn bối, còn La Giản người đã bốn mươi tuổi này lại phải gọi hắn là “Cậu nhỏ” -- không trách được Cao Nguyên Dục nhắc tới lại buồn cười, nếu như nhìn thấy hai người đó ở chung một chỗ, thì biết rõ vì sao buồn cười.

Cậu nhỏ của cậu La gia, đây là một câu chuyện cười lịch sử đã lâu, khi nhắc tới chuyện này, tất cả mọi người đều cười tươi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm cười hi hi nói: “Hiện giờ cậu ta là người bận rộn rồi, đã rất lâu không tới phố Trường An thăm ta. Nếu như ngày nào đó cậu đặc biệt tới thăm ta, cũng nhất định trong ngực ôm hai, sau lưng còn đi theo một người, chà, thật sự cực kỳ náo nhiệt.”

La Giản đã nhiều năm không có nhi tử, hễ là ai quan tâm thương yêu đều không khỏi gấp gáp thay hắn. Năm thứ hai sau khi hắn và Ngôn Yên lập gia đình, Ngôn Yên đã ba mươi tuổi đầu cuối cùng mang thai, lúc ấy La Giản vui mừng đến năm mơ cũng sẽ cười tỉnh, hết sức vui mừng.

Đợi đến khi Ngõn Yên mang thai đủ mười tháng, sinh hạ một đôi tiểu tử mập mạp thì càng thêm thiếu chút nữa mừng như điên. Nhi tử mập mạp lập tức có hai đứa!

Đột đó La Giản thật đúng là gặp người liền cười, gặp người liền đưa trứng gà đỏ, cười đến miệng không khép lại được.

Ngày trước khi hắn đi thăm Lâm Thâm, Lâm Thâm vừa hoan hô vừa nhào vào trong ngực hắn. Nhưng từ lúc có đôi tiểu biểu đệ La Văn Kỳ, La Văn Chân thì lại không được nữa rồi, cho dù La Giản đi đến đâu đều sẽ mang theo đôi nhi tử bảo bối của hắn, khi đến phố Trường An khẳng định mỗi bên tay ôm một đứa, Lâm Thâm muốn nhào qua cũng không có chỗ.

Không chỉ trong ngực ôm hai đứa, bên cạnh còn đi theo một đứa.

Tiêu Kính Sinh, Thất nhi, cậu nhỏ của La Giản, là cái đuôi nhỏ của La Giản, cho dù đi đến đâu đều đi theo La Giản, canh chừng La Giản đặc biệt chặt.

Lâm Thâm từng nói đùa với hắn: “Này, có phải ngươi sợ cậu ta vứt bỏ không?”

Tiêu Kính Sinh xấu hổ cười, thật ngượng ngùng, nhưng mà vẫn canh chừng La Giản chằm chằm không buông.

Lâm Phong và La Thụ đều thờ dài, “Là hài tử đáng thương.” Cha qua đời, nương bị bán, các ca ca trở mặt vô tình, vốn là tiểu thiếu gia cầm y ngọc thực lại luân lạc đến giống như gà sai vật, lúc này La Giản cứu hắn ra, hắn còn không phải cứ dính chặt lấy La Giản sao? Cũng không dám buông ra nữa.

“Cậu La gia thật bận rộn.” Cao Nguyên Dục cười nói: “Mấy ngày trước ta gặp được hắn ở trong cung, quần lấy hắn kêu hắn móc ổ chim non cho ta, hắn xua tay lia lịa, ‘Thập tứ điện hạ, không rảnh, không rảnh, thân phải về nhà ôm hài tử’, chạy đi giống như trận gió, ta đuổi theo cũng không kịp!”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Thâm hài lòng, nở vang trời thay cậu nàng, “Cậu ta rất bận rộn, hơn nữa hiện giờ công phu của cậu ta rất tốt, nếu như cậu muốn chạy, người nhất định không đuổi kịp!”

Lương Luân nhin cười nói, “A Dục, về sau đệ đừng quần lấy cậu La gia móc ổ chim thay đệ nữa, muốn móc ổ chim, hãy về tìm cậu của đệ thì hơn.”

Mặt Cao Nguyên Dục lập tức nhú lại rồi, “Haizzz, sao cậu đệ lại đi móc ổ chim được, cậu đệ là người có văn hóa, quá nhã nhặn.”

Lương Luân và Lâm Thâm đều cười.

A Hân nằm gối lên đầu gối Lâm Thâm, hai con mắt đen như mực không hề chớp nghe di nhỏ và hai chú của nàng nói chuyện, đáng vẻ cực kỳ khôn khéo.

A Hạo lại rất nghiêm túc vui đầu viết chữ, mắt diếc tai ngơ với lời mấy người Lâm Thâm nói.

“Đa đa.” A Hân vội vã gọi hắn, thấy hắn không hề quan tâm, lại giơ tay nhỏ bé cướp lấy cây bút của hắn, giọng nói nghiêm khắc, mang theo ý trách cứ, “Đa đa!”

A Hạo oán trách nhìn muội muội, “Muội lại tới quấy rối.” Hết cách với muội muội rồi, không viết chữ vẽ tranh nữa, làm bạn với nàng, cùng nhau gối lên đầu gối Lâm Thâm.

“Cao Trường Hạo, sao cháu lại hạ thấp thân phận đến bên cạnh di vậy, không phải cháu ghét bỏ di sao.” Lâm Thâm thấy cháu ngoại trai nhỏ cũng tới, trong lòng thích thú, cười tủm tỉm trêu chọc hắn.

“Tạm được.” A Hạo dùng giọng điệu rất miễn cưỡng, hạ mình nói.

Tạm được...

Ba người Lâm Thâm, Cao Nguyên Dục, Lương Luân đều cảm thấy thật buồn cười, bắt giắc cười ra tiếng.

Cao Nguyên Dục hào hứng bùng bùng thương lượng với a Hạo: “A Hạo, cháu lại làm ra mấy chuyện cười nữa được không? Chú hồi cung nói chuyện cười mà cháu làm ra cho thái hậu nghe, một khi lão nhân gia ngài vui mừng, còn thưởng đồ tốt cho chú. A Hạo, lần trước chú nói chuyện lý thú của cháu với a Hân cho thái hậu nghe, đã được tặng vài món đồ chơi...”

Cao Nguyên Dục đang định mặt mày hớn hờ nói tiếp, chỉ thấy a Hạo không chút hoang mang giơ bàn tay nhỏ bé về phía hắn, chậm rãi nói: “Thập tứ thúc, gặp mặt chia đôi.”

“Gặp mặt chia đôi?” Cao Nguyên Dục không khỏi ngẩn ngơ.

Lâm Thâm chắc chắn lấy làm kỳ, “Cao Trường Hạo, mới một tối không thấy, cháu đã lại thêm bản lĩnh rồi, biết nói gặp mặt chia đôi cơ đấy.”

Lương Luân khá buồn bực, “A Dục, a Thâm, hai người nói thử xem, sao Cao Trường Hạo lại thông minh như vậy chứ?”

Cao Nguyên Dục hơi ngẩn ngơ, lại vui mừng, “Cao Trường Hạo, tỷ tỷ cho cháu ăn gì vậy, cháu tiểu oa nhi này lại thông minh hơn người như thế? Lát nữa chú đi hỏi tỷ tỷ thử xem, xem tỷ tỷ cho cháu ăn cái gì, nhớ kỹ, để cho cậu của chú cũng dứt tiểu biểu đệ của chú ăn như vậy.”

“Không cần hỏi, thật ra cũng không phải do ăn cái gì.” Lâm Thấm tự khen nói: “Đều là do ta đây làm đi nhỏ dạy tốt đó.”

A Hạo giống như thật sự không nghe nổi đi nhỏ khoác lác, quay mặt đi nhìn bình hoa cổ dài màu xanh ngọc trên bệ cửa sổ, đôi mắt nhỏ hơi tịch tịch.

“Này, Lâm Thấm, vậy ngươi cũng dạy tiểu biểu đệ của ta đi chứ.” Cao Nguyên Dục thương lượng với Lâm Thấm.

Lâm Thấm cười hì hì, “Không thèm đâu, ta chỉ thích dạy Cao Trường Hạo. Trừ Cao Trường Hạo ra, không thích dạy người khác.”

Nàng trêu chọc cháu ngoại trai nhỏ, ai ngờ cháu ngoại gái nhỏ nghe thấy lại mím cái miệng nhỏ nhắn lại, “Đi nhỏ!”

Lúc này Lâm Thấm mới ý thức được mình đắc tội a Hân rồi, cúi người hôn lên lại cọ cọ khuôn mặt nhỏ bé của nàng, “A Hân và ca ca là sinh đôi, đi nhỏ nói ca ca chính là nói a Hân đó, hiểu không? Đi nhỏ thích a Hân mà.”

Dụ dỗ a Hân vài câu, a Hân lại vui mừng rồi, ôm Lâm Thấm cũng hôn một cái, non nớt nói, “A Hân cũng thích đi nhỏ.”

Hai đi cháu ngoại hôn ta, ta hôn ngoại, vui vẻ ầm ập.

“A Thấm, có phải muội sắp có kỳ thi không?” Lương Luân rảnh rỗi hỏi.

Thư viện Mộ Hiền rất nổi danh, yêu cầu rất nghiêm đối với học sinh, cũng rất thích kiểm tra học sinh. Mặc dù không đến mức ba ngày thi nhỏ năm ngày thi lớn, nhưng cách mỗi nửa tháng lại có một kỳ thi nửa tháng, tất cả học sinh đều phải tham gia, nếu không thi qua thì phải thi lại cho đến khi thông qua thi thôi. Lâm Thấm rất thông minh, nhưng nàng không thích đọc sách, mỗi khi đến kỳ thi nửa tháng, luôn rất không vui vẻ.

“Còn không phải như vậy sao.” Lâm Thấm thở hắt hắt, “Mới lên tiểu học ban mà thôi, không biết cả ngày thi tới thi lui cái gì? Thật chán ghét.”

Nàng là sủng nhi từ trên xuống dưới của Lâm gia, là nhị tiểu thư Lâm gia không buồn không lo, nhưng mỗi nửa tháng có một kỳ thi lại khiến nàng rất phiền não. Nhắc tới thi cử lại tức giận.

“Haizz, nếu không như vậy đi, ta âm thầm đánh lão sư ra đề một trận?” Cao Nguyên Dục ra chủ ý cù ỉ bấp, “Lão sư bị thương, sẽ không ra đề được; lão sư không ra đề, ngoại sẽ không phải thi, có đúng không?”

Lương Luân cau mày, trách cứ: “A Dục, nói gì vậy? Tùy tiện đả thương người, đây là hành vi quân tử sao?”

Cao Nguyên Dục kéo hần không chịu, “Biểu ca, vậy ca nói xem làm thế nào?”

Lương Luân trầm ngâm suy nghĩ một chút, “Chuyện kỳ thi nửa tháng quả thật rất phiền, nếu không như vậy đi, ta nghĩ cách tìm một tiên sinh lão luyện, quen thuộc lịch học của thư viện Mộ Hiền, để cho tiên sinh đó đoán đề? A Thấm muội chỉ cần làm đề tiên sinh đó đoán là được rồi, tiết kiệm không ít công phu.”

Cao Nguyên Dục ôm bụng cười, “Biểu ca, chủ ý mà đệ ra tự nhiên thất đức, nhưng biện pháp của ca cũng không đủ quang minh chính đại mà. Đoán đề, đây không phải định đi đường tắt sao? Đầu cơ trục lợi mà.”

Lương Luân không khỏi bật cười, “Đây không phải vì a Thấm không thích thi cho nên biểu ca mới ra hạ sách này sao.”

Lâm Thấm cũng cười, “Luân ca ca, a Dục, hai người đừng giầy vò nữa, đến lúc đó ta nhắm mắt thi cũng được. Dù sao, cho dù ta không thi được, cha ta nương ta cũng sẽ không để ý.”

“Cuộc thi, cuộc thi.” A Hân ở bên cạnh ầm ĩ lên.

Lâm Thấm làm mặt quỷ với con bé, “Tiểu a Hân, chờ mấy năm nữa cháu đi học sẽ biết rõ cuộc thi này đáng ghét bao nhiêu đấy. Đến lúc đó, nói không chừng cháu sẽ khóc nha.”

A Hân kêu ngạo ưỡn bộ ngực nhỏ lên, “Hài tử ngoan, không khóc!” Khoe khoang nàng là hài tử ngoan không thích khóc không thích ầm ĩ.

A Hạo yên lặng nằm gối đầu lên gối Lâm Thấm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết hần đang suy tư vấn đề quan trọng hay triết lý gì.

Lâm Thấm nhìn cái mông tròn trịa của hần, liền giơ tay vỗ vỗ, lại sờ sờ, khen ngợi nói: “A Hạo, cái mông nhỏ của cháu tròn trịa, hơn nữa rất trơn mượt, vuốt thật thoải mái!”

A Hạo đứng phắt dậy, lui ra ngoài hai bước, cảnh giác, thờ phỉ phò nhìn đi nhỏ của hần.

“Tức giận sao?” Lâm Thấm le lưỡi, “Cao Trường Hạo, không phải cháu tức giận thật đó chứ?”

Cao Nguyên Dục đứng lên, “Cao Trường Hạo, nam nhân họ Cao chúng ta rất rộng rãi, có đúng không? Đừng tức giận đi nhỏ.”

Lương Luân không khỏi buồn bực trong lòng, “Tiểu thí hài ba tuổi biết cái gì? A Hạo... dường như tức giận thật đó.”

“A Hạo ngoan, di nhỏ đùa giỡn với cháu.” Lương Luân âm giọng nói: “A Hạo, biểu thức chơi xúc xúc với cháu, được không?” Biết a Hạo thích, cố ý nói chơi xúc xúc với hắn.

A Hạo lại không nghe lời Cao Nguyên Dục, cũng không nghe lời Lương Luân, chỉ nhìn chăm chăm di nhỏ.

“Đa đa.” A Hân đi qua kéo hắn, hắn lại không để ý tới.

Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Thâm, Lâm Thâm đang lo lắng hắn muốn khóc. Cao Trường Hạo, sờ cái mông của người mà thôi, người để ý gì chứ.

“Di nhỏ, xin tự trọng!” A Hạo nhìn hồi lâu, nhìn đến mặt đỏ bừng, giận đùng đùng nói một câu như thế.

“Phụt...” Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục đồng loạt ngã về sau.

“Di nhỏ xin tự trọng, Cao Trường Hạo, cháu... cháu quá buồn cười...” Lâm Thâm cười đến chảy ra nước mắt.

Cao Nguyên Dục nhào qua ôm lấy Cao Nguyên Hạo, “Cao Trường Hạo, cảm ơn cháu, trở về thập tứ thức sẽ kể lại chuyện cười này, có thể kiếm được chút của.”

“A Hạo, đa tạ đa tạ.” Lương Luân cũng cười nói: “Về nhà ta sẽ nói lại chuyện này, cũng có thể trêu chọc tổ mẫu thúc vui lên một chút. A Hạo, mấy năm gần đây tổ mẫu thúc càng ngày càng nghiêm túc, không tiện trêu chọc, thúc còn đang buồn bực đấy.”

“Đây là trò hề hay biết bao.” Lâm Thâm dậm chân.

A Hân không rõ chân tướng, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cũng ngây ngô cười.

A Hạo dùng sức giãy khỏi Cao Nguyên Dục, nhưng hơi sức quá nhỏ không giãy ra được, thờ phì phò.

“Này, a Hạo, di nhỏ có chuyện tốt muốn nói cho cháu biết.” Lâm Thâm cười híp mắt, “Không phải cháu vẫn thích tiểu Hôi sao? Hiện giờ tiểu Hôi đang mang thai con lừa con, chờ sinh ra chắc cũng rất nhỏ bé, đến lúc đó di đưa con lừa con cho cháu, có được không?”

“Thật chứ?” A Hạo nghe rất động lòng.

Hắn quả thật thích tiểu Hôi ngây ngô, nhưng con lừa nhỏ như vậy rất khó tìm, Hoài Viễn Vương đã sai người tìm khắp nơi cũng không tìm được. Biết sau này hắn cũng sẽ có con lừa con nhỏ giống như tiểu Hôi, a Hạo không tiện tức giận với di nhỏ nữa, mặc dù di nhỏ “Động tay động chân” với hắn, thật sự khiến cho hắn rất tức giận.

“Thật đó.” Lâm Thâm gật đầu liên tục.

Trên mặt a Hạo cuối cùng có nụ cười.

“Ta còn không bằng một con lừa con.”

“Ta cũng thế.”

Cao Nguyên Dục và Lương Luân cảm khái.

Mọi người không khỏi cười vui một trận.

Viết chữ, vẽ tranh, xúc xúc, chơi đùa với long phượng thai, khi trời sắp tối, Lâm Khai tự mình đến đón, Lâm Thâm mới lưu luyến không rời cáo biệt tỷ tỷ, cháu ngoại trai nhỏ cháu ngoại gái nhỏ, trở về phố Trường Anh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đại ca, hôm nay ca có điểm ngộ chứ?” Vừa lên xe, Lâm Thâm đã hăng hái bưng bưng hỏi.

Lâm Khai không khỏi bật cười, “A Thâm, muội lại càn quấy.”

Năm nay hắn đã hai mươi tuổi rồi, trên người không còn vẻ trẻ trung của thiếu niên, thêm vẻ trầm ổn của nam tử thanh niên, nhưng vẫn tinh thần tràn trề

sức sống thần thái phấn khởi, nhìn vô cùng vui mắt. Khẽ mỉm cười càng có thêm sức quyến rũ siêu phẩm thoát tục.

Lâm Thắm tỏ vẻ bướng bỉnh, “Đại ca có dáng dấp như ném quả Phan An, phá phách Hà lang, lại như Từ Công thành bắc, Thắm lang eo thon. Chắc, dáng dấp đẹp như vậy, vì sao luôn không có điểm ngộ chứ?”

(*) Phan An, Hà Yển, Từ Công, Thắm Ước: tên các mỹ nam, thông tin thêm cuối chương.

Dáng dấp Lâm Khai rất đẹp, tuấn tú thanh nhã, tiêu sái thoát tục bình ổn, “Sáng sủa như nhật nguyệt vào lòng, ngời ngời như ngọc thụ lâm phong”. Đại ca như vậy lại không thể gặp gỡ một vị cô nương xinh đẹp, Lâm Thắm cảm thấy vô cùng không hợp lý.

“Có lẽ duyên phận chưa tới đi.” Lâm Khai cười nhẹ.

Hắn sợ muội muội không ngừng hỏi tới nên thay đổi đề tài, “A Thắm, có phải sắp đến kỳ thi nửa tháng không? Đã biết đề bài chưa? Có cần đại ca giúp một tay không?”

Lâm Thắm nhất thời nâng khuôn mặt sầu khổ, “Đúng vậy, lại có cuộc thi. Đại ca, muội nghĩ tới thi lại buồn bực...”

Lâm Khai an ủi nàng, “Không có việc gì, cho dù thi không tốt cũng không sao.”

Lâm Thắm than thở, “Nhưng mà, không thông qua phải thi lại đó, lại phí sức lực, còn mất mặt nữa.”

Lâm Khai mỉm cười, “Không sao. Nếu thật sự thi rớt rồi, đại ca sai người đi nắn nỉ chút, để cho muội vượt qua kiểm tra.”

“Thật nha.” Lâm Thắm mừng rỡ, không còn thấy vẻ ưu sầu nữa.

Nàng không còn tâm sự, vừa cười hi hi dây dưa với Lâm Khai, “Đại ca, muội cảm thấy ca còn dễ nhìn hơn Vệ Giới, sao lại không có cô nương nào nhìn trộm ca chứ?”

(*) Vệ Giới (chữ Hán: 卫玠, 286 – 312), tự Thúc Bảo, người huyện An Ấp, quận Hà Đông, danh sĩ, mỹ nam cuối đời Tây Tấn.

Vừa nói chuyện, đã về đến nhà, Lâm Khai cười bế nàng xuống xe, “A Thắm, không cho nói bậy nữa, còn nói bậy đại ca sẽ tức giận.”

Lâm Thắm le lưỡi.

Hai huynh muội về đến nhà, bắt ngờ thay, La Giản lại ở đây.

Dĩ nhiên, vẫn giống như bình thường, trong ngực ôm hai, bên cạnh còn đi theo một.

La Văn Kỳ và La Văn Chân hai tiểu ca nhi vui sướng nhảy tới nhảy lui trong ngực hắn, Tiêu Kính Sinh vẫn đi theo sát bên cạnh hắn, không chịu rời nửa bước.

“Cậu, cậu thật thần kỳ nha, lấy một địch ba!” Từ trước đến giờ quan hệ giữa Lâm Thắm với cậu vẫn rất tốt, thấy hắn liền vui mừng nói.

Bởi vì La Giản luôn mang theo nhi tử sinh đôi của hắn và Tiêu Kính Sinh, giống như đồng thời ứng phó với ba tiểu nam hài nhi nên Lâm Thắm gọi là “Lấy một địch ba”, tỏ vẻ cậu nàng rất đáng gờm.

La Giản cười vui vẻ lại tự phụ, “Đó còn không phải sao, bây giờ cậu đã luyện được công phu, trông a Kỳ và a Chân hai tiểu tử thúi này hồi lâu đều không khóc.”

Thân thiết kêu hai nhi tử bảo bối, “A Kỳ, a Chân, mau gọi tiểu biểu tỷ.”

La Văn Kỳ và La Văn Chân rất nghe lời, non nớt gọi “Tiểu biểu tỷ”, mặc dù lời nói còn chưa rõ ràng, nhưng miễn cưỡng có thể nghe ra được đang nói cái gì.

Lâm Thắm mặt mày hớn hở, “A Kỳ, a Chân, mới mấy ngày không gặp, hai đệ này nỏ, dễ nhìn nha.”

Tuy tiểu ca nhi còn nhỏ, nhưng nghe ra được Lâm Thắm đang khen mình, vui mừng cười khanh khách.

Tiêu Kính Sinh là nam đồng thanh tú mà trầm mặc, ngửa đầu nhìn hai đứa bé, trong đôi mắt lộ ra nụ cười dịu dàng.

Hắn rất ít nói, trên mặt cũng thường không tỏ vẻ gì, nhưng khi nhìn La Giản, nhìn La Văn Kỳ và La Văn Chân lại sẽ lộ ra dịu dàng, thuận theo và tin cậy.

Lâm Thắm chào hỏi cậu, tiểu biểu đệ xong, cười híp mắt nhìn Tiêu Kính Sinh, “Ông cậu nhỏ, chào ông cậu nhỏ nhé.”

Lâm Phong và La Thụ, Lâm Khai, Lâm Hàn đều ở đây, nghe nàng gọi ông cậu nhỏ, đều cười.

Nhớ ngày đó Tiêu Kính Sinh mới đến phố Trường Anh, Lâm Thắm tiểu cô nương rất không thích hắn đâu, nghe nói phải gọi hắn là ông cậu nhỏ, tỏ vẻ ghét bỏ muốn chết, “Hắn mới bao nhiêu? Hắn mới bao nhiêu chứ? Ta mới không muốn gọi hắn là ông cậu!” Thờ hờn hèn muốn đuổi Tiêu Kính Sinh đi.

Thời gian lâu dài sau, chung sống lâu rồi mới chậm rãi tốt lên, nhưng mà nàng vẫn không chịu gọi ông cậu.

Tiêu Kính Sinh nghe nàng gọi “Ông cậu nhỏ”, kinh ngạc tròn to hai mắt.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được Lâm Thâm gọi hắn là ông cậu, trong khoảng thời gian ngắn rất không thích ứng.

“Tiểu a Thâm, đây là sao vậy? Cực khác ngày thường.” La Giản vui vẻ hỏi.

Lâm Thâm thờ dài sâu kín, trên khuôn mặt nhỏ bé vẫn còn ngây thơ hiện lên vẻ thâm trầm, “Haizzz, bởi vì cháu gần đến kỳ thi nửa tháng rồi, cảm nhận được sâu sắc về ‘Chuyện không như ý trong cuộc sống thường tám chín’, vì vậy đã không còn chú ý đến chuyện nhỏ như xưng hô ông cậu nhỏ này rồi...”

“Phụt...” Lâm Phong vốn bụng tách trà chậm rãi uống, nghe được tiểu nữ nhi bảo bối nói những lời này, phun trà luôn.

Huynh muội La Giản, hai huynh đệ Lâm Khai và Lâm Hàn cũng cười không ngớt.

Kể cả Tiêu Kính Sinh luôn luôn trầm mặc ít lời cũng không khỏi mỉm cười, thêm với La Văn Kỳ và La Văn Chân chưa đủ lớn để có thể nghe hiểu được lời nói cũng ngây ngô bật cười lên theo mọi người.

“Lại sắp kỳ thi nửa tháng rồi?” Lâm Phong gọi tiểu nữ nhi, dịu dàng hỏi han.

Lâm Thâm khoa trương gật đầu, “Đúng vậy, lại sắp kỳ thi nửa tháng.”

“Thư viện Mộ Hiền này cũng thật là, thích thi như vậy.” La Thư cau mày, “Nếu không chúng ta đổi thư viện khác cho a Thâm đi? Đổi lại thả lỏng chút, không quá nghiêm, không thích thi như vậy.”

“Không cần.” Lâm Thâm lắc mạnh đầu, “Thư viện Mộ Hiền là nữ học có danh tiếng lớn nhất trong kinh thành, nếu như con tiến vào rồi lại ra ngoài, nguyên nhân vì cuộc thi khiến con sợ, vậy con rất không có mặt mũi rồi. Nương, không cần.”

Lâm Phong ôn hòa nói: “Thật ra mới vừa rồi a Thâm nói vô cùng đúng, ‘Chuyện không vừa ý trong cuộc sống thường tám chín’, cả đời người luôn luôn phải trải qua chút đau khổ, sao có thể vẫn luôn xuôi gió xuôi nước được chứ? Tuy nói cuộc thi này hơi thường xuyên chút, nhưng mà, thư viện Mộ Hiền thật sự xếp hạng nhất trong nữ học kinh thành, a Thâm tạm thời vẫn đi học ở đây thôi.”

“Vâng.” Lâm Thâm gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

La Thư thấy hai cha con bọn họ đều quyết định như vậy, nên cũng không nói gì nữa.

La Giản cười ha hả thương lượng với hai nữ tử sinh đôi, “A Kỳ, a Chân, đi chơi một lúc với tiểu biểu tỷ được không? Cha có đôi lời muốn nói với cô, đừng.”

La Văn Kỳ và La Văn Chân liếc nhìn cha mình, lại liếc nhìn tiểu biểu tỷ Lâm Thâm, vẻ mặt do dự, Lâm Thâm lại đã bá đạo ra lệnh, “La Văn Kỳ, La Văn Chân, nghe lời, mau xuống đây. Nếu không nghe lời, về sau tỷ không mang hai đứa đi nhìn đại Bạch và tiểu Hôi, cũng không mang theo hai đứa đi chơi, không để ý đến hai đứa nữa.”

Cặp sinh đôi bị Lâm Thâm uy hiếp, hơi miễn cưỡng xuống đất, cùng đi chơi đùa với Lâm Thâm.

La Giản và Lâm Phong, La Thư đến phòng bên thương nghị sự tình.

“A Thư, em rể.” La Giản tùy ý ngồi xuống trên ghế dựa, nói cho Lâm Phong và La Thư, “Đại tẩu hai đứa kêu ta tới, nói chuyện này nên để hai đứa biết. Thời gian này ta và đại tẩu hai đứa đang rầu rĩ vì hôn sự của Văn Nhân, hai đứa biết không? Văn Nhân hài tử này, haizzz, con bé không chịu lấy chồng...”

“Đại ca, muội hiểu rồi.” La Thư thở dài.

Lại nói La Văn Nhân cũng đáng thương, từ nhỏ đã bị thái phu nhân ôm đi, để Nương thị nữ nhân như vậy nuôi. Đến khi con bé sắp cập kê mới gặp ruột, một nhà ba người đoàn tụ, từ đó về sau La Văn Nhân mới được sống cuộc sống đoàn viên vẫn tha thiết ước mơ.

Nàng ở dưới gối cha nương như cá gặp nước nên không muốn lấy chồng rồi, cho dù nói cho con bé người nhà như thế nào vẫn luôn kén cá chọn canh không chịu, nhất định phải ở nhà mẹ thêm vài năm, đến bây giờ vẫn chưa định ra được.

“Haizzz, a Khai nhà muội cũng còn chưa có tin tức đâu, nếu không, đại ca hứa Văn Nhân đến đây đi.” La Thư nói.

Lâm Phong gật gật chân mày.

Hắn cũng rất thích La Văn Nhân, nhưng vấn đề là... Lâm Khai chưa từng có tình cảm với La Văn Nhân, thấy con bé chưa từng đổ mắt, hôn sự như vậy, Lâm Khai có thể vừa ý sao?

La Giản khoát tay lia lại, “Đừng, ngàn vạn đừng. Ta đã đề cập đến chuyện này với Văn Nhân vào một buổi tối, con bé còn vì vậy mà tức giận với ta đó, ‘Biểu ca chính là biểu ca, chính là ca ca, nào có đạo lý gả cho ca ca chứ?’ Con bé vừa nóng nảy, mẹ con bé liền đau lòng, cũng trách mắng ta theo. Mấy đứa nghĩ thử xem, trong nhà chỉ có hai nữ nhân, hai nữ nhân cùng nổi giận với ta, vậy sao được chứ? Sợ đến ta lại không dám nói ra nữa.”

La Giản nói chuyện khôi hài, Lâm Phong và La Thư không khỏi bật cười.

Đây cũng là chỗ tốt của La Giản, khôi hài, chọc cười, không so đo, mặc dù hiện giờ hắn không có chức tước quá cao trong thị vệ -- hắn tồn tại thời gian quá nhiều năm, nếu muốn chạy tới cũng không phải chuyện có thể làm được trong một năm hai năm -- nhưng hắn cũng coi như là người biết đủ, cưới nữ tử mình yêu làm vợ, cùng nàng sinh một nữ nhi, hai nữ tử, mỗi ngày sống cùng thê tử nhi nữ, vừa lòng thỏa ý, miệng cười thường mở.

La Giản vỗ trán mình, “Nhìn ta xem, nói cái gì rồi? Là như vậy, ta và đại tẩu mấy đứa không phải rầu rĩ vì chuyện hôn nhân của Văn Nhân, toàn bộ kinh thành này hề có thanh niên từ đệ nhà nào đều đã bị chúng ta nghe ngóng thăm dò cả, chính là vì muốn xem xem hài tử nhà ai thích hợp để cho chúng ta có thể yên tâm gả nữ nhi qua. Vừa nghe ngóng thăm dò thử, nhưng trong lúc vô tình lại gặp được một chuyện...”

Lâm Phong căng thẳng trong lòng, “Anh vợ, là có liên quan đến đại điện hạ sao?”

La Giản kinh ngạc, “Em rể, ta còn chưa nói đâu, đệ đã biết rồi? A, đúng rồi, đệ rất thông minh, dùng lời tiểu a Thắm nói chính là nghe một hiểu mười suy một ra ba, thần cơ diệu toán trí kế hơn người... Nhìn ta xem, lại kéo xa rồi, là như thế này, ta và đại tẩu mấy đứa phát hiện tam cô nương Hứa gia Phở Định Hầu thành bắc cùng năm sinh với Văn Nhân chúng ta, hiện giờ còn chưa lấy chồng đây. Nhưng nàng ta không giống với Văn Nhân chúng ta, Văn Nhân vì lưu luyến cha nương, nam tử nào đều không lọt được vào trong mắt, vị tam cô nương Hứa gia kia lại chí hướng thật xa, lập chí không lấy người bình thường, mà phải gả cho một vị anh hùng cái thế. Còn nói nếu có thể gả cho nam tử như vậy, cho dù là thê hay thiếp đều tình nguyện. Mấy đứa nghĩ thử xem, tổ thượng Phở Định Hầu chính là nguyên thần khai quốc, nếu như cô nương nhà bọn họ gả cho người làm thiếp, vậy có thể là ai chứ? Trừ người trong hoàng thất ra, còn có ai dám cưới cô nương Hứa gia làm trắc thất sao? Ta vừa nghe liền hơi kinh hãi...”

Thấy Lâm Phong và La Thư đều tỏ vẻ mặt mộng ảo, La Giản cho rằng bọn họ còn nghi vấn trong lòng, vội vàng giải thích: “Nhị công tử Hứa gia còn chưa thành thân nên chúng ta định hỏi thăm nghe ngóng người này. Vừa định nghe ngóng ai thì dĩ nhiên không chỉ nghe ngóng về bản thân người đó, kể cả cha mẹ chồng, em chồng gì đó cũng phải biết được tính tình bản chất ra sao, có đúng không? Nên nghe được tin này.”

Lâm Phong cười khổ, “Anh vợ, cũng không phải cái này, đệ khó có thể tin... Haizzz, lão Hầu gia phủ Phở Định Hầu uy phong cỡ nào, dũng cảm đứng đầu ba quân, sau khi hắn tạ thế Hứa gia thật sự không được như xưa, nhưng nếu muốn trọng chấn danh tiếng gia đình, chẳng lẽ chỉ có cách này thôi sao? Đệ cũng đã hiểu được, vị Hứa tam cô nương này chắc tính toán con em hoàng thất, nói không chừng người nàng ta muốn gả cho chính là một vị hoàng tử. Anh hùng cái thế? Nếu nói dính đến chữ anh hùng trong các hoàng tử, thật sự chỉ có đại điện hạ rồi. Anh vợ, đa tạ huynh nhắc nhở, chuyện này chúng ta không thể không phòng.”

“Ta nói những thứ này hữu dụng hả?” La Giản vội vã hỏi.

“Hữu dụng.” Lâm Phong gật đầu.

La Giản thật vui mừng, “Hữu dụng thì tốt rồi, hữu dụng thì tốt rồi. Chuyện đó, ta cảm thấy chúng ta quả thật không thể không phòng, nhưng cũng không cần quá mức coi trọng những Sĩ Mị Vong Lương này. Đại điện hạ và a Đàm thật tốt, mấy đứa nói có đúng không? Ta thấy chính là cho đại điện hạ tiên nữ trên trời giáng xuống, hắn cũng chưa chắc đã thích.”

“Đó là tự nhiên.” La Thư cười tự phụ.

Phản tình cảm của Hoài Viễn Vương đối với Lâm Đàm, La Thư không hề nghi ngờ chút nào.

Lâm Phong tỏ vẻ trầm ngâm, “Sau khi Khang Vương và Mục Vương, Kỳ Vương, Trang Vương, Tào Vương lần lượt nạp phi, đều lấy thân phận hoàng tử trưởng thành tham dự chính vụ trong triều, mấy năm này ngoài sáng trong tối tranh đấu càng ngày càng kịch liệt. Lúc này nếu như có người đánh chủ ý đến hậu điện phủ Hoài Viễn Vương, sợ rằng chuyện sau lưng còn nhiều hơn. Anh vợ, phu nhân, mọi người nghĩ thử coi, trong mấy vị hoàng tử này, trừ nhà con rể chúng ta ra, hậu viện của hoàng tử nào thanh bình chứ? Nếu đại điện hạ muốn từ chối những thứ này, cũng phải phí chút công phu.”

Khang Vương háo sắc không cần nói ra. Vương phi của hắn Thẩm Minh Hòa là mỹ nữ, tài nữ nổi tiếng kinh thành thậm chí cả nước, nhưng hắn vẫn ngại còn chưa đủ, sau khi cưới Thẩm Minh Hòa còn cao giọng nạp hai thiếu nữ thế tộc làm trắc phi, lại đón vài vị phu nhân, thị thiếp vào phủ, trong Khang Vương phủ hết sức náo nhiệt.

Mấy vị hoàng tử còn lại, Mục Vương, Kỳ Vương, Trang Vương, Tào Vương, có trong nhà nhiều người, có trong nhà ít người, nhưng không có nơi nào giống như trong Hoài Viễn Vương phủ, chỉ có một mình Lâm Đàm độc sủng.

“Không muốn nạp trắc phi còn không được sao?” La Thư không hiểu nhiều lắm.

Lâm Phong cười cười, “Trong hậu viện của các hoàng tử đều náo nhiệt như thế, đại điện hạ lại làm ngoại lệ, nào phải chuyện dễ.”

-----

1. Phan Nhạc (潘岳) – một tên khác của Phan An, là người Hà Nam sống vào thời Tây Tấn, tên chữ là An Nhân (安仁), biệt hiệu là Đàn Nô (檀奴). Đây là một kỳ nhân của lịch sử Trung Quốc cổ đại, sở hữu một tư dung đã tốt, tinh thần thêm đẹp (姿容既好, 神情亦佳: tư dung kỳ hảo, tinh thần diệc giai), vì thế trong dân gian có câu: “mặt tựa Phan An” (貌比潘安: mào tỷ Phan An).

Thời trẻ, Phan Nhạc có lần cưỡi xe ra ngoài thành Lạc Dương chơi, lúc ấy có rất nhiều phụ nữ luống tuổi sau khi gặp đều bất giác quay đầu lại nhìn, thậm chí có người si mê đã chạy đuổi theo. Do vậy, Phan An sợ đến mức thường không dám ra ngoài cửa. Có nhiều cô gái đang tuổi hoa niên cảm thấy khó có cơ hội được gần gũi, bèn ném quả vào xe của chàng, cứ mỗi lần trở về thì xe của chàng cũng đầy những quả chín, vì vậy mà trong dân gian thường nói “ném quả đầy xe”. Sau này, biệt hiệu “Đàn Nô” (檀奴) hay “Đàn Lang” (檀郎) sử dụng trong văn học cũng đã trở thành từ ngữ dùng để gọi một chàng trai nào đó được xem là tuấn tú.

2. Hà Yến (tiếng Trung: 何晏; ? - năm 249), biểu tự Bình Thúc (平叔), là cháu Đại tướng quân Hà Tiến cuối thời Đông Hán, con nuôi Tào Tháo, là nhà huyền học thời Tam quốc, nhà sáng lập Quý Vô phái (贵无派) của huyền học thời Ngụy Tấn, cùng Vương Bật được xưng là Vương Hà (王何).

Ông là một nhân vật đại biểu của huyền học. Trong Sự biến Cao Bình lãng, Hà Yến cùng Tào Sảng bị họ Tư Mã tru sát. Hà Yến nổi danh là mỹ nam tử đương thời, còn gọi Hà lang phấn (何郎粉) hay Phá phấn Hà lang (傅粉何郎).

3. Từ Công, một mỹ nam ở phía bắc nước Tề thời Chiến quốc.

4. Thẩm Ước (chữ Hán: 沈約; bính âm: Shen Yue) (441 – 513), tự Huru Văn, người Kiến Khang Ngô Hưng (nay thuộc Kiến Khang Triết Giang), là nhà chính trị, nhà văn, nhà sử học thời Nam triều Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Trên đời đều dơ bẩn chỉ ta trong sạch”, khó đó.” Lâm Phong thờ dài nói.

Các hoàng tử khác đều thế kia, chỉ có Hoài Viễn Vương như vậy, những người đó không muốn dụ dỗ Hoài Viễn Vương mới là lạ.

Hoài Viễn Vương vốn dùng vũ lực, tàn bạo nổi tiếng, không chỉ không hề có tính uy hiếp đối với các hoàng tử khác, ngược lại giống như kiêu tôn lên, làm nổi bật lên vẻ tao nhã lịch sự, hào hoa phong nhã của bọn họ.

Kể từ sau khi cưới Lâm Đàm làm Vương phi lại thay đổi khiến các quan viên trong kinh thấy được một Hoài Viễn Vương hoàn toàn mới, quan tâm bách tính, chiêu hiền đãi sĩ, suy nghĩ kín đáo, xử sự chu toàn thỏa đáng, danh dự của Hoài Viễn Vương hiện giờ đã có khác biệt rất lớn so với quá khứ, cũng có tương đối quan văn ủng hộ. Hẳn đã văn võ song toàn, nếu như lại tài đức vẹn toàn nữa, đám người Khang Vương có thể không chú ý đến sao.

La Thư cau mày, “A Hạo và a Hân còn nhỏ như vậy, ta vừa nghĩ đến phủ Hoài Viễn Vương có thể có một nữ nhân bụng dạ khó lường tiến vào đã cảm thấy sợ hết hồn hết vía. Mọi người mau nghĩ cách đi, chuyện này nhất định không được, trượng phu của a Đàm không thể bị nữ nhân khác chiếm đoạt đi.”

“Được, tìm cách, tìm cách.” Lâm Phong đầy miệng đồng ý.

La Giản vò đầu, “Ta không nghĩ ra được biện pháp hay gì, cái đó, ta về nhà hỏi đại tẩu mấy đứa còn có Văn Nhân thử xem.”

Hắn có chuyện sẽ thỉnh giáo thê tử và nữ nhi, cảm thấy kiến thức của Ngôn Yên và La Văn Nhân còn cao mình hơn hắn.

La Thư giận dữ, “Sớm biết thế đã không để cho a Đàm đến hoàng gia rồi, phiền toái như vậy. Nếu như a Đàm gả cho nhà người bình thường, có chuyện như vậy ta đã sớm vác đao xông tới là được rồi? Hiện giờ lại đảo ngược chỉ biết dựa vào mấy người nghĩ cách.”

“Đến nhà nào đều sẽ có phiền toái.” Lâm Phong thấy thê tử tính trẻ con như vậy, dung túng cười.

“Đừng vậy, đến nhà nào đều có phiền toái.” La Giản gạt đầu, “Cứ nói đại tẩu muội đi, gả cho ta còn không phải nghĩ cách đối phó với Tiêu gia, đối phó với vị kìa ở Vinh An đường sao? Còn có La Anh, có Thẩm gia, còn có cả nhà, haizzz, thật sự không yên ổn nổi.”

Nhắc tới công lao và khổ cực của thê tử, La Giản tỏ vẻ cảm khái.

Lâm Phong và La Thư liếc nhìn nhau, không nói được gì.

La Giản chính là như vậy, cho dù mọi người đang nói cái gì, hắn đều có cách dẫn đến trên người Ngôn Yên, nhất định phải ca ngợi, khen tặng một phen. Dĩ nhiên hắn vì yêu thê tình thâm, nhưng mà... cũng không cần mỗi lần đều như vậy chứ? Haizzz, nhưng mà hắn và Ngôn Yên bị tách ra mười mấy năm, khó khăn lắm mới đoàn tụ được, cũng khó tránh khỏi được, không thể trách được.

“Ta sẽ thông báo cho nữ nhi và con rể.” Lâm Phong nói.

La Giản cũng yên lòng, “Được rồi, thế ta trở về, đại tẩu mấy đứa còn đang chờ ta về nhà đây.”

Lâm Phong và La Thư không khỏi mỉm cười.

La Giản ra ngoài, cười ngồi xổm người xuống, nhiệt tình dang hai cánh tay với hai nhi tử, “A Kỳ, a Chân, sắc trời không còn sớm nữa, tối về nhà với phụ thân nào.”

La Văn Kỳ và La Văn Chân hai hài tử này vốn chơi đùa rất điên cuồng với Lâm Thâm, Tiểu Kính Sinh, nhưng vừa thấy được La Giản mắt lập tức sáng lên, lon ta lon ton nhào vào trong ngực La Giản cười ngây ngô với hân, La Giản mừng rỡ, hôn vang dội lên trên mặt mỗi đứa, “Nhi tử ngoan, về nhà thôi.”

La Giản ôm hai nhi tử định đi, sau lưng còn đi theo Tiểu Kính Sinh, người của Lâm gia tiễn hân đi ra.

Lâm Thâm cười hi hi trêu ghẹo, “Cậu, cậu thật bận rộn nha, trong ngực ôm hai, trên đất còn đi theo một.”

“Không phải sao.” La Giản khoe khoang, “Trong nhà vẫn còn hai người đang chờ đây. Hễ ta đi ra cửa, mợ và biểu tỷ của cháu đều như trông sao trông trắng sáng mong đợi ta trở về, trông mòn con mắt.”

“Nhìn cậu con há hê kia.” La Thư nhìn La Giản như vậy, lại cảm thấy buồn cười, vừa mừng thay cho hân, lại không hiểu sao lòng hơi chua xót, cười nói.

“Đắc ý đi, đắc ý đi.” Lâm Thâm tỏ vẻ niềm nở, “Cháu thích đắc ý nhất. Cậu, đắc ý đi.”

Tất cả mọi người đều cười lớn.

Khi còn bé Lâm Thâm rất nghịch ngợm, bây giờ là đứa bé lớn rồi, vẫn không kém gì trước kia. Mỗi lần thấy Khuông tiên sinh, nàng vẫn cứ “Đắc Ý”, “Đắc Ý” mà gọi, cũng may Khuông tiên sinh rộng lượng, không so đo với nàng hài tử này, ngược lại còn hòa khí với nàng hơn hài tử khác, rất dung túng.

Tiền La Giản đi, Lâm Phong lập tức viết phong thư mật, nhờ Lương Đồng tự mình đi một chuyến, đưa đến phủ Hoài Viễn Vương.

Sau bữa cơm tối, Lâm Hàn đang định kéo muội muội đi học toán thuật, lại thấy có một vị khách mặc áo choàng đầu đội mũ trùm đầu bao bọc cực kỳ kín kẽ tới trong nhà, Lâm Thâm mất tinh, chỉ nhìn vốc người đã đoán được là ai, hoan hô chạy tới, “Tỷ phu!”

Hoài Viễn Vương cởi mũ trùm đầu xuống, trong mắt nhộn nhạo ý cười, “Nhạc phụ, nhạc mẫu, anh vợ, a Hân, a Thâm, con tới báo tin mừng.”

“Thật không?” Lâm Phong và La Thư nghe được hân nói là “Báo tin mừng”, đã mơ hồ nghĩ tới điều gì, trong mắt chớp qua ánh sáng vui sướng.

“Đúng rồi, con quên nói.” Lâm Thâm bừng tỉnh hiểu ra, “Tỷ tỷ nói, con lại sắp có cháu ngoại trai nhỏ hoặc cháu ngoại gái nhỏ rồi.”

“Thật sao?” La Thư hưng phấn không thôi, tha thiết nhìn Hoài Viễn Vương.

Hoài Viễn Vương mỉm cười gật đầu, “Dạ, thời gian còn ít, nhưng mà thái y đã xác định là mang thai.”

Lâm Phong và La Thư mừng rỡ không thôi.

“Nhạc phụ, nhạc mẫu, con và a Đàm có chuyện muốn thương lượng với hai người.” Hoài Viễn Vương cười nói.

“A Hân, dẫn muội muội đi học toán thuật đi.” Lâm Phong vội kêu tiểu nhi tử tiểu nữ nhi đi.

La Thư cũng ra lệnh cho bọn thị nữ lui xuống.

Lâm Khai nhàn nhã hỏi, “Ta có thể dự thỉnh chứ?”

Hoài Viễn Vương khiêm tốn nói: “Đang định xin anh vợ cũng ra chút chủ ý.”

Lâm Khai cười, cùng ngồi xuống, nhỏ giọng thương lượng gì đó.

Lâm Thâm đi theo nhị ca học toán thuật ở trong góc, thỉnh thoảng mất hồn, “Tỷ phu muốn thương lượng chuyện gì với cha nương vậy?”

Lâm Hàn kiên nhẫn nói cho nàng biết, “A Thâm muội còn nhỏ, biết cũng vô dụng đúng không? Học toán thuật đi.”

Lâm Thâm khéo léo gật đầu, “Được rồi.”

Hoài Viễn Vương thương lượng xong với Lâm Phong, La Thư, Lâm Khai, lại một lần nữa đội mũ trùm đầu lên, “Con phải về, a Hạo và a Hân không thấy con, sẽ không chịu rửa mặt đi ngủ.”

La Thư làm mợ vợ nghe vậy mặt mày hớn hớn, “Vậy mau trở về đi, mau trở về đi.”

Hoài Viễn Vương cười cảo từ mọi người.

Lâm Thấm và Lâm Hàn tới đây tiễn hân, Lâm Thấm liền hỏi: “Tỷ phu, a Hạo để cho ca sờ mông nhỏ của nó chứ?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Ca và tỷ tỷ của muội đều sờ được, thằng bé vẫn còn rất vui mừng đấy.”

Lâm Thấm tỏ vẻ thất vọng, “Như vậy sao.”

Hoài Viễn Vương nhớ thương vợ con trong nhà, sờ song nha kê trên đầu Lâm Thấm, ôn hòa dặn dò đôi câu rồi vội vã rời đi.

“Thái hậu nương nương gạt con.” Lâm Thấm than thở, “Lão nhân gia ngài dụ dỗ con rằng, nói con gả tỷ tỷ không chỉ không lỗ vốn, còn kiếm lời. Cha, nương, đại ca, nhị ca, mọi người nói thử xem con kiếm lời chỗ nào chứ? Tỷ tỷ đúng là có cháu ngoại trai nhỏ và cháu ngoại gái nhỏ, nhưng a Hạo không cho con sờ mông nó, còn tỏ vẻ tỉnh bơ nói cho con biết, ‘Dì nhỏ, xin tự trọng!’”

“A Thấm đáng thương.” Cha nương, ca ca nàng không khỏi cười to.

Kể cả Lâm Hàn xưa nay nghiêm túc cũng cười đau bụng.

Mấy ngày tiếp theo Lâm Thấm vì thuận lợi thông qua kỳ thi nửa tháng mà trời đất u ám đọc sách mấy ngày, đọc đến đầu óc choáng váng, tâm tình cũng không tốt.

Đợi đến kỳ thi nửa tháng cuối cùng đã thi xong, Lâm Thấm thở phào nhẹ nhõm, “Kỳ thi tiếp theo là chuyện của nửa tháng sau rồi, trước nhẹ nhõm mấy ngày đã.”

Sau kỳ thi nửa tháng có hai ngày nghỉ phép, vừa đúng trong cung có tiệc, Chu thái hậu sai nữ quan tới đón nàng, Lâm Thấm liền vào cung giải sầu.

Đến Dưỡng Ninh cung, Lâm Thấm theo thường lệ làm nũng với Chu thái hậu trước, “Tổ mẫu, cháu nhớ ngài không thôi nha, sắp thành bệnh tương tư rồi nè.”

Chu thái hậu cười híp mắt lại, “A Thấm nhớ tổ mẫu nữa à? Tổ mẫu cũng nhớ cháu nè.”

Một vị nữ quan bên cạnh Chu thái hậu rất khôi hài, cười nói: “Trong nữ y có vị nào trị bệnh tương tư không? Mau gọi tới đây, kiểm tra cho Lâm nhị tiểu thư chút.”

Nói đến mọi người đều cười, Chu thái hậu cười càng vui vẻ hơn nữa.

Cửu công chúa ở bên cạnh trơ mắt nhìn, đợi đến khi Chu thái hậu và Lâm Thấm thân thiết đủ rồi, buông Lâm Thấm ra, cửu công chúa mới vội kéo Lâm Thấm qua oán trách, “Ta xuất cung một chuyến không dễ dàng, sao ngươi lại cũng không vào cung thăm ta chứ? Đã bao nhiêu ngày không gặp mặt rồi.”

Lâm Thấm cười cười, “Còn nói sao, nếu ngươi học theo Cao Nguyên Dục có quyết tâm có dứt khoát như vậy, có thể chịu đựng lửa giận của bề hạ, ngươi cũng xuất cung đi học đi, còn cần oán trách vậy sao.”

Cửu công chúa thấp giọng lầm bầm, “Ta nào ngang ngược được như thập tứ ca, phụ hoàng trọn mắt với ta, ta đã bị sợ đến quên hết tất cả rồi.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục cũng đã đến, Chu thái hậu lập tức lệnh cho cung nhân lấy bàn bài ra, “Mấy đứa vừa đúng bốn người, đánh bài đi. Bình thường rất không thích đánh bài, luôn không tập hợp đủ người đúng không? Hôm nay khá tốt, vừa đúng bốn người, không nhiều một người, không thiếu một ai.”

Lâm Thấm vui vẻ, “Đánh bài được đó, đánh bài thôi.”

Lương Luân mỉm cười, “Đánh bài mạnh hơn kỳ thi nửa tháng, có đúng không?”

Lâm Thấm sung sướng cười, đã ngồi xuống đảo bài.

Cửu công chúa không quen thuộc với quy tắc đánh bài, năn nỉ Lương Luân nói cho nàng, Lương Luân liền đi qua nhìn cẩn thận nói cho nàng biết, “... A Vĩ, chính là như vậy.”

Cửu công chúa gật đầu liên tục.

Cao Nguyên Dục giúp đỡ Lâm Thấm đảo bài, ân cần hỏi nàng, “Này, Lâm Thấm, vì sao gọi là bệnh tương tư vậy?”

Lâm Thấm khinh thường, “Ngay cả cái này mà ngươi cũng không biết, quá ngu ngốc đi? Bệnh tương tư chính là rất nhớ một người chứ sao.”

Cao Nguyên Dục tỏ vẻ nghiêm túc, “Vậy người khiến ta tương tư cũng rất nhiều đi, ông ngoại bà ngoại ta, cậu ta, cô ta, biểu ca ta, biểu tỷ ta, còn người nữa...”

“Xí, dừng lại.” Lâm Thấm nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Nói bậy cái gì chứ?”

“Không phải nói vậy...” Cao Nguyên Dục uất ức giải thích.

“A Dục, đệ được đồ tốt gì vậy?” Lương Luân chợt nhớ tới một chuyện, cười ngắc đầu lên, “Đệ kể lại chuyện cười a Hạo gây ra, bà ngoại thường cho đệ không ít đồ tốt đi? Nhanh chóng lấy ra, gấp mặt chia nửa.”

“Đúng vậy, gấp mặt chia nửa.” Lâm Thâm và cửu công chúa cũng tham gia náo nhiệt theo.

Cao Nguyên Dục hơi nhăn nhó, “Tổ mẫu thường cho ta bốn món đồ chơi, mỗi người chúng ta chọn một món đi. Cái đó, Lâm Thâm là khách, để cho nàng chọn trước, sau đó là biểu ca, tiếp theo là a Vi, sau cùng là ta.”

Trong bốn người, Cao Nguyên Dục và cửu công chúa là người trong hoàng cung, mặc dù Lương Luân không phải, nhưng hắn là cháu ngoại của Chu thái hậu, từ nhỏ đã ra vào Tử Cấm thành, coi như ngược lại thật đúng là Lâm Thâm có quan hệ ít nhất với hoàng cung cho nên cửu công chúa không hề có ý kiến gì, “Đúng vậy, Lâm Thâm là khách, nàng chọn trước.”

Lâm Thâm nghe nói những món đồ chơi này đều vượt biển từ ngoại bang vận chuyển đến, có Ba Tư, có Đại Thực, có Tây Vực, nên rất có hứng thú, “Vậy không khách khí nha, ta chọn trước một món.” Lập tức quyết định rồi.

(*) Đại Thực: cách gọi để chế Á Rập (632-1258) của thời nhà Đường.

Đang đánh bài, Lâm Đàm mang theo long phượng thai tới.

Long phượng thai vừa đến, trong điện lập tức sôi động lên, giống như lúc ăn tết, trên mặt người người vui sướng.

A Hạo nắm lấy tay nhỏ bé của a Hân cùng tiến vào, hắn nghiêm mặt rất nghiêm túc, a Hân lại mặt cười ngọt ngào, hai huynh muội tạo thành đối lập rõ rệt, nhìn có vài phần thú vị.

Chu thái hậu vừa thấy được chất trai chất gái lập tức vui mừng nường mảy, “A Hạo, a Hân, hai bé ngoan mau tới đây.”

Có nữ quan trong Dưỡng Ninh cung định tiến lên nghênh đón, giúp một tay, a Hạo lại không cho, đẩy các nàng ra nắm tay nhỏ bé của muội muội đến trước giường Chu thái hậu.

“Chào bà cố.” A Hạo và a Hân non nớt chào hỏi.

“Được, được.” Chu thái hậu cười đến không khép được miệng.

A Hạo không cho cung nữ giúp một tay, trước dùng hết sức ôm muội muội lên giường, sau đó tự mình cũng trèo lên, cùng với muội muội mỗi đứa ngồi vào một bên cạnh Chu thái hậu.

“Ở giữa là quan âm bồ tát, hai bên là kim đồng ngọc nữ này.” Nữ quan rất biết cách nói chuyện này than thở.

“Đúng đúng đúng, ở giữa là quan âm bồ tát, hai bên là kim đồng và ngọc nữ.” Mọi người nhao nhao gật đầu.

-- Nói Chu thái hậu là quan âm quả thật có vẻ a dua nịnh hót, nhưng gọi a Hạo và a Hân là kim đồng ngọc nữ, đó là người người hờn hờ đồng ý không hai lời. A Hạo, a Hân, đôi long phượng thai này thật sự khiến người ta quá ưa thích rồi.

Mấy người Lâm Thâm đều không đánh bài nữa, đầu tiên chạy tới chào hỏi Lâm Đàm, “Tỷ tỷ, tỷ đã tới rồi?”

Sau đó chạy đến trước giường Chu thái hậu, cười hi hi trêu chọc long phượng thai, “A Hạo, a Hân, sáng sớm nay hai đứa ăn gì vậy, khí sắc tốt như thế, khuôn mặt nhỏ bé trắng mịn nè?”

A Hân nhìn thấy di nhỏ đã toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, a Hạo lại cảnh giác giờ tay che miệng.

Chu thái hậu cười chảy cả nước mắt, “A Thâm, xin tự trọng, xin cháu nhất định phải tự trọng đó, nhìn thử xem cháu dọa sợ a Hạo rồi kìa. Cháu mới vừa lại đây, a Hạo đã giờ tay che miệng rồi, sợ bị cháu cợt nhả đó...”

Đám người Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa vừa cười vừa dậm chân, trong điện tràn ngập tiếng nói tiếng cười, sắp sôi trào.

Cung nữ báo lại, “Thái hậu nương nương, Phùng quý phi cầu kiến.”

Chu thái hậu lơ đãng, “Cho nàng ta đi vào đi.”

Sự vụ lục cung do Phùng quý phi trông coi, nếu như nàng ta yêu cầu gặp Chu thái hậu, vẫn cực kỳ dễ dàng.

Phùng quý phi tươi cười đầy mặt tiến vào. Nàng không đi một mình, sau lưng còn có một cô nương mới mười tám mười chín tuổi, cúi thấp đầu, vô cùng yếu đuối, uyển chuyển phong lưu đi theo.

Cô nương kia cúi thấp đầu, mắt nhìn chân, vẻ mặt vô cùng khiêm nhường.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sau khi Phùng quý phi đi vào, lại cho Lâm Đàm một cái liếc mắt gian xảo thêm khoái trá.

Lâm Đàm khẽ cười cười.

Phùng quý phi hành lễ bái kiến Chu thái hậu, rồi thân mật thăm thiết kéo nữ tử kia tới đây, “Thái hậu nương nương người xem, đứa nhỏ này có đáng đáp như thế nào? Có hợp tâm ý lão nhân gia người không?”

Chu thái hậu tùy ý liếc nhìn xem, không hề để ý nói: “Biết người có lòng hiếu thảo. Nhưng mà không cần, Dưỡng Ninh cung không thiếu người hầu hạ, nhân thủ đủ dùng rồi.”

Phùng quý phi vốn tươi cười rạng rỡ, nghe được lời này của Chu thái hậu, sắc mặt cứng đờ.

Mặc dù nàng kia cúi thấp đầu, nhưng Lâm Đàm vẫn bén nhạy nhận ra được vẻ ngượng ngùng của nàng ta. Chắc nàng ta cũng không nghĩ đến chuyện Chu thái hậu sẽ nói nàng ta thành người muốn làm cung nhân, nữ quan gì đó vào Dưỡng Ninh cung hầu hạ.

Lâm Thâm tò về ngây thơ, “Tổ mẫu, đây là cung nữ mới do quý phi nương nương tìm đến cho ngài sao? Cháu thấy nàng ta không tệ nha, nếu không ngài cứ lưu nàng ta lại đi, nàng ta có đáng về đẹp mắt, ngài ngày ngày nhìn nàng ta, trong lòng thoải mái.”

Chu thái hậu giật giật khóe miệng.

Nữ tử như vậy, ta ngày ngày nhìn nàng ta, ta nào thoải mái trong lòng chứ? Ta...

Hai mắt Lâm Thâm vụt sáng lên, trong ánh mắt nhìn về phía Chu thái hậu tràn đầy tin cậy.

Trong lòng Chu thái hậu khẽ động, trên mặt có nụ cười, hiền lành hỏi Lâm Thâm, “Vậy tổ mẫu lưu nàng ta lại?”

Lâm Thâm tò về gấp gáp: “Ừm, lưu lại đi.”

Từ xưa đến nay Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa vẫn cùng một phe với Lâm Thâm, đồng tâm hiệp lực nhảy lên ủng hộ, “Đúng vậy, lưu lại đi.”

Chu thái hậu liếc nhìn Phùng quý phi, lại liếc nhìn nữ tử bên cạnh Phùng quý phi, cười như không cười, thông thả ung dung, “Dưỡng Ninh cung cũng không thiếu người sai bảo, nhưng mà nếu như người cô ý muốn hiếu kính ai gia một người, ai gia cũng không phải nhất định không thể nhận.”

Đây chính là lo lắng của Phùng quý phi. Cái gì, vào Dưỡng Ninh cung? Cô nương người ta mười tám mười chín tuổi vào Dưỡng Ninh cung làm gì chứ? Cô nương này quả thật muốn hầu hạ vị quý nhân, ngày sau tiến một bước lên trời, lên thẳng mây xanh. Nhưng mà, nàng ta cũng không muốn hầu hạ một vị thái hậu nương nương đâu? Hơn nữa, nữ tử có thân phận như vậy, lại có tướng mạo thế này, tài văn chương như thế, tìm ra một người thật sự không dễ dàng, nói gì cũng không thể để cho nàng ta vào Dưỡng Ninh cung được. Phùng quý phi càng nghĩ càng gấp gáp.

Nàng cười khan hai tiếng, “Thái hậu nương nương, vị cô nương này chính là tam cô nương của phủ Phò Định Hầu, năm nay mười tám tuổi rồi, cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, lại có tài hoa, vừa có hòa khí, trong kinh thành không ai không khen ngợi...”

“Nhân tài như vậy, vừa khéo phù hợp đến Dưỡng Ninh cung hầu hạ tổ mẫu mà.” Lâm Thâm rất than thở.

“Đúng, nhân tài như vậy rất xứng.” Bên người nàng lập tức vang lên tiếng phụ họa nóng bỏng.

Chọc tức Phùng quý phi rồi. Người nói thử xem mấy hài tử này mới bao lớn, tại sao cứ không bớt lo như vậy, người lớn nói chuyện, bọn chúng luôn luôn chen miệng lung tung vào chứ? Các người thì biết cái gì, cứ nói xứng đến Dưỡng Ninh cung hầu hạ thái hậu, Hứa tam cô nương nhân tài như vậy hầu hạ thái hậu, đó không phải phí của trời sao.

Phùng quý phi nở nụ cười, “Thái hậu nương nương, là như vậy, Khang Vương phi hiền huệ rộng lượng, bởi vì đang mang thai, lo lắng bên cạnh Khang Vương không có người thích hợp hầu hạ, nên muốn nạp trắc phi thay Khang Vương. Con bé vì một lòng lo nghĩ cho Khang Vương, thần thiếp cũng không tiện trái ý con bé, nên để con bé chọn lựa trong khuê tú kinh thành. Con bé chọn vài người rồi, đến lúc đó thần thiếp dẫn đến đây, lão nhân gia ngài lựa chọn thay cho Khang Vương có được không?” Sợ đến nàng lại không dám nói chuyện Hứa tam cô nương nữa, nói lảng sang chuyện khác, để Chu thái hậu giúp một tay chọn trắc phi cho Khang Vương.

Chu thái hậu tức giận, “Khang Vương chọn trắc phi, đây là chuyện lớn gì mà cần ai gia tự mình xem chứ? Chuyện nhỏ như thế này cứ để Khang Vương phi nhìn xem là được rồi. Đứa nhỏ này cũng thật là, bình thường nhìn có khả năng, nhưng khi gặp chuyện lại vô dụng”

“Vâng, vâng.” Phùng quý phi lúng túng đáp hai tiếng.

“Chuyện nhỏ này cũng phải phiền đến đại giá tổ mẫu, kỳ cục.” Cao Nguyên Dục ở bên cạnh thêm dầu thêm mỡ.

Phùng quý phi không khỏi thầm mắng Cao Nguyên Dục một tiếng trong lòng. Người luôn không thiên vị nương người Bách phi, lại cứ nghiêng về Lâm gia và Hoài Viễn Vương làm gì? Hoài Viễn Vương là đại ca người, chẳng lẽ Khang Vương không phải là nhị ca của người sao? Khang Vương đối xử không tốt với người sao? Tiểu tử thái không có lương tâm.

Phùng quý phi hơi bối rối cười gượng, “Rất cuộc trẻ tuổi, rất cuộc trẻ tuổi.”

Tam cô nương Hứa gia vẫn nhu thuận cúi đầu, không lên tiếng.

Nếu như nàng không phải vì nhìn thấy Chu thái hậu mà sợ không dám nói gì, như vậy sự chịu đựng của nàng ngược lại cực tốt. Chính là khi Chu thái hậu có ý muốn đề nàng đến Dưỡng Ninh cung hầu hạ, nàng lại không gấp gáp, không phản bác.

Hôm nay Phùng quý phi tổ chức tiệc thưởng hoa trong Quần Phụng các ở vườn hoa sau cung, mời Chu thái hậu vui lòng đến ngồi một chút, “Hôm nay trong Quần Phụng các trăm hoa đua nở, cảnh sắc đang đẹp, cũng nhiều người náo nhiệt, bọn nhỏ nhất định thích.”

Chu thái hậu cười cười, “Ai gia cũng không phải thích buồn bực trong phòng, đang định ra ngoài đi dạo, giải sầu.”

Phùng quý phi thấy Chu thái hậu đồng ý, mừng rỡ, “Vậy thần thiếp đi Quần Phụng các chuẩn bị, xin đợi thái hậu nương nương đại giá quang lâm”

Chu thái hậu gật đầu.

Phùng quý phi mang theo tam cô nương Hứa gia cáo lui.

Hứa tam cô nương có dáng đi rất đẹp mắt, váy áo không động, trong bước nhẹ mang theo mềm mại đáng yêu, nhẹ nhàng yếu ớt, khiến cho người ta nhìn thấy đã sinh lòng thương tiếc, muốn thương yêu nàng, muốn bảo vệ nàng.

Chu thái hậu nhìn bóng lưng Hứa tam cô nương, không ngừng lắc đầu.

“Hôm nay khí trời tốt, chúng ta đi ngắm hoa uống rượu.” Chu thái hậu cười nói.

“Ngắm hoa, uống rượu, mua vui!” Mấy người Lâm Thâm đều bưng bưng.

Chu thái hậu cười không thôi, “Nhìn thử xem, ta mới nói câu ngắm hoa uống rượu, mấy đứa này đã không cần ai dạy, tự cộng thêm một ‘mua vui’ rồi. Mấy hài tử này, thật đúng là bướng bỉnh tình nghịch, đáng đánh, đáng đánh.”

Ngoài miệng nói đáng đánh, nhưng vui vẻ, nào có chút ý tứ đáng đánh nào chứ.

Tương Dương trưởng công chúa cười tiến vào, “Mẫu hậu, nữ nhi đến đòi thưởng nè. Người nhìn xem con có bán lĩnh bao nhiêu, mang ai đến cho người này?”

Hoàng đế ở sau lưng Tương Dương trưởng công chúa mỉm cười đi đến, “Mẫu hậu, nhi tử tới thỉnh an ngài.”

Chu thái hậu sợ nhảy dựng lên, “Ôi chà, đây chẳng phải là hoàng đế đệ đệ của chúng ta sao? Sao đệ đệ lại rảnh rỗi vậy, thế mà lại tới gặp lão bà tử ta đây rồi? Khách ít đến, khách ít đến.” Nói mà mọi người đều cười.

Hoàng đế cười nhận lỗi, “Thời gian làm bạn với mẫu hậu quá ít, có lỗi, có lỗi.”

“Đệ đệ tới vừa đúng, chúng ta đang định cùng tổ mẫu ngắm hoa uống rượu mua vui đấy.” Lâm Thâm cười hi hi nói.

“Mua vui, mua vui.” A Hân vỗ tay nhỏ bé.

A Hạo đã dùng cả tay lẫn chân bò xuống khỏi trường tháp của Chu thái hậu, xuống đất, “A Hân, xuống nào.”

Sau khi chính hân đứng vững, đã giơ cánh tay ra ôm muội muội, a Hân hấp tấp nhào tới, “Đa đa.”

A Hạo dùng sức bế nàng xuống, quá mệt mỏi.

Hoàng đế mỉm cười nhìn đôi tiểu huynh muội này, vẻ mặt dịu dàng.

Mọi người cũng đầy hứng thú nhìn hai đứa.

Lâm Đàm quá quen thuộc với đôi trai gái long phượng thai của mình rồi, thấy a Hạo như vậy đã biết rõ hắn định làm gì, không khỏi hơi vênh khốc miệng lên, trong mắt mỉm cười.

A Hạo thở hổn hển hai cái, nghỉ ngơi xong rồi, kéo tay nhỏ bé của muội muội đi tới trước mặt hoàng đế, “Thỉnh an tở phụ.” Mồm miệng vô cùng rõ ràng.

Tất cả mọi người cảm động vô cùng, “Nghe thử xem, hai hài tử này hiểu chuyện bao nhiêu, lời nói thật tốt.”

Khen ngợi long phượng thai xong, lại khen ngợi Lâm Đàm, “Hoàng trưởng tử phi biết dạy hài tử làm sao, dạy hài tử đáng yêu như thế.”

Lâm Thâm vội khoe công, “Thật ra là vậy, a Hạo và a Hân chủ yếu do ta người làm đi nhờ tới dạy dỗ, ta dạy ra đó, ta dạy ra đó.”

Cả nhà cười ầm lên.

Hoàng đế cũng cười, một tay kéo a Hạo, một tay kéo a Hân, a Hân dựa vào trên người tở phụ cười ngọt ngào, a Hạo lại u oán nhìn Lâm Thâm.

“Nếu a Hân giống di nhỏ thì rất tốt.” Hoàng đế mỉm cười, “A Hạo lại không thể, nam hài nhi vẫn nên giống phụ thân, hoặc giống như tở phụ.”

Lâm Thâm than thở, “Bệ hạ, ngài không cần lo lắng ta sẽ dạy hư a Hạo đâu, ta sờ mông hắn mà hắn cũng không cho, đòi ta tự trọng đấy.”

Lâm Thâm vừa nói vừa đi qua kéo tay khác của a Hạo, “Đi nào, a Hạo, chúng ta đi ngắm hoa uống rượu mua vui đi.”

Ai ngờ a Hạo lại nghiêm mặt, rất không nể mặt hất tay Lâm Thâm ra, Lâm Thâm tức giận khiển trách, “Cái mông không cho sờ thì thôi, kẻ cả tay nhỏ bé cũng không cho nắm sao? Kỳ cục nha!”

Mọi người lại cười to, cười đến đau bụng.

Hoàng đế và Trương Dương trưởng công chúa đi cùng với Chu thái hậu, một đoàn người đến Quần Phương các.

Tiệc hôm nay Phùng quý phi mời phi tần trong cung và mười mấy vị phu nhân có phẩm cấp rất cao quý, không ngờ hoàng đế sẽ đích thân tới, vừa mừng vừa sợ, dẫn mọi người hành lễ bái kiến.

Mọi người bái kiến xong, bởi vì ngoài phi tần ra còn có các mệnh phụ ở đây, nên hoàng đế cùng với Chu thái hậu đã đến ngồi trong Tử Huy các có địa thế cao nhất ở đây, người còn lại ngồi ngay giữa viện, cách hoàng đế hơi xa.

Trương Dương trưởng công chúa và Lâm Đàm đều ở dưới, hai người ngồi cạnh nhau.

Hoàng đế bận rộn quốc sự cả ngày, hiếm có thời gian ung dung tự tại an nhàn như vậy, nói chút chuyện nhà với Chu thái hậu, lại trêu chọc long phượng thai a Hạo và a Hân, thanh thần tự tại.

Lâm Thâm ngồi bên cạnh hắn thì thầm nói chuyện, ngoài nói chuyện lý thú ở trong học đường ra còn biểu đạt bất mãn vô hạn với cuộc thi quá nhiều quá thường xuyên, “... Nửa tháng phải thi một lần, haizzz, thật phiền chết đi được.”

“A Thâm không thích thi sao?” Hoàng đế mỉm cười hỏi.

“Không thích.” Lâm Thâm gật đầu, thờ hớn hớn, “Thi thi thi, thi đến sắp khét rồi.”

“Thi khét rồi.” A Hân lắc lư bên cạnh, học Lâm Thâm nói chuyện.

Đám người hoàng đế và Chu thái hậu đều cười tươi. Cuộc thi này cũng không phải nướng đồ ăn, còn thi đến khét rồi sao?

Từ trước đến giờ Lâm Thâm vẫn luôn nói chuyện như vậy, hoàng đế cười xong rồi thôi, không hề để trong lòng.

Ở phía dưới Phùng quý phi lại long trọng đẩy Hứa tam cô nương ra, giống như đang khích lệ nàng ta ở trước mặt mọi người.

Lâm Thâm tùy ý nhìn xuống, cũng không hề để ý. Nhưng mà qua một lúc, nàng nhìn thấy có rất nhiều ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Lâm Đàm, lập tức biết rõ chuyện này có phần không đúng.

“Đi xem thử xem có chuyện gì.” Nàng gọi một tiểu cung nữ cơ trí phân phó.

Tiểu cung nữ đi xuống tra xét, không lâu sau đã quay lại, “Nhị tiểu thư, quý phi nương nương nói Khang Vương phi hiền huệ rộng lượng, lựa chọn trắc phi cho Khang Vương trong khuê tú kinh thành, vị Hứa tam cô nương này vừa đẹp lại thông minh thêm hiểu quy củ, vô cùng hợp tâm ý, nhưng chỉ tiếc dường như nàng ta có xung khắc với Khang Vương điện hạ, cho nên không vào được Khang Vương phủ. Kêu hoàng trưởng tử phi nhận lấy vị Hứa tam cô nương này, nói Hoài Viễn Vương điện hạ còn chưa có một vị trắc phi, thật kỳ cục!”

“Cái gì?” Lâm Thâm vỗ bàn.

Chu thái hậu không khỏi cau mày, “Vương phủ nào quản tốt chuyện của vương phủ đó mới đúng lý, người lại quản trong vương phủ khác có trắc phi hay không? Hoàng trưởng tử phi có khả năng cỡ nào, chẳng lẽ chuyện của vương phủ mình mà con bé cũng không quản được sao, cần người khác tới quơ

chân múa tay?”

Nụ cười của hoàng đế nhạt đi, ánh mắt lạnh lẽo. Hấn khó khăn lắm mới được hưởng thanh nhàn trong hậu cung, lại gặp phải chuyện như vậy, sao trong lòng có thể không căm tức chứ.

Lâm Thâm xắn tay áo, “Đánh chủ ý lên tỷ phu ta, không được! Ta đi thu thập bọn họ!”

“Thu thập như thế nào?” Cao Nguyên Dục nhảy ra muốn giúp đỡ, “Lâm Thâm, ngươi nói đi, ta giúp ngươi.”

“A Thâm, đây không phải lúc kích động.” Lương Luân khuyên nhủ, “Đây là chuyện nhỏ, tỷ tỷ có thể ứng phó được.”

Cửu công chúa cũng do dự xắn tay áo, thì thầm nhỏ nhỏ: “Nếu như không phải đánh nhau, ta cũng có thể giúp đỡ...”

Hoàng đế giận cười, “A Thâm, ngươi định đi làm gì?”

Lâm Thâm tỏ vẻ như thật nhìn hấn, “Bệ hạ, ngài nhìn đây!” Phất tay một cái, mang theo Lương Luân, Cao Nguyên Dục và cửu công chúa, khí thế hùng hăng đi xuống.

Phùng quý phi kéo Hứa tam cô nương, về mặt ẩm áp hiền lành, “Hoàng trưởng tử phi, trong phủ của ngươi vẫn luôn vắng lặng, nhận Hứa tam cô nương vào làm trắc phi, chẳng phải vẹn toàn đôi bên sao? Tuy rằng nàng có xuất thân cao quý, nhưng lại nguyện hầu hạ một vị anh hùng, còn ngươi, cũng có người giúp đỡ chia sẻ sự vụ trong phủ, có người giúp đỡ hầu hạ hoàng trưởng tử rồi. Haizzz, nếu như không phải Hứa tam cô nương và Khang Vương có tương khắc, Khang Vương phi nhất định đã đón nàng đi rồi, chuyện tốt như vậy nào còn tới lượt ngươi chứ?”

Tương Dương trưởng công chúa bắt mẫn, “Ai nói trong phủ hoàng trưởng tử phi vắng lặng chứ? Nhà nàng có một cặp long phượng thai đó, cả ngày lẫn đêm không biết có bao nhiêu náo nhiệt!”

Lâm Đàm mỉm cười, “Quý phi nương nương mới vừa nói vị Hứa tam cô nương này có bao nhiêu chỗ tốt, lại không biết tam cô nương có biết chăm sóc hài tử không? Không dỗi gắt chửi vị, sau khi hoàng trưởng tử về phủ đều tự mình chăm sóc đôi long phượng thai này, nếu muốn hầu hạ tốt cho hoàng trưởng tử, không biết chăm sóc hài tử vậy không được rồi.”

Lâm Đàm đây là khoe khoang trần trụi rồi, cho dù Phùng quý phi tự cho hàm dưỡng tốt, cũng tức giận liếc mắt.

Ngày trước khi Hoài Viễn Vương một mực chinh chiến sa trường, danh tiếng trong triều cực kém, lại không có bao nhiêu quan văn ủng hộ, thật sự không hề có một chút uy hiếp nào đối với Khang Vương.

Nhưng sau đó thì không ổn rồi, Hoài Viễn Vương cưới Lâm Đàm nữ hài nhi nhà quan văn này làm vợ, sau khi cưới hết sức ân ái với Vương phi, lại sinh ra đôi long phượng thai đáng yêu, lấy hình tượng cha hiền xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhất thời thu được rất nhiều ủng hộ và nhiệt tình của văn nhân sĩ tử.

Còn về phần Khang Vương, sau khi cưới đã nạp trắc phi rồi phu nhân liền tiếp vào phủ, trong phủ nhiều nữ nhân đã không tránh khỏi ghen tỵ, hăm hại lẫn nhau, cho dù Thẩm Minh Họa có thủ đoạn, hậu viện Khang Vương phủ vẫn đủ loạn. Không phải không có nữ nhân mang thai, nhưng có thể thuận lợi sinh ra lại rất ít, hiện giờ Khang Vương chỉ có một nữ nhi, hơn nữa còn là thứ xuất, thêm vào đó thân thể lại không được tốt. Nếu Khang Vương và Hoài Viễn Vương so con cái, đó là tự rước lấy nhục.

“Hoàng trưởng tử phi cứ sáng khoái cho một câu đi, trắc phi này ngươi rốt cuộc muốn hay không muốn? Nếu muốn, vậy thể diện làm tiệc rượu đón người vào. Nếu không muốn, như vậy mọi người cũng biết ngươi có tính tình gì, sau này sẽ không dám có ý tốt suy nghĩ thay ngươi nữa.” Phùng quý phi chưa chút nói.

Phu nhân Thẩm tướng Trích thị cũng ngồi đây, ôn hòa nói với Lâm Đàm: “Nữ nhân nào mà không ghen tỵ chứ? Hoàng trưởng tử phi không muốn đón nhận trắc phi về phủ, đây cũng là nhân chi thường tình. Nhưng mà, ghen tỵ là một trong thất xuất đó, không thể sơ suất. Thẩm gia ta dạy nữ nhi nghiêm khắc, cho dù Khang Vương phi có chỗ nào không tốt, nhưng chuyện đó kỳ con bé lại tuyệt đối không có.”

Tương Dương trưởng công chúa phì cười, “Nam nhân nạp thiếp, đương nhiên không phải vì hao sắc mà là vì con cháu, đúng không? Hình như Trích phu nhân quên mất, hoàng trưởng tử phi đã có nhi tử, nhưng dưới gối Khang Vương phi còn chưa có gì.”

Trên mặt Trích thị lộ ra vẻ xấu hổ mà tức giận.

Thẩm Minh Họa là viên minh châu sáng chói nhất Thẩm gia, nhưng nếu như hòn ngọc quý này đến bên cạnh Lâm Đàm, nhất định sẽ bị phủ mờ đến âm đạm không còn ánh sáng. Hiện giờ không nói chuyện khác, chỉ riêng chuyện hài tử, Lâm Đàm đã ngao thị Thẩm Minh Họa rồi. Nếu như lại so sánh về trượng phu, giữa Hoài Viễn Vương toàn tâm toàn ý với Khang Vương chân chủ do dự ai đáng ngưỡng mộ hơn, ai khó có được hơn, kẻ ngu đều nhìn ra được.

Trong miệng Tương Dương trưởng công chúa bác bỏ Trích thị nhưng trong lòng hơi phiền não.

Tuy rằng Phùng quý phi nói hạ thấp, nhưng thắng ở hiệu quả. Hiện giờ chính là lúc các hoàng tử phân tranh, bất cứ một sai lầm nhỏ nào đều có thể bị đối phương nắm lấy vô tình công kích, sẽ tạo thành hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Hoài Viễn Vương độc sủng một mình vương phi, có vấn đề chứ? Dĩ nhiên không có. Nhưng mà, nếu như đổi lại cách nói khác, hoàng trưởng tử phi ghen

tự không dung người, bên cạnh giường không cho người khác ngủ ngon, vậy hoàn toàn khác nhau.

Có cách nào để ngăn cản được đám người Phùng quý phi này lại không để cho Lâm Đàm ra mặt, khiến tiểu tức phụ của Cao Nguyên Diệu không hề bị thương chút nào đây?

Tương Dương trưởng công chúa đang suy tư vấn đề này, Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục, cửu công chúa bốn người đã nghênh ngang đi đến.

“... Nhân tài giống như Hứa tam cô nương, nếu không phải lập ý gả cho vị anh hùng cái thế, sao có thể làm tiểu thiếp cho người ta chứ?” Phùng quý phi đang nói đến nước miếng văng tung tóe, “Người còn không mau đón nàng về, về sau tỷ muội đối đãi, thân như một nhà...”

“Muốn làm trắc phi cho tỷ phu ta, trước phải thi đã!” Lâm Thâm vênh vào tự đắc, nghênh ngang kiêu ngạo, “Thi thông qua, vậy đón vào phủ đi; nếu không thi qua, đánh về nhà mẹ, thi lại lần nữa!”

“Đúng, phải thi!”

“Phải thi!”

“Thi không qua đánh về nhà mẹ!”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa lập tức phát cờ hò reo hộ Lâm Thâm.

“Thi?” Trong Từ Huy các, hoàng đế nhận được tin tức thiếu chút nữa tức cười rồi, “Làm trắc phi cho Hoài Viễn Vương phải thi?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Làm trắc phi phải thi, thi đậu mới có thể đón vào phủ..

Hoàng đế càng nghĩ càng buồn cười, không nhịn được cười rồi.

Chu thái hậu càng vui vẻ thêm, “A Thâm khổ sở vì thi cử, đang tức cảnh hồng không có nơi xả ra, trùng hợp vị Hứa tam cô nương không có ánh mắt này chọc vào, đã đến lượt con bé rồi.”

“Đến lượt rồi.” A Hân khéo léo học Chu thái hậu nói chuyện.

“Nên.” A Hạo tỏ vẻ nghiêm túc, chỉ nói đơn giản một chữ.

Chu thái hậu mở cờ trong bụng, trước ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của a Hân hôn lên, “A Hân thật nghe lời.” Rồi lại định kéo a Hạo qua thân thiết một phen, nhưng thấy a Hạo nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn lại, giống như rất không thích, không khỏi “Ah” một tiếng, “A Hạo, cháu không thích bà cố sao?”

A Hạo liếc nhìn nàng, hơi miễn cưỡng nói: “Bà cố, bà cố hôn a Hân đi, muội ấy là nữ hài nhi.”

Hoàng đế nghe vào trong tai, cùng đồng thời ngẩn ngơ với Chu thái hậu.

Hoàng đế ngoác gọi a Hạo đến, “A Hạo, có phải đi nhờ cháu là nữ hài nhi, cho nên cháu mới không cho nàng sờ móng nhỏ của cháu không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của a Hạo đỏ bừng lên, “Ừm, đi nhờ là nữ hài nhi, không cho cợt nhả cháu.”

Hoàng đế choáng váng.

Chu thái hậu ngạc nhiên không thôi, “Nhỏ như vậy, hẳn đã biết được ‘tự trọng’, ‘cột nhà’ rồi, vừa nghĩ đã thấy không thể tưởng tượng nổi.”

Hoàng đế thờ dài, “Còn không phải như vậy sao. Hài tử này thật sự quá thông minh.” Ôm a Hạo vào trong lòng, hiền từ nhìn xem, thương tiếc không thôi.

Chu thái hậu hỏi hoàng đế, “Ta còn nhớ rõ đáng về tình quái khi a Thâm còn bé đấy, hiện giờ con bé đã lớn thêm vài tuổi, lại đổi phương pháp tình nghịch

khác rồi, muốn Hứa tam cô nương phải thông qua cuộc thi mới có thể làm trắc phi. Haizzz, cũng không biết khi a Hạo trưởng thành rồi sẽ có dáng vẻ như thế nào đây.”

Hoàng đế dùng giọng đùa giỡn nói: “Cho dù là đáng về gì đều được, chỉ cần không để cho tổ phụ của hân phải qua cuộc thi mới có thể làm tổ phụ hân, ta đã đủ hài lòng rồi.”

Chu thái hậu bị hân trêu chọc vui vẻ cười to không thôi.

“Cuộc thi, cuộc thi.” A Hân đuổi thân thể nhỏ bé ra nhìn xuống dưới.

“A Hân, muội muốn xem sao?” A Hạo hỏi muội muội hân.

A Hân quay đầu lại vồn vã nhìn hân, “Muốn xem”

A Hạo lập tức chạy tới nắm lấy tay nhỏ bé của muội, mang nàng đi xuống dưới.

Hoàng đế không nhanh không chậm đi tới bên cạnh a Hạo và a Hân, cũng đi xuống.

Vào lúc này Trương Dương trưởng công chúa thật vui mừng đến mở cờ trong bụng, thần thái phấn khởi, cao hứng bùng bùng.

Mới vừa rồi nàng còn đang rầu rĩ có thể có cách gì để Lâm Đàm không cần mở miệng cũng đẩy được Hứa tam cô nương ra không, không ngờ Lâm Đàm vừa mới tới nơi này, một lời nói ra, mọi người đều kinh hãi.

“Tiểu a Thâm, một mình ngơ ngác ra tay, ít nhất chống được hai người mà.” Trương Dương trưởng công chúa cười híp mắt.

Đám người Phùng quý phi và Trịnh thị đồng loạt biến sắc, tức không chịu được.

Kế sách của các nàng vốn rất hữu dụng, Lâm Đàm hoặc im hơi lặng tiếng đồng ý tiếp nhận Hứa tam cô nương, hoặc cự tuyệt trước mặt đông đảo phi tần, quý phu nhân, cho dù nàng cự tuyệt như thế nào, tóm lại Thâm gia và Phùng gia đều có bản lĩnh náo loạn chuyện này đến cả thành đều biết, khiến mọi người biết được hoàng trưởng tử phi đồ kỵ không dung được người như thế nào, vốn không cho phép nữ tử khác tiến vào Hoài Viễn Vương phủ tranh giành tình cảm với nàng. Hoàng trưởng tử phi như vậy rõ ràng là nhân vật giống như Lã Trĩ, Võ Chiêu, duy ngã độc tôn, coi trời bằng vung, không hề có vẻ yếu đuối, đức tính khiêm nhường.

(*) Lã Trĩ (Lã hậu), Võ Chiêu (Võ Tắc Thiên)

Có thể nói, cho dù Lâm Đàm tiếp nhận hay không tiếp nhận Hứa tam cô nương, đám người Phùng quý phi và Trịnh thị đều sẽ có cách đối phó, sẽ nghĩ cách gây bất lợi cho Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm.

Nhưng mà hiện giờ Lâm Đàm vẫn thoải mái nhàn nhã ngồi ở đó, ngược lại tiểu muội muội của nàng hiện giờ mới tám tuổi lại kêu gào muốn kiểm tra Hứa tam cô nương, qua cuộc thi rồi mới được nhận vào phủ, thi không qua sẽ đánh về nhà mẹ! Một câu “Muốn làm trắc phi cho tỷ phu ta, trước phải thi đã” giống như càn quấy, lại khiến cho toàn bộ sự việc lập tức xoay chuyển phương hướng.

“Hài tử gia thì biết cái gì?” Phùng quý phi giận không kiềm chế được, sừng mặt lên, sắc mặt rất khó coi, “Mau trở về! Người lớn nói chuyện, không có phần cho hài tử chen miệng vào!”

“Bốn người chúng ta cộng lại cũng ba mươi tuổi mà.” Lâm Thâm vô tội chớp mắt to, “Ba mươi tuổi vẫn là tiểu hài tử, không được nói chuyện sao?”

Phùng quý phi bị nàng ngụy biện quấy nhiễu như thế, hàm hừ nói: “Cái gì gọi là cộng lại ba mươi tuổi, đừng có nói bậy, mau trở về!”

Nàng tức giận là chuyện của nàng, Lâm Thâm cũng không thèm để ý đến, nghiêm túc tính toán ra, “Quý phi nương nương, ta không tính sai nha, ta và a Dục, a Vi tuổi tác tương đương đều là tám tuổi, ba tám hai mươi tư, Luân ca ca mười tuổi, chúng ta cộng lại được ba mươi bốn tuổi rồi!”

“Này, ta chín tuổi, lớn hơn người đó.” Cao Nguyên Dục kéo Lâm Thâm.

Lâm Thâm hăng hái hơn, “Ừm, a Dục còn lớn hơn một tuổi đó, vậy bốn người chúng ta cộng lại được ba mươi lăm tuổi rồi! Ba mươi lăm tuổi, không nhỏ nha.”

Nàng cười tủm tỉm, không chút hoang mang lý luận với Phùng quý phi, đừng nói Phùng quý phi, kể cả đám người Trịnh thị đều choáng váng đầu.

Gặp hài tử choai choai như vậy, so đo với nàng cũng không tiện, mà không so đo lại không được, chuyện này thật đúng là bần lòng.

“Sao tuổi lại có thể cộng chung vào chứ?” Phùng quý phi cảm tức.

“Sao lại không thể cộng chung chứ.” Lâm Thâm cười hi hi, “Ta cứ muốn cộng chung đấy, dù sao bốn người chúng ta cộng lại đã hơn ba mươi tuổi, không phải hài tử rồi, chúng ta muốn nói chuyện!”

“Chúng ta muốn nói chuyện!” Cao Nguyên Dục chống eo.

Lương Luân suy nghĩ một chút, chấp tay khách khí, “Quý phi nương nương, cho dù chúng ta còn nhỏ, nhưng cũng một tấm lòng son, lời muốn nói vẫn nên để chúng ta nói, ngài nói đúng không?”

“Lời nói cũng không cho nói nha.” Cửu công chúa mỉm môi muốn khóc.

Vu chiêu dung chỉ có một nữ nhi này, hề thấy chuyện sẽ có liên quan đến cửu công chúa nàng sẽ bất chấp tất cả, vội tới đây dỗ dành nữ nhi, “Ngoan, không khóc.”

Cửu công chúa thút thít, “Hài tử thì không cho nói chuyện sao?”

Vu chiêu dung không muốn khiến nữ nhi khóc, cũng không muốn đắc tội Phùng quý phi, dịu dàng nói: “Cũng không phải không để cho mấy đứa nói chuyện, là mấy đứa quá nhỏ, mấy đứa không hiểu chuyện của người lớn được.”

“Đúng, các người không hiểu chuyện của người lớn.” Phùng quý phi nhức đầu nói.

Phùng quý phi vừa nói vừa hơi bất mãn liếc nhìn Bách phi.

Bình thường Bách phi luôn tỏ vẻ trung lập, giống như thật sự không hề giúp ai, không trộn lẫn vào cuộc chiến tranh vị, nhưng Cao Nguyên Dục giúp đỡ Lâm Thâm như vậy, lại không hề thấy Bách phi ra mặt quát mắng, Phùng quý phi rất không hài lòng.

Bách phi vốn định thân ngoài sự việc, nhưng mắt thấy Phùng quý phi đã trùng mắt đến đây, cau mày suy nghĩ một chút, đứng lên đi tới trước mặt Cao Nguyên Dục, dịu dàng trách cứ, “A Dục, con còn nhỏ như vậy, biết cái gì chứ? Đây là chuyện trong phủ đại ca con, không liên quan gì đến con cả, tới đây, trở về với mẫu phi.”

Khóe miệng Phùng quý phi lộ ra nụ cười.

Còn may, Bách phi vẫn thức thời.

Cao Nguyên Dục lại gạt Bách phi ra, lớn tiếng nói: “Chuyện của đại ca, tại sao có thể không liên quan đến con chứ? Con và đại ca là huynh đệ!”

“Đúng vậy, sao chuyện của đại ca lại không liên quan đến chúng con chứ?” Cửu công chúa nức nở nhỏ giọng hỏi ngược lại.

Bách phi bị nữ tử không hiểu chuyện của mình chọc giận quá chừng, nhẫn nhịn dụ dỗ hẳn, “A Dục, đây là chuyện trong nhà đại ca con, con làm đệ đệ sao có thể nhúng tay được? Hơn nữa, cũng không phải là chuyện lớn gì.”

Bách phi đã giận đến đầu choáng váng rồi. Trong hoàng thất này có vị Vương phi nào mà không chia sẻ trọng phụ với nữ nhân khác chứ? Sao chỉ có Lâm Đàm này khác biệt, chẳng qua chỉ có vị quý phi người làm mẹ kế này muốn ban thưởng trác phi cho nàng mà thôi, lại gây ra thế trận lớn như vậy? Chút chuyện nhỏ này cũng đáng sao?

“A Dục, quay về với mẫu phi.” Bách phi nhện tức nói: “Cũng chỉ nhiều thêm một tỷ muội cho đại tẩu con mà thôi.”

“Muốn làm tỷ muội với tỷ tỷ ta, vậy thì!” Lâm Thâm ngẩng đầu lên thật cao, “Hứa tam cô nương, người có gan này hay không, có dám thi không? Không dám thi cứ nói sớm, đừng khiến nhiều nương nương, phu nhân như vậy vì người mà trễ nải thời gian. Những vị này đều là người có thân phận, rất bận rộn đó! Chúng ta nói rõ trước, nếu như người có thể thông qua cuộc thi, tỷ tỷ ta sẽ đón người vào phủ; nếu như người không thông qua cuộc thi, vậy ngoan ngoan về nhà đi, chờ khi nào người học giỏi rồi, lần nữa trở lại!”

Giọng Lâm Thâm trong trẻo dễ nghe, nghe vô cùng cảm động, nàng nói lời này cũng rất chọc giận người, cực kỳ chọc giận người.

Hứa tam cô nương nhẹ nhàng phúc thân, “Lâm nhị tiểu thư, ta chỉ ngưỡng mộ anh hùng thôi...”

“Bớt nói nhảm đi.” Lâm Thâm gợn tay cản lại, “Thi hay không? Muốn vào phủ Hoài Viễn Vương người cứ tới đây thi, nếu không thi thì xin mời, cửa chính ở đó.” Chỉ về phía cửa Quần Phương các.

Cao Nguyên Dục càng dứt khoát, “Nếu Hứa tam cô nương không dám thi, vậy lập tức dẫn nàng ta ra ngoài đi? Người đâu, tới đưa nàng ta đi!”

Hoàng đế mang theo a Hạo và a Hân ra ngoài Từ Huy các rồi dừng lại, có nội thị tới giờ một cái ô màu vàng, hoàng đế nhàn nhã mang theo cháu trai cháu gái ngồi dưới ô, a Hạo và a Hân chơi đùa bên cạnh hẳn, hẳn mỉm cười nhìn.

Ngực Phùng quý phi quặn đau.

Hứa tam cô nương đáng thương vốn là một cô nương vừa xinh đẹp vừa mềm yếu lại thông minh, đáng vẻ đánh đầu thắng đó này của nàng là đặt trong mắt người khác, chứ ở trước mặt Lâm Thâm lại hoàn toàn vô dụng.

Tuy Lâm Thâm còn nhỏ, nhưng chú ý rất chính đáng, cứ nhìn chằm chằm vào Hứa tam cô nương hỏi, “Có thi không? Không thi thì đi đi.”

Hứa tam cô nương bị ép với bất đắc dĩ, ngẫm nghĩ, cảm thấy hài tử có thể lấy ra được đề mục gì chứ? Nên nhu thuận đáp ứng, “Xin Lâm nhị tiểu thư chỉ giáo.”

Ta được ra đề cho người khác, ta có thể kiểm tra người khác! Lâm Thâm thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Nàng chà chà tay, “Nhanh, Luân ca ca, a Dục, a Vi, ra đề, kiểm tra nàng ta! Chúng ta cũng làm quan chủ khảo một lần!”

Cửu công chúa cũng rất hưng phấn, “Thì người khác à? Chuyện này tốt nha. Ta đi học trong cung cũng bị ma ma thi tới thi lui, thi đến đầu ta choáng váng luôn. Haizzz, cuộc thi ngày hôm trước ta thi không tốt, Liễu nhi đã bị đánh mười bàn tay...”

Nàng đau lòng cúi đầu.

Nếu như nàng học không tốt, tự nhiên không có ai dám kêu nàng chìa tay ra ăn đánh. Nhưng mà cung nữ hầu hạ nàng sẽ phải chịu phạt thay nàng. Cửu công chúa nghĩ tới tiểu cung nữ bị đánh thay nàng, trong lòng rất khó chịu.

“Thì nàng ta, thi nàng ta!” Lâm Thâm kéo cửu công chúa, dùng giọng khích lệ.

“Đừng, thi nàng ta!” Cửu công chúa cũng lên tinh thần.

Hai tiểu cô nương phát tiết toàn bộ phần hận đối với thi cử lên trên người Hứa tam cô nương.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục lại không hề có ý kiến lớn như vậy đối với cuộc thi, nhưng mà thấy Lâm Thâm và cửu công chúa đều đầy lòng căm phẫn, dĩ nhiên cũng đi theo tới giúp một tay.

Bốn người xúm lại thương lượng một chút, rất nhanh đã có chủ ý.

Trong viện có một đài cao nho nhỏ, Lâm Thâm nhảy lên, từ trên cao nhìn xuống, dương dương hã hê, “Chư vị, cuộc thi sắp bắt đầu, xin nghiêng tai lắng nghe.”

Đám người Lâm Đàm và Tương Dương trưởng công chúa nhìn dáng vẻ này của nàng, thấy buồn cười.

Ngày hôm qua Lâm Thâm vẫn còn là học sinh trong thư viện chờ thi, nhưng bây giờ đã lập tức vinh dự thành quan chủ khảo, không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, “Cuộc thi có tổng cộng ba đề, đều lấy một nén hương làm hạn định, qua một nén hương, cho dù trả lời đúng cũng không tính. Đề đầu tiên chính là toán thuật. Xin hỏi Hứa tam cô nương, ngỗng trắng năm lượng bạc một con, con lừa tiểu Hôi ba lượng bạc một con, tiểu không tước một lượng bạc ba con, hiện giờ ta có một trăm lượng bạc, tổng cộng muốn mua một trăm con, ngỗng trắng, con lừa tiểu Hôi và tiểu không tước, sẽ mua được bao nhiêu đây?”

Lâm Thâm vừa dứt lời, Cao Nguyên Dục đã tự tay châm hương, “Một nén hương, quá hạn không theo!”

Mới ban đầu mọi người nghe nàng nói muốn thi toán thuật, khoe miệng đều lộ ra nụ cười, trong lòng đều rất cảm khái, cuối cùng vẫn là tiểu hài tử, kiểm tra Hứa tam cô nương là cô nương mười tám mười chín tuổi như vậy, nàng lại kiểm tra toán thuật! Ôm tâm tư chế giễu tiếp tục nghe, nghe được đề mục của Lâm Thâm là như vậy, phần lớn đều ngây ngẩn cả người.

Đây... đây là toán thuật gì chứ? Đây quả thật gây khó dễ cho người ta mà!

Hứa tam cô nương cũng ngây đại.

Nàng đúng là đại gia khuê tú, từ nhỏ đã đến nữ học đi học cũng không tệ, nhưng không hề nghiên cứu về toán học, nàng nghe cũng chưa từng nghe thấy.

Hoàng đế nghe được đề mục của Lâm Thâm, khoe mặt giật giật. Ngỗng trắng năm lượng bạc một con, con lừa tiểu Hôi ba lượng bạc một con, tiểu không tước lại một lượng bạc được ba con, a Thâm, tiểu không tước trăm đưa cho người lại không đáng bao tiền như vậy sao.

Tất cả đang ngẩn người, Lâm Thâm nhìn vẻ mặt mọi người, hài lòng gật đầu một cái, vui mừng khắp khỏi bỏ sung, “Tổng cộng có ba đáp án! Hứa tam cô nương, chỉ nói ra được một đáp án cũng không được, phải đáp đúng cả ba đáp án mới tính người qua đề thi này.”

“Ba đáp án.” Mọi người choáng váng hơn.

Một đáp án còn chưa tìm ra được đâu, nào còn tìm được ba đáp án cho người chứ.

Lâm Thâm nhìn mọi người, nhìn thấy vẻ mặt si ngốc ngờ ngạc của họ, hài lòng đến tận đỉnh, oán niệm trong lòng đối với Lâm Hàn bắt nàng học toán thuật vào buổi tối mỗi ngày trở thành hư không, “May nhờ nhị ca dạy ta toán thuật, nếu không ta nào kiểm tra được nữ nhân xấu này chứ? Hi hi.”

Tròng mắt Phùng quý phi đảo tròn, kêu một cung nữ tới lặng lẽ cản dận gì đó, cung nữ gật đầu, định thừa dịp mọi người không chú ý đi ra ngoài.

Lâm Đàm tai thính mất tinh cỡ nào, sao có thể để cho cung nữ này đi được? Nháy mắt với nữ quan bên cạnh, nữ quan hiểu ý, lập tức đi qua ngăn cản cung nữ này.

Chuyện này cho Tương Dương trưởng công chúa một nhắc nhở, “Sai người trông chừng nghiêm chung quanh, không thể đi ra ngoài tìm viện binh. Nếu như đưa một lão phu từ từ Hàn Lâm viện đến, chẳng phải thi cái gì đều thông qua được rồi sao? Hoài Viễn Vương phủ phải tăng thêm bao nhiêu trắc phi đây? Cao Nguyên Diệu nhà ta ưa thanh tịnh, chẳng phải bị những người này phiền chết sao.”

Đám người Phùng quý phi, Trịnh thị gấp gáp đến nóng nảy, nhưng không có cách gì.

Đây thật sự không thể trách các nàng được, đừng nói nữ tử, kể cả nam nhân thi khoa cử cũng thi sách luận và thi từ ca phú, không cần phải thi toán thuật, lại có bao nhiêu người nguyện ý đi học chứ? -- Thời Đường triều còn có khoa minh toán, thi đậu cũng có thể làm quan nhỏ, nhưng bây giờ đã sớm không thiết lập cuộc thi khoa minh toán rồi.

Mắt thấy một nén hương sắp hết, Hứa tam cô nương âm thầm cắn răng.

Đầu tiên do nàng bị đám người Lâm Thâm bức bách, thứ hai cũng vì tự phụ tài hoa hơn người, mới dám tiếp nhận cuộc thi này. Nào biết mới bắt đầu Lâm Thâm lại cho đề toán thuật, đừng nói nàng nữ nhi trong khuê mường tám mười chín tuổi, kể cả nam tử đi học ở thư viện cũng chưa chắc đáp được.

“Khinh người quá đáng.” Hứa tam cô nương cầm giận trong lòng.

“Không đáp được à? Như vậy, ngươi không thông qua đề thứ nhất.” Lâm Thâm vui vẻ ra mặt.

Hứa tam cô nương tối tăm ánh mắt ngẩng đầu nhìn Lâm Thâm trên đài cao, “Lâm nhị tiểu thư, ta thật sự không biết, nhưng mà ngươi sẽ biết sao?”

Nàng không tin tiểu cô nương năm nay mới tám tuổi trước mặt này sẽ biết đáp án đề bài này.

Phùng quý phi cũng nói: “Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi biết sao?”

Lâm Thâm cười hi hi, “Đề mục như vậy, năm sáu tuổi ta đã từng gặp rồi nha. Đây, ta nói cho mọi người nghe nha. Muốn giải đề bài này, chủ yếu ở ‘Tăng bốn’, ‘Giảm bảy’, ‘Thêm ba’, cho nên là bốn con ngỗng trắng, mười tám con lừa tiểu Hôi, bảy mươi tám con khổng tước, vừa đúng sẽ mất một trăm lượng bạc. Mọi người tính thử xem có phải như vậy không? Còn có hai đáp án, một là tám con ngỗng trắng, mười một con lừa tiểu Hôi, tám mươi một con khổng tước, một đáp án khác dĩ nhiên là mười hai con ngỗng trắng, bốn con lừa tiểu Hôi, tám mươi tư con tiểu khổng tước.”

Đám người Phùng quý phi nghe không hiểu ra làm sao.

“Xin hỏi cái gì gọi là ‘Tăng bốn’, ‘Giảm bảy’, ‘Thêm ba’?” Phùng quý phi hỏi.

Lâm Thâm ngây thơ tròn đôi mắt, “Trong ‘Trung Khâu Kiến toán kinh’ viết như vậy đó, quý phi nương nương, ngươi chưa từng đọc ‘Trung Khâu Kiến toán kinh’ sao?” Giọng nói hơi kinh ngạc, không thể tin, giống như không thể tin được Phùng quý phi sẽ vô tri, ngu xuẩn như vậy.

(*) Trung Khâu Kiến toán kinh: Trung Khâu Kiến Bắc Ngụy biên soạn. Sách tập trung 92 đề toán nói về nhân chia cùng là bội số chung nhỏ nhất và ước số chung lớn nhất. Đưa ra lời giải cụ thể cho các bài toán giả thiết tạm.

Phùng quý phi không khỏi tức giận.

Lâm Thâm tiểu nha đầu này đáng ghét giống như tỷ tỷ nàng ta vậy.

Không đúng, còn đáng ghét hơn cả tỷ tỷ nàng ta! Dù sao tỷ tỷ nàng ta đã là người lớn rồi, nàng ta vẫn còn là con nít, lại đã hư hỏng đến như vậy...

Phùng quý phi bị Lâm Thâm tiểu hài hư hỏng chọc giận đến ngực cảm thấy đau âm ỉ.

Về dịu dàng thuận theo trên mặt Hứa tam cô nương dần dần biến mất, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Tổng cộng sẽ có ba đề, tuy nói một đề này không biết làm, tiếp theo vẫn sẽ có cơ hội, nhưng mà một cô nương mười tám mười chín tuổi có danh tài nữ bị một tiểu cô nương năm nay mới tám tuổi thi cử, thật sự mất hết mặt mũi! Không có mấy người chú ý tới tiểu nữ nhi tám tuổi này ra đề mục xảo trá đến cỡ nào, chỉ biết chú ý tới kết quả, chỉ biết chú ý tới hóa ra tam cô nương phủ Phò Định Hầu kém cỏi như vậy, không có tiền đồ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Các vị, đề thi thứ hai tới đây, xin nghe đề!” Lâm Thâm đứng trên đài cao hào phóng vẫy tay nhỏ bé, khí thế tự đắc.

Trong Quần Phụng các nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng rơi toàn bộ lên trên người Lâm Thâm.

Nếu như mới vừa rồi bọn họ vẫn chỉ cảm thấy vị nhị tiểu thư Lâm gia này hoạt bát đáng yêu ngây thơ, vào lúc này lại đã thay đổi cách nhìn.

Phải biết chuyện ngày hôm nay hoàn toàn là ý tưởng nhất thời, tất cả mọi người không hề có chuẩn bị, vị tiểu cô nương mới tám tuổi này lại có thể đặt ra đề mục khiến cho tất cả mọi người ở đây không biết làm, làm cho người ta nào dám khinh thường.

Lâm Thâm cười híp mắt, “Đề thi thứ hai này lại có khác biệt rất lớn so với đề thi thứ nhất, đề thứ nhất là toán thuật, đề thứ hai chính là câu đối. Ta ra về trên, mời Hứa tam cô nương ra về dưới, về trên này chỉ có năm chữ.”

“Dễ dàng như vậy sao.” Trong lòng mọi người kể cả Phùng quý phi, Hứa tam cô nương, Trịnh thị trong đó đều cực kỳ ngạc nhiên.

Đối câu đối không giống như toán thuật, đối câu đối đã bắt đầu được học, luyện tập từ khi còn bé mới bắt đầu học chữ rồi, mới ban đầu chỉ kiểu đơn giản như lấy hoa cỏ đối với cây xanh, trời đối với đất, nhật nguyệt đối với sông núi, mây lành đối với tuyết rơi, mưa chiều đối với khói sáng, sau này sẽ càng ngày càng khó khăn, càng ngày càng yêu cầu ý cảnh, phong cách.

Nhưng mà, về trên năm chữ, cho dù suy nghĩ lý thú đặc biệt như thế nào lại có thể có bao nhiêu khó khăn được chứ? Có phải vị Lâm nhị tiểu thư này còn nhỏ tuổi, lòng mềm yếu, thấy Hứa tam cô nương không giải được đề đầu tiên nên để cho nàng dễ dàng vượt qua kiểm tra đề thứ hai không?

Giọng nói trong trẻo dễ nghe của Lâm Thâm đã vang lên rồi, “Các vị, về trên tổng cộng có năm chữ, mọi người nghe cho kỹ. Năm chữ này chính là ‘Yên tảo trì đường liễu’, ta lặp lại một lần nữa, ‘Yên tảo trì đường liễu’, mời Hứa tam cô nương đối về dưới. Về dưới phải đối phối hợp toàn bộ tính tế, cách luật, ý cảnh, cơ quan, thiếu một thứ đều không được.”

“Mời thấp hương.” Nói xong đề mục, Lâm Thâm ý bảo Cao Nguyên Dục thấp hương lên.

Mọi người không khỏi hít sâu một hơi.

Nghe giống như rất đơn giản, là câu đối mà thôi, hơn nữa về trên chỉ có năm chữ.

Nhưng mà, “Yên tảo trì đường liễu” miêu tả hồ nước yên tĩnh, liễu xanh vòng quanh, khói mù bao phủ, tuy rằng chỉ có năm chữ ngắn gọn, nhưng ý cảnh lại cực kỳ đẹp, đối ra về dưới thích hợp đã không dễ dàng.

Càng quan trọng hơn chính là, năm chữ nhìn như bình thường này, bao hàm trong đó lại có ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, như vậy, nếu muốn làm ra về đối dưới sẽ khó càng thêm khó!

“Lâm nhị tiểu thư ra đề thật độc đáo.” Hứa tam cô nương sâu xa nói: “Tuy rằng yên tảo trì đường liễu này chỉ có năm chữ, nhưng trong từng chữ mang ngũ hành, rất khó đối đấy.”

“Khó thì khó một chút, nhưng mà, người có thời gian một nén hương cứ từ từ nghĩ đi nha.” Lâm Thâm cười hì hì, nụ cười ngây thơ hồn nhiên, “Cũng không phải kêu người lập tức đối ra. Hứa tam cô nương người yên tâm, ta biết rõ người không có tài bảy bước, không yêu cầu nghiêm khắc như vậy.”

Hứa tam cô nương mất lạnh liếc Lâm Thâm, cúi mí mắt xuống, cẩn thận suy tư.

Nàng rất tức giận, nhưng biết tức giận cũng không có cách nào, vẫn nên tĩnh tâm nghĩ câu đối thôi. Nếu như thật sự không đối được, đó chính là trong ba đề làm sai hai đề rồi, Lâm Thâm còn chưa chịu ra đề thứ ba.

Hứa tam cô nương trầm ngâm suy nghĩ cẩn thận, đám người Phùng quý phi và Trịnh thị cũng phần hận trong lòng, thỉnh thoảng trừng mắt lườm Lâm Thâm, cực kỳ thông hận tiểu cô nương có vẻ như hồn nhiên ngây thơ này nhưng thật ra tâm kế thâm trầm.

Bởi vì câu đối thật sự khó đối, không ít người đỏ mặt hời hợt thay Hứa tam cô nương.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác, hương đã cháy được một nửa.

“Mau đối đi, mau đối đi.” Phùng quý phi nóng nảy không thôi thúc giục Hứa tam cô nương.

Lâm Thâm cười cười, chấp tay nhỏ bé, tỏ vẻ nhìn bằng nửa con mắt, vui sướng đứng đó, đừng nói có bao nhiêu thần khí.

Làm quan chủ khảo cảm thấy thật tốt, thật sáng khoái.

Hứa tam cô nương suy nghĩ sâu xa xong, trấn tĩnh ngẩng đầu lên, “Lâm nhị tiểu thư, ta có về dưới rồi, về dưới của ta là ‘Trà chữ tạc bích tuyên’.”

Nàng rất có lòng tin với về dưới của mình, không tự chủ ngẩng đầu ưỡn ngực lên, trên diện mạo có vẻ kiêu ngạo.

“Đối đúng!” Phùng quý phi không quản Hứa tam cô nương đối là cái gì, đã dẫn đầu lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

“Đối đúng.” Đám người Trịnh thị tán thưởng theo.

Dù sao đã đến lúc này rồi, chỉ cần Hứa tam cô nương đối ra được, cho dù nàng đối là gì, Phùng quý phi và Trịnh thị đều có thể trầm trồ khen ngợi, phải giúp Hứa tam cô nương qua cửa ải này.

“Không ổn đâu.” Cao Nguyên Dục phản đối, “Trì đường liễu có thể tùy ý thấy được, bình thường cỡ nào, tạc bích tuyên là cái gì? Chẳng lẽ đây coi là

tinh tế sao?”

“Câu này của thập tứ điện hạ rất đúng.” Lâm Thấm cười hài lòng, “Lấy ‘Trà chữ tạc bích tuyên’ đối với ‘Yên tòa trì đường liễu’, bằng trắc đúng, ý cảnh đúng, nhưng ‘Tạc bích tuyên’ đối với ‘Trì đường liễu’, Hứa tam cô nương người thử nghĩ xem, có trở ngại gì không?”

“Người.. các người...” Hứa tam cô nương dùng hết sức lực rồi mới nghĩ ra được câu đối này, lại bị đám người Lâm Thấm phê phán đến thương tích đầy mình, không khỏi rất tức giận, sắc mặt trắng mang đỏ, đỏ mang trắng, không còn vẻ dịu dàng nhu thuận như lúc trước khi nàng đứng trước mặt mọi người nữa.

“Ta tới đổi thay Hứa tam cô nương đi.” Một nữ tử ăn mặc kiêu tài nhân đứng phía sau Phùng quý phi đi ra, giọng khiêm tốn, “Xin quý phi nương nương thứ cho thân thiếp đi quá giới hạn, cũng xin Hứa tam cô nương không lấy làm phiền lòng, ta đây cũng có một vế dưới.”

Phùng quý phi như người chết đuối vớ phải cọc gỗ, hận không thể vội vàng giơ tay tóm lấy, vội nói: “Đối vế dưới mà thôi, vậy có gì đâu? Nói mau!”

Lâm Thấm cười cười, “Câu đối này rất khó, ta cũng muốn nghe thử xem người sẽ đối như thế nào, mời nói.” Tao nhả lễ độ ra tay làm dấu mời.

Tài nhân kia cười cười, khẽ nhếch môi, “Đăng thù cảm hạm ba.”

Không thể không nói, lấy “Đăng thù cảm hạm ba” đối với “Yên trì tòa đường liễu”, quá mức thi ý. Hơn nữa “Đăng thù cảm hạm ba” cũng từng chữ mang ngũ hành, vô cùng khó được.

“Người lấy đăng đối với yên sao?” Cửu công chúa cau mày nói.

Đăng và yên đều bộ hỏa (火), câu đối như vậy, khẳng định không thể coi là tinh tế.

“Lần này đối thật sự tốt, nhưng mà, lấy đăng đối với yên, đại khái chưa hoàn hảo rồi.” Lương Luân mỉm cười, khách quan bình luận.

Tài nhân này thay đổi sắc mặt, cúi đầu, “Bêu xấu rồi.”

Hứa tam cô nương không đối được câu đối này, một người đứng sau Phùng quý phi xung phong đứng ra giúp đỡ cũng không đối lại được.

Phùng quý phi còn không cam tâm, “Hứa tam cô nương, người nhanh chóng nghĩ một câu.”

Nhưng vào lúc này, Cao Nguyên Dục đã nói: “Hương đã cháy hết, đã hết giờ rồi! Bất hạnh thay, Hứa tam cô nương không đáp được đề mục này. Mọi người nói thử xem, tổng cộng có ba đề, hai đề không đáp được, đề thứ ba có cần thi không?”

“Lâm nhị tiểu thư ra vế trên, vậy chính nàng có thể đối lại được không?” Trịnh thị lạnh lùng hỏi.

Trịnh thị vừa thốt ra lời kia, có mấy tên phi tần vội phụ họa, “Đúng vậy, có phải nàng ta đặc biệt lấy một câu đối vốn không ai đối được đến làm khó Hứa tam cô nương không, đó cũng quá không công bằng rồi.”

“Kêu nàng ta đối lại một câu, nếu nàng ta cũng không đối được, vậy không thể coi là Hứa tam cô nương không qua cửa được!”

“Lâm nhị tiểu thư, để cho chúng ta nghe vế dưới tuyệt diệu của người, có được không?” Phùng quý phi cười hỏi.

Nàng thật sự không tin câu đối khó như vậy, Lâm Thấm sẽ có vế dưới.

“Đúng vậy, để cho chúng ta mở rộng tầm mắt, nghe thử vế dưới xem.” Không ít phi tần cũng ồn ào lên.

Dưới con mắt của mọi người, Lâm Thấm ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái, “Ta đương nhiên có vế dưới rồi. Các vị xin đứng ngay ngắn, đứng vững vàng, đừng chờ sau khi ta nói ra vế dưới, chư vị vô cùng kinh ngạc mà ngã xuống, nằm sấp, thương tổn đến bản thân vậy không tốt!”

“Khoác lác này!” Tang sung dung không khỏi xì mũi coi thường.

“Nhìn tiểu a Thấm của chúng ta xem.” Lâm Đàm và Tương Dương trưởng công chúa nhìn đáng vẻ ngông cuồng không ai bì nổi của Lâm Thấm đều buồn cười, a Thấm, người... người thật buồn cười...

“Đứng ngay ngắn, đứng vững vàng, nếu như ngã xuống, té bị thương, chúng ta sẽ không phụ trách.” Cao Nguyên Dục và cửu công chúa lớn tiếng tuyên bố.

Lương Luân hơi lớn hơn chút, nên không cần quấy giống như bọn họ, nhưng vẫn mỉm cười đứng bên cạnh Lâm Thấm ủng hộ nàng.

“Đi nhỏ, đi nhỏ.” A Hân dưới cái dù màu vàng nhón chân lên nhìn sang bên này.

Hoàng đế thấy cháu gái nhỏ phí sức lực, nên lệnh cho bảo mẫu bên cạnh bế nàng lên.

Tầm mắt của a Hân cao rồi, có thể nhìn thấy rõ ràng, vỗ bàn tay nhỏ bé cười, “Đi nhỏ, hi hi.”

A Hạo do dự nhìn về phía Lâm Thâm, hoàng đế mỉm cười hỏi: “A Hạo cũng muốn nhìn đi nhỏ hả?”

Trên khuôn mặt nhỏ bé của a Hạo hiện lên vẻ giãy giụa, hoàng đế trêu chọc, “A Hạo, cho dù đi nhỏ là nữ hài nhi, nhưng mà liếc nhìn vẫn có thể, cũng không cợt nhả.”

A Hạo nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật đầu nhỏ, “Muốn nhìn.”

Hoàng đế cười, tự mình ôm a Hạo lên, để cho hắn có thể nhìn thấy rõ Lâm Thâm ở trên đài cao.

Lúc này không hề nghi ngờ rằng Lâm Thâm đã trở thành người được mọi người toàn trường nhìn chăm chú, đặc chí vừa lòng, giọng trong trẻo, “Chư vị, về dưới của ta là...”

Tất cả mọi người ngừng hô hấp.

Lâm Thâm dừng lại, quét mắt nhìn toàn trường, hài lòng nói: “Phong dong hải yên thu.”

Trong viện hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến có thể nghe thấy được rõ ràng cây kim rơi xuống đất.

“Phong dong hải yên thu”, cũng mang ngũ hành trong đó, bằng trắc tinh tế, ý cảnh sâu xa, nếu như nói “Yên tỏa trì đường liễu” là một bức họa sớm chiều xinh đẹp, như vậy “Phong dong hải yên thu” phác họa chính là cảnh đẹp cuối mùa thu, cực kỳ tuyệt diệu.

“Cũng chẳng có gì đặc biệt.” Tang sung dung chưa chút nói.

“Yêu cầu chính là cách luật, ý cảnh, cơ quan tất cả phù hợp, xin hỏi vị phi tử này, về dưới của ta có gì không phù hợp? Là cách luật, ý cảnh hay cơ quan.” Lâm Thâm không hề hoang mang hỏi.

Tang sung dung là mỹ nữ, cũng là người ngu ngốc, nàng nào hiểu được cách luật, ý cảnh, cơ quan là cái gì chứ, bị Lâm Thâm hỏi không đáp lại được.

Đám người Phùng quý phi, Trịnh thị vất hết óc cũng không tìm ra được về dưới này của Lâm Thâm có khuyết điểm gì.

“Đề thứ ba không cần thi đi.” Cao Nguyên Dục ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Hứa tam cô nương trắng bệch mặt, cắn chặt đôi môi.

Lâm Thâm cười hi hi, “Mặc dù Hứa tam cô nương không trả lời đúng hai đề mục, không đúng như ta nghĩ, đó có thể bởi vì ta ra đề quá khó, cho nên nàng mới không trả lời được. Như vậy đi, ta lại ra một đề, đề này rất đơn giản, kể cả con nít ba tuổi cũng có thể trả lời được, Hứa tam cô nương người lại thử một lần, có được không?”

Lâm Thâm nói kể cả là con nít ba tuổi cũng có thể đáp được, nhưng thấy được hai đề trước nàng ra, không có ai dám tin tưởng nàng nữa.

“Mời nói.” Phùng quý phi nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng.

Lâm Thâm cười nói: “Đề thi thứ ba là thế này: Thuyền đi trong sông, nước sông chảy xiết, nếu như trạng phu của người, đương nhiên đó là một vị anh hùng mà người ngưỡng mộ, cùng với mẫu thân của người đồng thời sợ ý ngã xuống nước, mà Hứa tam cô nương người chỉ có thể cứu được một người, xin hỏi người sẽ cứu ai đây?”

Nàng gợn tay lên ra hiệu cho Cao Nguyên Dục, Cao Nguyên Dục kịp thời châm hương, “Thời gian một nén hương, bắt đầu bây giờ.”

Hứa tam cô nương ngẩn ngơ.

Trạng phu và mẫu thân đồng thời ngã xuống nước, chỉ có thể cứu một người, người sẽ cứu ai?

Chuyện này... đây là một vấn đề rất xảo trá...

Phùng quý phi tức giận không thôi rồi.

Hứa tam cô nương lấy thân phận thiên kim Hầu phủ, cam nguyện xin làm trắc phi Vương phủ, đánh cờ hiệu chính là “Ngưỡng mộ anh hùng”. Hiện giờ Lâm Thâm trực tiếp hỏi thẳng lên trên mặt nàng rồi, anh hùng mà người ngưỡng mộ và mẫu thân người đồng thời ngã xuống nước, chỉ có thể cứu một người, người cứu ai đây?

Theo lẽ thường nữ nhân lấy phu là trời, Hứa tam cô nương lại “Ngưỡng mộ” hắn, đương nhiên phải cứu trạng phu rồi, nhưng mẫu thân là người sinh ra người nuôi dưỡng người, sao có thể bỏ xuống được chứ?

Vấn đề này của Lâm Thâm thật sự khiến cho người ta trung hiếu không thể vẹn toàn, chỉ cứu ai đều không thích hợp!

Gây khó khăn cho người ta, hoàn toàn là gây khó khăn cho người ta mà.

“Lâm nhị tiểu thư, người đây không phải gây khó khăn cho người ta sao?” Bách phi thấy Cao Nguyên Dục một mực phát cờ hiệu hò reo cho Lâm Thâm,

oán độc trong mắt Phùng quý phi đã càng ngày càng đậm, bị ép với bất đắc dĩ, đành phải đi ra, “Muốn một nữ tử lựa chọn giữa trượng phu và mẫu thân của nàng, không phải quá tàn nhẫn sao?”

“Đúng vậy, quá tàn nhẫn.” Không ít người thật lòng phụ họa.

Một nữ nhân khi chưa xuất giá phải dựa vào cha mẹ, sau khi xuất giá sẽ dựa vào trượng phu. Người phải lựa chọn giữa chỗ dựa vào của mình cùng với mẫu thân sinh dưỡng mình, cho dù chọn ai đều đau thấu tận tâm can mà.

“Sao sẽ tàn nhẫn chứ?” Lâm Thâm kinh ngạc tròn to hai mắt, ánh mắt tinh khiết khác thường, “Đây là một vấn đề vô cùng cực kỳ đơn giản mà.”

“Thì ra vấn đề như vậy lại vô cùng quá đơn giản đối với Lâm nhị tiểu thư.” Bách phi cười khẩy.

“Chờ khi ta công bố đáp án thì ngài sẽ biết rồi, thật sự vô cùng đơn giản.” Lâm Thâm cười cười.

Cao Nguyên Dục chạy tới kéo Bách phi về sau, “Mẫu phi yên tâm đừng nóng, khi công bố đáp án ngài sẽ hiểu, trở về, mau trở về.” Không nói lời gì, kiên quyết đẩy Bách phi về chỗ ngồi.

Lại vô cùng đơn giản nữa? Mọi người buồn bực trong lòng, không hiểu vấn đề này của Lâm Thâm rốt cuộc đơn giản chỗ nào.

Hứa tam cô nương trầm tư hồi lâu, hiển nhiên một nén hương vừa cháy hết, còn không đưa ra đáp án sẽ phải nộp giấy trắng rồi, nên trịnh trọng phúc thân, “Các vị nương nương, các vị phu nhân, Lâm nhị tiểu thư ra đề thật sự khó chọn cả đôi đường, thần nữ suy nghĩ cân nhắc, buồn bực trong lòng, mẫu thân là người sinh ra ta nuôi nấng ta, một người nếu như kẻ cả mẫu thân cũng không để ý đến, có thể coi là người sao? Thần nữ chỉ đành cứu mẫu thân trước. Nhưng mà, trượng phu là chỗ dựa nửa đời sau của thần nữ, lại là anh hùng mà thần nữ ngưỡng mộ, nếu như hắt ra đi, thần nữ nào có thể sống tạm bợ một mình được? Chỉ có cùng đi với hắn, vui thân trong sóng cả! Lâm nhị tiểu thư, đáp án của ta là cứu mẫu thân, cùng chết với trượng phu ta, đáp án như vậy, người có vừa lòng không?”

“Thật can đảm.” Không ít người giơ ngón tay cái với Hứa tam cô nương.

Nàng chỉ có thể cứu một người, cho dù bỏ lại ai đều sẽ bị người khác lên án. Nhưng nàng cứu một người, cùng chết với một người khác, còn có ai không biết xấu hổ mà trách cứ nàng đây?

“A Thâm, đáp án này của Hứa tam cô nương không có vấn đề gì chứ?” Phùng quý phi dương dương hả hê hỏi.

“Dĩ nhiên không đúng.” Lâm Thâm tỏ vẻ rất nghiêm túc, “Ta đã sớm nói rồi, đây là một vấn đề vô cùng cực kỳ đơn giản, nhưng Hứa tam cô nương lại đáp quá mức phức tạp, không đúng.”

Lâm Thâm ngoắc gọi một tiểu cung nữ, “Ta nhớ nhà người ở bên bờ sông đúng không? Người đến nói thử xem, gặp phải tình hình như thế, phải làm gì.”

Tiểu cung nữ này bị Lâm Thâm gọi ra dưới cái nhìn soi mói của rất nhiều quý nhân, rất cung kính hành lễ, nói, “Mới vừa rồi Lâm nhị tiểu thư đã nói, thuyền đi trong sông, nước sông chảy xiết, nếu như lúc nước sông chảy xiết, một con sóng đánh người ngã xuống lập tức sẽ không thấy nữa, nào còn thời gian cho người ta nghĩ nhiều như vậy chứ? Dĩ nhiên là gần ai hơn, có thể thò tay ra tóm được ai thì cứu người đó rồi.”

“Quả thật như thế.” Lâm Thâm thờ dãi nói: “Đây là một vấn đề vô cùng cực kỳ đơn giản mà.”

Thật sự rất đơn giản, là các người nghĩ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hóa ra là như vậy, không ít người lộ ra vẻ mặt ngây ngốc.

Gần ai hơn, tay có thể tóm được ai thì là người đó.

Thật sự vô cùng đơn giản mà...

Lúc này mọi người mới hiểu rõ lời vừa rồi của Lâm Thâm là có ý gì.

“Mẫu phi, bây giờ người hiểu chưa?” Cao Nguyên Dục đặc biệt đi qua hỏi Bách phi, “Có phải rất đơn giản không?”

“Con hài từ này.” Bách phi bị nhĩ từ bảo bối làm cho hơi nhếch nhác, nhỏ giọng giận trách, “Ngay trước mặt nhiều người như vậy, con nói gì thế? Mau trở về đi, đừng làm rộn.”

“Chúng con làm việc tự nhiên có đạo lý của chúng con, ngài không hiểu, về sau đừng chỉ điểm lung tung.” Cao Nguyên Dục nghiêm mặt nói.

Bách phi bị hấn chọc tức quá chừng, nhưng bây giờ nhiều người như vậy, cũng không phải là lúc dạy dỗ hấn, không thể làm gì khác hơn đành nhịn lấy một hơi, “A Dục, sau khi giải tán con đi theo mẫu phi đi, mẫu phi có lời muốn nói với con.”

Cao Nguyên Dục lắc đầu, “Con biết rồi, mẫu phi nói sai rồi, muốn nhận sai với con chứ gì. Không cần, mẫu phi, con không để ý đâu.” Rộng lượng tỏ vẻ không hề để ý, Cao Nguyên Dục cũng không đợi Bách phi nói gì, đã bước nhanh chạy đi.

Bách phi tròn mắt hết cách với hấn.

Lâm Thâm nâng cánh tay lên, “Các vị, làm quan chủ khảo hôm nay, ta rất tiếc phải nói cho mọi người, bởi vì Hứa tam cô nương không làm đúng đề mục nào cả, không thông qua cuộc thi, cho nên không thể vào phủ Hoài Viễn Vương. Nếu Hứa tam cô nương thật sự ngưỡng mộ đại anh hùng của người như vậy, thế mời về nhà ôn tập lại đi, vào ngày này sang năm, một lần nữa thi lại. Đến lúc đó vẫn là ba đề mục, còn do ta ra, nếu các vị ở đây có hứng thú, đến lúc đó hoan nghênh mọi người đến dự thính.”

Rất dứt khoát lưu loát cự tuyệt Hứa tam cô nương, hơn nữa còn đẩy cuộc thi lần sau đến một năm sau.

Hiện giờ tuổi tác của Hứa tam cô nương đã không còn nhỏ rồi, nào chờ nổi một năm chứ? Hơn nữa, cho dù nàng chịu chờ một năm, ai biết đến lúc đó Lâm Thâm lại sẽ lấy ra dạng đề mục gì làm khó nàng đây, nếu vẫn không thông qua, chẳng lẽ phải tiếp tục chờ sao.

Từng giọt nước mắt không ngừng lăn xuống từ trên mặt Hứa tam cô nương.

Nàng đau lòng, nàng quá đau lòng.

Trước mặt nhiều người như vậy cầu xin làm trắc phi Hoài Viễn Vương mà không thành, bị cự tuyệt, bị thi, cuối cùng thất bại cả ba đề mục, bị Lâm Thâm vô tình đá ra, cản trở đường lên thẳng mây xanh của nàng..

“A Thâm, nhìn xem người khi dễ Hứa tam cô nương thành dạng gì rồi hả?” Phùng quý phi bất bình thay Hứa tam cô nương, than thở nói: “Haizz, Hứa tam cô nương này và Khang Vương cảm tình không hợp, không có duyên phận, nếu hai người bọn họ tương hợp, ta đã sớm làm chủ thay Khang Vương rồi...”

“Cảm tình không hợp, không sao cả.” Hoàng đế chậm rãi bước tới.

A Hạo và a Hân chia ra đi hai bên hấn, một ông cụ non, một ngây thơ, nhưng hai hài tử đều rất đáng yêu.

Đám người Phùng quý phi thấy hoàng đế tới đây, đều khom người thi lễ, “Bái kiến bệ hạ.”

Hoàng đế lơ đãng nói: “Miễn.” Lại nhắc tới đề tài vừa rồi, “Khang Vương và nữ tử này cảm tình không hợp, không việc gì. Xin ngũ hành bát quái phúc có thể trấn trạch lưu khí, hoặc giữa hai người cảm tình không hợp lại thêm một người cảm tình tương hợp là có thể phá giải được. Tuệ Hải thiên sư của Cẩm Trung tự giỏi việc này nhất, quý phi có thể xin Tuệ Hải thiên sư giải đáp nghi hoặc cho người.”

Cảm tình không hợp sao, dễ xử lý, có thể phá giải, xin một ngũ hành bát quái phúc hoặc thêm người tương hợp vào giữa, đều xử lý được.

Hoàng đế đã lên tiếng, hơn nữa lời của hấn tương đối hợp tình hợp lý, Phùng quý phi nhất thời không nghĩ ra được lời gì phản bác, không thể làm gì khác hơn đành khầu đầu tạ ơn, “Đa tạ ân điển của bệ hạ, thần thiếp sẽ sai người đi năn nỉ Tuệ Hải thiên sư giúp đỡ phá giải cho Khang Vương và Hứa tam cô nương.”

Khỏi nói đến trong lòng Hứa tam cô nương gấp gấp bao nhiêu. Trong phủ Hoài Viễn Vương chỉ có một vị Vương phi, Vương phi nhất định phải đoan trang thận trọng, ít đi mấy phần đáng yêu, kiều mỵ, nàng đi vào làm trắc phi còn có cơ hội, cho dù trong thời gian ngắn không thể thay thế được, nhưng ít nhất cũng có thể có địa vị tương đương với Lâm Đàm.

Nhưng Khang Vương phủ đã có nhiều mỹ nhân như vậy rồi, nàng lại tiến vào làm cái gì chứ? Mỹ nhân trong phủ Khang Vương không chỉ nhiều, hơn nữa sắc danh hạng người gì cũng có, nếu muốn nâng đầu dậy trong phủ Khang Vương vậy khó rồi!

Trong lòng Hứa tam cô nương ngàn lần vạn lần không nguyện, nhưng hoàng đế đã có khẩu dụ, nàng không dám kháng chỉ. Nếu như nàng không nguyện ý, có thể nói gì đây? Nói anh hùng mà nàng ngưỡng mộ là Hoài Viễn Vương chứ không phải Khang Vương sao? Đây chính là đắc tội cả Phùng quý phi và Khang Vương. Hơn nữa nàng cũng không vào được phủ Hoài Viễn Vương, thì không đậu mà...

“Thiếp Hứa thị lĩnh chỉ.” Hứa tam cô nương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn đành quỳ xuống tạ ơn.

Hoàng đế đã phân phó xong chính sự, lại cất bước nhàn nhã rời đi.

A Hạo và a Hân theo thật sát bên cạnh hấn.

Tổ tôn ba người đi chung một chỗ như vậy rất hài hòa, Phùng quý phi lại nhìn mà mắt chua. Haizzz, tại sao Khang Vương lại còn chưa có nhi tử chứ, nếu như hắn có nhi tử, bệ hạ cũng mang theo như vậy, sẽ là hòa thuận tốt đẹp đến nhường nào đây.

Tương Dương trưởng công chúa nở nụ cười, “Chúc mừng chúc mừng. Khang Vương phủ lại có mỹ nữ, mỹ nữ đều đã có, con cháu còn có thể xa sao? Quý phi sẽ nhanh chóng thêm cháu rồi, đại hỷ sự.”

Phùng quý phi đắng chát trong miệng, “Nhận lời chúc lành của người.”

Mỹ nữ phủ Khang Vương đúng là không ít, nhưng đến nay cũng chỉ có một nữ nhi, Hứa tam cô nương có dáng vẻ nhu nhu nhược nhược, cũng không tiện sinh dưỡng, Phùng quý phi không dám trông cậy vào nàng có thể sinh tôn tử cho mình.

“Hạ lễ sẽ đưa qua sau.” Lâm Đàm cười nói.

Khang Vương chỉ nạp một tiểu thiếp, tự nhiên không cần làm lớn gì. Nhưng mà, dù sao cũng coi như nạp một sủng, Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm làm đại ca đại tẩu, tặng chút lễ mọn qua chúc mừng cũng là nên làm. Lễ mọn như vậy, Lâm Đàm quá vui mừng chuẩn bị.

Phùng quý phi ngoài cười nhưng trong không cười, “Phiền hoàng trưởng tử phi phí tâm.

Lâm Đàm cười đến càng rực rỡ.

Phùng quý phi càng thêm tức giận.

Lâm Thâm nhảy nhót đến đây, “Tỷ tỷ, chú ý của muội có tốt không vậy? Ra ba đề mục, thi người muốn vào phủ làm trắc phi. Tỷ tỷ, nếu không về sau tỷ cứ làm như vậy đi, hẳn là người muốn vào phủ Hoài Viễn Vương, cho dù nam nữ già trẻ, đều phải thi!”

Lâm Đàm mỉm cười, “Đề a Thâm nhà ta náo loạn như vậy, cho dù những cô nương kia từng có tâm tư gì, cũng đành phải thôi. A Thâm, đoán chừng tỷ sẽ được thanh tịnh một phen đấy.”

“Thật sao, thật hả.” Lâm Thâm mừng rỡ.

“Tiểu a Thâm rất có khả năng.” Tương Dương trưởng công chúa chắc chắn khen ngợi, “Ba đề mục này thật hay. A Thâm cháu biết không? Đề toán thuật kia của cháu, kể cả ta cũng không làm được đấy.”

“Thật ra thì do cháu bị nhị ca của cháu hành hạ.” Lâm Thâm cười đến không khép miệng được, cô làm vẻ khiêm tốn nói: “Nhị ca cháu ngày ngày ép cháu học toán thuật, cho dù cháu đây một bé ngọc cũng phải học, cái này không có gì thật sự không có gì.”

“Đề ấy sợ muội muội học cái xấu đó.” Lâm Đàm cười cười.

Lâm Thâm là hài tử rất tốt, nhưng Lâm Hàn người làm ca ca luôn lo lắng cha nương nuông chiều nàng, ca ca tỷ tỷ nuông chiều nàng, ông ngoại và cậu, mẹ cũng nuông chiều nàng. Lâm Thâm vốn là một bé ngoan cũng sẽ bị làm hư. Bởi vì có lo lắng này cho nên Lâm Hàn không hề sợ ngày hè nóng bức trời đông giá rét, kiên trì ngày ngày lên lớp cho Lâm Thâm, lấy toán thuật làm chủ, lấy phẩm đức là phụ, trừ phi hắn ngã bệnh hoặc Lâm Thâm ngã bệnh, nếu không một ngày đều chưa từng bỏ sót.

“Sao muội sẽ học cái xấu được chứ.” Lâm Thâm nâng khuôn mặt lên, mặt say mê, “Muội là người tốt trời sinh, cho dù ném vào bên trong chảo nhuộm lớn cũng không học được đâu, nhị ca thật là buồn lo vô cớ mà. Không được, về nhà muội phải nói ca ấy mới được.”

“Ta cũng cảm thấy buồn lo vô cớ.” Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa đều nói cười đi đến rồi, “A Thâm không thể nào học cái xấu được, có chúng ta cả ngày lẫn đêm canh chừng nàng rồi, cho dù nàng muốn học hư cũng không được.”

“Ai canh chừng ai chứ.” Lâm Thâm giương nanh múa vuốt không chịu thuận theo bọn họ.

Mấy hài tử đùa giỡn, rất vui vẻ.

Phùng quý phi rất tức giận nhìn bọn họ.

Kế hoạch của nàng vốn rất tốt, cho dù Lâm Đàm không đồng ý cũng không sao, dù sao phủ Hoài Viễn Vương nhiều thêm một trắc phi tự nhiên tốt, Lâm Đàm có một thanh danh ghen ty không dung người cũng không tồi, đều có chỗ tốt cho nàng. Nhưng Lâm Thâm nhảy ra náo loạn như vậy, sự tình vốn nghiêm túc lại nghiêm trọng lại thành một tin đồn thú vị, thành chuyện phiếm cho mọi người trà dư tửu hậu, muốn mượn nó để đá kích phu thê Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm vốn không thể nào.

Vậy sao có thể không khiến Phùng quý phi tức giận được?

Lâm Thâm đang cười nói với Lương Luân, Cao Nguyên Dục, chú ý tới có ánh mắt bén nhọn rơi vào trên người mình, nên cười quay đầu lại, “Quý phi nương nương, Trịnh phu nhân, hai người không cần vụng trộm khen ngợi ta đâu, tất cả đều là công lao của thư viện Mộ Hiền đó! Mỗi nửa tháng thư viện Mộ Hiền đều có cuộc thi, mỗi tháng ta đều phải thi hai lần, nhắc tới cuộc thi vô cùng thuận thực, cho nên mới có ba đề mục tinh xảo tuyệt luân như ngày hôm nay. Xin đừng khen ta, tất cả vinh dự thuộc về thư viện Mộ Hiền...”

Phùng quý phi và Trịnh thị đều bị chọc tức đến trong mắt bốc lửa.

Được tiện nghi còn ra về, nha đầu nhỏ nhất Lâm gia này thật quá tệ, quá kỳ cục!

Lâm Thấm vui sướng chọc tức đám người Phùng quý phi và Trịnh thị, mặt hả hê lên Từ Huy các, “Tổ mẫu, mới vừa rồi cháu thật sự đã đại triển kỳ tài nha, đáng tiếc ngài không nhìn thấy được!”

Chu thái hậu cười híp mắt lại, “Nghe được, tổ mẫu đều nghe được. A Thấm à, mặc dù nữ quan nói cận kề, nhưng tổ mẫu vẫn thích nghe cháu nói hơn, cháu nói cho tổ mẫu nghe một lần, được chứ!”

Lâm Thấm hớn hờ đồng ý, “Được chứ được chứ.” Ngồi ở bên cạnh Chu thái hậu mặt mày hớn hờ nói lại, “Cuộc thi, phải thi! Đề mục đầu tiên chính là...”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục, cửu công chúa cũng đã tới, tùy tiện ngồi bên cạnh giường Chu thái hậu, nếu như Lâm Thấm nói có bỏ sót nơi nào, bọn họ sẽ vội vàng bổ sung.

A Hạo và a Hân cũng không chơi cùng hoàng đế tổ phụ nữa, tới đây dựa vào trên đùi Lâm Thấm, nghiêm túc nghe di nhỏ của hai đứa nói chuyện.

“Di nhỏ nói hay không?” Chu thái hậu liền từ hỏi hai đứa.

A Hân non nớt, “Rất hay.” Khen di nhỏ nàng nói hay.

A Hạo lại nhú đầu chân mày lại, “Khoác lác.”

“Cao Trường Hạo, cháu dám nói di khoác lác.” Lâm Thấm không hề doái hoài đến công tích vĩ đại của mình nữa, cười gằn một tiếng, giơ tay vén ống tay áo lên, “Mau tới đây, để di nhỏ đánh mông nhỏ của cháu!”

A Hạo vốn đang đứng, Lâm Thấm vừa nói đánh mông, hấn lập tức tìm cái ghế nhỏ đoạn chính ngồi xuống.

Đám người Chu thái hậu hăng hái nhìn hấn.

Lâm Thấm vẫn còn đang xắn tay áo, vẻ mặt đặng đặng sát khí, a Hạo liếc nhìn nàng, hơi do dự, hai tay đưa ra sau mông ôm ghế nhỏ lên, cái mông không rời khỏi ghế, từng bước một dời đến bên người hoàng đế tổ phụ.

Hoàng đế không khỏi vui mừng, nhỏ giọng hỏi: “A Hạo, di nhỏ của cháu muốn đánh mông, cho nên cháu lập tức tới tìm tổ phụ, có đúng không?”

A Hạo khẽ “Ừm” một tiếng, dựa vào trên người hoàng đế.

Trong lòng hoàng đế thoải mái hơn rồi, dịu dàng hỏi hấn, “A Hạo, bà cố gần cháu hơn, vì sao cháu lại không tìm bà cố mà muốn tìm tổ phụ vậy?” Nghĩ đến mình làm tổ phụ được hài từ chào đón, tin tưởng, vui mừng, hả hê trong lòng tự nhiên sinh ra.

“Tổ phụ là nam nhân.” A Hạo bình tĩnh đáp.

Hoàng đế ngẩn ngơ.

Tổ phụ là nam nhân...

Thì ra là nguyên nhân này...

Đám người Lâm Thấm cười đến gãy lưng rồi.

Chu thái hậu cũng cười đến không thở nổi, “A Hạo cháu mới ba tuổi, cháu hài từ nghịch ngợm này... Không được, buồn cười chết mất rồi...”

Mọi người càng cười càng kịch liệt, a Hạo lại quét nhìn bốn phía một vòng, mắt hứng, nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Có gì hay mà cười, thật không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Khang Vương phủ, Vương phi Thẩm Minh Họa ngồi trên chiếc ghế bành bằng gỗ lim cổ, thân trên thẳng, thế ngồi đoan trang.

Cho dù nàng ở trong nội thất, cho dù tất cả bên ngoài đều là thị nữ, ma ma tâm phúc của nàng, nàng đều mang dáng vẻ này, không hề thả lỏng.

Cho dù bây giờ nàng mang thai nhưng cũng không muốn bị những người bên cạnh phát hiện ra nàng rất mệt mỏi, tinh lực không nhiều, vẫn còn vẻ thông minh tháo vát.

“Ăn uống, quần áo, bài biện trong phòng Vương phi, cho tới hoa cỏ trong sân, mỗi một ngọn cây cỏ, chúng nô tỳ đều dụng tâm tra xét.” Tăng ma ma của hồi môn từ Thẩm gia tới quy củ cười cười, “Vương phi yên tâm, từ trước chúng nô tỳ đã rất cẩn thận, hiện giờ Vương phi có thai, vậy càng đề phòng nghiêm ngặt, không để cho đám tiểu nhân hồ mị kia có bất cứ cơ hội thừa dịp nào.”

Thẩm Minh Họa nghe Tăng ma ma bẩm báo từng sự vụ trong phủ cho nàng, trong lòng cảm thấy hơi chán nản.

Nàng làm Khang Vương phi thật sự rất không dễ dàng, tân hôn không lâu Khang Vương đã liên tiếp nạp không ít mỹ nhân vào trong phủ, có tướng mạo đẹp, có gia thế tốt, còn có tài hoa xuất chúng, đủ loại kiểu dáng, cần cái gì có cái đó, thật sự khiến cho người ta tiếp đón không xuể.

Thẩm Minh Họa đã từng náo loạn với Khang Vương, nhưng Khang Vương lại lời lẽ hùng hồn, “Nào có Vương phủ nào không phải mỹ nhân đầy viện? Nhưng đến chỗ của bốn vương lại chỉ có một mình nàng thôi sao?”

Thẩm Minh Họa ồn ào với Khang Vương không có hiệu quả, đã trở về Thẩm gia tổ khổ một lần với tổ phụ tổ mẫu, cha nương nàng, Thẩm Ung và La Anh ngược lại rất yêu thương nàng, La Anh tức giận hơn, “Sao Khang Vương có thể đối xử với con như vậy chứ? Hai đứa con trong tân hôn mà.”

Nhưng tổ mẫu nàng Trịnh thị lại nghiêm khắc trách mắng nàng một trận, nói nàng không để ý đến đại cục, không làm được việc lớn, thân là Vương phi lại quá không phóng khoáng, giống hệt như Lâm Đàm phủ Hoài Viễn Vương đó...

Giống hệt như Lâm Đàm, những lời này đâm bị thương Thẩm Minh Họa thật sâu.

Nàng cũng tình nguyện giống như Lâm Đàm, nằm mộng cũng muốn, nhưng vấn đề là có thể sao? Phủ Hoài Viễn Vương chỉ có một mình Lâm Đàm, Khang Vương lại để nàng đón về một đống mỹ nữ, Hoàn bèo Yến gầy, mỗi người mỗi vẻ, người nào người nấy đều khó đối phó.

“Thưa Vương phi.” Thị nữ tới trước bẩm báo, “Đại thiếu phu nhân và lục tiểu thư tới.”

Trên mặt Thẩm Minh Họa có vẻ vui mừng, “Mau mời vào.”

Nghe được mẫu thân và muội muội của nàng đến, dĩ nhiên rất vui mừng.

La Anh nắm tay Thẩm Minh Châu, trang phục lộng lẫy, cười khanh khách đi vào, “Họa nhi, khẩu vị của con có khá hơn chút nào không? Có khách từ phương nam mang ô mai thượng hạng đến, nương đặc biệt mang đến cho con.”

Thị nữ từ phía sau đưa tay nhận lấy một cái hũ tinh xảo, đưa cho Thẩm Minh Họa.

Thẩm Minh Họa cười, “Hai ngày nay đang không có khẩu vị đâu, vẫn luôn không muốn ăn gì, hũ ô mai mà nương mang tới đây lại không giống, xanh xanh, nhất định rất chua đi, con nhìn đã muốn ăn.”

Vừa nói chuyện, Thẩm Minh Họa mời La Anh ngồi, lại thân thiết kéo Thẩm Minh Châu, “Châu nhi, học tập ở thư viện có mệt không? Lão sư có hòa khí không?”

Thẩm Minh Châu mím miệng thật chặt, mặt tự nhiên cười cười, “Không mệt.” Rồi cúi đầu.

La Anh nhúc nhích, “Ta nhìn dáng vẻ này của Minh Châu lại tức giận. Rụng răng thì rụng răng đi, hài tử ở độ tuổi này đều rụng răng, đều rất khó coi, nhưng đáng vì vậy mà cả ngày mím miệng không chịu nói chuyện sao? Thật là.”

Thẩm Minh Họa không khỏi cười, “Nương, hài tử đều thích đẹp mà, nương đừng nói Châu nhi nữa, thử nhìn xem, mặt muội ấy đỏ bừng rồi kia.”

Thân thiết kéo muội muội ngồi xuống bên cạnh, kêu người lấy trái cây, điểm tâm cho nàng ăn, “Châu nhi không thích nói chuyện thì không nói là được, tự chọn đồ ăn, có được không?”

Thẩm Minh Châu đỏ mặt gật đầu.

Đuổi Thẩm Minh Châu sang bên cạnh ăn trái cây, La Anh há hê nói cho Thẩm Minh Họa, “Họa nhi, hôm nay có chuyện tốt, con cứ ở phủ Khang Vương chờ nghe tin tức đi.”

Thẩm Minh Họa thấy khoe mặt cười La Anh đều là ý cười, hiển nhiên cao hứng bất thường, không khỏi khẽ động trong lòng, thử hỏi, “Nương, là chuyện có liên quan đến bên kia, đúng không?”

Bởi vì Tiêu Lan bị giam trong Vĩnh An đường vẫn chưa ra được, cho nên đôi huynh muội La Giản, La Thư này coi như đã xé rách mặt với La Châm, La Anh, kể cả hòa thuận ngoài mặt cũng không duy trì được. La Anh không có tính nhẫn nại, tính khí không tốt, hễ nhắc tới La Giản và La Thư sẽ giận dữ sợ, Thẩm Minh Họa không muốn nói quá rõ ràng, mơ hồ lấy “Bên kia” để xưng hô.

Có lẽ hôm nay tâm tình của La Anh thật tốt, nhắc tới “Bên kia” mà nàng vẫn mặt cười.

“Hôm nay tổ mẫu của con vào cung dự tiệc, mang theo cả Hứa tam cô nương rồi! Chắc, con không biết chứ, Hứa tam cô nương này đã không thể đợi thêm được nữa, phủ Phò Định Hầu vốn suy tàn rồi, nàng ta đại cô nương như vậy còn không ra cửa, kêu thể diện của Phò Định Hầu và phu nhân đặt vào đâu đây? Giống như khuê nữ thật sự không ai thèm lấy vậy. Nàng ta ấy, muốn gả cho Hoài Viễn Vương mà vẫn không gả được, Hứa gia lại đánh tiếng, kêu nàng ta năm nay phải lấy chồng, nàng ta đã bất chấp giá nào rồi, vào cung với tổ mẫu con.”

Khoe miệng Thẩm Minh Họa hơi vênh lên, “Nàng ta có tính tình không cam chịu bình thường, con ngược lại rất ưa thích.”

La Anh cười một tiếng, trêu ghẹo hỏi: “Vì con ưa thích nàng ta, cho nên mới không tiếc hạ thấp địa vị đáp lời nàng ta, ngoài sáng trong tối nói cho nàng ta biết Hoài Viễn Vương tuần mỹ đa tình cỡ nào, phủ Hoài Viễn Vương hào phú như thế nào, cuối cùng khiến cho nàng ta động lòng sao?”

Thẩm Minh Họa cười nhạt, “Con cũng không phí quá nhiều môi lưỡi. Nương, con chỉ nghĩ cách để cho nàng ta nhìn Hoài Viễn Vương từ xa một lần thôi, còn nói với nàng ta, di trượng Lâm gia là vị tài chủ lớn, đồ cưới của biểu tỷ Lâm Đàm vô cùng phong phú, như thế mà thôi.”

(*) Di trượng: chồng của di.

La Anh ngần ngại, không hiểu, “Hoài Viễn Vương tích lũy rất nhiều công trạng, ban thưởng mà hẳn lấy được sợ rằng còn nhiều hơn các hoàng tử khác cộng lại gấp mấy lần chứ? Họa nhi, vì sao con không đề cập đến những chuyện này, lại muốn nói đến đồ cưới của Lâm Đàm chứ? Dù sao đề hấp dẫn nàng ta, vậy để cho nàng ta biết phủ Hoài Viễn Vương phú hào mới được.”

Thẩm Minh Họa mang thai, không dám uống trà, uống nước trong, nàng nâng tách trà lên uống một ngụm nước trong, mỉm cười nói: “Nương, vậy nương không hiểu rồi. Nữ tử giống như Hứa tam cô nương, mặc dù nhìn nhu nhược, nhưng trong xương lại rất thích người cướp ta đoạt. Con đã nhìn thấy tia sáng khát máu trong mắt nàng ta đến mấy lần rồi. Nàng ta sẵn có toan tính vào phủ Hoài Viễn Vương, sớm muộn gì cũng sẽ là địch với Lâm Đàm, con nói cho nàng ta biết rằng đồ cưới của Lâm Đàm rất nhiều, chính là muốn kích thích tính khát máu của nàng ta đó.”

“Như vậy sao.” La Anh chợt hiểu ra, “Giống như mang con mồi cho chó săn nhìn, đúng không?”

“Không phải.” Thẩm Minh Họa cười cười, “Mang con mồi cho một con ác lang nhìn.”

Hai mẹ con nhìn nhau, ngầm hiểu ý cười.

Nghĩ đến Lâm Đàm sẽ bị một đầu ác lang nhìn chăm chăm, trong lòng rất sáng khoái.

La Anh chỉ đơn thuần muốn đối kháng với Lâm Đàm, tâm tư của Thẩm Minh Họa lại phức tạp hơn rất nhiều. Đều là thiếu nữ hoa quý, đều được gả làm hoàng tử phi, vì sao Lâm Đàm có thể cùng với Hoài Viễn Vương nam tử cao lớn như thế cùng ở cùng bay, còn Thẩm Minh Họa lại chỉ có thể nhận lấy Khang Vương người bình thường như vậy, còn phải chịu đựng hấn do dự không quyết đoán với trái ồm phái áp?

“Lâm Đàm, người và ta cùng giấy giũa trong đồng bần đi.” Thẩm Minh Họa đưa mắt nhìn hoa lan trông rất sinh động trong thành tách trà, dịu dàng cười cười, “Nói như vậy, ta cũng sẽ rất khổ, nhưng biết người phải chịu khổ giống như ta, ta lại dễ chịu hơn rất nhiều đó.”

Mặc sức tưởng tượng phủ Hoài Viễn Vương có đủ loại biến hóa sau khi có Hứa tam cô nương vị diệu nhân này, Thẩm Minh Họa sáng khoái trong lòng.

Nàng rất rõ ràng vị Hứa tam cô nương này là hạng người gì, biết nàng ta có thể bỏ tư thái xuống được, đến trước mặt nam nhân sẽ rất mềm mại đáng yêu, thậm chí sẽ vô cùng... hạ tiện. Mà nam nhân luôn nguyện ý cung chiều nữ nhân như vậy, thê tử dù sao vẫn là thê tử, phải tôn trọng kính yêu, không thể vô cùng tùy ý, Hứa tam cô nương nữ tử như vậy khiến cho người ta có cảm giác muốn làm gì nàng ta thì làm, tùy ý phát tiết. Hứa tam cô nương có thể mang nam nhân lên trên giường của nàng ta, sau khi nam nhân được chỗ tốt trên giường xong, xuống giường luôn phải đền bù, đúng không? Đền bù này, Hứa tam cô nương nhất định sẽ muốn rất nhiều, rất nhiều...

“Vương phi, Như Ký từ trong cung trở lại, nói có chuyện bẩm báo.” Thị nữ tới đây báo lại.

“Để cho nàng đi vào.” Thẩm Minh Họa phân phó.

“Dạ, Vương phi.” Thị nữ khom gối đáp lời, đi ra ngoài.

“Như Ký này đi vào trong cung làm cái gì?” La Anh thuận miệng hỏi.

Thẩm Minh Họa mỉm cười, “Hôm nay quý phi mời khách, tuy rằng thân thể con không tiện đi vào, nhưng cũng lệnh cho Như Ký đi vào cung, đặc biệt mang theo vài món ăn tinh xảo cho quý phi, là một chút hiếu tâm của con. Còn nữa, con kêu Như Ký không gấp gấp, chậm rãi đi ra ngoài.”

La Anh hiểu được Thẩm Minh Họa đây là sai Như Ký đi lấy lòng đồng thời thăm dò tin tức từ chỗ Phùng quý phi, tán dương cười một tiếng, “Họa nhi thông minh.”

“Không xong, Vương phi, không xong.” Thị nữ thiếp thân của Thẩm Minh Họa, nữ tử thanh niên tên Như Ký kia có vẻ mặt hốt hoảng đi tới, “Vương phi, không xong...”

Thẩm Minh Họa cau mày, giọng lạnh nhạt nói: “Người đi theo ta cũng rất nhiều năm, sao còn kích động như thế?”

Như Ký vội vàng thu lại vẻ mặt hốt hoảng, khom gối, run rẩy nói: “Dạ, Vương phi, nô tỳ biết sai.”

Lúc này Thẩm Minh Họa mới hơi hài lòng, “Nói đi, tin tức gì, chuyện bé xé ra to như vậy.”

Như Ký vội vàng nói: “Thưa Vương phi, Phùng quý phi tổ chức tiệc ở Quần Phụng các mời các vị phi tần và Trịnh lão phu nhân, trong bữa tiệc nhắc tới chuyện về Hứa tam cô nương, bị Lâm nhị tiểu thư biết được...”

“Lâm nhị tiểu thư?” Thẩm Minh Họa ngạc nhiên, “Hiện giờ Lâm Thâm giống như lục tiểu thư, chỉ có tám tuổi mà? Chuyện của người lớn, nó biết thì sao chứ?”

Như Ký gắng gượng nói tiếp, “Sau khi Lâm nhị tiểu thư biết được đã không đồng ý, cùng thập tứ điện hạ, cửu công chúa còn có Lương công tử cùng nhau khí thế hùng hăng đi qua, nói muốn vào phủ Hoài Viễn Vương thì phải thi trước! Nếu như thông qua cuộc thi sẽ đón vào phủ; nếu như không thi qua thì đánh về nhà mẹ đẻ, thi lại lần nữa!”

“Cuộc thi?” La Anh và Thẩm Minh Họa cùng ngơ ngác, “Cuộc thi? Tiểu nha đầu này bị thi ở thư viện Mộ Hiền đến hồ đồ đi, nói ra lời nói hồ nháo như vậy?”

La Anh nóng nảy rướn người ra trước, vội vàng thúc giục hỏi, “Lâm Thâm hồ đồ như vậy, nhất định bị quý phi nương nương quát lớn đuổi về đúng không?”

Như Ký không dám đối mặt với vẻ mặt ân cần của nàng, ánh mắt tránh né, “Quý phi nương nương đúng là quát lớn nàng, nhưng mà, Lâm nhị tiểu thư quá bướng bỉnh, lá gan lại lớn, thẳng thắn chống đối lại quý phi nương nương, cuối cùng...”

“Cuối cùng như thế nào?” La Anh vội vàng vỗ bàn.

Thẩm Minh Họa cũng có phần không nén được giận, “Chẳng lẽ quý phi nương nương lại đáp ứng nàng ta?”

Như Ký run rẩy người, nhỏ giọng nói: “Không riêng gì Lâm nhị tiểu thư, còn có thập tứ điện hạ, cửu công chúa, kể cả Lương công tử đều ở đó giúp nàng một tay...”

Thẩm Minh Họa nâng trán, “Lại khiến tiểu nha đầu này... Haizzz, không ngờ có thể như vậy...”

Nghe giọng điệu của Như Ký đã biết rõ đề nghị cuộc thi hồ đồ hoang đường này của Lâm Thâm thật sự đã được thực hiện, nhất thời lại cảm thấy không ổn.

“Thật sự thì sao? Thi thế nào? Rốt cuộc thi thế nào? Nói mau, nói mau.” La Anh luôn miệng hỏi tới.

Như Ký phụng mệnh vào cung thăm dò tin tức, đã nghĩ cách cùng tiến vào với cung nhân của Phùng quý phi, nàng được nhìn thấy rõ ràng Lâm Thâm ra ba đề mục này, nên nói từ đầu đến đuôi, “... Đề toán thuật quá khó, Hứa tam cô nương không trả lời được; câu đối cũng rất xảo trá, Hứa tam cô nương đối rồi, Lâm nhị tiểu thư vẫn xoi mói; một đề cuối cùng, Hứa tam cô nương suy nghĩ phức tạp, vẫn không đáp đúng...”

“Tiểu nha đầu này, tiểu nha đầu này!” La Anh giận đến trước mắt lóe lửa, “Năm nay nàng ta mới tám tuổi mà đã hư hỏng đến như vậy! Lớn lên rồi chẳng phải càng làm cho người ta nhức đầu hơn tỷ tỷ nàng ta sao???”

Như Ký bị sợ đến không dám nói nữa.

Thẩm Minh Họa ngây ngốc hồi lâu, mới coi như hồi hồn lại.

Được rồi, tạm thời còn không làm gì được Lâm Đàm, Hứa tam cô nương đã thành đồ bỏ đi rồi, vô dụng.

Thẩm Minh Họa mới hồi hồn lại, Như Ký sợ hãi liếc trộm, lấy can đảm thuật lại lời của Phùng quý phi, hoàng đế, “... Quý phi nương nương nhất định sẽ cẩn thận cầu xin Tuệ Hải thiên sư, phá cấm tình không hợp này...”

“Choang --” Một tiếng vang thanh thúy, Thẩm Minh Họa đã làm rơi tách trà lên đất!

“Cái gì? Người mới vừa nói cái gì?” Thẩm Minh Họa nhìn chằm chằm vào Như Ký, ánh mắt giống như giết người, đỏ ngầu cả mắt.

Như Ký kinh hãi trong lòng, nói chuyện cũng hơi lắp bắp, “... Sẽ, sẽ phá cấm tình không hợp này, phá rồi...”

Hứa tam tiện nhân kia không đến được phủ Hoài Viễn Vương, lại đến phủ Khang Vương?

Thẩm Minh Họa cảm thấy trời long đất lở, ngây ngốc ngồi trên ghế.

Một đầu ác lang, đó là một đầu ác lang, nếu như tiện nhân này đến Khang Vương phủ, nhất định sẽ chiếm đoạt, chiếm đoạt, không ngừng chiếm đoạt...

“Họa nhi, con làm sao vậy? Con đừng hù dọa nương.” Bên tai Thẩm Minh Họa truyền đến giọng nói kinh hoàng luống cuống của La Anh.

“Nương, con không sao.” Thẩm Minh Họa yếu đuối, nỗ lực nói.

Nàng nỗ lực nặn ra nụ cười với La Anh, sau đó dần dần, dần dần ngã về sau.

“Vương phi!” Đám người Như Ký kinh hô, vội vàng tiến lên đỡ lấy Thẩm Minh Họa.

“Họa nhi, con không thể có chuyện gì, con nhất định không thể có chuyện gì. Nếu như con xảy ra chuyện gì không hay, nương cũng không sống nổi.” La Anh giàn giụa nước mắt.

La Anh ôm đại nữ nhi thất thanh khóc rống, lại không chú ý tới tiểu nữ nhi của nàng Thẩm Minh Châu đã làm rơi điểm tâm trong tay xuống đất, trốn sau cây cột, hai tay ôm lấy cây cột, bị sợ đến run rẩy không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trong phủ Khang Vương náo loạn một trận, La Anh mặt đầy nước mắt chỉ huy đám thị nữ đỡ Thẩm Minh Họa nằm lên giường, lại vội vàng cho gọi thái y tới chẩn bệnh, náo loạn đến người ngã ngửa đổ.

Mã đại phu của thái y viện là một người hơn năm mươi tuổi gầy còm mảnh khảnh, nhưng y thuật rất không tệ, sau khi dùng sợi tơ bắt mạch cho Thẩm Minh Họa xong, ôn hòa nói cho La Anh, “Đại thiếu phu nhân yên tâm, tuy rằng Vương phi bị kinh sợ, nhưng không đáng lo ngại. Hạ quan viết đơn thuốc, mỗi ngày Vương phi dùng một thang, trước chậm rãi điều dưỡng.”

Tâm tình vô cùng lo lắng của La Anh được bình ổn một chút, “Mã thái y phí tâm” Kêu thị nữ đưa Mã thái y đi kê đơn thuốc.

Như Ký biết mình là người mang tin tức xấu đến, nhất định không được chào đón, cho nên liều mạng trốn ra phía sau, tránh bị La Anh nhìn thấy. Cố tình La Anh mất tỉnh, vẫn thấy được Như Ký núp ở phía sau, trong mắt bốc lửa, sai người bắt nàng đến trước mặt, trực tiếp quát nàng hai bạt tai, quát thẳng đến mắt nàng nổ đom đóm, khoe miệng chảy máu, “Đồ đi tìm đường chết, chuyện như thế bầm bả cho Vương phi làm chi? Người không muốn thấy Vương phi tốt, muốn hại con bé sao?”

Ánh mắt La Anh hung ác, giống như muốn ăn thịt người, Như Ký bị sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng biện giải cho mình, “Nô tỳ không dám, Vương phi sai nô tỳ đến trong cung để thăm dò tin tức, nô tỳ chỉ bầm bả lại tình hình thực tế...”

Nàng không muốn nói cũng không được, không phải do nàng.

La Anh luôn là một người không phân rõ phải trái, hung hăng chửi nàng, “Phi! Cái gì mà hồi bầm lại tình hình thực tế, người nô tài này rất ghê tởm, nếu chậm rãi nói, cũng sẽ không chọc tức Vương phi!”

Trong lòng tức giận không thôi, phân phó Tăng ma ma, “Đi, đánh nha đầu này hai mươi hèo, nhốt vào trong phòng chứa củi, không cho ả ta cơm nước!”

Tăng ma ma thấy La Anh đang nổi nóng, chỉ sợ lại chọc giận nàng, không dám trái lời, luôn miệng đáp ứng, “Dạ, dạ, đại thiếu phu nhân, lão nô lập tức tiến hành.”

Như Ký rất uất ức, khóc thút thít cầu khẩn, “Nô tỳ cũng chỉ nói lời thật, trung tâm vì chủ.”

La Anh nhìn Thẩm Minh Họa đang sắc mặt vàng như giấy, hai mắt nhắm nghiền ở trên giường, vừa đau lòng lại tức giận, bụng đầy tức không có chỗ xả, một cước uất ức đá vào trên ngực Như Ký, quát lên, “Cái gì mà trung tâm vì chủ, người rõ ràng muốn hại Vương phi!”

Một cước này của La Anh đạp cực kỳ dùng sức, Như Ký chỉ là một nữ tử yếu ớt, nhất thời trong miệng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi.

Tăng ma ma nhìn thấy không ổn, vội vàng lệnh cho thị nữ kéo Như Ký xuống.

Thẩm Minh Họa té xỉu vốn khiến cho người ta luống cuống tay chân, La Anh lại náo loạn như vậy khiến cho người ta có cảm giác hoảng loạn nhốn nháo, trong phòng âm ảm âm u.

La Anh phát tác với Như Ký xong, mắt thấy thị nữ cẩn thận bưng chén thuốc cho Thẩm Minh Họa uống vào, trên mặt Thẩm Minh Họa dần dần có huyết sắc, nàng mới hơi yên tâm.

Cho đến lúc này, nàng mới nhớ tới tiểu nữ nhi Thẩm Minh Châu, nhìn chung quanh, “Minh Châu đâu? Lục tiểu thư đâu?”

Thẩm Minh Châu núp sau cây cột run như cây sậy, đáng vẻ vô cùng đáng thương.

La Anh vô cùng đau lòng, vội vàng sai khiến thị nữ, “Nhanh ôm lục tiểu thư tới.”

Ai ngờ không biết Thẩm Minh Châu sợ hãi hay như thế nào, một khi thị nữ tới gần nàng sẽ kêu to, La Anh hét cách rồi, không thể làm gì khác hơn đành đích thân ra tay, chậm rãi đi tới trước mặt Thẩm Minh Châu, dịu dàng an ủi, “Không sao, Châu nhi, không sao.”

Thẩm Minh Châu ôm lấy cây cột thét chói tai khóc thút thít, không chịu đi cùng La Anh, La Anh hoang mang lo sợ, “Châu nhi con đây là như thế nào? Đừng dọa nương.” Cũng chảy nước mắt bất lực xuống.

Mã thái y mới rời khỏi phủ Khang Vương không lâu đã bị hộ vệ Vương phủ đuổi theo, “Mã thái y, làm phiền đại giá ngài, lục tiểu thư Thẩm gia còn phải làm phiền ngài kiểm tra thử xem.”

Mã thái y thường hầu hạ quý nhân trong cung, tính khí tốt nhất, gật đầu nói: “Được, hạ quan lại quay lại.”

Đi theo hộ vệ trở lại phủ Khang Vương, lại kiểm tra bệnh cho Thẩm Minh Châu.

Sau khi Mã thái y quay lại đây, La Anh đang trông chừng Thẩm Minh Châu mặt ủ mày ê, nhìn thấy Mã thái y giống như thấy cứu tinh vậy, hai mắt sáng lên, “Nhanh, tới xem thử xem lục nha nhi nhà ta bị làm sao vậy? Hải tử đang yên ổn, sao đột nhiên thét chói tai làm ầm ỉ? Ngày trước hải tử này rất nhu thuận.”

Bởi vì Thẩm Minh Châu còn nhỏ tuổi, La Anh lại nóng lòng, nên không cần Mã thái y kiêng dè, ngay mặt kiểm tra cho Thẩm Minh Châu.

Mạch tượng của Thẩm Minh Châu khiến Mã thái y nhíu mày, “Hải tử gia bảy tám tuổi, sao lại bị kinh sợ như vậy?” Lắc đầu thở dài không dứt.

La Anh khẩn trương, “Lục nha nhi nhà ta bị kinh sợ sao?”

Mã thái y gật đầu, “Đúng vậy, hải tử bị kinh sợ, mạch cũng đã rối loạn.”

La Anh ba hồn không thấy bảy vía, “Mã thái y, cứu khuê nữ ta!”

Mã thái y vội vã nói: “Hạ quan đương nhiên hết sức.”

Suy đi nghĩ lại mới viết đơn thuốc, “Trước tiên dùng hai thang này. Chỉ cần lục tiểu thư có thể nằm yên, ngủ yên ổn, hai ngày nữa chắc cũng không có gì đáng ngại.”

La Anh vội nhận lấy đơn thuốc giao cho thị nữ, “Nhanh đi, không được trì hoãn. Nếu như lục tiểu thư có vấn đề gì, ta sẽ xé xác toàn bộ các ngươi!”

Thị nữ sắc mặt trắng bệch, vội đi sắc thuốc.

Tất cả bên cạnh Thẩm Minh Châu vốn đều là người hầu hạ hồi môn, vừa gọi thái y đã kinh động đến Kim ma ma của Khang Vương phủ.

Kim ma ma là nhũ mẫu của Khang Vương, do Phùng quý phi đưa cho Khang Vương phủ, thân phận tự nhiên khác với quản sự ma ma, biết được Khang Vương phi đang có thai lại gọi thái y nên đích thân tới nhìn coi.

Sau khi đến, thấy Khang Vương phi nằm trên giường, sắc mặt cực kém, Thẩm Minh Châu vẫn đang khóc rống thét chói tai, La Anh luống cuống tay chân, lại còn không ngừng khiển trách thị nữ nên biến sắc, “Vương phi đang mang thai đây, đại thiếu phu nhân không để Vương phi sinh dưỡng yên ổn, lại để lục tiểu thư nào loạn gì vậy?”

Kim ma ma do Phùng quý phi phái tới, là ma ma có thâm niên già nhất trong phủ này, nếu như Khang Vương phi có chuyện gì, Phùng quý phi khẳng định sẽ hỏi nàng đầu tiên. Nàng gấp gấp như vậy cũng vì trách nhiệm trong người, trong lòng hốt hoảng, ngược lại không phải có ý bất kính với La Anh.

Nhưng La Anh là ai chứ, nào đã từng bị như vậy? Đứng bật người dậy, thái độ hung dữ, không lựa lời mà nói, “Nô tài giỏi đấy! Ngươi đang nói ta đó sao?!”

Mặt Kim ma ma lập tức đỏ bừng lên.

Một thị nữ bên cạnh La Anh tên là Từ Đăng rất thông minh, biết La Anh thích xung động bất chấp hậu quả, sợ La Anh và Kim ma ma gây ra chuyện lớn gì, lặng lẽ đi ra ngoài phân phó tiểu nha đầu, “Ngươi lập tức trở về phủ, mời đại gia tới, nhanh đi!”

Tiểu nha đầu kia vội vàng trở về Thẩm gia gọi viện binh.

Trong phủ Khang Vương đang rối nùi như vậy, bản thân Khang Vương điện hạ lại đang ở An Nhạc cung, nở nụ cười với Phùng quý phi, “Mẫu phi, việc đã đến nước này, ngài cũng đừng tức giận nữa, dù sao tức giận không hề có chỗ tốt gì còn có thể thương thân, có đúng không? Chẳng qua chỉ là trong phủ nhiều thêm một mỹ nhân mà thôi, hài nhi thu nhận là được.”

Sau khi nói ra, hần vừa cười, “Không đúng, sao lại nhiều thêm một mỹ nhân chứ, rõ ràng là hai người. Mẫu phi, có phải phương pháp hóa giải là nhiều thêm một người cảm tình tương hợp không? Như thế, hài nhi lại thêm một mỹ nhân nhi nữa rồi.”

Nghĩ đến thu được hai mỹ nhân, hưởng hết điểm phúc, không khỏi vẻ mặt tươi cười.

Phùng quý phi chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn hấn chăm chăm, “Hứa tam này là người tốt gì chứ? Vì nhi, loại nữ nhân này là nguyên nhân loạn nhà, không thể nhận! Con ấy, mặc dù bị bức ép bắt đắc dĩ phải nạp nàng ta, cũng không thể cung chiều nàng ta, có biết không? Nếu như cung chiều nàng ta, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ quấy Vương phủ con thành mớ bòng bong, khiến con về nhà sẽ nhưc đầu!”

“Biết rồi, mẫu phi.” Khang Vương qua loa lấy lệ đáp ứng một tiếng.

Mặc dù hấn đáp ứng, nhưng rõ ràng không hề để trong lòng.

Phùng quý phi than thở, “Haizzz, vốn là chuyện rất tốt, Lâm Đàm thu cũng được, không thu cũng không sao, như thế nào thì chúng ta đều có biện pháp đối phó. Ai biết Lâm Thâm tiểu nha đầu này lại đứng ra nói phải thì, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của ta. Hai tỷ muội Lâm gia này, thật đúng là ai cũng đều đáng ghét, quá ghê tởm.” Nói đến đoạn sau không khỏi cắn răng nghiến lợi.

Lực chú ý của Khang Vương không ở cùng một chỗ với nàng, lúc này lại hăng hái dò hỏi, “Mẫu phi, vị mỹ nhân tăng thêm này, ngài định cho con vị nào thế? Nếu không, ngài tìm cho con một nữ nhi nhà tướng đi, con thích tính tình mãnh liệt chút.”

Thời gian này hấn thường thấy nữ tử nhu thuận, kiêu my, định thay đổi khẩu vị, cảm thấy thiếu nữ tính tình cương trực kiên cường sẽ có phong tình khác.

“Tính tình mạnh mẽ nào chịu sai sử chứ?” Phùng quý phi lập tức cự tuyệt, “Người hầu hạ con vẫn nên ôn nhu mới thỏa đáng.”

Khang Vương cười vô lại, “Thuần phục một con ngựa hoang mới thú vị chứ, mẫu phi nói có đúng không?”

Phùng quý phi vừa tức, vừa yêu, gất một tiếng, “Phi, ngựa hoang nào dễ dàng thuần phục chứ? Con cứ nằm mơ ban ngày đi.”

Tuy rằng trong miệng giận trách, nhưng cũng động lòng, “Gia tộc của Hứa tam này đã suy tàn, vào cửa cũng không có phe phái tác dụng gì, nếu đồng thời nạp một nữ nhi nhà tướng vào phủ, nói không chừng con có thể lung lạc ra được tâm phúc đấy. Nếu khuê nữ gia đình kia vào phủ Khang Vương, chẳng phải nhà mẹ sẽ đồng tâm hiệp lực với con sao?”

Nói như vậy, Phùng quý phi đã thật sự coi đây là chuyện đứng đắn rồi.

Khang Vương mừng rỡ, liên tục nói cảm ơn, “Mẫu phi phí tâm.”

Phùng quý phi mỉm cười, “Nghe thử lời nói càn quấy này của con xem, mẫu phi chỉ có một mình con là nhi tử, không phí tâm vì con thì có thể vì ai đây?”

Khang Vương nhân cơ hội nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt cho Phùng quý phi nghe, Phùng quý phi mặt mày hớn hờ.

Từ An Nhạc cung đi ra, Khang Vương sáng khoái tinh thần, cực kỳ đắc ý.

Hấn ra cửa cung, vừa đứng gặp được Hoài Viễn Vương, nên cười đi qua, “Đại ca, hôm nay có một mỹ nhân ngưỡng mộ người, muốn đến phủ Hoài Viễn Vương hầu hạ người, nhưng mà đã bị đại tẩu cự tuyệt.”

Hoài Viễn Vương lạnh giọng nói: “Ta nghe nói lại không phải bị hoàng trưởng tử phi cự tuyệt mà bị Lâm nhị tiểu thư nghịch ngợm, ra đề thi nàng ta, nàng ta không thông qua cuộc thi, nên không thể vào phủ.”

Khang Vương ngượng ngừng cười cười, “Đại ca đây là có thuật phong nhĩ rồi, đã biết rõ ràng nhanh như vậy rồi sao.”

Hoài Viễn Vương khinh thường để ý đến hấn, bước nhanh đi vào trong cung.

Hai tiểu thái giám đưa một vị cô nương xuất cung, cũng đến cửa cung vào lúc này.

Vị tiểu cô nương có thân hình thon thả, từ xa nhìn lại thật giống như mảnh mai giống la lụa, khiến cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Khang Vương háo sắc, không khỏi nhìn quanh vài lần, sinh lòng mơ ước. Đây là cô nương nhà ai? Eo nhỏ nhắn như vậy, giống như vừa dùng lực đã có thể bẻ gãy vậy, nếu như có thể ôm nữ tử như vậy vào trong ngực ngủ mấy đêm, chẳng phải rất thích ý sao?

Hấn đang suy nghĩ bị ỏi không chịu nổi, cô nương kia càng lúc càng đi tới gần rồi, chạm mặt Hoài Viễn Vương.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nàng ta nhẹ nhàng hành lễ trước mặt Hoài Viễn Vương, giống như nhảy múa dập đầu, trông rất đẹp mắt. Khang Vương nhìn không khỏi thèm khát, cổ họng rướn lên cao hơn, mắt cũng không chớp.

Nàng ta ngẩng đầu lên, trong mắt mơ hồ rung rung, nói mấy câu với Hoài Viễn Vương. Giọng nói nhỏ nhẹ mà êm ái, Khang Vương không nghe thấy.

Khang Vương mừng đến mất hồn, “Nữ tử này có dáng dấp rất hợp ý ta, dáng đi điệu bộ cũng rất hợp ý ta! Nàng đây đang định dụ dỗ Cao Nguyên Diệu sao? A đúng rồi, đây nhất định là Hứa tam nương mộ anh hùng đi, thì ra dáng dấp của nàng là như vậy, tốt, rất tốt, rất tốt!” Nghĩ đến mỹ nhân nhi này sẽ nhanh chóng là của mình, không khỏi lại nhìn thêm mấy lần, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng.

Giọng Hoài Viễn Vương trầm thấp mà hùng hậu, Khang Vương nghe thấy rõ ràng, “Người thật sự ngưỡng mộ anh hùng sao? Ô Dạ Vương tử Đồ Ô tộc từng đối trận mấy lần với bốn vương, anh dũng vạm vỡ, đời này hiếm có, Ô Dạ Vương tử thích nhất là người chung điện, bốn vương cho người đến Đồ Ô tộc hòa thân, người và hán chính là đều được như ý rồi.”

Như vậy chẳng phải rất tốt sao, Ô Dạ Vương tử được mỹ nhân, cô nương này được gả cho anh hùng, như tâm nguyện mỗi người.

Hứa tam cô nương không ngờ một phen tỏ tình chân thành của mình lại không những không được Hoài Viễn Vương coi trọng, còn định đưa nàng đến Đồ Ô tộc hòa thân, không khỏi sắc mặt trắng bệch. Nàng thật sự không muốn rời khỏi kinh thành nơi phồn hoa này đến vùng đất dã man ăn tươi nuốt sống, Vương tử của Đồ Ô tộc nói thì dễ nghe, thật ra cũng chỉ ở trong lầu, kể cả một cung điện cũng không có, nam nhân như vậy, cho dù cầm đao kê lên cổ nàng, nàng cũng không nguyện gả cho!

Hứa tam cô nương quỳ trên mặt đất, ngây người như phỗng, Hoài Viễn Vương hừ một tiếng, bước nhanh rời đi.

Khang Vương háo sắc cười một tiếng, đi tới trước mặt Hứa tam cô nương, ngồi xổm người xuống, hơi hăng hái nhìn nàng, “Người là Hứa tam, có đúng không? Hứa tam à, Hoài Viễn Vương sẽ không cần người, người đừng cứ mãi nhớ hán như thế, cứ đi theo bốn vương trở về Khang Vương phủ, cùng hưởng vinh hoa phú quý đi.” Đưa tay nâng cằm Hứa tam cô nương lên, sắc mặt cợt nhả, “Bốn vương rất thích nữ tử giống như người, không đoan trang chút nào.”

Trong lời nói này của hán tràn đầy ý tứ khinh miệt, Hứa tam cô nương đâu phải nghe không hiểu? Trong lòng căm phẫn không dứt.

Nàng tỏ vẻ đoan chính, lùi về sau một chút, tránh được ma trảo của Khang Vương.

“Có phải người định giả bộ trình tiết liệt nữ với bốn vương không?” Khang Vương cười lạnh.

Hứa tam cô nương đoan chính quỳ, cúi người dập đầu, “Thiếp Hứa thị, bái kiến Khang Vương điện hạ.”

Eo nàng rất nhỏ, rất nhẹ nhàng, lúc khom lưng dập đầu vòng eo cong cong, có vẻ đẹp kỳ dị, Khang Vương nhìn mà ánh mắt trợn trắng rồi.

Hán nuốt nước miếng sắp chảy ra về, lại nâng cằm Hứa tam cô nương lên, nhỏ giọng nói, “Hứa tam, người nguyện ý đi theo bốn vương, hầu hạ bốn vương chứ?”

Hứa tam cô nương thấy ánh mắt của hán đã dần đỏ, mơ hồ hàm chứa tình dục, trong lòng khẽ động, “Khang Vương này mặc dù hơi ngốc chút, nhưng ngược lại dễ trêu chọc. Còn Hoài Viễn Vương tuy rằng tốt, nhưng mà, haizzz, hán không muốn ta, ta hao tổn tâm cơ nhưng vẫn không vào được phủ Hoài Viễn Vương. Thôi, không chờ mong được Hoài Viễn Vương.”

Hứa tam cô nương ánh mắt lúng liếng đưa tình nhìn Khang Vương, ngượng ngùng cúi đầu, giọng thật khẽ, rất kiều mỹ, “Còn cầu xin Vương gia thương tiếc.”

“Thương tiếc, thương tiếc, nhất định thương tiếc.” Khang Vương mừng rỡ, luôn miệng đồng ý.

Khang Vương trong dự cảm họa thiêu đốt, dựa vào hoàng đế đã hạ khẩu dụ, phủ Phổ Định Hầu lại không có người hữu dụng, nên lấy can đảm mang Hứa tam cô nương về thẳng phủ Khang Vương.

Hứa tam cô nương là người thông minh, biết bản thân đã thành thiếp của người, mặt mũi gì đó khỏi cần nói đến, buộc chặt lòng nam nhân mới là nghiêm chỉnh, nên giả bộ từ chối đi cùng Khang Vương -- sớm muộn gì cũng là người của Khang Vương, tội gì phải làm hán mất hứng chứ?

Lúc Khang Vương mang Hứa tam cô nương về phủ, Thẩm Minh Họa mới vừa tỉnh lại, vừa vận tốt lên chút xíu.

Thẩm Ung cũng tới, trước nhìn Thẩm Minh Họa, biết đại nữ nhi không có việc gì, hơi yên tâm nên cùng La Anh đi nhìn xem Thẩm Minh Châu.

Biết tiểu nữ nhi bị dọa sợ, trong lòng hán rất trách móc La Anh, cảm thấy La Anh tùy tiện phát tác hạ nhân ở trước mặt hải tử, hù dọa đến hải tử, thật sự rất không nên.

Nhưng mà, hán cũng biết tính khí kia của La Anh, cho tới bây giờ đều không nghe lọt khuyên răn, nên không để ý đến La Anh.

Qua nhìn Thẩm Minh Châu, lại đi mời vị đại phu tinh thông nhi khoa đến đây, thỉnh giáo đại phu, Thẩm Minh Châu bị dọa sợ như vậy, nên chữa trị như thế nào mới tốt nhất.

Khi Khang Vương mang Hứa tam cô nương đi vào gặp Thẩm Minh Họa, Thẩm Minh Họa cô đơn một mình, cha nương, muội muội đều không ở bên cạnh.

Thấy Hứa tam cô nương khép mi buông mắt đi theo sau lưng Khang Vương vào, không nói một lời quỳ xuống trước giường, Thẩm Minh Họa trợn to hai mắt.

“Ngươi cứ tiến vào như vậy.” Thẩm Minh Họa quả thật không thể tin, “Kể cả tiệc rượu đều chưa bày, ngươi cứ tiến vào như vậy?”

Nàng biết Hứa tam cô nương không tự trọng, nhưng không nghĩ đến lại không tự trọng đến mức độ này.

Hứa tam cô nương lưu chuyển sóng mắt, dịu dàng nói: “Thiếp sớm muộn gì cũng là người của Vương gia, Vương gia sẵn có phân phó, thiếp không dám từ.”

Khang Vương cực kỳ cao hứng, vẻ mặt tươi cười.

Thẩm Minh Họa một lần nữa dặn mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, nhưng con giận vẫn như thủy triều dâng trào, “Hứa tam, ngươi không sợ ngươi dễ dàng đi vào theo hần như vậy, hần sẽ xem thường ngươi, không tôn trọng ngươi sao?”

Hứa tam cô nương cười, kiều mị nhìn Thẩm Minh Họa, “Ta ấy, chính là muốn hần không tôn trọng ta.”

Thẩm Minh Họa giận đến sắc mặt thay đổi.

Này... này cần không biết xấu hổ bao nhiêu mới có thể nói ra như vậy ở trước mặt Khang Vương chứ.

Khang Vương mở cờ trong bụng, tự tay nâng Hứa tam cô nương dậy, háo sắc cười, “Yên tâm, không tôn trọng, bản vương nhất định không tôn trọng.”

Bóp một cái trên cánh tay Hứa tam cô nương, thuận thế ôm nàng vào lòng.

Hứa tam cô nương kêu to một tiếng yêu kiều.

Thẩm Minh Họa đưa tay ôm ngực.

Không chịu nổi, nàng thật sự không chịu nổi. Vương phủ nào mà không có mỹ nhân, nhưng mà, có ai dám phách lối như vậy ở trước mặt Vương phi sao?

Hứa tam cô nương dựa vào trên người Khang Vương nhìn Thẩm Minh Họa, trong ánh mắt có thách lợi, có khiêu chiến, còn có châm chọc.

Tôn trọng? Đã trở thành tiểu thiếp rồi, còn phải tôn trọng cái gì chứ.

Nữ nhân tôn trọng nam nhân như Khang Vương, có phải ngu không chứ.

Kim ma ma run rẩy tiến vào, “Vương gia, Vương phi, lão nô thỉnh an.”

Thân phận nàng không bình thường, Khang Vương vừa thấy nàng liền buông Hứa tam cô nương ra, cười thăm hỏi, “Vú nuôi, lão nhân gia ngài khỏe chứ.”

Kim ma ma nhìn thấy hần ôm nữ nhân khác trong ngực, không khỏi lắc đầu thở dài, “Vương gia, Thẩm đại gia và đại thiếu phu nhân đang ở Tư Vân các đó, lục tiểu thư bị dọa sợ, thái y mới xem rồi, Thẩm đại gia và đại thiếu phu nhân cũng bị dọa sợ không nhẹ, Vương gia nên đi xem một chút mới đúng.”

Khang Vương ngăn ra, “Lục muội muội bị dọa sợ? Là bị dọa sợ ở đây sao?” Bất mãn nhìn Thẩm Minh Họa, giận tái mặt, “Vương phi của bản vương thật có khả năng nha, ở trong Vương phủ của mình mà có thể dọa sợ cả muội muội ruột!”

Phát tác mấy câu, phẩy tay áo bỏ đi.

Hần đi nhìn Thẩm Minh Châu.

Mặc dù không ân ái với Thẩm Minh Họa, nhưng dù sao ở trong triều hần vẫn còn rất nhiều chỗ phải dựa vào Thẩm gia, vẫn rất để ý đến chuyện của Thẩm gia.

Thẩm Minh Họa và Hứa tam cô nương mắt to trừng mắt nhỏ.

“Cứ để cho hần không tôn trọng ngươi là được.” Thẩm Minh Họa nói giọng khinh miệt, “Dù sao ngươi cũng không để ý những thứ này, có đúng không?”

Lòng Hứa tam cô nương bị đâm đau đớn, nhẹ nhàng cười lên, “Ngươi thì sao? Ngươi là Vương phi của hần thì thế nào chứ, hần tôn trọng ngươi sao? Nếu như hần tôn trọng ngươi thì sao sẽ mang ta về như thế chứ. Vương phi, ngươi là người thông minh, chẳng lẽ ngươi không hiểu, hần có thể dẫn ta về phủ giống như trò đùa vậy, tất nhiên là vì không tôn trọng ta, cũng bởi vì hần chưa từng tôn trọng ngươi! Ngươi có thể tốt hơn ta thế nào chứ?”

Lời Hứa tam cô nương nói giống như từng nhát chùy lớn, nện từng phát một vào trong lòng Thẩm Minh Họa, lòng của nàng chảy máu, đau đớn, bị thương.

Đúng vậy, Khang Vương tất nhiên không tôn trọng Hứa tam cô nương, nhưng mà, hắn có tôn trọng Vương phi của hắn, hắn có tôn trọng Thẩm Minh Họa sao?

“Tóm lại, ta là Khang Vương phi!” Thẩm Minh Họa ưỡn thẳng lưng.

“Đó là đương nhiên.” Hứa tam cô nương sâu xa nói: “Vương phi xuất thân cao quý, nhà mẹ được thế, Khang Vương vì tiền đồ của hắn sẽ cưới người làm Vương phi, vậy có gì kỳ lạ chứ? Hiện giờ Phò Định Hầu phủ nhân tài điêu linh, ngày càng suy tàn, nếu ta muốn gả cho hoàng tử thì chỉ có thể làm trắc phi, không được làm chính phi. Haizzz, chỉ đáng tiếc cho ta, mệnh không bằng người thôi.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau hồi lâu, trong ánh mắt đều là đề phòng và địch ý nồng đậm.

Ngày hôm nay sau khi trở về phố Trường An Lâm Thâm đã thổi phồng, nói lại biểu hiện của mình ở trong Quần Phụng các một lần, vênh vao tự đắc, không ai bì nổi, “... Lâm nhị tiểu thư tiếng thơm lan xa! Nàng ra ba đề mục, làm khó tất cả mọi người ở đó, thật sự quá thông minh!”

Lâm Phong và La Thư vui vẻ nhìn nàng, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, thật sự rất lợi hại.”

Lâm Khai ngồi trước bàn lật sách, “A Thâm, về dưới của muội dường như đối lại không nghiêm chỉnh...”

Lời còn chưa dứt, Lâm Thâm đã nhào qua che miệng hắn lại, “Đại ca, đó là tuyệt nhất, trong tất cả về dưới cũng chưa có một cái nào thập toàn thập mỹ.”

Lâm Khai cười nhẹ túm lấy tay nàng, “Nhưng mà a Thâm, cho dù là ‘Đào nhiên cảm giang đề’ hay ‘Pháo oanh hải thành lâu’, dường như đều tốt hơn về muội đối nhiều đi...”

“Không cho nói nữa, không cho nói nữa.” Lâm Thâm bá đạo ra lệnh.

Cha nương và các ca ca của nàng đều cười.

Lâm Hàn cản Lâm Thâm, “A Thâm, học toán thuật có lợi lớn đó chứ?”

Lâm Thâm sung sướng gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy, chỗ tốt thật sự quá lớn! Nhị ca, muội có thể chán trụ một đám người này, lớp toán thuật của ca có công lao không nhỏ!”

Lâm Hàn tỏ vẻ nghiêm túc, cầm lấy một quyển “Hải đảo toán kinh” đặt lên trên bàn học, “Như vậy, a Thâm, hôm nay chúng ta bắt đầu học sách mới, ‘Hải đảo toán kinh’. ‘Hải đảo toán kinh’ có tổng cộng chín đề, hôm nay chúng ta học đề đầu tiên.”

“Hả?” Lâm Thâm hoa mắt.

Lâm Hàn mở sách ra, Lâm Thâm tiến tới nhìn, chỉ thấy trên đó viết, “Nhìn hải đảo từ xa, dựng hai cột, cao tròn ba trượng, trước sau cách ngàn bước, hai cột song song. Từ cột trước đi lùi một trăm hai mươi ba bước, sẽ thấy đỉnh đảo chạm chân cột. Từ cột sau đi lùi một trăm hai mươi bảy bước, sẽ thấy đỉnh đảo cũng chạm chân cột. Hối đảo cao bao nhiêu và cách bao xa?”

Đây là gì?

Lâm Thâm rên rỉ một tiếng, vô lực nằm trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“A Thâm, phải ngồi thẳng.” Lâm Hàn đỡ muội muội dậy, để cho nàng ngồi thẳng người.

“Nhị ca, hôm nào lại học được không? Ca để cho muội đặc ý một ngày, chỉ một ngày.” Lâm Thâm mềm giọng năn nỉ, “Muội khó khăn lắm mới làm ra

danh tiếng như vậy, ca để cho muội nghỉ một ngày đi, có được không? Ngày mai lại học, ngày mai lại học.”

“Ngày mai lại ngày mai, ngày mai sao mà nhiều.” Lâm Hàn không đồng ý.

(*) Câu thơ trong Minh nhật ca của Văn Trùng Minh, ý chỉ nên biết quý trọng thời gian.

Lâm Thấm nhìn mặt, tội nghiệp nhìn Lâm Phong, lại nhìn La Thư.

Nàng rõ ràng đang cầu cứu cha nương.

Lâm Phong đấu tranh trong lòng, mặc dù tỏ vẻ không đành lòng, nhưng vẫn ngồi vững vàng không động.

La Thư lại có phần ngồi không được yên, hận không thể lập tức đứng ra nói chuyện vì Lâm Thấm, hơi ưỡn người lên, niềm nở nhìn Lâm Hàn, “A Hàn à, hôm nay là một ngày thật tốt, con nói có đúng không?”

“Đúng vậy, hôm nay là một ngày thật tốt!” Lâm Thấm liên tục không ngừng phụ họa, mặt vui mừng khắp khối.

“Ngày thật tốt nên học cho giỏi.” Lâm Hàn nhìn mẫu thân, lại nhìn muội muội, không hoang mang, không nhanh không chậm nói.

“Nhị ca!” Lâm Thấm tức giận.

“A Hàn.” La Thư u oán.

Lâm Hàn tỏ vẻ giải quyết công việc, “A Thấm muội xem, ‘Hải đảo toán kinh’ có tổng cộng chín đề, đều dùng thước ngắm đo lường từ các vị trí khác nhau, lấy sai số đo lường tiến hành tính toán, từ đó tính ra được núi cao hay hang sâu. Muội thoáng nhìn giống như đề mục rất phức tạp, thật ra thì không đúng, nhị ca vừa nói muội đã hiểu được rồi, rất dễ dàng.”

Lâm Thấm giận dỗi nhìn hấn.

Lâm Hàn đang nói, cảm thấy có gì không đúng, “A Thấm, muội... không sao chứ?”

Không riêng gì Lâm Hàn, Lâm Phong không còn uống trà, Lâm Khai cũng không xem sách, La Thư càng thêm ngồi không yên, thân thể nghiêng về trước, đều cùng lo lắng trừng trừng nhìn Lâm Thấm.

Ngực Lâm Thấm phập phồng lên xuống, thờ phỉ phò nhìn chằm chằm Lâm Hàn, hiển nhiên đang nổi giận.

“A Thấm sẽ không khóc chứ?” La Thư lo lắng.

“Không thể nào, tiểu a Thấm của chúng ta không thích khóc.” Lâm Phong lo sợ nói.

Thật ra thì trong lòng hấn cũng không nắm chắc.

Lâm Hàn hiếm khi thấy muội muội như vậy, bình thường hấn cực kỳ giống như lão phu tử, vào lúc này cũng tím đập rộn lên, “A Thấm sẽ không khóc chứ? Haizz, nhị ca chỉ muốn dạy muội học, không phải muốn chọc muội khóc đâu.” Nghĩ đến có lẽ muội muội sẽ khóc, rất đau lòng.

“A Thấm, nếu không muội nghỉ một lát trước, lát nữa chúng ta lại học, có được không?” Lâm Hàn khó có được mở một mặt lưới.

Lâm Khai để quyển sách trong tay xuống, thân nhiên đi tới, “A Thấm, đại ca giỏi toán học nhất đó, lát nữa để đại ca giảng cho muội nghe, bảo đảm giảng thông tục dễ hiểu, nhất định khiến cho muội có thể nghe hiểu được.”

Lâm Thấm vẫn tức tối, liếc nhìn Lâm Khai, lại liếc nhìn Lâm Hàn, trong mắt, trên mặt không hề có một chút xiu nụ cười.

Trái tim của hai ca ca nàng đều đã nhấc lên đến cổ họng đến mất rồi. A Thấm, muội tuyệt đối đừng khóc...

Lâm Phong và La Thư cũng không ngồi yên nữa, rời khỏi chỗ ngồi chậm rãi bước thong thả đến đây.

Bốn người, tám đôi mắt đều nhìn chăm chú vào Lâm Thấm, e sợ một khắc sau nàng sẽ há cái miệng nhỏ nhắn ra, bật khóc thét lên.

“Đại ca, đều trách ca!” Lâm Thấm giờ tay nhỏ bé vỗ bàn, “Tất cả đều trách ca!”

“Sao lại trách đại ca?” Lâm Khai ngạc nhiên.

“Rõ ràng ép con bé đi học là nhị ca...” Lâm Phong và La Thư cùng nhau choáng.

“A Thấm, không cho giận lây sang người khác.” Lâm Hàn kéo muội muội, mặt nghiêm túc nói.

Lâm Thấm không để ý đến hấn, mắt mở thật to, mặt tức giận, “Chuyện này toàn trách đại ca! Toàn trách đại ca không chịu cười đại tẩu! Nếu đại ca cười đại tẩu, muội sẽ có cháu trai nhỏ cháu gái nhỏ; nếu như muội có cháu trai nhỏ cháu gái nhỏ, trong nhà sẽ có hài tử dễ quản dễ dạy hơn; nếu như trong

nhà có hài tử dễ quản dễ dạy hơn, nhị ca có thể nhìn chăm chăm vào muội không buông sao? Dĩ nhiên không rồi. Đại ca, đều trách ca!”

...

Cha nương và ca ca nàng đầu tiên hai mặt nhìn nhau, tiếp theo không hẹn mà cùng ầm ồ cười to.

La Thư cười đến chảy nước mắt, “Sở dĩ nhị ca của con trông chừng con đọc sách là bởi vì trong nhà không có tiểu hài tử nào khác, sở dĩ trong nhà không có tiểu hài tử nào khác là do đại ca con không chịu cười đại tẩu... A Thắm, đại ca con thật sự là đầu sỏ hại con bị nhị ca ép đi học mà...”

Lâm Khai nén cười, cố làm khiêm tốn, “Đại ca tội ác tày trời, tội ác không tha được...”

Lâm Hàn thiếu niên già trước tuổi này cười đến chân cũng mềm nhũn, dựa vào trên người Lâm Phong.

“Cười cái gì mà cười? Điều nghiêm túc một chút!” Lâm Thắm vỗ bàn.

“Nghiêm túc một chút, nghiêm túc một chút.” Lâm Phong đỡ Lâm Hàn ngồi xuống phía bên kia bàn viết “Đây là chỗ học bài, chớ vị xin yên lặng, yên lặng.”

Lâm Khai cũng đỡ La Thư ngồi xuống, “Nhị tiểu thư có lời gì mời nói, chúng ta rửa tai lắng nghe.”

Lâm Thắm thấy cha nương, ca ca nàng đều ngồi xuống quanh bàn học, không cười nữa, tỏ vẻ nghiêm nghị, thỏa mãn mà gật đầu, “Khốn cảnh của con cùng với nguyên nhân hình thành khốn cảnh, mới vừa rồi con đã trình bày cặn kẽ rồi, bây giờ không cần lặp lại nữa. Chớ vị, từ trên đó tổng hợp lại, con cảm thấy rằng, con muốn chân chính sống tốt, phương pháp chính xác duy nhất là...” Nàng liếc nhìn mấy người Lâm Phong, La Thư, Lâm Khai và Lâm Hàn, tràn đầy tự tin, giọng nói trong trẻo dễ nghe, “Chính là giống như con gà tỷ tỷ vậy, cũng mau chóng làm chuyện lớn cả đời cho đại ca!”

Nàng rõ ràng vẫn mang khuôn mặt hài tử tức giận, giọng trẻ con non nớt, nhưng những lời này được nói ra từ trong miệng nàng lại có vẻ cực kỳ buồn cười rồi. Cha nương, ca ca nàng đều tỏ ra đứng đần, nhưng trong lòng lại vui mừng đến nở hoa.

Lâm Khai “Đầu sỏ” này lấy lòng muội muội, “A Thắm, vậy muội nhanh chóng tìm kiếm cô nương tốt cho đại ca đi, nếu tìm được rồi, đại ca sẽ lập tức thành thân.”

“Thái độ của đại ca thật tốt.” Lâm Thắm cười hi hi.

Lâm Khai cười nhẹ mà vui vẻ, “Đó là tự nhiên.”

Mới vừa rồi hần còn lo lắng Lâm Thắm sẽ tức khóc, vào lúc này thấy nàng cười hi hi đáng yêu, rất yên tâm, nụ cười cực kỳ ấm áp.

Lòng thấp thỏm của Lâm Phong và La Thư cuối cùng đều thả lỏng rồi.

La Thư cười tủm tỉm trên ghẹo, “Nhị tiểu thư chúng ta định tổ chức chuyện lớn cả đời cho đại ca như thế nào đây? Để nương đoán thử xem, có phải âm thầm nhìn xem tiểu thư các nhà, thăm dò xem tiểu thư nhà nào tương đối xuất sắc, xứng đôi với đại ca con không?”

“Không phải.” Lâm Thắm lắc đầu.

“Vậy nhờ bà mai giúp đỡ hỏi thăm chút?” La Thư tiếp tục vồn vã hỏi.

“Đều không phải.” Lâm Thắm tỏ vẻ như thật nhìn nương mình, “Có câu ‘Nhà có cây ngô đồng, tự có phượng hoàng tới’, có con người em cô đáng yêu như vậy ở đây, đại ca còn lo không lấy được đại tẩu xinh đẹp sao? Không cần hỏi thăm, cũng không cần người làm mai gì cả, không phiền phức như vậy.”

Hai tay nàng chống cằm, mặt cười ngọt ngào, “Gà tỷ tỷ, con cũng không tiêu tốn quá nhiều tâm tư; cưới vợ, con chỉ lên Tây Sơn một chuyến với cậu thôi; đến đại ca cưới đại tẩu, nhất định cũng không cần con phí khí lực quá lớn, chuyện này sẽ có thể làm thành, hi hi.”

“Đó là đương nhiên, nhị tiểu thư của chúng ta là tiểu phúc tinh đó.” La Thư cưng chiều nở nụ cười.

“A Thắm là tiểu phúc tinh xứng đáng.” Lâm Phong tỏ vẻ vô cùng đồng ý, “Từ sau khi con bé sinh ra, Lâm gia chúng ta đã mỗi ngày một tốt rồi. Tám năm qua, đúng là càng ngày càng thuận, có thể nói từng bước cao.”

“Tiểu phúc tinh, lâm cầm quả, khai tâm quả.” La Thư ôm Lâm Thắm vào trong ngực, dịu dàng khích lệ nữ nhi.

“Đúng vậy, tiểu phúc tinh, lâm cầm quả, khai tâm quả.” Ba cha con Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Hàn đều cười gật đầu.

Lâm Thắm khoa trương thở dài, “Haizzz, tiểu phúc tinh, lâm cầm quả, khai tâm quả, nhưng còn phải ngày ngày đi học toán thuật đó.” Liếc xéo Lâm Hàn, có điều ngụ ý.

Lâm Hàn suy đi nghĩ lại, cuối cùng hạ quyết tâm, “A Thắm, tối hôm nay nhị ca cho phép muội trốn học một lần.”

“Thật sao?” Lâm Thắm mừng rỡ.

“Nhưng mà, ngày mai phải bỏ sung, tối mai phải học chương trình hai ngày.” Lâm Hàn trấn định bỏ sung.

Lâm Thấm ngira khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Ngày trước, có vị lão nhân ở Tổng quốc nuôi khi đã thương lượng với chúng, ‘Buổi sáng cho người ba hạt sồi, buổi chiều cho các người bốn hạt, có được không?’ Lũ khi đều không vui. Lão nhân lại thương lượng với chúng, ‘VẬY, buổi sáng cho các người bốn hạt, buổi chiều cho ba hạt, được chứ?’ Lũ khi liền vui mừng. Haizzz, người thông minh như muối đây, sao lại không khác biệt gì với lũ khi vậy? Nhị ca để cho muối hoặc tối nay học tối nay, tối mai học tối mai, hoặc là tối mai lập tức học hai ngày, tại sao muối lại cảm thấy hơi vui mừng, may mắn mình có thể trộm lười một ngày chứ?”

Nàng nghiêm túc cẩn thận tính toán tỉ mỉ, đám người Lâm Phong đều vui mừng khôn xiết, “A Thấm, sáng ba mà chiều bốn hay là sáng bốn mà chiều ba đây?”

Sau khi Lâm Thấm tự cân nhắc, vô bản, “‘Trộm được phù sinh nửa ngày nhân’, con quyết định tối nay vẫn thoải mái nhẹ nhõm trước đi. Nhị ca, tối mai lại học!”

“Quyết định như vậy.” Lâm Hàn lập tức vỗ tay với nàng.

Lâm Thấm ở nhà nhỏ nhất, cũng được nuông chiều nhất, nhưng mà nàng là hài tử ngoan nói lời đáng tin, nếu như đã vỗ tay, nàng sẽ không ăn vạ.

Vỗ tay với Lâm Hàn xong, Lâm Thấm nhảy nhót tung bừng trong phòng, lúc thì chạy đến bên cạnh Lâm Phong, “Phụ thân, hôm nay con không có lớp.” Lúc lại nhảy đến bên cạnh La Thụ, “Nương, hôm nay con thật vui mừng nha.” Lúc lại nhảy đến bên cạnh Lâm Khai, “Đại ca, không phải đi học thật tốt.” Giống như đóa hoa hồ điệp bay tới bay lui trong phòng, cực kỳ sung sướng.

Lâm Hàn áy náy, “A Thấm, nhị ca chơi với muối một lúc được không?”

Ánh mắt Lâm Thấm sáng rực lên, hào hứng nói: “Chơi với muối, không bằng nghe muối khoác lác!” Kéo Lâm Hàn ngồi đối diện, mặt mày hớn hờ nói việc làm vĩ đại của mình.

Nói một lúc, lại cảm thấy còn chưa đã ghiền, lại kéo cả Lâm Phong, La Thụ và Lâm Khai cùng đến.

Lâm Phong người làm cha này phối hợp nhất, “Nhị tiểu thư của chúng ta khó khăn lắm mới nỗ về khoác lác được, mọi người đều nghe đi, đều nghe đi.”

La Thụ quan tâm nhất, “A Thấm, ngày mai nương sẽ sai người mời cậu con đến, con lại nỗ một chút với cậu, có được không?”

Lâm Thấm cười hì hì gật đầu, “Được đó.”

Đêm nay Lâm Thấm chém gió quá ghiền, cuối cùng ngọt ngào dựa vào trong ngực La Thụ ngủ thiếp đi.

Một ngày rất hạnh phúc.

Đội khi nàng một lần nữa trở về thư viện Mộ Hiền đã thành nhân vật nổi danh cả thư viện rồi. Cho dù lớn hơn nàng hay nhỏ hơn nàng đều thường chỉ chỉ chỏ chỏ sau lưng nàng, “Này, đây chính là muối muối của hoàng trưởng tử phi đó, đã làm quan chủ khảo ở trong cung đó, nghe nói rất uy phong.”

“Nhìn dáng dấp không giống, dáng dấp của tiểu cô nương này quá xinh đẹp, cười quá ngọt ngào đi, không giống người lợi hại như vậy.”

“Người thì biết cái gì chứ, đó chính là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường.”

Lâm Thấm nổi danh.

Thư viện Mộ Hiền cũng vì vậy mà nổi danh, nhiều khuê tú tới nơi này ghi danh đi học hơn.

Trên đời dù sao vẫn nhiều cha mẹ thương con, ai không muốn để cho khuê nữ mình có học vấn, gặp chuyện thông dong hơn chứ? Biết có thư viện tốt, cho dù bỏ ra giá cao bao nhiêu cũng phải đưa hài tử vào.

Thấm Minh Châu vốn học ở nhà, một năm này cũng đến học ở thư viện Mộ Hiền. Nàng và Lâm Thấm tuổi tác tương đương, nên phân tới cùng một ban.

Từ nhỏ Lâm Thấm đã không thích nàng, mặc dù bây giờ chung lớp rồi, nhưng vẫn không thích để ý đến nàng, không thân thiết chút nào, Thấm Minh Châu ngược lại nhiệt tình hơn nhiều, có chút ý tứ dính lấy, thấy Lâm Thấm không thích để ý đến nàng, uất ức cúi đầu.

“Chúng ta là biểu tỷ muội mà.” Thấm Minh Châu thì thầm nhỏ.

Lâm Thấm không chút động.

Danh tiếng của thư viện Mộ Hiền ở kinh thành càng ngày càng vang dội, cho đến khi Tề Vân cháu gái ngoại của Tổ Ty Vương, tuyên phủ sứ Ngạc Tây theo phụ mẫu về kinh, vốn không cần chọn lựa, đã dự thi vào thư viện Mộ Hiền.

Chuyện này đưa tới oanh động ở thư viện Mộ Hiền thậm chí cả kinh thành.

Tuyên phủ sử Ngạc Tây là tông tam phẩm, nghe quan chức không phải rất cao, nhưng là thổ quan, chứ không phải lưu quan -- lưu quan do triều đình bổ nhiệm, nhiệm kỳ bình thường là ba năm, sau ba năm nếu như tiếp giữ chức cũng chỉ có sáu năm, nhưng thổ quan lại khác, thổ quan là thế tập.

Bọn họ đã nhiều thế hệ sống ở Ngạc Tây, đã thống trị Ngạc Tây lâu đến vài trăm năm, vài ngàn năm, căn cơ thâm hậu, không thể lay động.

Có thể nói, trên danh nghĩa tuyên phủ sử Ngạc Tây chỉ là quan viên tông tam phẩm, nhưng trên thực tế lại là thổ hoàng đế của Ngạc Tây, mặc dù tất cả sơn trại lớn nhỏ, hương dân của Ngạc Tây đều là con dân thiên triều, nhưng chỉ tin phục vị tù trưởng này, Thổ Ty Vương.

Tề Quang phụ thân của Tề Vân là người Hán, sau khi trúng võ cử được bổ nhiệm làm tham tướng một tiểu châu Ngạc Tây. Trong tại nhiệm hán và nữ nhi tuyên phủ sử vừa thấy đã yêu, đính hạ hôn ước, sau khi kết hôn một hơi sinh hạ sáu nhi tử, một nữ nhi, nữ nhi duy nhất này chính là Tề Vân.

Tuyên phủ sử có nhi tử, nhưng nhi tử đã trung niên rồi mà vẫn không sinh hạ cháu trai, nên nhận lấy một trong những nhi tử của Tề Quang về làm con thừa tự, nhận cháu ngoại thành cháu trai, định tương lai để cho cháu ngoại này kế thừa chức vụ tuyên phủ sử. Nói cách khác, ca ca của Tề Vân, tương lai sẽ là Thổ Ty Vương của Ngạc Tây.

Thân phận của Tề Vân khiến tất cả học sinh của thư viện Mộ Hiền đều cảm thấy rất hứng thú với nàng.

Cha nàng là vị tướng quân uy danh hiển hách, đã quá uy phong. Mà ông ngoại của nàng lại là vị tù trưởng, Thổ Ty Vương, tuyên phủ sử, trên thực tế thân phận của nàng tương đương với công chúa ngoại tộc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm cũng rất tò mò về vị cháu gái ngoại của tù trưởng này, “Nàng bao nhiêu tuổi vậy? Đẹp không? Thân thiện không? Dễ gần không?”

Ngày Tề Vân nhập học, mấy người Lâm Thâm và Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh đều cùng đi vây xem.

Quá nhiều người, Lâm Thâm lại nhỏ tuổi, vóc dáng không cao, nên không hề thấy rõ được. Nhón chân lên, dùng hết khí lực cả người nhìn sang cũng chỉ thấy một bóng lưng yếu điệu mà thôi.

Hải tử hứng thú tới cũng nhanh đi cũng nhanh, đã không thấy được Tề Vân, Lâm Thâm và hai tiểu bạn chơi đều không hề có chút tinh thần nào, bàn luận mấy câu rồi trở về đi học.

Tiếp theo có lớp cò và cầm mà Lâm Thâm thích, nàng học rất chuyên tâm, rất nhanh đã quên bém vị cháu gái ngoại của tù trưởng này đến chín tầng mây xanh.

Tề Vân lại tìm đến trước mặt Lâm Thâm rồi.

Buổi trưa tan học, Lâm Thâm tay trái nắm tay Sơn Trăn Trăn, tay phải nắm tay Hường Du Ninh, cười hi hi vừa nói chuyện vừa bước nhanh tới nhà ăn -- thư viện Mộ Hiền sắp xếp nhà ăn ở phía sau phòng học, đến mỗi buổi trưa, nhà ăn nhất định người người tụ tập, cực kỳ náo nhiệt, đi sớm sẽ có chỗ tốt, có thể ăn được đồ ăn ngon -- mới vừa đi ra khỏi phòng học không bao lâu, Tề Vân đã đi tới.

“Lâm nhị tiểu thư hả? Ta là Tề Vân.” Nàng tự nhiên thoải mái giới thiệu bản thân.

“Tề Vân hả.” Lâm Thâm và Sơn Trăn Trăn, Hường Du Ninh cùng nhau kêu lên.

Thì ra đây chính là vị cháu gái ngoại của tù trưởng trong truyền thuyết kia.

Tề Vân có dáng vẻ rất xinh đẹp, da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to vừa đen vừa sáng như cháy lên ngọn lửa, niemi nở, chân thành, rực rỡ, bắt mắt, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

“Tề Vân tỷ tỷ, đôi mắt của tỷ sẽ biết nói nè.” Lâm Thâm hâm mộ nói.

Tề Vân cười, mắt cong cong giống như vàng trắng non, “Cám ơn, người cũng có dáng dấp rất đẹp mắt, ta vừa gặp đã thích. Lâm nhị tiểu thư, người đã gọi ta là tỷ tỷ, vậy ta cũng không khách khí, gọi người là Lâm muội muội nha.”

Lâm Thâm vui sướng gật đầu, “Được đó được đó, Tề tỷ tỷ, muội vừa gặp tỷ đã rất ưa thích rồi, tỷ gọi muội là Lâm muội muội, vậy thật sự quá tốt!”

Biểu đạt xong vui sướng của mình, nàng giống như đã quen từ lâu giới thiệu bản thân, “Muội họ Lâm, tên là a Thâm, là Thâm trong thắm vào ruột gan,

không phải cầm trong lâm cầm quả. Có lúc người nhà muội nói giỡn cũng sẽ gọi muội là lâm cầm quả hoặc khai tâm quả, hoặc tiểu phúc tinh, nhưng bình thường vẫn gọi muội là a Thắm tương đối nhiều.”

“A Thắm đây lại đụng người quen rồi.” Son Trần Trần và Hường Du Ninh đã hiểu rõ quen với tính tình của Lâm Thắm, lúc này đều cười híp mắt.

Tề Vân thấy tính cách Lâm Thắm ngọt ngào, tính tình lại ngây thơ hoạt bát như vậy, vô cùng thích, “Lâm muội muội, ta đã nghe chuyện về muội ở Quần Phụng các rồi, rất thương thức muội đó. Trong ba đề muội ra ta cũng không biết hai đề mục trước, haizzz, kinh thành quả nhiên là địa linh nhân kiệt, nhân tài xuất hiện lớp lớp, nơi biên cương không thể so sánh bằng được.”

“Nào có, nào có.” Lâm Thắm làm ra vẻ khiêm tốn.

Son Trần Trần và Hường Du Ninh thấy Lâm Thắm thường ngày thích khoe khoang khoác lác nhưng lúc này lại cố gắng phải giả bộ khiêm tốn dè dặt, không khỏi cười thầm trong lòng. A Thắm, người nhìn có cực khổ không vậy, không thể mặt mày hớn hờ khoe khoang bản thân một trận, có phải rất khó chịu không?

Lúc này đang là thời điểm tan lớp ăn cơm trưa, nếu như vào bình thường, nhất định người người chen lấn chạy tới nhà ăn, sợ bị chậm, thức ăn ngon không còn, chỉ có thể tùy tiện ăn lung tung chút gì đó lót bụng, rồi lại phải nhịn đến tan giờ học buổi chiều mới có thể đi ra ngoài ăn ngon một chút. Nhưng hôm nay lại khác, Tề Vân vừa đến, thật nhiều người rõ ràng nên đi ăn cơm, nhưng đều không bước đi nổi, tốp năm tốp ba hoặc gần hoặc xa nhìn sang bên này.

Đây chính là cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương hả? Cô nương rất xinh xắn đấy.

Tề Vân mời Lâm Thắm đến đình nghỉ mát bên cạnh ngồi một lúc.

Bên cạnh Tề Vân có hai thiếu nữ vóc người uyển chuyển thon thả, sau khi hầu hạ bọn họ ngồi xuống, lại xách hai hộp đựng đồ ăn, mở cái bàn nhỏ có thể gấp gọn lại ra, bày thức ăn trong hộp đựng đồ ăn lên, “Tiểu thư, Lâm tiểu thư, Son tiểu thư, Hường tiểu thư, mời dùng cơm.”

Lâm Thắm và Son Trần Trần, Hường Du Ninh đều nhìn ngây người. Thư viện Mộ Hiền luôn không cho phép mang theo hầu gái, cũng không cho mang theo bữa trưa riêng. Nếu như bản thân có thể mang, nào đến mức hết giờ học đã chạy vội tới nhà ăn chứ, đương nhiên để trong nhà đưa tới, vừa sạch sẽ lại ăn ngon, còn có thể gọi món theo tâm ý của mình...

“Tề Vân tỷ tỷ, tỷ có thể mang theo hầu gái hả?” Trên khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Thắm tràn đầy hâm mộ.

“Không phải hầu gái.” Tề Vân mỉm cười, “Hai vị này cũng đến đi học, đều là học sinh của thư viện Mộ Hiền.”

Hai vị thiếu nữ kia một mặt tròn, một mặt trái xoan, vị mặt trái xoan kia nói: “Gia phụ là một tên võ tướng thổ quan Ngạc Tây, gia huynh đã đến kinh cầu học trước, ta muốn kiến thức kinh thành phấn hoa náo nhiệt, cho nên cùng đi. May mắn cùng đi học ở thư viện Mộ Hiền với tiểu thư, tự nhiên phải hầu hạ tiểu thư.”

Thiếu nữ mặt tròn tươi cười rạng rỡ, “Gia phụ là tri phủ thổ quan Ngạc Tây, ta cũng cùng ca ca đến kinh thành đi học. Không đối gât chứ vị, ta đến thư viện Mộ Hiền học, vui mừng nhất không phải vì có thể được học lễ nghi trung nguyên, mà vì may mắn có thể được hầu hạ tiểu thư.”

Trong lời nói của hai vị thiếu nữ này, cực kỳ sùng bái Tề Vân.

Lâm Thắm và Son Trần Trần, Hường Du Ninh đều kinh thần không thôi.

Nữ nhi nhà tri phủ thổ quan giống như nha đầu ở trước mặt Tề Vân, hơn nữa lấy hầu hạ nàng làm vẻ vang, vị Tề Vân cô nương này có thân phận gì ở Ngạc Tây vậy. Không trách được thời gian trước thư viện Mộ Hiền có rất nhiều học sinh đều nói nàng là công chúa ngoại tộc, phận tôn quý này của nàng quả thật không hề kém công chúa.

“Lâm muội muội, Son muội muội, Hường muội muội, mời.” Tề Vân mỉm cười mời.

Lâm Thắm nhìn những món ăn trước mắt đầy đủ sắc hương vị, từng món tinh xảo, nên cũng không khách khí, cười hi hi cầm đũa, “Hôm nay quá nhiều tỷ tỷ. Tỷ tỷ, hôm nào muội bày tiệc, tỷ nhất định phải nể mặt mới được.”

Son Trần Trần đã ôn hòa nhã nhặn bắt đầu ăn, Hường Du Ninh lại hăng hái, “A Thắm người định mời khách à? Ta không ngại làm người tiếp khách, đến lúc đó phải mời ta đi cùng.”

Lâm Thắm vui lên, “Được rồi, quyết định như vậy.”

Vừa cầm đũa gấp thức ăn, trong bận rộn vẫn còn ngoắc ngón tay út với Hường Du Ninh, tỏ ý nếu như mời khách nhất định sẽ kêu nàng.

Mùi vị món ăn rất tốt, mặn chay phối hợp vô cùng hợp lý, ba tiểu cô nương Lâm Thắm và Son Trần Trần, Hường Du Ninh ăn rất hài lòng.

Cái này còn mạnh hơn đi nhà ăn ăn tạm hai miếng nhiều.

“Tỷ tỷ, thư viện cho mang theo hộp đựng thức ăn sao?” Lâm Thắm tò mò hỏi.

Nếu như có thể mang, nàng về nhà nói, trong nhà nhất định sẽ phân phó phòng bếp ngày ngày làm thức ăn hợp khẩu vị mang đến thư viện cho nàng, vậy coi như tiện lợi hơn nhiều, rồi cuộc không cần lên nhà ăn rồi.

“Thư viện không cho mang.” Tề Vân sáng khoái cười một tiếng, “Nhưng mà, mọi việc luôn có ngoại lệ. Ta từ Ngạc Tây tới, nhất định không ăn quen thức ăn trong nhà ăn, thư viện quan tâm ta, nên phá lệ.”

“Tỷ tỷ là một ngoại lệ đó.” Sơn Trăn Trăn không ngừng hâm mộ.

“Thật tốt.” Hường Du Ninh vui đầu ra sức ăn, vô cùng thỏa mãn.

Lâm Thâm làm bộ thờ dài, ngửa mặt lên trời, tỏ vẻ u oán, “Haizzz, sao ta không phải là ngoại lệ đó chứ?”

Nàng giả bộ quá giống, kết quả lại bị Sơn Trăn Trăn và Hường Du Ninh dốc hết sức lực chê cười một phen.

Sung sướng ăn xong cơm trưa, hai thiếu nữ thu hồi chén đĩa vào trong hộp đựng thức ăn, mang đi. Cũng không lâu lắm đã trở lại, mang về một bình trà và bốn tách trà, “Tiểu thư, Lâm tiểu thư, Sơn tiểu thư, Hường tiểu thư, mời dùng trà.”

Lá trà này là trà xanh mọc trong núi sâu, xanh biếc thơm ngát, ngọt lành xanh trong, đám người Lâm Thâm thưởng thức, cảm thấy vừa lòng, vui mừng tán dương, “Sau khi ăn xong uống một tách trà, thật hưởng thụ mà.”

Tề Vân nhìn ba tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu này, không khỏi khẽ mỉm cười.

“Tỷ tỷ, cuộc sống của người Mật tộc giống như ở kinh thành sao?” Sơn Trăn Trăn hỏi.

Tề Vân cười nói cho các nàng biết, “Người Mật tộc thích ở trong nhà gỗ trên các cột trụ cao, mỗi thôn một trại, nhà cửa đa phần là nhà gỗ, ngói âm dương, cửa sổ chạm trổ hoa lá, mái nhà vòm treo, lan can bằng gỗ, hành lang cong. Nhà ở có tiểu đình viện, trước viện có hàng rào, sau có rừng trúc, đường phố lát đá xanh, tường bằng gỗ bào, đuốc từng chiếu sáng, mặt trời mọc làm việc, mặt trời lặn nghỉ ngơi.”

(*) Kiểu nhà của người dân tộc Miêu Trung Quốc, địa danh du lịch nổi tiếng với kiểu nhà này bên Trung Quốc là Phượng Hoàng cổ trấn.

“Giống như thơ điền viên vậy.” Mấy người Lâm Thâm nghe rất mong chờ.

“Mật tộc đúng là thế ngoại đào nguyên.” Trên mặt Tề Vân hiện lên vẻ kiêu ngạo.

Rất dễ nhận thấy, nàng thấy vẻ vang vì Mật tộc.

Lâm Thâm nhiệt tình khoát lác, “Tề Vân tỷ tỷ, thật ra thì kinh thành cũng vô cùng tốt đấy, tâng long ngựa hỏ, đất thiêng này sinh hiền tài, người có học vấn rất nhiều. Tỷ tỷ, tỷ ở kinh thành lâu rồi thì sẽ biết rõ.”

Trên mặt Tề Vân hiện lên vẻ do dự, “Ta lại rất thích kinh thành, rất phồn hoa, rất náo nhiệt, ở dưới chân thiên tử, anh tài tụ tập. Nhưng mà...” Nàng thoáng dừng lại, hình như hơi chần chừ, nhưng rồi cuối cùng là người coi mở sáng khoái, lại lớn lên từ nhỏ ở Ngạc Tây, khác với khuê tú kinh thành bình thường, thẳng thắn sáng khoái, “Nhưng mà, Mật tộc chúng ta không cho phép tam thê tứ thiếp, nam tử người Hán lại không phải. Ta đã đến tuổi lấy chồng, vì vậy không có cách nào ở kinh thành lâu dài được.”

Lâm Thâm kinh ngạc tròn to hai mắt.

Tề Vân mỉm cười, “Cũng chính vì vậy, ta vừa nghe chuyện ở Quần Phương các đã rất tán thưởng Lâm muội muội đó, a nương ta cũng giống vậy. Không dỗi gạt các muội, a cha và a nương ta rất tốt, nhưng tổ mẫu ta thường thuận miệng, nói nam nhân nào làm quan to mà không tam thê tứ thiếp chứ, cứ buộc a cha ta cưới thiếp, a nương ta vì vậy mà không khỏi khổ não.”

Lâm Thâm choáng.

Nàng giơ tay nhỏ bé ra vỗ bàn, cực kỳ tức giận, “Là ai bại hoại danh tiếng nam tử người Hán như vậy, là ai? Cha muội, ca ca muội đều là nam tử người Hán trong miệng tỷ tỷ đó, chuyện này quả thật không thể nhẫn nhịn! Tỷ tỷ, muội cho tỷ biết, vốn không phải như vậy, nam tử nhà chúng ta đứng đắn đều rất tự ái, trước không nói đến người bên cạnh muội, muội liệt kê mấy danh nhân trong lịch sử cho tỷ nghe thử nhé...”

Giơ đầu ngón tay ra liệt kê từng người, “Vậy nói về Phan An mỹ nam tử nổi danh nhất đi, mỗi lần ra cửa, quả ném đầy xe, Phan gia không cần mua trái cây nữa, nhưng vị Phan An tiên sinh này và phu nhân rất tốt, cả đời một lòng. Vương Kinh Công, Tư Mã Ôn Công, hai vị này càng tất nhiên không cần nói rồi, cho dù phu nhân cố tình nhét thiếp vào, cũng đều kiên quyết từ chối không nhận, thủ thân như ngọc; cha muội có vị đồng nghiệp, sau khi chính thê qua đời nhất định không chịu tái giá, một người vừa làm cha vừa làm nương nuôi lớn một trai một gái; những người này cũng rất tốt đấy, kể cả Tần Cối tên giặc bán nước đó, đại phôi đản, cũng trung trinh với thê tử này! Ai nói nam tử người Hán nhất định phải tam thê tứ thiếp chứ, chẳng lẽ nam tử không có tiết tháo sao? Quá kỳ thị bọn họ!”

“Đúng, không thể kỳ thị nam tử, người ta cũng có tiết tháo đó.” Hường Du Ninh rất đồng ý.

Sơn Trăn Trăn nhỏ giọng nói: “Cha muội là tuần phủ Phúc Kiến, bây giờ là thượng thư bộ Hộ, quan viên chính nhị phẩm, chức quan không coi là nhỏ, nhưng cha muội vẫn giữ mình trong sạch đó.”

“Thật sao?” Tề Vân nghe rất động lòng.

“Đương nhiên là thật.” Lâm Thâm liên tiếp gật đầu nhỏ.

Tề Vân như có điều suy nghĩ.

Lâm Thâm niềm nở hỏi nàng, “Tỷ tỷ, chỉ có tổ mẫu tỷ nói như vậy thôi đúng không? Xin hỏi tổ mẫu tỷ là lão nhân gia như thế nào vậy?”

Tề Vân hơi ngượng ngùng, “Tổ mẫu ta vốn là thôn phụ, a cha ta trúng võ cử, làm tướng quân rồi mới xin phong cáo cho tổ mẫu. Tổ mẫu ta... không đi học, có phần bảo sao hay vậy...”

“Như vậy sao?” Lâm Thâm bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra tổ mẫu tỷ không đi học, vậy không trách được. Nếu như học thức uyên bác, tổ mẫu tỷ sẽ không nói như vậy đâu.”

Lâm Thâm tiểu cô nương suy nghĩ hiểu rõ đạo lý này, nhiệt tình ra chủ ý cho Tề Vân, “Tỷ tỷ, tỷ để tổ mẫu tỷ đi học đi. Đọc sách nhiều rồi, tầm mắt của tổ mẫu tỷ sẽ mở rộng, sẽ có kiến thức, sẽ không lại theo... lại theo...” Tròng mắt đảo tròn, không biết nên nói lời tiếp theo như thế nào.

Hướng Du Ninh lại đoán được ý của nàng, thử thay nàng tiếp tục nói, “Sẽ không lại theo thôn phụ ngu ngốc chỉ biết thêm phiền, có đúng không?”

Lâm Thâm ngượng ngùng cười, đánh Hướng Du Ninh, “Nào có, nào có, không phải đâu, không phải thôn phụ ngu ngốc, không phải thôn phụ ngu ngốc. Sao có thể nói tổ mẫu Tề tỷ tỷ như vậy chứ, Du Ninh ngươi mau xin lỗi đi.”

Hướng Du Ninh le lưỡi, “Ta là kẻ ngốc, lại quên mất vụ này, thật đáng chết!” Gấp gấp xin lỗi Tề Vân.

Dáng vẻ xin lỗi của Lâm Thâm và Hướng Du Ninh chọc cười Tề Vân, “Ta hiểu ý của Lâm muội muội rồi, Hướng muội muội cũng không cần xin lỗi, ta biết rõ muội chỉ nhanh mồm nhanh miệng, cũng không có ý bất kính. Được rồi, sau khi trở về ta sẽ khuyên a cha a nương ta, để cho bọn họ mời vị tiên sinh cho tổ mẫu, đọc sách, nói không chừng về sau sẽ tốt hơn rồi.”

“Nếu tổ mẫu tỷ tuổi tác đã cao không đọc được sách, vậy mời một thuyết thư tiên sinh cũng được.” Lâm Thâm có ý tốt nói.

Tề Vân vốn chỉ mang giọng đùa giỡn, nghe lời này của Lâm Thâm lại động lòng, “Đúng vậy, tổ mẫu lớn tuổi rồi, rất ngoan cố, nhưng thích nghe diễn trò thích nghe thuyết thư, thường thường nghe đến mùi ngon. Nếu như mời vị thuyết thư tiên sinh kể cho bà nghe chút đạo lý, nói không chừng có thể thuyết phục được rồi đấy, về sau sẽ không làm phiền a cha a nương nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bất tri bất giác, đã sắp đến giờ phải đi học.

Trước khi chia ra, Lâm Thâm niềm nở nói cho Tề Vân, “Tề tỷ tỷ, muội đã tám tuổi rồi, rất hiểu chuyện, có chuyện gì tỷ có thể cứ nói thẳng với muội, cứ coi muội như người lớn là được.”

Tề Vân cười tươi, “Muội tám tuổi lại cảm thấy mình là người lớn rồi sao? Ta năm nay đã mười sáu tuổi rồi, a cha a nương còn coi ta như hài tử đấy.”

Lâm Thâm hỏi vội: “Tề tỷ tỷ năm nay đã mười sáu tuổi rồi sao?” Lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Đúng vậy, mười sáu tuổi rồi, có gì không đúng sao?” Tề Vân hơi kỳ quái nói.

Nàng không hiểu vì sao vừa nói đến số tuổi thì nụ cười trên mặt Lâm Thâm lại thu về nhanh như vậy, giống như rất không vui mừng.

Hướng Du Ninh nhanh mồm nhanh miệng, “Tề tỷ tỷ, tỷ không rõ chuyện này rồi, vẫn để muội đến giải thích một chút đi. Lời này phải nói đến bốn năm trước, bốn năm trước a Thâm bốn tuổi, nhị ca của nàng tám tuổi, đại ca và đại tỷ mười sáu tuổi...”

Thuật lại chuyện cười năm đó của Lâm Thâm cùng với nhắc đến tiểu Hôi đến từ đâu, lúc này Tề Vân mới hiểu được vì sao Lâm Thâm lại có phản ứng như vậy, không khỏi tươi sáng, “Cho nên, a Thâm cảm thấy tỷ tỷ có thể nói muội đúng không? Cũng đúng mà, a Thâm mới sống được một lần tám năm thôi, nhưng ta đã sống hai lần tám năm rồi, nếu muốn nói muội, ta đủ tư cách đó nha.” Nàng đánh giá Lâm Thâm từ trên xuống dưới, khoe miệng hiện lên nụ cười giảo hoạt, “Tiểu cô nương đáng yêu thủ vị như thế, dạy dỗ nhất định không tệ đi. Được rồi, ta quyết định về sau phải nói với muội.”

“Không được!” Lâm Thấm dặm chân không thuận theo, “Tề tỷ tỷ, không cho nói muội, trừ phi tỷ kiếm cho muội một con lừa con bốn tuổi mới được. Như vậy, tỷ có thể nói muội, muội sẽ có thể nói nó!”

“Lừa con bốn tuổi thì không có, nhưng có ngựa lùn nhỏ.” Tề Vân cười, “Trong quý nhân Mật tộc đã sớm có người đặc biệt nuôi ngựa lùn nhỏ, không phải dùng để cho kỵ binh cười đánh giặc, cũng không phải dùng để kéo xe vận chuyển hàng hóa chở người, càng không phải dùng để làm việc nhà nông mà dùng để cho người xem. Loại ngựa lùn thấp này rất khéo léo xinh xắn, sau khi lớn lên rồi cũng chỉ cao ba thước thôi.”

“Thật sao.” Lâm Thấm vui mừng vô tận, “Chỉ cao ba thước sao, vậy còn thấp hơn muội đó nha. Muội đã sắp bốn thước rồi.”

“Thật chứ.” Tề Vân cười tủm tỉm gật đầu.

Lâm Thấm thật cao hứng, cái gì mà tám tuổi với mười sáu tuổi đã sớm bị nàng ném ra sau đầu, không để trong lòng rồi, “Tề tỷ tỷ, chờ vài ngày muội sẽ gửi thiệp cho tỷ, mời đến Tùng Hạc lâu tụ họp. Tùng Hạc lâu có món ăn ngon lắm, rượu không tệ, hát xướng cũng hay, còn có thể mở cửa sổ ra ngắm cảnh, là chỗ tốt nhất để mời khách.”

“Được, từ chối thì bất kính.” Tề Vân rất rộng rãi đồng ý.

Son Trần Trần và Hường Du Ninh trầm miệng một lời yêu cầu làm người tiếp khách, Lâm Thấm hào phóng phát tay nhỏ bé, “Mời, nhất định mời! Yên tâm đi, không chỉ mời các người làm người tiếp khách, ta còn muốn mang cả a Hạo và a Hân đi cùng đấy, hai tiểu thí hài nhi này rất thích ra ngoài, bình thường a Hạo rất dè dặt, nhưng mà vừa nghe di nhỏ mời khách, hân cũng sẽ lon ta lon ton đi theo ra ngoài.”

Son Trần Trần cười híp mắt, “Hai hài tử này cũng thật đáng yêu, a Thấm, vì trông thấy hai tiểu đáng yêu này ta nhất định phải đi.”

Hường Du Ninh lại khinh thường, “Thôi đi, hiện giờ a Hạo đã khác rồi, đáng vẻ cũng lớn, người mời khách người ta chưa chắc đã chịu đi đâu, chẳng lẽ không sợ người cột nhà người ta sao?”

“Phụt...” Ba tiểu cô nương người dựa ta, ta dựa người, cười không ngừng.

Tề Vân tỏ vẻ nghiêm túc, “Đang nhắc đến đôi long phượng thai của hoàng trưởng tử phi sao? Ta đã sớm nghe đồn, nghe nói hai hài tử kia thông minh khác thường, thể gian hiếm có.” Nhắc tới hoàng trưởng tử phi, trong mắt Tề Vân chớp lên tia sáng, giống như hâm mộ, lại giống như hướng tới.

Thật ra thì thể gian này nào có nữ tử nào không hâm mộ Lâm Đàm chứ, có trượng phu tuần mỹ lại si tình, có đôi long phượng thai thông minh xinh đẹp, quả thật được xưng tụng là hoàn mỹ.

“Tề tỷ tỷ không biết nha, đây đều là công lao của muội đó.” Lâm Thấm khoác lác rung trời, “Muội gả tỷ tỷ cho tỷ phu, tỷ tỷ liền có đôi long phượng thai; muội giúp cậu cưới mợ về, mợ liền có một đôi nhi tử song sinh. Haizzz, hết cách rồi, muội là tiểu phúc tinh trời sinh, ai dính vào người đó có phúc khí, phúc khí thật to.”

“Thật khoác lác.” Hường Du Ninh chắc chắn than thở, “Nhanh đi, a Thấm, thời gian không còn sớm nữa, lại khoác lác nữa đi học trễ, phu tử sẽ phạt người đứng đấy.”

Đúng lúc này tiếng chuông đi học vang lên.

Quy củ của thư viện Mộ Hiền, tiếng chuông đi học gõ ba lần, sau khi dừng lại, tất cả học sinh đều phải ngồi yên trên chỗ ngồi, chuẩn bị ôn thỏa xong, bắt đầu học bài. Nếu như tiếng chuông ngừng rồi mà còn chưa tới chỗ ngồi, chính là đã trễ, sẽ bị phạt đứng nghe giảng bài.

Lâm Thấm cười cợt, “Đây mới là tiếng chuông thứ nhất, tới kíp, tới kíp.” Vẫy tay với Tề Vân, “Tề tỷ tỷ, đa tạ bữa trưa của tỷ, vài ngày nữa muội gửi thiệp cho tỷ nha. Tỷ tỷ cũng mau trở về phòng học đi, chậm sẽ bị phạt đứng đấy!”

Nói xong, cùng với Son Trần Trần và Hường Du Ninh chạy đi như một làn khói.

Nàng mới vừa vào đến chỗ ngồi, tiếng chuông thứ ba trùng hợp dừng lại, dư âm lượn lờ.

“Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.” Lâm Thấm vỗ ngực.

Nàng và Son Trần Trần, Hường Du Ninh trao đổi ánh mắt, ba người bọn họ hài lòng. Chạy vừa đúng, trễ thêm một lát nữa sẽ bị phạt đứng rồi!

Tề Vân không nhanh không chậm đi vào đại học ban.

Phu tử đại học ban là Tang Cẩn Ngọc Tang tiên sinh, thấy Tề Vân đi vào, nở nụ cười thân thiện, “Tề tiểu thư đến thư viện Mộ Hiền ngày đầu tiên, chưa quen thuộc đường xá đúng không? Mau mời ngồi đi, chúng ta bắt đầu học.”

Tề Vân mất tự nhiên gật đầu, đi tới chỗ ngồi của nàng, hai người thiếu nữ đi theo nàng thay nàng kéo ghế ra, hầu hạ nàng ngồi xong mới về chỗ ngồi của mình.

Phu tử giống như không nhìn thấy những chuyện này, trấn tĩnh bắt đầu giảng bài.

Học sinh trong đại học ban nhìn thấy đều kinh hãi.

Thư viện Mộ Hiền nổi danh nghiêm khắc, cho dù người là hoàng thân quốc thích gì, cho dù là cháu gái nhà mẹ của sủng phi nào trong cung, muội muội ruột của Vương phi nhà nào, nữ nhi ruột thịt của công chúa nào hoặc là tiểu thư ăn sung mặc sướng của Công Hầu Bá phủ nào, chỉ cần vào thư viện Mộ Hiền, tất cả đều giống nhau, phải dựa theo quy củ trường học làm việc, nếu không sẽ nghiêm trị không tha.

Đã nhiều năm như vậy, chưa từng có ai được hưởng thụ đặc quyền, chỉ có vị Tề Văn tiểu thư này, cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương, lại là ngoại lệ.

“Nàng rốt cuộc có bao nhiêu thân khí chứ?” Đám học sinh trong đại học ban, bao gồm Hồ Khiết Nghi và Chu Minh Huy trong đó đều choáng váng.

“Tề Văn quan trọng bao nhiêu, chắc điện hạ đã biết được.” Trong thư phòng của Khang Vương, Phùng Quốc Thắng sắc mặt khô vàng chậm rãi nói ra: “Nàng ra cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương, là muội muội ruột của Thổ Ty Vương đời tiếp theo, nếu như có một đảng phái nào trong triều có thể có con em thanh niên cưới nàng, chính là tương đương với kết thân liên minh với Thổ Ty Vương đời tiếp theo rồi.”

“Vậy sao.” Khang Vương vốn không có hứng thú, nhưng nghe cậu hấn Phùng Quốc Thắng nói như vậy, lại dần dần sinh lòng hứng thú rồi, “Nói như vậy, cưới man nữ này, chỗ tốt rất lớn.”

“Đó là tự nhiên.” Phùng Quốc Thắng cảm khái gật đầu, “Có thể nói, nếu như điện hạ con em thanh niên một thế hệ này cưới được Tề Văn, tương lai điện hạ sau này đứng được cao hơn, nhìn càng xa hơn, một dãy Ngạc Tây nhất định sẽ yên ổn sinh sống, không bao giờ sinh sự. Điện hạ, bao nhiêu năm qua tới nay triều đình vì chiến sự Ngạc Tây mà hao phí binh lực, lương thực cũng không phải con số nhỏ, nếu như có thể bảo vệ nơi này bình an, đó chính là công đức vô lượng rồi.”

Hứng thú trong mắt Khang Vương càng thêm nồng đậm, “Cậu, vậy phụ hoàng có thể càng cực kỳ coi trọng vị cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương này không? Bốn vương mới vừa nghĩ, nếu như bốn vương ngồi ở vị trí của phụ hoàng, đương nhiên hy vọng bốn bề yên bình, không có chiến loạn, làm phản, không cần mang binh đánh dẹp. Như vậy, chỗ giống như Ngạc Tây tự nhiên cần lung lạc rồi.”

Phùng Quốc Thắng vuốt râu mỉm cười, “Đó là tự nhiên. Điện hạ, nếu như cậu đoán không sai, thái hậu sẽ nhanh chóng triệu kiến vị Tề Văn tiểu thư này rồi.”

Khang Vương không khỏi phẫn nộ, “Thái hậu nương nương đã tuổi cao, những chuyện nhỏ nhặt này cần gì phải làm phiền đến lão nhân gia ngài chứ? Để mẫu phi ta vất vả, chẳng phải rất thỏa đáng sao?”

Hắn nhớ tới mẫu phi của mình vẫn chỉ là quý phi, cách hoàng hậu rõ ràng chỉ còn một bước, nhưng đã bao nhiêu năm qua rồi mà bước này vẫn không nhảy qua được, rất đưa đám.

Nếu như Phùng quý phi được sắc phong làm hoàng hậu, vậy hẳn chính là con trai trưởng duy nhất của hoàng hậu rồi. Như vậy lập hẳn làm thái tử tự nhiên là chuyện thuận nước đẩy thuyền. Nhưng nếu như Phùng quý phi vẫn quý phi, vĩnh viễn là quý phi, vậy hẳn còn là thứ xuất giống như những hoàng tử khác, không phải là đích, cũng chẳng phải là trưởng, muốn trở thành thái tử, phải phí nhiều khí lực.

Phùng Quốc Thắng cười khổ không thôi.

Hồi lâu, hắn nhỏ giọng nói ra: “Năm đó khi bệ hạ mới kế vị đã công bố vì tưởng niệm tiên hoàng hậu, không bao giờ lập hậu nữa, lúc ấy còn tưởng rằng hẳn nhớ tới tình nghĩa kết tóc với tiên hoàng hậu, nhất thời xúc động thôi. Hiện giờ xem ra vốn không phải. Điện hạ, chuyện lập hậu này đã vô vọng rồi, đừng nghĩ nữa, vẫn nhìn việc gấp trước mắt này đi. Tề Văn nữ tử này quá mức quan trọng, nàng đương lúc lựa chọn kết duyên, nhất định không thể để cho nàng gả cho người của Hoài Viễn Vương, hay người của Mục Vương Kỳ Vương Trang Vương Tào Vương. Điện hạ, chúng ta phải nhanh chóng xác định một đối tượng là vị hôn phu cho nàng...”

“Chuyện này còn cần suy nghĩ sao?” Khang Vương tự phụ cười một tiếng, “Trong nhóm con em thanh niên thế hệ chúng ta, còn có ai có thân phận tôn quý, dung nhan tuấn nhã, tác phong nhanh nhẹn bằng bốn vương sao?”

Trong thư phòng của hắn có gương, Khang Vương soi gương, chỉ thấy nam tử trong gương phong lưu phóng khoáng, trên đời không có hai, không khỏi rất hài lòng, hả lòng hả dạ.

Phùng Quốc Thắng ngẩn ngơ, “Ý của điện hạ là...?”

Khang Vương mỉm cười, “Mẫu hậu đã sai người hỏi Tuệ Hải thiền sư rồi, Tuệ Hải thiền sư giúp đỡ suy tính, xin quẻ phúc không có nhiều ích lợi đối với bốn vương, ngược lại đón thêm một nữ tử cầm tinh tương xứng vào phù thích hợp hơn. Cậu, dù sao bốn vương đang định đón thêm người vào phủ, man nữ này cũng định chọn chồng ở kinh thành, vậy bốn vương hạ mệnh nhận lấy nàng ta làm thành chuyện tốt này, được chứ?”

Phùng Quốc Thắng bị dọa sợ đến sắc mặt trắng xanh, xua tay lia lịa, “Không được, không được, chuyện này vạn lần không được! Điện hạ, thân phận của Tề Văn này không giống bình thường, nàng ta là cháu gái ngoại ruột thịt của Thổ Ty Vương, nghe nói Thổ Ty Vương vô cùng thương yêu nàng ta...”

Khang Vương tức giận, lên tiếng cắt lời hắn, “Chẳng qua chỉ là một Thổ Ty Vương mà thôi, có gì ghê gớm chứ? Còn không phải chỉ có thể cúi đầu xưng thần với triều ta sao? Bốn vương kim tôn ngọc quý cỡ nào, đã chịu muốn cháu gái ngoại hẳn man nữ này là để mắt đến hắn, chẳng lẽ hắn còn dám nói một chữ không sao?”

Phùng Quốc Thắng nhanh chóng tròn to hai mắt, “Điện hạ, vạn lần không được! Mật tộc vốn hiếm có người tam thê tứ thiếp, phần lớn một vợ một

chồng, gia tộc Thổ Ty Vương lại thống trị Mật tộc hơn ngàn năm, căn cơ sâu dày, người Mật tộc tin phục hẳn giống như thần linh. Cháu gái ngoại ruột thịt của hẳn, nào chịu làm trắc phi cho điện hạ chứ?”

Khang Vương then quá thành giận, cười lạnh liên tục, “Thì ra làm trắc phi cho bốn vương là uất ức man nữ này rồi hả? Được, được, theo cậu, vậy nên gả man nữ này cho ai đây?”

Phùng Quốc Thắng thở dài, “Con út Thẩm Tướng Thẩm Trĩ ngược lại lại tuổi tác, tài hoa, tướng mạo cũng xứng, nhưng đáng tiếc hẳn là thứ xuất, sợ rằng Thổ Ty Vương và Tề Tướng quân chưa chắc có thể coi trọng. Nghĩ tới nghĩ lui, trong mấy nhi tử chưa thành thân của ta chỉ có Phùng Sùng tài mạo còn tạm được, có thể để bà mai đến Tề phủ nói thử...”

“Thì ra cậu muốn lấy về làm con dâu.” Sắc mặt Khang Vương thay đổi.

Không thể làm trắc phi cho Khang Vương, lại có thể đến Phùng gia làm con dâu, điều này khiến cho Khang Vương cực kỳ tức giận.

Phùng Quốc Thắng thấy Khang Vương như vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ, cười khổ nói: “Điện hạ, bởi vì gả cưới Tề Văn liên quan đến thế cục Ngạc Tây, cũng liên quan đến tranh đoạt giữa các hoàng tử, vì vậy chỉ cần nghĩ cách gả nàng đến con em trong một hệ chúng ta là được, không câu nệ là Thẩm gia hay Phùng gia, cho dù Trịnh gia cũng được, chỉ cần là người của chúng ta, sẽ có trăm lợi mà không có một hại đối với điện hạ.”

Khang Vương nghiêm mặt, từ chối cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa thật trọng.

“Đi vào.” Khang Vương tức giận.

Một thị nữ áo xanh nở nụ cười đi tới, “Thưa điện hạ, Hứa trắc phi tự mình làm chè muốn trình lên cho điện hạ, hiện giờ đang hầu ở bên ngoài. Điện hạ ngài xem, là để cho Hứa trắc phi đi vào hay chờ một lúc nữa đây?”

Khang Vương nghe được ba chữ “Hứa trắc phi”, khóe miệng đã nổi lên nụ cười, nghĩ đến bàn tay nhỏ bé tinh xảo của Hứa Tam kia, mấy lời nói kiêu ngạo tận xương kia, thân thể đã sớm mềm, cười híp mắt nói: “Đã tới, còn có lòng tốt làm chè, sao có thể để nàng chờ được? Vào đi.”

Thị nữ vội khom người đáp ứng, “Dạ, điện hạ.” Như trút được gánh nặng, đi ra ngoài gọi người.

Sắc mặt Phùng Quốc Thắng âm trầm xuống.

Khang Vương cười nói: “Hôm nay cậu tới đây chủ yếu là vì chuyện này, đúng không? Được rồi, bốn vương biết rồi, mời cậu về trước đi, bốn vương còn có chút chuyện riêng phải xử lý, hôm nào sẽ nói chuyện với cậu.”

Phùng Quốc Thắng tối mặt, “Ta cũng đã nghe nói chuyện về Hứa trắc phi này, kể từ khi nàng ta vào phủ đã trong sáng ngoài tối chống đối Vương phi nhiều lần. Vương phi bị nàng ta chọc tức đến gọi thái y mấy lần, đúng không? Điện hạ, tiếp tục như vậy không phải là cách hay, không nói đến Vương phi có thai, còn có Thẩm Tướng ở đó, sao ăn nói được chứ?”

“Được rồi được rồi.” Khang Vương không nhịn được, “Lại là có thai, lại là Thẩm gia, cậu luôn như vậy không thấy phiền sao? Cậu, Hứa trắc phi tới rồi, cậu không muốn thấy nàng, vậy mau đi đi.”

Làm dấu tay “Mời” về phía cửa, kêu Phùng Quốc Thắng đi mau.

Phùng Quốc Thắng nổi giận đùng đùng tròn mắt lườm Khang Vương vài lần, dậm thẳng chân, “Haizzz, trước mắt chính là lúc phải dùng tới Thẩm gia, cho dù điện hạ sùng ái Hứa trắc phi, cũng cần để ý đến Vương phi mới được. Huống chi Vương phi còn đang mang thai, điện hạ, hiện giờ một đích tử quan trọng cỡ nào đối với điện hạ, điện hạ có biết không vậy?”

Khang Vương ngửa mặt lên, không để ý đến hẳn.

Bên ngoài truyền đến giọng nói mềm mại nũng nịu của nữ tử, “Ồ, là vị đại nhân nào đang ở bên trong à? Vậy thiếp có tiện tiến vào không?”

Phùng Quốc Thắng nghe được giọng nói mang theo yêu khí này rất phiền não, hung ác tròn mắt lườm Khang Vương, giận đùng đùng rồi đi.

Hứa tam cô nương, không, hiện giờ phải gọi là Hứa trắc phi, lác lư eo nhỏ như dương liễu của nàng tiến vào.

Eo nàng rất nhỏ, nếu như lác lư, sẽ giống như liễu yếu đũa đưa theo gió, rất dịu dàng.

Khang Vương thấy nàng đã cười ti tiện lên, “Mỹ nhân nhi, tới đây.” Giơ ngón tay chỉ bấp đùi mình.

Hứa trắc phi cười híp mắt đi tới, thật sự ngồi lên đùi hắn, tự tay cho hắn ăn chè, “Ngọt không? Người ta tự tay làm đó, đoán chừng ninh hai canh giờ.”

Khang Vương mặt mày hớn hở, “Ngọt, ngọt, thật sự quá ngọt rồi!”

Uống hai ngụm chè, lại làm chuyện không biết xấu hổ, Khang Vương híp mắt thương lượng với Hứa trắc phi, “Hứa tam, bốn vương sẽ đón thêm vào phủ một tỷ muội với nàng được không? Nàng ta là cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương đó, tuy là man nữ, nhưng rất có phân lượng.”

Hứa trắc phi nhanh chóng suy nghĩ một chút, dịu dàng gật đầu, “Tốt, vậy thật tốt quá. Cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương, thân phận tôn quý, xứng với điện hạ, huống chi nàng ta là nữ tử dị tộc, nghĩ đến nhất định có phong tình khác, đến lúc đó không chỉ điện hạ, kể cả thần thiếp cũng được mở mang tầm mắt rồi.”

Khang Vương mừng rỡ, ôm nàng hung hăng hôn hai cái, “Coi như nàng thức thời, không ghen tỵ, mạnh hơn Vương phi bình dân chua đó nhiều!”

Hứa trắc phi vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại giả vờ thoái thác, “Vương phi cũng suy nghĩ vì điện hạ, đây lòng tốt bụng...”

Khang Vương xì một tiếng khinh miệt, “Cái gì mà nghĩ vì bốn vương, nàng ta chính đám chua không có độ lượng thôi, lại không biết xấu hổ xưng tụng là mình châu kinh thành, thật buồn cười.”

Bản thủ Thẩm Minh Hòa mấy câu, âu yếm một phen, Khang Vương liền đứng lên cười nói: “Bốn vương có chuyện quan trọng muốn gặp mẫu phi, nên vào cung thôi. Hứa tam, buổi tối chờ bốn vương.”

Hứa trắc phi vui mừng trong lòng, ửng đỏ hai gò má, xấu hổ cúi đầu đáp ứng một tiếng.

Khang Vương thấy vẻ yêu mị của nàng, nên đưa tay hung hăng nhéo nàng một cái mới cười híp mắt rời đi.

Hứa trắc phi nhìn theo bóng lưng của hắn, khinh bỉ bĩu môi, “Phi, sắc quý không có tiền đồ!”

Nàng thật sự rất ngưỡng mộ anh hùng, muốn gã chính là nam tử vĩ đại như Hoài Viễn Vương, cuối cùng lại gặp phải Khang Vương người ngu ngốc như vậy, thật sự cho dù như thế nào đều không thể tôn kính hắn nổi.

Lấy ra tất cả vốn liếng của mình nịnh bợ làm hắn vui lòng, lấy lòng hắn, vì cái gì, chẳng qua chỉ vì vớt nhiều thêm chỗ tốt cho mình mà thôi.

Khang Vương đến An Nhạc cung, nhìn thấy Phùng quý phi đã nháy mắt với nàng. Phùng quý phi hiểu ý, vẫy lui tất cả cung nữ, nữ quan bên cạnh ra, “Có chuyện gì, nói đi.”

Khang Vương liền cười lấy lòng, lặp lại lời mới vừa rồi Phùng Quốc Thắng đã nói, nhưng chỉ nói một nửa đằng trước, “... Cháu gái ngoại Thổ Ty Vương này thật quan trọng, ai cưới được nàng ta sẽ nhận lấy được ủng hộ của Ngạc Tây. Mẫu phi, nhi tử vốn cũng muốn đón thêm nữ nhân vào phủ, nàng ta vừa đúng chạm vào rồi, người xem...”

Phùng quý phi nghe cũng động lòng, “Nếu như trong phủ con thêm một vị như vậy, đó thật sự là như hổ thêm cánh. Nữ tử này là man nữ, nuôi dạy lễ nghi nhất định kém một chút, nhưng mà không sao, sau khi vào phủ, cứ chậm rãi dạy là được.”

Khang Vương nghe mừng rỡ, lúc này mới nói nửa lời sau của Phùng Quốc Thắng, “... Cậu nói nữ tử này được Thổ Ty Vương yêu thương, sẽ không chịu làm trắc phi.”

Phùng quý phi cười lạnh, “Cậu con chính là cẩn thận quá mức, thật sự không để con hoàng tử này vào trong mắt. Nếu tương lai con bay lên, ngồi vào vị trí cao nhất đó, nữ tử này đi theo con ít nhất cũng là phi vị một cung, có gì uất ức nàng ta chứ? Trên đời này có bao nhiêu nữ tử ước được chuyện tốt như vậy đó, cậu con thì hay rồi, đề cao chí khí người khác, diệt uy phong của mình.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không biết cậu nghĩ như thế nào.” Khang Vương hân hoan vui sướng trong lòng, luôn miệng phụ họa.

Phùng quý phi lập tức đáp ứng chuyện này, “Thái hậu cho đòi nàng ta vào cung, ta cũng gặp nàng ta một chút, ngay mặt đề cập với nàng ta. Ta cũng không tin, trên đời này có nữ tử ngu như vậy, không muốn gã cho con hoàng tử như thế, lại nguyện ý gã cho con thứ Thẩm gia hoặc nhi tử của cậu con.”

Khang Vương càng thêm vui mừng.

Mặc dù vui mừng vô hạn, nhưng vì bảo đảm không chút sơ hở nào, hắn vẫn kè tai mưu đồ bí mật với Phùng quý phi, phải thương lượng một sách lược vẹn toàn.

Phùng quý phi có phần không tình nguyện, nhưng cứ nghĩ mãi, vẫn đồng ý, “Được, nếu như nàng ta không biết phân biệt, vậy dùng kế sách này.”

Lúc Khang Vương từ An Nhạc cung đi ra, thật sự sáng khoái tinh thần.

Hắn chỉ chờ Chu thái hậu triệu kiến mẹ con hai người phu nhân Tề Tướng quân Điền thị và Tề Vân, đến lúc đó, trong phủ hắn sẽ nhiều thêm một vị công chúa man tộc mang theo ngổ ngược, mà hắn lại càng nhiều thêm một Thổ Ty Vương hỗ trợ, thế lực tăng lớn...

Ngày này Lương Luân và Cao Nguyên Dục vẫn theo lễ thường đến đón Lâm Thâm tan học, lên xe, Lâm Thâm đã nóng lòng thương lượng với bọn họ chuyện mời khách, “Luân ca ca, a Dục, ta muốn mời Tề tỷ tỷ làm khách, hai người mau giúp ta ra chút chủ ý, mời khách như thế nào sẽ có mặt mũi chút? Ta không muốn mời khách giống bình thường.”

Lương Luân cười, “Ta cũng không thường mời. Nhưng mà, sau khi ta trở về có thể thỉnh giáo mấy người, giúp muội suy nghĩ thật kỹ.”

Cao Nguyên Dục ngồi xếp bằng, trong đôi mắt vừa lớn vừa sáng lóe lên vẻ hưng phấn, “Này, Lâm Thâm, đến ngày người mời khách, ta mang a Vi theo, trợ trận cho người đi! Tề tiểu thư này chẳng phải là công chúa dị tộc sao, a Vi là công chúa thiên triều, cũng rất thần khí, ngồi vào bên cạnh người giúp người một tay, thân phận tăng lên gấp bội!”

“Ý của Cao Nguyên Dục người là để cho a Vi làm nền cho ta sao?” Lâm Thâm không khỏi vui lên.

“Đúng vậy.” Cao Nguyên Dục như lẽ đương nhiên gật gật đầu, “Tề tiểu thư là một vị công chúa, còn người, có vị công chúa làm nền cho người, không phải càng uy phong hơn Tề tiểu thư sao?”

Lâm Thâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười đến rất vui vẻ, “Không được, không được, ta không thể đối xử với a Vi như vậy. Hơn nữa, ta và Tề tỷ tỷ rất tốt, ta thích tỷ ấy, tỷ ấy cũng thích ta, ta không cần tự cao tự đại với tỷ ấy đâu.”

Mặc dù cự tuyệt đề nghị của Cao Nguyên Dục, nhưng mà trong lòng nàng hiển nhiên rất vui mừng.

Hết cách rồi, hễ là khi nàng được người khác tặng bốc đều sẽ rất nhẹ bồng, xương không nặng đến bốn lạng. Nhưng mà, cho dù nàng hưởng thụ đề nghị này đi nữa, nếu như nên cự tuyệt, nàng vẫn sẽ cự tuyệt.

“Như vậy sao.” Cao Nguyên Dục gãi gãi đầu, “Vậy ta ngẫm lại, ngẫm lại.”

“Nếu như tùy tiện kéo một công chúa qua tỏ vẻ, chúng ta đều không cần vào cung.” Lương Luân mỉm cười, “Nương ta đang ở trong phủ trưởng công chúa đó, nếu như mấy người chúng ta đi mời nương ta, nào có chuyện không mời nổi chứ? A Thâm, nếu như cần, muội có thể có vị trưởng công chúa đi cùng bất cứ lúc nào.”

“Đúng vậy, đúng vậy nha.” Lâm Thâm cười hi hi.

Tương Dương trưởng công chúa và Chu thái hậu mẹ con đồng lòng, rất thích Lâm Thâm. Khi còn bé thấy nàng đã muốn ôm ấp hôn hít, cho dù bây giờ hơi lớn, cũng muốn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, ôm một cái, thân mật thăm thiết tâm sự hồi lâu.

Nếu như Lâm Thâm có chuyện gì muốn mời nàng ra ngoài đại diện giả bộ một chút, Tương Dương trưởng công chúa nhất định không hề từ chối.

Một đường nói chuyện vui sướng, bất tri bất giác đã đến phủ Hoài Viễn Vương.

Lâm Thâm nhìn thấy tỷ tỷ, xoay một vòng trước sau trái phải nàng, “Tỷ tỷ, cái gì cũng chưa nhìn ra nha.”

Lâm Đàm cười, giữa chân mày có vẽ dịu dàng mầu tía, “A Thâm, hài tử vẫn còn rất nhỏ, không nhìn ra. Phải qua mấy tháng nữa mới có thể lộ bụng.”

Lâm Thâm cái hiểu cái không gật đầu, “Như vậy sao, biết rồi.”

Lâm Đàm mỉm cười. A Thâm, muội biết cái gì chứ, tỷ tỷ vừa nhìn dáng vẻ này của muội đã biết rõ muội không nghe hiểu rồi. Nhưng mà, chuyện như vậy muội cũng sẽ không hiểu, muội vẫn còn nhỏ như thế.

Lâm Thâm đã nói đến chuyện muốn mời khách, “Tỷ tỷ, muội thích Tề tỷ tỷ đó, tỷ ấy cũng thích muội, còn nói muốn đưa cho muội một con ngựa lùn nhỏ, chỉ cao ba thước, còn lùn hơn muội một cái đầu. Tỷ tỷ, muội sắp bốn thước rồi.”

Lâm Đàm nhướn mày, “Là cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương sao? Nàng ấy lớn lên ở Ngạc Tây từ nhỏ, phong thổ khắp nơi khác với kinh thành, không ngờ lại sẽ hợp ý với muội.”

Lâm Thâm kéo tỷ tỷ làm nũng, “Tỷ tỷ, mời khách như thế nào sẽ có mặt mũi một chút đây?”

Lâm Đàm mỉm cười, “A Thâm chớ vội, tỷ tỷ thay muội suy nghĩ một chút.”

Cao Nguyên Dục lại nóng lòng ra chủ ý cùi bắp, “Lâm Thâm người dẫn ta đi đi, ta dù sao cũng là vị hoàng tử, có thể giúp người trấn trấn.”

Lâm Thâm khinh thường, “Anh rể ta không mạnh hơn người sao? Người mới bây lớn, mới cao bao nhiêu chứ, anh rể ta vừa ra trận, vậy thì tất cả mọi người đều bị anh rể trấn áp, chưa từng có ngoại lệ!”

Đây ngược lại không thể coi là Lâm Thâm khoác lác, Hoài Viễn Vương tuần mỷ trang nghiêm có khí thế, uy nghi lẫm lẫm, độc nhất vô nhị.

Cao Nguyên Dục không phục lắm bầm, “Nhưng mà, người không thể tùy ý quát lớn đại ca, lại có thể gọi tới quát lui ta.”

“Gọi tới quát lui người? Thật chứ?” Lâm Thâm lập tức lên tinh thần.

Lâm Đàm và Lương Luân đều cảm thấy buồn cười.

Cao Nguyên Dục vội nói: “Này, Lâm Thâm, chỉ một ngày này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa! Ta cho người mượn thể diện, mới để cho người tùy tiện thét ta, sau này người không thể ngày ngày như vậy!”

“A Dục nếu như để để cho mọi người bắt đầu hô quát, để cứ thử xem.” Lâm Đàm hé miệng cười.

Lương Luân sờ mũi, “A Dục đừng trách biểu ca không nhắc nhở đệ nhé, tính tình của a Thâm, nếu như chuyện gì bắt đầu dễ dàng, rất thuận lợi, nàng sẽ tiếp tục thuận lợi trôi chảy tiếp, vốn không hề dừng lại...”

Lâm Thâm say mê nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Chuyện đã thuận lợi trôi chảy rồi mà không làm tiếp, ngu sao?”

Cao Nguyên Dục giãy giụa mấy lần, “Vậy nghĩ biện pháp khác đi, nếu thật sự bắt đắc dĩ, ta vẫn cho người mượn một ngày.”

“Lá gan của a Dục thật lớn.” Lâm Đàm và Lương Luân đều cười, Lâm Thâm cũng cười hì hì, “Gan rất lớn nha, lau mắt mà nhìn, lau mắt mà nhìn.”

A Hạo nắm tay nhỏ bé của a Hân, hai huynh muội xuất hiện ở cửa điện.

A Hạo đứng ở bậc cửa, dùng ánh mắt trách cứ nhìn Lâm Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thâm ngẩn ngơ, “A Hạo, sao cháu không đợi dì nhỏ tới chơi với cháu, đã tự tới đây rồi vậy? Sao... sao lại có ánh mắt này? Dì nhỏ không đắc tội cháu đi?”

Lâm Đàm nhìn đồng hồ, nhìn cười nhắc nhở, “A Thâm, mọi người nhìn canh giờ đi. Nếu vào ngày thường, lúc này mọi người đã đi qua chơi với a Hạo và a Hân rồi đó.”

Lâm Thâm bừng tỉnh hiểu ra, “Tỷ tỷ, a Hạo đây là vẫn chờ mọi người mà không thấy, nên cùng với a Hân đi tới hỏi tội mọi người, đúng không?”

Lâm Đàm trêu mếu nhìn a Hạo và a Hân, cười rất dịu dàng, “Xem đáng về là đúng rồi.”

Lương Luân cũng nhìn đồng hồ, mỉm cười mà cười, “Không phải chúng ta đang thương lượng nên mời khách như thế nào sao? Bất tri bất giác đã đến giờ này rồi, khó trách a Hạo mất hứng.”

Lâm Thâm vui mừng không thôi, mặt mày hớn hớn, “Cao Trường Hạo, cháu cũng quá to gan rồi, không sợ dì nhỏ cọt nhà cháu sao?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của a Hạo hiện lên màu khi hồng khi đỏ, nhìn đáng về là đỏ mặt, ngượng ngùng.

Lâm Thâm càng thêm vui vẻ, nhảy nhót đi qua, mặt sung sướng, “A Hạo, đây là tự cháu tìm tới cửa nhà, đến đây, để dì nhỏ cọt nhà nào.”

Nàng đi qua định ôm a Hạo, lại bị a Hạo mất hứng hất tay ra.

Lâm Đàm mỉm cười giải thích thay nhĩ tử bảo bối của nàng, “A Thâm, mọi người không đúng hạn đi tìm thằng bé chơi, mới vừa rồi còn nhạo báng thằng bé, hai chuyện gộp lại, nào dễ dàng hòa giải như vậy chứ? A Hạo đại khái sẽ tức giận với mọi người đi, tỷ cũng không biết sẽ bao lâu.”

Cao Nguyên Dục như một làn khói chạy đến, “A Hạo, nam nhân Cao gia chúng ta rất rộng rãi, bởi vì dì nhỏ muốn mời khách cho nên phải thương lượng với chúng ta, mới có thể không đi qua chơi với cháu. Không được vì vậy mà tức giận dì nhỏ, nếu không, về sau thập tứ thức sẽ không chơi với cháu.”

Lương Luân chậm rãi đi qua, cười nói: “Không tha thứ được rồi, chuyện ngày hôm nay không tha thứ được.” Nói ra tiếng lòng của a Hạo.

A Hạo căng chặt mặt.

A Hân nắm chặt lấy tay ca ca, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười ngọt ngào với Lâm Thâm: “Dì nhỏ.”

Lâm Thâm khom lưng hôn lên khuôn mặt nhỏ bé còn mang theo mùi sữa của a Hân, say mê nheo mắt lên, “Khuôn mặt nhỏ bé của a Hân thật thom nha, thật tron nha, hôn lên thật thoải mái nha.”

A Hân vui mừng toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười, đôi mắt hạnh vừa lớn vừa tròn cong cong, cực đẹp.

Lâm Thâm nhìn thích thú, khom lưng lại hôn một cái vang dội, “A Hân thật đáng yêu!”

A Hạo tức giận kéo muối muối, “A Hân!”

A Hân quay đầu, “Đa đa, sao vậy?”

Thấy a Hạo nghiêm mặt không nói lời nào, do dự một chút, đầu nhỏ dựa vào trên vai hân, lại cười áy náy, lấy lòng với Lâm Thâm.

“Một đôi tiểu quỷ linh tinh.” Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục dậm chân cười to.

A Hạo đang tức giận Lâm Thâm đấy, nên không cho muối muối thân thiết với Lâm Thâm; a Hân lại là nhân tài, vừa không muốn đắc tội ca ca, lại không muốn đắc tội dì nhỏ, vào lúc này vẫn đang ngượng ngùng cười nhìn Lâm Thâm đấy, đáng vẻ nhỏ bé này làm cho người ta nàoỡn nhẫn tâm trách cứ nàng chứ.

Lâm Thâm vung tay nhỏ bé lên, “Các vị, mời xem ta dụ dỗ Cao Nguyên Hạo như thế nào, đừng nhìn hiện giờ hân nghiêm cái mặt nhỏ bé, không lâu sau sẽ vui vẻ ra mặt, hòa khí đến không thể hòa khí hơn.”

“Mới không đâu.” A Hạo bình tĩnh nói.

“Không đâu.” A Hân cũng nói không theo, giọng nói mềm nhũn, nụ cười vẫn còn rất ngọt.

Lâm Thâm cố hết sức hấp dẫn a Hạo, “Cao Trường Hạo, dì nhỏ muốn mời khách đó biết không? Khách muốn mời là vị công chúa dị tộc, nàng và tộc nhân của nàng sống trong rừng sâu núi thẳm, cho nên được gọi là Mật tộc. Công chúa Mật tộc, Cao Trường Hạo cháu có muốn gặp một lần không? Cô nương rất đẹp, giống như tiên nhân vậy.”

Trong tiểu tâm linh của a Hạo đang giãy giụa, rất nhanh sung mặt lên, tỏ vẻ không hề có hứng thú với đề nghị của Lâm Thâm.

Lâm Thâm không hề tức giận, “Cao Trường Hạo, vị công chúa Mật tộc này không chỉ xinh đẹp, hơn nữa kiến thức rộng rãi. Nàng có một loại ngựa lùn nhỏ, không làm chiến mã, cũng không kéo xe, không làm việc gì, chính là để chơi đùa với nàng, rất thấp nhỏ, trưởng thành rồi cũng không cao hơn đi nhỏ đâu, không khác cháu nhiều lắm. Cao Trường Hạo, cháu có muốn thấy một con ngựa nhỏ cao tương đương cháu không?”

Trên khuôn mặt nhỏ bé như bạch ngọc của a Hạo hiện lên vẻ do dự.

Có nghiêm túc nữa cũng chỉ là một hài tử, nghe được thứ ly kỳ hiếm thấy, không thể không muốn xem.

Lâm Thâm hài lòng, không ngừng cố gắng, “Cao Trường Hạo, nàng sẽ đưa cho dì nhỏ một con ngựa lùn thấp đó, đến lúc đó dì nhỏ để ông bà ngoại cháu làm cho dì nhỏ một chiếc xe ngựa nhỏ, để con ngựa lùn nhỏ này kéo chơi ở nhà. Bình thường ngồi xe ngựa đều là ngựa lớn kéo, không thú vị chút nào, để con ngựa lùn nhỏ kéo xe ngựa nhỏ, nếu như trong xe ngựa nhỏ có cháu và tiểu a Hân ngồi, cháu nói có được không đây?”

A Hạo cụp mí mắt xuống, lông mi dài nhỏ hơi vênh tạo thành bóng màu xanh nhạt trên khuôn mặt nhỏ bé.

Hân đang cẩn thận suy nghĩ, cân nhắc được mất.

Lâm Đàm chậm rãi đi tới, khóe môi mang theo nụ cười nhu hòa, “Vào lúc này trong lòng tiểu a Hạo của chúng ta đang giãy giụa đó, vừa rất có hứng thú với ngựa lùn nhỏ kéo xe ngựa, muốn cùng muối muối ngồi một chút, lại cảm thấy vẫn đang tức giận với dì nhỏ, cứ đồng ý như vậy khó tránh khỏi hơi thật mất mặt. Haizzz, trong lòng tiểu tử này nhất định đang giao chiến tới lui, tình thế khó xử đấy.”

A Hạo tui thân nhìn Lâm Đàm.

Thấy Lâm Đàm, hân không giả vờ ông cụ non nữa, lập tức hiện ra tính trẻ con, đôi mắt nhỏ tội nghiệp.

Lâm Thâm mừng rỡ, thờ dài khoa trương, “Cao Trường Hạo, chúng ta là ai chứ, cháu còn ngượng ngùng hả? Không cần không cần, muốn hòa hảo thì hòa hảo đi, dì nhỏ không ngại, đến đây nào, để dì nhỏ cột nhà cái, chuyện cũ xóa bỏ.” Tỏ vẻ muốn đi sờ cái mông nhỏ của a Hạo.

A Hạo kéo muối muối trốn về phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ bừng, giọng nói bất tri bất giác lớn lên, “Dì nhỏ, xin tự trọng!”

“Phụt...” Cả Lâm Đàm trong đó, mọi người đều không nhịn được đều cười vui.

A Hạo tiểu thí hài này rốt cuộc nghĩ thế nào, dì nhỏ ngày ngày chơi đùa với hân muốn sờ cái mông mà thôi, lại khiến hân nóng nảy như vậy.

“Ai muốn cột nhà a Hạo nhà ta vậy?” Giọng nói mơ hồ mang theo ý cười của Hoài Viễn Vương truyền đến.

“Anh rể!” Lâm Thâm vui mừng ngẩng đầu lên.

Nàng thường đến phủ Hoài Viễn Vương, nhưng đến sớm đi sớm, rất hiếm khi có thể nhìn thấy Hoài Viễn Vương. Hoài Viễn Vương là người bận rộn, bình thường luôn đi sớm về trễ.

“Biểu ca!”

“Đại ca!”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục cũng kêu lên hoan hô.

Thấy Hoài Viễn Vương, hai người vẫn vui vẻ giống như khi còn bé. Nam tử to lớn cao ngạo kiên định rất có vẻ nam tính giống như Hoài Viễn Vương luôn được nam hài tử sùng bái, đây đại khái là bởi vì cho dù bây giờ bọn họ vẫn nhả hay nghịch ngợm, trong lòng cũng muốn là nam tử khí khái giống như Hoài Viễn Vương đi.

Hai huynh muội a Hạo và a Hân nghe được giọng nói của phụ thân thì càng ghé góm rồi, trong miệng kêu “Phụ thân”, xoay đầu sang rồi vội vàng chạy đến trước mặt Hoài Viễn Vương, đưa nào đưa nấy đều vui mừng.

Hoài Viễn Vương nhìn thấy hai khuôn mặt nhỏ bé như đóa hoa của a Hạo và a Hân, trong lòng nóng bỏng, cúi người xuống, mỗi tay ôm một hài tử vào trong ngực, giọng dịu dàng như nước, “A Hạo, a Hân, tiểu bảo bối, nhớ phụ thân không?”

“Nhớ nha.” A Hân vội vàng thổ lộ.

“Nhớ.” A Hạo chỉ nói một chữ, lời ít mà ý nhiều.

“Nhớ phụ thân ở đâu vậy?” Lâm Thâm cười híp mắt đùa hai huynh muội.

A Hân chớp chớp mắt to trong tròng, đầu tiên giơ tay nhỏ bé lên, “Chỗ này nhớ.” Lại khom lưng chỉ vào bàn chân nhỏ, “Chỗ này cũng nhớ.” Luống cuống tay chân, hết sức niềm nở, hết sức đáng yêu.

A Hạo nghiêm túc chỉ chỉ vào lòng ngực mình, “Chỗ này nhớ.”

“Cao Trường Hạo thật lợi hại, nhỏ như vậy đã biết được trái tim ở đâu rồi.” Đám người Lâm Thâm kêu lên.

A Hạo bình tĩnh được Hoài Viễn Vương ôm, vô cùng rụt rè, thần sắc thu lại.

Được mọi người liên mồm khen ngợi, hân vẫn rất thông dong.

Hoài Viễn Vương được Lâm Thâm, Lương Luân, Cao Nguyên Dục vây quanh đi vào trong nhà, giọng Lâm Đàm rất dịu dàng, “Đã về rồi?”

Hoài Viễn Vương si ngốc nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Đã về rồi.” Giọng nói nhu hòa khác thường.

“Tỷ tỷ, anh rể, mỗi một lần gặp mặt hai người đều nói một câu này nha.” Lâm Thâm cười hi hi.

“Đã về rồi?” “Đã về rồi.” Haizzz, cũng thật khó có được, đã bao nhiêu năm đều là câu này, chưa bao giờ chịu đổi, cũng chưa bao giờ thấy hai người chán ghét. Ba chữ thật đơn giản này, ngày ngày nói, ngày ngày nghe, rất thú vị sao?

Lâm Đàm mỉm cười, “A Thâm, muội còn quá nhỏ, không hiểu được. Tỷ tỷ chỉ muốn cả đời đều như vậy, mỗi ngày đều nói với hân câu nói này.”

“Anh rể cũng thế.” Trong đôi mắt tịch mịch của Hoài Viễn Vương mơ hồ thoáng qua nụ cười.

“Thật phục hai người.” Lâm Thâm chắc chắn, “Không nói những chuyện này. Đến đây, anh rể buông Cao Trường Hạo xuống, để cho muội cột nhà hân cái, vậy là được rồi.”

Hoài Viễn Vương thoải mái ngồi xuống ghé bành bằng gỗ tử đàn, Lâm Thâm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục vây quanh bên người hân, “A Thâm, tại sao muốn cột nhà a Hạo nhà ca vậy? A Hạo là bé trai, bé trai cũng biết xấu hổ chứ.” Hoài Viễn Vương giảng đạo lý với Lâm Thâm thay nhĩ tử bảo bối của hân.

Lâm Thâm lý lẽ hùng hồn, “Hân muốn nhìn ngựa lùn nhỏ, còn muốn ngồi xe ngựa nhỏ do ngựa lùn nhỏ kéo thì phải lấy lòng nịnh bợ muội chứ. Nịnh bợ lấy lòng muội sẽ bị muội cột nhà. Muội cũng không làm gì cả đâu, chỉ sờ cái mõng nhỏ của hân thôi. Hi hi, cái mõng của a Hạo vừa tròn lại hân, sờ thật thích.”

A Hạo lập tức giơ tay nhỏ bé ra che mõng, mặt cảnh giác.

Lâm Đàm ngồi đối diện, cười cười nhìn Hoài Viễn Vương ôm long phượng thai, Lâm Thâm, Lương Luân và Cao Nguyên Dục vây quanh cha con Hoài Viễn Vương, trong lòng tràn đầy thỏa mãn, không thể nói rõ.

Hoài Viễn Vương cũng không nhẫn tâm uất ức nhừ từ bảo bối, lại không đành lòng khiến em gái vợ thất vọng, nên nghĩ ra kế sách điều hòa, “A Thắm, muội xem như vậy có được không, anh rể sờ mông nhỏ của a Hạo, muội ở đây nhìn, có được không? Mặc dù không phải tự tay sờ, nhưng muội tận mắt thấy rồi, cũng coi như một loại cột nhà.”

Khuyên Lâm Thắm xong, lại dụ dỗ a Hạo, “Nhừ từ ngoan, con để phụ thân sờ một cái không sao, có đúng không? Dì nhỏ muốn nhìn, cứ để cho dì nhỏ nhìn đi, dù sao dì nhỏ chỉ có thể nhìn, không sờ được.”

“Chủ ý này thật tốt, quá hay!” Lương Luân và Cao Nguyên Dục bội phục không thôi.

“Thật biết đồ hài tử.” Lâm Đàm cười tươi.

Lâm Thắm và a Hạo thận trọng cân nhắc, đều gật đầu.

Hoài Viễn Vương quả nhiên xòe bàn tay lớn ra dịu dàng vuốt ve cái mông nhỏ của a Hạo, a Hạo vốn đang rất nghiêm túc, được phụ thân ôn nhu vuốt ve như vậy, sắc mặt dần dần hiền hòa rồi, xấu hổ giống như một tiểu cô nương úp sấp trong ngực phụ thân vậy.

“Khác biệt lớn như vậy sao.” Lâm Thắm ngẩn ngơ.

Lúc dì nhỏ muốn sờ mông hần thì hần làm như lù lút thú dữ, phụ thân sờ mông hần thì hần lại hưởng thụ, Cao Trường Hạo, người tiểu bại hoại ghê tởm này!

“Tới đây, để dì nhỏ sờ một cái, chỉ một cái.” Lâm Thắm dùng giọng điệu dụ dỗ hài tử nói, thử giờ tay.

A Hạo lập tức cảnh giác ngẩng đầu lên, “Không được!”

“Cao Trường Hạo cháu thật nhỏ mọn...” Lâm Thắm chưa từ bỏ ý định, còn định dụ dỗ hần.

“Nói không được là không được.” A Hạo tỏ vẻ kiên quyết.

“Tỷ tỷ, tỷ xem a Hạo nhà tỷ kìa.” Lâm Thắm cầu viện tỷ tỷ.

Lâm Đàm cười cười, “Đừng náo, đừng náo, để cho ta phân xử cho hai dì cháu.”

A Hạo thấy Lâm Đàm đi về phía này, trên khuôn mặt nhỏ bé hiện lên nụ cười, “Nương, chỉ có nương có thể sờ con. Trừ nương ra, nữ nhân khác đều không cho cột nhà con.”

“Cao Trường Hạo rất có khí tiết rồi!” Ba người Lâm Thắm và Lương Luân, Cao Nguyên Dục cùng lớn tiếng trầm trồ khen a Hạo.

Trừ mẫu thân, nữ nhân khác đều không cho cột nhà, lập trường của đứa nhỏ này kiên định bao nhiêu, đáng tán thưởng!

A Hạo kiêu ngạo ngẩng đầu nhỏ lên, “Cha cháu nói.”

Nói cho mọi người, những lời này là cha hần nói, hần học theo nguyên thoại.

Trong nhà tĩnh lặng trong chốc lát.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm nhanh chóng liếc nhìn nhau, trong đôi mắt sắc sảo có nhu tình mật ý, lại cảm thấy hơi xấu hổ. Haizzz, biểu đệ đã không nhỏ, nói không chừng đệ đệ và muội muội cũng đã hiểu chuyện...

Lương Luân đỏ bừng mặt, nói lảng sang chuyện khác, “A Hạo, ngựa lùn nhỏ khó tìm, xe ngựa nhỏ lại vô cùng dễ dàng, biểu thúc về nhà sẽ kêu nương của thúc tìm thợ đi. A Hạo cháu thích xe ngựa nhỏ kiểu gì? Nào, nói cho biểu thúc, biểu thúc nhớ kỹ, kêu thợ làm dựa theo ý cháu.”

Cao Nguyên Dục cũng vui đến lật trời, hoan hô một tiếng, lộn nhào trên mặt đất.

“Lộn nhào, lộn nhào.” A Hạo và a Hân mắt sáng rực lên, cũng muốn xuống đất chơi, “Lộn nhào.”

Hoài Viễn Vương buông cả hai đứa xuống.

Đại hài tử, tiểu hài tử, hi hi ha ha, cực kỳ náo nhiệt.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm mỉm cười nhìn, tay nắm chặt với nhau.

Sau khi Lâm Thắm trở lại phố Trường An, chuyện khác không hề đề ý đến, thu xếp chuyện mời khách.

“Phụ thân, phòng bao Tùng Hạc lâu không dễ đặt, cha đi đặt giúp con một chỗ được không? Muốn một phòng bao gần nước, phong cảnh phải tuyệt

đẹp.”

“Đại ca, đến lúc đó ca đưa muội đi có được không? Gần đây ca càng ngày càng dễ nhìn, lại rất có khí khái nam tử, là mỹ nam tử nổi tiếng kinh thành. Ca đưa muội đi, tương đối có mặt mũi.”

“Nhị ca, ca đi với muội nha. Mặc dù ca rất khó chịu, nhưng học vấn tốt, lỡ như muội không biết nói câu thành ngữ nào, quên mất thi từ danh nhân nào, còn có thể hỏi ca một chút. Nhị ca, chúng ta đã nói rồi, đến ngày muội mời khách, ca phải đi cùng với muội, làm từ điển sống cho muội.”

Sai sử từng người phụ thân, các ca ca của nàng.

La Thư niềm nở hỏi, “Nhị tiểu thư, nương có chuyện gì có thể làm không?”

Lâm Thâm suy nghĩ một chút, “Nương ở nhà ngày ngày cũng bức bối, có đúng không? Không bằng nương cũng cùng đi đi, con kêu tiểu cô nương hát khúc gì đó hay, để nương nghe giải sầu.”

“Xem xem a Thâm nhà ta hiểu thuận bao nhiêu.” La Thư nghe, mừng rỡ đến cười không ngậm miệng được.

“Mẫu thân con ấy mà, được nghe điệu hát dân gian giải sầu, cha lại chỉ xứng làm người đặt phòng bao cho con thôi.” Lâm Phong giả bộ mất hứng.

“Nhanh, cha con ghen.” La Thư cười kéo Lâm Thâm

Lâm Thâm sôi nổi đến trước mặt cha nàng, cười híp mắt, “Phụ thân bình thường cũng công vụ bề bộn, rất mệt nhọc, con khó có được một lần mời khách, phụ thân cũng dính chút ánh sáng, có được không?”

Tiểu nữ nhi mềm giọng năn nỉ, Lâm Phong nào không đáp ứng được, hớn hờ gật đầu, “Được, vậy phụ thân đi cùng con và mẫu thân con.”

“Cha đặt một phòng bao lớn chút, kiểu có cả gian phòng nhỏ ấy, đến lúc đó con và nương chiêu đãi Tề tỷ tỷ, cha ở trong phòng nhỏ tự rót tự uống.” Lâm Thâm lại không yên lòng cản dận, “Mặc dù nói Tề tỷ tỷ lớn lên ở Ngạc Tây, có thể không để ý nhiều đến nam nữ cảm kỳ, lớn giống như người bình thường, nhưng dù sao nam nữ có khác, có đúng không?”

La Thư cười đẩy Lâm Phong, “Chắc, đến lúc đó ta cùng tiểu a Thâm của chúng ta chiêu đãi khách, chàng ở trong phòng nhỏ ngày ngày là được, biết chưa?”

Lâm Phong không khỏi cười lắc đầu, “Buồn cười, buồn cười.”

Lâm Khai hỏi, “A Thâm, muội để đại ca đưa muội đi, làm trọn đại diện thay muội, sau khi đại ca đi, có thể đi vào phòng bao ngồi trong chốc lát không? Làm bạn với phụ thân.”

Lâm Thâm ngây ngốc, “Đại ca, muội không nghĩ tới vấn đề này...”

Lâm Khai thông dong nói, “Cũng không thể đưa muội đến nơi rồi, sau đó đại ca lượn vòng trong gió, chờ đón muội về nhà đi.”

Nói mà mọi người đều cười.

Lâm Hàn khó có được cũng nói giỡn, “A Thâm, đến lúc đó nhị ca cũng ở trong phòng nhỏ được không? Có thể trò chuyện với cha, cũng không trở ngại làm từ điển sống cho muội. Muội có gì không biết nói, kêu thị nữ truyền một lời là được.”

Mọi người vui vẻ hơn.

Ngày đó Tề Vân sai một thị nữ tới đây truyền lời, “Có một con ngựa lừa nhỏ màu trắng, màu lông trắng như tuyết, không có một sợi lông khác màu, đáng vẻ rất đẹp. Nhưng mà về độ tuổi thì hơi chênh lệch, là ba năm lẻ mười một tháng lẻ mười tám ngày, như vậy có thể không?”

Lâm Thâm sung sướng gật đầu, “Có thể chứ, có thể chứ, bốn bề năm lên chính là bốn tuổi rồi, rất có thể!”

Lâm Thâm có một con ngựa lừa nhỏ màu trắng.

Ngựa này đã bốn tuổi, là ngựa trưởng thành rồi, nhưng còn không cao bằng Lâm Thâm, lớn giống như chó con vậy, tính tình dịu ngoan, thông minh đáng yêu, vừa đẹp, vừa có thể dựa vào.

Vừa nhìn thấy Lâm Thâm đã thích nó.

“Đáng đáp của mây trắng như vậy, lại nhỏ như thế, ta gọi mây là tiểu Bạch nhé.” Lâm Thâm cười híp mắt vuốt ve ngựa lừa nhỏ, thân thiết nói.

Lâm Phong và La Thư trầm trồ khen ngợi nàng, “A Thâm đặt cái tên này cho ngựa lừa nhỏ thật tốt, danh xứng với thực, mặc dù hai chữ tiểu Bạch này rất bình thường, nhưng thắng ở thỏa đáng, hiển nhiên.”

Lâm Khai và Lâm Hàn cũng cười, “Sẵn có đại Bạch, tiểu Hôi và tiểu khổng tước, lại có tiểu Bạch, Thâm viên của muội càng ngày càng náo nhiệt rồi, thật đáng mừng.”

Lâm Thâm vui mừng khắp khởi.

Lâm Phong và La Thụ bắt đầu nhớ kỹ chuyện tạo cỗ xe ngựa nhỏ cho nàng, thật phù hợp với ngựa lùn thấp, để cho nàng tự tại đùa bỡn ở nhà.

Lâm Thâm nhớ kỹ chuyện mời khách, “Phụ thân, đặt được phòng bao chưa? Đặt xong rồi, là phòng bao lớn nhất? Phụ thân thật tốt, vậy con gửi thiệp mời.” Dịch thân viết thiệp mời, sai người đưa đến Tề phủ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thiệp mời đưa đến Tề phủ, người gác cổng biết là cho Tề Vân, không dám chậm trễ, lập tức không trì hoãn đưa lên rồi, “Thiệp mời cho tiểu thư, Lâm phủ phó Trường Anh đưa tới.”

Tề Vân nhìn qua thiệp mời, cười khanh khách, “Lâm muội muội thật sự định đứng đắn mời khách, muội ấy đã làm nghiêm túc, ta cũng phải coi thành một chuyện nghiêm cần, vậy đi thương lượng với a nương một chút.” Dẫn theo thị nữ đi tới phòng mẫu thân nàng Điền phu nhân.

Mới đi vào trong viện đã thấy mười mấy nha đầu đang đứng trước phòng Điền phu nhân, mỗi một người đều mặt ủ mày ê, không khỏi cau mày, “A bà lại đang ở đây sao? Không biết bà lại thuận miệng nói gì với a nương đây.” Bước càng nhanh hơn, trong chớp mắt đã đến cửa phòng.

Nha đầu canh giữ ở cửa nhìn thấy Tề Vân, vội vàng khom người hành lễ, “Tiểu thư.” Cung kính vén rèm lên, Tề Vân không dừng bước chân, đi thẳng vào trong phòng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mẫu thân Tề Tướng quân, tổ mẫu Tề Vân Tề lão phu nhân đang ngồi ghé trên, dong dài giáo huấn, “... Sáu tôn tử tốt đẹp của ta, tại sao lại đưa lão nữ cho Điền gia các người? Điền gia các người còn nói là đại gia tộc gì, không thể tìm con thừa tự trong tộc sao, cố tình cướp cháu nội Tề gia ta! Ta mặc kệ, người kêu lão nữ về đây cho ta, cho dù Tề gia chúng ta nghèo đi nữa, cháu nội cũng không tặng cho người...”

Mẫu thân Tề Vân Điền phu nhân mắt đen mà sáng, chân mày dài hơi xếch, môi hồng răng trắng, nghe Tề lão phu nhân dong dài không thôi, trong mắt chớp qua không nhìn được, “Nương, tiểu nữ mới ra đời không lâu đã được a cha con mang đi, bây giờ đã hai mươi năm rồi, lúc này muốn tiểu nữ, có phải đã trễ rồi không?”

Tề Vân vừa hay tiến vào đúng lúc này, cười nói: “Đúng vậy, a bà, cũng đã hai mươi năm rồi, lúc này muốn nữ ca có phải đã trễ rồi không.” Nàng nghịch ngợm nhảy mắt với Điền phu nhân, Điền phu nhân bắt đầu cười cười, nâng tách trà lên uống một ngụm.

Nàng là con yêu của Thổ Ty Vương, từ nhỏ coi như bảo bối trượng phượng hoàng, sau khi lớn lên nàng coi trọng một nam tử người Hán, mặc dù Thổ Ty Vương rất không vui lòng, nhưng quá mức sủng ái nữ nhi, không đành lòng gây đánh uyên ương, nên cũng đồng ý.

Sau khi cưới Điền phu nhân và Tề Quang tướng quân hết sức ân ái, mỹ mãn, chỗ thiếu sót duy nhất chính là Tề lão phu nhân vị mẹ chồng này rồi, cứ dăm ba bữa lại muốn sinh ra sóng gió, không phải đòi cưới thiệp cho nhi tử của bà thì chính là ép cháu nội bảo bối của bà về -- ngũ lang Tề gia mới vừa ra đời đã được Thổ Ty Vương ôm đi, những năm gần đây coi hán là người thừa kế đời tiếp theo mà vun trồng dạy dỗ, từ trên xuống dưới Mật tộc đều hết sức ủng hộ hán, lúc này muốn đòi ngũ lang về, sao có thể chứ? Tương lai ai tiếp nhận Thổ Ty Vương đây?

“Muộn cái gì?” Tề lão phu nhân giận tái mặt, “Tiểu nữ là hải tử Tề gia, Tề gia muốn khi nào, Điền gia phải trả người về khi đó! Con dâu, người viết thư cho cha người đi, kêu hán tìm con thừa tự khác trong tộc Điền thị, trả tiểu nữ về cho Tề gia.”

Thấy mẹ con hai người Điền phu nhân và Tề Vân vốn không đáp ứng ý của nàng, Tề lão phu nhân tức giận, nhướn chân mày lên, “Người đừng khi dễ ta là lão thái bà nông thôn, cái gì cũng không hiểu, muốn lung tung lừa gạt ta. Ta cho người biết, ta hiện giờ đã hỏi thăm rõ ràng, cháu nội là cháu nội, cháu ngoại là cháu ngoại, nếu trong nhà ai không có cháu nội, hán chỉ có thể tìm con thừa tự trong tộc, không thể đánh chủ ý lên cháu ngoại! Họ cũng không giống nhau, có hiểu không?”

Điền phu nhân không phải người có tính tình tốt, không thèm để ý đến nàng, bưng tách trà chậm rãi uống, Tề Vân hé miệng cười, “Không thể để cháu ngoại làm con thừa tự, đó là quy củ của người Hán, mà a công cháu là tù trưởng Mật tộc, Mật tộc không coi trọng điều này.”

Tề lão phu nhân bắt mắt tròn mắt nhìn Tề Vân, “Người rút cuộc họ Tề hay họ Điền vậy? Sao vừa mở miệng đã nói chuyện thay a công người?”

Tề Vân cười cười, “Cháu tất nhiên họ Tề. Nhưng mà, cháu lớn lên bên cạnh a công đấy.”

“Tiểu nha đầu không có lương tâm” Tề lão phu nhân tỏ vẻ ghét bỏ.

Tề Vân làm mặt quỷ với nàng.

Tề lão phu nhân rất trọng nam khinh nữ, gặp cháu trai vẫn rất thân thiết, nhưng đối với cháu gái Tề Vân này thì không được rồi, càng nhìn càng ghét bỏ, “Nha đầu, thứ đền tiền, đã mười sáu tuổi rồi còn không định lập gia đình, định làm gái lơ thì ở Tề gia sao?”

Điền phu nhân nổi giận, cất cao giọng nói: “Nói bao nhiêu lần rồi, lão phu nhân ngài cứ luôn không nhớ được vậy! A Vân nhà ta cũng không phải thứ đền tiền, con bé là cô nương tôn quý nhất Mật tộc!”

“Làm con dâu lại dám lớn tiếng nói chuyện như vậy với mẹ chồng, phản rồi, phản rồi!” Tề lão phu nhân gõ mạnh cây gậy trong tay, nổi giận đùng đùng, “Ngươi... ngươi không hiểu thuận lão nhân, bất kính mẹ chồng, ta... ta muốn kêu con ta hưu thê, bỏ vợ!”

“A bà, sao bà lại đến đây rồi?” Một thanh niên anh tuấn mười tám mười chín tuổi đi từ ngoài cửa vào, mặt cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, “Không thể tùy tiện nói ra lời bỏ vợ, điềm xấu đó. Nào, a bà, bà ngồi cũng mệt rồi, nói cũng khát nước, cháu đỡ bà về phòng nghỉ ngơi.” Không nói gì nữa, kéo Tề lão phu nhân đi.

Tề lão phu nhân còn định quay đầu lại lý luận với Điền phu nhân, thanh niên kia nào chịu, trên tay dùng sức, kéo Tề lão phu nhân đi thẳng ra ngoài, giống như một con gió không thấy nữa.

“Vẫn là lục ca bán linh lớn.” Tề Vân le lưỡi.

Điền phu nhân cau mày, “Ngày trước chỉ thuận miệng kêu cha con nạp thiếp, sao bây giờ lại muốn đòi ngủ ca con về rồi chứ? Thật sâu người.”

Tề Vân không để trong lòng, “Cho dù muốn a cha nạp thiếp hay muốn mang ngủ ca về, tóm lại đều do bản thân a bà nghĩ loạn mà thôi, không để ý tới là được.”

Hào hứng bừng bừng lấy thiếp mời ra, “A nương, Lâm muội muội muốn mời con đến Tùng Hạc lâu dự tiệc, trình trọng viết thiếp mời này. Nương nói đến lúc đó con mặc cái gì đi mới được? Mang theo bao nhiêu người?”

Điền phu nhân mỉm cười, “Chính là cô nương lúc trước con đã tặng ngựa lùn thấp kia sao? Cô nương ấy còn nhỏ, con không cần ăn mặc quá mức trình trọng, nhẹ nhõm tùy ý là được. Con phải mang nhiều người, chúng ta mới tới kinh thành, chưa quen cuộc sống nơi đây, ra cửa không thể khinh thường.”

Mẹ con hai người vừa nói chuyện một lúc, lục ca Tề Á của Tề Vân quay lại, vào cửa đã cười nói: “Cám ơn trời đất, cuối cùng lừa gạt được a bà đi rồi. Việc này cũng không dễ làm, để cho con một môi một thân mồ hôi đi ra.”

Điền phu nhân và Tề Vân không khỏi cười tươi.

Nói đến yêu cầu của Tề lão phu nhân, Tề Vân lại cười, “Kêu ngủ ca trở lại, tương lai không làm Thổ Ty Vương, ca nói ngủ ca có chịu không?”

Tề Á lắc đầu, “Ngủ ca do a công tự tay nuôi lớn, bồi dưỡng, trưởng lão tám bộ Mật tộc đã coi ca ấy là thiếu chủ, trọng trách trên vai ngủ ca nặng hơn, đâu phải một câu nói của a bà thì có thể có tác dụng chứ?”

Điền phu nhân nhức đầu, “Không biết a bà của các con bị làm sao, cứ như hận không thể lập tức gọi tiểu ngũ về vậy, nói rằng cho dù cùng bà về trong thôn ăn trâu nuốt rau, cũng còn mạnh hơn nhận họ khác vào người nhà khác.”

Hai huynh muội Tề Vân và Tề Á vừa tức giận, vừa buồn cười.

Đề Thổ Ty Vương tương lai về quê ăn trâu nuốt rau với bà, thật thua thiệt bà nghĩ ra được.

Điền phu nhân nâng trán, “Không chỉ dây dưa chuyện tiểu ngũ, còn nói muốn gả a Vân sớm đi, đến hộ nhà người thiết thực đáng tin cậy. Các con đoán thử xem người nhà thiết thực đáng tin cậy là ai đây? Cháu trai nhà mẹ tổ mẫu con, chính là Tân gia cùng thôn với a cha các con, trong nhà có tổng cộng năm mươi mẫu đất, năm gian nhà ngói lớn...”

Tề Vân cười không ngừng, “A bà quá nực cười.”

Tề Vân rất được Thổ Ty Vương sủng ái, nàng ra đời không lâu đã có lãnh địa mấy ngàn mẫu, một nhà có tổng cộng năm mươi mẫu đất muốn cưới nàng làm con dâu, lời này nghe thật nực cười.

Tề Á hơi tức giận, nụ cười trên mặt dần thu lại, “Không có a bà như vậy. Bà không hề thương a Vân chút nào.”

Mỗi lần Tề lão phu nhân nhắc đến Tề Vân người cháu nội ruột này, phần ghét bỏ kia, phần khinh thường kia, phần căm rắng nghiêng lợi hận chán ghét a Vân là một thứ đền tiền kia khiến Tề Á người ca ca thương muội muội rất không hiểu nổi, cũng rất chán ghét.

Điền phu nhân lạnh nhạt nói: “Bởi vì a Vân là nữ hài nhi, vì vậy bà không thích, đây là chuyện không có cách nào khác.”

Tề Á cảm thấy không thể tin được, “Nữ hài nhi thì sao? Chẳng lẽ a bà không phải là nữ tử sao?”

Mẹ con ba người vừa nói chuyện, không thể tưởng tượng nổi đủ loại lời nói việc làm của Tề lão phu nhân.

Tề Á thuận tay cầm thiệp mời trên bàn lên nhìn, cười nói, “Kính mời cả phủ đến dự sao? Vậy có phải ta cũng có phần không nhỉ?”

Tề Vân lại vội nhìn lại, thần nhiên cười, “Mới vừa rồi muội không chú ý cái này. Lâm muội muội đã nói cả phủ đến dự, vậy lục ca muốn đi dĩ nhiên là được rồi.” Nũng nịu kéo Điền phu nhân, “A nương, nương đi cùng con đi.”

Điền phu nhân luôn miệng đáp ứng, “Được được được, a nương cùng đi với con.”

Đáp ứng rồi, Điền phu nhân lại hơi buồn bực, “Con nói thử đi, một tiểu cô nương tám tuổi muốn mời khách, a nương người đã lớn tuổi như vậy đi làm cái gì? Khiến người ta chán ghét sao?”

Tề Vân rất ngang ngược, “Con mặc kệ, dù sao con cứ muốn a nương cùng với con.”

Điền phu nhân vui vẻ, “Chỉ cần tiểu cô nương gia các con không chê a nương phiền, a nương sẽ theo đến cùng.”

Tề Vân nháy mắt với Tề Á.

Tề Á hiểu ý, giả bộ như có chuyện cáo từ Điền phu nhân, Điền phu nhân cũng không để trong lòng, “Có chuyện hả? Vậy đi nhanh đi.”

Tề Á liền cười rồi đi.

Sau khi hân đi ra, đứng ở cửa viện suy nghĩ một chút, kêu một nha đầu tới hỏi, “Thời gian này lão gia về phủ đi cửa nào vậy?”

Nha đầu kia là một người cơ trí, vội nở nụ cười, “Thưa lục gia, mấy ngày này lão gia đều về từ cửa tây.”

Tề Á phân phó, “Nếu ta trở về cùng với lão gia, các người không cần phải chú ý đến; nếu như lão gia đi vào từ cửa khác, ta không đi cùng, các người cần lại một chút.”

Nha đầu hiểu ý, “Nô tỳ biết, nô tỳ nhớ kỹ.”

Tề Á đi về cửa phía tây.

Nhắc tới cũng khéo, hân vừa đi đến cửa tây, phụ thân hân Tề Quang Tướng quân vừa đứng lúc xuống ngựa.

Tề Á cười, “A cha, thật đúng lúc nha, con đặc biệt tới đón ngài.”

Tề Quang là vị nam tử tuấn nhã gầy gò, mặc dù đã tuổi gần năm mươi, nhưng phong độ vẫn nhẹ nhàng, thấy tiểu nhi tử, khẽ mỉm cười, “Là có chuyện muốn nói với a cha sao? Nào, vừa đi vừa nói.”

Tề Á đi vào nhà cùng với hân, thuật lại sơ lược chuyện mới vừa rồi, “... A nương rất tức giận, bởi vì bà còn nói muội muội là thứ đèn tiền, bà cũng rất tức giận, bởi vì a nương không chịu đòi ngũ ca về; a Vân cũng không vui mừng, a cha thử nghĩ xem, bị chửi là đồ đèn tiền, còn phải gả cho tiểu tử Tân gia, muội ấy không tức giận mới là lạ.”

Tề Tướng quân chau mày.

“Tiểu lục, con về khuyên nhủ a nương và muội muội trước đi, a cha sẽ trở về sau.” Tề Tướng quân nói ngắn gọn.

Tề Á biết rõ phụ thân định đi thăm Tề lão phu nhân, cười đồng ý, “Dạ, a cha.” Đưa mắt nhìn Tề Tướng quân đi xa mới thần nhiên trở về.

Mặc dù khi Tề Tướng quân đi thăm Tề lão phu nhân còn hơi mệt mỏi, nhưng vẫn rất gọn gàng, nhưng lúc đi ra từ chỗ Tề lão phu nhân lại chật vật rồi, bị hất một người nước rửa chân, cả người ướt đầm dề.

Điền phu nhân và Tề Á, Tề Vân thấy dáng vẻ này của hân đều kinh ngạc rất lớn.

Bởi vì mặc dù Tề lão phu nhân thích lải nhải con cháu, lại rất ghét bỏ cháu gái, nhưng vẫn đối xử rất tốt với nhi tử, cháu trai. Bây giờ lại cảm nước rửa chân dội nhi tử bảo bối rồi!

Điền phu nhân vội vàng chỉ huy thị nữ thay xiêm áo trên người Tề Tướng quân, lấy nước nóng rửa ráy, rửa sạch một lần từ đầu đến chân rồi mới để hân thay bộ đồ mới.

“Đây là sao vậy?” Tề Tướng quân thay xong quần áo ngồi trên ghế, thê tử, con cái vây quanh bên người hân ồn ào lộn xộn hỏi thăm nguyên do.

Tề Vân quan tâm đưa một tách trà nóng lên, “A cha, ngài sẽ không bị lạnh chứ? Uống một chút, ấm áp thân thể.”

Tề Tướng quân nhận lấy tách trà, “Vẫn là a Vân của chúng ta khôn khéo nhất, đau lòng a cha nhất.” Uống một ngụm trà nóng, hân cười khỏ, “Nương nói muốn đưa tiểu ngũ về, hoặc ta cưới Thu Cúc trong thôn làm thiếp, sinh thêm tôn tử cho lão nhân gia ngài, ta nói không được, vạn lần không được. Nương còn nói, vậy gả a Vân cho Tài ca nhi, để Tân gia cũng dính ánh sáng cưới một vị quý nữ Mật tộc, ta nói vậy càng không được, a Vân nhà ta

không thể tùy tiện gả cho người, ta còn chưa dứt lời... haizzz, không đề phòng, không đề phòng, lại bị dội nước rửa chân...”

Hắn liếc nhìn trên người mình, nghĩ đến mùi vị vừa rồi, cảm thấy trà cũng uống không trôi.

“Sao a bà có thể như thế chứ? Chúng ta đi phân rõ phải trái với a bà!” Tề Á và Tề Vân giận dữ, định đi lý luận với Tề lão phu nhân.

Tề Tướng quân thở dài thật dài, “Văn bối nào có thể nói ra đạo lý gì với trưởng bối được? Tiểu Lục, a Vân, ngoan ngoãn ngồi xuống, chúng ta bàn bạc kỹ hơn.”

Mặc dù Tề Á và Tề Vân lớn lên bên cạnh ông ngoại Thổ Ty Vương, nhưng cũng hiểu quy củ lễ nghi của người Hán, biết làm cháu trai cháu gái náo loạn với tổ mẫu không có chỗ tốt gì, không thể làm gì khác hơn đành tạm thời nhẫn nhịn tức giận trong lòng.

Điền phu nhân làm mẫu thân, tự có nhạy cảm của người làm mẹ, trong lòng nàng vừa động, đẩy Tề Tướng quân, “Haizzz, sao ta cứ có cảm giác lần âm ỉ này mẹ chồng hướng về phía a Vân của chúng ta vậy? Chẳng xem, đầu tiên mẹ chồng nói về tiểu ngũ, lại muốn chàng nạp Thu Cúc, chàng nói không được, mẹ chồng mới nói đến muốn a Vân đến Tân gia. Chàng vừa nói không được, mẹ chồng đã tức giận dội nước rửa chân.”

Tề Tướng quân trầm ngâm, “Nếu quả thật như vậy, thế chúng ta...” Hắn thương tiếc nhìn Tề Vân, mỉm cười nói: “Vốn nên để tiểu lục cưới vợ trước, cuối cùng đành nhường a Vân chúng ta xuất giá vậy. Nhưng mà, nếu như ép quá gấp, chúng ta gả a Vân trước cũng giống vậy.”

“A Vân còn rất nhỏ đấy.” Tề Á ra sức phản đối.

“A Vân nhà ta cũng sẽ không bởi vì bị ép gay gắt mà lập gia đình.” Điền phu nhân khinh thường.

Tề Vân lại không nhẫn nhịn, rất hào phóng, “Chúng ta nói rõ trước, a cha, a nương, lục ca, con muốn một nam tử tuyệt hảo, càng thêm một mẹ chồng tuyệt hảo -- hoặc là không có mẹ chồng -- nếu chỉ có nam tử kia tài mạo song toàn, nhưng lại có nương không nói lý, đánh chết con cũng không nguyện ý.”

“Đáng thương a Vân, đây là bị a bà con bé dọa.” Tề Tướng quân và Điền phu nhân than thở.

Tề Á nắm quả đấm, “Đúng, phải chọn cho a Vân một nam tử tuyệt hảo, còn phải có một mẹ chồng tuyệt hảo, nếu trong nhà có trưởng bối giống như a bà, vậy con sẽ không chịu gả muội muội!”

Tề lão phu nhân thật sự khiến cho người ta cực kỳ nhức đầu, trong nhà có một trưởng bối như vậy, cuộc sống không yên ổn.

Bởi vì Tề lão phu nhân suốt ngày náo trong nhà, Tề Tướng quân không ứng phó được, nên từ sớm đến tối đều trốn tránh.

Do đó, nghe nói Lâm Thâm muốn mời Tề Vân làm khách, hơn nữa còn kính mời cả phủ đến dự, Tề Tướng quân liền động lòng, “Là vị tiểu cô nương tám tuổi mời khách đó, nàng mới tám tuổi, ta cũng không cần kiêng dè, đúng không?” Hắn muốn đi cùng Điền phu nhân và Tề Á, Tề Vân.

Tề Vân thấy phụ thân muốn đi cùng, trong lòng đương nhiên vui mừng, ngoài miệng lại trêu ghẹo, “A cha, lượng cơm của a cha quá nhiều, sẽ ăn nghèo tiểu muội muội Lâm gia đó.”

Tề Tướng quân ngượng ngùng cười ha ha, “Cái đó, a cha trả tiền, a cha trả tiền.”

Nói đến Tề Vân và Điền phu nhân, Tề Á đều cười.

Đến ngày Lâm Thâm tiểu cô nương mời khách, Lâm gia tất nhiên cả nhà ra trận, trận chiến bên Tề gia cũng không nhỏ, tổng cộng tới một nhà bốn người, đằng sau có mười mấy tên hộ vệ đi theo, đông đảo khí thế.

“Cho mặt mũi như vậy.” Lâm Thâm thấy phụ mẫu, ca ca của Tề Vân đều đến, cười thành một đóa hoa, “Tề bá bá Tề bá mẫu và Tề lục ca đều nể mặt, ta đây làm chủ nhân cảm thấy vinh hạnh sâu sắc, cảm thấy vinh hạnh sâu sắc.”

Nàng học dáng vẻ phụ thân và ca ca lúc mời khách chấp tay nhỏ bé lên, còn học lời nói khách khí của phụ thân và ca ca, nhiệt tình đãi khách.

Kể từ sau khi đến kinh thành Tề Tướng quân và Điền phu nhân còn chưa từng gặp tiểu cô nương nào như vậy, bị dọa hơi sững sờ. Còn sao nữa, kinh thành quả nhiên là địa linh nhân kiệt, tiểu cô nương mà đã vừa đáng yêu lại có khả năng như vậy rồi?

Tề Vân không khỏi cười tươi.

Lâm Thâm nhiệt tình, “Phòng bao khá lớn, bên trong còn có một gian phòng nhỏ, gia phụ và hai vị huynh trưởng của ta đều đã ngồi trong đó. Tề bá bá, Tề lục ca, hai người cũng đi vào ngồi chung được không?” Ân cần mời Tề Tướng quân và Tề Á đi vào.

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Hàn vốn tùy ý ngồi uống rượu, thấy Lâm Thâm với hai cha con Tề gia đi vào, vội vàng đứng dậy chào đón, hàn huyên làm lễ.

Lâm Thâm cười tươi như hoa, “Phụ thân, đại ca, nhị ca, con phải chiêu đãi Tề bá mẫu và Tề tỷ tỷ, không phân thân nổi, Tề bá bá và Tề lục ca đành làm phiên mọi người rồi, nhất định phải thay con chiêu đãi tốt đấy.”

Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Hàn tất nhiên đầy miệng đáp ứng.

Lâm Thâm căn dặn xong, cười hi hi đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, hai cha con Tề gia và ba cha con Lâm gia hai mặt nhìn nhau.

“Cái đó, ta còn tưởng rằng chỉ có vị tiểu cô nương tám tuổi...” Tề Tướng quân ngượng ngùng.

Lâm Phong vội vàng giải thích, “Tiểu nữ vốn chỉ mời mẫu thân con bé tới giải sầu, thấy ta ghen tỵ không vui, mới gọi cả ta theo.”

Lâm Khai cười nhẹ, “Ta đây làm đại ca bị a Thâm kéo tới làm đại diện kiêm quản gia, a Thâm lần đầu mời khách, sợ thất lễ, dẫn theo ta đây quản gia tới, tiện thay con bé chuẩn bị xử lý từ trên xuống dưới.”

Lâm Hàn mỉm cười, “Ta đây làm nhị ca bị a Thâm kéo tới làm từ điển sống, nếu như muội ấy có thành ngữ hay câu thơ nào không biết nói, tùy thời có thể sai thị nữ tới hỏi ta.”

Tề Tướng quân và Tề Á nghe được cực kỳ kinh ngạc.

Thì ra Lâm gia nuông chiều hài tử như vậy, Lâm nhị tiểu thư một tiểu cô nương tám tuổi, mời một khách lại kinh động cả nhà.

Tề Á khiêm tốn, “Ta đây cũng vội tới làm đại diện thay muội muội, kiêm làm phu xe.”

Tề Tướng quân hơi thẹn thùng, “Tiểu nữ vốn cũng chỉ mời mẫu thân con bé tới giải sầu, thấy ta ghen tỵ không vui mới gắng gượng kêu cả ta đi cùng.”

Năm người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, đồng thời cất tiếng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cười to rồi, cha con Tề gia và cha con Lâm gia đều cảm thấy tự tại rất nhiều, không câu nệ như mới vừa rồi, lại hàn huyên làm lễ với nhau, mời rượu nhau, thân cận hơn nhiều.

Nếu hôm nay người hai nhà có thể ngồi ở đây đều bởi vì tiểu nữ nhi trong nhà, như vậy một cách tự nhiên đã chuyển đề tài lên trên người các nàng rồi.

“Tiểu nữ còn tám bé ngây thơ, vẫn còn rất không hiểu chuyện.” Lâm Phong cười nói: “Nếu chỉ riêng ba cha con chúng ta còn được, giờ còn có Tề Tướng quân và Tề lục gia nữa, nào có thể uất ức khách cùng chen chúc trong gian phòng nhỏ này với chúng ta được chứ, quá thất lễ rồi.”

“A Thâm còn nhỏ, không chú ý được như vậy.” Trên khóe miệng Lâm Khai mang theo nụ cười nhẹ vui sướng, “Muội ấy, giao phó cha và ca ca nhất định phải thay mình chiêu đãi tốt cho khách, lại cảm thấy bản thân tiểu chủ nhân đã làm vô cùng tốt rồi, rất chu đáo.”

Mọi người nhớ tới dáng vẻ nhỏ bé đầy nhiệt tình mới vừa rồi của Lâm Thâm, thật sự giống như tiểu chủ nhân, đều mỉm cười.

Trong miệng Tề Tướng quân đầy khích lệ, “Hiện giờ lệnh ái mới tám tuổi, rất giỏi giang rồi. Cũng không phải con bé cho rằng mình đã làm rất tốt rất chu đáo, là con bé quả thật rất tốt rất chu đáo, ta đây làm khách một ngàn hài lòng, một vạn hài lòng, cực kỳ hài lòng.”

Tề Á nhìn quanh bốn phía, “Năm người ngồi đây cũng được rồi, vừa thanh nhã yên tĩnh, cực tốt cực tốt. Không đối gạt các vị, ra ngoài với tiểu muội nhà ta, còn có thể yên ổn mà ngồi, đối với ta mà nói đã quá vui sướng rồi.”

Lâm Khai sinh ra cảm giác tri kỷ, “Còn không phải như vậy sao, tiểu muội nhà ta vốn định để ta đưa con bé tới đây, sau đó đi dạo quanh húng gió đấy, bây giờ có thể có một gian phòng nhỏ ngồi, thật hài lòng.”

Tề Á mừng rỡ, uống một ly với Lâm Khai.

Hai người tuổi tác tương đương, Lâm Khai lớn hơn hai tuổi, Tề Á gọi hắn là “Sưông Chi huynh”, còn Lâm Khai gọi hắn là “Hương Cao”, Hương Cao là tên chữ của Tề Á.

Tề Tướng quân thấy tiểu nhi tử mình và Lâm Khai nói chuyện hợp nhau, lại thấy Lâm Khai phong thái ưu tú, bình ổn thanh nhã, trong lòng sinh lòng yêu

tài, “Nói như vậy, năm nay Sướng Chi đã hai mươi tuổi rồi hả? Đã từng nói chuyện hôn nhân chưa?”

Lâm Phong than thở, “Nói đến chuyện này, ta đây làm cha thật sự sầu muộn. Sướng Chi luôn nói vợ chồng đứng đầu ngũ luân, thế tử cần phải là người làm bạn cả đời, nhất định phải hai bên tâm đầu ý hợp mới chịu kết hôn. Do đó, đã hai mươi rồi mà hôn sự còn chưa xác định.”

Tề Tướng quân đang rầu rĩ vì Tề lão phu nhân ép hấn chuyện gả con gái, nghe lời này của Lâm Phong, tìm đập thình thịch, thử hỏi: “Chuyện này có gì khó chứ? Nếu cưới được người tốt, tự nhiên tất cả đều vui vẻ, nếu cưới người không tốt, lại nạp mấy phòng thiếp thất là được, lại có gì chứ.”

Lâm Phong lắc đầu, “Vậy không được. Bốn mươi tuổi không nhũ tử mới được nạp thiếp.”

Tề Tướng quân rất động lòng.

“Nhân tài giống như Sướng Chi huynh, không biết cô nương như thế nào mới xứng đây.” Hấn nhìn Lâm Khai, chậm rãi nói.

Lâm Hàn thiếu niên già trước tuổi này khó có được nói giỡn một lần, “Ngày hôm qua tiểu muội nhà ta còn nói, phải học cười mây đạp gió, lên bầu trời tìm tiên nữ làm thê tử cho đại ca đây.”

Không phải Lâm Phong và La Thụ thuận miệng nhắc tới hôn sự của Lâm Khai sao, Lâm Thâm tiểu cô nương liền lên tinh thần, mặt mày hớn hờ, chém gió, “Đại ca, muội thấy nếu ca muốn cưới tức phụ về, còn phải dựa vào muội đó nha. Chờ xem, ngày nào đó muội học xong cười mây đạp gió, lên bầu trời dụ dỗ tiên nữ hạ phàm, gả cho ca!”

“Cười mây đạp gió, lên bầu trời tìm vợ cho đại ca.” Tề Tướng quân và Tề Á không khỏi cười to.

“Nhưng mà, tiểu nữ nhi nhà ta đây thật sự là một tiểu phúc tinh.” Lâm Phong cười cải chính cho Lâm Thâm, “Rất nhiều việc nhà ta, nhờ có con bé, mới nước chảy thành sông.”

Nếu như Hoài Viễn Vương không gặp được Lâm Thâm khi còn bé, cũng sẽ không nghĩ đến Lâm Đàm chính là tiểu cô nương mà hấn tâm niệm muốn tìm, có lẽ việc hôn sự này sẽ thêm rất nhiều quanh co; nếu không phải Ngôn Yên nhìn thấy tiểu Lâm Thâm quá mức đang yêu, có lẽ đã sớm sai người đuổi La Giản xuống núi, tự nhiên sẽ không nghe hấn nói với tâm sự, suy tính gả cho hấn -- mặc dù Lâm Thâm thích khoe khoang, thường thường sẽ dương dương hã hã tự nhận là người làm mai, nhưng nếu như không có con bé, hai việc hôn sự này thật sự sẽ không thuận lợi như vậy. Lâm Phong sắc cảm thấy, tiểu nữ nhi của hấn không thể không có công.

“Vị Lâm Thị giảng này thật thương yêu tiểu nữ nhi.” Tề Tướng quân động lòng hơn, “Giống như ta vậy.”

Hấn cũng là phụ thân rất thương yêu tiểu nữ nhi.

Nếu không phải bởi vì rất thương yêu tiểu nữ nhi, vậy khi Tề lão phu nhân nhắc đến muốn gả Tề Vân đến Tân gia hấn đã không lập tức nhảy dựng lên phản đối, Tề lão phu nhân cũng sẽ không giận đến mức dội nước rửa chân lên người hấn.

Tề Tướng quân thuận miệng nói đến việc nhà, “Mấy nhi tử lớn nhất của ta đều đã cưới nữ nhi đại tộc Ngạc Tây, vợ chồng tương đắc, rất hòa thuận. Chỉ có tiểu nhi tử và tiểu nữ nhi lại hơi phiền toái, hai hài tử này từ nhỏ đi học theo đại nho, hâm mộ văn hóa Trung Nguyên, sợ rằng muốn kết thân với người Hán.”

Trong lòng Lâm Phong cũng vừa động.

Hai ngày nay hấn đã không ít lần nghe Lâm Thâm khoe khoang, “Dáng dấp Tề tỷ tỷ thật dễ nhìn nha, nói chuyện rất dễ nghe nha, lại còn rất yêu thích con đó!” Khoe khoang Tề Vân đến ba hoa chích chòe.

Lâm Phong rất hiểu Lâm Thâm, tuy rằng Lâm Thâm còn nhỏ, nhưng tầm mắt lại cao, nếu như Tề Vân không phải xuất sắc khác thường, Lâm Thâm sẽ không thể dốc hết sức lực khích lệ nằng, càng sẽ không lấy nằng làm vẻ vang.

“Cô nương Tề gia năm nay vừa mười sáu tuổi, nhị bát niên hoa, rất xứng đôi với a Khai.” Lâm Phong càng nghĩ càng động lòng.

Lâm Khai và Lâm Đàm là huynh muội sinh đôi, hiện giờ đôi long phượng thai của Lâm Đàm cũng đã ba tuổi rồi, nhưng Lâm Khai vẫn còn chưa thành thân, nói Lâm Phong không nóng nảy trong lòng đó là gạt người.

Lâm Phong có tâm sự này, nên cười nói: “Nhìn ta xem, quá thất lễ, hôm nay nếu như Điền phu nhân cũng tới, a Khai và a Hàn là văn bối, sao có thể không đi ra bái kiến chứ?”

Gõ vách tường, gọi thị nữ vào phân phó: “Đi ra ngoài nói một tiếng, đại công tử và nhị công tử muốn đi ra bái kiến Điền phu nhân.”

Thị nữ vội khom người đáp ứng, “Dạ, lão gia.”

“Tiểu nhi cũng có thể bái kiến La phu nhân.” Tề Tướng quân vội nói.

Thị nữ đi ra ngoài truyền lời.

Trong sảnh lớn rộng rãi bên ngoài, La phu nhân và Điền phu nhân cũng nói chuyện vô cùng hợp ý. Hai nàng một là nữ nhi nhà tướng, một là nữ nhi Thổ

Ty Vương, đều không phải kiểu nhỏ nhả thích già bộ hiền huệ, lời nói lạnh lẽ, thần thái phấn khởi.

Nghe nói Lâm Khai, Lâm Hàn và Tề Á ra ngoài bái kiến, La phu nhân cười, “Đó cũng phải, người hai nhà coi như quen biết, làm đời cháu nên ra ngoài bái kiến bá mẫu. Nhưng mà, chỉ sợ lệnh ái phải tránh tị hiềm.”

Điền phu nhân thấy nàng rất suy nghĩ vì Tề Vân, đương nhiên vui mừng, cười híp mắt nói: “Cần phải như vậy.”

Phòng bao này thu phí đắt, bố trí cực kỳ coi trọng, phía sau dựng một bức bình phong quét sơn khảm trai long phúc tường vân, rất đẹp.

Lâm Thâm cười hi hi, “Mới vừa rồi Tề tỷ tỷ còn rất thần khí, dạy dỗ con vài câu. Nhưng có chút chỗ tốt nhỏ nhỏ nha, các ca ca tới đây bái kiến, con không cần phải kiêng dè, có thể yên ổn ngồi ở đây, Tề tỷ tỷ lại phải trốn ra sau bức bình phong rồi, hi hi.”

Tề Vân giận trách, “Muội mà có thể yên ổn ngồi đó á, các ca ca tới, chẳng lẽ muội làm muội muội mà không biết xấu hổ ngồi đó sao? Không thể thiếu đứng lên chào hỏi.”

Lâm Thâm làm mặt quỷ với nàng, “Xí--”

Tề Vân hé miệng cười, “Sao giọng của a Thâm muội lại giống như con dê nhỏ vậy, ngày khác ta lại đưa cho muội con dê trắng nhỏ, được không?”

Vừa nói chuyện, nàng đã nhẹ nhàng thi lễ với Điền phu nhân và La phu nhân, tránh ra sau tấm bình phong.

Lâm Khai, Lâm Hàn và Tề Á đồng loạt tới đây bái kiến.

Điền phu nhân thấy Lâm Khai, mí mắt nhảy lên. Vị đại công tử Lâm gia này có tướng mạo thật tốt, ngọc thụ lâm phong, lỗi lạc cõi mờ, cho dù ở Ngạc Tây hay ở kinh thành cũng chưa từng gặp thanh niên tài tuấn như vậy đâu.

Trong lòng nghĩ như vậy, nàng cười khen ngợi hai vị công tử Lâm gia tri lễ hiểu chuyện, tao nhã lịch sự, lại than thở đến dung mạo của bọn họ, “Hai vị công tử có dáng dấp cũng quá tốt đi, hai người bọn họ mới vừa tiến vào, ta lại cảm thấy phòng khách này càng thêm sáng rỡ đây.”

La phu nhân khiêm nhường mấy câu thay hai huynh đệ, cũng mãnh liệt khen Tề Á một trận, “Dáng dấp vừa tuấn tú, lại khí khái anh hùng bức người, vừa nhìn đã biết hậu nhân nhà tướng, tương lai nhất định là nhân vật anh hùng oai phong một cõi.”

Điền phu nhân tặng ngọc bội xanh, ngọc bội trắng cho hai huynh đệ Lâm Khai Lâm Hàn làm lễ ra mắt, La phu nhân tặng đoàn nghien và bút lông Hồ Châu cho Tề Á, đều là danh phẩm, rất phong nhã.

Lâm Thâm cười hi hi, “Mới vừa rồi muội đã gặp Tề lục ca, bây giờ lại gặp lại lần nữa. Tề lục ca, muội là nhị tiểu thư Lâm gia, tên một chữ Thâm, huynh gọi muội a Thâm là được rồi.”

“A Thâm.” Tề Á cười nói.

Nụ cười của hắn khác với Lâm Khai dè dặt thanh nhã, vô cùng rực rỡ như ánh mặt trời, vô cùng sáng sủa.

“Tề lục ca cười đẹp mắt, muội thích huynh.” Lâm Thâm cảm thấy nụ cười của Tề Á vô cùng thuận mắt, lúc này lớn tiếng tuyên bố.

Tề Á được sủng mà kinh sợ, “Thật vinh hạnh, thật vinh hạnh.”

Lâm Khai và Lâm Hàn lập tức tỏ vẻ ghen tỵ, “A Thâm thích Tề lục ca còn hơn đại ca và nhị ca sao? Không được, chúng ta ghen, mất hứng.”

Lâm Thâm vui đến không khép được miệng, “Giống như thích đại ca và nhị ca nha, không kém quá nhiều, không kém quá nhiều.”

Dáng vẻ dương dương hã hê, mọi người nhìn thấy mà trong lòng đều nóng rực.

Trong một mảnh hài hòa náo nhiệt, Lâm Thâm liếc nhìn về phía bình phong sơn màu khảm trai, thờ dài, “Haizzz, thật náo nhiệt, đáng tiếc Tề tỷ tỷ một mình cô đơn vắng lạnh núp sau bức bình phong, thật đáng thương.”

Sự chú ý của mọi người cũng bị nàng hấp dẫn tới.

Kể cả Lâm Khai gần đây vẫn rất căng thẳng cũng trầm ngâm nhìn bình phong hồi lâu, sau một lúc, chậm rãi nói: “Bình phong này rất đẹp.”

La phu nhân vội giải thích thay Lâm Thâm, “Hài tử không hiểu chuyện, chỉ biết tham gia náo nhiệt, không gần được náo nhiệt theo ý con bé sẽ rất đáng thương.”

Điền phu nhân cười, “Hài tử gia thành thật, không phải như vậy sao? Trong lòng a Thâm không nhiều quanh co vòng vèo như vậy.”

Lâm Thâm không nhắc đến Tề Vân còn may, sau khi nàng đề cập đến Tề Vân, Lâm Khai và Lâm Hàn đều không tiện ở bên ngoài, cáo từ La phu nhân, Điền phu nhân, quay về.

Tề Á cùng bọn họ trở lại gian phòng nhỏ, ngồi xuống uống rượu nói chuyện phiếm, từ tái bắc bàn tới Giang Nam, từ văn học nói tới võ công, rất tận

hứng.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu khóc bén nhọn thê thảm của nữ tử.

Mấy người Lâm Phong và Tề Tướng quân ở bên trong, còn đang nói đến chỗ cao hứng nên không nghe thấy. Tề Vân và Lâm Thấm đang ở bên ngoài, lại nghe rất rõ. Lâm Thấm đỏ bừng mặt lên, “Con không thể nghe nhất là âm thanh như thế, nương, mau sai người đi xem thử xem xảy ra chuyện gì rồi.”

Tề Vân cũng cau mày, “A Thấm, ta và muội giống nhau đấy, không nhìn nổi có người bị khi phụ.” Phân phó thị tỳ, “Đi, xem thử xem có chuyện gì.”

Thị tỳ của Tề Vân vô cùng phục tùng nghe lời, hai người có dáng vẻ như thị nữ mở cửa bước nhanh ra ngoài, đi hỏi thăm tin tức.

Không lâu lắm một thị tỳ đã quay lại, trên mặt có vẻ căm giận, “Có một ác thiếu mất la mầy lé coi trọng tiểu cô nương hát hí khúc, tiểu cô nương mới mười ba mười bốn tuổi, không biết ác thiếu này là con nhà có tiền nào, ý vào quyền thế cố tình muốn mang tiểu cô nương đi. Tiểu cô nương không muốn, định nhảy vào trong sông, ác thiếu giận, lệnh cho ác nô túm lấy tiểu cô nương kia đánh lăng nhục, còn định cời y phục của tiểu cô nương ở trước mặt mọi người...”

Tề Vân nhướng mày.

Lâm Thấm giận đến vỗ bàn, “Vô sỉ, không biết xấu hổ!”

Một thị tỳ khác cũng đẩy cửa đi vào, vẻ mặt vội vàng, “Tiểu cô nương kia thừa dịp ác thiếu này không chú ý đến đã liều mạng giãy giụa, thế mà lại tránh thoát được, điên cuồng chạy loạn, nhìn đáng ghét thật đáng thương...”

Tề Vân tỉnh táo ra lệnh, “Mở cửa ra.”

Thị tỳ đồng thanh đáp ứng, “Dạ, tiểu thư.” Lập tức mở cửa ra.

Tề Vân lại ra lệnh, “Ngươi, ngươi, còn ngươi nữa, đứng ở trước cửa.”

Thị tỳ được nài điếm danh lập tức đứng ngoài cửa.

Tiểu cô nương hát hí khúc đang điên cuồng chạy loạn, phía sau có một đám ác nô sát khí đằng đằng đuổi theo, nhìn thấy cửa mở ra, lập tức không quan tâm cái gì, gào khóc chạy sang bên này, “Cứu ta, cứu ta...”

Tiểu cô nương mới vừa nhào vào trong cửa, ác nô đuổi theo nàng cũng đến.

Tề Vân cười lạnh, ngạo nghễ giơ cánh tay ngọc nhỏ dài, bên cạnh liền có thị tỳ đặt roi ngựa vào trong lòng bàn tay nàng.

“A Vân, nào cần con tự thân động thủ.” Điền phu nhân lộ ra vẻ mặt không tán thành.

“Còn có chúng ta mà, hài tử trước nghỉ ngơi chút đi.” La phu nhân cười nói.

Nàng cũng không phải loại người sợ phiền phức, khi làm cô nương ở phủ Tấn Giang Hầu, vốn vì bất bình dù mà đắc tội không ít nhà, vốn có người cố ý chê bai nàng, sau khi có những chuyện này người theo phong trào chửi bới nàng càng nhiều. Nhưng mà, nàng cũng không quan tâm những chuyện này.

“Muốn đánh nhau sao, con đi gọi đại ca!” Đôi mắt Lâm Thấm đảo tròn, cơ trí lên, chạy vào trong gọi viện binh.

Một ác thiếu mặc áo gấm, mặt mày vênh váo khí thế hung hăng xông tới, trong miệng kêu la, “Đây là nha đầu lạc đường nhà gia, không liên quan gì đến người khác! Người đâu, mang nha đầu này đi!”

Đáng thương cho tiểu cô nương áo khoác trên người đã bị cời ra, ngã xuống đất liên tục run rẩy, ác nô cười gằn định túm lấy nàng, tiểu cô nương thê lương gào khóc, Điền phu nhân giận dữ, “Động thủ!”

Thị tỳ của nàng đáp tiếng chặn trước mặt tiểu cô nương kia, có ác nô nào tới cưỡng ép kẻ yếu, bị bọn họ không chút lưu tình một cước gạt ngã.

“Đại ca, nhanh lên, bên ngoài muốn đánh nhau!” Lâm Thấm đẩy cửa phòng ra, mặt tức giận, “Mau tới giúp một tay!”

“Cái gì? Muốn đánh nhau?” Lâm Khai và Tề Á đồng thời nhảy lên, “Ai dám tới đây gây chuyện? A Thấm đừng sợ, đại ca đi ra xem một chút.”

Lâm Thấm chỉ thấy bóng người trước mắt lóe lên, đại ca nàng và lục ca của Tề Vân đều đã không thấy.

“Lâm huynh, xin lỗi không tiếp được.” Phu nhân và nữ nhi của Tề Tướng quân đều ở bên ngoài, nào không lo lắng được? Cũng lập tức xông ra ngay sau đó.

Lâm Hàn đi tới nắm lấy tay nhỏ bé của Lâm Thấm, nghiêm mặt căn dặn, “A Thấm, đánh nhau sẽ loạn, muội theo sát nhị ca, không được buông tay, không được chạy loạn, nhớ không?”

Lâm Thấm ngoan ngoãn gật đầu, “Được, muội theo nhị ca, không buông tay, không chạy loạn.”

Lâm Phong đứng lên, âm giọng nói: “Có cha ở đây, a Hàn, a Thắm, không sợ.” Năm lấy một tay khác của Lâm Thắm.

Lâm Thắm cười hi hi, “Không sợ, không sợ, con đây không sợ chút nào.” Đi theo phụ thân và nhị ca ra ngoài xem náo nhiệt.

Diễn phụ nhân và La phu nhân đều không phải người thích phân rõ phải trái, Tề Vân cũng không phải, ác thiếu này càng không phải.

Hắn không chỉ không nói đạo lý, thấy Tề Vân cô nương xinh đẹp như vậy lại lộ ra vẻ thèm thuồng hơn, đôi mắt vừa đen vừa sáng của Tề Vân lóe lên một chút ác liệt, đột nhiên ra tay, roi ngựa linh hoạt mà có lực đánh về lên trên gò má ác thiếu đang cười đê tiện!

Ác thiếu này thật sự không chịu nổi một kích, trợn to hai mắt, bạc nhược ngã xuống.

Tề Vân thu hồi roi ngựa, ném cho thị tỳ bên cạnh, tư thế tiêu sái tuyệt đẹp.

“Tề tỷ tỷ thật lợi hại!” Lâm Thắm lớn tiếng trầm trồ khen ngợi Tề Vân.

Tề Vân thân nhiên cười, “A Thắm, chuyện này cũng không có gì...”

Nàng quay đầu lại định nói chuyện với Lâm Thắm, lúc quay đầu, trước mắt lại xuất hiện một gò má trong vắt tốt đẹp như trời quang trăng sáng, không khỏi ngẩn ngơ.

Đây là đại ca của a Thắm...

Dáng dấp đẹp đẽ như vậy, nhanh nhẹn bất quần như vậy...

Trên mặt nàng hiện lên vẻ thẹn thùng, da thịt trắng như sữa bò giống như thả chút trần châu màu hồng vào, xinh đẹp động lòng người.

Lâm Khai tim đập thình thịch.

Đây chính là Tề tỷ tỷ hoàn mỹ vô khuyết trong miệng a Thắm rồi, đẹp như tiên trên trời, ra tay như điện...

Vừa xinh đẹp lại giỏi giang giống như a Đàm vậy...

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Muội muội, muội không sao chứ?” Tề Á ân cần hỏi.

“Không có việc gì.” Giọng Tề Vân thật thấp, có một vẻ ôn nhu ngày trước chưa từng có.

Lâm Thắm đã chạy tới, niềm nở ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Tề tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại.”

Tề Vân lo sợ trong lòng: “A Thắm, tỷ tỷ rất lợi hại sao?”

Nàng hơi hỏi hặn.

Ta cần lợi hại như vậy làm gì chứ? Nghe nói nam tử người Hán thích cô nương nhu nhược, không thích lợi hại...

Lâm Thắm gật đầu lia lịa, “Ừm, lợi hại, thật lợi hại!”

Lâm Thắm càng dùng sức, Tề Vân càng hoang mang trong lòng. Thật lợi hại, ta thật lợi hại...

“A Thắm, muội mới lợi hại.” Lâm Hàn bước chân đi theo muội muội tới đây, lúc này không nhận được oán trách, “Mới vừa rồi muội đã đồng ý, không buông tay nhị ca ra, không chạy loạn, kết quả như thế nào?”

Lâm Thắm le lưỡi, “Muội quên, quên mất.”

Lại vội vàng nắm lấy tay Lâm Hàn, thấy hắn tỏ vẻ mất hứng, lại dùng giọng điệu mệnh lệnh nói: “Nhị ca, muộn nhất thời quên mất, không phải có lòng bội ước, không cho phép ca mặt nặng mày nhẹ với muội.”

Lâm Hàn bị nàng nói dở khóc dở cười.

Ác thiếu nữ trên đất được một đám ác nô đỡ dậy, thật lâu mới thở ra được một hơi, che khuôn mặt bị quất đến đỏ bừng kêu gào Tề Vân, “Ngươi nha đầu thú này, lại dám đánh ta! Ngươi có biết tiểu gia ta là ai không, nói ra hù chết ngươi!”

Hắn còn chưa dứt lời, Lâm Khai và Tề Á đã rất ăn ý cùng nhau xông lên, đánh đám ác thiếu, ác nô nầy một trận.

Không chỉ hai người bọn họ, kể cả Tề Tướng quân cũng động thủ.

Lại đám hô to hét lớn về phía nữ nhi bảo bối của hắn, chuyện này tuyệt đối không thể nhịn.

Tề Á thuận tay cầm hai chiếc đũa làm vũ khí, Lâm Khai dùng là chiếc quạt trong tay, thân hình phóng khoáng, như nước chảy mây trôi, trông rất đẹp mắt.

“Đại ca lợi hại! Tề lục ca lợi hại! Tề bá bá cũng lợi hại!” Lâm Thâm hưng phấn trầm trồ khen ngợi.

Lâm Hàn nắm chặt tay nàng không buông, Lâm Thâm không thể vỗ tay, nên không chịu nhàn rồi giẫm chân, “Lợi hại, thật lợi hại!”

La phu nhân và Diên phu nhân nhìn đều cười.

Ác thiếu này là một kẻ ngốc, mang một đám ác nô đều chưa từng đánh nhau, phụ tử Tề gia và Lâm Khai không phí bao nhiêu công phu đã đánh ngã toàn bộ bọn họ trên đất.

Miệng ác thiếu này quá cứng rắn, đã đến bước này rồi còn ở đó kêu gào, “Biết tiểu gia là ai không, bảo đảm hù chết ngươi!”

Tề Á tức giận đập hắn một cái, “Cho dù ngươi là cậu em vợ nhỏ của hoàng đế của bộ hạ, lão tử cũng vẫn đánh, thế nào chứ?”

Ác thiếu này giữa đầu cười to, “Coi như tiểu tử ngươi có ánh mắt, còn không phải như vậy sao, tiểu gia chính là cậu em vợ nhỏ của hoàng thượng!”

Tề Á lấy làm kinh hãi.

Tề Tướng quân cũng lộ ra thần sắc lo sợ.

Lần này vào kinh hắn có thể không có công lao, nhưng mà không thể gây chuyện cho Thổ Ty Vương.

Lâm Khai cười nhạt, thò tay đến trước ngực ác thiếu kia, giật áo ngoài của hắn ra!

Ác thiếu này bị sợ nhảy dựng lên, “Làm gì? Ngươi định làm gì?”

Lâm Khai cười khế, “Áo khoác của tiểu cô nương kia bị ngươi sai người cởi ra, có đúng không? Ta đây chỉ gây ông đập lưng ông thôi.” Trên tay dùng sức, cởi áo khoác của thiếu niên hư hỏng này ra.

Tiểu cô nương hát hí khúc co rúc trên đất, lộ vẻ mặt cảm kích.

Mặc dù ác thiếu này ác, nhưng cũng biết xấu hổ, “Ngươi không thể cởi quần áo của ta, không thể cởi quần áo của ta, không thể.” Về sau, trong giọng nói đã mang theo nước nỡ.

Lâm Khai không để ý đến hắn, xé áo khoác của hắn thành mấy mảnh, vắn lại cột thành sợi dây, trói hắn lại.

Nghe được hắn kêu khóc không dứt, khẽ cau mày, “Ngươi quá ảm ỉ đi.” Thuận tay xé một mảnh quần áo trong của hắn, vo thành một cục, đút vào trong miệng hắn.

Cuối cùng được thanh tịnh không ít.

Tề Tướng quân còn băn khoăn trong lòng, “Người này tự xưng là cậu em vợ của hoàng đế, không phải là thật chứ?”

Lâm Khai cười nhạt một tiếng, “Ngày trước chưa hề gặp người này. Nếu như ta đoán không lầm, chắc hắn họ Trịnh.”

Trong mắt ác thiếu bị trói hiện lên ánh sáng, trong miệng “Úm” mấy tiếng, vẻ mặt kia rõ ràng đang nói, “Biết ta họ Trịnh còn không nhanh thả ta ra? Mau thả người!”

“Họ Trịnh?” Tề Tướng quân và Tề Á đều giật mình.

Vương phi nguyên phối của hoàng đế chính là cô nương Trịnh gia, mặc dù khi hoàng đế lên ngôi Trịnh phi đã qua đời, nhưng hoàng đế nể tình kết tóc, vẫn truy phong làm hoàng hậu, hơn nữa vì tưởng niệm nàng, không bao giờ lập hậu nữa.

Những năm gần đây hoàng đế vẫn luôn trọng đãi Trịnh gia, quan tâm rất lớn, nếu như người trước mắt thật sự là con em Trịnh gia, vậy thật sự hơi phiền phức.

Điền phu nhân nhướn mày, “Là đệ đệ ruột của Trịnh hoàng hậu sao?” Quan sát ác thiếu này, có mấy phần nghi ngờ, “Nhìn dáng vẻ hần vẫn chưa tới hai mươi tuổi, Trịnh hoàng hậu cũng đã hoẵng thế nhiều năm..”

Lâm Thấm vội vàng tiếp lời, “Bá mẫu, chuyện này cũng không có gì, cậu cháu có một vị cậu nhỏ, chỉ lớn hơn cháu có một tuổi.” Nói qua thân thể của Tiêu Kính Sinh.

Điền phu nhân nghe lấy làm ngạc nhiên.

Tề Vân có phần tâm thần bất định, nhỏ giọng nói: “Đừng trêu chọc ra phiền toái gì cho a công mới được.” Nàng là cháu gái ngoại được Thổ Ty Vương yêu thương, tự nhiên rất suy nghĩ thay ông ngoại, nghe nói ác thiếu mắt la mày lé này là người nhà mẹ đẻ Trịnh hoàng hậu, không khỏi lo lắng chọc phải rắc rối, mang đến phiền toái cho Thổ Ty Vương.

Lâm Thấm cười hì hì, “Tề tỷ tỷ yên tâm, sẽ không có phiền toái.” Nói hết sức thản nhiên, tự tin, giống như nàng hoàn toàn nắm chắc vậy.

“Sao a Thấm biết được?” Tề Vân hơi buồn bực.

Nàng biết Lâm Thấm rất thông minh, nhưng mà, một tiểu cô nương tám tuổi sao có thể đoán được chuyện phức tạp như vậy chứ? Không phải chứ.

Lâm Thấm cười hả hê, chỉ chỉ Lâm Phong thản thái tự nhiên, “Tề tỷ tỷ mời xem, cha muội như vậy.” Lại chỉ chỉ Lâm Khai trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên thông dong, “Tề tỷ tỷ lại nhìn đi, đại ca muội như vậy. Cha muội và đại ca muội đều là người rất tài giỏi, nhưng hai người lại không hề có vẻ hoảng sợ gì, rất bình tĩnh thông dong. Như vậy muội đã có thể biết được tất nhiên không có chuyện gì rồi.”

“Hóa ra là vậy.” Giờ Tề Vân mới hiểu được.

“A Thấm cũng quá thông minh.” Điền phu nhân nghe được lời nói đỉnh đạc của Lâm Thấm, than thở không thôi.

“Nào có nào có.” Lâm Thấm không chịu được khen ngợi, sau khi Điền phu nhân khen mấy câu, trên mặt nàng liền chất đầy ý cười, cái miệng nhỏ nhắn cũng không khép vào được nữa.

Lâm Thấm rất hiểu huynh muội thân ái, nàng được Điền phu nhân khen, nên muốn đại ca nàng cũng được hưởng thụ chút vui vẻ này, cười hì hì hỏi Lâm Khai, “Đại ca, dường như người này có chút lai lịch, nhưng ca không hề lo lắng chút nào, xin hỏi là vì cái gì vậy?”

Lâm Khai mỉm cười nói: “Thứ nhất đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta chỉ đánh người, không thương tổn người, chết người, nhỏ đến không đáng nhắc tới; thứ hai...” Hần liếc nhìn ác thiếu đang cực kỳ tức giận, giọng lạnh nhạt nói: “Phủ Vinh Quốc công nhà mẹ Trịnh hoàng hậu là danh môn vọng tộc trong kinh thành, ta đương nhiên đã từng thấy con em trong tộc, nhưng vị trước mắt lại vô cùng lạ mắt. Nếu như ta đoán không lầm, hần mới đến kinh thành gần đây, hần là bàng chi Trịnh gia.”

Ác thiếu này vốn rất phách lối, nghe lời này của Lâm Khai lại ánh mắt lóe lên, xấu hổ cúi đầu.

Tề Tướng quân và Tề Á biết rõ Lâm Khai suy đoán đúng rồi, nhất thời trong lòng khoan khoái.

Nếu như là bàng chi Trịnh gia, người trước mắt không có gì phải lo rồi.

Thổ Ty Vương là bá chủ một phương, chỉ cần Trịnh gia không phát rồ thì sẽ không vì một con em dòng thứ không quan trọng mà làm khó con rể, cháu ngoại trai cháu ngoại gái của Thổ Ty Vương.

Đám người Lâm Khai và Lâm Phong, Tề Tướng quân, Tề Á thoáng thương lượng, sai người đi phủ Vinh Quốc công báo tin.

Ác thiếu này nghe được bốn chữ “Phủ Vinh Quốc công”, sợ đến mặt mũi trắng bệch, lộ vẻ nản nỉ.

Nếu bây giờ hần có thể mở miệng nói chuyện được, nhất định đầy miệng nịnh bợ, liều mạng xin khoan dung rồi.

Hần cứ một mực ờ đó nháy nháy mắt, nhưng không ai để ý đến hần.

Chương quỹ Tùng Hạc lâu cũng là nhân tài, chờ sau khi hai bên đánh nhau xong, thế cục bình ổn rồi, hần mới khom người cúi thấp đầu mang theo mấy hạ nhân tới, vẻ mặt mang cười, luôn miệng nói xin lỗi, “Lâm gia, Tề gia, quấy rầy nhã hứng của hai vị, vô cùng có lỗi, vô cùng có lỗi. Bữa tiệc ngày hôm nay coi như tiểu điểm mời khách, nếu hai vị không đồng ý, chính là không nể mặt rồi.” Liên tục nhận không phải, lệnh cho hạ nhân dọn dẹp lại phòng bao, một lần nữa mang rượu và thức ăn lên, “Đây coi như là tiểu điểm bồi tội cho Lâm gia và Tề gia, xin từ từ dùng, xin từ từ dùng.”

Mặc dù lộ vẻ không chịu trách nhiệm, nhưng đây chỉ là thái độ bình thường của người làm ăn, Lâm Phong và Tề Tướng quân cũng không so đo.

Nhưng vị trí lại thay đổi, để La phu nhân, Điền phu nhân và Tề Vân, Lâm Thấm vào bên trong, “Chút nữa chúng ta còn phải xử lý chút chuyện, nữ quyến vẫn tránh vào trong cho thỏa đáng.”

Lâm Thấm không vui vẻ, “Là con mời khách Tề tỷ tỷ nha, cha và đại ca nhị ca là người tiếp khách, sao mọi người lại dùng đại sảnh, chúng con dùng phòng nhỏ chứ.”

Lâm Phong cười dịu dàng, “A Thấm ngoan, chờ phụ thân xử lý xong những chuyện phiền toái này, chúng ta lại đổi lại có được không?”

Lâm Thấm miễn cưỡng gật đầu, “Vây được rồi.”

Tề Vân lệnh cho thị nữ cầm áo khoác cho tiểu cô nương hát hí khúc, tiểu cô nương mới vừa dập đầu nói cảm ơn mọi người, lúc này lại cảm kích quý xuống, “Đại ân đại đức của tiểu thư, suốt đời khó quên. Tương lai nếu có chỗ dùng tới Ngọc Nô, muôn lần chết không chối từ.”

Tề Vân lệnh cho thị nữ nâng nàng dậy, nghỉ ngơi bên cạnh.

Lâm Thấm tỉnh tỉnh hoạt bát lạc quan, mặc dù đôi gian phòng nhỏ nên hơi mất hứng, nhưng La phu nhân kiên nhẫn dỗ nàng mấy câu, nàng lại vui vẻ nở nụ cười, “Bá mẫu, Tề tỷ tỷ, không bằng chúng ta làm từ lệnh đi, làm từ lệnh nào nhiệt đó.”

Tề Vân cảm thấy rất hứng thú, “Làm từ lệnh? Được đó. A Thấm, không bằng chúng ta phong nhã chút, ngâm thơ làm phú đi, được không?”

Lâm Thấm cười cười, “Rất tốt, rất tốt! Muội quyết định mang nhị ca đến thật sự quá anh minh rồi, xem này, nhị ca có tác dụng rồi!”

Vội vàng sai thị nữ mời Lâm Hàn đến, “Nói cho nhị công tử, chỗ ta làm từ lệnh, phải làm thơ, nhị ca không đến giúp ta không được.”

Thị nữ cười đáp ứng, nhanh chóng mời Lâm Hàn đi vào.

Lâm Hàn thiếu niên già trước tuổi này ngồi xuống bên cạnh muội muội, “A Thấm, muội đã là tài nữ nổi tiếng rồi, kể cả về trên như “Yên tri tòa đường liễu” còn có thể đối được, làm từ lệnh còn cần nhị ca giúp một tay sao?”

Hắn mới vừa nói dứt lời, La phu nhân đã vội nói: “Nhị tiểu tử nhà ta bình thường luôn bày ra vẻ mặt phu tử, cực kỳ ít nói chuyện tiểu lâm. Hắn khó có được trêu ghẹo muội muội một lần, các vị xin nể mặt cười một cái, cười một cái.”

Điền phu nhân và Tề Vân đều cười tươi, Lâm Thấm càng thêm vui vẻ đến cười gãy lưng rồi.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Lâm Hàn cũng có nụ cười nhẹ nhàng.

Bởi vì Lâm Hàn mở đầu, cho nên Điền phu nhân đã hỏi đến chuyện ở Quần Phụng các, “Tuy rằng đã nghe nói tới rồi, nhưng rốt cuộc nghe được không biết có thật hay không, không nghe được toàn bộ, nếu a Thấm có thời gian, vậy nói cho chúng ta nghe thử đi.”

Lâm Thấm tươi cười rạng rỡ, “Có thời gian, có thời gian.”

Không sợ người khác làm phiền, mặt mày hơn hờ nói từ đầu tới đuôi hành động vĩ đại của mình ngày hôm đó, sinh động như thật, tâm tình rạng rỡ, cảm động lòng người.

Điền phu nhân và Tề Vân nghe rất mong chờ.

“A Thấm muội không chỉ thay hoàng trưởng tử phi chặn được một trắc phi, còn thay thế hoàng trưởng tử phi làm ra quy củ muốn làm trắc phi của hoàng trưởng tử thì phải thi, như vậy tránh được bao nhiêu phiền toái. A Thấm, đây là công lao lớn nhất của muội rồi.” Tề Vân khen ngợi từ trong thâm tâm.

Lâm Thấm cười híp mắt lắc đầu, “Không, đây không phải là muội có công lao lớn nhất. So sánh với công lao lớn chân chính, chuyện này muội vốn không đáng giá để nhắc đến. Tỷ tỷ muội là người rất lợi hại, chuyện này chỉ là một đĩa đồ ăn đối với tỷ ấy mà thôi, muội vì chuyện thư viện Mộ Hiên luôn thi mà trong lòng không vui, mượn đề tài nói chuyện mình mà thôi.”

“Công lao lớn chân chính?” Tề Vân không khỏi kinh ngạc, “Công lao lớn chân chính là cái gì?”

Điền phu nhân, La phu nhân và Lâm Hàn cũng rất tròn mắt, “A Thấm, là cái gì vậy?”

Lâm Thấm giao hoát nhìn bọn họ, “Bởi vì có chuyện Quần Phụng các, con mới có thể tiếng thơm lan xa; bởi vì con tiếng thơm lan xa, Tề tỷ tỷ mới có thể thấy hứng thú với con; bởi vì Tề tỷ tỷ thấy hứng thú với con, cho nên mới đối xử rất tốt với con, mời con ăn trưa, đưa con ngựa lùn thấp; bởi vì Tề tỷ tỷ rất tốt với con, con mới có thể mở tiệc đáp lễ, mời Tề tỷ tỷ làm khách ở Tùng Hạc lâu; bởi vì con muốn mời khách, cho nên vào giờ phút này chúng ta mới có thể ngồi ở đây, vui mừng, tổng hợp lại...”

Giọng nói thanh thúy dễ nghe của nàng nói một tràng, La phu nhân, Điền phu nhân và Tề Vân, Lâm Hàn đều cười mềm nhũn.

“Đây mới là công lao lớn nhất nha.” Bản thân Lâm Thấm cũng sắp cười phun, vỗ bàn nói.

Cả nhà lại cười ầm lên.

Mọi người vốn rất vui vẻ rồi, tiểu cô nương hát hí khúc muốn tỏ lòng cảm tạ lại đi vào hát hai bài cho mọi người, điệu nhạc du dương, âm thanh uyển chuyển, như hoàng oanh rời cốc, Lâm Thấm nghe mà mê man.

Tề Văn cũng rất thích nghe giọng nói của tiểu cô nương này, hỏi tên họ, thân thế của nàng, thì ra nàng tên Ngọc Nô, vốn là người Giang Nam, đi theo cha mẹ đến kinh thành tìm người thân, không gặp được người thân, sau đó cha mẹ đều qua đời rồi, nàng đành đi theo một vị bạn tốt của phụ thân lúc còn sống mà qua ngày. Vị thúc thúc kia đối xử với nàng rất tốt, không kém gì nữ nhi ruột thịt, nhưng đáng tiếc thúc thúc mất sớm, sau đó Ngọc Nô rơi vào trong tay Dương thị quả phụ của thúc thúc. Dương thị đối xử rất cay nghiệt với nàng, mỗi ngày đuổi nàng ra ngoài hát rong, một ngày ít nhất phải đóng đủ năm mươi văn tiền, nếu đóng không đủ, không đánh thì mắng. Ngọc Nô bất đắc dĩ, đành phải chịu đựng.

Lâm Thâm nghe nước mắt lưng tròng.

La phu nhân đau lòng vỗ vỗ nhẹ nàng, “A Thâm nhà ta chính là tâm địa tốt.”

Lâm Hàn thở dài sâu kín, “A Thâm, nhị ca không sợ muối học xấu. Tâm địa tốt như vậy.”

Lâm Thâm vốn nước mắt lưng tròng, nghe thấy lời này lại hung ác trợn mắt nhìn Lâm Hàn, La phu nhân và Điền phu nhân, Tề Văn không khỏi bật cười.

“Nàng ta không phải thím ruột của ngươi, nàng ta không quản được ngươi.” Tề Văn trầm ngâm, “Quê nhà ngươi còn có người thân không? Nếu nguyện ý về quê, ta sẽ sai người đưa ngươi về Giang Nam.”

Ngọc Nô vừa mừng vừa sợ, giọng cũng run run, “Có, có! Quê quán Ngọc Nô còn có người thân, có vị thúc thúc ruột! Nhưng mà mấy năm trước quê hương gặp nạn lụt, đã từ lâu không có âm tín rồi...”

La phu nhân và Điền phu nhân đều là người tâm địa thiện lương, nghe lời này của Ngọc Nô, rất đồng tình, “Một mình ngươi cô đơn cũng rất đáng thương, ngươi nói quê quán địa chỉ, tên họ thúc thúc của ngươi ra, chúng ta sai người hỏi thăm thay ngươi. Nếu hỏi thăm được rồi, sẽ tiễn ngươi về quê.”

Ngọc Nô mừng rỡ không thôi, vội nói tất cả quê quán, tên họ thúc thúc ra, lại khấu tạ từng người La phu nhân, Điền phu nhân, “Nếu có thể về quê gặp mặt thúc thúc một lần, chết cũng nhắm mắt.”

Tề Văn lệnh cho thị nữ đỡ nàng dậy, “Nếu như ngươi nguyện ý, có thể đến Tề gia ở tạm, Tề gia quán áo cơm cho ngươi, ngươi thỉnh thoảng hát mấy bài cho tổ mẫu ta giải sầu là đủ.”

Ngọc Nô mới vừa chạy trốn khỏi ma chướng của ác thiếu, đã sợ cuộc sống hát rong kiếm sống ở tù lâu, nghe Tề Văn nói để cho nàng đến Tề gia ở tạm, tất nhiên nguyện ý, không ngừng đáp ứng.

Tề Văn lại nói đại khái những hí khúc muốn hát cho Tề lão phu nhân, Ngọc Nô cực kỳ lanh lợi, hiểu ngầm trong lòng, “Dạ, tiểu thư, Ngọc Nô sẽ hát nhiều khúc nhân quả báo ứng, các lão phu nhân rất thích nghe.”

Tề Văn mỉm cười.

Vinh Quốc công phủ nhận được thư, phái một người đòi cháu tên là Trịnh Thế Cơ, tuổi chỉ có mười hai mười ba ra mặt, tới Tùng Hạc lâu mang ác thiếu tên Trịnh Hùng kia đi.

Tuy rằng Trịnh Thế Cơ còn nhỏ tuổi, nhưng ở nhà hiển nhiên đã được người lớn dạy rồi, “Đây là tam thập thất thúc trong tộc, mặc dù không trong năm đời với phủ Vinh Quốc công, nhưng cũng coi là bàng chi rồi. Thập tam thất thúc vẫn luôn ở trong gia tộc, đây là lần đầu trở về kinh, trong kinh hai mắt thúc ấy bị che, không biết gì cả. Nếu có chỗ đắc tội, kính xin bao dung.”

Đám người Lâm Phong và Tề Tướng quân cũng không có gì có thể nói với một hài tử mười hai mười ba tuổi, nên để cho hắn dẫn người rời đi.

Tề Tướng quân và Tề Á đều lắc đầu.

Nếu như phủ Vinh Quốc công có dám nhận, cho dù phái đòi cháu ra mặt cũng nên phái người lớn tuổi chút, nói chuyện không thể lập lòe nước đôi như vậy, nên nhận lỗi thì thoải mái nhận, mang Trịnh Hùng con em dòng thứ bại hoại gia phong này về quán giáo. Như vậy coi là gì chứ?

“Phủ Vinh Quốc công, là nhà rất thịnh vượng ở kinh thành hả?” Tề Á không khỏi hỏi.

Lâm Khai hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Phủ Vinh Quốc công là nhà mẹ tiên hoàng hậu, bệ hạ thiên vị quá lớn.”

Hai nhà Lâm Tề nói chuyện với nhau thật vui, sắc trời đã tối mới giải tán.

Bên ngoài Tùng Hạc lâu, trước xe ngựa, Lâm Thâm và Tề Văn lưu luyến không rời cáo biệt, “Tề tỷ tỷ, muối thật sự không nỡ xa tỷ.”

Tề Văn mỉm cười, “A Thâm, hai ta muốn gặp mặt rất dễ dàng mà, đều đi học ở thư viện Mộ Hiền.”

Lâm Thâm nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cong miệng lên, “Nhưng mà muối vẫn cảm thấy không đủ.”

Tề Văn không biết vì sao, trái tim như nai con đập loạn, sắc mặt ửng đỏ.

Lâm Thâm vốn chính là hài tử tự quen thuộc, qua tối nay, càng thêm thân mật lại thêm thiết với Điền phu nhân. Nàng kéo tay Điền phu nhân làm nũng, “Bá mẫu, cháu không nỡ xa Tề tỷ nha, làm thế nào?”

Điền phu nhân cười thân thiết, “Vây còn không dễ dàng sao, a Thắm, cháu đi theo bá mẫu và tỷ tỷ đi, có được không?”

“Nhưng mà, cháu không nỡ xa cha cháu, mẹ cháu, đại ca cháu, còn có nhị ca cháu.” Lâm Thắm ngây thơ nói.

“Vây làm khó rồi.” Điền phu nhân cũng gặp khó.

La phu nhân lại trong lòng khê động.

Thật ra cũng không khó, nếu như... Nàng liếc nhìn bóng dáng thanh tú phóng khoáng của Lâm Khai cách đó không xa, trong lòng đã sinh ra một ý niệm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đã sinh ra ý niệm này, La phu nhân lại liếc nhìn Tề Vân, cảm giác không giống trước.

“A Thắm không nỡ xa cha mẹ và ca ca, lại không nỡ xa Tề tỷ tỷ của con, có đúng không? Được rồi, nương biết rồi, sẽ nghĩ cách.” La phu nhân vừa nói chuyện, mỉm cười nhìn Tề Vân, ý vị sâu xa.

Tề Vân vốn mặt đỏ tim đập rộn, La phu nhân vừa nhìn như vậy, mặt nàng đỏ hơn, ánh bình minh đầy mặt.

Điền phu nhân hiếm khi thấy nữ nhi như vậy, kinh ngạc như ong mảy.

Lâm Thắm vui mừng, “Nương sẽ nghĩ cách nha, thật tốt. Nương, nương nghĩ ra cách gì vậy, mau nói ra để cho con nghe một chút.”

Điền phu nhân và Tề Vân đều trầm ngâm yên lặng nghe.

La phu nhân mỉm cười, giọng nói ôn nhu lạ thường, “A Thắm, bây giờ nói ra sẽ mất linh đó, sau khi về nhà nương sẽ thương lượng với phụ thân con, đại ca con, rồi sẽ nói cho con biết có được không?”

Lâm Thắm cười cười gật đầu, “Được đó, vậy nương phải nghĩ cho kỹ, về nhà phải thương lượng kỹ với cha và đại ca, để cho con và Tề tỷ tỷ sớm ngày đoàn tụ.”

La phu nhân cười tươi, thân thiết nhéo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, “Được, nhất định không tách hai đứa, để cho hai đứa sớm ngày đoàn tụ.” Mỉm cười nhìn Tề Vân, ánh mắt phức tạp khó tả. Nhưng mà, ánh mắt nhất định là ý tốt, cũng rất hài lòng.

Gương mặt Tề Vân nóng lên, ngượng ngùng quay mặt đi.

Đến giờ này Điền phu nhân nào còn không rõ tâm ý của nữ nhi chứ? Lúc chia tay La phu nhân, hết sức hòa nhã.

Lâm Thắm và Tề Vân vẫy tay từ biệt, được La phu nhân ôm lên xe ngựa.

Mặc dù người hai nhà đều không nỡ, nhưng vẫn chia tay trước Tùng Hạc lâu.

Sau khi trở lại phố Trường An, La phu nhân đuổi tiểu nhi từ tiểu nữ nhi đi ngủ, lại kêu Lâm Khai ở lại, “Đại ca a Thắm xin lưu lại, có một đại sự về a Thắm, cần thương lượng với con một chút.”

Lâm Khai tự nhiên tuân mệnh, “Dạ, nương.”

Lâm Phong kỳ quái, “Phu nhân, có đại sự gì về a Thắm mà cần trình trọng nói với a Khai như vậy?”

La phu nhân ra lệnh cho đám thị nữ lui ra, khoe miệng mang cười, “Chuyện này sao, a Khai không gật đầu không được. Nếu a Khai không gật đầu, tâm nguyện của tiểu a Thắm chúng ta sẽ không thể đạt thành.”

Nàng càng thừa nước đục thả câu, Lâm Phong càng muốn biết, “Phu nhân, nói mau nói mau.”

Lâm Khai cười nhẹ không nói.

La phu nhân háng giọng một cái, tỏ vẻ nghiêm trang, “Tối nay lúc tiểu a Thắm nhà chúng ta và cô nương Tề gia chia tay, được gọi là lưu luyến không rời, nói gì cũng không nguyện ý chia tay Tề tỷ tỷ. Điền phu nhân muốn dẫn con bé về Tề gia, con bé lại không vui, nói không nỡ xa cha mẹ và ca ca. Ta đã

dụ dỗ con bé, nói cho con bé không nhớ xa cha mẹ và ca ca, lại không nhớ xa Tề tỷ tỷ của con bé, ta đã biết, ta sẽ nghĩ cách.” Vừa nói chuyện, ánh mắt của La phu nhân lại niềm nở rơi lên trên người Lâm Khai, “A Khai, chuyện này dựa hết vào con.”

Mặt Lâm Khai lập tức đỏ bừng.

Sao hán không nghe hiểu ý tứ của La phu nhân chứ? Muốn cho A Thâm không hề rời khỏi cha mẹ và ca ca, lại có thể ở chung một chỗ với Tề tỷ tỷ, vậy chỉ còn một biện pháp...

Lâm Phong trầm trồ khen ngợi La phu nhân, “Phu nhân, biện pháp này thật hay, cao tay! Chuyện lớn cả đời a Khai nhà ta cũng có chỗ, a Thâm lại có đại tâu tâm đầu ý hợp cả ngày cùng với con bé, vẹn toàn đôi bên, vẹn toàn đôi bên mà!”

La phu nhân vốn thật vui mừng, Lâm Phong vừa khen như vậy, trên mặt nàng càng tăng thêm vẻ há hê.

“Cha, ngài cũng thật biết khiến nương vui vẻ.” Lâm Khai yên lặng thầm nghĩ.

La phu nhân càng nghĩ càng vui vẻ, “A Khai, nói chuyện đi. Mấy năm nay nương cũng quan tâm con không ít, nói không ít cô nương nhà người, con không chịu gật đầu một ai. Vị Tề tỷ tỷ này như thế nào, có lọt vào mắt của con không? Ta thấy cực tốt, tướng mạo cực đẹp, tính tình lại cởi mở, cha nương ca ca trong nhà đều là người hiểu rõ lý lẽ...”

“Nàng có sáu vị ca ca đó, ngài mới thấy một người.” Lâm Khai nhắc nhở.

Lâm Phong nói: “A Khai nói đúng rồi đó, chúng ta còn chưa gặp năm vị ca ca khác của Tề cô nương đâu, nhất là ngũ ca của nàng, Thổ Ty Vương tương lai.”

Từ trước đến giờ La phu nhân chỉ đề ý tiểu nhi tử tiểu nữ nhi, không rõ chuyện trong triều lăm, lúc này mới nhớ tới thân phận đặc biệt của Tề Vân, vội hỏi: “Nếu như chúng ta kết thân với Tề gia, có thích hợp không? Ta mới chỉ nghĩ đến cô nương tốt, tốt với tiểu a Thâm của chúng ta, lại không nghĩ tới thân phận, ích lợi những chuyện này.”

Lâm Phong cười, “Phu nhân, hiện giờ cô nương Tề gia là cháu gái ngoại yêu của Thổ Ty Vương đương nhiệm, là muội muội ruột của Thổ Ty Vương đời sau, nếu có gia đình nào cưới nàng, vậy tương đương với là đồng minh khu vực tây nam rồi. Nghe nói hiện giờ có không ít hộ có ý đồ với nàng đó, là vì cái gì? Còn không phải vì thế lực bá chủ một phương và ủng hộ sao.”

“Nói như vậy, cưới cô nương Tề gia là chuyện tốt?” La phu nhân hỏi vội.

Lâm Phong cười gật đầu.

La phu nhân mở cờ trong bụng, đẩy Lâm Khai một cái, “A Khai, nếu là chuyện tốt như vậy, con cứ đồng ý đi, có được không? Tiểu a Thâm cũng có tỷ tỷ con bé trùng ý làm bạn, lại chỉ có lợi mà không có chỗ xấu cho a Đàm và em rể con...”

Lâm Phong nhin cười kéo nàng, “Phu nhân, đây là chuyện lớn cả đời a Khai, sao nàng không nghĩ cho con, ngược lại nghĩ tới a Đàm và a Thâm vậy?”

Lúc này La phu nhân mới phát hiện ra không đúng, vội nở nụ cười, “A Khai, không phải nương chỉ thương a Đàm và a Thâm, nương cũng suy nghĩ vì con. A Khai, nếu như con không thích, nương sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, không đề cập nữa.”

“Ai nói con không thích?” Giọng Lâm Khai nhẹ nhàng, không lớn hơn con muỗi vo ve bao nhiêu.

Lâm Phong và La phu nhân lại nghe thấy rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên trong hai mươi năm Lâm Phong và La phu nhân làm cha mẹ nghe được Lâm Khai nói thích một cô nương, thật sự mừng đến không biết làm thế nào cho phải.

Giọng La phu nhân đã run run, “A Khai, con thích thật hả?”

Lâm Phong vốn là người thích nói đùa, lúc này lại cảm tay Lâm Khai, tỏ vẻ cảm khái, “A Khai, con hiểu thuận cha nương, thương yêu muội muội, chúng ta biết. Nhưng mà, con không cần vì cha nương và muội muội mà uất ức bản thân.”

Mặc dù Lâm Khai biết phụ thân cố tình nói như vậy, nhưng vẫn nhin không phản bác, “Cha, hài nhi không uất ức.”

Lâm Phong cười ha ha.

Không biết Lâm Khai then thùng hay giận dữ, đỏ bừng cả mặt xoay người đi, “Cha, nương, thời gian không còn sớm, hài nhi cáo lui.” Chạy trốn chết.

Hắn đã chạy đi rất xa, sau lưng vẫn giống như còn truyền đến tiếng cười lớn của cha nương hắn.

Lâm Phong vui mừng vô tận, nắm tay La phu nhân ngồi xuống, cẩn thận thương nghị, “Phu nhân, ngày mai nàng đến phủ Hoài Viễn Vương đi, nói thử chuyện này với a Đàm của chúng ta, nghe thử ý tứ của a Đàm xem sao.”

La phu nhân gật đầu, “Đúng, đây là đại sự trong nhà, để a Đàm biết.”

Sắc mặt Lâm Phong buồn bã, “Ngày mai nàng có thể nhìn thấy a Đàm và tiểu a Hạo, tiểu a Hân của chúng ta rồi, haizzz, ta đây làm ông ngoại lại không có phúc khí này, ngày mai ta còn phải lên nha môn.”

La phu nhân an ủi hân, “Cũng may lần này chúng ta cưới vợ, không phải gả khuê nữ. Nếu hôn sự này nói thành, cô nương Tề gia thật sự gả tới đây, lúc này nhà chúng ta nhiều thêm một người, không phải ít đi một người.”

Lâm Phong gật mạnh đầu bày tỏ đồng ý, “Đúng, lúc này không phải buồn bán lỗ vốn.”

Hồi tưởng lại cảnh tượng năm đó gả A Đàm, hai phu thê cảm khái không thôi.

Vất vả khổ sở nuôi lớn nữ nhi, lớn lại muốn rời cha nương gả ra ngoài, thật sự khiến người ta buồn.

“Cho dù a Khai cưới cô nương nhà nào, chúng ta đều phải đối xử tốt với cô nương người ta.” La phu nhân suy bụng ta ra bụng người, dịu dàng nói.

“Đúng, coi như là thêm một nữ nhi.” Lâm Phong tán đồng gật đầu.

Lâm Phong và La phu nhân đang thương lượng chuyện cưới con dâu, sau khi Tề Tướng quân và Điền phu nhân về nhà lại bị Tề lão phu nhân náo loạn một trận, huyên náo đến cả người bọn họ mệt mỏi rồi mới có thể trở về phòng nghỉ ngơi.

Điền phu nhân tức giận, “Tề Quang, ta gả cho chàng bao nhiêu năm, bà ấy liền náo loạn bấy nhiêu năm. Ta ấy, hiện giờ đã hối hận vì gả cho chàng rồi.”

Tề Tướng quân biết mẹ ruột mình quấy nhiễu không nói đạo lý, trong lòng áy náy, ăn nói khép nép xin lỗi, “Nể tình ta... không, nể tình nữ nhi chúng ta, đừng tức giận nữa.”

Điền phu nhân thấy hân khổ não, lại đau lòng, than thở sâu kín, “Thôi, chàng cũng không muốn như vậy.”

Tề Tướng quân vội nói: “Không muốn như vậy nhất chính là ta, nếu như có thể để ta tùy ý chọn mẹ ruột, dù thế nào ta cũng phải chọn một người thông minh đạt lý.”

Nói đến Điền phu nhân hé miệng cười.

Cha mẹ nhà ai mà còn có thể lựa chọn, sinh ra ở nhà nào thì chính là người nhà đó chứ sao.

Tề Tướng quân thứ nhất quan tâm đến chuyện lớn cả đời nữ nhi, thứ hai lại muốn lấy lòng Điền phu nhân, nên nhỏ giọng nói từng chuyện của Lâm gia, “... Ta vừa nghe Lâm thị giảng nói nữ tử hân chọn thê thận trọng, còn có bốn mươi không con mới có thể nạp thiếp, lại cảm thấy động lòng, nàng nói đi?”

La phu nhân nói: “Không nói đến bốn mươi không con mới có thể nạp thiếp, hài tử có tốt hay không mới quan trọng nhất. Ta thấy hài tử Lâm Khai kia ngược lại thật sự không tệ, tuấn mỹ có thừa, khí định thần nhàn, lại không phải là con một sách, bản lĩnh cực tốt.”

Tề Tướng quân vui mừng nhướng mày, “Còn không phải như vậy sao, hài tử dễ nhìn như thế, động thủ lại bén nhọn nhanh nhạy, khí thế ngàn vạn, thật đúng là văn võ toàn tài mà.”

Nói đến hôn sự của nữ nhi, Điền phu nhân dần dần vui mừng.

Tề Tướng quân lại nhăn mày, “Lại có một điểm không tốt. Lâm Khai là ca ca sinh đôi của hoàng trưởng tử phi, nếu a Vân thật sự gả cho hân, sợ rằng sẽ có một ngày Tề gia, Điền gia bị kéo vào cuộc chiến tranh trừ. Điền gia luôn núi cao hoàng đế ở xa, không biết a cha có để ý hay không.”

Điền phu nhân xì mũi coi thường, “Ta không quan tâm đến hoàng trưởng tử hoàng thứ tử gì cả, ta gả con gái chỉ để ý con rể có tốt hay không, cha mẹ con rể có tốt hay không, có đối xử tốt với con gái ta hay không, ta không để tâm đến chuyện khác. Cái gì mà cuộc chiến tranh trừ, ta cũng không biết. Ta chỉ biết Điền gia chúng ta đời đời kiếp kiếp thống trị Ngạc Tây, trung nguyên thay đổi triều đại không hề liên quan gì đến chúng ta. Điền gia chúng ta không khi dễ người, nếu có ai dám can đảm khi dễ đến cửa Điền gia ta, hừ, chờ xem!”

Tề Tướng quân cắn lưỡi, “Khí phách thật, không hổ là quý nữ kiêu ngạo nhất Mật tộc.”

Điền phu nhân liếc xéo hân, “Thế nào, sợ chưa?”

Tề Tướng quân cười nhẹ, “Lần đầu tiên ta gặp nàng đã sợ, nàng không biết sao?”

Trên mặt Điền phu nhân ửng hồng, xì hân một cái, “Phi, số chàng xui xẻo rồi.” Giọng nói vô cùng nhu hòa.

Theo tính khí Điền phu nhân, đã coi trọng, vậy hân không thể lập tức tới cửa cầu hôn. Tề Tướng quân lại khuyên nàng, “Quy của người Hán chúng ta là gia đình nhà gái phải dè dặt chút, tỏ vẻ chút, chờ nhà trai mở miệng trước. Hơn nữa, chúng ta còn chưa hỏi ý tứ a Vân đây.”

Điền phu nhân thoáng nghĩ, “Cũng có lý.”

Hai người lập tức thương lượng xong, hôm nào hỏi thứ ý tứ của a Vân, thăm dò giọng điệu của Lâm gia, rồi định đoạt tiếp.

Ngày hôm sau La phu nhân đã đi phủ Hoài Viễn Vương.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Đàm một tay dắt a Hạo, một tay dắt a Hân đến cửa điện nghênh đón.

La phu nhân nhìn thấy Lâm Đàm dĩ nhiên vui mừng, nhưng hiển nhiên hai tiểu oa nhi phần điều ngọc trác a Hạo và a Hân này hợp tâm ý nàng hơn, vừa gặp mặt đã ôm lấy cháu ngoại trai cháu ngoại gái, “Tiểu a Hạo, tiểu a Hân, nhớ bà ngoại không?” Càng nhìn hai đứa bé càng vui mừng, trước hôn lên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn tron nhẵn của a Hân, sau đó lại định đi hôn a Hạo.

Trên mặt a Hân vẫn treo nụ cười ngọt ngào, sau khi được La phu nhân hôn lại vui vẻ hơn, “Nhớ nha.” Nói cho La phu nhân biết bé nhớ bà ngoại.

A Hạo lại nghiêm khuôn mặt nhỏ nhắn, thấy La phu nhân muốn hôn hân, lộ ra vẻ miễn cưỡng.

La phu nhân “Ah” một tiếng, “Ah, a Hạo, cháu thấy bà ngoại mất hứng sao? Đây là thế nào, lần trước gặp mặt chẳng phải hai bà cháu còn rất tốt sao.”

Lâm Đàm nín cười, “Nương, không biết làm sao a Hạo chợt hiểu nam nhân và nữ nhân không giống nhau, thằng bé là nam nhân, mẫu thân, bà cố, bà ngoại, dì nhỏ là nữ nhân, thằng bé còn biết nam nữ thụ thụ bất thân...”

La phu nhân ghen hống nhìn trần trối, “Thằng bé còn nhỏ như vậy, còn nam nữ thụ thụ bất thân sao? Có phải bởi vì vậy nên không muốn để cho ta hôn không?”

Lâm Đàm mỉm cười nhìn a Hạo đang có vẻ mặt tỉnh bơ, “Chắc là vậy đó.”

La Thư ngẩn ngơ, “A Hạo cháu chính là trẻ nít, hài từ ba tuổi đã dạy chuyện này sao?”

A Hạo lễ phép mỉm cười, nụ cười vô cùng dè dặt.

“Coi như ta đã hiểu được cái gì gọi là sĩ biệt tam nhật, thay đổi cách nhìn.” La phu nhân cảm khái, “Mới mấy ngày không gặp, hài từ này đã không giống trước rồi, quả thật dọa người giật mình.”

“Còn không phải vậy sao.” Lâm Đàm cười nói: “Đừng nói nương, con ngày ngày thấy thằng bé, có lúc cảm thấy lời nói của bé kinh người đấy.”

“Giống như dì nhỏ thằng bé vậy.” La phu nhân nhớ tới dáng vẻ của Lâm Thâm khi còn bé, giọng nói dịu dàng lại.

Khi còn bé a Thâm đáng yêu bao nhiêu, thường xuyên nói ra lời không khiến cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng, mang đến cho cha mẹ, ca ca tỷ tỷ bao nhiêu vui vẻ, bao nhiêu vui mừng.

“Không giống dì nhỏ.” Khuôn mặt nhỏ bé của a Hạo căng chặt.

“A Hạo không giống dì nhỏ, giống cậu, có đúng không?” Lâm Đàm dịu dàng dụ dỗ bé.

A Hạo hài lòng gật đầu, sắc mặt tốt hơn nhiều.

“A Hạo như vậy, cũng bởi vì... nam nữ cảm kỳ lớn?” La phu nhân tò mò hỏi.

Lâm Đàm mỉm cười lắc đầu, “Cũng không phải. Hôm qua a Thâm gây gổ với thằng bé, thằng bé mang thù đấy.”

La phu nhân choáng.

Sau khi đi vào, a Hạo và a Hân xoay tới xoay lui chơi đùa giữa La phu nhân, Lâm Đàm, trong điện chỉ để lại mấy thị nữ tâm phúc, Lâm Đàm và La phu nhân nói vài lời riêng tư.

Lâm Đàm nghe La phu nhân nói sơ qua chuyện tối hôm qua ở Tùng Hạc lâu, kinh ngạc nhướn mày, “Nương, ý của nương là đại ca có ý tứ với cô nương Tề gia, cô nương Tề gia cũng thay đổi từ tự nhiên hào phóng sang hơi xấu hổ, vậy sao? Nghe giống như vừa thấy đã yêu đó.”

La phu nhân vui mừng khắp khối, “Không phải giống như vừa thấy đã yêu, chính là vừa thấy đã yêu đó.”

Lâm Đàm mừng rỡ, “Nương, chúng ta buồn lo hôn sự của đại ca đã lâu, không ngờ nhân duyên của đại ca lại ở đây!” Biết Lâm Khai có người thương, biết người thương của Lâm Khai cũng có ý với hắn, mừng rỡ không thôi.

“A Đàm con và con rể thương lượng chút đi, nếu như hai con đều không phản đối, nương và phụ thân con sẽ kêu bà mối đi cầu hôn.” La phu nhân thật vui mừng nói.

Lâm Đàm nhón miệng cười, “Đại ca khó khăn lắm mới thích một cô nương, sao chúng con lại phản đối được chứ? Chỉ có nghĩ biện pháp chu toàn thôi. Nương, con nhớ ra rồi, hai ngày nay thái hậu nương nương sẽ triệu kiến mẹ con Điền phu nhân, đến lúc đó con cũng vào cung nhìn xem, tùy cơ hành sự.”

Nụ cười của Lâm Đàm vô cùng rực rỡ, hơn nữa khi nàng nói “Tùy cơ hành sự”, vẻ giả hoạt lại hả hê này, La phu nhân không khỏi tim đập thình thịch, “A Đàm ý của con là... Định luôn hôn sự ở trong cung sao?”

Lâm Đàm cười gật đầu, “Thứ nhất đại ca hiếm khi có người trong lòng, hơn nữa ca ấy đã hai mươi tuổi rồi, cha và nương đã chờ nóng nảy; thứ hai hiện giờ cô nương Tề gia chính là đối tượng chạm tay có thể bỏng ở trong kinh thành, Thẩm gia, Trịnh gia, Phùng gia các nhà đều có ý đồ với nàng. Tuy nói những người này không đáng để lo, một trời một vực với đại ca, nhưng dù sao đêm dài lắm mộng, sớm định ra, chúng ta cũng yên tâm.”

La phu nhân vội nói: “Định ra đi, sớm định ra đi. A Đàm con không biết chứ, không chỉ a Khai có ý tứ với vị Tề cô nương này, a Thẩm còn thích Tề tỷ tỷ của con bé hơn đó. Tối hôm qua lúc con bé và Tề tỷ tỷ của nàng chia tay lưu luyến không rời, kéo tay người ta không chịu buông...”

Lâm Đàm chắc chắn, “Nương, nương đây là định cưới chị dâu cho đại ca con hay chọn tỷ tỷ cho a Thẩm đây?”

Nói đến La phu nhân bất giác cũng cười.

“Tỷ tỷ.” Tay nhỏ bé của a Hân chống trên đầu gối La phu nhân, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, toét cái miệng nhỏ nhắn ra cười rất ngọt ngào với nàng.

“Gọi ai là tỷ tỷ đây?” La phu nhân vui vẻ.

“Chọn tỷ tỷ.” A Hân nói như vệt.

“Thì ra tiểu a Hân của chúng ta đang học mẫu thân nói chuyện hả?” La phu nhân tỏ vẻ như bừng tỉnh hiểu ra.

A Hân thật cao hứng cười khanh khách.

“Cưới chị dâu.” A Hạo không nói cười tùy tiện, rõ ràng lặp lại.

Hắn cũng học lời Lâm Đàm mới vừa nói, nhưng a Hân học đoạn sau, còn hắn lại học đoạn trước.

“Hài tử thông minh.” La phu nhân nhìn cháu ngoại trai và cháu ngoại gái đều đáng yêu, vui không ngậm miệng được.

Lâm Đàm như có điều suy nghĩ, gọi a Hạo ra, coi hắn như tiểu đại nhân, vẻ mặt nghiêm túc nói cho hắn biết, “A Hạo, chúng ta sắp vào cung thăm bà cố rồi, con nói có được không? A Hạo có nhớ bà cố không? A Hạo, cậu con sẽ nhanh chóng lấy vợ thành gia, con hiểu những lời này có ý gì không? Nói chính là, cậu con cưới một người vợ rất đẹp về nhà cho con, cưới vợ về, hiểu không?”

A Hạo cái hiểu cái không gật đầu nhỏ.

Lâm Đàm thấy hắn còn ngờ ngác, biết hài tử có thể hiểu chưa đủ nhiều chuyện, khẽ cười cười, không để tâm.

La phu nhân biết Lâm Đàm rất ủng hộ, không phản đối, hơn nữa vào ngày Điền phu nhân và Tề Vân vào cung bái kiến Chu thái hậu cũng sẽ đi cùng vào cung, tâm tình hết sức thoải mái. Nàng chơi với cháu ngoại trai, cháu ngoại gái một lúc, trêu chọc a Hạo, hôn nhẹ a Hân, rất vui vẻ.

Khang Vương lại cực kỳ tức giận đi vào An Nhạc cung.

“Mẫu phi có biết không? Tối hôm qua Lâm gia mở tiệc ở Tùng Hạc lâu mời Tề gia, cả nhà Tề gia cùng đi dự tiệc, Điền phu nhân và Tề cô nương đều đi!” Khang Vương tức đến mặt mũi trắng bệch, tay cũng run, “Tề gia này mới vừa đến kinh thành không lâu, sao Lâm gia lại liên lạc được với bọn họ vậy? Lâm gia này còn có một Lâm Khai đó, nếu như cô nương Tề gia bị Lâm Khai được lợi trước, chẳng phải tính toán của con bị rơi vào khoảng không sao? Mẫu phi, không được, nhất định không thể để Lâm Khai được như ý, nếu như Lâm Khai được như ý, vậy phe Cao Nguyên Diệu nhất định sẽ lực tăng mạnh, rất bất lợi cho con! Hai năm nay con xui xẻo hoài, hễ có tranh chấp với Cao Nguyên Diệu, thắng luôn là hắn, thua luôn là con, con đã tổn thương nguyên khí nặng nề rồi. Mẫu phi, con thua không nổi nữa!”

Phùng quý phi giận tái mặt, “Chúng ta còn chưa động thủ đâu, Lâm gia ngược lại không nhin được rồi! Bọn họ cũng quá sốt ruột đi, Lâm Khai này cưới hỏi đang hoàng, man nữ khẳng định bằng lòng.”

Khang Vương nhanh chóng dậm chân, “Đã như vậy rồi, còn cái gì mà man nữ với không man nữ nữa! Cha man nữ này chẳng qua chỉ là một Tướng quân người Hán bình thường, mẹ nàng ta chính là con gái duy nhất của Thổ Ty Vương, ca ca của nàng ta là Thổ Ty Vương đời tiếp theo, ai cưới được nàng ta thì người đó sẽ được Tây Nam! Mẫu phi, đây không phải là lúc tự kiêu, mau giúp con nghĩ cách đi.”

Phùng quý phi cau mày, “Vốn tưởng rằng chỉ là một man nữ phiên bang, đến kinh thành nơi phồn hoa này còn chẳng phải giống như người nhà quê sao? Đến lúc đó mẫu phi nói mấy câu hữu ích dụ dỗ nàng ta, con lại lộ mặt, nàng ta nhìn con công tử thế gia một thân quý khí, không phải tâm hồn thiếu nữ ngu muội, ý loạn tình mê rồi sao? Lại không nghĩ rằng Lâm gia sẽ chen vào một đòn. Được rồi, Vĩ nhi trước con đừng ồn ào, để mẫu phi suy nghĩ thật kỹ.”

Phùng quý phi có mấy phần khổ não, thuận miệng hỏi: “Sao con biết Lâm gia mở tiệc mời Tề gia ở Tùng Hạc lâu vậy? Hay nghe lầm rồi?”

Khang Vương hừ một tiếng, “Lời này do Trịnh gia nói cho con biết. Không phải Trịnh gia có một con em dòng thứ đến kinh thành sao, đang ở phủ Vinh Quốc công. Tiểu tử này lớn lên ở nông thôn, bản lĩnh không có, lá gan ngu lớn, đánh cờ hiệu em vợ phụ hoàng giả danh lừa bịp, tùy ý hoành hành chừng mấy ngày, cũng không có ai dám quản hấn cái gì cả. Tối hôm qua hẳn định bắt tiểu cô nương hát hí khúc ở Tùng Hạc lâu về, trùng hợp đụng phải người nhà hai người này, bị người ta bắt được đánh cho một trận. Phủ Vinh Quốc công đi đòi người, lúc này mới phát hiện ra hai nhà Lâm, Tề cấu kết.”

Phùng quý phi liền có mấy phần khinh thường, “Lại nói nhà mẹ tiên hoàng hậu, thái độ làm người của Trịnh gia cũng quá không cần thận đi. Cứ để mặc cho một con em dòng thứ mượn danh tiếng em vợ bệ hạ hồ đồ ở kinh thành, là muốn thêm thể diện cho Trịnh gia hay định thêm thể diện cho hoàng hậu đã qua đời đây?” Nhắc tới hoàng hậu đã qua đời, Phùng quý phi không khỏi cắn răng.

Trịnh hoàng hậu là biểu tỷ của nàng, cũng là nữ nhân khiến nàng ghen ghét hơn hai mươi năm. Hoàng đế cũng bởi vì mối tình thâm thiết với Trịnh hoàng hậu mà không chịu lập hậu, cho đến khi Phùng quý phi vào cung không lâu đã lên cao tới vị quý phi, nhưng cuối cùng lại không lên thêm được nữa. Điều này khiến cho nàng sao lại không hận Trịnh hoàng hậu được chứ.

“Trước không nói chuyện Trịnh gia, nắm được Tề Văn quan trọng hơn.” Hiện giờ Khang Vương không đoái hoài đến chuyện gì, chỉ muốn đưa Tề Văn về Khang Vương phủ, hẳn tiện thêm một vị mỹ nhân dị tộc, hơn nữa, để như trở bàn tay thành thông gia với Thổ Ty Vương, thế lực tăng lớn.

Hắn định tranh vị trí đó, sẽ phải từng bước tăng cường thực lực của mình, gia tăng lợi thế cho mình. Hiện giờ có một cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, sao có thể bỏ qua được.

Phùng quý phi nhủ chặt chân mày, “Lại nói nàng ta là một man nữ phiên bang, có thể đi vào Vương phủ của con đã là phúc khí của nàng ta rồi, nếu nàng ta là người hiểu chuyện, hai mẹ con chúng ta chỉ cần ngoắc tay với nàng ta, nàng ta nên một bước không sót hết sức theo tới mới đúng. Nhưng mà, lỡ như nàng ta là một kẻ hồ đồ, không biết điều, vậy sẽ không chắc chắn. Vẫn gọi Vương phi của con lên đi, để man nữ này nhìn xem Vương phi của con khoan dung rộng lượng cỡ nào, về sau nhất định có thể đối xử tử tế với nàng ta, tiện mở rộng tâm tư các nàng.”

Khang Vương hờ hững đồng ý, “Được, vậy cứ lệnh cho Thẩm thị cùng đi đi. Mẫu phi yên tâm, mặc dù bình thường Thẩm thị hơi thích ăn dấm, nhưng dù sao ra từ danh môn, còn biết rõ đạo lý, sẽ không phạm hồ đồ vào lúc mấu chốt này.”

Phùng quý phi cười lạnh, “Nếu lúc này còn phạm hồ đồ, Vương phi như vậy muốn có ích lợi gì? Chuyện liên quan đến đại cục, nàng ta chỉ nhìn chăm chăm vào một mẫu ba phần đất của mình, lòng dạ hẹp hòi, không rộng lượng, như vậy cũng được sao.”

Khang Vương cười theo, “Mẫu phi dạy phải.”

Mặc dù đã thương lượng đôi sách với Phùng quý phi rồi, Khang Vương vẫn còn chưa yên tâm, nên kẻ sát vào bên tai Phùng quý phi nói mấy lời kín đáo, Phùng quý phi cười như không cười nhìn hắn, “Con học được thủ đoạn hạ lưu này từ đâu? Man nữ phiên bang không giống với quý nữ trung nguyên, không phải mất danh tiết rồi thì nhất định chịu theo.”

Khang Vương cười đều, “Dù sao nàng ta còn là một cô nương, nếu như thất thân rồi, chẳng lẽ còn sợ nàng ta chạy mất hay sao? Đây mới là không có sợ sẩy đây.”

Phùng quý phi mắng hần mấy câu, “Hay cho không bi ối, phi, lời nói dơ bẩn này, chỉ nghe đã dơ bẩn lỗ tai ta.”

Tuy rằng mắng, nhưng không ngăn cản, Khang Vương đã biết nàng ngầm cho phép, mừng rỡ.

Khang Vương lại nói đùa mấy câu với Phùng quý phi rồi vội vã cáo từ đi, trở về phủ Khang Vương của hắn.

Phùng quý phi đưa mắt nhìn Khang Vương đi xa, nhìn bóng lưng anh tuấn của hắn, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo tự hào. Nhi tử này của nàng có tâm kế lòng dạ cỡ nào, có quyết đoán cỡ nào.

Khang Vương trở lại Vương phủ của hắn, đã về mặt tươi cười trở lại hậu điện, thương lượng chuyện hà hê này với Thẩm Minh Họa, “... Ngươi ra mặt đi, như vậy cũng không khiến nàng ta nghi ngờ, để cho nàng ta yên tâm vào phủ. Ngươi là thiên kim Tướng phủ, thuở nhỏ đọc thuộc thi thư, kiến thức bất phàm, tự nhiên biết vị trí Thổ Ty Vương Ngạc Tây quan trọng cỡ nào, nếu có thể nạp nàng ta vào phủ, bốn vương lo gì đại sự không thành? Phu quý thể vinh, cũng là một chuyện tốt đối với ngươi.”

Những ngày qua Khang Vương bị sắc đẹp và yêu mị của Hứa trắc phi mê hoặc, hiếm đến chỗ Thẩm Minh Họa. Khó khăn lắm mới tới một lần, lại vì thương lượng với Thẩm Minh Họa chuyện nạp trắc phi vào phủ, cho dù Thẩm Minh Họa liên tục nhắc nhở mình “Yên tâm dưỡng thai, tất cả đều là chuyện nhỏ”, nhưng nàng vẫn tức giận, ngực cảm thấy đau đớn âm ỉ.

“Thì ra Vương gia muốn nạp trắc phi, lại còn là suy nghĩ vì ta?” Trong giọng nói của Thẩm Minh Họa không tự chủ mang theo ý tứ châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Khang Vương vốn mặt cười, nghe được lời này của Thẩm Minh Họa, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, “Vương phi đây là có ý gì? Không chịu sao?” Ánh mắt hần âm u, “Chẳng lẽ nhất định phải để mẫu phi sai người dạy bảo, người mới bằng lòng thuận theo bốn vương sao?”

Thẩm Minh Họa không khỏi đỏ bừng cả mặt.

Phùng quý phi chỉ có một nhi tử là Khang Vương, yêu hơn cả tính mạng, có một lần Khang Vương và Thẩm Minh Họa tranh chấp, Khang Vương bị tức giận nói cho Phùng quý phi, Phùng quý phi đau lòng nhi tử, sai nữ quan tâm phúc đến Khang Vương phủ thay nàng khiển trách Thẩm Minh Họa một trận.

Nữ quan kia hết sức cay nghiệt vô lễ, lại mang danh Phùng quý phi đến đây, Thẩm Minh Họa không thể làm gì khác đành nhẫn nhịn nghe, sau đó giận đến nằm trên giường hai ngày, nước cơm không vô.

Thẩm Minh Họa lớn lên trong Thẩm gia như sao vậy quanh trắng sáng, chưa từng bị khuất nhục như vậy.

Sắc mặt Khang Vương tràn đầy chán ghét và vứt bỏ, khinh thường hừ một tiếng, “Thẩm Minh Họa, người nhìn đó mà làm đi.” Phẩy tay áo bỏ đi.

Thẩm Minh Họa ngây ngốc ngồi trên ghế dựa bằng gỗ tử đàn khắc hoa, cho dù Tăng ma ma hay đám người Như Ký khuyên can, cầu khẩn như thế nào, nàng đều không nhúc nhích, như lão tăng nhập định.

Hồi lâu sau, một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống từ trên khuôn mặt nàng.

--

Tối hôm đó, Thẩm Tướng áo xanh mũ nồi, chỉ mang theo một tôi tớ thân cận, lặng lẽ đến phủ Khang Vương.

Lúc hần xuất hiện trước mặt Thẩm Minh Họa, Thẩm Minh Họa đầu tiên ngó ra, sau đó nở nụ cười khổ sở, “Ông nội, ngài tới làm thuyết khách thay cho Khang Vương sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Tướng dùng ánh mắt thương hại nhìn nàng.

Thẩm Minh Họa cười đến càng thêm khổ sở, “Xem ra, cháu không đoán sai.”

Trượng phu của nàng muốn nàng ra mặt trợ giúp hần nạp một trắc phi thân phận cao quý vào phủ, tiện gia tăng thế lực cho hần, lợi thế cho hần. Còn ông nội của nàng lại đến khuyên nàng, khuyên nàng phục tùng trượng phu của nàng, nhu thuận, độ lượng tự mình ra mặt, thay Khang Vương phủ đón về một vị trắc phi, một vị trắc phi thân phận giống như công chúa dị tộc.

“Thổ Ty Vương thật sự quá quan trọng.” Thẩm Tướng ôn tồn nói: “Họa nhi, chúng ta không thể để cho cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương đến Lâm gia. Đạo lý này, không cần ông nội nói, cháu cũng hiểu.”

Thẩm Minh Họa chua xót trong lòng, nước mắt như dây trần châu bị đứt không ngừng chảy xuống, “Được rồi, cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương không thể đến Lâm gia, cháu hiểu, cháu hiểu. Nhưng mà, chẳng lẽ Thẩm gia, Trịnh gia, Phùng gia còn có La gia, các nhà đều không có con em vừa độ tuổi sao? Không thể cười hời hợt hoàng vị cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương kia, nhất định phải nhét vào phủ Khang Vương, ngày ngày xuất hiện trước mặt cháu sao? Ông nội, ngài có nghĩ tới không, nếu như trong phủ Khang Vương nhiều thêm một vị trắc phi có thân phận như vậy, cháu ngủ có còn dám nhắm mắt hay không sao?”

Thẩm Tướng im lặng hồi lâu, nói: “Khang Vương điện hạ sẵn có ý đó, Thẩm gia không tiện làm trái.”

Thẩm Minh Họa thê lương vô hạn, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, vị cô nương kia vốn chỉ cần đến phe Khang Vương là được, là con em gia đình nào cũng không quan trọng. Nhưng Khang Vương điện hạ thứ nhất nhà nào đều không yên tâm, thứ hai hần rất thích mỹ nhân, nên cố ý nhét vào Khang Vương phủ. Đây là một chuyện cực kỳ nhỏ bé đối với ông nội, sao ông nội có thể vì một vị trắc phi mà khiến Khang Vương điện hạ không hài lòng chứ? Đương nhiên là theo hần, có đúng không?”

Thẩm Tướng hồi lâu không nói gì.

“Họa nhi, cháu là người hiểu chuyện, đừng làm chuyện vô ích.” Giọng Thẩm Tướng vẫn rất bình tĩnh.

Thẩm Minh Họa cười thâm gât đầu, “Dạ, cháu là người hiểu chuyện, cháu không làm chuyện hồ đồ. Ông nội yên tâm, cháu sẽ tỏ vẻ rộng lượng khảng khái của cháu cho công chúa dị tộc kia xem, nói cho nàng biết cháu không chỉ không ghen tỵ, còn rất thích nàng, để cho nàng yên tâm mạnh dạn đến Khang Vương phủ.”

Thẩm Tướng gật gù đầu, xoay người định đi.

“Ông nội!” Thẩm Minh Họa gọi hân lại.

Thẩm Tướng quay lưng về phía nàng, giọng bình thường không gọn sóng, “Họa nhi, còn có chuyện gì sao?”

Thẩm Minh Họa đi từng bước một tới sau lưng hân, nhỏ giọng hỏi: “Ông nội, cháu biết sự tình cho tới bây giờ, hỏi nhiều cũng vô ích. Nhưng mà, nếu như cháu không hỏi ra, thật sự không cam lòng. Ông nội nhìn thử hậu viện của Hoài Viễn Vương, lại nhìn hậu viện của Khang Vương xem, chẳng lẽ không cảm thấy mình đã chọn lầm người rồi sao? Cháu không hiểu, vì sao không phải là Hoài Viễn Vương, vì sao không phải là Hoài Viễn Vương...”

Nghĩ đến phủ Hoài Viễn Vương gió êm sóng lặng, Lâm Đàm hạnh phúc mãi mãi, Thẩm Minh Họa ghen ghét dữ dội, đỏ ngầu cả mặt.

Nam tử to lớn như vậy, hạnh phúc như vậy, tại sao chỉ có Lâm Đàm.

Thẩm Minh Họa nàng là thiên kim Tướng phủ, chẳng lẽ không mạnh hơn Lâm Đàm sao?

Thẩm Tướng không quay đầu lại, Thẩm Minh Họa không nhìn thấy được sắc mặt của hân, trong giọng nói lại nghe ra được ý tứ phiền muộn tiếc nuối: “Họa nhi, năm đó ông nội đã từng gặp mặt Hoài Viễn Vương, và tỏ ý kết thân...”

“Cái gì?” Thẩm Minh Họa thốt tim.

Thẩm Tướng chậm rãi xoay người, về mặt tịch liêu, nhẹ giọng nói: “Hân cự tuyệt.”

“Nha.” Thẩm Minh Họa si ngốc ồ một tiếng, ánh mắt trống rỗng.

Thẩm Tướng dịu giọng nói: “Họa nhi, chuyện cũ không thể ngăn, việc chưa xảy ra có thể cản, không cần suy nghĩ những chuyện này nữa, đổi mặt tới tương lai thôi.”

An ủi Thẩm Minh Họa mấy câu, thấy nàng vẫn ngơ ngác, trong lòng cũng có mấy phần khó chịu, lại dặn dò một phen, xoay người đi.

Đau đớn nơi đáy lòng Thẩm Minh Họa như lan tràn đến khắp toàn thân, sắc mặt như tro tàn, một môi yếu ớt.

“Ông nội!” Thẩm Tướng đã đi ra đến ngoài cửa rồi, Thẩm Minh Họa như từ trong mộng mới tỉnh, bước nhanh mấy bước tiến lên kéo ống tay áo của hân, sắc mặt tha thiết, “Ông nội, hân... hân lấy lý do gì để cự tuyệt, rốt cuộc là cái gì?”

Thiên kim Tướng phủ, tuổi vừa niên hoa, tài mạo song toàn, có một không hai, cô nương như vậy, sao hân nhẫn tâm cự tuyệt chứ? Sao nhẫn tâm chứ?

Thẩm Tướng hơi bất đắc dĩ, “Hân... hân nói đã định hôn sự rồi... Đây đương nhiên là hân nói vậy, chẳng qua chỉ lấy cớ mà thôi...”

“Vậy sao.” Thẩm Minh Họa chán nản tinh thần, cúi đầu.

Hân là hoàng tử, sao có thể đã định hôn sự mà triều thần cũng không biết chứ? Đây dĩ nhiên chỉ là lấy cớ mà thôi, nói trắng ra chính là người ta không muốn, không có ý định này.

Thẩm Minh Họa chậm rãi buông ống tay áo Thẩm Tướng ra.

Thẩm Tướng đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, “Họa nhi, cháu là cháu gái trưởng của ông nội, hiện giờ đã có thân phận Khang Vương phi, tương lai của Thẩm gia liền ký thác vào trên người cháu. Cháu, ngàn vạn lần không được cô phụ kỳ vọng của ông nội đó.”

“Dạ, tở phụ.” Thẩm Minh Họa ngây ngốc đáp.

Thẩm Tướng thở dài nhỏ đến không thể nghe thấy, “Ông nội đi đây, Họa nhi, tự giải quyết cho tốt.”

Bóng lưng nhỏ nhả của hân dần dần biến mất, không nhìn thấy nữa.

Trên mặt Thẩm Minh Họa dâng lên vẻ thâm trầm, nụ cười quỷ dị. Ha ha, chuyện này thật nực cười, thì ra ông nội đã từng đề cập đến chuyện kết thân với hân, nhưng hân cự tuyệt, hân cự tuyệt... Cao Nguyên Diệu, chẳng lẽ cháu gái của Thẩm Tướng không đáng tiền như vậy sao, người chưa lập gia đình, nàng chưa gả, Thẩm gia cầu hôn, người lại không hề suy tính chút nào như vậy sao...

--

Vào một buổi sáng trời trong nắng ấm, Chu thái hậu triệu Điền phu nhân và Tề Văn vào Dưỡng Ninh cung.

Chu thái hậu tán dương Điền phu nhân không dứt, “Đã sớm nghe nói nữ nhi Thổ Ty Vương có tính tình sáng khoái, là vị nữ trung hào kiệt, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Điền phu nhân rất khiêm tốn, “Thái hậu nương nương quá khen.”

Chu thái hậu thấy Tề Vân, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, “Thì ra nữ nhi của Điền phu nhân xinh đẹp như vậy.” Cười nói với mọi người trong điện: “Hôm nay các người may mắn được thấy, gặp được mỹ nữ tuyệt thế như vậy.”

Tương Dương trưởng công chúa và Phùng quý phi, Thẩm Minh Họa mấy người đều ở đây, tự nhiên cũng theo Chu thái hậu có ý tứ ca ngợi mẹ con Điền phu nhân và Tề Vân. Người khác coi như bỏ qua, Thẩm Minh Họa nghe những lời này, lại nhìn Tề Vân sáng rõ hơn cảnh xuân, trong lòng thật sự ngọt ngào không thôi.

Lâm Đàm mang a Hạo và a Hân thỉnh an Chu thái hậu, cũng đang ở đây, nghe Chu thái hậu khích lệ, Lâm Đàm liền mỉm cười nói cho hai đứa, “Vị cô nương xinh đẹp kia chính là cô nương Tề gia đã đưa ngựa thấp nhỏ màu trắng cho di nhỏ của các con đó. Di nhỏ của các con rất thích vị cô nương này, đặc biệt mở tiệc mời nàng ở Tùng Hạc lâu, trước lúc chia tay còn rất lưu luyến, kéo tay người ta không buông đó.”

A Hân cười hi hi, lon ta lon ton chạy tới, ngira khuôn mặt nhỏ nhắn lên gọi Tề Vân là “Tỷ tỷ”, cười vô cùng đáng yêu.

“Bối phận sai rồi.” Lâm Đàm cười nhắc nhở, “A Hân, di nhỏ của con gọi Tề cô nương là tỷ tỷ, con nên gọi là cô hoặc dì mới đúng.”

“Chọn tỷ tỷ.” A Hân cười càng thêm ngọt ngào.

Lâm Đàm thế mới biết a Hân còn nhớ rõ lời nói ngày hôm đó, không khỏi khẽ mỉm cười. A Hân, nữ nhi ngoan, trí nhớ của con tốt như vậy từ khi nào thế? Thật đúng là quá không lưu ý rồi.

Tề Vân thấy khuôn mặt nhỏ bé y hệt đoá hoa của a Hân đã lòng mềm nhũn, ngồi xổm người xuống dịu dàng nói chuyện với bé, “Nói là chọn tỷ tỷ sao? Chọn tỷ tỷ gì vậy?”

A Hạo cất bước trang trọng đi tới, đứng ở bên cạnh muội muội a Hân.

A Hân rất thích cười, hân lại nghiêm túc hơn nhiều, nhưng hai hài tử đều là con nít xinh đẹp như nắm tuyết, vừa nhìn đã khiến lòng người vui vẻ.

Tề Vân thấy một a Hân đã lòng tê ngứa, chờ thấy long phượng thai cùng đứng trước mặt nàng, lòng thật sự đã hòa tan, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Hai hài tử này lại định bướng bỉnh gì vậy?” Chu thái hậu vui vẻ hỏi.

Lâm Đàm cười lắc đầu, “Bà nội, cháu cũng không hiểu nhiều lắm. A Hạo và a Hân càng lúc càng lớn, lời nói hành động thường ra ngoài dự tính của người khác, kể cả cháu và phụ vương của hai đứa đều thường không đoán được hai đứa sẽ nói ra cái gì, sẽ làm chuyện gì.”

Chu thái hậu cười thấy rằng không thấy mất, “Hài tử lớn còn không phải đều như vậy sao, như vậy mới có ý tứ đấy.”

Lâm Đàm hiền dịu gật đầu, “Bà nội nói đúng lắm.”

A Hân cười ngọt hơn, a Hạo ưỡn bộ ngực nhỏ lên, khí vũ bất phàm.

Tề Vân mỉm cười nhìn hai đứa.

Mấy người Chu thái hậu, Lâm Đàm đều giống vậy.

Khác biệt chính là, đám người Chu thái hậu, Tương Dương trưởng công chúa vẻ mặt tràn đầy cung chiêu, đám người Phùng quý phi và Thẩm Minh Họa lại ghen tỵ, hâm mộ, khinh thường đủ loại cảm xúc đan xen, phức tạp khó tả.

“Chọn tỷ tỷ.” A Hân cười hi hi, lộ ra hàm răng trắng đáng yêu.

“Cười mọ về.” A Hạo không cười, nghiêm mặt rất nghiêm túc, ba chữ này lại nói ra rõ ràng khác thường.

“Cười mọ về?” Chu thái hậu không khỏi ngạc nhiên.

Tương Dương trưởng công chúa cũng ngây ngốc, “A Hạo tiểu oa nhi này đây là... nói thật sao?”

Lâm Đàm kích động trong lòng, “A Hạo, nhi tử ngoan, con thật đúng là quá thân thiết với cậu con rồi đó. Con ấy, quả thật giống với di nhỏ con khi còn bé vậy đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không chỗ nào không thắng. Không được không được, nhi tử ngoan, con đoạt danh tiếng của di nhỏ con, đi ấy sẽ không chào đón con, lần tới gặp mặt sẽ cãi nhau với con đó...”

Phùng quý phi đang có tính toán trong lòng, lại biết chuyện Lâm gia mở tiệc mời Tề gia ở Tùng Hạc lâu, nghe được lời a Hạo nói, con tức ầm ầm xông lên, thật sự muốn mở miệng mắng a Hạo một trận. Nhưng mà, đây đang ở Dưỡng Ninh cung, ở trước mặt Chu thái hậu, cho dù mượn lá gan nàng cũng không dám tùy ý giương oai, chỉ đành ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nghe thử xem a Hạo hài tử này nói cái gì chứ, đây không phải làm khó Tề tiểu thư người ta rồi sao?”

Vừa nói chuyện, còn cố ý liếc nhìn Lâm Đàm, rõ ràng đang nhắc nhở: Nhi tử của ngươi thật mất mặt, nhanh đi quản lý.

Còn trong lòng Thẩm Minh Họa lại trăm mối ngón ngang. Cười mọ, cười mọ, nếu như lời a Hạo đứa nhỏ này nói thành thật, Tề Vân sẽ gả cho Lâm Khai

rồi, Khang Vương phủ sẽ không có một vị trắc phi có lực uy hiếp, đây đương nhiên cực kỳ tốt. Nhưng mà, nếu thật sự như vậy, thế lực phe Hoài Viễn Vương sẽ tăng lên, Khang Vương lại sẽ bị nhục nặng nề... Trong lúc nhất thời, Thẩm Minh Họa cũng không phân rõ được mình rốt cuộc đang chờ đợi cái gì, không biết theo ai.

Lâm Đàm khẽ mỉm cười, “Hai hài tử này mới ba tuổi, tiểu tâm linh còn hỗn độn, lời hai đứa nói ra có lúc không chỉ người lớn không hiểu có ý tứ là gì, kể cả chính chúng cũng chưa chắc đã biết.”

Tương Dương trưởng công chúa rất đồng tình, “Đúng vậy, người từng nuôi hài tử đều biết rõ, hài tử nói chuyện thường thường không giải thích được, đây là chuyện khó tránh khỏi.”

Điền phu nhân cười nói: “Lúc tiểu nữ còn nhỏ, thường một mình ê ê a a, người lớn vốn nghe không hiểu, con bé lại biết tự mình thoải mái vui vẻ đấy.”

Tề Vân tự nhiên thông dong không giống với quý nữ kinh thành, sau khi a Hạo nói “Cưới mợ về”, nàng chỉ đồ ửng mặt, khôi phục rất nhanh, thái độ bình thường, “Chọn tỷ tỷ, cưới mợ về, hai câu này đặt bên cạnh nhau dường như có hàm nghĩa đặc biệt gì đó sao?” Thoải mái đối đãi tài rồi.

Lâm Đàm nhiều thêm vài phần thường thức đối với nàng.

Tề Vân ứng đối rất hợp với tâm ý của nàng.

Bản thân Lâm Đàm không phải nữ tử gặp chuyện chỉ biết đỏ bừng mặt tay chân luống cuống, gặp chuyện chỉ biết nhờ người khác giúp đỡ, cũng không tin Lâm Khai cưới nữ tử như vậy về sẽ sống hạnh phúc. Nàng vẫn thích cô nương giống như Tề Vân. Nhanh nhẹn, thông minh, nhưng không đến mức quá lộ ra, đến mức khí thế bức người.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Tề Vân dịu dàng hỏi hai đứa bé, nhưng hai tiểu oa nhi này làm sao có thể giải thích rõ ràng với nàng được, a Hân chỉ biết cười lấy lòng, a Hạo lại khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, dùng ánh mắt trách cứ nhìn nàng. Giống như đang vô thanh khiển trách: “Sao ngươi lại không hiểu cả chuyện này chứ?”

Tề Vân bị hân nhìn đến hơi xấu hổ, cũng áy náy.

Lâm Đàm thông thả đi tới, “A Hạo, a Hân, đây là tỷ tỷ tốt của di nhỏ các con đó, nếu như các con đắc tội nàng, di nhỏ sẽ tính sổ với các con.”

“Tính sổ sao.” A Hân đảo tròn mắt to, quay người lại nhào lên trên đùi Lâm Đàm, “Nuơng, trốn, trốn.” Nghe lời này định trốn đi, không để cho di nhỏ tìm được.

A Hạo lại lập tức giơ tay nhỏ bé che miệng, còn cảnh giác nhìn quanh, giống như di nhỏ của hắn sẽ từ trên trời giáng xuống, đột nhiên bay đến trước mặt hắn tính sổ với hắn.

Hành động mang tính trẻ con của hai tiểu oa nhi này khiến Chu thái hậu, Tương Dương trưởng công chúa, Điền phu nhân nhìn thấy mà mềm lòng, “Đừng hù dọa đứa bé.”

“Nghe thử xem, sợ di nhỏ như vậy, sau này gặp lại Lâm Thẩm ta phải hỏi con bé xem, bình thường con bé hù dọa hài tử như thế nào.”

Điền phu nhân thích tiểu a Hân cười vui vẻ hơn, vội nói: “Không cần trốn, không cần trốn, di nhỏ sẽ không tính sổ với hai đứa, bởi vì hai đứa vốn không đắc tội Tề tỷ tỷ của di nhỏ mà.”

Tề Vân cũng cười, “Đúng vậy, vốn không đắc tội ta, sẽ không tính sổ.”

Tề Vân vừa nói ra lời kia, hiệu quả nhanh chóng, a Hân lập tức không núp nữa, lại mặt cười ngọt ngào, a Hạo cũng không che miệng, đoạn trang đứng ở đó, trên mặt có vẻ bình tĩnh không tương xứng với độ tuổi của hắn.

“Thử nhìn hai tiểu huynh muội này xem, cơ trí bao nhiêu!” Chu thái hậu cười không khép được miệng.

“Quý linh tinh.” Tương Dương trưởng công chúa cười híp mắt.

Điền phu nhân chân thành khen ngợi, “Hoàng trưởng tử và hoàng trưởng tử phi có đôi tiểu bảo bối này, thật sự quá thoải mái vui sướng rồi.”

Chu thái hậu và Trương Dương trưởng công chúa hết sức công nhận.

Phùng quý phi và Thẩm Minh Họa lại trong lòng không có tư vị gì.

Con cháu phủ Khang Vương vẫn luôn là tâm bệnh chung của hai nàng.

Mục đích hôm nay của Phùng quý phi chính là khiến Tề Vân biết được Khang vương tôn quý và tao nhã, biết được Khang Vương phi Thẩm Minh Họa rộng lượng và hiền huệ, tiện dụ dỗ Tề Vân cam tâm tình nguyện trở thành Khang Vương trắc phi, tiện giúp nhi tử bảo bối của nàng tranh thủ được ủng hộ của Thổ Ty Vương bá chủ một phương này. Trước mặt nàng không có cách nào nhắc tới Khang Vương ở trước mặt nhiều người như vậy, nhưng không phải Khang Vương phi đang ở đây sao, nàng tự nhiên sẽ há miệng ra được, “Điền phu nhân, Tề tiểu thư, mặc dù ta không biết Mật tộc có phong tục tập quán gì, nhưng nữ tử thiên triều luôn luôn tao nhã hiền huệ, cũng sẽ không ghen tỵ lung tung. Giống như Khang Vương phi chính là nữ tử xuất thân từ Thẩm Tướng phủ tôn quý, được nuôi dạy tốt đẽ nhất, phủ Khang Vương mỹ nhân đông đảo, nàng chưa bao giờ ghen tuông, rất độ lượng, là tấm gương cho nữ tử noi theo.”

Khóe miệng Lâm Đàm hơi vênh lên.

Vị Phùng quý phi này thật thần kỳ, vào lúc này nhi tử của nàng chỉ là một Thân Vương, nàng vừa mở miệng đã là “Phủ Khang Vương mỹ nhân đông đảo”, đây là định hủy đi đài của nhi tử nàng rồi hay định hủy đi danh tiếng của nhi tử nàng đây.

Phùng quý phi vẫn còn đang bàn luận viên vông, sắc mặt của Điền phu nhân đã thay đổi.

Nàng được Thổ Ty Vương nuông chiều nhiều năm, sau khi lớn lên gả cho lang quân như ý, sinh con đường cái, vô cùng ân ái, chỗ thiếu sót duy nhất chính là Tề lão phu nhân thường thuận miệng quấy rầy nàng. Mà những năm này Tề lão phu nhân vẫn luôn treo trên miệng chính là nạp thiếp, nạp thiếp, Điền phu nhân nghe thấy mấy chuyện này lại cảm thấy nhức đầu, cực kỳ tức giận.

“Quy củ của Thiên triều là như vậy sao?” Điền phu nhân mỉm cười, “Mật tộc lại không phải. Người Mật tộc chúng ta đa số một chồng một vợ, hiếm có nam nhân nào tam thê tứ thiếp. Quý phi nương nương, xin cho ta lớn mật nói một câu, thân là nữ tử, ta cảm thấy vẫn một chồng một vợ mới thỏa đáng, nếu để cho ta giống như Khang Vương phi, có lẽ ta không làm được.”

Phùng quý phi không ngờ Điền phu nhân thẳng thắn như vậy, ngẩn ngơ.

Trong cung hiếm có ai nói chuyện thẳng thắn như vậy.

Phùng quý phi bất ngờ không kịp đề phòng, hơi bối rối nói: “Điền phu nhân là nữ tử Mật tộc, có lẽ có chỗ không giống với nữ tử Thiên triều ta. Phụ thân Tề tiểu thư là người Hán, nghe nói từ nhỏ học chính là sách thánh hiền, nên càng giống với nữ tử Thiên triều chúng ta đi.”

Tề Vân tỏ vẻ sáng sủa hào phóng, thẳng thắn không hề quanh co lòng vòng giống như Điền phu nhân, “Quý phi nương nương, thường ngôn nói ‘Có mẹ sao thì có con vậy’, ta giống như mẫu thân ta.”

Phùng quý phi rất ngưỡng mộ.

Trong mắt Thẩm Minh Họa lóe lên hắc hắc. Muốn Tề Vân làm trắc phi? Nàng và mẫu thân nàng Điền phu nhân luôn chỉ thích một chồng một vợ ghét tam thê tứ thiếp, quý nữ như vậy mà người còn muốn để cho người ta làm trắc phi? Nằm mơ đi. Mới vừa rồi nàng nhìn thấy Tề Vân còn rất chua chát khó chịu trong lòng, thật sự buồn bực, nhưng lúc này lại cảm thấy tốt hơn nhiều.

Phùng quý phi ngoài cười nhưng trong không cười, “Điền phu nhân là quý nữ Mật tộc, sẽ nghĩ như vậy ngược lại thì thôi đi, phụ thân Tề tiểu thư là người Hán, không thể nghĩ như vậy mới đúng. Tề tiểu thư có từng đọc ‘Nữ giới’ chưa? ‘Người xưa sau khi sinh hạ nữ nhi ba ngày, đặt con ngủ ở dưới giường, lấy con thoi dệt vải bằng đất nung cho con làm đồ chơi. Sau đó, tắm gội trai giới, đến từ đường kính báo với tổ tiên về việc hạ sinh nữ nhi. Để nằm dưới giường để thể hiện rằng nữ nhân phải biết khiêm nhường. Sau đó với với người hòa nhã nhân nhĩ. Lấy thoi dệt vải bằng đất nung cho chơi vì sau này nữ nhi sẽ là người lo việc canh cửi, lao động khổ cực trong nhà. Trai giới kính báo tổ tiên, vì bổn phận của phụ nữ là bếp núc, phải chuẩn bị rượu và thức ăn thơm mát sạch sẽ, giúp chồng lo việc tế tự tổ tiên. Ba điều trên là thói thường của phụ nữ, là cái gốc để lập nữ thân, cũng là lời dạy kinh điển từ xưa đến nay về lễ nghi phép tắc’, nữ tử trời sinh yếu nhược, cần có đủ khiêm tốn nhân nhĩ...”

(*) Nguồn: https://ph.tintong.vn/Home/NuDucViYeu?d=NuDucViYeu_3.html

Tề Vân vô cùng hiếu kỳ, “Xin hỏi quý phi nương nương, vậy ‘Nam giới’ là gì thế?”

“‘Nam giới’ cái gì?” Phùng quý phi bị nàng hỏi đến ngẩn người.

Tề Vân tỏ vẻ thần nhiên, “Quý phi nương nương thẳng thắn mà nói về ‘Nữ giới’, thế gian có âm dương, có nam nữ, thánh nhân đã làm ‘Nữ giới’, vậy cũng có ‘Nam giới’ chứ? ‘Nam giới’ này nói gì vậy?”

Phùng quý phi bị nàng hỏi há hốc mồm cứng lưỡi, không trả lời được.

Người lỗ mãng, man nữ này, Phùng quý phi thầm mắng trong lòng.

Nàng chỉ dám mắng trong lòng, thật sự không dám mắng ra ngoài miệng. Thứ nhất nàng còn ôm vọng tưởng, định lừa gạt Tề Vân vào phủ Khang

Vương, thứ hai Tề Văn có thân phận đặc biệt, tuy rằng nàng là quý phi trông coi lục cung, nhưng cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Người Mật tộc sùng kính Thổ Ty Vương, nếu như Thổ Ty Vương vung cánh tay hô lên, tất nhiên sẽ kêu người tụ tập, cháu gái ngoại của hắn, sao có thể bị người nhục mạ ngay mặt được.

Chu thái hậu vui vẻ, “Lời nói của hài tử ngày hôm nay thật có ý tứ. A Hạo và a Hân hai tiểu oa nhi này đã rất thú vị rồi, lời Tề tiểu thư hài tử này nói lại có một phong vị khác.” Quay đầu sang cười nói với Điền phu nhân: “Ngày thường lệnh ái nhất định được nuông chiều đi, mới ngày thơ hoạt bát, sáng rỡ động lòng người như thế.”

Điền phu nhân khiêm tốn, “Trên con bé có sáu ca ca, đến lượt con bé mới là nữ oa, chẳng phải thành vật báu trong nhà rồi sao? Thật sự nuông chiều chút, không hiểu chuyện. Ta ngược lại thật sự thường nghĩ tới dạy bảo cho tốt, nhưng bắt buộc đi không chỉ ông ngoại con bé không cho, kể cả cha và các ca ca của con bé đều không cho, khiến cho ta không có cách nào.”

Chu thái hậu lắc đầu, “Nuông chiều thì đúng là nuông chiều rồi, nhưng không phải không hiểu chuyện.”

Phùng quý phi nghe ra được trong lời nói của Chu thái hậu rất tán thưởng Tề Văn, trong lòng bất giác sốt ruột, “Tề Văn này khó chơi như thế, cố tình thái hậu còn nghiêng về phía nàng ta, ta khuyên không được rồi? Như thế, chỉ có thể dùng sức mạnh thôi. Haizz, vẫn là Vĩ nhi nhìn xa hiểu rộng, sớm chuẩn bị chiều kia, buồn cười thay ta còn cảm thấy dơ bẩn hạ lưu, hiện giờ xem ra đó là biện pháp duy nhất. Dùng thủ đoạn như vậy ở trong cung. Thôi, dù sao trông coi lục cung chính là ta, làm chút chân tay cũng không phải chuyện khó gì.”

Điền phu nhân lại khen ngợi a Hạo và a Hân, “Hai hài tử này mới khiến cho ta cảm thấy mới mẻ đó, ta chưa từng gặp tiểu oa nhi thông minh lanh lợi như vậy.”

Mất Chu thái hậu híp lại thành đường kẻ, “Trong những cháu chất của ta, chỉ có a Hạo và a Hân là long phượng thai, nếu bàn về thông minh lanh lợi, đó chỉ là một phần, kể cả phụ thân của hai đứa còn kém hai đứa đó.”

Phùng quý phi nghe được bọn họ khen Tề Văn, rồi lại khen đến long phượng thai, đau bao tử một trận.

Cho đến bây giờ phủ Khang Vương chỉ có một tiểu nữ hài nhi, hơn nữa còn là thứ xuất, thêm vào đó thân thể không được tốt, nếu như so con cháu nhiều với phủ Hoài Viễn Vương, Phùng quý phi có thể tức hộc máu.

“A Hạo và a Hân hai hài tử này thật sự vô cùng dễ thương.” Phùng quý phi cười như không cười nhìn Lâm Đàm, “Đây đều do hoàng trưởng tử phi dạy dỗ tốt. Phải nói hoàng trưởng tử phi thật có khả năng, không những có thể giúp chồng dạy con, còn quản lý phủ Hoài Viễn Vương đến một giọt nước không lọt, trong phủ không hề có một rắc rối phi thiếp thất đấy.”

Nàng đây đang mơ hồ chỉ ra Lâm Đàm ghen tỵ, không độ lượng rộng rãi dung người.

Lâm Đàm khẽ cười cười.

Phùng quý phi không phải mẹ đẻ, dưỡng mẫu của Hoài Viễn Vương, cũng không phải là mẹ cả, nàng quản những chuyện này có vẻ như duỗi tay quá dài, quản quá rộng, vô cùng khiến người ghét. Cố tình nàng tuyệt đối không có tính tự giác, còn cứ nói ra ở trước mặt Chu thái hậu, Trương Dương trưởng công chúa, haizz, có phải vì người này trông coi lục cung quá lâu, bị quyền lực che mắt, tình thế gì cũng không nhìn ra rồi không.

“Là thật sao?” Điền phu nhân cảm thấy rất hứng thú hỏi, “Hoàng trưởng tử phi làm được như thế nào vậy? Ta cảm thấy rất đáng gờm.”

Bản thân Điền phu nhân có thể làm được, nàng cảm thấy không có gì cả, dù sao nàng một mực sống ở Mật tộc, phần lớn tộc nhân đều như vậy, huống chi nàng là nữ nhi của Thổ Ty Vương, Mật tộc vốn không thể có nhà nào có can đảm dám đưa nữ nhi cho Tề Tướng quân. Lâm Đàm lại không giống, Vương phủ nhà nào trong kinh thành mà không oanh oanh yến yến đây sẵn, sao Lâm Đàm có thể một mình một cõi.

“Thật ra thì cũng không có gì.” Lâm Đàm cười, “Là bởi vì Vương gia nhà ta chỉ yêu một đôi nhi nữ, vì vậy mới có thể như thế. Vương gia nhà ta nói rồi, Hoài Viễn Vương phủ không chỉ là nhà của chàng và ta, cũng là nhà của hai hài tử, nếu trong nhà thêm ai, đương nhiên phải được hai hài tử tiếp nhận, yêu thích mới được. Hai hài tử này trừ mẫu thân ra không thích mỹ nhân khác, nên Vương gia nhà ta không đón người khác vào phủ.”

“Thì ra là vì hài tử.” Điền phu nhân bừng tỉnh hiểu ra.

“Đúng, tất cả đều vì hài tử.” Lâm Đàm cười đến tao nhã thong dong.

Phùng quý phi không khỏi cắn răng, thầm mắng Lâm Đàm giảo hoạt.

Tất cả đều vì hài tử, lời nói này dường như hoàng cố nào chứ.

Trong lòng, trong miệng Thẩm Minh Họa đều là đắng chát, còn đắng hơn cả ăn hoàng liên. “Hai hài tử này trừ mẫu thân ra không thích nữ nhân nào khác?” Là Hoài Viễn Vương trừ Lâm Đàm ra không thích nữ nhân nào khác đi. Lâm Đàm, người có tài đức gì, Hoài Viễn Vương sẽ chung tình với người, toàn tâm toàn ý, tình thâm không dời.

Chu thái hậu háng giọng một cái.

Trong Dưỡng Ninh cung nhất thời yên tĩnh lại, kể cả hai tiểu oa nhi a Hạo và a Hân đều không lên tiếng nữa.

Tất cả mọi người rất cung kính chờ Chu thái hậu mở miệng.

Chu thái hậu nhìn mọi người chung quanh điện, nhàn nhạt nói ra: “Hậu viện các Vương phủ có bao nhiêu mỹ nhân, ai gia mặc kệ. Ai gia chỉ cần cháu chất. Các cháu của ai gia xuất thân hoàng tử, thuở nhỏ được nuôi dạy tốt đẹp, không có ai tham luyến nữ sắc trầm mê ôn nhu hương, trong phủ nuôi nhiều mỹ nhân cũng vì con cháu, không phải vì mua vui. Lui về sau trong Dưỡng Ninh cung này của ta, không cho nói đến Vương phủ nhà nào có bao nhiêu mỹ nhân, chỉ cho phép nói Vương phủ nhà nào lại thêm chất trai, chất gái cho ai gia. Các người nhớ không?”

Giọng Chu thái hậu bình tĩnh, không hề mau lẹ, nhưng đám người Phùng quý phi nghe vào trong tai lại cảm thấy trong lòng rét lạnh, vội cung kính đáp ứng, “Dạ, thái hậu nương nương.”

Phùng quý phi cảm thấy trên mặt nóng lên. Những lời này của Chu thái hậu không phải cố ý nói với nàng, nhưng rõ ràng nói chính là nàng. Làm quý phi chấp chương lục cung nhiều năm, sao nàng có thể không hồ thẹn được.

Tương Dương trưởng công chúa vội nói: “Mẫu hậu, đâu chỉ có trong Dưỡng Ninh cung của người, hể trong lục cung, đều không cho nói đến mỹ nhân Vương phủ gì mới đúng. Con hiểu rõ những đứa cháu này của con, trời sinh thuần lương, lại có danh sự dạy dỗ, không có một ai là đồ háo sắc. Nạp mỹ nhân chính là vì con cháu, không nạp mỹ nhân cũng là vì con cháu, mỹ nhân này liệu có gì hay mà nhắc đến chứ? Lui về sau trong cung chỉ cho phép nói về hài tử.”

“Chuẩn.” Chu thái hậu gật đầu.

Tương Dương trưởng công chúa cười nhìn Phùng quý phi, “Quý phi nương nương, người có nghe rõ không?”

Mặt Phùng quý phi đỏ bừng, hận dưới mặt đất không có cái lỗ để chui vào trốn tránh trận ngượng ngùng này. Nhưng trên mặt đất không nứt ra, nàng cũng không có chỗ trốn, không thể làm gì khác hơn đành cúi thấp đầu đáp ứng, “Dạ, nghe rõ ràng. Thái hậu nương nương, vậy thần thiếp phân phó, trong lục cung không nhắc đến chuyện mỹ nhân các Vương phủ nữa.”

“Vâng đúng rồi.” Tương Dương trưởng công chúa hài lòng gật đầu, “Những người kia tính là thứ gì chứ, đáng để nhắc đến trước mặt lão nhân gia người sao?”

Phùng quý phi xấu hổ không thôi.

Chu thái hậu sai người gọi Thẩm Minh Họa đến trước mặt, “Cháu ấy, cái gì cũng không cần suy nghĩ nhiều, cẩn thận sinh con ra mới là chuyện đúng đắn. Chuyện trong phủ Khang Vương lớn hơn nữa cũng không sánh bằng hài tử trong bụng cháu.”

Hốc mắt Thẩm Minh Họa đã ươn ướt, nhỏ giọng nói: “Bà nội, cháu đâu biết.” Sờ bụng bằng phẳng, một dòng nước ấm chảy qua trong lòng.

Hôm nay là lần đầu tiên Điền phu nhân và Tề Vân vào cung, trong cung bày tiệc chiêu đãi, bữa tiệc này do Phùng quý phi chủ trì. Nàng lựa chọn vị trí ở Tích Tú sơn, nơi này đá xếp chồng độc đáo, bậc thềm uốn lượn, trên đỉnh ngắm cảnh Trúc Ngự có thể nhìn ra cảnh sắc bốn phía, phía dưới cũng có địa thế rộng rãi, phân bố đá hiểm thấy, cây mọc tươi tốt, tình thú dồi dào.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đám người Chu thái hậu, Tương Dương trưởng công chúa, Điền phu nhân, Lâm Đàm cùng đi dạo trên núi, hoạt động gân cốt, sau đó ở trong đình ngắm cảnh, xem cuộc vui, nói chuyện.

Phùng quý phi lại nháy mắt với Thẩm Minh Họa, Thẩm Minh Họa bắt đắc dĩ, mỉm cười nói: “Tề tiểu thư cô nương trẻ tuổi, chắc thích chơi đùa hiếu động, cảnh sắc Tích Tú sơn này không tệ, ta và người đi chung quanh một chút, được chứ?”

Tề Vân vội đứng lên, “Vương phi nương nương đang có thai đó, nào có thể chứ.” Uyển chuyển cự tuyệt.

Phùng quý phi nóng nảy trong lòng, âm thầm nắm chặt lấy Thẩm Minh Họa, Thẩm Minh Họa nở nụ cười, “Chuyện này có là gì chứ? Thái y còn kêu ta mỗi ngày đi lại nhiều chút, nói là dưỡng thai cũng không thể ngồi cả ngày, ngược lại không tốt cho thai nhi.”

Tề Vân nửa tin nửa ngờ, “Thật sao? Ta xem phong cảnh hay không cũng không sao cả, không cần mệt mỏi đến Vương phi nương nương mới đúng.”

Thẩm Minh Họa đang khuyên lơn Tề Vân, trong lúc lơ đãng quay đầu, lại thấy đôi mắt đen như mực của a Hạo đang nhìn mình chăm chăm, không khỏi

hoảng hốt một trận, miễn cưỡng cười nói: “A Hạo, người cũng đi vui đùa một chút với chúng ta, được chứ?”

A Hạo chăm chú nhìn Thẩm Minh Họa, Thẩm Minh Họa càng chột dạ.

Nhìn Thẩm Minh Họa thật lâu, a Hạo lắc đầu nhỏ, “Không muốn, ra ngoài phải đi theo nương.” Dứt khoát cự tuyệt.

“Nghe thử xem, mọi người mau nghe thử xem.” Chu thái hậu chỉ vào a Hạo, mừng rỡ cười không ngậm miệng được, “Ra cửa phải đi theo nương, hài tử này sao lại thông minh như thế chứ, có chủ ý như thế chứ?”

“A Hạo coi như không lừa đi được chứ sao.” Trương Dương trưởng công chúa cười híp mắt.

Điền phu nhân lại thương yêu không thôi, “Ra cửa phải đi theo nương, không được chạy loạn, hài tử như vậy thật sự bớt lo.”

A Hạo dựa vào trên đầu gối Lâm Đàm, nhàn nhã tự đắc nhìn mọi người, nghe mọi người khích lệ hân, a Hân cũng cười hi hi, “Đi theo nương, đi theo.” Đầu nhỏ dựa vào trên vai a Hạo. A Hạo bình tĩnh nhìn mọi người, giờ cánh tay nhỏ ôm lấy nàng, “A Hân ngoan.”

Điền phu nhân thấy một đôi long phượng thai như thế, thật sự thèm thuồng, “Quá làm người ta ưa thích rồi.”

Chu thái hậu vui vẻ nhìn Lâm Đàm, “Mẫu thân của a Hạo và đại ca nàng đều là long phượng thai đó, khi còn bé nhất định cũng đều đáng yêu.”

Trương Dương trưởng công chúa ngăn người say mê, “Mẫu thân a Hạo và đại ca nàng khi còn bé sẽ có dáng vẻ như thế nào? Lâm Thị giảng và La phu nhân thật có phúc khí.”

Điền phu nhân rất động lòng, như có điều suy nghĩ nhìn Tề Văn.

Tề Văn vốn có tâm sự, bị Điền phu nhân nhìn như vậy, mặt lập tức đỏ bừng, “Nương, con muốn ra ngoài đi dạo.” Nàng nhỏ giọng nói.

Điền phu nhân dĩ nhiên tùy theo nàng.

Chu thái hậu cũng vui vẻ ha ha nói: “Đi đi, núi này cũng không cao quá, đường cũng dễ đi, mang nhiều nội thị cung nữ chút, mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút.”

Tề Văn và Thẩm Minh Họa đáp ứng, cùng đi ra ngoài ngắm phong cảnh.

Phùng quý phi vui sướng trong lòng, cũng đi ra ngoài bố trí diễn kịch, tiệc rượu.

Trương Dương trưởng công chúa cười nói: “Điền phu nhân, chúng ta vẫn là lần đầu tiên gặp mặt, theo lý thuyết có mấy lời ta không nên nói. Nhưng mà ta người này luôn luôn ruột dạ ngoài da, vẫn không nhịn được muốn nhắc tới với người, nếu nói sai rồi, người bỏ qua cho.”

Điền phu nhân vội nói: “Sao có thể chứ? Trương công chúa điện hạ nhất định nói lời hữu ích, ta rửa tai lắng nghe.”

Trương Dương trưởng công chúa cười chỉ a Hạo, “Ta ấy, chính là rất thích hài tử này rồi, cho dù là một lời nói con nít của thằng bé, ta cũng sẽ coi là thật. Điền phu nhân, lệnh ái còn chưa gả cho người, có đúng không? Đây vừa đúng dịp, chuyện lớn cả đời cậu a Hạo còn chưa có tin tức đấy.”

“Cười mỵ về.” A Hạo đứng dậy đi tới trước mặt Điền phu nhân và Trương Dương trưởng công chúa, sắc mặt nghiêm túc, mồm miệng rõ ràng.

“A Hạo cháu nói thật hả?” Trương Dương trưởng công chúa mừng rỡ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của a Hạo lên không nói lời gì hôn một cái.

A Hạo lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

“Cô à, bây giờ a Hạo có thể phân rõ ràng nam nữ.” Lâm Đàm nhin cười, “Hề là nữ nhân muốn ôm hân hôn hân, hân đều không quá vui mừng, kể cả bà ngoại và dì nhỏ của hân đều giống vậy, cô cũng không khác...”

“Tiểu tử thúi này, còn nghịch ngợm hơn cha hân khi còn bé đấy.” Trương Dương trưởng công chúa nghe lấy làm ly kỳ.

Lâm Đàm hé miệng cười, “Còn có cô à, mới vừa rồi cô nói không đúng. Mặc dù Lâm gia định cầu hôn, nhưng cầu hôn cũng cần phải long trọng chính thức mới được, mới vừa rồi cô nhắc đến giống như nói giỡn. Không thể như vậy, Lâm gia thành ý cầu hôn, sau đó sẽ mời người làm mai tới cửa.” Lâm Đàm nhìn về phía Điền phu nhân, giọng nói thành khẩn.

Điền phu nhân tỉnh tỉnh thẳng thắn, nghe vậy mừng rỡ, “Thật sao? Nhà ta cũng đang định cầu hôn Lâm gia đó, nhưng mà, cha a Văn nói quy củ của người Hán là gia đình nhà gái phải dè dặt, ta không thể làm gì khác hơn đành chờ một chút.”

Chu thái hậu và Trương Dương trưởng công chúa nghe Điền phu nhân nói chuyện thẳng thắn như vậy, không khỏi bèn nhìn nhau cười.

Vị ái nữ của Thổ Ty Vương này thật sự khác quý nữ trung nguyên rất lớn.

“Điền phu nhân, sau đó Lâm gia sẽ mời bà mai đến cửa.” Lâm Đàm mừng rỡ.

Mặc dù La phu nhân đã sớm nói Lâm Khai và Tề Văn vừa thấy đã yêu, nhưng Lâm Đàm rốt cuộc vẫn chưa thấy được tình hình hai bên, trong lòng hoang mang, bây giờ nghe Điền phu nhân nói như vậy, đã biết rõ La phu nhân nói thật, hôn sự này quả nhiên do ông trời tác hợp cho, hai bên tình nguyện.

Lâm Đàm vui mừng như rơm, Trương Dương trưởng công chúa lại vỗ bàn, “Mời người làm mai cái gì? Ở đây có một người thích hợp làm bà mai nhất, a Đàm cháu không nhìn thấy sao?”

Lâm Đàm giật mình, vội nói: “Vậy làm phiền cô.”

Trương Dương trưởng công chúa hừ một tiếng, “Kêu đại ca cháu nhanh chóng đến phủ trưởng công chúa cầu khẩn ta đi. Nếu như cầu khẩn ta đây mềm lòng, ngày mai ta sẽ đi; nếu như không nói lời hay, không có cách nào lay chuyển ta, ta sẽ kéo dài đến mười ngày nửa tháng, để cho hân gấp gáp mà không có cách gì.” Nói mà tất cả mọi người đều cười.

Điền phu nhân kéo a Hạo qua hôn hỏi hân, “A Hạo, cậu cháu sắp cưới vợ rồi, cháu có vui mừng không?”

A Hạo căng thẳng gật gật đầu.

Đáng vẻ nhỏ bé này đừng nói đáng yêu chọc người ta yêu thích bao nhiêu.

A Hân cũng đi tới trước mặt Điền phu nhân, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười lấy lòng, “Cưới vợ về.”

“Cưới đi, cưới đi.” Điền phu nhân mở cò trong bụng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của a Hân lên hôn một cái.

A Hân thật vui mừng, quay mặt bên kia sang, “Còn nữa, còn có.” Ý bảo Điền phu nhân lại hôn bé, Điền phu nhân vui mừng vô hạn, lại nâng mặt nhỏ bé bên kia của bé lên hôn một cái.

“Hai tiểu oa nhi thật đáng yêu, nhưng mà ta vẫn thích tiểu nữ oa như a Hân hơn.” Điền phu nhân cười nói.

A Hạo khinh thường quay đầu

Điền phu nhân kỳ quái, “A Hạo có ý là không hiếm lạ ta thích hân sao?”

Lâm Đàm cười tươi, “Không phải. Ta đoán thằng bé ghen tỵ, đố kỵ, nhưng thằng bé không chịu biểu hiện ra.”

Đầu nhỏ của a Hạo càng ngẩng cao.

Mọi người đều cười ầm lên.

Tề Văn và Thẩm Minh Họa đi đến bên cạnh một sơn động tĩnh lặng, Thẩm Minh Họa mệt mỏi, muốn dừng lại nghỉ chân một chút.

Tề Văn liền theo nàng ngồi xuống.

Có một tiểu cung nữ đáng vẻ khiêm tốn phục tùng bưng một tách trà nóng trong xanh lá mang vàng cho Tề Văn, Tề Văn đưa lên mũi ngửi thử, khẽ mỉm cười.

Trong tay Thẩm Minh Họa cũng cầm một tách trà, nhưng tim đập thình thịch, sự chú ý rơi hết lên trên người Tề Văn. Nàng vừa mong đợi Tề Văn uống, nàng tiện báo lại cho đám người Phùng quý phi, Khang Vương, lại vừa mong đợi Tề Văn không uống, tránh khỏi trúng kế, không thể vào phủ Khang Vương, tăng thêm một tên kinh địch cho mình. Tâm tư chuyển tới chuyển lui, cuối cùng kể cả bản thân nàng đều cảm thấy hồ đồ rồi.

Tề Văn cầm tách trà, vuốt ve hồi lâu.

Trái tim Thẩm Minh Họa vẫn treo lên.

Cũng may, cuối cùng Tề Văn đã uống tách trà này rồi.

Qua không bao lâu, Tề Văn nhắm mắt nhắm hai mắt lại. Thẩm Minh Họa vừa đáng tiếc, vừa thương hại, lại cảm thấy thê lương, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Tề Văn hồi lâu, xoay người, chậm rãi đi ra ngoài sơn động.

Trong sơn động hoàn toàn yên tĩnh.

Tề Văn lẳng lặng úp mặt trên bàn.

Có một nam tử thanh niên áo gấm khom lưng đi vào, nhìn Tề Văn úp mặt trên bàn cười đều.

Nụ cười của hân thật ti tiện, cực kỳ bỉ ổi.

Tề Văn nghe thấy có tiếng bước chân, miễn cưỡng chống đỡ ngẩng đầu lên, “Ngươi, ngươi là ai? Là ai?”

Trước mắt Khang Vương xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, đầu tiên ngẩn ngơ, sau đó lại mừng rỡ như điên, “Cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương lại xinh đẹp như vậy sao? Ta thật có diễm phúc!” Nước miếng của hắn đều sắp chảy xuống, cười đắm đuối, “Mỹ nhân nhi, ta còn có thể là ai chứ? Đương nhiên chính là tình lang của nàng rồi.”

Thấy dáng dấp Tề Vân thật xinh đẹp, vào lúc này bị trúng thuốc ánh mắt ngơ ngác, càng có sức quyến rũ khác thường, không nhận được giờ tay định vuốt ve gò má của nàng

Tề Vân dùng hết hơi sức toàn thân lui về phía sau, “Không cho tới đây, tới nữa ta kêu người đến!”

Khang Vương cười ha ha, “Kêu người đến? Mỹ nhân nhi, người chung quanh đây đều đã được bốn vương dọn dẹp sạch sẽ rồi, vốn không có ai. Nàng kêu đi, gọi đi, cho dù nàng kêu rách cổ họng cũng sẽ không có đáp lại nàng!”

“Bên cạnh không hề có người sao, rất tốt!” Ánh mắt của Tề Vân chợt sáng tỏ, cười nhạt một tiếng, “Không có ai thì tốt, bản cô nương giết người đồ đảm tặc này, cũng sẽ không có ai biết!”

Về ngay góc, vô lực mới vừa rồi hoàn toàn biến mất hết không thấy, trong tay nàng xuất hiện một thanh chủy thủ nhỏ nhỏ, sắc bén.

Khang Vương hít một hơi khí lạnh, “Người... người...”

Vào lúc này hắn cực kỳ tức giận, không lựa lời nói, “Man nữ, đúng là man nữ!”

Tề Vân khinh miệt, “Giống như ta được gọi là man nữ, còn ngã xuống đất mặc người xâm lược thì gọi là thù mị sao? Phi! Kẻ ngu mới tình nguyện làm thực nữ như vậy đó.”

Trong tay cầm tiểu chủy thủ, từng bước một đến gần Khang Vương.

Trước mắt Khang Vương là một khuôn mặt xinh đẹp mà mang theo sát khí, vừa thích lại vừa sợ hãi.

“Vi sao người không thể làm một thực nữ chứ? Lịch sự một chút, dịu dàng thanh nhã.” Khang Vương bị khí thế của Tề Vân chấn nhiếp, từng bước một lui về phía sau, trong miệng còn cố gắng khuyên.

“Phi, vậy không gọi là thực nữ, được gọi là không có tiền đồ!” Tề Vân nhở ra.

Khang Vương lần mò chung quanh, muốn tìm cho mình một món vũ khí thuận tay, nhưng đây là một sơn động, bên trong bố trí nguyên vật liệu tại chỗ, kể cả cái bàn, băng ghế ngồi đều là đá, bộ đồ trà các thứ đã sớm được dọn sạch sẽ, hắn muốn tìm một vũ khí thật sự không dễ dàng.

Tề Vân bay lên một cước, đá vào ngực Khang Vương.

Khang Vương tay không tác sát, trong tay Tề Vân lại có một thanh tiểu chủy thủ sắc bén, hắn đã sợ trước, không khỏi luống cuống tay chân.

“Người kêu đi, kêu đi.” Chủy thủ trong tay Tề Vân tung bay trên dưới, châm chọc nói: “Người to miệng kêu đi, xem thử xem có ai đến cứu người hay không!”

Khang Vương vô cùng chật vật.

Tề Vân đạp một cước đá ngã Khang Vương, chủy thủ đâm về phía mặt hắn!

Khang Vương hồn bay phách tán.

Đúng vào thời khắc chi treo màn chuông này, Lâm Thâm từ bên ngoài chạy vào, “Tề tỷ tỷ, hạ đao lưu người! Người này không giết được!”

Chủy thủ của Tề Vân đã đến trước cổ Khang Vương, lại cứng rắn dừng lại.

“Tại sao không thể giết?” Tề Vân cau mày.

Lâm Thâm nhảy chân sáo tới đây, cười hi hi, “Tề tỷ tỷ, bởi vì hắn là nhi tử của hoàng đế bệ hạ nha. Hắn chết hay sống, chúng ta không làm thay được, để hoàng đế bệ hạ định đoạt đi.”

Mặc dù Khang Vương không ra gì cũng là nhi tử ruột của hoàng đế, không phải hắn không thể chết được, nhưng mà không thể chết trên tay người khác, không thể chết dưới tình huống hoàng đế không biết. Nếu như không do hoàng đế tự mình xử tử Khang Vương, đó không phải là xử phạt ác nhân, mà đang khiêu chiến quyền uy của hoàng đế.

Tề Vân cười nhẹ, “Hắn cũng không nói hắn là nhi tử của hoàng đế bệ hạ, ta nào biết được?” Cây chủy thủ lại thu về bên hông.

Khang Vương đã chảy cả nước mắt ra, ngồi phịch trên đất.

Lâm Thâm lại gần hắn, hơi hăng hái nhìn.

“A Thấm, hần có gì hay mà nhìn? Xấu chết được.” Tề Vân tỏ vẻ ghét bỏ.

Lâm Thấm cười hì hì móc ra một ống tròn nhỏ ở trong lồng ngực, “Muội muốn nhìn kỹ đáng về hiện giờ của hần, lại nhìn đáng về sau khi hút độc khí của hần, sẽ thành như thế nào.”

Khang Vương đã từng ăn thiệt ống tròn nhỏ này rồi, sợ nhảy lên, “Lâm Thấm, ngươi... ngươi định làm gì?”

Lâm Thấm bướng bỉnh cười cười, “Ta không định làm gì cả nha, chỉ định mê ngất ngươi thôi. Tỷ tỷ ta nói rồi, ngươi ấy, nhớ ăn không nhớ đánh, còn có thể sinh chủ ý xấu. Ta đòi cái này từ chỗ tỷ tỷ, muốn tới thôi một cái.”

Khang Vương muốn tránh, nhưng có Tề Vân ở đây, nào cho phép hần nhúc nhích? Tề Vân giẫm một chân lên trên người Khang Vương, nạt nhỏ: “Không được nhúc nhích! Dám nhúc nhích lung tung bản cô nương sẽ giết chết ngươi!”

Lâm Thấm cười hì hì gio ống tròn nhỏ lên, quan sát chốc lát, thổi về phía Khang Vương.

Cả người Khang Vương vô lực, “Lâm Thấm, ngươi còn nhỏ như vậy, sao đã hư hỏng thế...” Mềm nhũn nằm trên đất.

“Dùng thật tốt.” Lâm Thấm cầm ống tròn nhỏ, tỏ vẻ cảm khái.

Tề Vân lại gần nhìn một chút, “Sẽ phun khí độc sao? A Thấm, thứ này cũng không có gì mà, nhìn muội vui mừng thành như vậy.”

Lâm Thấm không phục, “Muội đã sớm muốn chơi rồi, nhưng vẫn không có cơ hội. Hôm nay khó khăn lắm mới có thể thổi một lần.”

Tề Vân không hiểu, “Nếu khí độc này không đã thương người thì chỉ có thể mê choáng người thôi, muội tùy tiện thổi về phía một thị tỷ nào đó là được. Còn đã thương thân thể người, vậy tìm từ từ thổi một cái cũng là nên. Sao lại vẫn không có cơ hội chứ.”

Lâm Thấm nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, “Haizzz, không thể như vậy, như thế sẽ bị nhị ca của mọi nói chết đó.”

Tề Vân ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Sẽ bị nhị ca nói chết, là có ý gì?

“A Thấm, nhị ca của muội rất thích dạy dỗ sao?” Tề Vân hỏi.

“Không phải thích dạy dỗ bình thường.” Lâm Thấm thương thức ống tròn nhỏ trong chốc lát, lại thu nó vào trong ngực, “Ca ấy rất thích buồn lo vô cớ, sợ cha nương và đại ca đại tỷ sẽ làm hư muội, cho nên cả ngày lẫn đêm ca ấy đều canh chừng muội chăm chăm, nhất định phải dạy dỗ muội thành bé ngoan.”

Tề Vân không khỏi mỉm cười, “A Thấm muội đã rất ngoan rồi.”

Hài tử như vậy còn không trầm trở khen ngợi, vậy hài tử nào có thể trầm trở khen ngợi chứ.

Lâm Thấm làm mặt quỷ, “Không phải vậy đâu, nhị ca của muội cảm thấy muội còn có thể có chỗ thay đổi. Ca ấy, chính là một tiểu cổ hủ, thích làm lão sư của muội, thích trông chừng dạy dỗ muội, không ngại cực khổ, ngày ngày phải lên lớp cho muội.”

“Thì ra nhị ca của muội là như vậy.” Tề Vân mỉm cười.

Nhị ca là như vậy, thế... đại ca nên có đáng về gì đây...

Lâm Thấm cất kỹ ống tròn nhỏ, kéo Tề Vân đi ra ngoài, “Tề tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, để tên bại hoại này nằm trên đất lạnh một lúc, tỉnh táo một chút.”

Tề Vân nắm tay nhỏ bé của nàng đi ra ngoài, hơi ngạc nhiên, “A Thấm, muội có thể tùy ý ra vào hoàng cung sao?”

Lâm Thấm cười bướng bỉnh, “Muội đương nhiên không thể tùy ý ra vào hoàng cung rồi, nhưng mà Luân ca ca và a Dục thì có thể đó. Muội giả thành tiểu thái giám của a Dục đi vào, hì hì, sau khi đi vào mới đổi thành xiêm y của muội.”

“Mấy đứa thật nghịch ngợm đi.” Tề Vân không khỏi buồn cười.

“Đó là đương nhiên, muội cùng với Luân ca ca còn có Cao Nguyên Dục từ nhỏ đã ở bên nhau, có thể cùng chơi đùa.” Lâm Thâm không then thùng khoác lác.

Sắp đến cửa động thì Tề Vân nghiêng tai lắng nghe, “Có người đến.” Ý bảo Lâm Thâm trốn trước.

Lâm Thâm cảm thấy chuyện này chơi rất vui, cười hi hi trốn sang bên cạnh, Tề Vân trốn sang bên kia.

Một tiểu cung nữ đang ngó dáo dác, giống như kẻ trộm đi vào bên trong nhìn xem, có thể bởi vì trong sơn động tương đối u ám, ánh mắt của tiểu cung nữ này giống như mắt chó sói, lóe lên ánh sáng xanh.

Tề Vân cau mày.

Đây chính là tiểu cung nữ mới vừa bưng trà cho nàng.

“Làm cái gì?” Tề Vân quát khẽ một tiếng nhảy ra, chặn tiểu cung nữ này đi tiếp.

Tiểu cung nữ này sắc mặt tái nhợt, nghẹn ngào gào lên, “Ngươi... sao ngươi lại...”

Tề Vân không thích nghe giọng nói đáng ghét như thế, nâng nắm đấm nhỏ nhún lên, “Câm mồm! Không cho kêu loạn!”

Tiểu cung nữ này bị sợ đến run rẩy lên, “Không... không dám kêu loạn... nô tỳ không dám kêu loạn...”

“Tề tỷ tỷ, đừng ra tay đừng ra tay, cẩn thận một môi tỷ.” Lâm Thâm vội vàng chạy đến, thò tay vào ngực lấy bảo bối của mình, trong miệng sốt ruột nói: “Đừng một môi tỷ nha, đến đây, để cho muội thổi lần nữa.”

“A Thâm muội thật thích chơi.” Tề Vân thân nhiên cười, gạt ngã tiểu cung nữ này trên đất, để cho nàng ta quỳ xuống, “A Thâm, thổi đi.”

Lâm Thâm mặt mày hớn hớn, lấy ống tròn nhỏ ra, nhẹ nhàng thổi về phía tiểu cung nữ này.

Một luồng khí bay ra, tiểu cung nữ sợ hãi trong lòng, “Cái này, đây là cái gì, là cái gì?” Mềm nhũn té xuống.

“Thật là bảo bối.” Lâm Thâm liếc nhìn tiểu cung nữ trên đất, lại liếc nhìn ống tròn nhỏ trong tay, thích không thôi.

Tề Vân không nhịn được nói: “A Thâm, muội thấy thứ này chơi rất vui sao? Chờ khi về ta đưa cho muội thêm mấy cái.”

Lâm Thâm mừng rỡ, “Tề tỷ tỷ, thứ này rất quý giá nha, là Hàn đại phu đưa cho tỷ tỷ muội phòng thân trước khi đi đó. Tỷ tỷ muội cũng chỉ có một cái, trừ phi gặp phải người xấu, tỷ ấy sẽ không chịu dùng đâu.”

Tề Vân tự phụ cười một tiếng, “Đối với người Mật tộc mà nói thì không tính là gì, a Thâm, hôm nào ta đưa mấy thứ tinh xảo cho muội chơi.”

Lâm Thâm vui sướng gật đầu, “Được đó, thật tốt quá.”

Vui mừng một lúc, nắm tay Tề Vân đi ra ngoài, Lâm Thâm vẫn tỏ khổ, “Nhưng mà, cho dù Tề tỷ tỷ tặng muội rất nhiều, muội cũng chỉ có thể dùng khi gặp phải người xấu thôi, bình thường không thể chơi.”

Tề Vân suy nghĩ một chút, “Ta đưa muội mấy ống không đựng thuốc bột đi, như vậy muội có thể cầm coi như món đồ chơi rồi.”

Lâm Thâm nghe mà thật vui mừng, “Như vậy nhị ca sẽ không nói muội nữa, ừm, như vậy thì được.”

Ra khỏi sơn động, Lâm Thâm lại buồn bực, “Hả, cậu muội đâu rồi? Cậu dẫn muội tới đây mà.”

Tề Vân ngây ngốc, “A Thâm, cậu muội dẫn muội tới?”

Lâm Thâm gật đầu, “Đúng vậy, muội giả trang thành tiểu thái giám của Cao Nguyên Dục đi vào cung với hắn, sau đó thay xiêm áo, cậu dẫn muội tới đây. Mới vừa rồi trước khi muội đi vào sơn động, cậu vẫn còn ở bên cạnh muội đấy.”

“Đại khái hắn nhìn thấy muội và ta bình yên vô sự, nên đi chỗ khác thôi.” Tề Vân suy nghĩ một chút, an ủi Lâm Thâm như vậy.

Lâm Thâm ngoeo đầu suy nghĩ một chút, “Ừm, có lẽ như vậy đi, cậu muội cũng rất thích chơi, không thích cứ mãi đứng yên một chỗ.”

Sau khi hai nàng ra ngoài không bao lâu đã gặp được La Giản đang đi tuần tra.

La Giản một thân quân phục, nhìn có vẻ anh khí bùng bùng, uy phong凛凛.

Lâm Thâm thấy hắn hết sức vui mừng, nhảy nhót đi qua gọi cậu.

La Giản cười ôm Lâm Thấm đặt lên trên một núi đá ven đường, “A Thấm, chuyện làm thuận lợi hay không thuận lợi?”

Lâm Thấm cười hì hì, gờ hai ngón tay với hấn, “Hai lần, cậu, cháu thôi thành công hai lần.”

La Giản vui vẻ, “Xem cháu có vẻ nghiện rồi, một ngày thôi hai lần cơ đấy.”

Lâm Thấm hài lòng rồi, nhỏ giọng hỏi La Giản, “Cậu, sao đột nhiên không thấy cậu vậy?”

La Giản vò đầu, “Cậu thấy cháu và Tề cô nương này nói chuyện rất ăn ý, trong động lại không có chuyện gì nữa, cho nên đi ra vài bước. A Thấm, sau đó cháu không gặp phải chuyện gì chứ?”

Lâm Thấm cười, “Cũng không còn chuyện gì, chính là có tiểu cung nữ thò đầu dáo dác nhìn vào trong, hại cháu lại lấy bảo bối ra phun nằng ta. Haizzz, phí của trời, phí của trời mà.” Tò vẻ giống như rất tiếc.

La Giản an ủi nằng vài câu, “A Thấm, đồ chính là để dùng, khí độc phun hết rồi cậu lại tìm người phối ra cho cháu, không đáng tiếc, không đáng tiếc nữa.”

Lâm Thấm vui mừng không thôi.

Tề Vân cũng cười tươi.

Lâm Thấm nhảy xuống khỏi núi đá, kéo Tề Vân qua nhiệt tình giới thiệu, “Cậu, đây là Tề tỷ tỷ của cháu đó, cháu và tỷ ấy rất tốt. Tề tỷ tỷ, đây là cậu của muội, cậu đang nhậm chức trong Kim Ngô vệ.”

Tề Vân biết La phu nhân xuất thân từ phủ Tấn Giang Hầu, như vậy vị trước mắt chính là thế tử phủ Tấn Giang Hầu La Giản rồi, nên lễ phép chào hỏi: “Xin chào La thế tử.”

La Giản chặc chặc than thở, “Vị này chính là cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương sao? Quả nhiên không giống bình thường, không giống bình thường.”

Lâm Thấm cười đến không khép được cái miệng nhỏ nhắn lại.

Nghe La Giản khen Tề Vân, còn vui mừng hơn khen chính nằng đấy.

“Cậu, trước đừng vội khen Tề tỷ tỷ của cháu, bên kia còn có chuyện phiền toái.” Lâm Thấm chỉ vào sơn động kia, “Khang Vương ở bên trong đó đấy, còn có tiểu cung nữ kia, hai người này đều bị cháu thôi một phát, bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh đó.”

La Giản vỗ ngực, “Yên tâm, giao cho cậu là được.”

Cẩn dặn xong những chuyện này, La Giản tiến vào trong sơn động khắc phục hậu quả, Lâm Thấm kéo Tề Vân lên trên núi ngắm phong cảnh, “Địa thế nơi này cao, từ Ngự Cảnh đình có thể nhìn xuống toàn bộ Tử Cẩm thành, khí thế hào hùng, khiến cho lòng người sáng khoái.

Phong cảnh trước mắt thật đẹp, Tề Vân lại không có lòng thương thức, “A Thấm, sau đó sẽ thế nào?”

Lâm Thấm thờ dãi như đưa đám, “Haizzz, vào lúc này Luân ca ca và a Dục đã kéo hoàng đế bệ hạ đi qua sơn động một chuyến rồi, hoàng đế bệ hạ đại khái sẽ nhìn thấy chuyện không được tốt lắm, bên kia đang náo nhiệt đó. Nhưng mà, tỷ là cô nương gia, muội cũng là tiểu cô nương, chúng ta không tiện đi xem náo nhiệt đâu. Thôi, chúng ta ngắm phong cảnh đi, phong cảnh cũng rất đẹp mắt.”

Tề Vân thấy vẻ tiếc nuối trên khuôn mặt của nằng, hiển nhiên không được đi xem náo nhiệt là một chuyện rất khó chịu đối với nằng, không khỏi cười nhẹ.

Thật là một hài tử không có tâm sự.

Chân núi, Phùng quý phi vốn đang ước chừng Khang Vương đã thành chuyện tốt rồi, định tự mình đến sơn động xem một chút, khuyên Tề Vân vào Khang Vương phủ. Lúc này hoàng đế lại bị Lương Luân và Cao Nguyên Dục kéo tới, Phùng quý phi không ngờ hoàng đế bệ hạ sẽ đích thân đến đây, trong lúc nhất thời hơi hoảng hốt. Lúc này trong sơn động nhất định là... Nếu như Tề Vân thức thời một chút còn may, nếu như nằng ta không thức thời, đã mạn phách lối làm vỡ lở chuyện này lên, đến trước tai mặt bệ hạ, vậy phải làm thế nào mới được chứ? Nhưng chỉ hoảng loạn trong chốc lát, Phùng quý phi đã lại ổn định xuống, hừ, nữ nhân chính là nữ nhân, không nhận mệnh không được, một nữ nhân thất thân còn có thể như thế nào? Bởi vì cho dù nằng ta tài giỏi thế nào, cho dù cao quý thế nào, một khi thất thân đều không đáng giá tiền, Khang Vương có thể đón nằng ta vào phủ cũng dễ làm thôi, còn cầu xa cái gì chứ? Hơn nữa, Khang Vương là con ruột của bệ hạ, địa vị thân vương cao quý, lại anh tuấn tiêu sái độc nhất vô nhị, cho dù có thể làm trắc phi của hấn cũng là một loại phúc khí. Nếu tương lai Khang Vương bay thẳng lên nữa, còn có vinh hoa phú quý lớn hơn nữa đang chờ nằng ta, không tính bạc đãi nằng ta.

Phùng quý phi càng nghĩ càng tự tin.

Nếu là nữ nhân thông minh thức thời, chắc chắn sẽ không náo loạn. Nếu như nằng ta thật sự muốn xé thể diện tùy tiện giày vò người, vậy cứ nói nằng ta cố tình ôm ấp yêu thương dụ dỗ Khang Vương là được, tóm lại, nếu như chuyện này vỡ lở lên, luôn là nữ nhân thua thiệt.

Lương Luân và Cao Nguyên Dục kéo hoàng đế lên trên núi giải sầu, “A Thấm lên trên núi ngắm cảnh rồi, chúng ta cũng đi.”

Hoàng đế vốn sao cũng được, nghe nói Lâm Thâm lên núi trước, liền nói: “Sao tiểu a Thâm lại không đợi chúng ta, một mình lên trên núi trước? Chúng ta đi tìm nàng đi.”

Dẫn theo Lương Luân và Cao Nguyên Dục cùng với mười mấy tên nội thị, chậm rãi đi dọc theo đường núi lên.

Trong đình nghỉ mát giữa lưng chừng núi, Thâm Minh Họa vốn đang rảnh rang ngồi trong đình nghỉ ngơi, thấy trên đường núi xuất hiện một bóng dáng màu vàng sáng, mười mấy tên nội thị vây quanh, ngồi cũng ngồi không yên, đứng phắt dậy.

Ánh mặt trời quá mạnh, Thâm Minh Họa bị chiếu đến hơi choáng váng.

Sao bệ hạ lại đi lên đây chứ? Sao biết được chứ?

Nàng đột nhiên cảm thấy sự tình không được tốt.

Thâm Minh Họa vội vàng rời khỏi đình nghỉ mát.

Đoàn người hoàng đế không chút vội vàng đi đến bên cạnh sơn động, Cao Nguyên Dục đã vượt trước một bước đi đến cửa sơn động, “Phụ hoàng, ngài có mệt không? Đi vào nghỉ ngơi một chút được không?”

Lương Luân bóp eo, “Không đi nổi nữa, mệt mỏi, cậu, nếu không chúng ta vào trong sơn động nghỉ một lúc?”

Hoàng đế cười như không cười nhìn Lương Luân, lại nhìn Cao Nguyên Dục đang niềm nở mong chờ, nhẹ nhàng nói: “Được, vậy vào trong ngồi một chút.”

Lương Luân vui sướng cười nhẹ, “Cậu, mời.”

Cao Nguyên Dục đã chạy tới đỡ hoàng đế đi vào trong, “Phụ hoàng, ngài chậm một chút.”

Hoàng đế liếc nhìn hắn, “Thôi đi, trẫm còn không già đến mức để cho con đỡ đâu.”

Cao Nguyên Dục ăn vạ không chịu buông, “Phụ hoàng bệ hạ, ngài để Dục nhi dốc hết hiếu tâm đi.”

Hoàng đế thuận tay cho hắn một roi, “Đề cho con dốc hết hiếu tâm này.”

Trong sơn động, Khang Vương nằm ngửa mặt lên trời, thân trên mặc xiêm áo, nhưng thân dưới lại cởi bỏ, một tiểu cung nữ nằm trên người hắn, mặt đối mặt với hắn, tư thế rất bất nhã.

Lương Luân xoay người không dám nhìn, “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.”

Cao Nguyên Dục hú lên quái dị, che mắt, “Mắc cỡ chết người, mắc cỡ chết người! Sao nhị ca lại không biết xấu hổ vậy? Ban ngày đánh nhau với tiểu cung nữ, lại còn đánh nhau không mặc quần áo ở trong sơn động tẩm tối tĩnh mịch này, vừa xấu hổ người lại vừa khiến người sợ hãi!”

Sắc mặt hoàng đế tái xanh.

Các nội thị cũng bị sợ đến ngừng hô hấp.

Đây chính là trong cung, tất cả nữ nhân trong cung đều thuộc về hoàng đế, Khang Vương hồ đồ với tiểu cung nữ ở hậu cung...

Nếu hoàng đế không truy cứu chuyện này thì thôi, nếu như hoàng đế muốn truy cứu, tội danh có thể rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng... Làm nhị tử chạm vào nữ nhân của phụ thân, tỷ nữ của phụ thân, làm cha sẽ có phản ứng gì? Phụ thân khác nhau không giống nhau.

Có phụ thân chỉ cười trừ, thậm chí sẽ thưởng nữ nhân kia cho nhị tử; có phụ thân sẽ nổi giận, hận không thể giết chết nhị tử ruột của mình...

Hoàng đế sẽ là phụ thân như thế nào, không ai biết, cũng không có ai dám nghĩ.

Tất cả nội thị, bao gồm cả Bàng Đắc Tín thân cận nhất được hoàng đế tin tưởng nhất trong đó đều cúi thấp đầu, không dám lên tiếng.

“Đi!” Hoàng đế nện ra một chữ này từ trong kẽ răng

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109-2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Bàng Đắc Tín như nghe thấy tiên âm, “Đi mau.” Mang theo các nội thị hầu hạ hoàng đế nhanh chóng rời khỏi sơn động.

Ra khỏi sơn động, hoàng đế bước nhanh lên núi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Các nội đi đi theo sau lưng hắn không gần không xa, người người nơm nớp lo sợ trong lòng.

Cao Nguyên Dục chạy chậm đuổi theo hắn, “Phụ hoàng, Lâm Thâm đang ở trên núi ngắm cảnh đẹp đó, chúng ta lại xui xẻo gặp phải những thứ này, mới vừa rồi nếu nàng cũng ở đây...”

“Dục nhi nói những gì vậy?” Hoàng đế nhướn mày, lạnh lùng nói: “Cảnh tượng dơ bẩn như vậy, nữ hài nhi gia sao có thể nhìn được?”

Cao Nguyên Dục thì thầm nho nhỏ, “Không thể nhìn thì không thể nhìn thôi, dù sao nàng không nhìn thấy.”

“Nghe cũng không thể nghe!” Giọng hoàng đế càng thêm nghiêm nghị.

“Dạ, không thể nghe.” Cao Nguyên Dục vâng dạ.

Lương Luân đi theo sau lưng hoàng đế, đồng tình nhìn hoàng đế. Haizzz, nhìn thấy tình cảnh như thế ở hậu uyển hoàng cung, cậu cũng thật đáng thương đi, nhì tử ruột của cậu lại đâm loạn cung đình ở đây...

Hoàng đế tức giận không thôi, kêu Bàng Đắc Tín lên phân phó, “Chặn sơn động kia lại, để mấy người Phùng quý phi, Phùng Quốc Thắng tự mình đi nhìn xem, cho trăm một câu trả lời thỏa đáng.”

Bàng Đắc Tín lĩnh chỉ, dẫn theo mười nội thị quay lại, vừa chặn sơn động, trông chừng nghiêm mật, vừa sai người đi gọi Phùng quý phi với Phùng Quốc Thắng.

Hoàng đế đi thẳng đến Ngự Cảnh đình.

Lâm Thâm đang cùng với Tề Vân thưởng thức phong cảnh ở đây đó, nhìn thấy hoàng đế liền mặt vui sướng tới đây hành lễ chào hỏi, lại giống như hiến vật quý đây Tề Vân ra, “Bệ hạ, đây là Tề tỷ tỷ của cháu. Tề tỷ tỷ rất ưa thích cháu, tặng cháu một con ngựa thấp nhỏ, còn không cao bằng cháu đâu, rất đẹp đó. Con ngựa thấp nhỏ tên là tiểu Bạch, tính khí rất tốt, cháu không biết cưỡi ngựa đâu, nhưng có thể cưỡi nó nha.”

Lâm Thâm ríu rít nói, sắc mặt hoàng đế hòa hoãn hơn nhiều.

“Không phải a Thâm ở trên núi ngắm cảnh sao? Sao lại gặp phải Tề tỷ tỷ của ngươi rồi?” Hoàng đế ảm giọng hỏi.

Lâm Thâm tỏ vẻ ngây thơ, “Cháu tìm được Tề tỷ tỷ ở trong một sơn động đó. Không biết Tề tỷ tỷ uống phải cái gì, đầu óc choáng váng, úp mặt ngủ trên bàn, cháu tìm được Tề tỷ tỷ, lấy nước đánh thức tỷ ấy, kéo tỷ ấy tới đây giải sầu. Tề tỷ tỷ vốn tinh thần không được tốt, hứng chút gió, phoi chút nắng, vào lúc này đã tốt hơn nhiều rồi đây.”

“Trong sơn động?” Cao Nguyên Dục kêu lên.

Hoàng đế nghiêm nghị nhìn hắn.

Cao Nguyên Dục le lưỡi, cúi đầu.

“Trong sơn động làm sao?” Lâm Thâm kỳ quái hỏi.

Hoàng đế dịu dàng nói, “A Thâm, không có việc gì, trong sơn động không có việc gì cả.”

Hắn trấn an xong Lâm Thâm, lại quan sát Tề Vân, trong ánh mắt có ý cảm thông, “Tề tiểu thư, ông ngoại ngươi Thổ Ty Vương thay triều đình trấn thủ biên giới Tây Nam, lập công quá lớn, trăm đặc biệt gia phong hắn làm thái tử thiếu phó, tặng bổng lộc gạo ba ngàn thạch, lấy làm ngợi khen.”

Tề Vân tỏ vẻ quật cường, trong mắt mơ hồ có ngấn lệ chớp động, “Tạ bệ hạ ban thưởng lớn. Nhưng mà, ông ngoại thần nữ là tù trưởng Mật tộc, chưa bao giờ đặt tư lợi của mình vào trong lòng, tạo phúc cho dân chúng Mật tộc mới là chuyện ông ngoại thần nữ coi trọng nhất.”

Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Trẫm quyết định miễn thuế má một năm cho dân chúng Ngạc Tây.”

Tề Vân cúi đầu tạ ơn, “Dân chúng Ngạc Tây nhất định cảm tạ ân đức của bệ hạ.”

“Tiền thuế một năm đó.” Lâm Thâm kêu lên.

Hoàng đế cười hơi khỏ sở, “Tiểu a Thâm, ngươi còn quá nhỏ, sẽ không hiểu.” Về mặt ôn hòa sờ đầu nàng, “A Thâm trở về với thái hậu được không? Ngươi đi học, khó khăn lắm mới vào cung một lần, chơi nhiều với thái hậu.”

Lâm Thâm cười hi hi gật đầu, “Đó là đương nhiên, bà nội nhớ cháu đó. Cháu đi, cháu đi đây.”

Ngoắc Lương Luân và Cao Nguyên Dục, “Luân ca ca, a Dục, đi thôi, chúng ta cùng đi.”

Lương Luân và Cao Nguyên Dục ngược lại muốn ở bên cạnh hoàng đế cho có đầu có cuối, nhưng mà, chuyện hoàng đế phải xử lý sau đó không hợp với trẻ nhỏ, không muốn mang theo bọn hắn, “Luân nhi, Dục nhi, đi cùng với a Thấm đi, nếu có thể chọc cho thái hậu cười to mấy lần, trăm ghi công cho mấy đũa, có thưởng.”

“Ghi công à? Cứ để cháu lo rồi!” Lâm Thấm ôm lấy.

Một khi Lâm Thấm cao hứng lên sẽ mặt mày hớn hờ thần thái phấn khởi, hoàng đế vốn lòng mang tích tụ, thấy dáng vẻ này của nàng, trên mặt cũng mơ hồ có nụ cười.

Lâm Thấm cùng Tề Văn, Lương Luân, Cao Nguyên Dục bái biệt hoàng đế, đi xuống núi.

Chờ sau khi đám người Lâm Thấm đi xa, nụ cười trên mặt hoàng đế biến mất không thấy nữa, ánh mắt lạnh lẽo.

Lại dám thiết kế cả cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương ở hậu uyển hoàng cung, còn để hoàng đế này ở trong mắt không?

Thủ đoạn vụng về như vậy, nói ra cũng mất mặt!

“Ghi nhớ, mau ghi nhớ.” Lâm Thấm vừa về đến trước mặt Chu thái hậu, đã vội vàng hấp tấp kêu nữ quan, “Phó nữ quan, đến đây đi, cầm lấy giấy bút, ghi rõ từng lần. Thái hậu nương nương có cười không, là cười lớn hay cười khẽ, là cười thoải mái hay cười vui vẻ, là ai trêu chọc lão nhân gia người cười, người đều phải tự ghi chép lại, cần phải ghi cho kỹ nha.”

“A Thấm cháu đang làm cái gì vậy?” Chu thái hậu thấy vậy vui lên.

Lâm Thấm ngồi vào bên người nàng, vui vẻ ra mặt nói cho nàng biết, “Bệ hạ nói rồi, cho chúng cháu đến trêu chọc thái hậu nương nương vui vẻ, còn nói ai trêu chọc thái hậu nương nương cười, sẽ ghi công, có ban thưởng. Bà nội, cháu vừa nghe lời này của bệ hạ, đã vui mừng không thôi, cảm thấy cháu sẽ kiếm thêm món tiền nhỏ rồi, hi hi.”

“Kiếm tiền, kiếm tiền.” A Hân điên điên khùng khùng chạy tới, nịnh hót nhìn Lâm Thấm cười, “Di nhỏ, kiếm tiền.”

“A Hân thật biết nghe lời.” Lâm Thấm mở cờ trong bụng, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo nõn nà của a Hân, “Di nhỏ kiếm được tiền, chia cho cháu một nửa có được không?”

Hứa hẹn rồi, Lâm Thấm cảm thấy bây giờ mình quá hào phóng, quá rộng rãi rồi, càng thêm vui vẻ, cười đến càng thêm rực rỡ.

“Nhìn a Thấm xem, cười đến giống như đóa hoa vậy.” Tương Dương trưởng công chúa và Điền phu nhân đều cảm thấy Lâm Thấm đáng yêu, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng.

“Bà nội, khi Lâm Thấm trêu chọc bà thì bà đừng cười, cười của cháu đấy, để cho cháu lập công, được thưởng.” Cao Nguyên Dục thương lượng với Chu thái hậu.

“Bà ngoại, bà cứ tùy ý đi, muốn cười ai thì cười người đó. Nếu như cháu nói chuyện buồn cười, bà ngoại nhất định đừng nhin.” Lương Luân khiêm tốn nói.

Chu thái hậu đã cười ngả nghiêng ngả ngửa rồi

“Mấy hài tử này, thật buồn cười chết người rồi, buồn cười chết người rồi...”

Phó nữ quan hơi rầu rĩ, “Ghi lại thái hậu nương nương cười như thế nào còn dễ dàng, nhưng đây coi là vị nào chọc cười đây? Có thể khiến cho người ta khó khăn rồi.”

Nàng vừa thốt ra lời kia, mọi người cười đến càng thêm vui sướng.

Phó nữ quan cũng cười cười, lại nói: “Thái hậu nương nương, ngài cười một lần đều phải ghi công, bệ hạ đều phải ban thưởng, hiện giờ quốc khố túng thiếu, trên đầu bệ hạ cũng cấp bách, nên tiết kiệm bạc thay bệ hạ, thái hậu nương nương ngài ráng nhin một chút, ít cười mấy lần đi...”

Tất cả mọi người đều cười đến không đứng lên nổi rồi.

A Hạo vênh vao đi đến trước mặt Chu thái hậu, nghiêm túc nhìn nàng.

Về mặt hấn quá trịnh trọng, làm cho người ta không dám xem nhẹ.

“A Hạo, tiểu bảo bối, đây là thế nào vậy?” Chu thái hậu không đoái hoài đến chuyện gì nữa, vội vàng hỏi hấn.

“Đúng vậy, a Hạo, đây là thế nào vậy?” Tương Dương trưởng công chúa và Điền phu nhân cũng không phải quan tâm bình thường.

Lâm Thấm đẩy đẩy Cao Nguyên Dục, lại kéo kéo Lương Luân, “Luân ca ca, a Dục, muội có một dự cảm không lành, tiểu thí hài giành công lao với chúng ta đã tới rồi.”

Lương Luân nhìn a Hạo, khoe miệng vênh lên, “Ta cảm thấy chúng ta không giành lại được hần.”

Cao Nguyên Dục cũng nghiêm túc nhìn một chút, mặc cảm, “Lâm Thấm, ngươi còn có thể so với hần, ta cam bái hạ phong rồi.”

Lâm Thấm xắn tay áo lên, “Cao Trường Hạo, cháu tiểu oa nhi chưa dứt sữa này, nhỏ như vậy đã thích nổi tiếng rồi, nhìn xem đi nhỏ dạy dỗ cháu như thế nào.”

A Hạo lẳng lẳng nhìn Chu thái hậu, “Bà cố, cười.”

Vô cùng bình tĩnh, là giọng điệu ra lệnh.

Chu thái hậu vui mừng khôn xiết, “Các ngươi nhìn thử a Hạo xem, ôi ôi, không được, ta không nhìn được, nói gì cũng không nhìn được, nói một tiếng với hoàng đế, ta xin lỗi hần, không thể tiết kiệm bạc thay hần được...”

“Phụt...” Tất cả mọi người đều phì cười.

Tất cả mọi người cười ngả nghiêng ngã ngửa, kể cả Lâm Thấm cũng không nhịn được cười.

Kết quả nàng cười đến đau bụng, ôm bụng đến trước mặt Lâm Đàm, “Tỷ tỷ, xoa bụng.”

Lâm Đàm nhìn cười, êm ái xoa bụng cho nàng, “A Thấm, tốt hơn chút nào chưa?”

Hai mắt a Hân lóe sáng như sao đã chạy tới, “Xoa bụng, xoa bụng.” Tham gia náo nhiệt, cũng muốn Lâm Đàm xoa bụng cho bé.

Lâm Đàm lại kéo cả bé qua, lúc xoa bụng cho Lâm Thấm hai cái, lúc lại xoa cho bé hai cái.

“A Hạo, thập tứ thúc không bằng cháu.” Cao Nguyên Dục nháy mắt với a Hạo, tỏ ý nhận thua.

“A Hạo, biểu thúc vui lòng tâm phục khẩu phục.” Lương Luân cũng cười nói.

Cái bụng của Lâm Thấm vẫn còn đau đấy, cười hi hi nói cho Phó nữ quan, “Tất cả đều ghi cho a Hạo đi, tất cả đều là của thằng bé. Haizz, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, chúng ta già rồi, không làm được gì rồi, về sau phải thoái vị cho người trẻ tuổi.”

Đáng thương cho đám người Chu thái hậu mới vừa tốt lên, lại bị lời này của Lâm Thấm trêu chọc đến bật cười, bụng càng đau.

Thấm Minh Họa ở bên ngoài nghe thấy tiếng nói tiếng cười bên trong, trong lòng thế lương khó chịu.

Nàng cúi đầu đi vào.

Lâm Thấm thấy nàng, mặt ngây thơ hỏi: “Khang Vương phi, mới vừa rồi ngươi đi đâu vậy? Ta tìm thấy Tề tỷ tỷ ở trong sơn động, không biết tỷ ấy uống phải đồ không sạch sẽ gì, đầu óc choáng váng, đang úp mặt trên bàn ngủ thiếp đi đấy. Ta lấy nước vỗ vỗ tỷ ấy mới đánh thức được, lại mang tỷ ấy đi dạo một vòng mới tốt lên.”

“Cái gì?” Chu thái hậu lập tức thay đổi sắc mặt.

Điền phu nhân nhướn mày.

Tương Dương trưởng công chúa giận tái mặt, giọng nghiêm nghị, “Khang Vương phi, đây là có chuyện gì? Ngươi mang Tề tiểu thư ra ngoài đi dạo, sao lại bỏ rơi Tề tiểu thư, để cho nàng một mình ở trong sơn động vậy?”

Sắc mặt Lâm Đàm lạnh nhạt, nhẹ nhàng vuốt bụng nhỏ cho a Hân.

Thấm Minh Họa ai oán nhìn Lâm Đàm, cúi đầu, “Thái hậu nương nương, cô, Điền phu nhân, là như vậy, cháu và Tề tiểu thư nghỉ ngơi trong sơn động, Tề tiểu thư mệt nhọc, nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi, cháu định ra ngoài tìm người tới kiểm tra cho nàng. Ai ngờ cháu có thai, bị ghen không thôi, đi ra ngoài không lâu đã đau bụng, bất tỉnh nhân sự, người đi theo cháu lòng hoảng hốt, nên đã quên mất Tề tiểu thư...”

“Ngươi ngược lại đẩy sạch sẽ đấy.” Tương Dương trưởng công chúa cười lạn.

“Phùng quý phi đâu? Kêu nàng ta đến gặp ta.” Chu thái hậu giận dữ.

Cung nữ run rẩy bẩm báo, “Bệ hạ có chỉ, kêu Phùng quý phi tới. Nghe nói không chỉ có Phùng quý phi, còn có cả ca ca của Phùng quý phi...”

“Vậy sao.” Sắc mặt thái hậu hơi bớt giận.

Nói như vậy, hoàng đế đã biết, đã kêu hai huynh muội Phùng quý phi với Phùng Quốc Thắng đến.

“Điền phu nhân, Tề tiểu thư, chuyện này trong cung nhất định sẽ cho các người câu trả lời thỏa đáng.” Chu thái hậu giọng điệu kiên định nói.

Điền phu nhân khom người, sắc mặt quặt cứng, không nói gì.

Chuyện liên quan đến trong sạch của nữ nhi nàng, người nào làm mẹ mà có thể biểu lộ không để ý, không sao cả.

Tề Vân lại dịu dàng nói: “Ta cũng chỉ ngủ một giấc trong son động thôi, a Thẩm đã nhanh chóng vào tới, đỡ ta ra ngoài, cùng xem phong cảnh với ta, ngược lại không bị kinh sợ gì. Hoàng đế bệ hạ rất thương cảm, đặc biệt gia phong quan chức cho ông ngoại, tăng thêm bổng lộc, hơn nữa còn miễn tiền thuế một năm cho Ngạc Tây, Tề Vân đã hài lòng.”

Hoàng đế đã bồi thường rất phong phú rồi, nếu như còn tiếp tục dây dưa, đó chính là lòng người không biết đủ.

Chu thái hậu và Trương Dương trưởng công chúa nghe lời Tề Vân nói đã hiểu được hoàng đế biết đây là chuyện xấu trong cung, có lòng bồi thường cho Tề gia, trấn an Thổ Ty Vương, không khỏi thở dài trong lòng. Haizzz, hoàng đế bận rộn công vụ triều chính còn chưa đủ, còn phải đi khắc phục hậu quả cho những người không bớt lo ở hậu cung.

Ngày này Điền phu nhân và Tề Vân từ trong cung ra ngoài trở lại Tề gia, Chu thái hậu và hoàng đế liên tiếp phái ra nội thị ban thưởng lượng lớn kỳ trân dị bảo, trong khoảng thời gian ngắn, phủ Tề Tướng quân trở thành phủ đệ bị mọi người chú mục.

Ngày hôm sau Trương Dương trưởng công chúa lại lấy thân phận người làm mai tự mình đến cửa thay Lâm Khai cầu hôn Tề gia.

Khi Khang Vương xuất cung cũng đầy mặt xấu hổ, hơn nữa hẳn không phải xuất cung một mình, còn có tiểu cung nữ mặt như màu đất đi theo phía sau.

Ngày hôm sau hoàng đế đã hạ chiếu thay đổi phong hào Khang Vương thành Tu Đức Vương, kế sau Hoài Viễn Vương, Khang Vương từ thân vương xuống làm quận vương.

Phùng quý phi đã chấp chương lục cung cũng bị hoàng đế khiển trách. Không chỉ như vậy, hoàng đế còn ra lệnh cho Hiền phi, Lệ phi, Bách phi cùng giải quyết sự vụ hậu cung, lập tức đã phân đi quyền lực trong tay Phùng quý phi.

Một đảng Phùng quý phi bị thương nặng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Đôi mẹ con Phùng quý phi, Khang Vương vốn đã coi như gặp xui hết sức rồi, ai ngờ đây còn chưa hết, Khang Vương phủ lại xảy ra chuyện.

Không đúng, hiện giờ phải gọi là Tu Đức Vương phủ.

Hiện giờ bằng hiệu trước cửa phủ Khang Vương cũng đã đổi lại, từ “Khang Vương phủ” ánh vàng lấp lánh biến thành “Tu Đức Vương phủ” nước son đen chữ to. Mà Thẩm Minh Hòa khi gả cho Khang Vương vốn được phong hào chính là Khang Vương phi, Khang Vương vừa bị giáng chức, nàng làm thế tử tự nhiên cũng giảm theo, phong hào đổi thành Tu Đức Vương phi.

Từ sau khi Tu Đức Vương bị giáng tước đã không có mặt mũi ra cửa, xin nghỉ bệnh không lên triều, hoàng đế cũng không để ý đến hắn, hắn xin nghỉ bệnh hoàng đế không hỏi một tiếng đã trực tiếp phê một chữ “Chuẩn”.

Tu Đức Vương không vào triều, cũng không còn mặt mũi ra cửa gặp khách, cả ngày sống trong Vương phủ, có thể có chuyện tốt gì?

Hắn vốn không hài lòng Thẩm Minh Hòa, sau khi cưới về thái độ thật sự tương đối miễn cưỡng, hiện giờ bởi vì chuyện Tích Tú son mà càng thêm giận lây sang Thẩm Minh Hòa, cảm thấy Vương phi này của hắn được xưng là danh môn quý nữ, thật ra rậm chó không kêu, kể cả chút chuyện nhỏ như vậy cũng làm hồng, làm hại hắn vị Khang Vương điện hạ anh minh thần võ này mất hết mặt mũi ở trước mặt hoàng đế, triều thần, trên mặt không có ánh sáng, cho nên hắn vốn không nguyện nhìn thấy Thẩm Minh Hòa nữa, mỗi ngày chỉ hồ nháo, ăn chơi đàng điếm với đám người Hứa trắc phi, sống mơ mơ màng màng.

Thẩm Minh Hòa đang có thai, lại gặp chuyện không như ý này, còn bị Tu Đức Vương trắng trợn lạnh nhạt, khó tránh khỏi tích tụ trong lòng, buồn bực không vui.

Tầng ma ma là của hồi môn do Thẩm Minh Hòa mang từ Thẩm gia tới, thấy Vương phi buồn bực không vui, âm thầm lo lắng.

Nàng cũng quá suy nghĩ vì Thảm Minh Họa rồi, lệnh cho phòng bếp làm đồ ăn mà Tu Đức Vương thường ngày thích ăn, sai thị nữ Như Ký đưa qua, “Gặp Tu Đức Vương điện hạ, nói là Vương phi lệnh cho người mang qua, nhớ chưa?” Trước khi đi, Tăng ma ma căn dặn Như Ký.

Như Ký ghi nhớ lời Tăng ma ma nói ở trong lòng, tự tay xách hộp thức ăn đưa qua cho Tu Đức Vương.

Khi nàng đi qua, Tu Đức Vương đang nói chuyện trời đất với Hứa trắc phi, thấy Như Ký, không nói lời nào đã kéo qua, cử chỉ cợt nhả vô lễ.

Như Ký lại lạnh lợi, thấy Tu Đức Vương như vậy, biết mình làm thị nữ muốn tránh cũng tránh không khỏi, nếu phản kháng, nói không chừng sẽ chọc giận Tu Đức Vương, chết không có chỗ chôn.

Đến lúc đó, chẳng lẽ Vương phi sẽ ra mặt thay mình một thị nữ nhỏ nhoi sao? Sẽ vì mình một thị nữ nhỏ nhoi mà trở mặt với Tu Đức Vương sao? Tự nhiên sẽ không.

Nghĩ như vậy, Như Ký đã tươi cười quyến rũ lấy lòng Tu Đức Vương, nịnh nọt Tu Đức Vương đến lòng tràn đầy vui mừng.

Tu Đức Vương không cho Như Ký về, “Nha đầu này được, hợp tâm ý bổn vương, vậy nâng làm di nương đi. Đi nói cho Vương phi, kêu nàng chọn nha đầu khác sai khiến đi, Như Ký là người của bổn vương.”

Tăng ma ma lập tức giận đến ngã ngửa. Nàng phái Như Ký đi qua là vì tốt cho Thảm Minh Họa, không phải làm ấm giường cho Tu Đức Vương.

Thảm Minh Họa vốn buồn bực trong lòng, Tu Đức Vương náo loạn như vậy, nàng càng thêm khó chịu.

Trong phủ Tu Đức Vương vốn nhiều mỹ nhân, nàng cũng không thèm để ý lại nhiều thêm một người, mà Như Ký là nha đầu của nàng, Tu Đức Vương lại muốn như vậy, tính là cái gì đây?

Muốn người của nàng, thế nào cũng cần nàng gật đầu đi, cứ giữ người lại như vậy, quả thật buồn cười.

Như Ký vốn do Tăng ma ma phái đi, nàng cũng đầy lòng tốt bụng, nhưng sau khi xảy ra chuyện Tăng ma ma sợ gánh tội lỗi, không dám thừa nhận, Thảm Minh Họa liền cho rằng là Như Ký tự chủ trương chạy đến trước mặt Tu Đức Vương hiến mị, hết sức căm giận chán ghét Như Ký.

Trượng phu xem thường nàng, thị nữ thiếp thân phản bội nàng, đây quả thật là hai đòn đánh liên tiếp vào Thảm Minh Họa, nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không nuốt trôi được giọng điệu này, “Ta không làm gì được Tu Đức Vương, chẳng lẽ còn không quản được thị nữ mang từ nhà mẹ tới sao?”

Sai người trói Như Ký lại, chứ rửa vũ nhục, tiện xả uất khí trong lòng nàng.

Tu Đức Vương mặc kệ, cười lạnh nói: “Đây là nữ nhi tốt mà Thảm gia dạy ra sao? Đây là minh châu kinh thành như trong lời đồn sao? Bổn vương chỉ muốn nha đầu của nàng, nàng đã uống hai ca rượu, còn hành hạ người vậy!”

Nổi giận đùng đùng đến trước mặt Thảm Minh Họa, mắng Thảm Minh Họa một trận, cứu Như Ký đang chật vật không chịu nổi ra.

Thảm Minh Họa căm giận, lý luận mấy câu với Tu Đức Vương, “Người muốn nha đầu của ta, vậy phải nói với ta một tiếng mới đúng! Nào có đạo lý ta đây không hề biết, nàng ta đã dám hầu hạ người? Nha đầu như vậy chẳng lẽ không phải quản giáo trách mắng sao, phản rồi sao?”

Thời gian này Tu Đức Vương núp trong Vương phủ không dám đi đâu, một bụng tức không có chỗ xả, Thảm Minh Họa càng phân rõ phải trái với hắn thì hắn càng tức giận, mặt đỏ hết lên, thuận tay đẩy Thảm Minh Họa một cái, “Đồ phụ!”

Hắn vừa mới đẩy đã gây ra chuyện khá lớn, Thảm Minh Họa vừa mang thai vốn bởi vì tâm tình không tốt mà rất không ổn, bị hắn đẩy ngã không lâu sau đã thấy đỏ.

Đám người Tăng ma ma bị sợ đến hồn bay phách tán, vội vàng đỡ Thảm Minh Họa dậy, lại nhanh chóng đi mời thái y, nhưng đã quá chậm rồi, hài tử của Thảm Minh Họa cuối cùng không giữ được.

Sau khi La Anh biết tin đã chạy tới phủ Tu Đức Vương, thấy nữ nhi bảo bối sắc mặt tái nhợt núp trên giường, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt si ngốc, giống như ngu dại, không khỏi khóc rống thất thanh, “Họa nhi, Họa nhi đáng thương.”

Cho dù nàng kêu gọi như thế nào, Thảm Minh Họa đều sắc mặt lạnh nhạt, giống như không nghe thấy.

La Anh thật sự cực kỳ đau lòng, cực kỳ tức giận, “Họa nhi đáng thương, con đã thành như vậy rồi, Tu Đức Vương thế mà lại không ở đây chăm sóc con, vẫn còn tâm hoan tác nhạc với lũ yêu tinh. Hắn đây không để con vào trong mắt, cũng không để Thảm gia vào trong mắt. Họa nhi, nương hối hận rồi, không nên gả con đến phủ Khang Vương, con gả lầm người rồi...”

Chỉ có lúc này trong mắt Thảm Minh Họa mới lóe lên một tia sáng, nhưng tia sáng rõ kia chợt lóe rồi biến mất, trong mắt Thảm Minh Họa nhanh chóng tối nhạt đi.

Trên đời thật sự không bán thuốc hối hận, gả sai rồi, cả đời cũng xong rồi.

La Anh thật sự giận không nhịn nổi, nàng và Thảm Minh Họa mẹ con đồng tâm, suy nghĩ đều giống nhau, “Ta hết cách với Tu Đức Vương rồi, nhưng chẳng lẽ không còn cách nào với nha đầu hồi môn đến từ Thảm gia ta sao?”

Khác biệt chính là nàng còn ngoan độc hơn Thẩm Minh Họa nhiều, thừa dịp Tu Đức Vương chưa chuẩn bị kịp đã bắt Như Ký tới, mặc kệ Như Ký khổ sở cầu khẩn, sai người xách ra ngoài đánh hèo, đã đánh chết Như Ký.

Khi Tu Đức Vương chạy tới, Như Ký đã thoi thóp một hơi, thê thảm chết trong ngực hắn.

Tu Đức Vương ôm thi thể dần dần lạnh lẽo của Như Ký trong lòng, oán hận đối với phủ Thẩm Tướng đã lên đến đỉnh điểm, “Cố gắng nhét cho bốn vương một Vương phi vô dụng, việc gì đều không giúp được, vào lúc này còn chạy đến trong phủ bốn vương đánh chết người! Khinh người quá đáng!”

Hắn còn không có mặt mũi ra cửa, nhưng hắn có thể phái người ra cửa, nên sai người đặt thi thể Như Ký trong quan tài, đưa đến trước mặt Thẩm Tướng.

Không chỉ như thế, hắn còn liên tục căn dặn, “Nhất định phải mở quan tài ra, để Thẩm Tướng nhìn rõ ràng, nhất định phải để cho hắn nhìn rõ ràng!”

Thẩm Tướng nhìn thấy quan tài, nhìn thấy thi nữ trong quan tài chết vô cùng thê thảm, mở to hai mắt không cam lòng, giống như bị định thân thuật, ngây người như phỗng, không hề nhúc nhích.

Lại một lần nữa có người mang thi thể đến trước mắt hắn...

Không đúng, lần trước không phải là thi thể, là đầu người, là đầu người máu chảy đầm đìa đựng trong hộp...

Trên lưng Thẩm Tướng lạnh lẽo.

Thẩm Ung vội vã chạy tới, lạnh giọng trách cứ, “Cho dù chuyết kinh tính tình nóng nảy, giết một nha đầu, Tu Đức Vương điện hạ lại có thể không để ý đến luân thường cương lý, nghĩa quân thần, mang thi thể nha đầu này đến trước mặt gia phụ sao? Gia phụ là ông nội nhà mẹ Tu Đức Vương phi, cũng là Tả Tướng trong triều, luôn luôn được bệ hạ coi trọng, Tu Đức Vương đối đãi với lão nhân gia chính là thái độ như vậy sao?”

Thẩm Ung luôn ôn nhu nhã nhặn, nhưng lúc tức giận rất có uy nghiêm, mấy hộ vệ, người hầu do Tu Đức Vương phái tới bị hắn trấn áp, ảo não nâng quan tài lên, “Chúng tiểu nhân cũng chỉ phụng mệnh đi tới thôi.”

Thẩm Ung gọi bọn họ lại, sắc mặt lạnh lẽo, giọng cũng lạnh lùng, “Trở về báo lại cho Tu Đức Vương điện hạ, bệ hạ ban thưởng cho hắn phong hiệu này là để cho hắn tu thân dưỡng tính, không phải để cho hắn mất trí!”

Người hầu của Tu Đức Vương phủ mồ hôi rơi như mưa, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Ung đối mặt với Thẩm Tướng, hai cha con đều yên lặng nhìn nhau.

“Tu Đức Vương phủ, thế mà lại như vậy sao?” Một hồi lâu sau, Thẩm Tướng mới chua chát nói.

Hắn muốn nâng đỡ một hoàng tử bình thường, để nắm trong tay lên đài, nhưng mà, hoàng tử này cũng không thể vô năng với vô lễ như vậy chứ? Hoàng tử như vậy, quả thật là bần nhão không trát nổi lên tường.

Mặc dù Thẩm Ung hết sức khống chế tâm tình của mình, giọng nói vẫn còn hơi bất mãn, “Con mới hỏi La thị, mới biết được việc Tu Đức Vương và Phùng quý phi làm trong cung, ngài đã biết, cũng đồng ý. Phụ thân, con không hiểu, lấy tu vi kiến thức của ngài, sao lại còn làm như vậy ở hậu uyển hoàng cung? Chuyện này... đây quả thật là dâm loạn cung đình!”

Thẩm Tướng tức giận, “Ung nhi, chẳng lẽ con còn không biết cha là người như thế nào sao? Sao đến nỗi ấy!”

Sắc mặt Thẩm Ung hơi bớt giận, “Vậy thì đúng rồi. Phụ thân, ngài phải không biết mới đúng.”

Thẩm Tướng cau mày, “Khang Vương vốn chỉ định đã động trái tim cháu gái ngoại của Thổ Ty Vương mà thôi, thu vào Khang Vương phủ, muốn Họa nhi ra mặt. Ai ngờ hắn không phải nghĩ cách đã động trái tim, là dùng sức mạnh.”

Sắc mặt Thẩm Ung lại không tốt rồi, “Không trách được La thị nói ngài đồng ý. Phụ thân, Khang Vương vọng tưởng đón cháu gái ngoại Thổ Ty Vương vào phủ, ngài biết có đúng không? Con chính là không hiểu, cháu gái ngoại Thổ Ty Vương có thân phận như thế nào, ngài không nghĩ thay cho Họa nhi sao? Nếu như trong phủ con bé thêm một kinh địch như vậy, cuộc sống muốn yên ổn như thế nào chứ.”

Thẩm Tướng cười khê, “Nếu chọn con đường này, vậy nhất định ngàn khó vạn trở, chẳng lẽ Họa nhi không hiểu?”

Mặt Thẩm Ung trầm như nước.

Thẩm Tướng trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Con phân phó, để mấy đứa Minh Tư, Minh Hào, Minh Châu lấy hoa mẫu đơn làm đề, tất cả làm một bài văn, cầm đèn thư phòng cho ta.”

Thẩm Ung kinh hãi, “Phụ thân, chẳng lẽ ngài...?”

“Cha như thế nào.” Giọng Thẩm Ung nhàn nhạt, “Là cha muốn nhìn xem bài tập của các cháu gái mà thôi. Ung nhi, con không cần nghĩ nhiều.”

Thẩm Ung cười thâm, “Phụ thân, ngài kêu con không suy nghĩ nhiều như thế nào.”

Một nữ nhi của Thẩm Ung đã như vậy, lúc này Thẩm Tướng lại muốn nhìn xem văn chương của những nữ nhi khác, kêu hắn sao không nghĩ ngợi nhiều chứ? Hắn cũng không muốn để Thẩm Minh Châu theo gót tỷ tỷ, lại lên con đường không đường về kia.

“Cứ quyết định như vậy.” Thẩm Tướng lạnh giọng nói, nhưng không cho hoài nghi, “Nếu mấy đứa Minh Tư, Minh Hảo, Minh Châu họ Thẩm, vậy không giống với nữ hài nhi nhà bình thường, đây là chuyện không thể tránh được.”

Thẩm Ung sững sờ một lát, mới nhỏ giọng nói: “Dạ, phụ thân.”

Từ trên xuống dưới Lâm gia vui mừng hân hoan, chuẩn bị làm hôn sự cho Lâm Khai.

Mặc dù tiểu cô nương Lâm Thẩm không có chuyện đứng đắn gì có thể làm, nhưng cũng bận rộn rất nhiều, “Cha, nương, đại ca, nhị ca, con viết lá thư cho ông ngoại đi, để cho ông trở lại. Đại ca lấy vợ chuyện lớn như vậy, ông làm ông ngoại không thể không trở lại được?”

La Thư rất dung túng, “Viết đi, a Thẩm, viết đi.”

Lâm Phong cười nói: “Ba, bốn năm qua, ông ngoại của mấy đứa chỉ trở lại một lần khi a Kỳ và a Chân tròn tháng, bận rộn mấy ngày rồi lại lên đường đi biên quan. Tính toán thời gian, ông thật sự có thể xin nghỉ đấy. A Thẩm, viết đi.”

Lâm Khai cười khẽ, ngồi ở bên cạnh bàn viết thiệp mời.

Thành thân là chuyện lớn, mặc dù phần lớn thiệp mời đều có thể do sư gia viết thay, nhưng có vài người bạn vẫn phải đích thân viết mời.

Lâm Thẩm kéo cái ghế ngồi vào bên cạnh hắn, úp sấp sang đó nhìn, “Đại ca, chữ viết thật đẹp. Đứng rồi đại ca, đồ rửa bút hải đường trong thư phòng của đại ca rất dễ thương, muội rất thích nha.”

Lâm Phong và La Thư không khỏi cười.

Trong thư phòng của Lâm Khai có một đồ rửa bút bốn chân bằng ca điêu hình hoa hải đường, hiện lên hình bốn cánh hoa hải đường, màu sắc đẹp để tự nhiên, nhu hòa thuần tịnh, tự tình mà thoải mái, hoa văn lưu động, giàu vận luật, thanh nhã linh động.

(*) Ca điêu: dòng gốm sứ xếp trong ngũ đại danh điêu thời Tống.

Đồ rửa bút này là tinh phẩm trong ca điêu, hiện giờ đã vô cùng khó có được, Lâm Thẩm đại khái đã sớm coi trọng, vào lúc này mới nói ra.

Lâm Khai cười nhẹ không nói.

Lâm Thẩm đôi tay chống cằm, thờ dãi, “Haizzz, hình như ngày mai muội phải đi Tề gia một chuyến đó, trò chuyện với Tề tỷ tỷ. Đại ca nói đi, muội nên nói chuyện gì với Tề tỷ tỷ mới phải đây, muội muốn một đồ rửa bút hoa hải đường mà không được, chuyện này có cần kể khổ một chút với Tề tỷ tỷ không?”

Lâm Hàn tức giận đi tới, “A Thẩm, không được thừa dịp cháy nhà đi hôi của.”

“Xí --” Lâm Thẩm làm mặt quỷ với hắn, “Không thừa dịp cháy nhà đi hôi của, vậy đánh cướp còn không được sao. Nhị ca, đây không phù hợp với tính thân và tôn chỉ của đánh cướp.”

“Cái gì? Tính thân và tôn chỉ của đánh cướp?” Lâm Hàn mặt trắng rồi.

“A Thẩm, nhìn xem con dọa sợ nhị ca của con rồi.” Lâm Phong và La Thư cười không thể dè nén.

Lâm Hàn tính tình nghiêm cẩn, hiếm khi nói giỡn. Có tình Lâm Thẩm lại cứ thích nói giỡn với hắn, hễ hai huynh muội này xúm lại, không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện cười.

“Không được, nhị ca phải nói phải trái một chút với muội.” Lâm Hàn kéo Lâm Thẩm, “A Thẩm tới đây, chúng ta bắt đầu đi học.”

Lâm Thẩm nờ nọ cười, “Nhị ca, đợi chút, đợi chút, ca chờ muội đánh cướp xong rồi lại nói có được không. Muội rất thích đồ rửa bút hải đường đó, nhớ nhưng nó bao ngày rồi.”

Vừa bị Lâm Hàn kéo về trước, còn vừa quay đầu lại cười, “Đại ca, ngày mai muội thật sự đi thăm Tề tỷ tỷ đó, ca có lời gì muốn mang cho tỷ ấy không? Có muốn gửi thư cho tỷ ấy không? Chúng ta là huynh muội chí thân, người một nhà, ca ngàn vạn lần đừng khách khí với muội nha.”

Ý cười trên khóe môi Lâm Khai vẫn nhẹ nhàng như trước, nụ cười lại đã lan tràn từ khóe miệng đến khóe mắt đuôi mày.

Lâm Hàn kéo muội muội ngồi xuống bên cạnh bàn học, ngồi nghiêm chỉnh, giảng đạo lý cho nàng, “A Thẩm, hôm nay lời muội nói có hiềm nghi bắt chẹt vợ vệt, đây là không đúng.

Lâm Thẩm lễ thắng khí hùn, “Muội chính là bắt chẹt vợ vệt đấy, nhị ca, ‘Nhân chi sơ tính bản ác’, ca chưa hề nghĩ tới làm chuyện xấu sao.”

Lâm Hàn kiên nhẫn dạy cho muội muội, “Nhưng mà, muội phải áp chế phần bản tính trời sinh kia, một lòng hướng thiện, cố gắng học giỏi.”

“Muội biết rồi muội biết rồi.” Lâm Thâm cười hì hì gật đầu, “Nhị ca, muội biết rồi nha, muội chỉ thỉnh thoảng hư một chút, thỉnh thoảng thôi.”

“Nhị ca, hơn nữa muội rất ít xấu, chỉ có một tí tẹo như thế này.” Nàng giơ đầu ngón tay út lên cho Lâm Hàn nhìn, chỉ một đoạn ngắn, “Này, chỉ có một tí tẹo như thế này.”

Dáng vẻ Lâm Thâm ngây thơ đáng yêu, hơn nữa nàng chỉ muốn thỉnh thoảng hư một chút, thêm vào đó chỉ hư một chút như vậy, Lâm Hàn không nhẫn tâm lại nói nàng nữa.

Lâm Thâm rất có ánh mắt, thấy khí thế của nhị ca nàng yếu đi, nàng liền ngẩng đầu ưỡn ngực, có lý rồi, “Muội gặp Tề tỷ tỷ sẽ nói rất nhiều lời có ích thay đại ca nha, rất nhiều rất nhiều đó!” Tô về nàng muốn đòi thù lao là rất hợp lý, vô cùng hợp lý.

“Chỉ một lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.” Lâm Hàn nghiêm mặt nói.

Hắn rút cuộc vẫn bị muội muội thuyết phục.

Lâm Thâm vui vẻ ra mặt.

Lâm Phong và La Thụ đều cười không thôi. Kể cả nhị ca đều có thể thuyết phục được, a Thâm, bản lĩnh của con lớn hơn rồi.

Lâm Thâm lại ngồi trở lại bên cạnh Lâm Khai, tình ý sâu xa, hướng dẫn từng bước, “Đại ca, nếu như muội có đồ rửa bút hải đường rồi, tâm tình sẽ rất tốt; nếu như tâm tình muội tốt rồi, gặp người sẽ cười, nói chuyện sẽ rất ngọt; nếu như muội nói chuyện rất ngọt, Tề tỷ tỷ sẽ nghe mà lòng tràn đầy thoải mái, tươi cười rạng rỡ, mặt ửng hồng hoa đào...”

“Đưa cho muội.” Lâm Khai mỉm cười ngẩng đầu lên.

Trong tươi cười của hắn có vui sướng, có nhu tình, còn có ngượng ngùng và xấu hổ, dáng vẻ người trẻ tuổi mới biết yêu.

Lâm Thâm ngoẹo đầu nhỏ quan sát hắn cẩn thận, “Tướng mạo của đại ca thay đổi rồi, giống như...”

“Thanh tao lịch sự tao nhã?” Lâm Hàn cũng ngồi vào bên cạnh đại ca.

“Không phải vậy đâu.” Lâm Thâm lắc đầu, “Đại ca luôn luôn thanh tao lịch sự tao nhã, không thay đổi, thay đổi chính là... nhị ca, muội cũng không nói rõ ra được, dù sao nhìn đại ca chính là đào dạt sắc xuân.”

“Đào dạt sắc xuân.” Lâm Phong và La Thụ không nhịn được vui vẻ.

Sắc mặt Lâm Khai trở nên ửng đỏ, đứng dậy kéo Lâm Thâm đưa sang bên cạnh La Thụ, “Nương, sắc trời không còn sớm, nương dỗ a Thâm đi ngủ đi. A Thâm, ngày mai đại ca sẽ đưa đồ rửa bút hải đường cho muội, cho muội thêm một xấp giấy Hàn Sương.”

“Được đó.” Lâm Thâm hài lòng, “Muội thích giấy Hàn Sương.”

La Thụ cười tủm tỉm dẫn nữ nhi đi rửa mặt.

Còn dư lại ba cha con Lâm Phong và Lâm Khai, Lâm Hàn ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, đồng thời bật cười.

Ngày hôm sau Lâm Thâm do Lương Đổng hộ tống đến Tề gia.

Điền phu nhân thấy nàng cực kỳ thân thiết, “A Thâm tới rồi. A Thâm, coi như trong nhà mình đi, thoải mái chơi đùa, không cần gò bó.”

Tề Vân trong tươi cười mang theo ngượng ngùng, “A Thâm, tỷ tỷ có mấy món đồ chơi cho muội, muội thấy nhất định sẽ thích.”

“Tỷ tỷ đối xử với muội thật tốt nha.” Lâm Thâm thật vui mừng.

Tề Vân đang định sai người chuẩn bị lấy mấy món đồ chơi ra cho Lâm Thâm, ngoài cửa sổ lại truyền đến tiếng mắng của Tề lão phu nhân, “Phi, vẫn còn chưa xuất giá đâu đấy, đã nịnh bợ đến cô em chồng rồi! Ngươi là cô nương gia, không thể xem trọng chút sao?” Bà là người đã có tuổi, giọng nói hết sức già nua, nhưng lại mang theo ác ý vô tận, nghe khiến cho người ta hết sức chán ghét.

Điền phu nhân vỗ bàn, “Vây đã xong chưa!”

Tề lão phu nhân mắng Tề Vân ở trước mặt khách, nàng thật sự không thể nhịn nổi chuyện này nữa.

Tuy rằng Tề Vân là cô nương tự nhiên phóng khoáng, bị Tề lão phu nhân mắng như vậy ở ngay trước mặt Lâm Thâm, trên mặt không nén được giận, khuôn mặt đỏ bừng.

“Khi ở Ngạc Tây còn may, đến kinh thành, bà lại như vậy.” Tề Vân khổ não nói.

Lâm Thấm rất khéo hiểu lòng người, “Đó là đương nhiên, Tề tỷ tỷ, Ngạc Tây là địa bàn của Thổ Ty Vương, cho dù bà nội tỷ tức giận trong lòng, cũng không dám phát tác ra toàn bộ, chỉ dám náo loạn một chút mà thôi. Giờ đến kinh thành, đã là địa bàn của người Hán, bà nội tỷ sẽ có khác biệt rất lớn so với ngày trước.”

Tề Vân ngượng ngừng cười cười.

Nàng vỗ nhẹ Lâm Thấm, lại an ủi Điền phu nhân nói: “Nương, chờ tương lai trở lại Ngạc Tây rồi, bà nội sẽ không như vậy nữa, yên tâm đi.”

Điền phu nhân cả giận nói: “Ta nào mong mang bà ta trở về Ngạc Tây!”

Những năm gần đây nàng chuyện gì đều thuận, chỉ có Tề lão phu nhân luôn luôn đối nghịch với nàng, đã phiền chết đi được. Hiện giờ Tề lão phu nhân nhục mạ Tề Vân như vậy, Điền phu nhân đã không chấp nhận được.

“Không muốn mang bà ta về Ngạc Tây, cũng rất đơn giản.” Lâm Thấm cười hi hi.

“A Thấm, cháu có biện pháp?” Điền phu nhân vừa mừng vừa sợ, “Cháu mới bao lớn chứ, a Thấm, thật đúng là nhân tiểu quỷ đại.”

Tề lão phu nhân mắng mấy câu ở bên ngoài cửa sổ xong rồi đã bị đông đảo thị nữ và tiểu cô nương Ngọc Nô hát diễn tích đó khuyên rồi đi rồi, lúc này đã yên tĩnh lại, Điền phu nhân, Tề Vân hiếu kỳ nhìn Lâm Thấm, chờ nghe cao kiến của tiểu cô nương tám tuổi này.

Lâm Thấm tự phụ cười cười, “Cháu ấy, mặc dù mới chỉ gặp Tề lão phu nhân hai ba lần, chưa hề nói mấy câu với bà ấy. Nhưng mà, cháu nhìn ra được bà ấy là một người rất thích khoác lác, rất thích sĩ diện, bá mầu, Tề tỷ tỷ, cháu nói vậy có đúng không?”

“Quý linh tinh.” Tề Vân hé miệng cười.

Lâm Thấm thật sự có ánh mắt, Tề lão phu nhân thật sự là một người rất thích khoác lác, rất thích sĩ diện, cũng bởi vì bà thích khoác lác, thích sĩ diện nên mới bị mấy đứa cháu chất trai nhà mẹ nói mấy lời hữu ích đã dụ được không phân rõ đông tây nam bắc, cả ngày vô cớ gây rối với Tề Tướng quân, không phải buộc Tề Tướng quân kiếm một chức quan cho đứa cháu trai nhà mẹ bà thì chính là buộc Tề Tướng quân gả Tề Vân cho cháu trai bà, để cho cháu trai nhà mẹ bà cũng cưới được vị quý nữ Mật tộc, từ đó người một nhà không cần sầu lo, có Thổ Ty Vương sẵn sóc, ngồi hưởng vinh hoa phú quý.

Lâm Thấm cười nghịch ngợm, “Làm một người vô cùng thích khoác lác, cháu có thể thẳng thắn nói cho hai người, nếu như không để cho cháu khoác lác, nếu như không cho cháu chuyện gì có thể khoác lác, cháu sẽ rất khó chịu, vô cùng khó chịu! Nhưng mà, nếu như có cơ hội nào đó để khoác lác, cháu sẽ không chịu dễ dàng buông tha cho.”

“A Thấm, ý của muội là...?” Trong lòng Tề Vân khẽ động, giống như nghĩ tới điều gì.

Lâm Thấm cười hi hi gật đầu.

Tề lão phu nhân thích khoác lác, nhưng ở kinh thành này bà có gì hay để nói khoác chứ, bà vốn không nói chuyện được với các lão phu nhân danh môn quý tộc đúng không? Những lão phu nhân, lão thái thái kia đều nhân tính. Bà ấy, chỉ có khi quay về cố hương, trở lại quê cũ nơi bà sinh ra, trong rất nhiều thôn dân mới có thể khoác lác đến ba hoa chích chòe, nước miếng văng tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Lâm Thấm chơi thật vui vẻ ở Tề gia hơn nửa ngày mới cáo từ.

Có nàng ở đây, không khí rất sống động, Điền phu nhân và Tề Vân thỉnh thoảng bị nàng chọc cho cười.

Lúc tiễn nàng đi, đều lưu luyến không rời.

“Có a Thấm ở đây, con không phải lo tịch mệnh.” Điền phu nhân tính toán thay nữ nhi bảo bối, “Cho dù nương và a cha con trở lại Ngạc Tây cũng yên lòng.”

Tề Vân nũng nịu, “Thì ra bởi vì có a Thấm, nương mới yên tâm về con sao.”

“Không chỉ có A Thắm” Điền phu nhân cười nói: “Đây không phải còn có La phu nhân sao, tính tình nàng ấy rất sáng khoái, không phải kiểu mẹ chồng làm khó con dâu. Còn nữa, lục ca con cũng ở lại kinh thành, thứ nhất hắn thích kinh thành phồn hoa, thứ hai để con một mình ở đây cũng quá mức lẻ loi hiu quạnh, cho nên lục ca con ở đây, con cũng đã có nhà mẹ rồi.”

Tề Vân rất cảm động, “A nương, nương đối với con thật tốt.”

Điền phu nhân cười, “Đây không phải là chủ ý của nương, là a cha con nói ra trước.”

Tề Tướng quân rất hài lòng Lâm Khai người con rể này, nhưng con rể có tốt nữa, nghĩ đến một thân một mình nữ nhi ở lại kinh thành thì hắn vẫn đau lòng, dù sao Tề Á vẫn luôn có hứng thú với văn hóa trung nguyên, nên hắn đã đề nghị Tề Á lưu lại làm bạn bảo vệ muội muội, Điền phu nhân tự nhiên không có dị nghị.

Tề Vân kín đáo thở dài một hơi, “Nếu như a cha có thể đưa bà về quê, con sẽ cảm kích bà hơn.”

Mất thấy sẽ phải làm đám cưới, trong nhà lại có vị lão thái thái không biết khi nào sẽ nổi trận đình, không lựa lời mà nói, Tề Vân vừa nghĩ tới đã phiền não.

Điền phu nhân cũng nhíu chặt chân mày rồi, “A Vân con yên tâm, nhất định sẽ đưa bà con đi, sẽ không để cho bà con tiếp tục lưu lại ở đây.”

“A cha sẽ đồng ý sao?” Tề Vân lo lắng.

Tề Tướng quân vẫn rất hiểu thuận.

“Hắn không đồng ý cũng phải đồng ý.” Điền phu nhân cười lạnh, “Hoặc chỉ đưa bà con đi, hoặc hắn và bà con cùng đi. Xem hắn làm thôi.”

Điền phu nhân thật sự bị chọc giận, không tha cho Tề lão phu nhân.

Ngay trước mặt Lâm Thắm mắng Tề Vân như vậy, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Đây may nhờ Lâm Thắm là một hài tử thông minh, nếu như hơi kém một chút, sẽ nhìn Tề Vân như thế nào? Về sau Tề Vân ở nhà chồng còn có thể ngẩng đầu lên hay không? Điền phu nhân không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng căm tức, hận không thể lập tức sai người gọi Tề Tướng quân về, để cho hắn cùng với mẹ ruột của hắn cùng về quê đi, về sau cũng đừng trở lại nữa.

Tề Vân hé miệng cười, “A nương, trước kia nương không lợi hại như vậy.”

Tuy rằng Điền phu nhân là ái nữ của Thổ Ty Vương, nhưng đối với Tề Tướng quân vẫn rất dịu dàng, không hề lấy quyền thế đè người.

Điền phu nhân xì một tiếng khinh miệt, “Phi, ngày trước khi hắn còn trẻ anh tuấn, nương bị sắc mê hoặc, hiện giờ hắn già rồi, nương đã thức tỉnh, vậy còn không được sao?” Nói xong lời hờn dỗi, chính nàng cũng bật cười.

Vì vậy, hôm nay sau khi Tề Tướng quân trở về, Điền phu nhân lại kêu các con đi ra ngoài, thị nữ càng đuổi ra xa xa, sắc mặt âm trầm thuật lại chuyện ngày hôm nay, “... Ta đã không chịu nổi rồi, chàng dẫn bà ta về quê đi, nơi này không cần hai mẹ con chàng đâu.”

Tề Tướng quân bị dọa sợ, “Khuê nữ xuất giá, ta làm cha không ra mặt chủ trì sao được chứ? Không được không được, ta không thể đi được, chỉ đưa nương về là được rồi.”

Điền phu nhân cố ý khích hắn, “Đây chính là mẹ ruột của chàng đó, chàng không sợ chàng đưa bà ta về rồi, bà con ở quê sẽ nghị luận chàng sao?”

Tề Tướng quân ngăn người, dậm chân nói: “Nghị luận thì nghị luận đi, đây cũng không có cách nào cả!”

Ngày trước Tề lão phu nhân chỉ ép hắn gả Tề Vân cho cháu trai nhà mẹ, hắn không để ý thì thôi. Bây giờ lại mắng Tề Vân ngay trước mặt thông gia, để thấy tính toán thất bại, tức giận trong lòng không có chỗ xả, vậy giờ mà còn giữ bà lại ở kinh thành, không biết sẽ còn ồn ào ra chuyện gì nữa, Tề Tướng quân chỉ có một nữ nhi này, chuyện vui gả nữ nhi cũng không thể bị Tề lão phu nhân phá hư được, thà đưa bà về quê cho xong.

Điền phu nhân vốn định chế nhạo hắn mấy câu, nhưng suy nghĩ tới hắn có mẹ ruột như vậy cũng đáng thương, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống.

“A Thắm nói như vậy.” Điền phu nhân lại thuật lại lời Lâm Thắm nói, “... Tuy là lời nói của hài tử, nhưng nghĩ lại cũng có đạo lý. Thời gian này bà ta luôn luôn cáu giận nóng nảy, trong lòng nhất định không vui, thay vì như vậy, không bằng làm một tòa nhà thật lớn ở quê, người hầu thành đoàn, uy phong lẫm liệt, để cho bà ta nở mày nở mặt trước người quen cũ, có lẽ tâm tình của bà ta tốt rồi, sẽ không lên con nữa. Như thế, cũng là chúng ta hiểu thuận, chàng nói đi?”

Tề Tướng quân rất động lòng, “Nếu như vậy mà bà vui mừng, vậy khẳng định đưa về đi. Bà đã không lạ gì cảm y ngọc thực, kim ngân tài vật cũng không lọt được vào mắt, có thể khiến cho bà vui vẻ cười to, đây khó có được.”

Hai phu thê lập tức quyết định chuyện này.

Tề Tướng quân mạnh mẽ vang dội, kêu người xây một tòa nhà lớn ở quê, trang trí xa hoa lộng lẫy. Bởi vì Tề lão phu nhân còn có một nữ nhi, cũng chính là tỷ tỷ của Tề Tướng quân, Tề Tướng quân sai người đón tỷ tỷ hắn qua làm quản gia, tỷ tỷ của hắn có được tòa nhà lớn như vậy để ở, cái gì cũng đều

thượng hạng, có gì miễn cưỡng chứ? Nên dọn dẹp trong ngoài sạch sẽ sáng ngời, chỉ chờ Tề lão phu nhân về ở.

Tề Tướng quân tự mình khuyên Tề lão phu nhân mấy lần, Tề lão phu nhân vốn không chịu, nhưng hôm nay Tề Tướng quân nói với bà về các thân thích tam cô lục bà, ngày mai lại nói với bà về cháu trai ngoại cháu gái ngoại, các cháu chất, chỉ nói mọi người đều như trông sao trông trăng sáng mong đợi bà về, đợi bà về rồi, nhất định sẽ từ sớm đến muộn được các thân thích vây quanh hỏi thăm chuyện mới mẻ, Tề lão phu nhân nghĩ tới cảnh tượng các thân thích tranh nhau nịnh nọt bợ đỡ bà, đã hơi động lòng. “Cũng đúng, ngày trước cô bảy và di tư của con xem thường ta đó, nhưng mà, nếu như nhìn thấy ta hiện giờ như vậy, chẳng phải tức chết rồi sao.”

Tề Tướng quân mừng rỡ, lại thêm vài mồi lửa, “Đúng vậy, tòa nhà của cô bảy có thể so sánh với tòa nhà của chúng ta sao? Xiêm áo trang sức của di tư nào bằng một nửa của ngài! Khăng định tức chết rồi, đồ kỳ muốn chết.”

Tề lão phu nhân cuối cùng bị hấn nói động lòng.

Phú quý không về cố hương, giống như áo gấm đi đêm, ai biết được? Tề lão phu nhân quyết định về quê rồi.

Tề Tướng quân vui mừng quá đổi, tự mình đưa bà về.

Điền phu nhân không hề để ý đến chuyện này, chỉ vội vàng chuẩn bị đồ cưới, hôn lễ cho Tề Vân.

Thổ Ty Vương muốn gả cháu gái ngoại duy nhất, ra tay hết sức xa xỉ, cho Tề Vân vô số kỳ trân dị bảo không nói, lại còn mua hơn vạn mẫu ruộng tốt ở ngoại thành kinh thành cho nàng, thật sự khiến người kinh hãi. Vạn mẫu ruộng tốt, đồ cưới này thật sự quá xa hoa rồi.

Sính lễ của Lâm gia cũng rất sang trọng, từ vật dụng hàng ngày đến xiêm áo đồ trang sức, vàng bạc châu báu, vật trang trí, đồ chơi, tranh chữ cổ, thôn trang cửa hàng gì đó cần có đều có, chất đầy viện Tề gia.

Điền phu nhân không khỏi mở cờ trong bụng, “Lâm gia rất coi trọng a Vân đó, nhìn sính lễ thì biết rồi, long trọng như vậy.”

Tiền Tề lão phu nhân đi, hôn sự của Lâm Khai và Tề Vân đều rất thuận lợi, Điền phu nhân vui mừng vô hạn.

Tấn Giang Hầu trở lại kinh thành trước khi Lâm Khai lấy vợ.

Ông đã nhiều năm chưa về kinh, nhìn thấy La Giản, Ngôn Yên, nhìn thấy một đôi cháu trai sinh đôi thông minh đáng yêu trong ngực La Giản cùng với La Văn Nhân cười khanh khách, cảm khái không thôi.

Con ông cuối cùng đã hạnh phúc, làm cha có thể yên tâm.

La Giản cười kêu hai nhi tử gọi “Ông nội”, “A Kỳ, a Chân, đây là ông nội của các con đó, có phải rất uy phong không? Nào, bái kiến ông nội.”

La Văn Kỳ và La Văn Chân dùng đôi mắt đen như mực nhìn chăm chăm Tấn Giang Hầu hồi lâu, cho ông một mặt cười thẹn thùng, “Ông nội.”

Tấn Giang Hầu hơi run nhận lấy hai cháu trai từ trong ngực La Giản, nhìn qua xem lại, ánh mắt hết sức tham lam.

“Cha, lần này cha trở về có phải giống như lần trước chỉ ở nhà được mấy ngày, a Khai cưới nàng dâu rồi cha lại phải đi không?” La Giản hỏi Tấn Giang Hầu.

Tấn Giang Hầu lắc đầu, “Không, lần này cha có thể nghỉ ngơi mấy tháng.”

“Ngài thật thiên vị.” La Giản oán trách, “A Kỳ và a Chân đầy tháng ngài cứ vội vội vàng vàng, a Khai cưới vợ ngài lại nghỉ mấy tháng, khác biệt này cũng quá lớn đi.”

Tấn Giang Hầu trừng mắt nhìn hấn.

La Giản rút cổ lại.

La Văn Nhân che miệng cười trộm, “Cha vẫn rất sợ ông nội.”

Ngôn Yên nhỏ giọng nói cho nàng biết, “Như vậy đã tốt hơn rất nhiều rồi đấy. Hiện giờ cha con nhìn thấy ông nội con còn dám nói chuyện rồi, trước kia cũng không thể này.”

Nụ cười của La Văn Nhân càng thêm sáng sủa.

Giọng Tấn Giang Hầu lạnh nhạt: “Cha đã khổ chiến mấy năm ở biên quan, hồi kinh nghỉ mấy tháng còn không được sao? Không nên sao?”

“Nên, nên.” La Giản vâng vâng dạ dạ.

Tấn Giang Hầu còn định khiển trách La Giản mấy câu, nhưng hai tiểu ca nhi La Văn Kỳ và La Văn Chân vẫn cười với ông, cười đến lòng ông mềm nhũn, không nói ra được lời trách cứ.

“Cha hồi kinh có chuyện muốn làm” Giọng Tấn Giang Hầu ôn hòa đi, “Một là hôn sự của a Khai, chuyện khác...”

Ông nhìn La Văn Nhân, ánh mắt hiền từ.

La Văn Nhân tuổi không nhỏ, nhưng vẫn không lấy chồng, đây đã gần như là tâm bệnh của Tấn Giang Hầu rồi.

La Văn Nhân né tránh ra sau Ngôn Yên, thì thầm nhỏ nhỏ, “Khó khăn lắm mới có cha có nương, không muốn gả, chính là không muốn gả.”

Tấn Giang Hầu, La Giản, Ngôn Yên đều đầy lòng chua xót.

Văn Nhân, nàng là một hài tử đáng thương.

“Nha đầu ngọc, gả cho người rồi con vẫn có cha có nương” La Giản đau lòng quở trách, “Chẳng lẽ những cô nương đã gả cho người rồi thì không để ý đến cha nương, không nhìn cha nương sao?”

“Đúng vậy, gả cho người rồi cha vẫn là cha, nương vẫn là nương” Ngôn Yên cũng dịu dàng nói.

“Nhưng mà, vậy không thể ngày ngày thấy cha và nương.” La Văn Nhân lẩm bẩm.

La Văn Nhân lúc này có mấy phần ngây thơ, vẻ mặt ngây thơ giống như tiểu nữ hài.

“Nếu không, chúng ta tuyển con rể tới nhà cho Văn Nhân?” La Giản bắt đầu dĩ, thương lượng như vậy với Ngôn Yên.

“Không được!” Tấn Giang Hầu và Ngôn Yên trầm miệng một lời.

“Sao lại không được chứ?” La Giản vò đầu.

Tấn Giang Hầu chậm rãi nói: “Nam nhi tốt nhà ai lại muốn đến cửa làm con rể chứ?”

Ngôn Yên cũng nói: “Đúng vậy, hễ nguyện ý bị kén rể, không phải tướng mạo nghèo nàn chính là không có gia thế, hoặc kiêu hãnh ăn lại nằm, không biết tiến thủ. Hơn nữa, La gia có nhi tử, kén rể cho nữ nhi, nói ra có phần không dễ nghe.”

Người không có nhi tử kén rể là đương nhiên, có nhi tử còn kén rể, vì sao chứ? Không ai sẽ cảm thấy người không nở xa nữ nhi, nói không chừng suy đoán như thế nào đấy.

“Tóm lại, lần này ta trở lại chính là định làm hai chuyện này.” Tấn Giang Hầu giọng điệu kiên định.

Ông một là phải nhìn cháu ngoại trai lớn cưới vợ, một là phải nhìn cháu gái xuất giá, hai chuyện đều làm, làm xong rồi mới yên tâm trở lại Tây Bắc quân.

La Giản và Ngôn Yên hai mặt nhìn nhau.

Hai người bọn họ hiểu tâm tình của Tấn Giang Hầu, nhưng mà, cũng thật sự không nỡ ép La Văn Nhân.

“Ông nội, ông thật sự chỉ làm hai chuyện này.” La Văn Nhân hé miệng cười, “Không nhìn a Kỳ và a Chân sao? Không nhìn a Hạo và a Hân sao? Còn có, ông không nhìn ông...” Nàng cười cười, không biết nói thế nào mới phải, sau cùng nói: “... Ông không nhìn cậu nhỏ của cha cháu sao?”

La Giản sờ mũi một cái, “Đúng, cậu nhỏ của con.”

Quay đầu lại nhìn xem, ngạc nhiên nói: “Tiểu Thất đâu? Sao không thấy?”

Chỉ cần hần ở nhà Tiêu Kính Sinh vẫn luôn đi theo, như hình với bóng, vào lúc này lại không thấy người, thật đúng là hiếm thấy.

“Không dám tới gặp ông nội chứ sao?” La Văn Nhân cười.

Ngôn Yên cũng mỉm cười, kể cả trên mặt Tấn Giang Hầu cũng có nụ cười.

Nụ cười trên mặt Tấn Giang Hầu chỉ duy trì một lúc, ánh mắt đã âm trầm xuống.

Tiêu gia chờ ông vừa rời khỏi kinh thành đã làm khó dễ La Giản, còn lộ vẻ không cam tâm, không phục.

Mặc dù lần này La Giản ứng đối rất tốt, nhưng lần sau thì sao?

Lần sau không biết Tiêu gia sẽ lại làm những gì, La Giản còn có thể thuận lợi hóa giải hay không?

Tiêu Kính Sinh đã bị tìm được rồi, La Giản kêu hần hành lễ với Tấn Giang Hầu, “Cậu nhỏ, gọi anh rể.”

Tấn Giang Hầu liếc nhìn nhi tử đã bốn mươi tuổi của mình, lại liếc nhìn Tiêu Kính Sinh vẫn còn con nít, im lặng hồi lâu.

Đây gọi là cái gì.

Ông vốn không giận tự uy, vào lúc này sắc mặt không được tốt, nhìn càng thêm dọa người, Tiêu Kính Sinh lấy can đảm gọi một tiếng “Anh rề”, trong lòng sợ muốn chết.

Cũng may Tần Giang Hầu chỉ nhàn nhạt gật gật đầu, không hề nói gì.

“Cha, ngài đối xử với tiểu Thất tốt một chút đi.” La Giản nhỏ giọng năn nỉ, “Tiểu Thất rất đáng thương, cha ruột không còn, mẹ ruột bị bán, các ca ca coi như người làm mà sai bảo, nếu không phải nhờ con, hiện giờ cậu nhỏ vẫn còn đang phải chịu khổ đấy. Haizzz, con đi tìm mẹ ruột giúp cậu nhỏ, nhưng mẹ ruột cậu nhỏ bị bán vào một nhà không con, gia chủ này là một tú tài, nữ chủ nhà hơn ba mươi chưa từng sinh được, gấp gáp, mua một người giúp nhà họ sinh nhi tử. Biết tiểu Thất tìm nằng, nằng khóc, nói không nỡ xa tiểu Thất, nhưng không buông bỏ được nhi tử mới sinh, haizzz, cuối cùng vẫn ở lại nhà đó, hải tử còn nhỏ, không thể xa nương được. Sau khi tiểu Thất biết được, vài ngày không ăn cơm, thường một mình lặng lẽ trốn đi khóc...”

“Cũng là đáng thương.” Tần Giang Hầu tỏ vẻ thương hại.

“Còn không phải như vậy sao.” La Giản cực kỳ đồng tình.

Tần Giang Hầu nhìn Tiêu Kính Sinh đã ôn hòa không ít.

Tiêu Kính Sinh rất thông minh, thấy Tần Giang Hầu đối xử tốt với hắn hơn nhiều, nên yên tâm to gan gọi anh rề.

Tần Giang Hầu nhiều thêm một cậu em vợ như vậy nhỏ như vậy thật sự rất không quen, nhưng mà, nghĩ đến hắn làm con thừa tự cho một phòng thê tử đã chết, phần mộ phụ mẫu Tiêu Huỳnh dựa vào hắn hương khói, lòng không khỏi mềm nhũn. Haizzz, nhiều thêm một cậu em vợ thì nhiều thêm đi, trước mặt phần nhạc phụ nhạc mẫu dù sao cũng phải có người dâng trà cúng cơm.

Tần Giang Hầu gặp một nhà La Giản xong, lại kêu Toàn thị, Tề thị, Lý thị và đám người chi thứ hai, cháu trai cháu gái tam phòng, tứ phòng đến gặp.

La Văn Úy đã lấy chồng, đến nhà mẹ Toàn thị, La Văn Lễ cũng chọn tới chọn lui chưa lập gia đình, đám người La Văn Tích cao lớn hơn không ít, Tần Giang Hầu nhìn các cháu, trong lòng cũng vui mừng.

Gặp các con cháu của ông xong, Tần Giang Hầu lại một mình đi Vinh An đường.

Trong căn phòng sạch sẽ lịch sự tao nhã, một phụ nhân hơn năm mươi, bên mai đã có tóc bạc đang ngồi trước khung thêu, tập trung thêu một bức hoa điều.

Về mặt bà thật bình tĩnh, tập trung mà nghiêm túc, kể cả Tần Giang Hầu đi vào cũng không phát hiện ra.

Tần Giang Hầu yên lặng nhìn bà ta một lúc.

Một ma ma trung niên rón rén đi tới, cười khom gối, “Hầu gia đã trở lại? Hầu gia, phu nhân bà ấy...” Khó xử nhìn phụ nhân đang thêu thùa, nhỏ giọng nói: “Bệnh của phu nhân càng lúc càng không tốt, thời gian gần đây kể cả người đều không nhận ra được. Trong phòng có người hay không, bà ấy thường không hề phát hiện.”

Trong nhất Tần Giang Hầu có ý thương hại.

Ông vẫy vẫy tay với ma ma, ma ma cười khom người, lui ra.

Tần Giang Hầu ngồi xuống bên cạnh Tiêu thị, yên lặng nhìn bà ta.

Tiêu thị giống như vốn không hề nhìn thấy ông, một cây kim một sợi chỉ, tập trung thêu thùa.

Bà lúc này, mặc dù dung mạo không còn như trước, nhưng lại có dáng vẻ thong dong an tĩnh, dịu dàng thanh tao lịch sự.

Tần Giang Hầu nhẹ giọng nói: “Nếu như ngươi vẫn như thế thì tốt biết bao, ta sẽ không bị làm khó. Châm nhi và Anh nhi viết vô số lá thư cho ta, cầu tình cho ngươi, sao ta nỡ tổn thương lòng chúng chứ? Nhưng mà, ta không thể tha thứ cho ngươi, ta sợ sau khi thả ngươi ra, ngươi sẽ khó xử a Giản và a Thư của ta.”

Tiêu thị làm như không nghe thấy, bàn tay trắng nõn tung bay, một đóa hoa nhỏ linh hoạt xinh tươi xuất hiện trên vải lụa.

Tần Giang Hầu lại yên lặng ngồi hồi lâu, mới đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Người một nhà Lâm Phong và La Thu đến.

“Ông ngoại!” Lâm Thâm nhìn thấy Tấn Giang Hầu, đã hoan hô một tiếng nhào về phía ông, mặt vui cười, “Ông ngoại, sao ông không nói tiếng nào đã trở về rồi vậy? Phái người đưa một lá thư về trước, cháu sẽ đi đón ông nha.”

Trên diện mạo uy nghiêm của Tấn Giang Hầu lộ ra vẻ dịu dàng hiền từ, khom lưng bế Lâm Thâm lên.

Lâm Thâm đã lớn thêm mấy tuổi, nhưng mà được Tấn Giang Hầu với thân hình cao lớn ôm lên, vẫn xinh xắn hoạt bát như vậy.

Hai tay Lâm Thâm ôm cổ ông ngoại, thì thầm cao hứng phấn chấn nói chuyện.

Tấn Giang Hầu mỉm cười nghe nàng nói.

Bốn năm qua đi, trên mặt Tấn Giang Hầu càng lộ vẻ già nua, mặc dù Lâm Thâm lớn thêm mấy tuổi, nhưng vẫn non nớt mềm mại. Tấn Giang Hầu giống như gốc cổ thụ đứng vững vàng ngàn năm, Lâm Thâm giống như đóa hoa nhỏ mới nở ra nơi đầu cành cổ thụ, tươi sáng linh hồn có sinh mệnh lực, Lâm Phong và La Thu, Lâm Khai, Lâm Hàn thấy đôi ông cháu như vậy, đều hơi cảm động.

“Ông ngoại ông biết không? Hai năm qua cuộc sống của cháu không được dễ chịu lắm đâu nha.” Lâm Thâm tỏ vẻ tính queo kễ khổ với Tấn Giang Hầu.

“Sao vậy?” Nụ cười trong đôi mắt của Tấn Giang Hầu dần dần thu lại, “Ai dám khi dễ a Thâm nhà ta sao?”

Lâm Hàn kéo Lâm Khai một cái, “Đại ca, sao đệ có cảm giác a Thâm muốn cáo trạng đệ vậy nhỉ?”

Lâm Thâm sống rất sung sướng, nhưng nhị ca luôn ép nàng đi học, đi học, chuyện này khiến cho nàng rất không vui mừng đi.

Lâm Khai cười nhe, “Không biết, a Hàn, a Thâm không phải đang cáo trạng đệ đâu.”

Lâm Thâm thờ dài, “Ông ngoại ông không biết chứ, danh tiếng của cháu đều đã bị đoạt đi rồi, cuộc sống thật không dễ chịu! Đến phủ Hoài Viễn Vương và trong cung, có a Hạo và a Hàn; đến phủ Tấn Giang Hầu, lại có a Kỳ và a Chân. Ông ngoại, có mấy đứa đó rồi, ai còn hiềm lạ cháu chứ? Cháu thật sự bị vắng vẻ, bị mất mát.”

“Thì ra là vậy.” Trên mặt Tấn Giang Hầu lại có nụ cười.

“Haizz, không thừa nhận mình già không được mà...” Lâm Thâm cảm khái sâu sắc.

Đám người Lâm Phong và La Thu đều buồn cười.

Nhìn Lâm Thâm tiểu cô nương hồng hào nõn nà nói không thừa nhận mình già không được, thật sự cực kỳ buồn cười.

“A Thâm, ở bên cạnh ông ngoại lại nói không thừa nhận mình già không được, có phải không tốt rồi không.” Lâm Phong cười nói tiểu nữ nhi.

Lâm Thâm lập tức tỏ vẻ phản đối, “Ông ngoại còn lâu mới già nhé. Ông vừa trẻ tuổi lại anh tuấn, còn ôn hòa hiền từ, lại uy phong凛凛, khí thế ngàn vạn, tuyệt đối không già!”

“A Thâm thật biết nói chuyện.” Phụ mẫu, ca ca nàng đều vui vẻ.

Tấn Giang Hầu cũng cười, “A Thâm yên tâm, mặc dù bây giờ có a Kỳ và a Chân, ông ngoại vẫn thích cháu hơn.”

“Thật sao?” Lâm Thâm mặt mày hớn hở.

Có La Văn Kỳ và La Văn Chân hai tiểu biểu đệ này, Tấn Giang Hầu vẫn còn thích nàng hơn đó, đây thật sự thỏa mãn thật lớn lòng hư vinh của nàng, thoải mái sung sướng, tươi cười rạng rỡ.

“Thật chứ.” Tấn Giang Hầu mỉm cười, “A Kỳ và a Chân không biết nịnh bợ, ông ngoại dĩ nhiên thích a Thâm hơn rồi.”

“Thì ra ông ngoại cũng thích nghe người khác a đua nịnh hót nha.” Lâm Thâm cười hí hửng.

“A Thâm thích nghe người khác khen con không? Dĩ nhiên rất thích rồi đúng không. Mọi người đều đồng lòng một ý.” Lâm Phong cười nói cho nàng biết.

Tấn Giang Hầu hôn lên gò má như đóa hoa của cháu ngoại gái nhỏ, trong lòng mềm nhũn.

Lâm Thấm cười hì hì.

Tần Giang Hầu nhìn tiểu Lâm Thấm, lại nhìn Lâm Khai, Lâm Hàn, sắc mặt nhu hòa.

Lâm Thấm khoe khoang hả hê một lúc với ông ngoại, nhanh chóng nghĩ đến một chuyện quan trọng, “Ông ngoại, không được đâu, a Kỳ và a Chân còn nhỏ tuổi, bây giờ còn không biết võ mông ngựa, nhưng a Hạo và a Hân lại biết rồi. Nếu như ông nhìn thấy a Hạo và a Hân, nhất định sẽ thích hai đứa hơn cháu. Haizzz, cháu vẫn bị thất sủng rồi.” Nàng giơ tay nâng khuôn mặt nhỏ bé lên, tỏ vẻ rất ưu sầu.

“A Hạo và a Hân đã biết võ mông ngựa rồi sao?” Tần Giang Hầu nghe rất động lòng.

Lúc hai cháu nội làm đầy tháng ông đã vội vã trở lại, dĩ nhiên đã từng gặp a Hạo a Hân rồi. Khi đó long phượng thai còn rất nhỏ, chưa biết nói chưa biết đi, nhưng đã rất đáng yêu. Hiện giờ sẽ có dáng vẻ như thế nào? Thật sự vừa nghĩ đã khiến người ta kích động không thôi.

“Biết rồi.” Lâm Thấm cười híp mắt, “A Hân rất biết võ mông ngựa, mặc dù không biết nói như cháu đây, nhưng con bé biết cười, chỉ cần con bé ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười một lúc với ông, ông nhất định sẽ mềm lòng đến rối tinh rối mù.”

Trước mặt Tần Giang Hầu lập tức xuất hiện khuôn mặt nhỏ bé khi còn bé của Lâm Thấm, tiểu cô nương đang cười với ông, ngọt như mật đường.

“Thật tốt.” Tần Giang Hầu không kiềm chế được nói.

“A Hạo lợi hại hơn.” Lâm Thấm chắc chắn, “A Hạo không cần nói gì, cũng không cần cười, cứ lẳng lặng nhìn ông, lòng ông sẽ hòa tan rồi. Haizzz, a Hạo là hài tử lợi hại nhất, cho dù là phủ Hoài Viễn Vương hay nội uyển hoàng cung, tung hoành ngang dọc, vô địch nơi nơi, không phục không được, không phục không được.”

“Như vậy sao.” Tần Giang Hầu nghe nàng nói mà tim đập thình thịch, hận không thể lập tức nhìn thấy long phượng thai a Hạo và a Hân chọc người yêu thích rồi.

“Cha, cha phải làm chủ thay nữ nhi.” Bên ngoài vang lên tiếng khóc của La Anh.

Tần Giang Hầu không khỏi cau mày.

Ông cho rằng La Anh lại náo chuyện Tiêu thị với ông.

La Thư hừ một tiếng, “La Anh đây là hóa điên sao? Cha mới hồi kinh ngày đầu tiên, La Anh còn chưa gặp mặt đâu, đã khóc trước rồi, có ý gì chứ?”

Lâm Phong lặng lẽ kéo La Thư một cái, ý bảo nàng không cần nhiều miệng lưỡi, không cần thêm dầu vào lửa.

La Thư trừng mắt liếc hân, “Chàng biết từ nhỏ La Anh nói bậy ta ở trước mặt thái phu nhân và cha ta bao nhiêu không? Ta nói một câu thì như thế nào?”

Lâm Phong mềm lòng, dịu dàng nói: “Phu nhân, tùy nàng vậy.”

La Thư vẫn một mực bị mẹ kế và muội muội khác mẹ lấn áp trên cọt, cũng thật sự chịu khổ.

Hai tên thị nữ thiếp thân đỡ La Anh lệ rơi đầy mặt đi vào.

Lúc này La Anh thật đau lòng, nước mắt tí tách, nhòe nhoẹt cả son phấn.

“Ông ngoại, cháu không thích nghe người khóc, cháu thích nhìn người cười.” Lâm Thấm nhỏ giọng nói cho Tần Giang Hầu.

“Ông cũng thế.” Giọng Tần Giang Hầu cũng thật thấp.

La Anh vốn đau lòng không thôi, thấy hai ông cháu này đang âm thầm nói chuyện, trong lòng càng thêm tức khổ, “Cha, cha nên làm chủ cho nữ nhi chứ, nữ nhi ở Thẩm gia bị ăn hiếp rồi, Họa nhi ở phủ Tu Đức Vương cũng bị người khi dễ! Cha, nếu cha còn không ra mặt cho hai mẹ con con, nữ nhi và cháu gái ngoại của cha sẽ bị người tươi sống khi dễ chết!”

Lâm Thấm rúc trong ngực ông ngoại nàng, tò mò nhìn La Anh.

Tần Giang Hầu không vui, “Con còn có mặt mũi nói phủ Tu Đức Vương! Anh nhi, con hãy nói thật đi, chuyện Tích Tú son là sao? Tu Đức Vương rốt cuộc đã làm cái gì ở chân núi?!”

Ông nghĩ tới vụ tai tiếng này đã tức giận lên, giọng nói tương đối nghiêm nghị.

Hoài Viễn Vương cũng là hai chữ Vương, Quận Vương, nhưng Hoài Viễn có hàm nghĩa gì, Tu Đức lại có hàm nghĩa gì? Hoài Viễn, Hoàng đế rõ ràng để cho hân lòng mang phượng xa, chỉ hướng thật xa, tuy rằng có ý khuyên bảo, nhưng tốt đẹp hơn nữa chính là mong đợi. Còn Tu Đức thì không hay rồi, thuận úy đang nói người này đạo đức không tu, đức hạnh không tốt, cần tu tâm dưỡng tính, một lần nữa làm người.

Sau khi Hoài Viễn Vương dong dêu sa trường đánh bại thiết kỵ Bắc Nhung, bởi vì triều thần tố cáo hân giết chóc quá nặng nên nhận được phong hào này, mặc dù tước vị thấp, lại tuy bại nhưng vinh. Còn Tu Đức Vương lại sau khi dâm loạn cung đình mới bị hàng phong, trừ bỏ mất mặt ra chỉ còn lại mất

mặt, không có gì khác.

Tần Giang Hầu anh hùng một đời, có cháu rể ngoại như Hoài Viễn Vương ông không cảm thấy gì, nhưng có cháu rể ngoại như Tu Đức Vương, ông quả thật hồ thẹn mà thừa nhận.

“Cái này, cái này...” La Anh không tiện khóc kể nữa, lui về sau co rụt lại, mặt mang sợ hãi.

Có đánh chết nàng cũng không dám nói chân tướng chuyện Tích Tú sơn. Tu Đức Vương cuối cùng coi như cột nhà một tiểu cung nữ, đã có kết cục như vậy, nếu thật sự công khai chuyện hấn định chấm dứt Tề Văn ra, đại khái sẽ bị phé làm dân thường đi -- Thổ Ty Vương là nhân vật như thế nào, nếu như cháu gái ngoại của hấn bị người mưu hại khi đi bái kiến thái hậu, không khỏi bình tạo phản mới là lạ. Đến lúc đó việc binh đao nổi lên bốn phía, dân chúng gặp nạn không nói, triều đình phải phí bao nhiêu lương thảo, bao nhiêu nhân lực vật lực mới có thể bình ổn thế cục? Hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi.

“Cái này cái kia cái gì, nói mau!” Tần Giang Hầu nhướn mày, không giận tự uy.

La Anh thay đổi sắc mặt, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Nàng vốn bởi vì chuyện Thẩm Minh Họa sinh non mà hận sang Tu Đức Vương, bây giờ bị Tần Giang Hầu liên tục ép hỏi, trong lòng oán hận sâu hơn.

Suy nghĩ chốc lát, nàng khề cần rặng nói: “Tu Đức Vương bị hạ phong hào, thật sự không sai! Hấn người này quá háo sắc rồi, cho dù trong phủ hay trong cung, thấy mỹ sắc sẽ không chịu buông tay. Ở Tích Tú sơn noi như vậy mà hấn còn dám đùa bốn cột nhà cung nữ, trở lại phủ Tu Đức Vương càng thêm tùy ý làm bậy, đáng thương cho Họa nhi của con... đáng thương cho Họa nhi vốn đang mang thai, cứng rắn bị hấn chọc tức đến sảy thai rồi... Hấn, hấn mang theo thị nữ đến trước mặt Họa nhi, cố ý chọc giận con bé, cố ý chọc giận con bé...” Nói đến chỗ đau lòng, khóc rống không thôi.

Tần Giang Hầu mặt trầm như nước.

Cho dù như thế nào đi nữa Thẩm Minh Họa cũng là cháu gái ngoại của ông, cháu gái ngoại bị ăn hiếp đến mức độ này, sao có thể không tức giận được.

“Tu Đức Vương thật uy phong.” Tần Giang Hầu cười lạnh.

“Cha, ngài nên làm chủ vì Họa nhi.” La Anh giống như bắt được cây cỏ cứu mạng túm lấy Tần Giang Hầu không buông.

Tần Giang Hầu lạnh lùng nói: “Vậy cha vào cung, bẩm báo rõ chuyện này với bệ hạ...”

Tu Đức Vương dám làm chuyện như vậy, ông sẽ chọc đến trước mặt hoàng đế đi, để Tu Đức Vương bỏ ra cái giá xứng đáng.

"Đừng mà, cha." La Anh kinh hãi, bất chấp tất cả cắt lời ông, “Nếu như bẩm báo rõ chuyện này với bệ hạ, Tu Đức Vương sẽ bị xử phạt nghiêm trọng hơn, Họa nhi sẽ không có ánh sáng.”

Tần Giang Hầu nhướn mày, “Theo con nói, nên như thế nào?”

La Anh vội nói: “Cha, ngài đi mắng Tu Đức Vương! Mắng tình hấn! Mắng hấn không được vô lễ với Họa nhi nữa!”

Tần Giang Hầu im lặng hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Cha không biết mắng chửi người, chỉ biết đánh người, giết người.”

Nếu để ông đi phủ Tu Đức Vương, sẽ không phải khuyên nhủ Tu Đức Vương một phen hay mắng mấy câu, ít nhất phải ra sức đánh một trận.

Khi Vương phi đang có thai lại dẫn thị nữ đến trước mặt con bé treu tức con bé, giận đến con bé sảy thai, thứ người như thế không đánh không được.

"Đừng mà, cha, sau này Họa nhi vẫn phải sống qua ngày với hấn..." La Anh rầu rĩ khóc thút thít.

Trong mắt Tần Giang Hầu lóe lên không nhận được, “Được rồi, cha biết rồi. Anh nhi con trở về đi, cha tự có đạo lý.”

La Anh vẫn còn không đi, “Cha, con còn có lời muốn nói với cha.” Liếc nhìn đám người Lâm Phong, La Thư, rõ ràng chê bọn họ cản trở, muốn bọn họ tránh mặt đi một lúc, nàng muốn nói chuyện với Tần Giang Hầu.

La Thư dĩ nhiên còn lâu mới để ý đến nàng ta, giả bộ như không nhìn thấy, giả bộ như không nghe thấy.

Cha con Lâm Phong tự nhiên cũng giống như vậy, sẽ không phối hợp với nàng ta.

La Anh giận đến giương mắt nhìn.

“Cha, ngài kêu một nhà đại tỷ tránh đi trước, con có lời muốn nói với ngài.” La Anh bắt đầu dĩ nói.

“Đừng mơ tưởng!” Giọng Lâm Thẩm trong trẻo.

“Ngươi... ngươi tiểu nha đầu này, ngươi nhân quỷ tiểu đại, chỉ biết mò mẫm quấy rối...” La Anh cực kỳ tức giận chỉ vào Lâm Thẩm, lời nói không mạch lạc.

“Xí --” Lâm Thâm nghịch ngợm làm mặt quỷ với nàng ta.

La Anh thở hắt hắt, “Cha, con không thích thấy tiểu nha đầu này, ngài để cho nó đi đi!”

Lâm Thâm lập tức ôm chặt lấy cổ Tần Giang Hầu, mặt cảnh giác.

Tần Giang Hầu đau lòng, giọng nói lạnh nhạt: “A Thâm không đi, con đi đi. Anh nhi, hoặc con thoải mái nói ra trước mặt đại tỷ, hoặc rời đi đi, đừng ở đây hù dọa hài tử.” Ôm Lâm Thâm chặt hơn nữa.

La Thu hả hê cười cười.

La Anh giận đến đầu óc choáng váng.

Lâm Thâm dựa đầu nhỏ lên vai ông ngoại, cười hi hi nhìn La Anh, “Ông ngoại thương ta, không thương ngoại, hi hi.”

La Anh giận đến muốn cắn người.

Nàng hết cách với đám người Tần Giang Hầu, La Thu, Lâm Thâm rồi, chuyện rất quan trọng, lại không thể không nói, không thể làm gì khác hơn đành khề cần răng mở miệng, “Cha, Tu Đức Vương khiến người ta thất vọng, Họa nhi lại sảy thai, Thâm gia dường như định... định bỏ qua Họa nhi rồi... Cha, không thể đâu, Họa nhi là trưởng nữ của con, từ nhỏ con bé đã thông minh lanh lợi, mưu kế hơn người, con bé không nên bị bỏ qua, không thể bị bỏ qua!”

Hai cha con Lâm Phong và Lâm Khai nghe mà thấy kỳ lạ.

Thì ra La Anh không muốn khiến Thâm gia buông tha cho Tu Đức Vương và Thâm Minh Họa, lại không muốn để cho Thâm Minh Họa rời khỏi Tu Đức Vương, vậy nàng còn cáo trạng Tu Đức Vương làm gì vậy?

Vừa muốn oán hận Tu Đức Vương, vừa muốn khiến Thâm Minh Họa tiếp tục sống với Tu Đức Vương, lại vừa định để Thâm gia tiếp tục ủng hộ nữ nhi con rể của nàng, chuyện này... đây không phải tự mâu thuẫn sao?

Kể cả La Thu bình thân không quan tâm đến chuyện triều chính cũng cảm thấy không đúng, “La Anh, ngoại rốt cuộc định kêu cha giúp ngoại cái gì?”

La Anh tức giận, “Đương nhiên là muốn để cha giáo dục Tu Đức Vương, lại đỡ hấn dạy.”

“Phụt...” La Thu phì cười.

Thì ra Thâm gia không có ánh mắt, gả Thâm Minh Họa cho mặt hàng như Tu Đức Vương, Tần Giang Hầu làm ông ngoại còn phải phụ trách giáo dục cháu rể ngoại, còn phải phụ trách nâng cháu rể ngoại lên ngựa, còn đưa thêm đoạn đường... đây thật đúng là gánh nặng đường xa mà.

“Cha, ngày trước cha luôn không muốn gặp con. Bây giờ nhìn thử xem, vẫn là con bót lo nhi?” La Thu cười nói: “Con ấy, cứ dứt khoát chọn một con rể bót lo bót phiền cho a Đàm, không cần cha đi giáo dục, cũng không cần cha đỡ dạy.”

“Phì, còn không phải là hai chữ Vương.” La Anh vô cùng tức giận, không lựa lời mà nói.

Tần Giang Hầu giận tái mặt, “Phong hào Hoài Viễn Vương từ đâu mà tới? Phong hào Tu Đức Vương vì sao mà có? Hai người có thể đánh đồng sao?”

La Anh tức giận quay đầu.

“Lấy một đại ngu ngốc đi so sánh với anh rể ta, thật đúng là buồn cười.” Lâm Thâm giận đến đỏ bừng mặt.

La Anh giận, “Ai là đại ngu ngốc? Tiểu nha đầu, ai là đại ngu ngốc?”

“Người bị bệ hạ giáng tước đó, người bị bệ hạ ra lệnh cường chế đóng cửa suy nghĩ đó, người xui xẻo còn không biết hối cải đó, người hại nữ nhi ngoại đó!” Giọng Lâm Thâm trong trẻo, miệng mồm lanh lợi.

“Tiểu nha đầu ngoại...” La Anh sắp bị Lâm Thâm chọc tức xỉu.

“Ta nói sai sao?” Lâm Thâm ngây thơ nhìn nàng, vẻ mặt vô tội.

“Được rồi, tức giận gì với hài tử chứ.” Tần Giang Hầu không nhịn được, “La Anh con trở về đi, cha đều biết những chuyện này, tự sẽ suy xét xử lý.”

La Anh còn định nói nữa, Tần Giang Hầu đã dùng ánh mắt mang tức giận nhìn nàng, ánh mắt như điện.

Lời đã đến khóe miệng, La Anh lại bị hù dọa nuốt về.

Nàng còn không kịp thăm Tiêu thị, đã hấp tấp vội vàng cáo từ.

“Cha, cha định làm như thế nào?” La Thư không nhận được vội hỏi.

Nếu như Tấn Giang Hầu định nâng đỡ Tu Đức Vương, vậy chuyện sau này sẽ rất khó nói.

Tấn Giang Hầu lãnh binh mấy chục năm, uy vọng lớn lao, cây lớn rễ sâu, vung cánh tay lên, có người tụ tập.

“Thứ nhất, ta sẽ không can thiệp chuyện triều chính.” Tấn Giang Hầu nhìn La Thư thật sâu, chậm rãi nói ra: “Ta là tướng quân, Thống soái, chỉ phụ trách lãnh binh đánh giặc. Thứ hai, ta sẽ không can thiệp chuyện nhà con rể, cháu rể ngoại. Người La gia quản chuyện La gia, người Lâm gia quản chuyện Lâm gia, người Thẩm gia quản chuyện Thẩm gia, người khác họ đừng vội nhúng tay. Thứ ba, nếu như nữ nhi, cháu gái ngoại của ta bị khi dễ rồi, ta sẽ không đứng nhìn bàng quan.”

“Được, ông ngoại lợi hại!” Tấn Giang Hầu vừa dứt lời, Lâm Thẩm đã lớn tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi ông.

“A Thẩm là một tiểu vũ mông ngựa.” Lâm Hàn hơi buồn bực. Hắn thật sự không rõ, vì sao muội muội cứ lộ ra ngoài như vậy, không hề biết hàm súc chút nào chứ.

“Không can thiệp chuyện triều chính, không can thiệp chuyện nhà con rể.” La Thư đảo tròn mắt, “Nhưng nữ nhi, cháu gái ngoại bị người khi dễ vẫn phải quản, thế thì chỉ đề ý đến chuyện Thẩm Minh Họa bị chọc giận đến sảy thai thôi đúng không?”

Được, chuyện này ngược lại nên quản. Bằng không, có vẻ như phủ Tấn Giang Hầu không có người.

Thẩm gia có thể tỏ vẻ đáng thương, La gia lại sẽ không. Tấn Giang Hầu là người chính trực, hoàn toàn khác với Thẩm Tướng lỗi đời khôn khéo.

“Rất tốt.” La Thư hài lòng gật đầu.

Thái độ này của Tấn Giang Hầu rất hợp với tâm ý của nàng.

“Ông ngoại là một người rất tốt.” Lâm Thẩm ngọt ngào rót canh mê cho Tấn Giang Hầu.

“A, lời này từ đâu mà đến?” Tấn Giang Hầu hỏi nàng.

Lâm Thẩm cười híp mắt, “Mẹ cháu cũng nói rất tốt mà, ông ngoại dĩ nhiên chính là người tốt rồi.”

“Thì ra là vì vậy.” Tấn Giang Hầu không khỏi mỉm cười.

Lâm Thẩm lại rất giỏi dụ dỗ người, “Ông ngoại, về sau ông đối xử tốt với nương cháu. Ông đối xử tốt với nương cháu rồi, nương cháu sẽ vui vẻ; nương cháu vui vẻ, cháu sẽ vui vẻ; cháu vui vẻ rồi sẽ vẫn khen ông, sẽ rất thân thiết với ông.”

“Vậy ông ngoại nhất định phải đối xử tốt với nương cháu rồi.” Tấn Giang Hầu nghiêm mặt.

“Đúng vậy nha, đúng vậy nha.” Lâm Thẩm gật đầu liên tục, sắc mặt nhiệt liệt.

Phụ mẫu và hai ca ca của nàng đều cười đến gãy lưng rồi.

--

La Anh trở lại phủ Thẩm Tướng, tâm phiền ý loạn vòng tới vòng lui trong phòng, không biết Tấn Giang Hầu có thể ra mặt thay Thẩm Minh Họa không.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thẩm Minh Châu chu môi, uất ức nhìn nàng.

“Châu nhi, mau tới đây.” La Anh đau lòng, kêu tiểu nữ nhi.

Thẩm Minh Châu chạy đến trước mặt nàng, ôm lấy bắp đùi nàng, “Nương, tổ phụ bố trí cho con rất nhiều bài tập, con không làm hết nổi đâu. Bài tập ở thư viện Mộ Hiền đã rất nhiều rồi, về nhà vẫn không thể nghỉ ngơi, phải đi học đàn, phải viết chữ, vẽ tranh, còn phải học thêu thùa, học đánh cờ, cái gì cũng phải học.”

“Châu nhi.” La Anh đau lòng ôm chặt lấy nàng.

Thẩm Minh Châu uất ức tố khổ, La Anh ôm chặt lấy nữ nhi, trong lòng sóng lớn phập phồng mãnh liệt.

Trước giờ Thẩm Tướng chưa bao giờ hỏi bài tập Thẩm Minh Châu, tình hình như thế mới xuất hiện kể từ sau khi Thẩm Minh Họa sảy thai. Cho dù La Anh có ngu đi nữa cũng biết lúc này không đúng rồi: Thẩm Tướng không còn quan tâm chuyện của phủ Tu Đức Vương nữa, cũng rất hồ hững với chuyện Thẩm Minh Họa sảy thai, lại ra bài tập cộng thêm ân cần với mấy đứa cháu gái Thẩm Minh Tịnh, Thẩm Minh Hảo, Thẩm Minh Châu. Ông đây là định bỏ qua Thẩm Minh Họa, buông tha Tu Đức Vương, ngược lại hướng tới hoàng tử khác rồi...

“Nương, con sẽ mệt chết.” Thẩm Minh Châu như đưa đám nói.

“Không, Châu nhi, sẽ không đâu.” La Anh bị lời tiểu nữ nhi dọa sợ hết hồn, vội an ủi nàng nói: “Châu nhi, nương đi tìm bà nội con đi. Ngoan, bà nội

thương các con, sẽ cầu tình với ông nội thay các con.”

“Thật sao?” Thẩm Minh Châu vui mừng.

“Thật chứ.” La Anh gật đầu liên tục.

La Anh không nuốt lời, thật sự đi cầu khẩn Trịnh thị, “Nurong, Châu nhi còn nhỏ mà, nhiều bài tập như vậy, sao con bé ăn hết được chứ? Ăn một miếng không thành người mập mạp được, ngài khuyên nhủ cha đi.”

Trịnh thị than thở, “Ta ngược lại thật sự muốn khuyên hấn, nhưng mà, ta vừa mới mở miệng, hấn nhất định sẽ nói ‘Chiều con như giết con’, chặn ta lại.”

La Anh cắn môi, nhỏ giọng nói: “Nurong, ý của cha rõ ràng là...” Nàng càng nghĩ càng đau, phịch một tiếng quỳ gối trước mặt Trịnh thị, mắt chứa lệ nóng, “Ý của cha rõ ràng muốn bỏ qua Họa nhi rồi, nurong, Họa nhi mới sắp sinh, Thẩm gia lại định bồi dưỡng bọn muội muội như vậy, nếu con bé biết được sẽ lạnh lòng, đau lòng bao nhiêu...” La Anh khóc không thành tiếng.

La Anh khóc lóc cầu khẩn trước gối Trịnh thị, Trịnh thị bị nàng quán lấy, thở dài một tiếng, “Được rồi, ta đi khuyên nhủ hấn một chút.”

Trịnh thị sai người mời Thẩm Tường qua.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thẩm Tường là người bận rộn, Trịnh thị đặc biệt sai người mời hấn một chuyến, hấn thế mà lại mãi đứng đến giờ mới đến.

“Xin lỗi, có mấy chuyện khó giải quyết phải xử lý, không trì hoãn được.” Thẩm Tường khách khí nói.

Trịnh thị chờ đã có mấy phần sốt ruột, nhưng trên mặt lại không lộ ra, cười nói: “Cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ chút chuyện nhà mà thôi.” Biết Thẩm Tường đang bận rộn, cơm tối cũng không ăn yên ổn, nên lệnh thị nữ dọn thức ăn Thẩm Tường thích ăn lên, hâm nóng rượu, tự tay rót cho Thẩm Tường.

Uống hai ly rượu, Trịnh thị nháy mắt với thị nữ.

Thị nữ hiểu ý, lặng lẽ không tiếng động lui ra ngoài.

Trịnh thị thở dài, “Tướng gia, mấy ngày hôm trước ta mới đi thăm Họa nhi, về mặt con bé không được tốt đâu. Vốn là khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn đầy đặn, hiện giờ gầy đến chỉ bằng bàn tay, mặt cũng vàng vọt, không sáng rõ gì, haizz, ta nhìn vào trong mắt, đừng nhắc đến trong lòng khó chịu bao nhiêu. Tướng gia ông nói đi, sao Họa nhi của chúng ta lại rơi vào bước này chứ? Con bé là minh châu sáng chói nhất Thẩm gia mà.”

Nói đến chỗ xúc động, Trịnh thị đã rơi lệ.

Đối với cháu gái Thẩm Minh Họa này, bà ký thác kỳ vọng, cũng quả thật thương yêu nhiều năm như vậy, nói không đau lòng, đó là giả.

“Đừng nói minh châu Thẩm gia nữa, kể cả là minh châu kinh thành, minh châu vương triều Đại Hạ, lại có thể như thế nào.” Thẩm Tường bình thản, “Đó cũng là chuyện đã qua. Bây giờ con bé là Vương phi của Tu Đức Vương.”

Về mặt và giọng nói của Thẩm Tường quá mức bình tĩnh, ngược lại khiến cho Trịnh thị không có chủ ý.

“Tướng gia, Họa nhi còn có hy vọng, ông nói có đúng không?” Trịnh thị nhỏ giọng nói ra: “Tu Đức Vương thì làm sao, chỉ tạm thời giáng tước thôi, không nói lên được vấn đề gì. Hoài Viễn Vương cũng từng bị giáng tước, hơn cũng đã bốn năm năm rồi, hoàng đế bệ hạ vốn không có ý định thay đổi tước hiệu cho hấn. Vậy thì sao chứ? Không phải Hoài Viễn Vương vẫn từng bước một nuôi trồng lên thế lực của mình ở trong triều sao? Tướng gia, chỉ cần Phùng gia không ngã, Trịnh gia không ngã, Tu Đức Vương sẽ có cơ hội đông sơn tái khởi.”

Các hoàng tử tranh nhau, thật ra Tu Đức Vương gặp may mắn, khác với người khác. Mẫu phi hấn là cô nương Phùng gia, Phùng gia và Trịnh gia là thân thích, Trịnh hoàng hậu đã hoẵng, tương đương với hai nhà Phùng, Trịnh từ lợi ích gia tộc cũng sẽ toàn lực ủng hộ hấn. Chứ đừng nói tới hấn còn cưới Thẩm Minh Họa minh châu của Thẩm gia, Phùng gia, Trịnh gia cộng thêm Thẩm gia, thế lực như vậy, trong triều ai có thể so sánh. Trịnh thị nhìn tới nhìn lui, cảm thấy Tu Đức Vương chỉ tạm thời mất đi hoàng đế vui sướng thôi, hiện giờ trước nghi ngại lấy sức, về sau trọng chấn cờ trống, lại cả sơn hà chỉ trong tầm tay.

“Bà thật đúng là nữ nhi tốt của Trịnh gia.” Thẩm Tường cười nhẹ.

Trịnh thị hơi nóng nảy, “Ta cũng không phải hoàn toàn vì Trịnh gia, càng là vì Họa nhi. Tướng gia, chẳng lẽ ông không thương yêu Họa nhi sao? Con bé là cháu gái mà chúng ta đã tỉ mỉ nuôi dưỡng mười mấy năm, con bé từ nhỏ xuất sắc, thông minh hơn người, tài danh lan xa, trong số mệnh đã định con bé không chỉ là Tu Đức Vương phi đâu!”

“Trong số mệnh đã định không chỉ là Tu Đức Vương phi.” Thẩm Tường thương thức lời Trịnh thị nói, “Như vậy, bà nói con bé sẽ là cái gì?”

Trịnh thị tỏ vẻ lạnh lùng, “Cái này còn cần phải hỏi sao? Chúng ta đều lòng dạ biết rõ.”

Nếu như không phải gửi gắm hy vọng rất lớn đối với Thẩm Minh Họa, nếu như không phải mong đợi có một ngày Thẩm Minh Họa có thể đi lên ghế hoàng hậu, tại sao Thẩm gia phải dốc hết sức lực bồi dưỡng Thẩm Minh Họa như thế, vì con bé làm ra thanh thế minh châu kinh thành chứ?

Thẩm Tường cầm ly rượu trong tay suy nghĩ trong chốc lát, ngửa cổ lên, một hơi cạn sạch, “Lúc này không giống ngày xưa, Tu Đức Vương tất nhiên không phải là người thông minh tháo vát, Họa nhi cũng không thấy định lực, lại không có tâm kế, khiến người ta thất vọng. Bà nói thử xem, làm chính phi đang có thai, không cẩn thận dưỡng thai, đi tranh phong gì với thị nữ, ăn giấm cái gì? Bởi vì một thị nữ không còn gì nữa, không đáng nhắc tới, thế mà lại khiến cho mình sây thai rồi, không còn hài tử. Ngu xuẩn, thật ngu xuẩn!”

Ánh mắt ông lạnh lùng, sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Đối với Tu Đức Vương và Thẩm Minh Họa, ông đều thất vọng giống nhau. Một cặp phu thê, không có một ai có thể đảm đương trách nhiệm nặng nề, không có một ai đáng giá để Thẩm gia dốc sức trợ giúp.

“Đây cũng không thể trách Họa nhi được.” Trịnh thị không nhịn được nói chuyện thay Thẩm Minh Họa, “Chuyện này là Tu Đức Vương không đúng. Nào có đạo lý không được thê tử cho phép, đã muốn nạp thị nữ thiếp thân của con bé? Hắn làm Vương gia muốn nạp mỹ nhân, mặc dù nạp, nhưng chủ ý đánh tới trên người nha đầu Minh Họa không khỏi quá quái quá rồi!”

“Hắn không chịu nổi, Họa nhi cần phải biết bản thân rốt cuộc là cái gì!” Thẩm Tường đặt ly rượu nắm chặt trong tay lên bàn, “Con bé có thai, còn có chuyện gì quan trọng hơn hài tử trong bụng? Chẳng lẽ con bé không biết, cho dù Tu Đức Vương tạm thời mất đi bệ hạ vui vẻ, chỉ cần qua mấy tháng con bé hạ sinh hài tử trắng trẻo mập mạp đáng yêu, bệ hạ nhìn thấy cháu, chuyện trước đó sẽ tan thành mây khói sao? Con bé hay rồi, vì giận dữ, khiến hài tử không còn!”

Nghĩ đến Thẩm Minh Họa không sáng suốt, Thẩm Tường cũng tức giận trong lòng.

Ông đã từng kỳ vọng rất lớn với đứa cháu gái này, nhưng bây giờ xem ra, Thẩm Minh Họa chẳng qua chỉ là một nữ tử bình thường mà thôi, không có tác dụng lớn.

“Đây không phải lỗi của Minh Họa...” Trịnh thị kêu oan thay Thẩm Minh Họa.

Thẩm Tường gượng tay lên ngăn cản bà, “Bà đừng nhắc đến Tu Đức Vương quá quái nữa, tôi hiểu rõ những thứ này. Đức hạnh của Tu Đức Vương có thua thiệt là thật, nhưng Họa nhi gặp chuyện lại không bình tĩnh, xử sự không thỏa đáng, cũng là chuyện không hề nghi ngờ chút nào.”

“Cho nên, Tướng gia có ý là...?” Trịnh thị dùng giọng điệu điều tra hỏi.

Giọng Thẩm Tường nhàn nhạt, “Họa nhi yên tâm làm Tu Đức Vương phi của con bé là được.”

Trịnh thị lạnh cả sống lưng. Yên tâm làm Tu Đức Vương phi của con bé, đây là nói sau này Thẩm Tường sẽ không nâng đỡ Tu Đức Vương nữa, muốn bắt đầu từ con số không rồi, nói cách khác, Thẩm Minh Họa bị ném bỏ rồi, đã thành một đồ bỏ vô dụng..

“Không, trong số mệnh đã định Họa nhi không chỉ là Tu Đức Vương phi.” Trịnh thị rất không cam lòng, giọng nói kích động, “Tướng gia, số mệnh của con bé không phải như vậy!”

Thẩm Tường híp mắt, “Vậy con bé nên có số mệnh như thế nào?”

Trịnh thị do dự một chút, vẫn lấy hết dũng khí, “Cao quý không tả nổi, mẫu nghi thiên hạ.”

“Sao thấy được?” Thẩm Tường nghiêng người tới trước, nhìn chăm chú vào Trịnh thị.

Ánh mắt Trịnh thị lóe lóe, “Tóm lại đây là nhất định, xác định không thể nghi ngờ.”

“Xác định không thể nghi ngờ? Tại sao?” Thẩm Tường hỏi tới.

Trịnh thị do dự không thôi, không chịu mở miệng.

Thẩm Tường đột nhiên nói: “Bà không định nói cho ta biết, cũng được, vậy ta không hỏi. Như vậy, vì sao năm đó Tấn Giang Hầu lại tặng ba cái đầu của trùn thỏ phi cho bà, bà có thể nói cho ta biết là vì nguyên nhân gì không?”

Trịnh thị đột nhiên biến sắc, giọng the thé nói: “Ông nói chuyện đó làm cái gì? Đều là chuyện từ năm xưa rồi, ông nhắc tới nó làm gì? Nhắc tới nó làm gì?”

Thẩm Tướng nhìn bà, cười lạnh không thôi.

Mồ hôi lạnh chảy từ trên trán Trịnh thị xuống, oán hận nói: “Ta cũng chỉ vì tin lời sàm ngôn, hồ đồ nhất thời, mới có thể làm ra chuyện kia thôi. Nữ nhi con rể, cháu ngoại trai cháu ngoại gái ông ta rõ ràng không thiếu một ai, không có ai chết, lại vẫn mang thù như vậy, đưa đầu người cho ta...”

Nhớ tới năm đó Tần Giang Hầu sai người đặt ba cái hộp gỗ ở trước mặt mình, tình cảnh khi mở từng cái ra, vừa sợ, vừa thống hận.

Bà sợ đầu người máu dầm dề kia, thống hận Tần Giang Hầu không nể tình thông gia, đe dọa bà như vậy.

“Bà tin vào lời sàm ngôn gì?” Thẩm Tướng túm lấy cánh tay bà, hỏi thẳng bà.

Trịnh thị cảm thấy một luồng gió lạnh lẽo đập vào mặt, hoảng sợ trong lòng, rung mình một cái, nhỏ giọng nói ra: “Cũng không có gì, chỉ là vài lời hỗn tướng, nói Họa nhi có số mệnh cao quý không tả nổi, đáng tiếc bị Lâm Đàm can vận tốt. nếu như diệt trừ Lâm Đàm, Họa nhi sẽ...”

“Sẽ có thể làm hoàng hậu, đúng không?” Thẩm Tướng dịu dàng hỏi.

Trịnh thị nhắm mắt nói: “Đúng.”

Thẩm Tướng chậm rãi buông bà ra, “Bởi vì một câu sàm ngôn, bà đã thu mua thổ phi giết cả nhà Lâm gia, bà thật đúng là gan dạ sáng suốt hơn người nữa.”

Trịnh thị nghe ra được ý tứ châm chọc trong lời nói của ông ta, không khỏi thẹn quá thành giận, lớn tiếng nói: “Vậy thì sao? Ta còn không phải suy nghĩ vì Thẩm gia sao! Không phải vì Thẩm gia có thể ra một hoàng hậu, ta có thể làm ra chuyện như vậy sao?”

“Ngu xuẩn, ý kiến đàn bà.” Thẩm Tướng lắc đầu.

“Ngu xuẩn nhất là, không có một ai bị giết chết.” Thẩm Tướng nghĩ đến một điểm này, càng thêm lắc đầu.

Trịnh thị còn trong giận dữ, bà thề mà lại không nghe ra được lời Thẩm Tướng nói.

“Năm đó bà làm ra chuyện ngu xuẩn này, mang đến cho Thẩm gia một cường địch.” Thẩm Tướng càng nghĩ càng căm tức, “Bây giờ Lâm Đàm đã thành hoàng trưởng tử phi, Tần Giang Hầu biết chuyện, sớm muộn gì Lâm Đàm cũng sẽ có ngày biết được. Thẩm gia và Hoài Viễn Vương phủ coi như kết thù sâu, nhưng nguyên nhân kết thù lại vì một câu sàm ngôn, haizz...” Cảm thấy chuyện này hết sức hoang đường.

Trịnh thị không phục, “Sao chính là kết thâm thù với phủ Hoài Viễn Vương chứ? Lâm Đàm chỉ là Vương phi thôi, nếu như ông cảm thấy nghĩ cách đối phó với Hoài Viễn Vương thật sự quá khó khăn, chúng ta tìm cách ly gián Hoài Viễn Vương với Lâm Đàm còn không được sao? Nam nhân thế gian này có ai mà không háo sắc, Hoài Viễn Vương đã lập gia đình được mấy năm, Lâm Đàm còn trẻ lại kiều diễm, đợi thêm vài năm nữa nàng ta sinh nhiều con rồi, bận tâm nhiều rồi, hoa tàn ít bướm, kém sắc già nua, đến lúc đó đưa cho Hoài Viễn Vương vài mỹ nhân hiểu chuyện biết điều, ta cũng không tin Lâm Đàm không thất sủng. Một khi Lâm Đàm thất sủng, Hoài Viễn Vương còn có thể so đo những chuyện cũ năm xưa với chúng ta sao? Ông ấy, cũng quá cẩn thận rồi, lại còn sâu lo chuyện này đây. Hơn nữa, ta cảm thấy Tần Giang Hầu biết thì biết nhưng chưa chắc dám nói ra. Ông nghĩ đi, La Thư là nữ nhi của ông ta, chẳng lẽ La Anh không phải? Mối hờ rãnh lạnh, bị thương ai, ông ta đều không đành lòng.”

Thẩm Tướng cười khò, “Nếu là bình thường, dĩ nhiên bị thương ai ông ta đều sẽ không nỡ lòng, nhưng nếu như sống chết trước mắt thì sao? Ông ta sẽ luôn chọn một. Bà mở mắt ra nhìn xem, bởi vì một trai một gái nguyên phối lưu lại mà ông ta còn giam kẻ thù, chẳng lẽ còn trông cậy vào đến lúc đó ông ta thiên vị La Anh sao?”

Trịnh thị ngơ ngác, sinh ra hối hận, “Haizz, ta vẫn cho rằng ông ta thiên vị chính là La Anh, mới có thể vì Ung nhi cưới con dâu này. Nếu như sớm biết được ông ta thương yêu La Thư hơn, năm đó ta sẽ... Haizz, nếu không thay đổi người thì tốt rồi.”

Thẩm lão Tướng gia và La lão Hầu gia từng là bạn tâm đầu ý hợp, đã ưng thuận hôn ước chót lưỡi đầu môi cho cháu trai cháu gái mình. Đến khi Thẩm Ung trưởng thành, thật ra Trịnh thị muốn cưới cháu gái nhà mẹ đẻ mình làm con dâu, nhưng Tần Giang Hầu uy danh hiển hách, mỹ danh vang dội, cưới cô nương La gia tự nhiên không tệ.

Trịnh thị kiến thức hạn hẹp, rõ ràng Thẩm Ung và La Thư tuổi tác tương mạo tương xứng, bà lại cho rằng La Thư không được Tần Giang Hầu chào đón, không thương yêu, nên thương lượng với Tiêu thị đổi thành La Anh.

Năm đó cho rằng là thom lây, bây giờ nhìn lại, thật ra bị thua thiệt.

Không chỉ Trịnh thị hối hận, Thẩm Tướng cũng phiền não trong lòng.

Thẩm Ung không chỉ một lần hỏi ông, tại sao La gia rõ ràng có trưởng nữ, lại muốn cưới thứ nữ, kể từ lần đầu tiên khi Thẩm Ung hỏi ra vấn đề này, Thẩm Tướng đã biết rõ La Thư nhất định là một cô nương tốt -- trước khi lập gia đình Thẩm Ung không hề dị nghị gì, nhưng sau khi lập gia đình lại có nghi vấn này, nếu không phải gặp được La Thư ở phủ Tần Giang Hầu, biết được La Thư tốt, sao sẽ sinh ra ý niệm này được? -- nhưng vấn đề đã đóng thuyền, con dâu đã cưới vào cửa, không đổi được.

“Vì lời đồn đại sai lầm, vì lời đồn đại sai lầm.” Thẩm Tướng cảm khái.

“Ta cũng vì tin vào lời đồn.” Trịnh thị cũng thoái thác.

Thẩm Tướng bắt mắt trong lòng. Ông cảm thấy ông coi như bị lời đồn đại làm hại, nhưng Trịnh thị nói như vậy lại không ổn. Tại sao chứ? Ông là nam nhân, không tiện gọi La Thụ và La Anh vào trước mặt quan sát tỉ mỉ, nhưng Trịnh thị lại có thể. Chỉ là bà không làm, bà chỉ nghe theo lời đồn đại, lại nhìn La Anh dường như được cưng chiều hơn, nên đôi đôi tượng con dâu từ từ thành muội muội.

“Trên đời không bán thuốc hối hận, không nhắc tới chuyện lúc trước nữa.” Thẩm Tướng mệt mỏi xua tay, “Để La Anh thường xuyên về phủ Tấn Giang Hầu nhìn xem, cố gắng tỏ lòng hiếu thảo ở trước mặt Tấn Giang Hầu, ông ta nể tình nữ nhi, cũng sẽ không đề cập đến chuyện xưa nữa.”

“Có nói cũng không sợ.” Trịnh thị vẫn còn mạnh mẽ, “Cho dù Hoài Viễn Vương biết được, có thể làm gì ta sao? Ta chính là cô của Trịnh hoàng hậu, kẻ cả bề hạ nhìn thấy ta còn lễ kính ba phần đấy.”

“Trịnh hoàng hậu.” Thẩm Tướng cười khò.

Trịnh thị tỉnh táo tinh thần, “Bề hạ tình sâu thắm thiết với hoàng hậu, vì nàng không lập kế hậu, những năm này quan tâm Trịnh gia bao nhiêu.” Bà vừa nói, lại thẳng eo lên.

Thẩm Tướng như có điều suy nghĩ, “Năm đó bề hạ không lập kế hậu, đầu tiên ta nghĩ tới chính là...”

“Bề hạ và Trịnh hoàng hậu phu thê tình thâm?” Trịnh thị cười hỏi.

Thẩm Tướng lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải. Đầu tiên ta nghĩ tới chính là, có phải bề hạ rất thương yêu hoàng trưởng tử, kỳ vọng đối với hắn quá mức...”

“Cái gì?” Trịnh thị ngạc nhiên.

Thẩm Tướng thần nhiên nhìn bà, nói: “Nếu bề hạ quả thật không lập kế hậu, sau đó, như vậy, tất cả nhi tử mà bề hạ đang có đều là thứ xuất, không có đích hoàng tử. Không có đích, vậy nên lập trưởng.”

“Vậy sao.” Giờ Trịnh thị mới hiểu.

Thẩm Tướng trầm ngâm, “Nhưng mà nhìn tình hình mấy năm gần đây, ta lại cảm thấy không phải như vậy. Bề hạ không hề sùng ái Hoài Viễn Vương, có lúc thậm chí được gọi là hà khắc, đợi đến khi bề hạ phái Hoài Viễn Vương đến biên quan tự mình chinh chiến, ta lại cảm thấy càng thêm không phải. Nếu như bà là bề hạ, sẽ để con yêu mà mình định lập làm hoàng tử ra chiến trường chém giết với thiết kỵ Bắc Nhung sao? Không thể nào.”

“Đúng vậy, tâm thần ngàn vàng, không ngồi miếu sập.” Trịnh thị đồng ý.

Hải tử càng quý báu, càng sẽ được bảo vệ nghiêm mật. Hoài Viễn Vương bị ném lên chiến trường, thấy thế nào đều không giống như hoàng tử được hoàng đế yêu thương.

Thẩm Tướng suy xét hồi lâu, chậm rãi đứng lên, “Ta còn phải thương lượng vài chuyện quan trọng với phụ tá.”

Lúc này Trịnh thị mới nhớ tới mục đích hôm nay của mình, vội vàng đi theo, hỏi: “Tướng gia, ngày mai ta muốn đi thăm Hòa nhi, bình ổn lòng con bé...”

Thẩm Tướng không vui, “Con bé có gì mà không yên lòng chứ? Tu Đức Vương phủ gió êm sóng lặng, có gì mà không yên lòng?”

Trịnh thị nóng nảy trong lòng, “Nếu như Tướng gia vẫn đối xử với con bé như trước kia, con bé tự nhiên sẽ yên tâm.” Muốn Thẩm Tướng đưa ra một hứa hẹn, một thái độ.

Thẩm Tướng trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Con bé là trưởng tử, về sau dạy dỗ bọn muội muội nhiều hơn.”

Trịnh thị chán nản ngồi lại ghế.

Bởi vì nàng đã nói rách miệng, nhưng Thẩm Tướng vẫn không chịu thay đổi chủ ý.

“Chúng ta không thể làm trái ý ông trời.” Trịnh thị mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Hòa nhi là quý nhân trời sinh, chúng ta cứ để mặc không ai nâng đỡ như vậy, lại đi bồi dưỡng cháu gái khác, ông trời sẽ tức giận, sẽ giáng tội Thẩm gia...”

“Bà nói bậy cái gì.” Giữa hai hàng chân mày Thẩm Tướng có vẻ tức giận.

“Thật, là thật.” Trịnh thị ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Thẩm Tướng, “Là Trừng Minh pháp sư của Trung Thiện tự tốn tu vi mười mấy năm mới bói ra được kết quả như vậy. Đây là chuyện rất hao tổn tinh lực, hơn nữa còn là xem trộm ý trời, hậu quả nghiêm trọng. Trừng Minh pháp sư vốn là một người trung niên tuấn tú nho nhã, sau khi đoán ra được kết quả này, lập tức già đi hai mươi tuổi, tuổi già sức yếu...”

“Bà thật sự tin nó.” Thẩm Tướng không biết nên khóc hay nên cười.

“Đây là ý trời, sao ta lại không tin chứ.” Trịnh thị nói.

Thẩm Tướng cười cười, “Chuyện này dễ làm. Bà chờ đó, ngày nào đó tôi rảnh rồi, kêu cái gọi là pháp sư này đến tự mình hỏi một câu, chân tướng sẽ rõ ràng.”

Trịnh thị tức giận, “Đắc tội pháp sư, sẽ gặp trời phạt.”

Thẩm Tướng lắc đầu, “Phụ nhân vô tri.”

Không muốn nghe Trịnh thị nhắc đến những thứ thần thần quỷ quỷ này nữa, cất bước rời đi.

Trịnh thị đuổi theo định giữ lại, Thẩm Tướng lại không để ý đến bà.

Trịnh thị căm hận, “Họa nhi gả cho Tu Đức Vương, trong tất cả các nhi tử của bệ hạ, chỉ có nhi tử này là có thân thích với Trịnh gia, còn lại đều bán đại bác cũng không tới Trịnh gia! Phi, họ Thẩm kia, năm đó ông nịnh bợ Trịnh gia chúng ta như thế nào, vào lúc này đã quên toàn bộ rồi sao?”

--

Lâm Thẩm dụ dỗ Tấn Giang Hầu đi nhìn a Hạo và a Hân, “Tuy nói rằng cháu biết ông ngoại sẽ thích hai bé này hơn, nhưng mà cháu không phải người hẹp hòi ghen tỵ, ông ngoại nhanh đi đi. Có muốn cháu đi cùng ông không?”

Tấn Giang Hầu dịu dàng nói: “Ông ngoại đến thăm hai đứa bé này sau. Hiện giờ có chính sự phải làm.”

“Chuyện gì? Chuyện gì” Lâm Thẩm mắt sáng rực lên, bắt đầu xắn tay áo, “Có phải muốn đi mắng người đại ngu ngốc kia không? Ông ngoại, cháu đi cùng ông!”

Tấn Giang Hầu không khỏi bật cười, “Sao a Thẩm lại thông minh vậy.”

Không cần nói rõ ra đã biết được ông ngoại định đi mắng người đại ngu ngốc rồi.

“Cháu không thích Thẩm Minh Họa, nhưng mà nàng ta cũng là cháu ngoại của ông nha.” Lâm Thẩm cười hả hê, mặt mày cong cong. Nàng cũng cảm thấy mình rất thông minh.

Lâm Phong và La Thư thấy nàng đắc ý thành như vậy, cho dù cố nhịn, nhưng vẫn bật cười thành tiếng rồi. A Thẩm, con đúng là hài tử không nhịn nổi khen ngợi.

Tấn Giang Hầu ôn hòa sờ đầu nhỏ của nàng, “A Thẩm ngoan, ông ngoại phải đi mắng, cháu không nên nghe lời ấy, đi chơi cùng với a Kỳ và a Chân đi.”

“A, vậy sao.” Lâm Thẩm hơi thất vọng.

Lâm Khai cười nhẹ, “Ông ngoại, cháu đi cùng ông đi.”

“Không được.” Giọng Tấn Giang Hầu ôn hòa, nhưng không cho phản đối, “A Khai đi cũng không tiện.”

Lâm Khai kinh ngạc, “Cháu đi cũng không tiện sao?”

Lâm Khai cũng nghĩ ra được lời Tấn Giang Hầu định mắng Tu Đức Vương, Lâm Thẩm tiểu cô nương không tiện nghe lời như thế, nhưng hắn không có gì không tiện mà.

Lâm Phong than thở, “A Khai, ý của ông ngoại con là chuyện đắc tội với người khác có ông ấy là được rồi, con đừng đi theo trộn lẫn vào.”

Tấn Giang Hầu đi mắng Tu Đức Vương cũng không phải chuyện tốt gì, sao sẽ bằng lòng mang theo cháu trai ngoại chứ?

“Vậy sao.” Lâm Khai hiểu ra, ầm ập trong lòng.

“Ông ngoại con thương con bao nhiêu.” Trong mắt La Thư mơ hồ chớp động nước mắt.

Từ nhỏ nàng là người bị phụ thân sao nhãng, đến sau trung niên rồi mới phát hiện thật ra phụ thân thương yêu nàng, quan tâm nàng, đây là niềm vui ngoài ý muốn đối với La Thư.

Tấn Giang Hầu ánh mắt phức tạp nhìn La Thư.

“Ta đi đây.” Ông nói.

Lâm Thẩm và phụ mẫu ca ca tiễn ông ra ngoài, dọc theo đường đi vẫn dong dài nói, “Ông ngoại, mắng người đại ngu ngốc đó là đúng, nhưng mà hắn vẫn là vị Quận Vương đó, dường như không thể tùy tiện mắng, ông tìm lý do tốt nhé. Còn nữa, mắng hắn thì mắng hắn, chọc hắn giận, khiến hắn căm tức, nhưng ông đừng tức giận...”

“A Thẩm, ông ngoại biết rồi.” Trái tim nếm đủ mùi đời kia của Tấn Giang Hầu vào lúc này mềm mại khác thường.

“Đáng tiếc cháu không thể đi cùng ông ngoại, haizzz, thật không yên lòng mà.” Lâm Thấm ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mặt tiếc nuối.

“A Thấm, cháu chờ nghe tin tốt của ông ngoại đi.” Tấn Giang Hào cười nói.

Hộ vệ dắt một con tuấn mã màu đen, cung kính đưa dây cương, Tấn Giang Hào nhận lấy dây cương, đạp ngựa nhảy tót lên ngựa, tư thế tuyệt đẹp tiêu sái.

“Thật thần khí nha, cháu còn chưa cười cả tiểu Bạch đâu.” Lâm Thấm rất hâm mộ.

“Cười tiểu Bạch tính là cười ngựa gì, a Thấm, hôm nào ông ngoại dạy cháu cười đại Bạch!” Tấn Giang Hào cười cười, phóng khoáng nói.

“Cười đại Bạch? Cười ngỗng á?” Lâm Thấm kinh ngạc tròn to hai mắt.

Tấn Giang Hào đã mang theo hộ vệ của ông đi như bay, chạy thẳng tới phủ Tu Đức Vương.

Hiện giờ coi như Tu Đức Vương đã lật mặt với Thảm Minh Họa, cả ngày vốn không đối mặt với Thảm Minh Họa, chỉ lẫn lộn với Hứa trắc phi đám mỹ nữ.

Hôm nay hẳn đang dựa hồng kê thúy, phong lưu khoái hoạt, Tấn Giang Hào đến.

Tấn Giang Hào không hề khách khí với hắn, vung roi ngựa trong tay lên không chút lưu tình quát xuống đám mỹ nữ, người hầu bên người hắn, đám mỹ nữ bao gồm Hứa trắc phi trong đó thét lên chạy tứ tán bốn phía, người hầu có trách nhiệm bảo vệ, nhưng bọn họ nào phải đối thủ của Tấn Giang Hào? Cho dù lấy can đảm xông lên, cũng không đủ cho Tấn Giang Hào nhìn, không phải một roi lộn nhào thì chính là một cước ngã bay.

Tấn Giang Hào chỉ đánh mỹ nhân, người hầu, roi như rồng vàng vòng tới vòng lui bên người Tu Đức Vương, tiếng gió vang ào ào, nhưng roi lại không hề roi lên trên người Tu Đức Vương chút nào, không thương tổn gì đến hắn.

Mới đầu Tu Đức Vương rất sợ, mặt trắng bệch, thân thể cũng run lên, “Ông, ông ngoại xuống tay lưu tình...” Sau đó phát hiện ra Tấn Giang Hào quát roi cũng không đánh lên trên người hắn, lá gan lại lớn lên, “La Hào gia đây là có ý gì?” Hắn mang theo tức giận lớn giọng quát hỏi.

Roi trong tay Tấn Giang Hào bay múa, chỉ đâu đánh đó, vô cùng bén nhọn. Tu Đức Vương cứ hỏi, Tấn Giang Hào cứ đánh, nào có thời gian để ý đến hắn.

Mặc dù Tấn Giang Hào tới đây một mình, không mang theo một hộ vệ nào, nhưng thứ nhất công phu của ông quá tốt, thứ hai không có người hầu nào dám can đảm là đối thủ của ông, còn có vài tên rất cơ trí rất có ánh mắt, khi roi của Tấn Giang Hào còn chưa đánh tới trên người đã kêu to ngã xuống đất kêu rên, không hề chống cự thêm, cho nên Tấn Giang Hào thật uy phong lẫm liệt, không lâu lắm đã đánh chạy toàn bộ mỹ nhân của Tu Đức Vương, người hầu đánh gục toàn bộ.

Tu Đức Vương y như Lâm Thấm đã từng nói, là một tên đại ngu ngốc. Mới đầu hắn thấy Tấn Giang Hào không dám đánh hắn, còn thần khí một chút, vào lúc này thấy tất cả người hầu đều té xuống đất lăn qua lăn lại, ai nấy kêu khóc đều thảm thiết, hắn lại sợ, “Ông, ông ngoại, ngài, lão nhân gia đại giá quang lâm, bỗng tắt sinh huy, bỗng tắt sinh huy.” Nói ra lời khách khí rồi.

Tấn Giang Hào lẳng lặng nhìn hắn thật lâu, nhìn đến khiến da đầu hắn tê dại.

“Điện hạ, mời đi theo thần.” Tấn Giang Hào làm thế tay “Mời”.

Tu Đức Vương không dám không tuân theo, ngoan ngoãn đi theo Tấn Giang Hào ra ngoài.

Tấn Giang Hào ra lệnh cho quản gia phủ Tu Đức Vương triệu tập toàn bộ mỹ nhân, tới tở đến trên mảnh đất trống trong rừng.

Chỗ này rất lớn, đám đông đứng đầy.

Giọng Tấn Giang Hào hùng hậu có lực, vang vọng bên tai mọi người: “Chư vị, bắt đầu từ hôm nay Tu Đức Vương điện hạ định tuân theo ý chỉ của bệ hạ, tu đức dưỡng sinh. Từ giờ trở đi, mỗi ngày ban ngày Tu Đức Vương sẽ học tập thi thư, lắng nghe lão sư dạy bảo, do người hầu hầu hạ, thị nữ không được gần người, ban ngày có nữ tử dám can đảm đến gần Tu Đức Vương, chém thẳng không tha! Buổi tối do Vương phi an bài mỹ nhân thị tẩm, hề không được Vương phi đồng ý tự động đến chiếu ngủ, giết không tha!”

Ông là người từng trải sa trường, trên người tự nhiên có một luồng khí tức máu tanh giết chóc, đáng sợ.

Các mỹ nhân phủ Tu Đức Vương nghe đều ngây người.

Bản thân Tu Đức Vương cũng nghe đến ngây người.

Thảm Minh Họa vẫn đang nằm trên giường dưỡng bệnh lại lệ roi đầy mặt.

Có Tấn Giang Hào ông ngoại làm chỗ dựa như vậy, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ông ngoại, ông ngoại.” Trong miệng Thẩm Minh Họa gọi ông ngoại, giấy giữa định xuống giường.

Nàng có uất ức vô hạn muốn bày tỏ với Tấn Giang Hẫu.

Tằng ma ma vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, “Vương phi, không được, thân thể ngài còn yếu, thái y liên tục căn dặn, kêu ngài nằm trên giường nghỉ ngơi...”

Thẩm Minh Họa một tay đẩy bà ta ra, “Nghỉ ngơi cái gì? Ta hiện giờ tinh thần rất tốt, không sao, ta muốn đi gặp ông ngoại của ta!”

Tằng ma ma nào dám để cho Vương phi mới vừa sinh non không lâu xuống giường được chứ? Khó sở khuyên nàng nằm lại, tất cả chờ dưỡng tốt thân thể rồi lại nói.

“Vương phi, La Hẫu gia đến rồi!” Thị nữ Như Linh vẻ mặt vui mừng đi vào bẩm báo.

“Nhanh, mời lão nhân gia đi vào! Mời lão nhân gia đi vào!” Thẩm Minh Họa mừng rỡ, luôn miệng nói.

Như Linh vui sướng hân hoan khom gối, “Dạ, Vương phi.” Vội vàng đi ra ngoài mời Tấn Giang Hẫu.

Tấn Giang Hẫu không đi hề đi vào gặp Thẩm Minh Họa, chỉ cách màn che, nói mấy câu với nàng, “Ông ngoại là người lãnh binh, lời nói có lẽ hơi thô lỗ, nếu có chỗ nào lỗ mãng, kính xin Vương phi bao dung. Vương phi, bệ hạ cho Tu Đức Vương phong hiệu này, là để cho hần tu đức dưỡng sinh, nếu như hần không tu dưỡng, chính là kháng chỉ, Vương phi làm thế từ từ đừng chỉ làm một vị hiền huệ nhu thuận, khi nên khuyên hần nhất định phải khuyên, không thể nhu nhược. Nếu có ai dám quyền rũ Tu Đức Vương, càng không thể nương tay.”

“Ông ngoại, Họa nhi nhớ kỹ.” Thẩm Minh Họa kích động tâm thần, dịu hiền một mực đồng ý.

Tấn Giang Hẫu nói: “Ông ngoại có chuyện, phải đi. Vương phi bảo trọng.”

Nói dứt lời đã xoay người, nhanh như tia chớp đi ra ngoài.

“Ông ngoại.” Thẩm Minh Họa nóng nảy muốn giữ lại, nhưng mà đã không thấy bóng dáng Tấn Giang Hẫu.

Tằng ma ma nở nụ cười, “Vương phi, ngài còn không biết tính tình của Hẫu gia sao? Chưa bao giờ dài dòng dây dưa, có chuyện thì nói, xong chuyện rồi đi, từ trước đến giờ không chịu dừng lại lâu.”

Như Linh cũng là thị nữ Thẩm Minh Họa mang từ nhà mẹ đến, vào lúc này đang kích động hưng phấn vì hành động vĩ đại của Tấn Giang Hẫu, hai mắt lấp lánh nói: “Nô tỳ phải chúc mừng Vương phi đó, các mỹ nhân trong phủ này ngày trước phách lối bao nhiêu, hiện giờ từng kẻ đều đang hoảng, lui về sau bọn họ còn có thể càng thành thật đấy!”

Thẩm Minh Họa nhếch khóe môi, “Đúng vậy, bọn họ đều sẽ thành thật.”

Đạo đều đã muốn gác lên trên cán cỏ rồi, còn dám không thành thật sao?

Thẩm Minh Họa sai Như Linh về Thẩm gia báo tin cho La Anh, “... Để đại thiếu phu nhân yên tâm, ta ở đây rất tốt. Có ông ngoại làm chỗ dựa làm chủ, về sau nhất định phần chần.”

Như Linh ghi nhớ, cười khanh khách trở về Thẩm gia đưa tin.

“Có Hẫu gia ở đây, Vương phi còn lo lắng cái gì chứ?” Tăng ma ma trấn an Thẩm Minh Họa.

Trên hai gò má của Thẩm Minh Họa có huyết sắc, dịu dàng nở nụ cười, “Đúng vậy, có ông ngoại, ta còn lo lắng cái gì chứ? Lão nhân gia sẽ làm chủ cho ta.”

Tấn Giang Hẫu ra khỏi phủ Tu Đức Vương, chạy thẳng tới Tử Cấm thành.

Đến ngoài Tử Cấm thành xuống ngựa, quỳ gối trước cửa cung tạ tội, “Thần tự tiện xông vào phủ Tu Đức Vương, thiếu lễ nghi, cầu xin bệ hạ trừng phạt nghiêm khắc, răn đe cảnh cáo.”

Ông có thân phận gì, thị vệ canh cửa vừa thấy đã tìm đập rộn lên, chạy như bay vào bẩm báo.

Tùng tăng báo lên, thống lĩnh thị vệ nghe vậy cũng kinh hãi, vội vàng đến Tử Thần điện yêu cầu bãi kiến hoàng đế, thận trọng bẩm báo, “La Hầu gia xông vào phủ Tu Đức Vương, hiện giờ đang quý trước cửa cung tạ tội.”

Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Còn có chuyện này? Tuyên La Khởi đi vào.”

Tấn Giang Hầu đi vào Tử Thần điện bãi kiến hoàng đế, “Thần có tội, bởi vì thần đau lòng cháu gái ngoại, mới tự tiện xông vào phủ Tu Đức Vương...” Nói chuyện mình đã làm ở phủ Tu Đức Vương ra, “... Thần lỗi mẫn vô lễ, cầu xin bệ hạ giáng tội.”

Hoàng đế lắng nghe từ đầu tới đuôi, cười lắc đầu, “La khanh, khanh có tội gì? Từng câu từng chữ khanh nói đều không sai, trầm thật sự kêu Tu Đức Vương ở trong phủ tu đức dưỡng sinh, không phải để cho hần ăn chơi dăng điểm làm xằng làm bậy. Hần còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ, La khanh làm trưởng bối nhắc nhở hần, có gì không thể.”

“Thần có hiềm nghi can thiệp nội vụ phủ Tu Đức Vương.” Tấn Giang Hầu thành thật nói.

Hoàng đế mỉm cười, “Hai lệnh cấm của La khanh rất tốt. Nếu có ai dám dẫn dụ Tu Đức Vương ban ngày tuyên dâm, tất nhiên đáng chết; nếu có được Vương phi ra lệnh, cũng nên nghiêm trị. Ban ngày không có hai mặt trời, nhà không có hai chủ, nếu Vương phi ra lệnh mà thị thiếp mỹ nhân của Tu Đức Vương không phục tùng, chẳng phải lộn xộn, bát nháo? Đây vốn là đạo lý dễ hiểu nhất, người trẻ tuổi không hiểu, trưởng giả dạy cho chúng là được.”

Không hề có ý tứ trách cứ Tấn Giang Hầu.

Không chỉ không có ý tứ trách cứ Tấn Giang Hầu, hoàng đế còn lệnh cho Bàng Đắc Tín đỡ Tấn Giang Hầu lên ban thường ghé ngồi, tâm sự chút chuyện nhà với ông, “La khanh đây là sau khi hồi kinh đã đến phủ Tu Đức Vương luôn sao? Đã gặp người nhà chưa?”

Tấn Giang Hầu cung kính nói: “Thần có một đôi cháu trai sinh đôi, khi thần ở biên quan vẫn luôn ngày nhớ đêm mong, vì vậy vừa vào kinh đã về nhà trước, gặp đôi cháu trai nhỏ trước.”

Hoàng đế cười nói: “Trẫm nên bắt binh thay a Hạo và a Hân nha, đây là chất ngoại của La khanh đó, hơn nữa còn là long phượng thai, khó được cỡ nào, La khanh lại không vội vã đi gặp hai đứa nó.”

Tấn Giang Hầu vội nói: “Muốn gặp muốn gặp, thần nghe a Thẩm nói a Hạo và a Hân đáng yêu cỡ nào, trong lòng đã sớm ngứa ngáy, hần không thể lập tức đi gặp hai hài tử này. Nhưng mà thần nghĩ giải quyết chuyện khó xử lý trước, sau đó trong lòng không có lo lắng, tâm tình thư thái, có thể cẩn thận thường thức chỗ đáng yêu của hai hài tử.”

Hoàng đế cười lớn, “Thì ra là như vậy.”

Hoàng đế lệnh cho Bàng Đắc Tín đến phủ Tu Đức Vương truyền khẩu dụ của hần, “Tất cả mỹ nhân trong phủ Tu Đức Vương, cho dù là trác phi, phu nhân hay thị thiếp, tỷ nữ, dám can đảm quyến rũ Tu Đức Vương ban ngày tuyên dâm, chém; người dám can đảm không nghe chỉ thị của Tu Đức Vương phi, chém.”

Bàng Đắc Tín ghi nhớ khẩu dụ của hoàng đế, rồi cung đi phủ Tu Đức Vương.

Tuy rằng lời nói hành vi của Tấn Giang Hầu có vẻ lỗ mãng chút, nhưng ông nói đều có lý, không phải cố ý gây sự quấy nhiễu.

Ông yêu cầu ban ngày các mỹ nhân của Tu Đức Vương không được hầu hạ Tu Đức Vương, đây tuyệt đối đúng lý hợp tình, không có một chút nghi vấn.

Phải biết rằng, từ trước đến giờ ban ngày tuyên dâm rất bị người chỉ trích kiêng kỵ, cho dù nhà nào nói ra đều là chuyện mất mặt.

Về phần ông yêu cầu buổi tối thị tẩm do Vương phi làm chủ an bài, vậy càng lý lẽ đương nhiên rồi, đây vốn chính là quyền lợi của chính thê. Đừng nói bình dân bách tính, quan lại nhân gia, kể cả hoàng đế cũng giống vậy, nếu như hoàng hậu vẫn còn đây, cũng là sau khi lật bảng hiệu phi tần có người đặc biệt báo cho hoàng hậu, hoàng hậu an bài phi tần thị tẩm.

Đáng thương cho Phùng quý phi khi nhận được tin thì khẩu dụ của hoàng đế đã hạ xuống rồi, nàng không có cả cơ hội cầu xin tha thứ.

Hoàng đế không để ý đến chuyện phủ Tu Đức Vương quá lâu, sau khi lệnh cho Bàng Đắc Tín đi truyền khẩu dụ đã không hề nhắc đến nữa, ngược lại nói đến a Hạo và a Hân cho Tấn Giang Hầu, “Hể thái hậu nhìn thấy hai hài tử này lại miệng cười thường mở, trẫm vừa mừng lại lo, La khanh, trẫm đã từng nói hể chọc thái hậu cười sẽ có thưởng, cứ thế mãi, trẫm sẽ nghèo mất, thưởng không nổi.”

Hoàng đế hoàn toàn là giọng đùa giỡn, Tấn Giang Hầu cũng không nghiêm chỉnh đứng đắn nữa, mỉm cười nói: “Giống như a Hạo và a Hân, chính là một nụ cười ngàn vàng, cười một tiếng khuyên thành như trong truyền thuyết đi?”

Hoàng đế cực kỳ vui mừng.

Hoàng đế lưu Tấn Giang Hầu ở lại nói chuyện nhà một lúc, lại ban thưởng chút trái cây mới mẻ phía nam tiến cống rồi mới để cho Tấn Giang Hầu rời cung.

Phùng quý phi cầu kiến hoàng đế, hoàng đế cự tuyệt.

Hắn rất bận, không có thời gian dài dòng với Phùng quý phi, chỉ sai nội thị đi qua, nói đạo lý của hai lệnh cấm này cho Phùng quý phi nghe, “Ban ngày tuyên dân là đại kỳ, quyền quản lý trong Vương phủ vốn thuộc về Vương phi.” Nếu như ngay cả điều này cũng không hiểu, người hồ đồ như vậy, hoàng đế cũng không thích tốn nước miếng.

Phùng quý phi giận đến mặt vàng vọt, không gặp được hoàng đế, nên đi gặp thái hậu, “Cho dù lời Tần Giang Hầu nói có đạo lý, nhưng ông ta làm thần tử lại tự tiện xông vào phủ Tu Đức Vương cũng cần nghiêm trị, tập tục này không thể để nó phát triển lên.”

Chu thái hậu kinh ngạc, “Phùng quý phi, nếu như ai gia có một nhi tử kém cỏi, thông gia có thể giúp đỡ quản giáo, ai gia nhất định sẽ mừng rỡ đến thế nào cũng được, người lại vẫn còn bất mãn như vậy. Ai gia hỏi người, có phải người muốn để cho Tu Đức Vương giống như trước không, không phân ngày đêm treu ghẹo đám nữ tử diêm dúa lòe loẹt, sống mơ mơ màng màng?”

Phùng quý phi uất ức, “Dĩ nhiên không muốn. Thần thiếp cũng nguyện ý Tu Đức Vương tỉnh lại, thay đổi hành động...”

Chu thái hậu vỗ bàn, “Vậy không phải được rồi sao? Bây giờ có người giúp đỡ người quản giáo hắn, khuyên hắn đi chính đạo, chẳng lẽ còn không được sao?”

Phùng quý phi sắp rơi nước mắt xuống rồi, run giọng nói: “Nhưng mà, nhưng mà Vĩ nhi thiếu chút nữa bị Tần Giang Hầu hù dọa, Tần Giang Hầu vung roi bay lượn bên người hắn, suýt chút nữa đánh lên trên người hắn...”

“Cũng chỉ suýt chút nữa đánh lên trên người hắn, chứ nào có đánh lên.” Chu thái hậu thở dài không thôi, “Ai gia coi như hiểu được rồi, người nhà mẹ đẻ muốn làm chỗ dựa cho các nữ hài nhi, không chỉ có tâm là được, còn phải có lực! Giống như Tần Giang Hầu, nếu không phải công phu của ông ấy rất tốt, bản lĩnh rất tốt, vậy có thể làm được một bước này sao? Không thể đâu. Haizz, nuôi nữ nhi không dễ dàng, quá khó khăn rồi.”

Phùng quý phi bị Chu thái hậu phản bác lần nữa, trong lòng tức khổ.

Nàng cũng biết chuyện Tu Đức Vương ăn chơi đàng điếm, nàng cảm thấy vận khí của Tu Đức Vương không được tốt, muốn nạp mỹ nhân lại không nạp được, còn trời xui đất khiến bị giáng tước, tâm tình tự nhiên không được tốt, cần giải quyết. Treu chọc chơi đùa giải sầu với mỹ nhân trong phủ, đây cũng không phải sai lầm lớn gì.

Tu Đức Vương là nhi tử của nàng, là con rể Thẩm gia, nàng không để ý, Thẩm gia cũng không để ý, sao lại đột nhiên chạy ra một Tần Giang Hầu xen vào việc của người khác chứ? Chẳng qua chỉ là ông ngoại nhà đăng gái thôi, duỗi tay dài như vậy làm gì, thật khiến người ghét.

Chu thái hậu vẫn rất thương yêu các cháu, kể cả bà đều không hướng về Tu Đức Vương rồi, thật sự khiến Phùng quý phi mặt ử mày chau.

Chẳng lẽ Tần Giang Hầu lớn lối xông vào Vương phủ của nhi tử nàng, cuối cùng lại không phải nhận lấy một chút trừng phạt nào sao? Phùng quý phi không cam lòng, không phục. Huống chi, tâm tình của Tu Đức Vương hiện không được tốt, Phùng quý phi cũng lo lắng nếu như quản hắn quá nghiêm, có thể khiến cho hắn càng thêm tâm tình tích tụ, buồn lo sinh bệnh không.

Phùng quý phi không thể bá kiến hoàng đế, cũng không có cách nào ở trước mặt Chu thái hậu, trong cung không nghĩ ra được cách gì, không thể làm gì khác hơn đành thương lượng với huynh đệ nhà mẹ nàng Phùng Quốc Thắng.

Phùng Quốc Thắng cũng rất tức giận, “Nhi tử của bệ hạ và quý phi, cháu ngoại Phùng gia, con rể Thẩm gia mà cần ông ta ra mặt dạy dỗ sao! Đây coi là gì chứ!” Cảm thấy Tần Giang Hầu bao biện làm thay, nực cười.

Phùng quý phi cau mày, “Chính là như vậy. Nếu như ông ta thật sự đau lòng cháu gái ngoại, sai người đến cầu khẩn Phùng gia chúng ta cũng được, thương lượng với Thẩm gia cũng được, sao lại trực tiếp xông đến phủ Tu Đức Vương chứ? Quá không cho Vĩ nhi mặt mũi rồi! Chính là đánh lên mặt Phùng gia và Thẩm gia!”

Phùng Quốc Thắng tức giận chốc lát, nói: “Dù sao bị đánh mặt không chỉ có Phùng gia chúng ta, còn có Thẩm gia đó, nghe thử xem Thẩm gia nói như thế nào đi.”

Thẩm Minh Hòa là cháu gái Thẩm Tướng, cháu gái ngoại Tần Giang Hầu, hiện giờ làm ông nội chưa nói một câu, ngược lại ông ngoại can thiệp vào rồi, người làm ông nội có thể vui mừng sao.

“Cũng đúng, chúng ta không ra mặt, tự nhiên sẽ có người làm khó dễ ông ta.” Phùng quý phi thoáng nghĩ thấy cũng phải, tán đồng gật đầu.

Huynh muội Phùng gia không đoán sai, Thẩm gia thật sự bởi vì chuyện này mà cảm thấy rất khó chịu, cũng không phải tức giận bình thường.

Thẩm Tướng còn tốt, cũng chỉ sắc mặt âm trầm, nhàn nhạt nói một câu, “La Hầu gia tuổi tác đã cao, tính khí lại vẫn lớn như thế.”

Trịnh thị lại giận đến không thôi, chửi ầm lên, “Cho dù Tu Đức Vương bị giáng tước cũng vẫn là một vị Quận Vương, ông ta là người làm thần tử có thể quở trách dạy dỗ sao? Có bệ hạ và quý phi, có Thẩm gia, có Trịnh gia, có Phùng gia, nào đến lượt ông ta đến dạy Tu Đức Vương? Thật không biết trời cao đất rộng! Có phải mấy năm nay ông ta đánh thắng trận nhiều, vâng đầu, quên mất mình rốt cuộc họ gì rồi không?” Càng mắng càng giận, càng tức càng mắng, toàn thân phát run.

Suy nghĩ của Thẩm Ung lại không giống với bà, trái lại rất bội phục Tần Giang Hầu, “Nhạc phụ làm chuyện ta muốn làm mà không dám làm. Là nên có người ra mặt giáo huấn Tu Đức Vương, để cho hắn học được tôn trọng Vương phi, tôn trọng Hòa nhi.” Hắn đã khuyên Trịnh thị mấy lần, nhưng đều bị Trịnh thị chửi rủa phủ đầu, nên định ngậm miệng không đề cập đến.

Mặc dù ngậm miệng không đề cập đến, nhưng hắn vẫn tự mình đi phủ Tấn Giang Hầu một chuyến, định ngay mặt nói lời cảm tạ Tấn Giang Hầu.

Tấn Giang Hầu không có trong phủ, La Giản ôm đôi nhi tử sinh đôi trong ngực, Tiêu Kính Sinh như cái đuôi nhỏ đi theo phía sau, vui vẻ ra ngoài nói cho hắn biết, “Em rể, cha không có ở nhà, lão nhân gia ngài đến phủ Hoài Viễn Vương thăm hai chất ngoại rồi.”

Thẩm Ung hơi thất vọng, “Anh rể, tiểu đệ tới nói cảm ơn nhạc phụ.”

La Giản cười cười, “Cha đã nói, Thẩm gia không hận ông thì tốt, cảm kích và biết ơn cái gì, không dám trông cậy vào, không dám trông cậy vào.”

Thẩm Ung rất quần bách.

Trịnh thị cảm thấy Tấn Giang Hầu làm mất hết mặt mũi Thẩm gia và Trịnh gia, thật sự tức không nhịn nổi, kêu La Anh đến mắng một trận, “Nhà mẹ ngoại có chuyện gì vậy, con rể Thẩm gia, thân thích của Trịnh gia, ông ta chỉ là ông ngoại, quá quá rộng rãi rồi!”

La Anh vốn có mấy phần hả hê, lại bị Trịnh thị mắng đến mặt mày xám tro, khó tránh khỏi không phục trong lòng, yếu ớt giải thích, “Cha con cũng vì tốt cho Họa nhi...”

Trịnh thị khinh thường, “Cái gì vì tốt cho Họa nhi? Ông ta đánh mặt Tu Đức Vương là vì tốt cho Họa nhi sao? Bị ông ta náo loạn một trận như vậy, về sau Tu Đức Vương vốn không thể nào ân ái như lúc ban đầu với Họa nhi. Đồi phu thê tốt đẹp, bị ông ta làm hỏng.

La Anh lo sợ trong lòng, “Không thể nào?”

“Sao không thể chứ, ngoại cứ chờ xem đi.” Trịnh thị sắc mặt âm trầm.

“Con, con về nhà nói với cha con một chút...” La Anh luống cuống.

Trịnh thị chán ghét lườm nàng, “Lát nữa ngoại đi nói thì có ích lợi gì? Đã chậm.”

La Anh liên tục cầu khẩn, Trịnh thị cuối cùng nhả ra, “Ngoại đi một chuyến đi.” Mặc dù không có ích lợi gì, nhưng thêm ngọt ngào cho Tấn Giang Hầu cũng tốt.

La Anh đến phủ Tấn Giang Hầu, La Giản lại mỗi tay ôm một nhi tử đi ra, “Cha không ở nhà, đến phủ Hoài Viễn Vương thăm chất ngoại rồi.”

La Anh căm tức, “Xem thử xem khi ngoại nói đến mấy chữ chất ngoại, đáng về hả hê đó! Thế nào, cháu gái ngoại làm Vương phi rồi, còn sinh hạ hài tử, ngoại hả hê thành như vậy rồi hả?”

La Giản kinh ngạc nhướn mày, “La Anh ngoại bị điên phải không, ta chỉ nói một câu bình thường đến không thể bình thường hơn, ngoại nghĩ đi đâu?”

La Anh cắn răng, “Cha đến phủ Tu Đức Vương náo loạn một trận, Phùng gia Trịnh gia kể cả Thẩm gia đều không còn mặt mũi, giống như chỉ một mình ông là anh hùng, Thẩm gia không quản nữ nhi đã xuất giá vậy! Bởi vì chuyện cha làm, ta ở Thẩm gia bị mắng bao nhiêu, bị xem thường bao nhiêu, cha thật là, tuổi đã cao, lỗ mãng như vậy...”

La Giản không khỏi cười, “Ngoại và Thẩm Ung hai người thật có ý tứ. Mới vừa rồi hắn bởi vì chuyện cha làm mà đặc biệt đến cảm tạ, còn ngoại nữ nhi ruột thịt lại tới chất vấn, tới hưng sư vấn tội. La Anh, ngoại về nhà thương lượng với Thẩm Ung trước đi rồi trở lại, ngoại và hắn là phu thê, hai phu thê một người muốn cảm tạ một người muốn hỏi tội, La gia chúng ta sẽ rất khó xử.”

Chế nhạo La Anh xong, La Giản cao giọng nói: “Người đâu, tiễn khách!”

Bên ngoài lập tức có thị nữ, ma ma đáp lời, khách khí mời La Anh đi ra ngoài, “Nhị cô nãi nãi, mời.”

“La Giản ngoại dám đuổi ta đi.” Trong mắt La Anh như muốn tóe lửa.

“Lời này nói thật lạ.” La Giản cười nhạt, “Ngoại ở trong nhà ta trách cứ phụ thân ta, chẳng lẽ ta còn phải nghe sao? Đi khắp thiên hạ cũng không có đạo lý này.”

Phất tay lên, ra lệnh cho thị nữ và ma ma đuổi La Anh đi.

La Anh nổi trận lôi đình, “La Giản, đây là nhà mẹ ta, ngoại dám đối xử với ta như vậy!”

La Giản cười lạnh, “Nếu nói nhà mẹ, khi ngoại muốn cầu cứu thì tới cầu cứu, cầu cứu xong rồi còn ghét bỏ nọ ghét bỏ kia, quay lại đòi thảo phạt sao? La Anh, cha có thể dung túng ngoại, ta thì không thể, mời ngoại rời đi đi, không đi nữa, ta sẽ không nói ra lời hay ho gì.”

La Giản là người tính tình tốt, vào lúc này đã bị La Anh chọc tức. Ngoại nói khuê nữ ngoại ở nhà chồng bị khi dễ, cầu xin cha làm cho cho, cha thật sự làm chủ cho rồi, ngoại lại chê cha lỗ mãng, tới cửa chất vấn, loại người như ngoại cũng quá khó đuổi đi sao.

La Anh không đi, cãi lộn với La Giản.

La Giản cũng không thể thật sự đánh La Anh, không khỏi cau mày, “Ngươi nhỏ giọng một chút, đừng hù sợ nhĩ tử ta.” Vỗ vỗ La Văn Kỳ và La Văn Chân trong ngực, “Nhĩ tử ngoan, đừng sợ đừng sợ.”

Ngôn Yên và La Văn Nhân hai mẹ con cũng đi ra cùng.

Ngôn Yên cau mày nói: “Ngươi lớn giọng như vậy làm gì? Lớn giọng nói rõ ngươi có đạo lý sao?”

La Văn Nhân nghiêm mặt, “Cô hai, cảm phiền cô nhỏ giọng một chút, đừng dọa hai đệ đệ của cháu.”

La Anh đang nổi nóng, không lựa lời, mắng: “Ngươi còn có mặt mũi nói chuyện sao? Đã sắp hai mươi gái lỡ thì không còn lấy chồng, giống như cô nương La gia chúng ta không ai thèm lấy vậy, mắc cỡ chết người, ngươi còn có mặt mũi nói chuyện sao?”

La Văn Nhân giận đến trợn mắt.

Ngôn Yên dựng chân mày, “La Anh, ngươi lại nói lung tung gì vậy?”

La Giản đột nhiên biến sắc, đưa hai hài tử cho Ngôn Yên, “Nàng mang hai hài tử vào đi.” Rồi nói với La Văn Nhân: “Nhân nhĩ, con cũng đi vào.”

La Văn Nhân lại quật cường, không chịu đi, “Không, con muốn xem xem nàng người làm cô còn có thể nói ra cái gì. Để cho nàng nói, nàng dám nói, con sẽ dám nghe!”

La Anh cười lạnh, “Hay cho da mặt dày! Ta nói ngươi dám nghe có đúng không, được, ngươi nghe kỹ đây cho ta, La Văn Nhân ngươi tuổi cao rồi còn chưa lấy chồng, không phải ngươi có ám tật gì không để cho người biết đó chứ...”

La Giản tức giận dâng trào, cũng không nhịn được nữa, quát lên: “La Anh ngươi căm thù!” Trái phải cùng lên, hai bạt tai nặng nề quát lên trên mặt La Anh!

La Anh theo bản năng che mặt, ngạc nhiên.

Hai vết máu dần dần chảy xuống từ hai bên khóe môi của nàng, nhìn lóa mắt, thấy mà ghê.

“Ngươi đánh ta? La Giản ngươi lại dám đánh ta?” La Anh trừng lớn mắt giống như chuông đồng, không thể tin.

La Giản là một hoàn khổ tính tình tốt, ma cà bông, nhưng sẽ không đánh người, càng sẽ không đánh muội muội khác mẹ.

“Nên.” Ngôn Yên vỗ về hai hài tử trong ngực, an ủi chúng, để cho chúng không sợ, lúc nói chuyện với La Anh sắc mặt lại lạnh lùng, “La Anh, chỉ bằng lời ngươi nói, và miệng coi như còn nhẹ! Nếu như không phải hai tiểu nhĩ tử của ta ở đây, cho dù ta đánh xé nát ngươi, vẫn không hề hết hận!”

“Đánh ngươi còn nhẹ.” La Giản tiến tới gần La Anh, trong mắt lửa giận hừng hực, “Ngươi lại mắng Văn Nhân nhà ta một câu nữa thử xem?”

Về mặt hấn hung ác, La Anh sợ lùi lại một bước.

“Điên rồi, La Giản đôi phu thê các ngươi đều điên rồi...” La Anh vội vàng luống cuống, lời nói không mạch lạc.

La Giản và Ngôn Yên người nào người nấy đều hung ác, La Anh lui về sau mấy bước, trong lòng sinh sợ hãi, chạy trốn chết.

“Cha, nương!” La Văn Nhân nhào vào trong ngực La Giản khóc rống, “Con lập gia đình, con sẽ lập gia đình, con không thể để cho bằng hữu thân thích chỉ chi chò chò mọi người...”

La Giản có thể ngay mặt nói thành như vậy, nói sau lưng chắc chắn càng thêm khó nghe. La Anh là như vậy, thế còn bằng hữu thân thích khác thì sao? Nếu như sau lưng mọi người đều nói như vậy, thật sự khiến cho người ta khó chịu cỡ nào.

“Văn Nhân, cha nương sẽ không để cho con vì vậy mà lập gia đình.”

Hai mắt Ngôn Yên đỏ bừng.

“Văn Nhân, cha và nương nhất định chọn một nhà tốt, con rể tốt cho con, nếu không gặp được tốt, cha nương nuôi con cả đời.” La Giản rất đau lòng, dịu dàng an ủi.

La Văn Nhân khóc đến càng thêm đau lòng.

La Văn Kỳ và La Văn Chân còn chưa hiểu chuyện, thấy tỷ tỷ khóc, cũng lã chã rơi lệ.

“Con sẽ lập gia đình, gả cho ai cũng được...” La Văn Nhân lẩm bẩm.

“Nói vậy, nếu không có nhà nào tốt, con rể tốt, cha nương nuôi con cả đời.” La Giản và Ngôn Yên mắng nàng.

La Văn Nhân lệ rơi đầy mặt.

Tấn Giang Hầu đến phủ Hoài Viễn Vương, Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm một người dắt a Hạo một người dắt a Hân ra cửa nghênh đón, Lâm Thâm cũng cười hi hi đi theo bên cạnh tý tý, nhìn thấy ông ngoại đã hoan hô nhào tới, “Ông ngoại, cháu nghe được sự tích chói lọi của ông, cháu lấy ông làm vẻ vang!”

Tấn Giang Hầu khẽ vuốt đầu nhỏ của nàng, mỉm cười nhìn hai hài tử như hai nắm tuyết bên cạnh Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm, “Không phải a Thâm sợ ông ngoại nhìn thấy a Hạo và a Hân thì cháu sẽ thất sủng à, sao lại còn tới?”

Lâm Thâm thờ dài như thật, “Bởi vì cháu là hài tử đừng cảm nha, có dũng khí đối mặt với kết cục tất bại.” Nói đến khiến Tấn Giang Hầu, Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm đều cười.

Mặc dù a Hân nghe không hiểu, nhưng cũng ngọt ngào cười theo, khuôn mặt nhỏ nhắn của a Hạo lại căng chặt lại, đôi mắt to đen như mực nhìn tới nhìn lui chăm chú vào Tấn Giang Hầu, trong ánh mắt tràn đầy tò mò.

Tấn Giang Hầu thấy hai hài tử như vậy, trong lòng mềm nhũn.

A Thâm nói không sai, long phượng thai quả thật đáng yêu.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm chào ông xong, Tấn Giang Hầu không tập trung đáp lại một tiếng, nắm tay nhỏ bé của Lâm Thâm đi tới trước mặt hai hài tử, ngồi xổm người xuống, ánh mắt tham lam quan sát chặt ngoại trai, chặt ngoại gái của ông.

Lâm Đàm cười nhẹ, “Ngày trước dường như ông ngoại không nhìn ta như vậy.”

Từ lần đầu tiên Tấn Giang Hầu gặp được Lâm Đàm, ánh mắt nhìn nàng chính là phức tạp khôn tả, không hề có vẻ cưng chiều dung túng như khi đối mặt với Lâm Thâm. Nhưng mà, cho dù trước kia hay bây giờ Tấn Giang Hầu đều không hề để ý đến nàng, giống như nàng chỉ là người râu ria, ánh mắt chỉ dừng lại trên người nàng trong chốc lát rồi rời đi, sau đó nhìn chăm chăm hai hài tử không thôi.

“Giống nhau, giống nhau.” Hoài Viễn Vương cười nói.

Hắn cũng giống như vậy. Ngày trước khi Tấn Giang Hầu gặp hắn đều khách khí hàn huyên một phen, đây là lần đầu nói cũng lười nói mấy câu, chỉ nhìn bọn nhỏ.

Tấn Giang Hầu thân hình cao lớn, kể cả ngồi xổm người xuống, a Hạo và a Hân vẫn phải ngẩng đầu nhìn ông.

A Hân ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên cười đến vô cùng ngọt ngào, khoe miệng nghiêm nghị của Tấn Giang Hầu cũng không nhịn được nhếch lên rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn căng chặt của a Hạo rất nghiêm túc, nhưng mà nhìn lại thú vị hơn.

“A Hạo, a Hân, đây là ông ngoại của di nhỏ, là ông cố ngoại của hai đứa.” Lâm Thâm cũng ngồi xổm người xuống, cười hi hi giới thiệu cho hai đứa, “Ông ngoại của di nhỏ cũng chính là ông ngoại của mẫu thân các cháu đó, có hiểu không nào? A Hạo, a Hân, gọi ông cố ngoại. Ba chữ đó, hai cháu nhỏ như vậy, có thể nói được không đây? Nào, học với di nhỏ, ông, cố, ngoại...” Dạy từng chữ một cho long phượng thai.

“Ông, cố, ngoại.” A Hân ngọt ngào cười, khéo léo học theo Lâm Thâm.

Mồm miệng của bé còn không lanh lợi bằng a Hạo đâu, bây giờ còn thường gọi “Ca ca” thành “Đa đa” đó. Nhưng mà, bởi vì diện mạo đáng yêu như ngọc như tuyết, cười lại rất ngọt ngào, a Hân rất khiến người khác ưa thích, người gặp người thích.

“Ông, cố ngoại.” A Hạo học lưu loát hơn a Hân nhiều.

Tấn Giang Hầu nghe được hai hài tử non nớt gọi ông cố ngoại, vui mừng mỉm cười.

Đây là âm thanh tốt đẹp nhất, êm tai nhất thế gian.

“Roi.” A Hạo rõ ràng nói.

“Cháu muốn roi làm gì?” Lâm Thâm kỳ quái.

Nhưng kỳ quái hỏi một câu, sau đó Lâm Thâm đã hiểu được ý tứ của a Hạo rồi, cười hi hi nhào lên trên lưng Tấn Giang Hầu, “Ông ngoại, a Hạo có thể nghe hiểu đó, thẳng bé nhất định đã nghe nói tới chuyện ở phủ Tu Đức Vương của ông ngoại, muốn xem ông ngoại nghịch roi đấy.”

Muốn xem nghịch roi...

Khóe mắt Hoài Viễn Vương giật giật, Lâm Đàm cũng không biết nên khóc hay nên cười. Nghịch roi, a Thâm, a Hạo, hai đứa coi lão nhân gia ngài thành cái gì vậy? Ông là thống soái tung hoành sa trường, không phải nhà ảo thuật...

“Nghịch roi.” A Hạo nóng bỏng nhìn Tấn Giang Hầu.

“Nghịch roi.” A Hân nào nhiệt theo.

Tấn Giang Hầu cười cười, cung chiều lại dung túng nói: “Được, nghịch roi.”

Người hầu dâng roi ngựa của ông lên, Tấn Giang Hầu cười nói với Hoài Viễn Vương: “Làm phiên diện hạ làm bia ngắm, được không?”

Hoài Viễn Vương mỉm cười, “Cái này có gì mà không được chứ. Ngồi lấy cháu làm bia ngắm đi, cháu lại gọi vài thị vệ, cùng nhau chơi đùa với ngài.”

Hoài Viễn Vương đứng ở chính giữa, đám thị vệ Đặng Hợp, Tần Vũ Dương đứng vây quanh bên người hắn, Tấn Giang Hầu vung roi ngựa trong tay, tốc độ như tia chớp, từng vòng nổi lên, gió thổi không lọt, như gió thu quét lá rụng, không đâu địch nổi, khiến người tan tác.

Hoài Viễn Vương trấn định đứng đó, vẫn không nhúc nhích.

Vô số roi của Tấn Giang Hầu vòng quanh bên người hắn, xẹt qua bên mặt, nhưng không thương tổn được đến hắn một chút nào.

“Ông ngoại thật lợi hại nha.” Lâm Thâm nhìn đến mắt sáng như sao, kinh thần không thôi.

“Thật lợi hại nha.” A Hân vỗ tay nhỏ bé, nói như vẹt.

A Hạo không chớp mắt nhìn roi ngựa như có lực lượng sấm vang chớp giạt trong tay Tấn Giang Hầu, vẻ mặt chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Puck - Diễn đàn

Tiên pháp của Tấn Giang Hầu biến ảo nhiều kiểu, khi thì như dờn núi lấp bề khí thế hào hùng, khi lại mềm mại linh hoạt phóng khoáng tiêu sái, giạt, chém, vẩy, quét, quán, thiên biến vạn hóa, quỷ thần khó lường.

Lâm Thâm và a Hạo, a Hân ba hài tử không phải người trong nghề ở bên ngoài nhìn xem náo nhiệt, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, “Đẹp mắt, thật đẹp mắt! Lợi hại, thật lợi hại!”

Thị vệ Hoài Viễn Vương liên tục bị thua, Tần Vũ Dương kiên trì tới cuối cùng, bị Tấn Giang Hầu một kích nhanh như tia chớp, đánh trúng cổ tay, binh khí trong tay “Cạch” một tiếng rơi xuống đất.

Tấn Giang Hầu vung roi thành hình cung xinh đẹp trên không trung, hoàn mỹ thu quan.

Ông ném roi cho người hầu bên cạnh, mỉm cười đứng đó, sắc mặt không thay đổi, giống như bình thường.

Hoài Viễn Vương vẫn đứng không động, lúc này lại vỗ tay trầm trồ khen ngợi ông, “Tiên pháp của ông ngoại trác tuyệt, đặc sắc tuyệt luân!”

Mấy người Tần Vũ Dương cũng nhao nhao bày tỏ bội phục, “La Hầu gia bảo đao không già, càng già càng dẻo dai, chúng ta những người trẻ tuổi này cam bái hạ phong, hoàn toàn bội phục.”

Lâm Thâm và a Hạo, a Hân hoan hô chạy về phía Tấn Giang Hầu.

Tấn Giang Hầu chỉ khách khí đôi câu với đám người Hoài Viễn Vương rồi không để ý đến bọn họ nữa, ngòm xòm người xuống, giang hai tay về phía ba hài tử.

Lâm Thâm và a Hạo, a Hân chen chúc nhào vào trong ngực ông.

A Hạo chiếm bên trái, a Hân chiếm bên phải, Lâm Thâm chiếm ở giữa.

A Hân không biết biểu hiện tâm tình kích động của mình như thế nào rồi, cười lấy lòng với Tấn Giang Hầu, lộ ra hàm răng nhỏ trắng đáng yêu, “Lợi hại, thật lợi hại.”

A Hạo cẩn thận chu đáo nhìn khuôn mặt già nua uy nghiêm của Tấn Giang Hầu, gờ tay nhỏ bé sờ cánh tay ông, trong mắt tràn đầy ái mộ kính trọng, “Cánh tay, lợi hại.”

Lâm Thấm cười híp mắt, “A Hạo, cháu định nói với ông cố ngoại, cánh tay có thể nghịch roi của ông rất lợi hại sao?”

A Hạo gật đầu nhỏ.

“Cánh tay, lợi hại.” A Hân học dáng vẻ ca ca, cũng ái mộ sờ cánh tay Tấn Giang Hầu.

Hài từ biểu đạt cảm xúc rất trực tiếp, ái mộ chính là rất ái mộ, vô cùng chân thành, vô cùng thuần túy, không chứa chút tạp chất nào.

Hai hài từ như nắm tuyết nghiêm túc nhìn chăm chú, vuốt ve cánh tay Tấn Giang Hầu, cảnh tượng cảm động.

Hoài Viễn Vương lệnh cho đám người Tần Vũ Dương lui xuống.

Hắn đi tới bên cạnh Lâm Đàm, nhỏ giọng cười nói: “Nàng nhìn tiểu a Hạo và tiểu a Hân của chúng ta xem, đã không biết nên lấy lòng nịnh bợ ông cố ngoại như thế nào mới được rồi.”

Lâm Đàm cười tươi, “Đúng vậy, vào lúc này nếu như gắn một cái đuôi nhỏ cho mỗi đứa, hai đứa khẳng định liều mạng vẫy đuôi với ông cố ngoại, tỏ vẻ rất thích ông cố ngoại rồi.”

“Mỗi đứa gắn một cái đuôi nhỏ.” Hoài Viễn Vương không khỏi buồn cười.

A Hạo và a Hân niềm nở với ông cố ngoại khiến Tấn Giang Hầu rất cảm động, khiến Lâm Thấm cảm thấy mặc cảm, “A Hạo, a Hân, nếu bàn về chuyện nịnh hót, dĩ nhiên thật sự không phải là đối thủ của hai đứa. Hai kẻ buống binh này, dĩ nhiên nhường ông ngoại cho hai đứa đó.”

“Không cần đi nhường.” A Hạo bình tĩnh ngẩng đầu lên.

“Không cần nhường.” A Hân cười ngọt ngào với Lâm Thấm.

“Không cần đi nhường, vậy đi đoạt nha.” Lâm Thấm cười xấu xa, “A Hạo, a Hân, hai đứa nhìn kỹ dĩ nhiên nè.” Đưa tay ôm cổ Tấn Giang Hầu, dương dương hã hê.

“Đa đa.” A Hân vội vàng gọi ca ca của bé.

A Hạo không chút hoang mang, “Chúng ta muốn cánh tay.”

“Ừm, muốn cánh tay!” A Hân ra sức gật đầu.

Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm thiếu chút nữa cười lạc giọng.

Ý của a Hạo là để cho dĩ nhiên của con muốn cổ là được, không cần để ý đến dĩ nhiên, con và a Hân mỗi người muốn một cánh tay có đúng không? Haizzz, không thể không thừa nhận con rất có tài, ông cố ngoại của con có thể một cánh tay ôm một hài tử, nhưng cổ của ông..

“Không được, ta buồn cười chết rồi.” Lâm Đàm cười đến gãy lưng.

Hoài Viễn Vương nghĩ đến cảnh Tấn Giang Hầu tay trái ôm a Hạo, tay phải ôm a Hân, trên cổ treo Lâm Thấm, dở khóc dở cười.

Ba kẻ dở hơi xúm lại, cười chết người mà.

Hoài Viễn Vương cười gọi a Hạo, “Nhi tử tới đây, cha ôm con.”

A Hạo áy náy cười với hắn, kiên định lắc đầu.

Hoài Viễn Vương bị nhi tử cự tuyệt, lại gọi nữ nhi, “Tiểu a Hân, tới đây cho cha ôm, có được không?”

A Hân cười ngọt như mật đường với hắn, “Không.”

Được rồi, tuy rằng hai hài tử này còn nhỏ tuổi, nhưng chủ ý đều dứt khoát, đã quyết định rồi sẽ không thay đổi.

“Anh rể, huynh cũng bị lạnh nhạt rồi nha.” Lâm Thấm sung sướng cười cợt.

Hoài Viễn Vương cũng cười, lấy lợi dụ dỗ, lấy tình cảm đánh động, lấy lý lẽ nói rõ, “Tiểu a Hạo, tiểu a Hân, hôm nào cha cũng nghịch roi cho hai đứa coi được không? Một đứa mau tới đây, nếu không cha rất đau lòng đó.”

Lâm Đàm cũng cười nói: “A Hạo ngoan, a Hân ngoan, ông cố ngoại không ôm được ba người đâu, có đúng không?”

“Dĩ nhiên đi!” A Hạo và a Hân đồng thời chìa tay chỉ Lâm Thấm.

“Hai cháu cũng quá ăn ý đi?” Lâm Thấm vừa cười vừa tức, chống eo nhỏ.

Tấn Giang Hầu và Hoài Viễn Vương, Lâm Đàm đều tươi cười.

“Cháu muốn cái này.” A Hạo ôm lấy cánh tay trái của Tấn Giang Hầu.

“Cháu muốn cái này.” A Hân lập tức ôm lấy cánh tay phải của Tấn Giang Hầu.

Hai hài tử rất ra sức ôm lấy, rồi không chịu buông ra nữa.

“Hai tiểu bại hoại.” Lâm Thâm giận đánh mông hai đứa.

Tấn Giang Hầu cười an ủi nàng, “Không sao, a Thâm, ông ngoại có thể tay trái ôm một đứa, tay phải ôm một đứa, lại ôm cả cháu. Cháu ôm cổ ông ngoại là được rồi.”

Ông chân dài tay dài, hai tay mỗi tay ôm một đứa, còn có thể vòng lại, ở giữa lại thêm một đứa.

“Ngài thật sự định bên trái một bên phải một ở giữa treo một nè.” Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm cười không thôi.

Hoài Viễn Vương thương lượng với nhi tử và nữ nhi không thông, không thể làm gì khác hơn đành thương lượng với em vợ, “A Thâm, anh rể ôm muội có được không? Kiệu muội cũng được, công muội cũng được.”

Lâm Thâm thở dài khe khẽ, “Vốn muội rất nguyện ý, nhưng nhị ca nói rồi, muội là đại cô nương, về sau không thể để cho anh rể ôm, cũng không thể để cho anh rể công..”

“Nam nữ cảm kỳ lớn.” A Hạo tỏ vẻ tự nhiên tiếp lời.

“Trời ơi.” Hoài Viễn Vương và Lâm Đàm kinh thán không thôi, “A Hạo con đã biết nói nam nữ cảm kỳ lớn rồi!”

Trước a Hạo đã biết bé là nam hài nhi, phụ thân và ông nội là nam nhân, bà cố nội, bà ngoại, mẫu thân, di nhỏ là nữ tử, nhưng còn chưa bao giờ rành mạch nói ra “Nam nữ cảm kỳ lớn”.

A Hạo kiêu ngạo ưỡn bộ ngực nhỏ.

A Hân cười lấy lòng, vỗ tay nhỏ bé, “Đa đa, lợi hại!” Vỗ tay nịnh bợ ca ca bé.

A Hạo mắt tự nhiên cười cười.

Lâm Thâm cũng thở dài tán thưởng vì a Hạo thông minh nhanh nhẹn, “A Hạo, cháu thật sự không giống tiểu hài nhi mà, giống như tiểu đại nhân vậy! Nhưng mà cháu lại có đáng đáp vô cùng đáng yêu, là một tiểu oa nhi xinh đẹp!”

A Hạo khó được nghe di nhỏ khích lệ mình như vậy, hã hê nhìn Lâm Thâm, nụ cười chột lóe rồi biến mất trên mặt.

Tấn Giang Hầu ánh mắt nhu hòa, giơ bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của a Hạo.

Đây là một hài tử thông minh cỡ nào, nhất định không phải vật trong ao.

Sau cùng Tấn Giang Hầu một tay ôm a Hạo, một tay ôm a Hân, Lâm Thâm nắm tay tỷ tỷ, cười cười nói nói đi về.

Lâm Thâm tỏ vẻ cảm khái, “Phù Hoài Viễn Vương có a Hạo và a Hân, phù Tấn Giang Hầu có a Kỳ và a Chân, nhị tiểu thư Lâm gia càng ngày càng bị lạnh nhạt, đã thành kết cục.”

Đáng vẻ nghịch ngợm đáng yêu chọc cho ông ngoại, tỷ tỷ, anh rể nàng đều tươi sáng.

Lâm Đàm dịu dàng ôm lấy nàng, “A Thâm, về sau không chỉ có hai nơi này đâu, sợ rằng kể cả phố Trường An cũng tình hình giống vậy. Chúng ta sẽ nhanh chóng có đại tẩu, sau khi đại tẩu vào cửa, chúng ta sẽ có cháu trai nhỏ và cháu gái nhỏ.”

“Thật sao.” Lâm Thâm nghe rất động lòng, lòng mi thật dài chớp chớp, “Vậy muội không cần ra cửa, ở nhà đã có thể thấy tiểu bảo bảo rồi hả?”

Không cần đi phủ Tấn Giang Hầu, cũng không cần đến phủ Hoài Viễn Vương, ở trong nhà mình đã có thể trêu chọc tiểu oa nhi đáng yêu rồi nha.

“Đương nhiên là thật.” Lâm Đàm mỉm cười, “Nhưng mà, a Thâm, không thể nói những lời này ngay trước mặt đại tẩu, hiểu không? Đại tẩu sẽ xấu hổ.”

“Biết rồi.” Lâm Thâm như tiểu đại nhân gật đầu một cái.

Nàng nhìn a Hạo, cười xấu xa, “Cao Trường Hạo, đợi đến khi Lâm gia có tiểu oa nhi xinh đẹp rồi, di nhỏ sẽ không tới thăm cháu đâu nha. Cháu có muốn gặp di nhỏ cũng không gặp được, hi hi.”

“Dám không đến.” Giọng a Hạo nhàn nhạt.

“Đi nhỏ đến, nào.” A Hân ưỡn người xuống, cười lấy lòng với Lâm Thâm.

“Thì ra a Hạo và a Hân thân thiết với đi nhỏ như vậy đấy.” Tấn Giang Hầu không khỏi bật cười.

“Rất thân đấy.” Lâm Đàm cười tủm tỉm, “A Thâm gần như ngày ngày đi thăm a Hạo, nếu đi trễ, a Hạo sẽ không bỏ qua, sẽ tự đi tìm. Không chỉ đi tìm, còn có thể dùng ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm vào đi nhỏ của thằng bé, giống như đi nhỏ thằng bé làm sai chuyện gì vậy.”

A Hạo xem thường quay mặt sang.

Mọi người cười ha ha.

Hôm nay hai hài tử đều ném cha nương và đi nhỏ ra sau gáy, vẫn vây quanh bên cạnh ông cố ngoại không chịu rời đi, khiến cho trái tim đã ném đủ mùi đời của ông cố ngoại hai đứa gần như mềm thành một vùng nước.

Tấn Giang Hầu chú ý đến Hoài Viễn Vương ôm a Hân hai lần, Lâm Đàm lại vốn không hề đụng đến hài tử, trong lòng liền có nghi vấn, “A Đàm không thân cận với hai hài tử sao?” Trước kia Lâm Thâm cứ hờ ra lại dựa vào trên người tỷ tỷ, hôm nay cũng quy củ, chỉ nắm tay tỷ tỷ, không có động tác gì khác.

“Có phải a Đàm có rồi không..?” Trong lòng Tấn Giang Hầu khẽ động, mở miệng hỏi.

Lâm Đàm mỉm cười gật đầu, “A Hạo và a Hân sẽ có đệ đệ hoặc muội muội. Thái y kiểm tra rồi, lần này chỉ có một, không phải long phượng thai.”

“Một là được rồi, long phượng thai quá cực khổ.” Hoài Viễn Vương đau lòng nhìn nàng.

Lâm Đàm dịu dàng cười, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đều có thâm tình vô hạn.

“Thật tốt quá.” Tấn Giang Hầu rất vui sướng.

A Hạo và a Hân đáng yêu như thế, lại sinh thêm một đệ đệ hoặc muội muội đều tốt, nhất định sẽ là tiểu oa nhi phấn điều

ngọc trác, thông minh lanh lợi, không giống bình thường.

“A Hạo thích đệ đệ hay muội muội?” Tấn Giang Hầu dịu dàng hỏi.

“Đệ đệ.” A Hạo không chút do dự.

“Cao Trường Hạo, vì sao vậy.” Lâm Thâm cười híp mắt hỏi.

A Hạo chỉ chỉ a Hân, “Có muội muội rồi.”

Bé đã có muội muội, vậy đương nhiên muốn có đệ đệ, bởi vì bây giờ bé còn chưa có.

“Còn có cháu, còn có cháu nè.” A Hân kéo áo Tấn Giang Hầu, nói cho ông cố ngoại của bé biết, còn có cháu nè, ông cố còn chưa hỏi cháu đó.

Tân Giang Hân cười hiền từ ôn hòa, “Tiểu a Hân thích đệ đệ hay muội muội vậy?”

“Đệ đệ.” A Hân cười ngọt ngào.

“Tiểu a Hân, vì sao thế.” Lâm Thâm thân mật hỏi, “Bởi vì Cao Trường Hạo có muội muội không có đệ đệ, còn cháu, cháu là bởi vì sao?”

“Đa đa nói.” A Hân chỉ vào ca ca bé, non nớt nói.

“Hóa ra là như vậy hả.” Lâm Thâm mặt mày cong cong.

Hai hài từ chốc cho tất cả mọi người rất vui vẻ.

Lúc Tân Giang Hân rời khỏi phủ Hoài Viễn Vương, rất không nỡ xa hai hài từ a Hạo và a Hân thông minh đáng yêu này, a Hạo và a Hân cũng không nỡ xa ông cố ngoại, a Hạo nghiêm mặt, a Hân nước mắt lưng tròng.

Tân Giang Hân lần lượt ôm hôn hai hài từ.

“Trở lại.” A Hạo tỏ vẻ trịnh trọng.

“Trở lại nha.” A Hân hết sức ân cần.

Tân Giang Hân mỉm cười, “Được, ông cố ngoại rảnh rồi sẽ tới thăm các cháu.”

Tân Giang Hân nhìn chằm chằm hai hài từ một lúc, ôm Lâm Thâm lên ngựa.

Ông định thuận đường đưa Lâm Thâm về nhà trước, rồi mới trở về phủ Tấn Giang Hầu.

Lâm Thâm cười híp mắt, tay từ biệt tí tý, anh rề, a Hạo, a Hân, "Tí tý, anh rề, muội về đây. A Hạo, a Hân, đừng quên nhớ dì nhỏ nhé, chúng ta sẽ nhanh chóng lại gặp mặt rồi."

Tấn Giang Hầu đặt Lâm Thâm ở trước người, để cho nàng ngồi vững, thúc ngựa, rời đi.

Thuật cưỡi ngựa của ông trác tuyệt, tốc độ rất nhanh, Lâm Thâm không khỏi cười hì hì, "Thật tốt, giống như cưỡi mây đạp gió vậy! Đúng rồi, ông ngoại, tại sao ông nói muốn để cho cháu cưỡi ngỗng vậy?"

Tấn Giang Hầu liếc nàng hỏi ngẩn người, "Cưỡi ngỗng?"

Lâm Thâm gật đầu, "Đúng vậy, cháu nói cưỡi tiểu Bạch, ông nói để cho cháu cưỡi đại Bạch."

Giờ Tấn Giang Hầu mới hiểu nàng có ý gì, không khỏi mỉm cười, "Ông ngoại có ý là nói cháu không chỉ có thể cưỡi ngựa lùn thấp, còn có thể cưỡi ngựa trắng lớn. A Thâm, có ông ngoại ở đây, cháu không cần phải nhớ nhung cưỡi con ngựa lùn thấp màu trắng kia nữa rồi, ngựa lùn thấp chạy không nhanh, cháu có thể cưỡi ngựa cao lớn."

"Không phải ngỗng nha." Lâm Thâm bình tĩnh hiểu ra.

"Thật là một hài tử." Tấn Giang Hầu cảm thấy hơi buồn cười.

Đưa Lâm Thâm về phố Trường Anh, Tấn Giang Hầu không lập tức rời đi mà ở lại Lâm gia uống tách trà.

Lâm gia sắp cưới con dâu rồi, không khí hết sức hòa thuận vui mừng, Tấn Giang Hầu ngồi trong phòng khách tao nhã lịch sự, nữ nhi con rể, cháu ngoại trai cháu ngoại gái vây bọc bên người, Lâm Thâm thì thầm nói chuyện, vui sướng giống như chim nhỏ, Tấn Giang Hầu cũng sắp không muốn đi rồi.

“Nhạc phụ, con đoán chừng sẽ có mấy quan viên ra mặt kết tội ngài, nhưng mà không đáng để lo.” Lâm Phong uyển chuyển nói.

Nhất định sẽ có người lôi chuyện Tấn Giang Hầu xông vào phủ Tu Đức Vương ra để vẩn vơ, nhưng mà, hoàng đế người làm cha này không đau lòng Tu Đức Vương, triều thần khác ra mặt thì có ích lợi gì chứ.

Tấn Giang Hầu yên lặng gật đầu.

Ông mới từ phủ Hoài Viễn Vương đi ra, so sánh tình hình phủ Hoài Viễn Vương với phủ Tu Đức Vương một lần, một mặt vui mừng thay Lâm Đàm, mặt khác lại chưa xót thay Thâm Minh Họa.

Đều là cháu gái ngoại của ông, đều gả cho nhi tử của hoàng đế, nhưng kết cục lại khác một trời một vực như vậy. Lâm Đàm giống như ngâm trong bình mật, còn Thâm Minh Họa lại sống trong nước đắng...

Lâm Thâm đưa vào đến người La Thue ngồi thiếp đi.

“Hài tì này.” La Thuê đau lòng, vội vàng ôm lấy nàng, Lâm Phong cười ngăn lại, “Để ta tới đi, hiện giờ a Thâm lớn rồi, nàng ôm con bé sẽ tốn sức.”

La Thuê hé miệng cười, “Chàng có khí lực lớn hơn ta nhiều sao? Được rồi, chàng tới ôm đi.” Vừa nói chuyện, nàng lại dí dõm tặng thêm một câu, “Đưa hết vào chàng.” Vẻ mặt, giọng nói hết sức hoạt bát.

Trong mắt Tấn Giang Hầu có nụ cười âm áp.

La Thuê nhất định hạnh phúc, cho nên người đã trung niên vẫn linh hoạt nhanh nhẹn như vậy.

Lâm Phong và La Thuê đưa Lâm Thâm đi ngủ, Lâm Khai và Lâm Hàn tiễn Tấn Giang Hầu ra ngoài.

“A Khai cuối cùng chịu cười thê tì rồi.” Tấn Giang Hầu mỉm cười nói.

Lâm Khai thật ngượng ngùng, “Ông ngoại, khiến lão nhân gia ngài đợi lâu.”

Bắt đầu từ khi Lâm Đàm xuất giá, Tấn Giang Hầu đã mong đợi Lâm Khai cười thê tì. Mong đợi nhiều năm như vậy, mới được như nguyện.

“Lấy thê tì khiến ông ngoại đợi lâu, sinh con không được như vậy.” Tấn Giang Hầu cười nói.

Lâm Khai đỏ mặt.

Lâm Hàn thiếu niên già trước tuổi này len lén cười.

Hai huynh đệ vẫn tiến Tán Giang Hầu đến trước cửa chính.

Từ phố Trường Anh ra ngoài, Tán Giang Hầu nóng lòng trở về, hận không thể lập tức về tới phủ Tán Giang Hầu, nhìn thấy đôi tiểu cháu nội La Văn Kỳ và La Văn Chân, “A Giản nhất định ôm hai cháu nội nhỏ ra đón ta, ba cha con cùng cười ha ha với ta, vừa nghĩ trong lòng đã nóng hừng hực.”

Ài ngờ sau khi ông về nhà, La Giản lại sắc mặt âm trầm đi ra, “Văn Nhân khóc suốt, nương con bé đang dỗ dành con bé, a Kỳ và a Chân cũng đang dỗ dành tí tí.”

Tán Giang Hầu nhíu mày, “Ai khi dễ Văn Nhân vậy?”

Ông biết tính tình La Văn Nhân, từ nhỏ không có mẹ ruột bên cạnh, rất quật cường, không dễ dàng chịu thua, cũng không dễ rơi lệ, có thể khiến La Văn Nhân khóc thành như vậy, nhất định không phải chuyện nhỏ.

La Giản căm giận, “Còn không phải do La Anh nha đầu thói đó! Nàng nói lời vì ngài làm việc lỗ mãng khiến cho nàng bị ăn tức ở Thẩm gia, bị người xem thường, Văn Nhân chỉ cần xin nàng nhỏ giọng một chút, đừng hù dọa đến hai đệ đệ, nàng liền mắng Văn Nhân gái lơ thì không ai thêm lấy, mặt mặt xấu hổ, còn mắng Văn Nhân có ám tật...”

“Rắc” một tiếng, Tán Giang Hầu mặt trầm như nước, nặng nề nện một đấm lên trên bàn gỗ cứng.

“Ngài làm gì vậy? Tay không đau sao?” La Giản nhếch miệng.

Nhìn thấy mà hấn cũng cảm thấy đau thay cho Tấn Giang Hầu.

Tấn Giang Hầu hiển nhiên cực kỳ giận dữ, sắc mặt âm trầm giống như bầu trời giông bão sắp đến.

“Ngài đừng tức giận, tức giận đến ngài, lòng con đau.”
La Giản nhỏ giọng nói.

Tấn Giang Hầu trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta sẽ tự dạy dỗ La Anh. A Giản, con tốt nhất an ủi Văn Nhân, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày ta sẽ đều mời con em nhà môn đăng hộ đối ở kinh thành đến nhà làm khách, con nói với Văn Nhân, kêu con bé ở sau rèm yên lặng nhìn xem, có ai nhìn thuận mắt, cứ nói một tiếng. Đúng rồi, a Giản, con nói rõ cho Văn Nhân, nếu con bé không thích, không ai ép buộc con bé, nhất định phải để chính con bé nhìn trúng mới được.”

“Cha, ngài thật sáng suốt!” La Giản mừng rỡ.

Tấn Giang Hầu cười khỏ, “Cha sáng suốt cái gì chứ. A Giản, nếu như năm đó không phải cha quanh năm ở bên ngoài, không để mắt đến trong nhà, con và nương của Văn Nhân cũng không trở thành... Haizzz, Văn Nhân là hài tử đáng thương, rõ ràng là con ruột của con và thê tử con, lại giành lấy cái danh thứ xuất. Không được, cha phải tự mình ra mặt, chọn một cháu rể Văn Nhân trúng ý.”

“Được ạ.” La Giản nhiệt huyết sôi trào, “Chọn một con rể vừa tuần tú lại quan tâm Văn Nhân, con và mẹ con bé cũng yên lòng.”

Hai cha con thương lượng chuyện này xong rồi mới trở về phòng mình yên giấc.

Ngày hôm sau đầu tiên Tấn Giang Hầu sai người gọi La Anh trở về lầu án kịch liệt một phen, tiếp theo liên tục tiếp kiến thanh niên tài tuấn chưa đính hôn các nhà trong kinh thành, ông vẫn luôn trầm mặc ít nói, nhưng mỗi người trẻ tuổi đều bị ông hỏi tỉ mỉ, tăng thêm quan tâm. Bởi vì địa vị của ông rất cao, các thanh niên tới bái phỏng đều được sủng mà kính sợ, hết sức lo sợ. Hễ bị ông hỏi cái gì, việc lớn việc nhỏ đều đáp lại hết, biết gì đều nói hết không dám giấu giếm.

Tấn Giang Hầu không gạt người chuyện này, làm quang minh chính đại, nói rõ ràng đang chọn cháu rể.

Sau khi La Anh biết chuyện tức giận một trận, “Ta chỉ mắng La Văn Nhân nha đầu thú vị đó đôi câu, ta còn nói tất cả đều là lời nói thật, cũng không thêm dầu thêm mỡ! Vì vậy, La Giản đánh ta, cha chẳng những không ra mặt vì ta, không xả giận cho ta, còn kêu ta về nhà mắng ta một trận, thiếu chút nữa đánh ta! Được rồi, hiện giờ lại còn giống trống khua chiêng vì nha đầu này, gặp từng tiểu tử trẻ người non dạ, ông là người có thân phận địa vị như thế nào chứ, chút chuyện nhỏ này chỉ cần giao cho Ngôn thị là được, ông lại cứ hạ thấp địa vị đích thân đi làm. Người không biết còn tưởng rằng nha đầu La Văn Nhân này có bao nhiêu tôn quý đó!”

La Anh hẳn không thể khiến người mọi nhà đều ghét bỏ thân phận của La Văn Nhân, không chịu nhận của hôn sự này, nhưng Tấn Giang Hầu tự mình ra mặt chọn chồng thay La Văn Nhân, cho thấy rất coi trọng La Văn Nhân cháu gái này, nào sẽ còn có ai để ý tới La Văn Nhân là thứ xuất nữa chứ? Hễ trong nhà ai có người trẻ tuổi chưa đính hôn, hoặc tự đề cử bản thân, hoặc nhờ người nói lời hay, đều muốn mang hài tử nhà mình cho Tấn Giang Hầu xem thử.

Ai đến Tấn Giang Hầu đều không cự tuyệt, hễ có nam thanh niên cầu kiến, ông đều tự mình ra mặt cẩn thận nhìn xem, vô cùng ôn hòa, vô cùng dễ nói chuyện.

Nhưng làm chồng cho La Văn Nhân, thật sự không dễ chọn.

Ở chỗ La Giản và Ngôn Yên, đại đa số đã bị hủy bỏ trước, “Đáng đáp không đủ cao, gương mặt cũng quá bình thường, không xứng với Văn Nhân nhà ta.”

“Hài tử này cha mất sớm, mẫu thân thì tiết nuôi lớn hẳn sao? Nhi tử độc nhất của quả phụ, khó chung đụng nhất, Văn Nhân chúng ta không chịu được khổ này.”

“Người này vừa nhìn tính tình không tốt, vậy sao được? Đợi khi Văn Nhân chúng ta không dè dàng không sẵn sàng, cần hẳn làm gì?”

Chọn chừng mấy ngày đều không có đầu mối.

Một ngày trước khi Lâm Khai cưới vợ đã dẫn theo Tề Á đến phủ Tấn Giang Hầu bắt phòng.

Hắn vốn định mang Tề Á cùng vào phòng khách, nhưng Tề Á hơi khần trương, “A Khai, ta ngưỡng mộ ông ngoại đệ đã từ lâu rồi, nghĩ đến được gặp lão nhân gia ngài, lòng ta đây thật kích động, kích động không thôi. Hiện giờ ta thở cũng không đều rồi, đệ vào trước đi, ta đứng bên ngoài một lúc, tinh táo một chút.”

Lâm Khai cười, “Anh vợ, ông ngoại đệ cũng là vị lão nhân gia hiền lành mà, rất tốt với cháu trai ngoại cháu gái ngoại, a Thâm nhà đệ có thể cười trên cổ ông ấy.”

Tề Á khần trương hơn, “Vậy không giống với suy nghĩ của ta. Không được, a Khai, ta lại không dám tiến vào, đệ để cho ta đứng bên ngoài một lúc, đi đi lại lại một chút, hòa hoãn rồi tiến vào đi.”

Lâm Khai thấy hắn như vậy nên không miễn cưỡng nữa, “Như vậy, anh vợ chờ bên ngoài một lúc, đệ vào gặp ông ngoại, lát nữa sẽ ra ngoài đón huynh.”

Tề Á gật đầu.

Lâm Khai vào phòng khách.

Tề Á vòng tới vòng lui bên ngoài, lúc thì vui mừng bưng bưng, lúc lại mặt ỉ mày ề, “La Hầu gia tốt cuộc như thế nào đây, đợi lát nữa gặp lão nhân gia ngài, ta nên nói gì được nhỉ?”

Lâm Khai đi vào thỉnh an Tấn Giang Hầu.

Tân Giang Hầu không khỏi kỳ quái, “A Khai, ngày mai cháu sẽ cưới vợ, còn tới thăm ông ngoại làm gì? Đến đây có việc gì sao?”

Sắc mặt Lâm Khai ửng đỏ, “Đến có việc. Ông ngoại, chỗ dùng đến cháu trong nhà cũng không nhiều, cha và nương đều kêu cháu, đều kêu cháu...”

Cần đây có lẽ tâm tình của Lâm Phong và La Thu rất tốt, đặc biệt thích nói giỡn với hắn, “Cha nương có thể ứng phó chuyện vụn vặt này, không cần đến con. A Khai, con mau đi nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi dưỡng sức, thành thân là một công việc dùng thể lực, đến lúc đó con đừng mệt nhọc.”

Lâm Khai nào dám nhiều lời? Chỉ có chạy trốn chết.

“Kêu cháu cái gì?” Tân Giang Hầu hỏi tới.

Mặt Lâm Khai càng đỏ hơn, mơ hồ nói: “Không có gì, không có gì. Đúng rồi, ông ngoại, anh vợ cháu đã ngưỡng mộ đại danh của ngài từ lâu, muốn tới bái phỏng ngài, hiện giờ còn đang chờ ở bên ngoài đấy.”

Tân Giang Hầu mỉm cười, “Anh vợ cháu là người mình, mang vào thẳng đây là được.”

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3480688#p3480688>

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Lâm gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.